GAYLE LYNDS

Autoare a bestsellerurilor
PROIECTUL HADES şi OPȚIUNEA PARIS
alături de scriitorul nr. 1 al romanului de acțiune

ROBERT LUDLUM

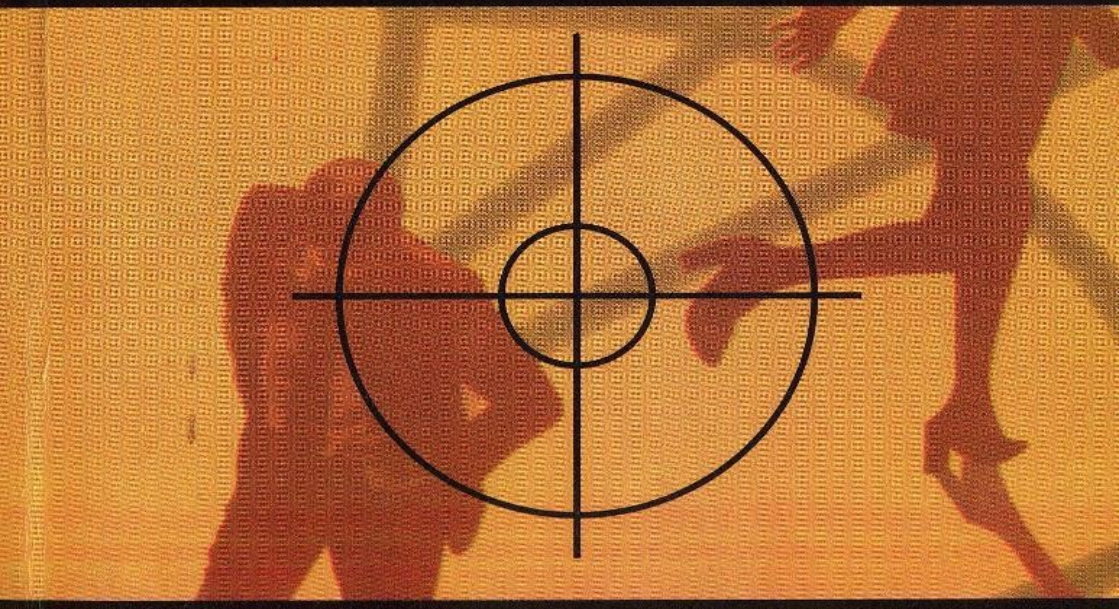

MAREA SCHIMBARE

Gayle Lynds

MAREA SCHIMBARE

V.1.0

V.1.0

www.virtual-project.eu

ISBN
973-629-015-8

Mesmerized
Editura Lider
2003

Prolog

Era o stea.

Regina Universului. Beth Convey, maşina care ucidea cu compasiune.

Se afla în sala 311 a Curţii supreme din Districtul Columbia. Aerul era închis, irespirabil chiar, dar lucrul acesta părea aproape firesc. Orice sală de judecată unde avea loc un proces de mare anvergură presupunea un şir lung de zile cu uşile închise, o mulţime de trupuri transpirate, o avalanşă de furie, dezgust şi violenţă sublimată, ceea ce explica atmosfera îmbâcsită din sală. Neoanele fluorescente din tavan împrăştiau o lumină crudă şi nu existau ferestre care să delecteze ochiul cu priveliştea de afară, în acea după-amiază mohorâtă de martie. Etajul al treilea al tribunalului vechi de treizeci de ani părea un sarcofag cu ventilaţie proastă, cu pereţii căptuşiţi cu lemn.

Cu toate acestea, oamenii care umpleau sala de judecată nu dădeau nici un semn că i-ar deranja sau că măcar ar observa asemenea neajunsuri. Stăteau tăcuţi, complet absorbiţi, fiindcă sute de milioane de dolari depindeau de rezultatul interogatoriului încrucişat luat de Beth Convey în procesul de divorţ care apărea pe pagina întâi a tuturor ziarelor şi nimeni – în special presa – nu voia să piardă vreun cuvânt.

Beth se întoarse spre judecător.

— Vă solicit permisiunea să mă apropii de martor, domnule judecător.

Era celebră pentru calmul ei imperturbabil, pe care se presupunea că îl moştenise. La urma urmei, era fiica lui Jack-Cuţitarul Convey, cel mai bun avocat de drept penal din Los Angeles. Iritată, îşi dădu seama că începuse să transpire.

Judecătorul Eric Schultz, un bărbat solid, cu voce stridentă şi sprâncene groase, o privi cu atenţie. Beth ţinuse toată ziua martorul la bară.

— Foarte bine, îi spuse el cu o undă de enervare în voce. Dar încercaţi să formulaţi întrebările la obiect, domnişoară Convey.

— Da, domnule.

Înaintă cu paşi mari, fără zgomot. Simţea în spate privirea îngrijorată a clientei sale, Michelle Philmalee, în timp ce se

apropia de cel care făcea obiectul interogatoriului său – soţul lui Michelle, industriaşul Joel Mabbit Philmalee. Deasupra gulerului apretat îi apăruseră pete stacojii, iar ochii îi străluceau de furie.

Înainte de proces, avocaţii lui făcuseră o ofertă de partaj „rezonabilă”, după părerea lor, în valoare de 50 de milioane de dolari, ce reprezenta doar o parte infimă din valoarea corporaţiei sale private. Evident, Michelle o refuzase. În aceste condiţii, Beth adoptase o tactică ce putea foarte uşor să dea greş: trebuia să-l încolţească pe Joel astfel încât să-şi manifeste temperamentul violent în plină sală de judecată şi de aceea îl ţinea la bară de atâta timp.

Crezuse că depăşise această etapă. Îşi începuse cariera ca avocat de drept civil, dar ulterior se specializase în drept internaţional. Datorită cunoştinţelor ei politice despre Rusia şi Europa de Est, precum şi faptului că vorbea destul de bine rusa şi poloneza, la care se adăuga priceperea ei în afaceri, se descurcase perfect la negocieri şi prin hăţişurile birocratice din fostele ţări comuniste, reprezentând-o pe Michelle Philmalee, iar aceasta insistase ca Beth să-i apere interesele şi în procesul de divorţ.

Oftă încet. Fusese tentată să paseze cazul unui alt avocat al firmei, numai că şeful decretase emfatic: „în nici un caz!”.

Firma – Edwards Bonnett – nu voia să renunţe la o clientă de talia lui Michelle, aşadar, trebuia să-i facă pe plac. Dacă Michelle o preferase pe Beth, n-o puteau refuza, iar dacă Beth era fată cuminte şi obţinea o decizie de partaj în favoarea lui Michelle, răsplata ei avea să fie un pas înainte pe drumul spre parteneriat. Cunoscându-şi interesul, Beth preluase cazul.

Se opri la un metru de Joel Philmalee. Un miros puternic de colonie scumpă pluti dinspre el în momentul în care se aşeză mai bine în scaun, privind-o duşmănos. Furia lui creştea. Îşi reprimă un zâmbet şi simţi un val de greaţă.

Respiră adânc, încercând să se liniştească şi i se adresă pe un ton plat şi aspru:

— Este adevărat că iniţial aţi lăsat-o pe doamna Philmalee să conducă lanţul de hoteluri, pentru că îl consideraţi o investiţie minoră şi eraţi sigur că va da greş? Răspundeţi cu da sau nu.

O privi drept în ochi.

— Am considerat…

Ea bătu din picior.

— Da sau nu?

El aruncă o privire încărcată de ură spre Michelle.

— Nu!

— E adevărat că aţi încercat să o concediaţi, dar v-a convins să aşteptaţi raportul pe trimestrul al patrulea, care a confirmat succesul strategiei de extindere? Da sau nu.

— Probabil că s-ar putea spune că…

— Da sau nu?

— Niciodată! E bine? Nu! *Niciodată!*

Beth ştia că minte, dar deocamdată nu îl putea forţa să îşi schimbe mărturia aici. Important era ca judecătorul să afle de existenţa acestor probleme, dar mai ales faptul că reuşea să îl înfurie pe Joel Philmalee, care o vedea acum ca pe o femeie băgăreaţă, insolentă şi enervantă, exact ca soţia lui.

Beth prezentase depoziţii, procese-verbale de la întâlniri şi situaţii financiare care demonstrau că Michelle jucase adesea un rol decisiv în extinderea companiei. Acum spera să mai introducă un element, fără a fi nevoită să spună lucrurilor pe nume: Joel îşi maltrata soţia. Circulau zvonuri în acest sens, iar Beth ştia că sunt adevărate. Din păcate, Michelle nu voia să confirme oficial faptul că era victima violenţei domestice, nici măcar pentru o jumătate de miliard de dolari în active. Învăţase pe câmpurile de luptă ale afacerilor că era mult mai bine ca partajul lor să semene cu o competiţie între doi titani ai industriei. În afaceri, credea Michelle, nu trebuie niciodată să laşi impresia de slăbiciune.

Beth îi dădea dreptate şi, cu toate că această strategie îi îngreuna munca, era singura lor speranţă. Spre deosebire de statele care au adoptat principiul comunităţii de bunuri, în District nu se admisese împărţirea acestora în părţi egale la divorţ, iar Michelle asta dorea. Legile lăsau acest lucru la latitudinea judecătorului.

Beth se strădui să-şi reprime un val de greaţă şi continuă audierea:

— Domnule Philmalee, nu este adevărat că soţia dumneavoastră s-a ocupat cu tranzacţii de vânzare şi cumpărare, că a făcut parte din consilii de administraţie, a călătorit în lung şi în lat să evalueze proprietăţi şi a creat compania Philmalee International singură? Da sau nu.

El se aplecă.

— Nu! A făcut totul la ordinele *mele. Eu sunt* Grupul Philmalee!

— Vă rog să răspundeţi cu da sau nu, domnule Philmalee.

Nu putea să-şi regleze respiraţia. Pulsul i-o luase razna din nou. Cu o săptămână în urmă, doctorul ei pusese deficienţa ei respiratorie pe seama stresului şi o sfătuise să se menajeze. Avea doar treizeci şi doi de ani şi trebuia deja să o lase mai moale cu munca? Prostii. Procesul acesta era mult prea important.

Joel Philmalee se întoarse furios spre judecător.

— Trebuie să suport toate astea, domnule judecător?

Judecătorul Schultz clătină din cap.

— Aţi avut destule ocazii să ajungeţi la o înţelegere.

— Da, dar ingrata mea soţie vrea jumătate din compania mea! exclamă el şi îi aruncă o privire furibundă lui Michelle.

Aceasta îşi strânse buzele cu un aer mohorât. Era o femeie micuţă, îngrijită şi elegantă în taiorul său Chanel şi cu ochelari Armani cu rame roşii. Pe chipul ei nu se citea nici o urmă din suferinţa pe care Beth o surprinsese uneori. O înţelegea perfect. Ea şi Michelle îşi făcuseră din muncă centrul universului lor. Beth nu regretase niciodată şi, din câte observase, nici Michelle.

Insistă în continuare:

— Cuvântul-cheie pe care ar trebui să-l rostiţi este *a noastră,* domnule. A dumneavoastră şi a doamnei Philmalee. „Compania *noastră.” Grupul. Amândoi* aţi muncit…

Îşi înăbuşi un geamăt. Simţea o durere surdă în piept şi pe sub taior i se prelingeau şiroaie fierbinţi şi lipicioase de transpiraţie. Nu. Nu putea să i se facă rău acum. Era prea aproape de victorie.

Mâinile lui Joel se încleştară.

— Soţia mea a făcut un rahat!

— Domnule Philmalee, v-am mai avertizat să vă controlaţi limbajul, interveni judecătorul. Dacă se mai întâmplă, vă faceţi vinovat de sfidarea curţii.

Beth se strădui să-şi tempereze tonul:

— Ea a făcut totul. Recunoaşteţi că fără ea n-aţi fi avut nimic! Ea v-a dat banii cu care aţi pornit afacerea. V-aţi însuşit ideile ei…

— Obiectez, domnule judecător! tună avocatul lui Joel.

— Se respinge, spuse judecătorul ferm. Continuaţi, doamnă avocat.

Beth se conformă.

— Ea a elaborat tacticile potrivite şi v-a sfătuit cum să le implementaţi. Gândiţi-vă la tranzacţia Wheelwright. La Oak Tree

Piaza. La Grădinile Philmalee...

— Nu! Nu! Nu!

Joel Philmalee sări în picioare. Roşeaţa se întinsese pe toată faţa. Judecătorul ciocăni în masă.

— Chiar şi Philmalee International... insistă Beth riscând să fie şi ea acuzată de sfidare.

În clipa aceea, Joel Philmalee nu mai putu să reziste.

— Căţea!

Sări peste balustradă asupra lui Beth. Aceasta avea senzaţia că inima îi explodează sfărâmându-i coastele. Durerea neagră şi ascuţită îi trimitea fiori electrici în creier. Încercă să respire, să rămână în picioare, să nu-şi piardă cunoştinţa. Toată viaţa fusese o luptătoare. Michelle merita jumătate din grupul Philmalee. Trebuia să continue să lupte...

Se prăbuşi la podea. Joel Philmalee nici nu observă. Zbură ca o furtună pe lângă ea, spre soţia sa. Cu chipul descompus de groază, Michelle se răsuci atât de repede să fugă de el, că ochelarii îi zburară de pe nas. Cei din sală începură să ţipe. Înjurând, Joel o prinse pe Michelle de umăr.

Exact în clipa în care mâinile i se încleştară în jurul gâtului ei, ziariştii din sală se năpustiră asupra lui şi, în Câteva clipe, îl traseră la o parte.

Paznicii sălii apărură imediat şi, în timp ce ordinea începea să se reinstaleze, iar Joel Philmalee era scos pe o uşă laterală cu cătuşe la mâini, cineva observă că Beth Convey continua să zacă pe podea.

— A păţit ceva? întrebă judecătorul alarmat. Vezi ce are, Kaeli!

Aprodul dădu fuga lângă femeia leşinată, se lăsă pe vine şi îi luă pulsul. Disperat, mai încercă o dată.

— Nimic, domnule.

În sala de judecată se făcu linişte deplină. Aprodul se aplecă şi îşi apropie obrazul de gura ei să vadă dacă respiră. Rămase aşa multă vreme.

Într-un târziu, ridică privirea spre judecător, cu ochii măriţi din cauza şocului.

— A murit. Îmi pare rău, domnule judecător. Nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla, dar domnişoara Convey s-a prăpădit.

1

O lună mai târziu, într-o frumoasă noapte de aprilie luminată de lună, un operator de la serviciul de urgenţă 911 din Washington, D.C. Primi un apel la ora 10:12 – tocmai avusese loc un accident de motocicletă în Rock Creek Park şi se părea că un bărbat fusese rănit. Cel care sunase dădu amănunte despre locul unde se produsese evenimentul.

Ambulanţa şi poliţia sosiră la locul accidentului chiar în clipa în care o maşină Lexus se îndepărta. Lexusul se întoarse brusc şi frână, derapând cu roţile din spate pe pietriş. Un domn distins îmbrăcat într-un costum elegant coborî în grabă şi se apropie de medicii care stăteau aplecaţi deasupra motociclistului căzut.

Disperat, şoferul Lexusului începu să vorbească repede, cu un uşor accent:

— Mă bucur că v-a chemat cineva. Puteţi să-l ajutaţi pe prietenul meu? Tocmai plecam după ajutoare. Mă duceam spre casă să mă întâlnesc cu el. Întârziasem. Când dintr-o dată – groaznic! – l-am văzut zăcând pe marginea drumului, cu motocicleta lângă el, zise el şi ridică vocea. Nu se dezlipea de motocicleta asta. I-am spus în repetate rânduri să poarte cască, dar n-a vrut. Era în stare de inconştienţă când l-am găsit. O să-şi revină?

Respiră adânc. Buzele îi tremurau în timp ce-i urmărea pe medicii care aşezau victima pe targă. Arăta ca un diplomat sau ca un bogat om de afaceri, un amănunt care nu le scăpă medicilor.

Medicul şef i se adresă politicos:

— Vă rog să vă daţi la o parte, domnule. A suferit un grav traumatism cranian, aşa că trebuie să-l ducem la spital. Puteţi să veniţi după noi, da? Cum îl cheamă?

— Ogust. Mihail Ogust, răspunse bărbatul repede. La ce spital îl duceţi? Ne cunoaştem de mulţi ani, am străbătut împreună multe continente. Nici n-aţi crede…

Medicul dădu din cap. Evident, individul nu-şi dădea seama cât de grav rănit era prietenul lui. Ajutându-i pe ceilalţi să urce victima în ambulanţă, îi dădu numele şi adresa spitalului.

În clipa următoare, se apropie un poliţist care cercetase

urmele de derapaj de pe şosea.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, domnule.

Bărbatul se întoarse.

— Da. Sigur. Bineînţeles.

Ambulanţa porni cu girofarurile rotindu-se şi sirena urlând. Poliţistul notă numele bărbatului, îl rugă să-i relateze ce văzuse şi îi spuse că aveau să-l caute pe Bunul Samaritean care anunţase accidentul. Se părea cu nu fusese implicat nici un alt vehicul.

În clipa în care termină de răspuns la întrebările poliţistului, bărbatul urcă în Lexus şi se duse direct la spital. Acolo descoperi că Mihail Ogust fusese declarat mort la sosire. Toţi se purtară foarte politicos cu omul care se dăduse drept prietenul lui Mihail Ogust.

Bărbatul coborî capul. Două lacrimi i se prelinseră pe obraz. Asistentele îi transmiseseră condoleanţe şi îl sfătuiră să se ducă acasă, deoarece nu mai era nimic de făcut. El dădu din cap fără să poată vorbi şi părăsi spitalul cu paşi şovăitori.

Peste o jumătate de oră, ajunse la casa sa valorând multe milioane de dolari din Chevy Chase, împrejmuită de copaci stufoşi şi invizibilă din şosea. Având în vedere evenimentele catastrofale ale zilei şi măsurile radicale pe care fusese nevoit să le ia în consecinţă, ar fi trebuit să fie la capătul puterilor. El însă trecea printr-o stare de euforie.

Ajuns la intrarea laterală a casei, cea mai apropiată de garaj, introduse codul de securitate, deschise uşa şi străbătu bucătăria, apoi holul ce ducea spre biroul său de acasă. Trecând prin dormitor, îşi surprinse imaginea în oglinda înaltă a dulapului.

Se opri în prag şi se autoexamină cu un ochi admirativ: un bărbat chipeş în vârstă, în costum Saville Row închis la culoare şi cu cravată de mătase. Îşi mişcă încheietura mâinii, iar butonii de aur şi ceasul Rolex străluciră, reflectând lumina din hol. Se deprinsese să-şi ţină bărbia ridicată ca şi cum i s-ar fi cuvenit tot ce era mai bun în viaţă. Dădea impresia de soliditate, de om al timpului său care nu rezerva surprize şi pe care puteai conta în totalitate. Era imaginea pe care o cultiva în această lume nouă. Fostul demnitar puternic; în prezent, omul de afaceri de succes, un domn ce putea foarte bine să fie un filantrop cu dare de mână şi în mod sigur un stâlp al comunităţii.

Satisfăcut, merse mai departe pe coridor, iar trupul lui devenise parcă mai înalt, mai drept, mai subţire şi mai atletic.

Pentru asta, se descotorosi de făţărnicia interioară a caracterului său actual. Ca orice actor talentat, nu avea nevoie să se uite în oglindă ca să constate ce schimbare se producea în aspectul său exterior, ştiind exact cum arăta de fapt. Mai important, îşi cunoştea foarte bine identitatea, în ciuda înfăţişărilor diferite pe care le arbora în faţa oamenilor. Aceasta reprezenta o realitate pe care nu o dezvăluia decât celor mai apropiaţi. Ei erau puţini la număr – prietenii săi adevăraţi şi asociaţii săi – şi aşa fuseseră mereu. Din ce în ce mai puţini cu fiecare an. Un om care realizează lucruri mari nu poate avea prieteni.

Zâmbi şi intră în birou, luă telefonul şi formă un număr. Îi răspunse asociatul său, căruia îi vorbi repede în rusă:

— Da, eu sunt. Proştii au crezut tot. E în ordine. Putem începe.

Inima îi bătea în coaste de parcă ar fi fost lovitura unui pumn puternic. Bătaia ei insistentă o smulse din întuneric. O clipă, se cutremură de groază, neştiind unde se afla. Făcu un efort de concentrare: auzea fâşâitul şi ticăitul mai multor aparate. Aerul era răcoros şi mirosul antisepticelor îi înţepa nasul.

O voce de bărbat îi alungă starea de buimăceală.

— Domnişoară Convey? Treziţi-vă! Sunteţi în secţia de reanimare de la cardiologie. Ştiţi cum vă cheamă? Domnişoară Convey?

— Sigur că ştiu, şopti ea. Dar e secret. *Şşşşşşşşş...* Trebuie să mi-l spui pe-al tău întâi.

Chirurgul de la transplanturi chicoti.

— Travis Jackson. Nu mai ţii minte? Operaţia a fost un succes, Beth. Ai acum o inimă nouă şi sănătoasă. Deschide ochii. Ce părere ai?

Ea era conştientă de durerea amorţită de morfină. Încercă să scape de sentimentul de dezorientare... şi se concentră asupra pieptului ei: cadenţa vechii inimi – haotică şi uneori abia perceptibilă – dispăruse, fiind înlocuită de o bătaie atât de puternică, încât i se păru ca de tunet. Un val de bucurie şi epuizare o copleşi şi rămase nemişcată Zâmbind. *Avea o inimă nouă.*

Deschise ochii şi expiră lung, conştientă de felul în care – brusc – putea din nou să respire cu uşurinţă.

— Îmi place inima asta, Travis. Are ritm. Vreau să o păstrez pentru totdeauna.

— Asta voiam să aud.

Doctorul era trecut de şaizeci de ani şi avea o faţă brăzdată de riduri. Îi zâmbi prin ochelarii fără rame cocoţaţi pe vârful nasului uşor coroiat.

— E o inimă sănătoasă, perfect compatibilă cu tine. Nici n-a trebuit să îi administrăm un şoc electric ca s-o punem în funcţiune. Iar prima ta biopsie nu arată nici un semn de respingere.

Capul i se limpezea, ameţeala începea să dispară şi, încet, încet se trezea la viaţă.

— Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc?

— Ştiu că sună ca un clişeu, dar mă voi simţi răsplătit dacă vei avea parte de viaţă lungă şi sănătoasă, spuse el cu căldură. Eşti tânără. Am detectat boala din vreme, aşa că restul organelor n-au avut timp să se deterioreze. Sper ca din acest moment viaţa ta să intre în normal.

— Îmi pare foarte rău pentru moartea donatorului meu. Dar îi sunt atât de recunoscătoare...

— Ştiu.

Zâmbetul ei se stinse şi tânăra adormi din nou sub efectul morfinei. În timp ce pleoapele i se închideau, chirurgul o studie cuprins de senzaţia de triumf care îi păstra viu interesul pentru această zonă tenebroasă a medicinii. Cu o lună în urmă, Beth Convey era mai mult moartă decât vie. Fusese adusă de la tribunal de medicii de pe salvare, care folosiseră un defibrilator portabil ca să-i resusciteze inima. Pentru că nu mai avusese probleme, internistul ei fusese neglijent: diagnosticase greşit stresul ca fiind cauza dificultăţilor respiratorii şi a pulsului rapid, când de fapt se afla în ultimul stadiu al insuficienţei cardiace, probabil în urma unei infecţii virale, căreia nici ea, nici doctorul ei nu îi dăduseră importanţă iarna trecută, considerând-o o răceală mai persistentă.

Îşi aminti de paloarea ei atunci când o examinase prima oară. Era albă ca o stafie. Dar nu asta fusese partea cea mai rea. Pe măsură ce treceau săptămânile, pielea ei căpătase o tentă galben-verzuie, iar starea generală se înrăutăţea atât de tare, încât nu mai avea putere nici să mestece mâncarea. Toate din cauza unei inimi ce nu mai putea pompa cantităţi suficiente de sânge şi oxigen.

Dar acum, la câteva ore după operaţie, discuţia pe care o avuseseră demonstra că mintea ei funcţiona din nou. Iar pielea îşi recăpătase culoarea piersicii. Pentru cei din afară, aceasta era

dovada aşa-zisului miracol al transplantului de inimă, dar pentru el reprezenta un indiciu că lucrurile merg bine.

Zâmbi uşurat, gândindu-se că deborda de vitalitate aşa cum stătea lungită pe patul de spital. Era înaltă – un metru şi şaptezeci şi şapte de centimetri – şi subţire. O femeie frumoasă cu nasul drept, pometi sculpturali şi o coamă de păr auriu. Îşi amintea că la internare remarcase că era foarte puţin machiată, probabil nefiind interesată să-şi scoată în evidenţă frumuseţea. Asta îl intriga pe doctor – o femeie care voia să fie judecată după altceva şi nu după frumuseţe.

Secţia de terapie intensivă de la cardiologie mirosea tot timpul a dezinfectant. Beth se obişnuise atât de tare cu mirosul în cele trei zile de la operaţie, încât nu îl mai simţea. Îl percepu abia atunci când uşile duble se deschiseră şi înăuntru pătrunse mirosul de cafea, făcând-o să saliveze.

Apoi tresări. Un fior de teamă îi străbătu întregul corp. Surprinsă, se uită spre ceea ce nu i se păru decât o privelişte ciudată: doi infirmieri îmbrăcaţi în salopeta verde de spital aduceau o bicicletă medicală în rezerva ei cu aparatură de ultimă oră. Ceva în legătură cu primul infirmier o speriase puţin. Îl observă cu atenţie, îi studie mişcările sigure şi umerii laţi. Acum şi-l amintea dinainte de operaţie. Îl chema Dave şi se purta cu multă blândeţe. Fusese tot timpul foarte amabil cu ea.

Teama ei era neîntemeiată. Se strădui să arboreze un zâmbet.

— Cred că glumeşti, Dave. O bicicletă? E pentru mine?

Continuă să-l studieze, simţindu-se încă neliniştită.

— Da, doamnă. E pentru dumneavoastră.

În timp ce el şi celălalt infirmier fixau bicicleta, sosi şi doctorul ei, Travis Jackson.

— Noile biopsii arată bine.

Conveniseră să-i dea raportul de fiecare dată când venea să o vadă. Răbdarea nu era punctul ei forte.

— Nu există nici un semn de respingere sau de infecţie. Temperatura, pulsul şi respiraţia sunt normale. Totul merge perfect.

— Slavă Domnului! respiră ea uşurată, pe urmă privi suspicioasă spre bicicletă. Dave zice că e pentru mine.

— Ţii minte înţelegerea noastră: îţi dăm o nouă inimă, dar trebuie să ai mare grijă de ea. Haide! A fost dezinfectată. O să te ajutăm.

Nu îi venea să-şi creadă urechilor.

— *Acum?* Dar au trecut doar trei zile. Cum…

— Ştiu. Toată lumea crede că exerciţiile fizice sunt recomandate abia după scurgerea câtorva săptămâni. Poate chiar luni. Nu e adevărat. Trei zile este procedura standard pentru transplanturile care merg bine, iar al tău a decurs excelent. Hopa sus! E începutul exerciţiilor tale zilnice.

Neliniştită, îşi coborî picioarele peste marginea patului. Cel de-al doilea infirmier o încălţă cu o pereche de tenişi sterilizaţi. Se ridică, plină de furtunuri şi tuburi, de electrozi şi emiţătoare care urmau să semnalizeze reacţia inimii ei. Pe piept avea o tăietură lungă, ascunsă de halatul de spital. De acolo iradiau junghiuri ascuţite, calmate imediat de morfină.

Doctorul o luă de braţ, iar Dave o prinse imediat de celălalt. Se cutremură din nou. Avea în mod cert reacţii foarte ciudate. Simţi un curent de aer rece pe spatele gol. Se chinui să ducă mâinile la spate ca să-şi încheie halatul.

— Câtă umilinţă, oftă ea.

— Dar asta îţi aminteşte că eşti în viaţă, râse doctorul Jackson. Nu e un preţ prea mare.

Chiar şi faptul că reuşise să meargă câţiva paşi era o realizare, dar fu surprinsă să constate cât de puternică se simţea. După ce o ajută să se urce pe bicicletă, Dave se îndreptă spre uşă. Îl urmări cu privirea, bucuroasă să îl vadă plecând.

— Arată-mi de ce eşti în stare, o îndemnă doctorul.

Începu să pedaleze încet, iar faţa i se acoperi de sudoare.

— Nu e destul? gâfâi ea. Vrei să urc Everestul pe bicicletă în starea mea? Ai uitat că am fost la un pas de moarte?

— Nu la un pas, ci chiar ai murit. Te descurci foarte bine, zise el uitându-se când la ea, când la ceasul de la mână. Gata, opreşte-te!

Transpirată, se lăsă pe spate, în vreme ce picioarele mai continuară o vreme să se mişte înainte de a se opri. Îl privi în timp ce analiza efectele asupra inimii ei. În cele din urmă, nu mai rezistă şi îl întrebă:

— Cum a fost?

— Bine. Foarte bine, de fapt. Dacă nu aş fi aşa de modest, m-aş felicita pentru rezultat.

— Îmi place modestia ta. Ţi se potriveşte.

— Şi soţia mea spune la fel, râse medicul.

Lentilele ochelarilor lui oglindiră lumina becurilor fluorescente

şi străluciră în timp ce nota ceva pe fişă.

— Ştiu că e prea devreme să întreb, dar aş vrea să ştiu ce mă aşteaptă.

Ezită. I se părea că înviase din morţi ca pasărea Phoenix şi se simţea ciudat, transformată în întregime. Tânjea după viaţa ei dinainte.

— Când pot să-mi reiau activitatea?

— Îţi lipseşte, nu-i aşa? Te înţeleg. Şi eu aş simţi la fel. Dar mai întâi trebuie să îţi stabilim medicaţia, regimul de exerciţii fizice, mâncare, somn ca să-ţi recapeţi puterile şi să preîntâmpinăm orice probleme. În felul acesta vei fi în cea mai bună formă când te vei întoarce la birou şi nu va trebui să ne mai facem griji legate de fenomenul de respingere, infecţii sau alte asemenea neplăceri, spuse el zâmbindu-i înţelegător. Vei avea nevoie de cel puţin un an pentru recuperare.

— Un *an?* întrebă ea uluită. Cei de la firmă o să mă uite!

— Mă îndoiesc. Din câte am auzit, eşti un fel de vedetă.

Nu îl contrazise, dar era clar că nu ştia mare lucru despre firmele de avocatură din Washington. Oraşul gemea de cadavrele vedetelor de anul trecut.

O ajută împreună cu celălalt infirmier să coboare de pe bicicletă şi să se întoarcă în pat, apoi o întrebă:

— Ai vrea ceva în mod special?

Ea dădu din cap aprobator.

— Ceva de băut. O votcă. Stolicinaia.

Amuţi. De unde îi venise ideea asta? Doctorul izbucni în râs.

— Votca nu e recomandabilă acum. Parcă preferai vinul.

— Aşa e, zise ea nedumerită. Probabil că mă gândeam că ar trebui să sărbătorim cu ceva mai tare. În cazul ăsta, aş vrea un suc de fructe. De mango.

Nu mai bea de mult nici un fel de tărie. Ultima oară băuse votcă în facultate, când o prefera altor băuturi. Dar în timp ce chirurgul şi infirmierul ieşeau, îi simţi gustul de foc pe limbă, atât de puternic de parcă tocmai dăduse pe gât un pahar.

2

Era o noapte întunecată şi ea alerga, transpirată, în căutarea unei adrese. Când găsi numărul pe o cutie poştală din fier forjat, se opri şi se uită cu atenţie în susul unei alei pietruite, ce trecea pe lângă o salcie şi ducea spre o casă lungă, în genul conacelor de ţară, cu un garaj separat. Gâfâind, studie casa impozantă: ferestrele întunecate erau ca nişte găuri negre, iar proprietatea crea o impresie stranie de abandon.

Cu ochii în patru, alergă pe alee. În timp ce se apropia de casă, uşa garajului se ridică şi auzi motorul unei motociclete pornind zgomotos. Apoi văzu motocicleta mare ieşind din garaj, fără motociclist şi oprindu-se în lumina razelor lunii. Ca o sculptură de Robert Rauschenberg, aştepta într-un echilibru perfect, invitând la speculaţii. Cromul strălucea. Un nor de fum ieşea pe ţeava de eşapament. Rămase cam treizeci de secunde privind înlemnită, captivată de priveliştea ciudată oferită de vehiculul puternic şi mândru, de parcă îl purta în şa pe motociclistul ei favorit.

Dintr-o dată, se trezi că ea e în şa. Apucă ghidonul instinctiv şi motocicleta porni cu viteză pe alee. În timp ce se lupta să o controleze, în faţa ei apăru un bărbat. Se uită la ea înmărmurit, apoi strigă ceva şi o luă la fugă.

Motocicleta îşi continuă goana, îndreptându-se acum spre el. Ea ţipă. Nu o putea opri. Nu o putea întoarce. Cu motorul duduind, motocicleta masivă îl izbi pe bărbat din spate.

Ţipă iar. Din cauza impactului, omul făcu o tumbă în aer, azvârlit spre cerul negru. Nu îşi putea lua ochii îngroziţi de la faţa lui schimonosită de durere. Avea o frunte lată, nas cârn şi o coamă de păr cărunt care zbura în aer. Oripilată, îl privi cum se prăbuşeşte, izbindu-se cu capul de ciment.

Se trezi lac de sudoare, tremurând şi simţindu-se vinovată. Coşmarul îi lăsase un gust metalic în gură. Ştia că îl ucisese pe bietul om. De unde venise visul acesta groaznic, ce păruse atât de real?

Aproape că nu se mai recunoştea. Dave, infirmierul, încă o neliniştea, deşi nu făcuse şi nu spusese nimic care să poată fi

considerat cât de cât ameninţător pentru ea sau ceilalţi. Însă se trezea că îi priveşte pe mulţi cu suspiciune, în special pe bărbaţi, de parcă ea era singura apărătoare a unui castel asediat, sau probabil ţinută prizonieră acolo, urmând să fie torturată. În momentele de luciditate îşi repeta că nu are de ce să se teamă.

Mai erau şi alte lucruri aberante. Cu toate că fusese întotdeauna băutoare de cafea, acum jinduia tot timpul după ceai negru tare şi bea Câteva căni în fiecare zi. Nu se mai sătura de roşii proaspete, tăiate felii, pe care le voia presărate şi cu sare şi cu zahăr. Dieteticianul zâmbise şi o întrebase de unde avea asemenea gusturi ciudate. Nu fusese în stare să-i dea un răspuns.

Într-o zi, o asistentă se oprise în pragul rezervei ei ţinând în mână o pungă mare de cumpărături de la magazinul Saks. Punga mare de culoarea cositorului avea tipărit pe o parte numele lanţului exclusivist de magazine, care îi era familiar. Din pat nu putea vedea ce are înăuntru.

— Bună dimineaţa, domnişoară Convey.

Asistenta avea o faţă veselă, cu obraji rozalii şi ochi albaştri strălucitori. În ciuda firii sale repezite, era o persoană agreabilă.

— Am ceva pentru dumneavoastră.

Ţinea punga strâns în mâna dreaptă, iar umărul era mai coborât decât cel stâng, în semn că avea ceva greu înăuntru.

Beth se simţi năpădită de o transpiraţie rece… *O stradă în amurg, cu asfaltul umed şi sclipitor după ultima ploaie. Lămpi ornamentale din fier aruncau bălţi de lumină, prin care călca o femeie purtând un pardesiu lung, pălărie cu boruri mari şi tenişi vechi. Şi ea avea o pungă de cumpărături mare şi umflată, care părea grea. Se amestecă printre ceilalţi trecători, urmărită îndeaproape de un bărbat. Deşi speriată, ea nu se uită înapoi. Intră cu dezinvoltură într-o staţie aglomerată de autobuz.*

Înainte ca bărbatul să ajungă la intrarea în staţie, mări pasul şi se strecură în toaleta femeilor. Când ajunse în cabină, scoase repede un ac din pălărie şi, trăgând apa ca să acopere zgomotul, înţepă cele trei baloane din punga de cumpărături, puse acolo ca să dea impresia că e plină. Îşi aruncă tenişii din picioare şi extrase din pungă singurul lucru pe care îl conţinea – o pereche de pantofi noi. Îi încălţă şi, cu o mişcare experimentată, îşi scoase pălăria şi pardesiul şi le îndesă în pungă. Oamenii foarte săraci ai oraşului frecventau staţia de autobuz, aşa că puse punga în spatele scaunului de toaletă, gândindu-se că-i va fi

vreunuia de folos.

Afară, se spălă pe mâini şi se privi în oglindă. Fără pălărie şi cu o haină elegantă pe care o avusese sub pardesiu, cu machiajul impecabil şi peruca la locul ei, părea o femeie complet diferită. Numai că nu era nicidecum femeie. Folosise travestiul acesta de multe ori.

Păstrându-şi un echilibru perfect pe pantofii noi, aşteptă până când mai ieşi o femeie din toaletă. Se luă după ea şi o întrebă cât e ceasul şi intrară împreună în holul staţiei aglomerate, ca două prietene vechi, vorbind despre vreme, în timp ce ochii lui cercetau pe ascuns împrejurimile.

Nu îl miră, dar se simţi uşurat când privirea ucigaşului se opri asupra lui, apoi se îndepărtă căutându-şi prada în altă parte. Acoperirea lui – femeia de alături – vorbea mai departe. Îi spuse politicos la revedere, porni cu paşi degajaţi spre uşă şi ieşi în siguranţa nopţii...

— Domnişoară Convey? spuse asistenta privind-o îngrijorată în ochi. Vă simţiţi bine?

Ea înghiţi greu. Clipi de Câteva ori.

— Sigur. Mă simt bine. Visam cu ochii deschişi. Ai zis că ai ceva pentru mine în pungă, spuse ea şi se opri o clipă. Sper că nu sunt baloane, nu-i aşa?

Asistenta îşi îndreptă spatele şi izbucni în râs.

— Baloane? Nu, nu. Ce idee! Nu, am auzit că vă place să citiţi. Tocmai ni s-au donat nişte cărţi şi m-am gândit că aţi vrea să împrumutaţi una. Avem de toate genurile, spuse ea scoţând mai multe volume. Cu cowboy, de dragoste, poliţiste, de spionaj. Spuneţi ce vă place.

Beth oftă, îşi trecu degetele prin păr şi râse nervos. Era o idioată paranoică.

— Da, aş vrea o carte bună. Dă-mi una poliţistă. Asta e exact ce-mi trebuie. O carte poliţistă în care toate misterele se clarifică în final.

După două săptămâni de terapie intensivă, o transferară într-o rezervă. Începură să sosească flori. Un buchet imens veni de la Michelle Philmalee, care îi era foarte recunoscătoare. De fiecare dată când se uita la el, Beth zâmbea: judecătorul hotărâse să-i dea lui Michelle mult mai mult decât ceruse Beth – controlul asupra Grupului Philmalee. Până la urmă, din cauza temperamentului său violent, Joel Philmalee pierduse procesul,

exact aşa cum sperase ea. Acum fusese înlăturat, iar Michelle preluase comanda – cu câteva mici excepţii – întregului Grup Philmalee în valoare de multe miliarde de dolari.

Era un triumf uluitor, care o făcea pe Beth şi mai nerăbdătoare să se întoarcă la Edwards Bonnett şi să profite de promisiunea şefului său de a o ridica la rangul de parteneră.

Nu era vorba numai de bani, deşi nu reprezentau un aspect neglijabil. Îi auzise şi pe alţii spunând că banii nu îi interesează şi nu îi crezuse – un salariu garantat de 450.000 de dolari pe an plus prime nu era de ici, de colo. Însă în această viaţă nesigură, în care nici pe propria ta inimă nu te mai poţi baza că va continua să bată şi în care mintea pare să înceapă să ţi-o ia razna, firma reprezenta mai mult decât oricând o ancoră. Acolo, pe Sixteenth Street, doar la patru străzi de Casa Albă, ştiuse întotdeauna cine este.

Se ocupa de clienţii ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ori de câte ori era nevoie. În loc să se ducă la tenis sau să se întâlnească cu prietenii, îşi petrecea rarele weekend-uri libere cercetând o chestiune legală la rugămintea filialelor din străinătate ale Edwards Bonnett, pentru care nu era plătită şi nici nu primea vreun credit oficial, fiind vorba de un gest de amabilitate profesională. Alţi avocaţi pretextau tot soiul de motive pentru a evita asemenea cereri, dar ei îi plăcuse întotdeauna această muncă.

Apoi mai erau şi dosarele ei, aduse întotdeauna la zi, de parcă ar fi fost nişte copii pentru care rutina zilnică înseamnă siguranţă. Investise totul în Edwards Bonnett, inclusiv devotamentul ei total. Probabil de aceea avusese atâta succes – câştigase nouăzeci la sută din cazurile la care lucrase – atrăgând clienţi bogaţi şi influenţi care formau coloana vertebrală a firmei. Gândindu-se la toate acestea, considera că venise vremea să fie răsplătită: îşi câştigase postul de parteneră. Îl dorea. Voia să aibă sentimentul apartenenţei la un anume loc.

Dar acum era îngrijorată. Avea să lipsească un an întreg, iar Zach Houlsey – partenerul şef – repartizase clienţii ei altor avocaţi din firmă. Era normal să facă asta, în interesul clienţilor şi al firmei. Dar în cazul în care clienţii ei decideau să rămână cu noii avocaţi, baza puterii ei va dispărea. În vreme ce se gândea la asta, ceva în interiorul ei păru să se clatine. Fusese mereu o persoană echilibrată, dar acum se simţi năpădită de un val de furie. Începu să tremure. Fruntea i se acoperi de broboane de

transpiraţie. Strânse din fălci şi îşi încrucişă braţele încercând să-şi reprime o pornire bruscă de violenţă.

Avea asupra sa o veche armă sovietică de asalt, AK-47. Îi plăcea să-i simtă greutatea în braţe din cauza sentimentului de siguranţă pe care i-l conferea.

Se lăsă pe vine în momentul în care auzi voci ţipând în întuneric şi de data asta înţelese ce-i spuneau. Surprinsă, îşi dădu seama că vorbesc în ruseşte. Îşi reprimă un fior de teamă şi ciuli urechile: se avertizau unul pe altul – Iuri, Mihail, Alexei, Ivan, Anatoli – şi îşi disputau dreptul de a da telefonul ce i-ar fi putut salva. Strigau repetând la infinit un număr – 703... 703... 703... Era prefixul Virginiei, dar nu înţelegea restul. Îşi duse mâinile la urechi, încercând să oprească vocile.

Se trezi brusc, cu mâinile la urechi şi respirând precipitat. Se ridică în capul oaselor pe patul de spital şi rămase pe gânduri. Visul acesta fusese foarte clar – despre ruşi care vorbeau ruseşte. Numele, armele... toate ruseşti. Iar ea făcea parte dintre ei. Se cutremură încercând să descopere vreun înţeles care îi scăpa.

După-amiază, sosi doctorul Jackson pentru a-i prezenta programul de tratament ambulatoriu. Era bucuroasă să îl vadă. Îi privi faţa calmă, ridată, cu ochelarii aşezaţi într-un echilibru instabil pe vârful nasului uşor coroiat. Apoi privi peste umărul lui.

— Unde e Dave? îl întrebă. Credeam că vine să-mi explice nişte programe de exerciţii.

Dave era infirmierul cu mişcări calme şi umeri agresivi care o speriase imediat după operaţie. Între timp, reuşise să-şi reprime suspiciunile şi accepta cu plăcere micile lui amabilităţi.

Doctorul oftă.

— A trebuit să-l concediem. Am uitat de programe. O să ţi le trimit prin altcineva.

— L-aţi concediat? De ce?

— Îl simpatizai. Toată lumea îl agrea şi acesta era un aspect al problemei. Îmi pare rău, dar a fost arestat azi-dimineaţă pentru că fura de la pacienţi.

— Arestat! exclamă ea uluită.

Şi totuşi... adevărul era... că de la început intuise ceva în neregulă la Dave, ceva perfid. Ar fi trebuit să asculte mai bine acea voce interioară, dar în momentul acela i se păruse atât de absurdă...

Doctorul schimbase subiectul.

— Orice exerciţii ai alege, ai grijă să le faci timp de o oră, de cel puţin cinci ori pe săptămână. Mi-ai zis că ai fost alergătoare de maraton. Ai putea să te apuci din nou de alergat.

— Ce ai zice de karate?

Se lăsă pe spate cutremurându-se. Ce idee trăsnită!

— Ar fi un exerciţiu excelent. Nu e nici o problemă.

— Dacă vreau, pot să fac chiar şi ceva atât de obositor cum ar fi karatele?

O idee începuse să prindă contur.

— Sigur, cu condiţia să nu exagerezi. În plus, trebuie să îţi iei medicamentele la timp, să mănânci cum trebuie şi să dormi suficient. Ştii, rutina despre care am discutat. Dacă tu şi inima ta nu aţi fi atât de compatibile, poate că ideea de a face karate nu m-ar entuziasma aşa de mult. Dar am obţinut destule succese până acum şi cred că nu mă înşel dacă te consider şi pe tine unul dintre ele. De exemplu, am un pacient care practică triatlon. Ceea ce face el e mult mai obositor decât karatele. Mai am încă unul care a trecut de şaizeci de ani şi e un dansator pătimaş pe muzică de jazz. Un al treilea îşi construieşte singur o casă. Gândeşte-te numai cât are de ridicat şi de bătut cu ciocanul, zise el încrucişându-şi braţele dus pe gânduri. Un coleg de-al meu are o pacientă care a urcat pe Half Dome din Yosemite la zece luni după transplant. Pe urmă a escaladat munţii Whitney şi Fuji. Imaginează-ţi ce înseamnă să urci până la asemenea altitudini şi cât de tare sunt solicitaţi plămânii şi inima chiar şi în cazul unei persoane care are toate organele sale naturale.

Ea clipi încet gândindu-se.

— Mai povesteşte-mi o dată despre donatorul meu.

El ezită.

— Inima ta a aparţinut unui bărbat. Avea puţin peste patruzeci de ani. Era sportiv şi a avut o inimă bună, sănătoasă. Ştii că nu pot să îţi spun cum îl chema.

— Era rus?

Doctorul se încruntă.

— Ţi-am spus vârsta şi sexul lui şi mai pot să adaug că a murit într-un accident de motocicletă la patru ore distanţă de District. În patru ore intră şi timpul de zbor, bineînţeles. E durata maximă cât poate fi ţinută o inimă în afara corpului pentru obţinerea unor rezultate optime la transplant. Mai mult de atât mi-e imposibil să-ţi spun. Centrul de transplant are reguli de fier pentru

protecţia identităţii donatorului şi a ta. Ai semnat un contract în care se stipulează că nu vei încerca să-i afli numele sau să-i găseşti familia.

— Sunt avocată, om al legii. Bineînţeles că mă conformez prevederilor din documentul pe care-l semnez. Dar poţi să-mi mai spui măcar dacă a fost rus sau nu. E o informaţie minoră. În prezent trăiesc zeci de mii de ruşi în ţara asta.

Travis Jackson o privi cu atenţie.

— Ce te face să crezi că ar fi putut fi rus?

Ea tăcu un moment.

— E greu de explicat... dar nu m-am gândit niciodată prea mult la poezia rusă. De fapt, nu îmi amintesc să fi ştiut niciodată vreuna, însă toată săptămâna mi-au trecut prin minte versuri ruseşti. Nu m-am dat în vânt după mâncarea rusească, iar acum am momente când mi-ar face plăcere să mănânc anumite feluri ruseşti. De exemplu, cer mereu roşii tăiate felii, presărate cu zahăr şi sare. O asistentă mi-a spus că e un obicei rusesc. N-am băut niciodată prea mult ceai negru, dar acum beau tot timpul. În unele locuri din Rusia e mai popular decât cafeaua.

Îi aminti cum ceruse votcă şi chiar spusese de care voia – Stolicinaia, cea mai bună marcă rusească. Pe urmă îi povesti despre coşmarurile care-i tulburau somnul.

— La început nu înţelegeam ce spuneau. Dar acum ştiu că vorbesc ruseşte. Mai e şi o melodie care mă obsedează. Cred că e dintr-un film sovietic.

Îi fredonă o melodie aspră, proletară: „Recolta, recolta noastră e atât de bună...”.

— Interesant, spuse el privind-o ciudat.

— Ştii de unde e citatul ăsta?

Închise ochii şi recită: „Dacă iubeşti, iubeşte fără motiv. Dacă ameninţi, nu ameninţa în joacă.”.

— Nu l-am mai auzit până acum.

Ea oftă abătută, dar continuă cu încăpăţânare:

— Cred că e un citat dintr-un poem rus.

Doctorul luă un scaun şi îl trase lângă pat. Se aşeză cu o expresie severă.

— Am auzit şi de la alţi pacienţi poveşti cum că au moştenit gusturi, idei şi chiar amintiri directe de la inimile donatorilor lor, dar nu ştiu să existe nici cea mai nesemnificativă dovadă ştiinţifică menită să confirme asemenea supoziţii.

— Deci nu sunt singura? Dacă mai sunt şi alţii, înseamnă că n-

am înnebunit. Dă-mi o explicaţie, pentru că eu nu mai înţeleg nimic. Refuz să accept faptul că inima mea mă poate schimba, că îmi poate vorbi. E absurd.

— Nu ai înnebunit. Însă eşti sub influenţa miracolului reprezentat de supravieţuirea ta, dar şi a medicamentelor pe care le iei. Nici nu-ţi dai seama cât de puternice sunt aceste medicamente minune, menite să împiedice infecţiile şi respingerea organului. Dacă ar trece chiar şi două zile fără să le iei, organismul tău ar suferi vătămări ireversibile. Pe de o parte, îţi dau viaţă, iar pe de altă parte sunt foarte puternice şi potenţial letale. Pot avea un impact considerabil asupra psihicului tău. Asupra gustului mâncării, a amintirilor şi a viselor tale… asupra tuturor percepţiilor. Totuşi, trebuie să respecţi cu stricteţe medicaţia. Efectele secundare sunt minore în comparaţie cu riscul de a-ţi pierde viaţa.

— Vrei să spui că totul e în capul meu? Că, din cauza medicamentelor, am halucinaţii? Dacă asta crezi, te înşeli. Erai de faţă când mi-a venit pofta de votcă.

— Aşa e. Nu mă îndoiesc că lucrurile s-au întâmplat întocmai cum spui. Dar asta nu înseamnă că ai „moştenit” ceva de la donatorul tău. Poate, când erai mică, ai auzit vreun adult spunând că votca e bună pentru inimă. Iar acum acea veche amintire a ieşit la suprafaţă din străfundurile inconştientului pentru a reactualiza informaţia.

Ea strânse din buze.

— Să zicem că e logic. Dar am mai avut coşmaruri în care au apărut ruşi şi pofte ciudate pentru anumite feluri de mâncare rusească.

— Ai lucrat pentru ruşi. Ai călătorit mult în Rusia şi ai învăţat chiar limba.

— Destul de bine. Şi limba polonă.

— Probabil că ai văzut filmul cu ani în urmă şi ai uitat de el. Cuvintele ruseşti pe care le-ai auzit au declanşat amintirea, iar aceasta a stat la baza coşmarurilor cu ruşi. Înţelegi? Un lucru duce la altul, spuse el şi o bătu pe mână cu un gest liniştitor. Când te vei obişnui cu noua ta inimă, toate astea vor dispărea. Organismul tău se va adapta şi nu vei mai trece prin asemenea experienţe ieşite din comun.

Ea respiră adânc. Era avocată, obişnuită să privească lucrurile cu obiectivitate. Pentru ea, logica reprezenta aproape o religie. Raţiunea îi spunea că doctorul are dreptate. Să creadă altceva

însemna să întoarcă spatele trecutului ei şi tuturor lucrurilor pe care le realizase cu atâtea eforturi, inclusiv persoanei care devenise.

— Mulţumesc, îi zâmbi ea. Dacă cineva mi-ar fi repetat tot ce ţi-am spus eu, l-aş fi sfătuit să se ducă imediat la psihiatru. Dar mi s-a întâmplat mie şi mi s-a părut foarte real.

— *Este* real. Numai că te înşeli în privinţa cauzei, spuse chirurgul şi se ridică. Crede-mă pe cuvânt: toate astea sunt pur şi simplu o combinaţie între imaginaţia ta, evenimentele din trecut şi medicamentele pe care le iei. Nu îţi mai face griji. Te asigur că noua ta inimă nu îţi vorbeşte.

Ea dădu din cap fericită. El era specialistul care îi salvase viaţa. Îl privea cu o încredere desăvârşită. Bineînţeles că avea dreptate.

Eliberată de aparatele şi tuburile la care fusese conectată, putea în sfârşit să părăsească rezerva de câte ori voia, iar lumea i se părea nouă şi fascinantă. Dintr-un sentiment de compasiune, îi vizită pe ceilalţi pacienţi care aşteptau transplanturi. Erau pe moarte, cum fusese şi ea. Teama şi durerea lor o impresionau profund. Se aşeza lângă patul lor şi îi întreba despre familiile lor, despre oraşele de unde veneau şi despre planurile lor de viitor. Într-un centru de transplanturi, exista o legătură viscerală între muribunzi şi cei salvaţi de la moarte şi, în fiecare zi, ea întindea mâna peste acest abis, încercând să răsplătească generozitatea donatorului ei şi a familiei lui, în singurul mod în care se pricepea s-o facă.

Pe măsură ce devenea mai puternică şi mai puţin vulnerabilă, nu mai pomenea despre experienţele ei postoperatorii şi nu le mai lua în seamă.

În mai, la o lună după operaţie, semnă actele care îi permiteau să se întoarcă acasă, unde avea să fie îngrijită de infirmiere până când va putea să se descurce din nou singură. Asistenta plecă cu documentele şi Beth se întoarse bucuroasă să privească pe geam ziua de primăvară, cerul albastru şi grădina spitalului cu iarbă deasă, copaci înalţi şi irişi în floare. Razele calde ale soarelui împrăştiau o lumină voalată şi ea avu pentru o clipă senzaţia că lumea o cheamă înapoi. Vechea ei lume familiară, în care viitorul era plin de contracte importante şi negocieri dificile, de petreceri strălucitoare la ambasade şi călătorii de afaceri în

St. Petersburg şi Gdansk, de oameni interesanţi vorbind cu accent şi având obiceiuri diferite, care recurgeau la ajutorul ei pentru a fauri o nouă Europă de Est.

Zâmbi. Colegii de la firmă îi spuneau Prinţesa de Gheaţă pentru că nu o interesa decât succesul, dar nu ştiau câtă bucurie îi aduceau momentele mici: gustul unei ciocolate fierbinţi băută la micul dejun în Cracovia după o conferinţă ce durase o noapte întreagă, priveliştea frunzelor spulberate de vânt toamna pe străzile pietruite ale vechii Moscove după ce cu douăzeci şi patru de ore în urmă se afla în biroul său din Washington, la sediul modern din sticlă şi crom al firmei Edwards Bonnett. Nu avea să uite niciodată masa de şedinţe plină de zgârieturi din vechea sală de conferinţe din Varşovia. Fusese construită pentru întâlnirile aparatului de partid, iar acum era sediul unei companii private ce avea să revoluţioneze sistemul de telefonie al Poloniei.

Brusc, o voce îi întrerupse reveria.

— Îmi puteţi acorda câteva minute, domnişoară Convey?

Beth se întoarse şi văzu o femeie stând în pragul uşii. Avea în jur de patruzeci de ani, iar părul ei roşcat, pieptănat pe spate, era plin de fire albe.

— Mă numesc Stephanie Smith, continuă ea. Lucrez la un studiu iniţiat de Institutul de cercetare Walters. Aţi auzit de noi?

Beth îi făcu semn spre un scaun. Deja lumea ei devenea mai interesantă.

— Nu, îmi pare rău. Intraţi, vă rog.

Stephanie Smith se aşeză lângă pat şi îşi puse mapa de piele pe genunchi.

— Aţi făcut un transplant de inimă. Cum vă simţiţi?

— Bine, mulţumesc.

Nu avea de gând să discute despre suferinţele şi temerile ei. De acum încolo, viaţa ei o să fie mult mai bună.

— Vorbiţi-mi despre studiul dumneavoastră.

— Aţi auzit de memoria celulară?

— Nu.

— Nu mă miră. Foarte puţini oameni din afara comunităţii ştiinţifice au idee despre ce e vorba. Şi chiar în interiorul comunităţii e un subiect controversat. Eu sunt psiho-neuro-imunolog, adică psiholog care studiază relaţia dintre sistemul nostru imunitar, creier şi experienţele individuale de viaţă. Conducerea spitalului mi-a permis să stau de vorbă cu pacienţii în ultima lor zi dinainte de externare; sper că nu aveţi nimic

împotrivă să-mi răspundeţi la câteva întrebări despre experienţele pe care le-aţi trăit după efectuarea transplantului.

Beth fu luată prin surprindere.

— La ce fel de experienţe vă referiţi?

— Vă amintiţi de vreun incident neobişnuit? Gânduri sau gusturi ciudate, de exemplu?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Faţa doctoriţei Smith îşi păstră expresia neutră. Deschise mapa în care Beth văzu mai multe dosare. Femeia scoase unul, citi ceva şi ridică ochii.

— Ah, deci sunteţi avocată. Asta explică totul. O atitudine sceptică. Foarte bine.

— Aveţi un dosar despre mine.

— Da. Sunt om de ştiinţă, deci la fel de sceptică. Aceasta e abordarea corectă în cazul unui studiu ştiinţific, nu credeţi?

— Ba da. Aţi vorbit cu chirurgul meu, Travis Jackson, despre mine?

— Aţi dori să discut mai întâi cu el? Poate că ştiţi deja că nu are nici un cuvânt de apreciere la adresa studiului nostru.

— Crede probabil că e o risipă de bani.

— Exact. Dar fondurile vin din afară şi este o cercetare ştiinţifică susţinută de mulţi doctori. Ce părere aveţi? Vi se pare o prostie?

În primul moment, Beth fu tentată să vorbească. Femeia o îmbia parcă să-i mărturisească adevărul. Însă avea încredere în explicaţia chirurgului ei şi în experienţa lui în materie de transplanturi. Tot ce îi spusese era logic. Aşa că recurse la un compromis:

— Travis mi-a spus că unii pacienţi trec prin experienţe stranii după operaţie, dar le-a pus pe seama medicamentelor puternice şi a schimbărilor radicale în regimul de viaţă. Dumneavoastră ce părere aveţi?

Doctoriţa Smith dădu din umeri.

— Asta încercăm şi noi să aflăm. Am să vă spun o poveste care o să vă ajute să înţelegeţi de ce institutul nostru investighează aceste chestiuni, zise ea şi se opri o clipă. Paul Pearsall, tot un psiho-neuro-imunolog, a lucrat în domeniul acesta mulţi ani. A scris o carte intitulată *Codul inimii* în care relatează povestea unei fetiţe de opt ani care a primit inima unui alt copil de zece ani. Fetiţa a început să aibă coşmaruri în timpul cărora striga că ştia cine l-a omorât pe donatorul ei. Mama ei a

dus-o la psihiatru, care a chemat poliţia. Ancheta a stabilit că donatorul ei fusese într-adevăr ucis. Fetiţa a descris ora, locul şi arma crimei, iar poliţia a descoperit noi probe pe baza declaraţiilor ei şi l-a arestat pe criminal.

O vreme, Beth nu scoase nici un cuvânt. Se simţea amorţită.

— A fost martora crimei în coşmarurile ei, zise ea.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Văzu parcă aievea motocicleta ieşind din garaj. Se privi cum sare în şa, cum îl loveşte pe bărbat şi cum îl omoară. Se cutremură. De fiecare dată când avea acest coşmar, se simţea de parcă ea îl omorâse pe bietul om.

— Interesant, nu-i aşa? continuă doctoriţa Smith. S-ar putea spune că a fost o coincidenţă. Dar ştiinţa cere explicaţii exacte, căci am greşit destul pe parcursul timpului punând semnul egalităţii între prejudecăţi şi fapte. Acum cinci sute de ani, cele mai luminate minţi ale lumii credeau că soarele şi toate planetele se rotesc în jurul pământului. Fals. În anii o mie opt sute, cei mai buni medici considerau aberantă ideea că nişte „germeni" invizibili ne-ar putea îmbolnăvi. Fals şi de astă dată. Iar astăzi, fapte ce păreau să ţină de science fiction au devenit realitate o dată cu donarea oiţei Dolly. Nu poţi să te uiţi la mieii aceia fără să-ţi închipui că mai sunt şi alte „imposibilităţi" pe care le vom confirma în curând.

Stephanie Smith îşi lăsă capul pe umăr, de parcă aştepta ca Beth să spună ceva. Însă Beth întoarse capul şi fixă cu privirea un punct imaginar. Întreaga ei viaţă se bazase pe fapte logice. Femeia aceasta încerca să invoce tot felul de raţionamente contrafăcute numai ca să o zăpăcească. Nu se putea ca inima bună şi puternică ce o salvase să o chinuie acum. Şovăi, cântărind situaţia. Adevărul era… că nu conta. O inimă e ceva neutru. Doar un organ. Nu are o morală sau un intelect propriu.

— Ne place să credem că am depăşit cu mult ignoranţa acelor vremuri, spuse doctoriţa Smith pe un ton scăzut. Dar e adevărat oare? Dacă refuzăm să punem întrebări presupunând că ştim deja răspunsul, ce realizăm? Ce mai aflăm?

Beth nu spuse nimic. Ştia ce are de făcut. Existau nebuni în toate domeniile, iar unii puteau deveni convingători. Femeia aceasta era ţicnită. Nebună de legat. Se uită. La ceas.

— Are rost să punem întrebări, atâta timp cât răspunsurile sunt deja dovedite? Studierea unor lucruri cunoscute presupune o risipă de timp, efort şi bani ce ar putea – şi ar trebui – să fie folosiţi acolo unde este nevoie stringentă de ei. Foarte multe

vieţi ar fi salvate dacă împreună cu colegii dumneavoastră v-aţi consacra tot timpul şi fondurile de cercetare unor scopuri mai nobile, cum ar fi bunăoară munca de lămurire a oamenilor pentru a deveni donatori.

Doctoriţa Smith zâmbi cu înţeles şi închise mapa. Îşi luă apoi poşeta, o deschise şi scoase o carte de vizită.

— Nu vă mai reţin, spuse ea punând cartea albă de vizită pe măsuţa de lângă pat. Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre memoria celulară... despre fascinantele descoperiri ştiinţifice care îi confirmă existenţa... sau dacă aveţi vreo întrebare... vă rog să mă sunaţi.

— Mulţumesc, zise Beth politicoasă. La revedere.

Femeia se ridică şi părăsi încăperea fără să mai rostească nici un cuvânt.

Peste o jumătate de oră, sosi infirmiera lui Beth să o ducă acasă. Nerăbdătoare, îşi făcuse deja bagajele. Observă cartea de vizită pe noptieră. Stătu pe gânduri câteva secunde, apoi ridică din umeri. Luă cartea de vizită şi o puse în geantă. Apoi plecă acasă să îşi înceapă lunga perioadă de convalescenţă.

3

Soarele de mai era ca o minge de foc, reflectată de parbrizele maşinilor proaspăt spălate ce alergau prin Washington. Era aproape ora două şi toată lumea se grăbea să se întoarcă la lucru după pauza de masă sau să-şi ia copiii de la şcoală. Ori, poate, reflectă Jeffrey Hammond apăsând pedala de acceleraţie a Mustangului, mergeau fără ţintă, ca şi el.

Cu fiecare zi care trecea era tot mai plictisit de viaţa pe care o ducea şi nu îşi dădea seama exact de ce. Astăzi, avea nervii întinşi la maximum. În câteva ore urma să se întâlnească cu un om cu care nu mai vorbise de nouă ani. S-ar putea ca această întrevedere să fie o greşeală. Totuşi, el fusese cel care o iniţiase: Mihail Ogust murise de circa o lună şi, în acest răstimp, nu reuşise să găsească o altă sursă la fel de valoroasă. Spera ca omul cu care trebuia să se întâlnească să-i dea o mână de ajutor.

În vreme ce trecea de pe o bandă aglomerată pe alta, era cu ochii în patru ca nu cumva să fie urmărit de priviri curioase sau de vreo maşină. Părea un om obişnuit, dar de fapt, văzuse şi făcuse anumite lucruri pe care alţii nici nu şi le-ar fi putut imagina. Ştia mai bine ca oricine că aici, în Washington, totul era posibil. Clătină din cap îngrijorat.

Atent la tot ce se întâmpla în jur, citea şi indicatoarele rutiere pe lângă care trecea în goană – Alexandria, Arlington, Langley, Bethesda, Silver Spring. Doar cu câţiva ani în urmă, aceste localităţi erau doar nişte punctişoare pe harta întinsului Washington, însă acum se transformaseră în oraşe de sine stătătoare. După căderea comunismului, această zonă devenise tărâmul tuturor posibilităţilor – găzduind averi fabuloase, influenţă imensă şi secrete ce puteau răsturna guverne, la o scară fără precedent în istorie. Nu era de mirare că oameni din toate statele dădeau năvală aici şi că tot aici imigrau atâţia străini – legal şi ilegal – încât INS-ul[1] nu mai făcea faţă situaţiei. Iar acesta era încă un motiv de îngrijorare pentru Jeff Hammond.

Continuă să conducă circa o oră, cu toate simţurile treze. Toată ziua avusese senzaţia că e urmărit din nou şi de aceea

[1] Abreviere de la *Immigration and Naturalization Service* – Serviciul pentru Imigrări şi Naturalizări.

pornise pe Beltway. Privirea îi alunecă spre dreapta şi observă un Ford Escort alb cu două benzi mai încolo, care se pregătea să iasă de pe autostradă la Oxon Hill. Nu maşina îi atrase atenţia, ci şoferul, care obosise sau era prea sigur pe sine, căci se uita curios spre el. Era clar ce se întâmplă. Idiotul.

Hammond încetini şi trecu pe cealaltă bandă ca să-l vadă mai bine. Imediat, şoferul comise o nouă greşeală: întoarse capul. Purta o pălărie Akubra trasă pe frunte spre stânga, astfel încât îi acoperea o parte din profil, dar nu atât de mult pentru ca Hammond să nu-l recunoască. Îl depăşise cu câţiva kilometri mai înainte, undeva pe lângă Silver Spring. Avea memoria îndelung exersată, aşa că era sigur că nu se înşela. Asta însemna că şoferul, care se îndrepta acum cu viteză spre rampa de ieşire, îl urmărise şi acum era înlocuit potrivit unui plan de supraveghere bine pus la punct.

Avea dreptate, dar asta nu-l consola. Încetini şi mai mult. Privind în faţă şi în spate, trecu pe banda din margine. În clipa următoare, observă un sedan albastru aflat la o distanţă de jumătate de kilometru care se mută şi el pe banda din dreapta, chiar în spatele lui. Între timp, o camionetă Mazda galbenă trecu şi ea pe aceeaşi bandă.

Îi aruncă o privire şoferului camionetei ce rămăsese mai în urmă. Memoră faţa lungă şi sprâncenele negre ale bărbatului. Pe urmă, în ultima clipă şi fără să mai încetinească, viră brusc spre dreapta şi goni spre rampa de ieşire. Frână şi se uită în oglinda retrovizoare. Şi camioneta şi Sedanul albastru îl urmaseră. Dacă punea la socoteală şi Fordul Escort, însemna că cel care decisese supravegherea lui îl socotise suficient de important ca să utilizeze tradiţionala echipă de urmărire formată din trei maşini. Erau bine organizaţi, iar această constatare îl nelinişti.

Încetini din nou apropiindu-se de o intersecţie unde semaforul era verde. Putea să treacă prin intersecţie şi să încerce să scape de urmăritori undeva pe străzile dosnice din Oxon Hill, dar nu cunoştea zona. Îngrijorat, se uită cu un ochi spre semafor şi cu celălalt în oglinda retrovizoare spre cele două maşini.

În scurt timp, semaforul avea să-şi schimbe culoarea în roşu. Trebuia să se hotărască. Ceea ce intenţiona să facă depindea de capacitatea lui de a-şi sincroniza cu grijă fiecare mişcare. Era riscant, dar dacă mergea…

Simţi o revărsare de adrenalină şi, când semaforul trecu de la galben la roşu, apăsă până la refuz pedala de acceleraţie,

trecând prin intersecţie cu un scârţâit de cauciucuri. Auzi în spate scrâşnet de frâne şi o maşină ce încercase şi ea să treacă pe roşu viră brusc ca să nu îl lovească. Cu fruntea acoperită de transpiraţie, merse mai departe. Se uită în oglinda retrovizoare: camioneta şi Sedanul albastru acceleraseră la început, apoi frânaseră lăsând urme de cauciucuri pe asfalt, ca să nu intre în coliziune cu coloana de maşini ce pornise la lumina verde.

Hammond o luă la stânga pe o stradă laterală. Zâmbi sumbru, amuzat să constate cât de tare îi bătea inima. Unele lucruri nu se schimbau niciodată, inclusiv fiziologia sa. Se uită peste umăr şi văzu că cei doi urmăritori erau blocaţi pe rampă până când lumina semaforului avea să se schimbe din nou, deci se afla în afara oricărui pericol.

Toată săptămâna trecută reuşise să scape de ceea ce păruseră a fi câţiva urmăritori izolaţi, dar de ieri supravegherea devenise mai strictă şi mai greu de evitat. Într-un fel, era bine: însemna că se apropie de ţintă, iar asta îl făcea să freamăte de nerăbdare. Dar mai însemna şi un risc crescut. Reuşise să păstreze secretul în privinţa activităţilor sale timp de mai mulţi ani, însă acum se părea că personajele cheie fuseseră alertate.

Astăzi nu-şi putea permite să se lase filat. Întâlnirea spre care se îndrepta trebuia să rămână secretă.

Cu un aer posomorât, se întoarse pe Beltway, însă de astă dată o luă spre nord. Cu ochii în patru, parcurse încă şaizeci de kilometri, apoi ieşi din nou de pe autostradă îndreptându-se spre Olney, un orăşel unde şoseaua 108 se transforma într-un drum de ţară liniştit, mărginit de copaci. În punctul unde drumul se înclina abrupt între două dealuri, trase pe dreapta într-o vale împădurită unde mai poposise altă dată, opri motorul şi coborî geamul. Un vânt dinspre vest făcea să foşnească frunzele de stejari şi arţari. De undeva din depărtare se auzi talanga unei vaci, un sunet straniu pe dealurile pustii. Aerul era umed de la pârâul ce şerpuia în apropiere. Cercetă cu luare aminte cerul, apoi drumul. Când constată că nu zbura nici un elicopter pe deasupra, iar pe lângă el nu trecu decât un tractor greoi, îndrăzni să spere că scăpase de urmăritori.

Meticulozitatea era o a doua natură pentru el şi explica, în mare măsură, reuşita sa în făurirea unei vieţi duble timp de zece ani. Pentru orice eventualitate, rămase totuşi ascuns încă cinci minute: urmăritorii experimentaţi cunosc şi ei valoarea răbdării.

Satisfăcut în cele din urmă, reveni pe şosea, întoarse şi o luă

spre sud, din nou către Washington. Traficul nu mai era atât de intens. Continuând să privească atent în jur, ieşi de pe autostradă, apoi intră în parcarea centrului comercial Aspen Hills şi opri în capăt, de unde putea supraveghea neobservat activitatea din jurul supermarketului Giant Foods. Acolo era concentrată paza Mall-ului, care veghea ca nu cumva vreun minor să cumpere bere.

La ora patru, când înghesuiala din Mall deveni de nedescris, un Plymouth prăfuit trase în spaţiul liber de lângă Mustang. Când îl văzu pe agentul special FBI, Elias Kirkhart, îmbrăcat în ţinuta obligatorie a Biroului – costum închis la culoare şi cămaşă albă bine călcată – stând singur în spatele volanului, Hammond se aplecă şi descuie uşa din dreapta.

Eli Kirkhart fusese cândva atât de slab şi de osos, încât ei doi fuseseră porecliţi Jeff şi Vrejul de Fasole. Însă Kirkhart se mai împlinise între timp, umerii îi erau musculoşi şi faţa plină, aproape pătrată. Sprâncenele groase se înălţară deasupra ochelarilor de soare de aviator când se întoarse să studieze Mustangul clasic al lui Hammond. Faţa lui de buldog cu pomeţi proeminenţi îi aminti lui Hammond de fermierii englezi din care Kirkhart pretindea că se trage.

Hammond privi nerăbdător cum fostul lui partener mai scrută o dată zona, apoi deschise uşa maşinii şi se strecură pe locul din dreapta, lângă el.

— Ai avut probleme? îl întrebă Hammond.

— Nu. Dar tu?

— Nimic important.

Nu avea de gând să-i spună că fusese urmărit, ca să nu rişte refuzul acestuia de a se mai întâlni şi altă dată cu el.

— Bun.

Kirkhart închise uşa şi se întoarse spre cel care îi fusese cândva cel mai apropiat prieten şi coleg. Nu schiţă nici un surâs şi nici nu-i întinse mâna. Privi repede trăsăturile colţuroase, familiare ale lui Jeff Hammond şi ochelarii de soare la fel de negri şi de impenetrabili ca ai lui. Însă Jeff mai purta acum un cercel mic de aur în urechea dreaptă, iar părul lui şaten deschis, strâns într-o coadă la ceafă, era mult prea lung.

— Te-ai schimbat. Arăţi ca un profesor hippy din anii ’60. Probabil că, în disperare de cauză, cei de la ziarul *The Washington Post* angajează pe oricine zilele astea.

Ochii lui Hammond se încreţiră când surâse. Dădu aprobator

din cap.

— Se poate. După părerea mea, ar trebui să renunţi la accentul britanic, Eli. N-am avut nevoie decât de trei secunde ca să te recunosc atunci când am vorbit la telefon. Ce rost are snobismul ăsta? Doar te-ai născut aici. În Chicago, din câte îmi amintesc. Vorbeşte cu accentul tău sănătos din Vestul Mijlociu.

Aşteptă, amintindu-şi că pe vremuri Kirkhart avea simţul umorului. Agentul FBI chicoti.

— Bună, Jeff.

Îşi dădură mâna, dar Eli Kirkhart nu simţi deloc nevoia să dea uitării trecutul. Îşi păstră o expresie prietenoasă pe faţă în timp ce îl privea pe Jeff – înalt şi zvelt în sacou cu dungi în zigzag şi jeanşi. Jeff reuşea să umple o maşină, nu doar cu fizicul, dar şi cu personalitatea sa. Numai că acum lăsa impresia unui om calculat, care trăia la cea mai înaltă tensiune; nu mai semăna deloc cu tipul impulsiv pe care Eli îl cunoscuse cândva atât de bine. De asemenea, Jeff părea să ascundă multe secrete. Avea un aer vag misterios care nu îl surprinse.

— A trecut multă vreme, Eli.

Jeff vorbi pe un ton ciudat, protocolar. Se debarasase de trecut, iar acum stătea alături de o parte semnificativă a acestuia.

— Prea multă. Ce mai faci?

— Am avut şi zile mai bune.

— Îmi pare rău să aud asta. Probabil că e ceva important, dacă ai insistat să ne întâlnim aici.

— Am vrut să te protejez în primul rând pe tine.

— Aha! exclamă Eli zâmbind neîncrezător.

— Ştim amândoi că reputaţia excelentă de care te bucuri la Birou s-ar spulbera pe loc dacă s-ar afla că te-ai întâlnit cu un individ „izolat, cu probleme psihice”.

— Deci ai aflat despre asta. Chiar eram curios.

— Bineînţeles că am aflat.

Când îl obligase să demisioneze, conducerea Biroului fusese nevoită să invoce şi alte incriminări în afara „dezacordului cu politica oficială”, iar individ *izolat, cu probleme psihice* reprezentase genul de etichetă psihologică care – trecută în dosarul lui şi deci aflată curând de tot Biroul – devenise de notorietate publică. În cazul lui, însemna că nu era demn de încredere, nu avea spirit de echipă, ci era un singuratic – „izolat”, probabil chiar neintegrat social – „cu probleme psihice”.

Acceptase situaţia fără să-şi poată reprima o senzaţie de dezgust. Biroul funcţiona ca Mafia: ori te retrăgeai cu onoruri la vârsta potrivită, după un număr corespunzător de ani de serviciu, ori erai considerat mort. Mort de-a binelea în cazul Mafiei, dar din punctul de vedere al Biroului, mort la modul metaforic, deşi circulau zvonuri că se ajunsese şi la crimă în ultimii douăzeci de ani.

Nu, Biroul nu putea să te dea pur şi simplu afară. Trebuia să te discrediteze mai întâi, în special faţă de colegi, pentru că altfel s-ar fi găsit cineva care să ceară amănunte despre ceea ce se întâmplase, poate chiar să se îndoiască de justeţea deciziei unui superior şi să înceapă să-şi pună întrebări despre regulile FBI-ului. Asta ar fi prejudiciat disciplina de monolit din cadrul zidului de costume negre. De aceea, după ultimul său interviu dinainte să părăsească Biroul, prietenii de altădată deveniseră prea ocupaţi ca să ia masa cu el sau chiar ca să accepte o întâlnire la o ceaşcă de cafea. Se opri, uimit că mai era încă furios după atâţia ani.

— Cei de la etajul al şaptelea n-ar fi acţionat aşa dacă n-ar fi avut motive întemeiate, zise Eli pe un ton egal. Ai greşit, Jeff, ştii bine. O luaseşi razna complet.

Jeff nu spuse nimic, neştiind în ce măsură putea să-i dea crezare lui Eli. Deşi îşi petrecuse cei mai mulţi ani din viaţă în Statele Unite, Eli Kirkhart nu numai că păstrase accentul şi sintaxa britanică a tatălui său, dar credea şi în infailibilitatea autorităţii guvernamentale – asta când li se aplica altora, desigur. În acelaşi timp, nutrea şi sentimentul insular de superioritate a propriei persoane şi a Angliei, în special în ceea ce priveşte chestiunile de război şi de spionaj, care avea darul să-i enerveze pe colegi, deşi pe Jeff îl amuzase întotdeauna.

— Poate că am greşit, ridică Jeff din umeri. Dar trebuie să recunosc că sunt unele lucruri care îmi lipsesc. Tu şi Aida, de exemplu.

Pentru o clipă, simţi dorinţa de a uita totul şi de a merge să bea ceva cu Eli. Ar fi putut să vorbească despre vremurile vechi şi să afle care era viaţa lui acum. La naiba, Eli şi Aida fuseseră cei mai apropiaţi prieteni ai lui; toţi trei de-abia ieşiseră de pe băncile facultăţii când se întâlniseră pentru prima oară la Academia FBI-ului din Quantico. Erau în competiţie, bineînţeles, dar se şi ajutau unul pe altul la tactică, limbi străine şi arte marţiale, la care Aida se dovedise expertă. Dacă Eli nu s-ar fi

însurat cu Aida Devine, Jeff ar fi încercat s-o cucerească. Ceea ce ar fi fost probabil o idee excelentă, având în vedere eşecul căsniciei lui.

Se uită din nou prin parcare, dar nu văzu nici un semn de pericol.

— Ce mai face Aida?

— A murit acum cinci ani, Jeff. Cancer la pancreas.

Jeff se întoarse brusc spre el. Se simţea de parcă primise un pumn în piept.

— A murit? Eli… n-am ştiut. Îmi pare rău. Doamne, îmi pare atât de rău!

Faţa lui Eli era ca o mască în spatele ochelarilor de soare.

— S-a întâmplat repede, slavă Domnului. Avea dureri mari.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în Mustang. Durerea lui Eli era la fel de vie de parcă Aida murise cu o zi în urmă. Incapabil să vorbească despre ea, îşi alungă gândurile acestea din minte şi se concentră asupra muncii lui. În cazul de fată, asupra lui Jeff.

Privindu-l cu atenţie, îşi aminti că ei doi fuseseră prietenii cei mai buni din Birou şi că îşi datorau mult unul altuia. Dar acum, Jeff nu numai că era persona *non grata,* dar se mai şi angajase la *The Washington Post* ca reporter şi analist şi, de pe aceste poziţii, concentrase tirul ziarului asupra greşelilor şi investigaţiilor pe care Biroul nu voia să le dea publicităţii. Era adevărat că cei din conducere îl siliseră să demisioneze, dar asta nu justifica transformarea lui într-un critic înverşunat şi, pe deasupra cu o audienţă atât de mare. Jeff părea să fi renunţat la toate idealurile lui de odinioară.

Eli se uită ostentativ la ceasul Timex, marca preferată a agenţilor FBI prost plătiţi.

— Hai să trecem la subiect, bătrâne. Ce era atât de important, că a trebuit să ne întâlnim în felul ăsta?

Jeff îl privi în ochi, amintindu-şi că se afla acolo cu treburi.

— Am nevoie de ajutorul tău.

În momentul în care îl sunase pe Eli şi îl convinsese să se întâlnească aici, într-un loc ales de el, Jeff marcase două puncte. Cu multă vreme în urmă învăţase că oamenii susţin un lucru la crearea căruia şi-au adus contribuţia. Prin satisfacerea ambelor cereri, Eli făcuse câţiva paşi psihologici mici în ajutorul lui Jeff. Dar s-ar fi putut să nu fie de ajuns. Cu Eli nu se ştia niciodată.

— Ce fel de ajutor? întrebă agentul FBI, devenind brusc circumspect.

— Nu-ţi face probleme. E o chestiune minoră. Sursele mele mi-au confirmat că ai făcut parte din echipa care s-a ocupat de investigarea celui mai mare fond secret al KGB-ului descoperit anul trecut. Mi s-a mai spus de asemenea că ancheta a fost încheiată în aprilie.

Jeff aflase că în ultimii nouă ani FBI-ul descoperise sute de conturi bancare deschise în secret în Statele Unite de conducerea de la Kremlin în timpul războiului rece. În total, se ridicau la peste un miliard de dolari trimişi clandestin de KGB pentru a fi spălaţi prin bănci respectabile – în special din Elveţia – până când li se pierdea urma. În acel moment, cea mai mare parte din bani fusese depusă în Statele Unite, în conturi paravan, având ca titulari Resursele Naturale Europene, Minerit şi Excavaţii în Marea Neagră şi Institute de Import Internaţionale. Aceste fonduri ar fi trebuit să finanţeze operaţiunile secrete ale KGB-ului împotriva americanilor şi a guvernului lor.

Între timp, Elveţia promulgase legi noi prin care discretele sale bănci erau somate să dezvăluie orice informaţii legate de criminali dovediţi sau de acte infracţionale, ceea ce permisese FBI-ului să dea la iveală multe asemenea depozite secrete. Jeff se referea la fondul recent descoperit – cel mai mare şi mai bine ascuns.

— Deci asta era.

Eli Kirkhart îşi reprimă un zâmbet. Deşi contul fusese lichidat înainte ca echipa FBI să-l descopere, experţii financiari reuşiseră să stabilească faptul că banii proveneau din Moscova. Jeff aflase cumva de închiderea anchetei, ceea ce îl îndreptăţea să pună întrebări. Dar pe Eli cel mai mult îl intriga Jeff însuşi – de ce-l interesau banii ascunşi?

Ca să-şi mascheze nerăbdarea, Eli aruncă o privire prin parcare… şi îşi aminti că fusese cândva un loc de întâlnire secret al KGB-ului.

— Interesant că ai ales Mall-ul acesta pentru întrevederea noastră, zise el dus pe gânduri. Ştiai că n-am uitat faptul că a fost cândva o *yavka,* nu-i aşa? Probabil, o mică ironie din partea ta, menită să-mi aducă aminte de perioada de glorie a KGB-ului în America.

— Da şi mai există şi acum, în District, preciză Jeff.

Eli nu luă în seamă replica lui.

— Dacă ai aflat de închiderea anchetei, probabil că ştii şi faptul că acel cont a fost o fundătură. Banii s-au întors în

Moscova. Povestea s-a terminat. Nici o informaţie pentru ziarul tău.

— Am senzaţia că banii nu s-au întors în Rusia. Am intrat în posesia unui nume – nu contează cum l-am obţinut. Asta e treaba mea, să găsesc informaţii. Dar posesorul numelui a murit luna trecută într-un accident de motocicletă în Rock Creek Park. S-au făcut praf şi el şi motocicleta. Acum trebuie s-o iau de la început, zise el clătinând din cap.

— Şi care ar fi numele ăsta?

— Mihail Ogust.

Eli închise ochii de parcă l-ar fi cuprins o stare de somnolenţă. Vorbi dinadins pe un ton obosit şi iritat:

— Iar începi cu generalul Berianov, Jeff?

Jeff îl privi ţintă.

— Mihail Ogust a avut acces la acel fond. Probabil că Berianov şi Iurimengri au…

Agentul FBI deschise brusc ochii şi îl întrerupse:

— N-am găsit nici cea mai mică dovadă că Ogust sau altcineva din ţara asta s-a atins de bani. N-ar trebui să-ţi spun asta, dar m-ai ajutat şi tu în trecut, aşa că am să-ţi fac un serviciu – Ogust a fost absolvit de orice vină. La rândul lor, generalul Berianov şi colonelul Iurimengri sunt curaţi ca lacrima. Nu există nici o probă că vreunul dintre ei ar pune ceva la cale, cum nu exista nici atunci când ţi-ai dat demisia.

Deşi mimase compasiunea faţă de Jeff, Eli începea să creadă că obsesia maniacală a acestuia, inspirată de fostul general KGB Alexei Berianov, era în realitate o acoperire pentru alt gen de activităţi. Se întrebă de ce demisionase Jeff de fapt şi cu ce se mai ocupase în toţi anii aceştia, pe lângă slujba sa de expert în Rusia şi Europa de Est pentru *The Washington Post.*

Avea nişte bănuieli şi de aceea acceptase întrevederea cu el.

— Ascultă sfatul meu sincer, continuă Eli. Goana asta după cai verzi pe pereţi o să te distrugă. Câţi ani o să mai consacri ideii tale fixe că Berianov ar fi implicat într-un plan secret cu scopul de a distruge America? Ascultă-mă cu atenţie, prietene: banii din fondul acela se află la Kremlin acum, iar cei trei ruşi nu au nici o legătură cu povestea asta. Cazul a fost închis, Jeff. Ar trebui să-ţi vezi de viaţa ta.

Jeff Hammond rămase nemişcat în spatele volanului.

— Te înşeli. Sunt sigur că au emigrat şi din alte motive, nu numai ca să-şi salveze pielea. Intuiţia nu mă înşală.

— La dracu'. *Încetează!* Ţi-ai distrus cariera, iar soţia ta a divorţat de tine din cauza acestei obsesii. Ce vrei să mai pierzi?

— Nu e treaba ta. Eşti dispus să mă ajuţi?

— Cum să te ajut?

— Furnizează-mi un alt nume. Cineva care a avut acces la fond.

Eli îşi reprimă satisfacţia. Deci despre asta era vorba. Se prefăcu şi mai furios.

— Nu am alte nume! Ţi-am spus că nimeni din ţara asta…

— Poate cineva care *nu* se află în ţara asta?

Un nume din afara ţării. Da. Eli dădu din cap. Jeff se referea la Rusia. Putea să-i dea un nume, apoi să îl ţină sub supraveghere… şi, cu puţin noroc, să ajungă la cârtiţa care submina de ani de zile misiunile FBI-ului şi distrugea moralul agenţilor. Aceasta putea fi prima fisură în mitul de invincibilitate care îl înconjurase întotdeauna pe agentul infiltrat adânc, care folosise FBI-ul ca pe propria sa mină de aur. Găsirea cârtiţei era misiunea lui secretă, încredinţată de forţe guvernamentale aflate pe o scară ierarhică superioară FBI-ului. Respiră încet.

— Foarte bine… am mai dat peste un nume: Vok.

— *Ivan Vok?* întrebă Jeff prudent. Cel mai eficient asasin al KGB-ului?

Agentul FBI dădu aprobator din cap.

— Da şi încă se mai află *în Rusia.* Asta lămureşte lucrurile sau eşti atât de obsedat de ideile tale fixe, încât nu mai gândeşti clar? Vok e în Rusia. *Banii sunt în Rusia*. Aici nu se pune nimic la cale. Totul se întâmplă *acolo.* Departe, în ceea ce a fost cândva Uniunea Sovietică. Asta e toată povestea. *Finiş.*

Jeff clătină din cap.

— Nu ai cum să fii sigur că banii, ori Vok, sunt în Rusia.

— Ba da. Guvernul rus îi ţine sub observaţie strictă pe indivizii periculoşi ca Vok. Ştii foarte bine chestia asta.

Jeff rămase o vreme pe gânduri.

— Mulţumesc, Eli, zise el şi porni motorul Mustangului. Curând. Simt asta. Sunt atât de aproape de nemernicii ăia, că le simt duhoarea.

Bănuia că urmărirea de azi fusese orchestrată de grupul de foşti KGB-işti condus de generalul Berianov. Jeff părea atât de sigur de sine, încât Eli începu dintr-o dată să se îndoiască de el însuşi şi de presupunerile sale.

— Stai puţin. Tu nu ai nimic să *îmi* spui?

Jeff clătină din cap.

— E prea devreme.

— Jeff, dacă ai aflat de vreun pericol care planează asupra ţării…

— Nu.

Enervat, Eli continuă pe un ton aspru:

— Aşa procedaţi voi, reporterii – ştiţi doar să luaţi, dar nu daţi nimic în schimb? Nu e de mirare că, în materie de credibilitate, ziariştii pot fi comparaţi cu agenţii de vânzări.

— Când o să am ceva de raportat, o să te sun mai întâi pe tine.

— La naiba, am riscat venind aici. Spune-mi ce te face să crezi că generalul Berianov şi…

Jeff clătină din nou din cap.

— Sunt doar bănuieli, Eli. Atâta tot. Stau cu ochii în patru. Urmăresc piste cum ar fi fondurile secrete. Nimic concret. Dar asta nu înseamnă că pericolul ar fi mai puţin real. Noi doi am rezolvat cazuri mai complicate decât acesta, dar ştim bine că nu poţi să te duci cu supoziţii la rajahii din Birou. Totul trebuie împachetat faimos, legat cu fundă şi însoţit de probe. Singura dată când n-am respectat regula, am primit un şut în fund.

Întrebarea e *dacă* ai primit un şut în fund, îşi spuse Eli, deschizând uşa maşinii.

— Mi-a părut bine să te văd, Jeff. De data asta sper să rămânem în legătură. Trecutul e trecut, minţi el.

— Sigur, Eli.

Eli Kirkhart înclină capul în semn de salut şi urcă în maşina Biroului. Se apropia ora cinei şi Mall-ul se mai golise. Soarele coborâse pe cer, aurind vârfurile copacilor şi lungind umbrele vehiculelor din parcare. Ca şi cum încheiaseră un pact secret, cei doi plecară fără să-şi mai arunce vreo privire şi ieşiră prin locuri diferite.

În drum spre Beltway, Jeff Hammond deveni din ce în ce mai suspicios în privinţa lui Eli. Acea sugestie finală de prietenie călduroasă nu se potrivea cu ceea ce spusese Eli şi nici cu felul în care se comportase. În ciuda chipului său impenetrabil, Eli era susceptibil şi neiertător şi probabil că venise la întâlnire cu un scop anume. Nici vorbă de vreo dorinţă nevinovată de a-l vedea sau de a-l ajuta. Jeff se încruntă adâncit în gânduri.

În timp ce Jeff mergea spre biroul său din Washington, Eli Kirkhart se îndrepta spre casa lui pustie din Bethesda. Avusese o

zi lungă şi ciudată, al cărei punct central fusese revederea lui Jeff. Recapitulă conversaţia pe care o purtaseră şi, înţelegând brusc, lovi cu pumnul în volan. *La dracu'!* Jeff nu venise la întâlnire ca să obţină informaţii referitoare la legătura dintre fondul secret şi fostul general Berianov. Mai mult ca sigur că Jeff voise să se asigure că FBI-ul încheiase definitiv ancheta asupra hoardei clandestine. De fapt, Jeff aşteptase de la el confirmarea că toate persoanele care aveau vreo legătură cu fondul erau la adăpost de orice alte investigaţii venite din partea guvernului american. Iar asta îl includea şi pe Jeff însuşi.

4

Strângându-şi la piept pistolul automat AK-47, o luă la fugă printr-un tunel cu pereţii din piatră dură. Într-un târziu, ajunse la o uşă cenuşie metalică, pe care o deschise cu o smucitură. Înăuntru se afla o scară. Aruncă o privire peste umăr şi urcă repede până în capătul puţului lung şi îngust, de unde se târî afară în noaptea fără lună. Respirând greu, se uită la cei trei bărbaţi din jurul focului de tabără, care vorbeau ruseşte. În lumina răspândită de flăcările focului îi recunoscu pe doi dintre ei. Erau tovarăşii ei care o salutară: S priezdam! *Se întoarse şi al treilea spre ea şi o întrebă ce mai face.* Kak vî pajivaiete? *Îngheţă: era bărbatul pe care îl omorâse cu motocicleta.*

Uluită, clătină din cap şi-şi spuse că nu contează. Nimic nu mai conta. Îl privi fix. Trăia!

Focurile de armă din depărtare se potoliră, aşa că se aşeză pe vine împreună cu cei trei, ţinând în braţe Kalaşnikovul puternic. Nu zâmbi. Ar fi fost nepotrivit. Bărbaţii aceştia nu zâmbeau. Erau duri şi experimentaţi. Iar ea se număra printre ei.

Beth Convey se trezi brusc simţindu-şi bătăile inimii în urechi. Avusese un nou coşmar, dar cu aceiaşi trei ruşi, care îi reîmprospătaseră senzaţia de pericol şi violenţă. Respiră adânc de câteva ori. Trecuse un an de la transplant. Un an întreg şi până ieri nu mai fusese asaltată de idei şi senzaţii neliniştitoare, exact cum îi promisese chirurgul. Ezită, înainte de a reevalua situaţia. Poate că pur şi simplu învăţase să le ignore.

Nu însă şi acum. Visul acesta părea desprins din realitate. Speriată, se uită la fotografiile cu familia ei de pe pereţi, la razele de soare ce intrau pe geam şi la buchetul de narcise proaspete de pe birou. Respiră adânc, reconfortată de peisajul familiar al vechii sale case victoriene. Apoi prezentul o trezi la realitate: ziua de azi avea o importanţă crucială. Sări din pat şi alergă în baie să-şi ia medicamentele înainte de a se îmbrăca.

Ziua de ieri – luni – se dovedise dezastruoasă. Fusese prima ei zi de lucru după operaţie şi şeful firmei, Zach Housley, îi dăduse o veste catastrofală: majoritatea clienţilor ei optaseră pentru avocaţii pe care li-i repartizase Zach anul trecut. Se aşteptase la câteva figuri de acest gen, dat fiind că toţi avocaţii firmei erau

foarte buni, dar proporţiile dezastrului îi tăiaseră răsuflarea. Cea mai dureroasă dintre toate – la care nu se aşteptase deloc – era pierderea lui Michelle Philmalee, pentru care câştigase o victorie atât de spectaculoasă în procesul de divorţ ce fusese pe punctul s-o ucidă.

Michelle punea decizia sa pe seama „afacerilor”, dar ei i se părea o trădare. Inima i se strânse de îngrijorare. Numai gândul că se va întoarce la lucru şi îşi va câştiga repede un loc ca parteneră îi dăduse puteri să-şi continue lungul drum spre însănătoşire.

Se spălă pe dinţi, se pieptănă, îşi dădu cu ruj şi se privi în oglindă. Deşi nu dormise decât trei ore – stătuse aproape toată noaptea la birou punând la punct o strategie de a o recâştiga pe Michelle – pielea îi strălucea, iar ochii albaştri erau limpezi. Spuse în gând o rugăciune de recunoştinţă pentru medicul şi donatorul ei.

Însă înfăţişarea sa înfloritoare era aparentă. În realitate, vibra de stres şi presupuse că acesta îi declanşase noul coşmar. În plus, mai era şi prefixul de Virginia care începuse s-o obsedeze din nou de ieri după-amiază. Din fericire, acum îl percepea ca pe un zumzăit, enervant, dar nu copleşitor.

Astăzi se împlinea un an de la transplant – un prilej de a-şi sărbători noua viaţă şi de a-l onora pe bărbatul a cărui inimă puternică bătea în pieptul ei de parcă întotdeauna fusese acolo. În schimb, trebuia să lupte pentru a-şi salva cariera. Pentru a înrăutăţi şi mai tare lucrurile, avocatul preferat de Michelle era un fost iubit al lui Beth, Phil Stageman. Fusese o scurtă idilă de birou şi, după ce se terminase, Beth se întrebase de ce naiba se încurcase cu el. Nebunie temporară, conchisese până la urmă. Hormonii îi întunecaseră judecata. Acum era sigură că avusese dreptate.

Oftă, gândindu-se la toţi bărbaţii pe care îi părăsise sau pierduse. Îi pusese de fiecare dată pe locul doi, după munca sa. Îşi reaminti vag că îşi propusese să-şi găsească un bărbat serios după ce se va însănătoşi complet, dar acum, când se lupta să îşi recapete poziţia la firmă, ideea nu i se mai părea atât de atrăgătoare.

Astăzi, când i se oferea poate o ultimă şansă de a restabili legătura cu Michelle se trezise cu un coşmar. Dar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să se concentreze asupra planului ei, fiindcă munca asiduă din timpul nopţii dăduse roade:

descoperise că Phil Stageman nu apărase până la capăt interesele Grupului Philmalee International. Avea toată încrederea în intelectul şi abilităţile ei.

Intrase din nou în joc.

Era Regina Cosmosului. Beth Convey, maşina ce ucidea cu compasiune, se întorsese pe câmpul de luptă.

Îşi încrucişă mâinile pe masa lungă, bine lustruită. Gâtul i se uscase. Întâlnirea cu Michelle şi Phil trebuia să fi început în acea clipă – 7:30 p.m. – dar ea stătea încă singură în sala de conferinţe B de la Edwards Bonnett. În plus, nu primise ultimele documente de care avea nevoie – o listă importantă de proprietari.

La 7:45, se simţea uşor iritată. Întârziaseră cincisprezece minute, dar nu era surprinsă. Dezgustată, dar nu surprinsă. Îl cunoştea prea bine pe Phil Stageman. Recursese probabil la unul dintre tertipurile lui menite s-o intimideze, iar gândul acesta o enervă brusc. Dintr-o dată, se înfurie atât de tare, încât îi veni să spargă ceva, cum i se întâmplase de multe ori de la operaţie. În ultima zi şi jumătate, violenţa i se mai domolise. Reuşise să se controleze. Îşi modulase vocea. Îşi îmblânzise expresia feţei, reamintindu-şi că doar medicamentele erau de vină pentru că îşi pierdea cumpătul în faţa umilinţei. Uneori i se părea că în interiorul ei se luptau două persoane: fosta Beth – imperturbabilă şi stăpână pe sine şi un străin – impulsiv şi pătimaş. *Dacă iubeşti, iubeşte fără motiv. Dacă ameninţi, să n-o faci în joacă...* Versurile ruseşti îi veniseră din nou în minte. Totul era atât de deconcertant.

La 8:00 p.m., fragmente din numărul misterios de telefon începură să îi pulseze în urechi, iar Michelle şi Phil tot nu sosiseră. Îşi încleştă mâinile şi privi cu duşmănie spre uşă. Chiar în clipa aceea, de parcă îi transmisese voinţa ei, uşa se deschise. Uşurată, îşi alungă din minte numărul enervant şi se ridică cu un zâmbet profesional pe faţă.

— Mă bucur mult să te văd, Michelle.

Îi strânse mâna şi o învălui pe fosta ei clientă într-o privire cercetătoare. Deşi trecuse de cincizeci de ani, Michelle continua să fie o mignonă atrăgătoare. Nici un fir din părul ei negru ca smoala nu era nelalocul lui. Taiorul ei Armani, care costase cel puţin 5000 de dolari, îi scotea în evidenţă liniile corpului şi în acelaşi timp constituia o mărturie a gustului şi influenţei graţie

căreia obţinea întotdeauna ceea ce dorea. Dar nu asta îi atrase atenţia lui Beth. O singură privire aruncată lui Michelle îi confirmă faptul că decizia acesteia de a opta pentru Phil Stageman nu fusese dictată doar de interesele ei de om de afaceri. Zvonul pe care îl auzise părea adevărat – Michelle şi Phil aveau o aventură amoroasă. Ea părea plină de viaţă, aproape fericită şi severitatea sa obişnuită fusese înlocuită de o expresie blândă şi senzuală.

— Arăţi foarte bine, îi zise Michelle politicoasă.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

Beth începu să îşi piardă speranţele. Dacă cei doi aveau o legătură, o să-i fie foarte greu s-o convingă pe Michelle că nu-şi alesese bine avocatul.

Michelle îşi lăsă capul pe umăr.

— Pare a fi Beth a noastră dintotdeauna, nu-i aşa?

— Beth arată bine mereu, zise Phil calm.

Era frumos ca un star de cinema, cu părul castaniu ondulat care i se rostogolea pe frunte. Umerii pătraţi păreau capabili să poarte toate poverile juridice ale lumii. În plus, era cu douăzeci de ani mai tânăr ca Michelle. O fixă pe Beth cu privirea.

— Michelle şi cu mine nu avem prea mult timp, aşa că ar fi mai bine să trecem la subiect.

Îi dădea de înţeles că ea era vinovată pentru că întâlnirea începuse târziu şi că celelalte planuri pe care şi le făcuseră pentru seara aceea atârnau mai greu în balanţă.

Beth zâmbi în faţa comportamentului lui copilăresc.

— De acord.

Se aşezară în faţa ei, iar ea se lăsă pe spate în scaun. Afacerea lui Michelle, pe cale de a fi compromisă, constituia un element important al planului guvernului american de a reduce stocul de uraniu din arsenalul Rusiei, în valoare de 12 miliarde de dolari, pentru ca armele nucleare să nu mai ameninţe niciodată omenirea. În acest scop, Statele Unite aveau să achiziţioneze uraniul îmbogăţit al Rusiei urmând să îl transforme în combustibil inofensiv pentru centralele nucleare americane. În schimbul acestuia, Rusiei i se ofereau dolari şi uraniu neîmbogăţit. Sub stricta supraveghere a guvernului american, grupul Philmalee International încheiase un contract cu o agenţie rusească, Uridium, care urma să se ocupe de achiziţionarea uraniului neîmbogăţit şi de transportul acestuia în Rusia.

Beth prezentă pe scurt faptele.

— Uridium a făcut un pas înapoi, aşa că trebuie să o convingeţi cumva ori s-o obligaţi să îşi respecte contractul. În caz contrar, pierderile grupului Philmalee se vor ridica la aproximativ o jumătate de miliard de dolari.

Michelle dădu din cap cu o expresie mohorâtă.

— Aşa este. Faptele sunt bine cunoscute. De ce ne-ai chemat aici?

Beth se aplecă peste masă.

— Phil a intentat proces şi a cerut Tribunalului districtual să emită o decizie preliminară prin care să-i interzică firmei Uridium să rezilieze contractul cu Philmalee. Asta este calea legală tradiţională…

Simţind pericolul, Phil se zbârli.

— Încetează cu insinuările, Beth. Procesul şi somarea firmei ruseşti de a respecta clauzele contractului nu sunt simple căi „tradiţionale”. Sunt necesare. Problema trebuie rezolvată de o instanţă judecătorească.

— Poate. Dar dacă vei continua pe drumul ăsta, ai să pierzi.

— Astea sunt tactici de intimidare, zise Phil pe un ton tăios şi se întoarse spre Michelle. Ne pierdem timpul. Orice avocat ar fi trebuit să-ţi respecte alegerea, Michelle. E regretabil că încearcă să te momească cu şarada asta.

Beth o privi în ochi pe Michelle. Era timpul să rişte. Dacă afacerile continuau să fie cel mai important lucru din viaţa lui Michelle, mai avea o şansă.

— E în interesul amândurora să-mi asculţi propunerea, Michelle. Am înfăptuit miracole legale pentru tine în trecut. E foarte simplu, dacă sunt încă cea mai bună, o să doreşti serviciile mele. Iar în cazul în speţă o să ai mare nevoie de mine. Vorbesc serios, Phil va pierde procesul.

— Beth! protestă Phil.

Însă Michelle ridică mâna micuţă.

— Vreau să aud ce are de spus.

Beth zâmbi, dar tonul ei era grav:

— În ultimele două zile m-am documentat temeinic în această privinţă.

Diferenţa dintre un avocat bun şi unul excelent consta în modul de abordare a cazului. Phil o luase pe ruta clasică, în timp ce Beth răscolise în mormanele de gunoaie ale guvernului.

— E ceva ce nu ştii, Michelle. Un prieten de-al meu de la Departamentul de Stat mi-a spus că guvernul intenţionează să te

dea în judecată şi va solicita respingerea cererii tale, pentru că Uridium beneficiază de imunitate la fel ca orice firmă străină, aflată în proprietatea statului, zise ea şi se opri o clipă, apoi aruncă bomba. Şi pentru că aranjamentul pe care l-ai făcut cu Uridium e contrar intereselor naţionale.

În spatele ochelarilor cu rame roşii, ochii măriţi ai lui Michelle exprimau îngrijorarea.

— Intereselor *naţionale?* repetă ea.

Beth dădu aprobator din cap.

— Asta înseamnă că guvernul federal e împotriva ta. O persoană influentă din guvern vrea ca acest contract să fie preluat de o firmă rivală şi are suficientă putere ca să pună pecetea interesului naţional asupra întregii afaceri. După cum ştim cu toţii, interesele naţionale vor prevala. Asta înseamnă că ai tras o carte proastă. În momentul în care Phil va reuşi să demareze procesul, va fi prea târziu. Uraniul pe care trebuia să-l cumperi va fi achiziţionat de firma rivală şi livrat către Uridium. Nu va mai rămâne nici o bucăţică de plăcintă pentru Philmalee din care să scoată un ban, chiar dacă câştigi.

Michelle se albi la faţă.

— Sunt în joc o grămadă de bani. Ai vreo soluţie?

— Bineînţeles. Ştii care e compania de la care Uridium va achiziţiona uraniul în locul tău?

— HanTech. Ce e cu ea?

— O altă sursă de-a mea mi-a spus că HanTech nu se mai află în proprietatea unei familii americane. A fost cumpărată de un grup de investitori ruşi imigranţi care au legături strânse cu Minatomul. De fapt, unul dintre proprietari este fiul directorului Minatomului. Minatomul era Ministerul energiei atomice din Rusia şi dispunea de o putere enormă, fiind aproape stat în stat, iar Uridium se supunea orbeşte Minatomului.

Ochii lui Michelle străluciră furioşi şi pătimaşi.

— În cazul ăsta, putem da publicităţii toată povestea. O înţelegere secretă între o firmă rusească şi imigranţi ruşi care au păstrat legături cu Minatomul. Nu contează dacă sunt cetăţeni americani sau nu. În momentul ăsta, doar aparenţele prezintă importanţă. Într-un fel sau altul, cu ajutorul presei, putem ţine lucrurile pe loc până când aflăm cine e în spatele aiurelii ăsteia cu securitatea naţională. Dar trebuie să aflu cine deţine firma HanTech *acum.* Cine *sunt* ruşii ăştia? Am nevoie de *nume!*

— Nu am încă întreaga listă, dar o voi avea în curând.

— Excelent. Mâine.

Beth clipi. Lista avea să îi parvină în mod sigur în noaptea aceea.

— Desigur. Mâine.

— La zece dimineaţa?

Beth simţi din nou bâzâitul în urechi. Dădu aprobator din cap.

— La zece. Aici.

Phil se încruntă.

— Te avertizez, Beth, dacă e vreo şmecherie de a ta ca să tragi de timp, n-o să-ţi meargă.

— Mulţumesc pentru avertisment, Phil, spuse ea sec, apoi o privi pe fosta sa clientă în ochi. Poţi conta pe mine, Michelle. O să vin cu lista. După cum ştim amândouă, am investit mult în tine şi în grupul Philmalee şi nu doresc altceva decât prosperitatea ta.

Michelle îşi feri privirea cu un aer vinovat şi dădu din cap. Phil sări în picioare şi îi trase scaunul ca să se poată ridica de la masă. Ea îl luă de mână şi porniră lipiţi unul de altul spre uşă.

Brusc, Michelle se opri şi aruncă o privire înapoi.

— Nu ştiu ce-mi doresc mai mult – să ai dreptate sau să te înşeli.

Pe Beth începu să o doară capul. Prefixul telefonic al Virginiei îi zumzăia din ce în ce mai tare în urechi.

— Vrei să am dreptate, pentru că altfel o să pierzi o mulţime de bani.

Phil stătea la pândă.

— Ar fi bine să îţi respecţi promisiunea, altfel am să-i spun totul lui Zach, iar Michelle o să-şi piardă definitiv încrederea în tine. Nu-i aşa, Michelle?

Michelle se încruntă.

— Mă tem că în situaţia dată are dreptate.

Beth simţi că zâmbetul îi îngheaţă pe buze.

— Nu-ţi face griji. Vei obţine ceea ce îţi trebuie. Îţi garantez.

Perechea ieşi din sala de conferinţe şi Beth se ridică în picioare. În timp ce mergea pe holul cufundat în tăcere spre biroul ei, persistentul prefix telefonic îi dădu o senzaţie de greaţă. *703... 703... 703...* De parcă ceva – sau cineva? – dorea ca ea să îl formeze. Slavă Domnului că nu ştia numărul întreg. Gemu cu voce tare.

În birou, aprinse lumina şi se uită la ceas. Era timpul să-şi ia medicamentele. Uneori, reuşeau să-i atenueze obsesiile. Tremurând, trase sertarul biroului, scoase pastilele şi sticla cu

apă şi înghiţi medicamentele. Era târziu, aproape opt şi jumătate seara, iar neoanele alungau toate umbrele din birou, creând o senzaţie de supranatural. Programul lui Michelle era atât de încărcat, sau cel puţin aşa pretinsese secretara ei, încât nu-şi găsise timp decât la ora şapte şi jumătate ca să se întâlnească cu Beth.

Deschise computerul ca să îşi verifice e-mail-ul. Poate că informaţiile despre HanTech sosiseră deja. Asta i-ar fi ridicat moralul. În clipa în care se aprinse ecranul, verifică dacă avea mesaje noi. Nimic. *La naiba.*

Auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Apăru Zachariah Housley, cu umerii săi înguşti, capul mare şi abdomen proeminent. Trupul său în formă de pară era atât de faimos în cercurile juridice din Washington, încât se spunea că, atunci când intra într-o sală de şedinţe, oponenţii săi îşi plecau capetele cu respect. Îmbrăcat într-unul dintre costumele sale de duzină, cu buzunare lăbărţate, semăna cu un provincial cam nătâng – unul din trucurile cu care îşi atrăgea adversarii în capcane legale, ca să le deschidă servietele şi să le golească conturile cu mult înainte ca aceştia să intuiască pericolul. Era şeful principal al firmei Edwards Bonnett de cel puţin treizeci de ani.

Ca de obicei, intră direct în subiect, fără menajamente:

— Phil zice că după părerea ta HanTech e condus în prezent de ruşi. E adevărat?

Ea ezită o clipă.

— Da, Zach. Ruşi care nu ştiu dacă sunt cetăţeni americani.

Era furioasă. Phil încerca să treacă peste ea. Abia se abţinu să nu îşi ducă mâinile la frunte. Fragmente din numărul de telefon continuau s-o sâcâie.

Zach nu o scăpa din ochi.

— Poţi să dovedeşti lucrul ăsta?

Ea încercă să vorbească pe un ton plin de siguranţă:

— Da. Mâine dimineaţă.

El îşi drese vocea.

— Interesant. Asta îi va pune pe mulţi pe jar. Dar dacă te înşeli… sau nu poţi dovedi…

— Am înţeles.

Avea să fie o bilă neagră pentru ea la Edwards Bonnett. La firmă existau numeroase baracude, înzestrate cu o memorie

infailibilă. Miza jocului era atât de mare pentru parteneri şi asociaţi, încât firma nu mai avea timp de reabilitări, mai ales când clienţii nu mai reclamau cu insistenţă serviciile unui anumit avocat. Se angajase într-un joc dur ca să recâştige un client important şi dacă eşua fiindcă îşi construise strategia pe minciuni, nu avea să fie concediată – după ce supravieţuise unui transplant de inimă – pentru că asta ar fi însemnat o notă proastă pentru casa cu pereţi de sticlă care era lumea juridică a Washingtonului. În schimb, o să-şi piardă statutul de asociat cu vechime şi o să redevină avocat stagiar, căruia i se încredinţau cazuri ce puteau fi supravegheate îndeaproape. Simţi cum indignarea îi răscoleşte măruntaiele.

Zach o privi cercetător.

— Cum te simţi acum că te-ai întors?

Ea îngheţă, bănuind că vrea s-o atragă într-o cursă.

— Mă simt excelent, zise ea cu convingere. Ştiai că în curând o să deţin centura neagră la karate?

De regulă, bărbaţii invocă abilităţile lor în domeniul sportului pentru a-şi dovedi forma fizică. Nu ştia ce îi venise să spună asta şi nici nu îi păsa. Avea de gând să recurgă la orice argument în favoarea sa.

El chicoti cu răceală.

— Femeile moderne! Unde sunt vremurile de altădată când femeile nu obişnuiau să poarte pantaloni şi se jenau să fumeze în public? Dacă se ivea vreo problemă, dădeau ochii peste cap şi leşinau.

Beth îl privi atentă, conştientă dintr-o dată de un lucru pe care îl negase multă vreme: lui Zach Housley nu îi plăcea ca femeile să practice avocatura.

— Vremurile acelea au dispărut, zise ea cu fermitate. Acum suntem la fel de libere ca şi voi să ne facem de râs.

Îşi verifică din nou e-mail-ul. La naiba cu insinuările lui Zach! În timp ce căuta, se simţi din nou năpădită de un val de energie. HanTech fiind o firmă privată, nu putea afla prea multe lucruri despre proprietarii săi. Dar cunoştea o contabilă care în mod sigur avea acces la astfel de informaţii: Carly King, cu care fusese colegă la Universitatea din Virginia şi care acum era o analistă foarte bine cotată a companiei gigant Toole-Russell Inc. Fusese pasionată de computere încă din liceu, iar ulterior devenise un adevărat geniu al ciberneticii.

Când descoperise că Toole-Russell se ocupa de auditul anual al firmei HanTech, o sunase pe Carly care, curioasă ca întotdeauna, alcătuise un program menit să spargă codurile firmei şi să acceseze fişierele de administrare a sistemului de la Toole-Russell. Astfel, obţinuse şi adresa, protocolul intern IP al sistemului, ca şi schiţa întregii reţele. Aceasta o transforma în „serverul sistemului”, ceea ce însemna că avea acces la toate fişierele firmei şi putea schimba, şterge şi localiza toate datele. Era o Zeiţă.

Cu toate acestea, lui Carly nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să deturneze fonduri sau să comită fraude. Banii nu o interesau. Însă atunci când se simţea provocată, atenţia îi era atrasă imediat, inima începea să-i palpite şi fericirea ei ajungea la paroxism. Astfel, când Beth îi ceruse ajutorul în baza informaţiilor furnizate de prietenul ei de la Departamentul de Stat, Carly mormăise la început, pentru că era sezonul impozitelor şi avea foarte mult de lucru, dar până la urmă fusese de acord să-i completeze lista proprietarilor HanTech.

Singura problemă era când o să găsească răgazul necesar pentru a trece la fapte. Fremătând de emoţie, Beth văzu numele de cod al lui Carly. Folosind un server ce garanta anonimatul contra unui preţ piperat, ruta e-mail-ului şi numele expeditorului erau blocate, astfel încât nimeni de la Edwards Bonnett nu putea să dea de urma lui Carly.

Nerăbdătoare, Beth trecu peste partea în care Carly îi reproşa că o întrerupsese din treabă.

— Bingo!

Entuziasmată, selectă lista şi dădu comanda de tipărire.

— *La naiba!*

Studie ecranul. Carly îi confirma nu numai faptul că HanTech nu se mai afla în proprietatea lui Earl Hansen, care fondase compania cu mulţi ani în urmă, dar şi că majoritatea noilor proprietari aveau nume ruseşti. Beth obţinuse în sfârşit lista completă. Toate numele aveau rezonanţă rusească, cu excepţia unuia – Caleb Bates. Acest Bates deţinea procentul cel mai mare de acţiuni – douăzeci şi cinci la sută. Se întrebă cine era şi ce rol avea în toată povestea. Ţinând seama de faptul că ruşii sunt înclinaţi să-şi păstreze afacerile în familie, nu excludea posibilitatea ca Bates să fie un american de origine rusă.

Însă asta era o chestiune minoră. În clipa următoare căzu pe gânduri. Sau nu era? Îi trimise lui Carly un mesaj de răspuns în

care o ruga să afle ce intenţii avea acel grup secret de ruşi în privinţa companiei americane. Apoi şterse ambele mesaje, accesă banca de date protejată în care descoperise că firma ei păstra e-mail-urile vechi şi le şterse şi de acolo. În acest fel, nimeni nu mai putea afla că sursa ei fusese Carly.

După aceea, scoase paginile din imprimantă, le puse în servietă şi îşi luă geanta şi sticla cu apă. Avea să se ducă acasă şi să-şi savureze triumful. O să facă exerciţiile *kata,* apoi o să pregătească o cină delicioasă, o să studieze lista ca să se pregătească pentru întâlnirea de a doua zi şi la noapte o să doarmă bine.

Pe neaşteptate, numărul de Virginia începu să îi bubuie în creier: *703... 703!* Fiecare cifră era ca o explozie. Apărură şi alte cifre. Un număr întreg de telefon. Nu avea cumva halucinaţii? Se prăbuşi la loc pe scaun. Era înfricoşată. Făcuse tot ce trebuia ca să se îngrijească, cu excepţia ultimei zile şi totuşi episoadele acelea de neînţeles reveniseră.

Ce se întâmpla? Se simţi vlăguită. Doborâtă. Era ridicol să presupună că acest număr de telefon avea vreo legătură cu ea. De îndată ce gândul prinse contur, numărul începu să îi bubuie din nou în creier. Simţea că îi crapă capul. Îşi astupă urechile şi închise ochii.

Imediat, numărul din zece cifre apăru din nou. Se simţea scăldată într-o transpiraţie rece. Nu mai putea suporta. Trebuia să ştie. Nu putea să creadă că...

Gemu, ridică receptorul şi formă numărul. Mâna jilavă de sudoare îi aluneca pe receptor, îl apăsă mai tare la ureche, îngrozită că cineva i-ar putea răspunde. Şi îngrozită la gândul că nimeni nu se va afla la celălalt capăt al firului.

Telefonul sună de două ori, apoi răspunse un bărbat cu puternic accent rusesc.

— Da? Cine este?

Îşi reprimă o exclamaţie de surprindere şi încercă să gândească rapid. Îşi aminti un nume din coşmarurile ei.

— Aş vrea să vorbesc cu Mihail.

Inima îi bătea nebuneşte.

— Imposibil, îi răspunse vocea şi se opri. Cum vă numiţi? Cine sunteţi?

— O prietenă a lui Mihail. Când credeţi că o să-l găsesc? Pot să revin...

Legătura se întrerupse.

În biroul scund, ca o cutie, din suburbia Arlington a Washingtonului, Ivan Vok rămase nemişcat, cu mâna încleştată pe receptorul pe care îl trântise în furcă.

Cine fusese femeia aceea? De unde ştia numărul lor secret? Doar câţiva îl aveau, iar Vok le recunoştea vocile tuturor. Îmbrăcat în sacou şi pantaloni de bumbac, trupul său scund şi îndesat era o vie ilustrare a forţei ţinute sub control. Îşi strânse buzele groase şi se uită spre scaunul înalt în care stătea şeful său, la un birou mare de mahon.

— Ce este, Vok? îl întrebă acesta.

Avea părul negru, o faţă aspră cu trăsături simetrice şi ochi de un albastru-căprui. Deşi împlinise cincizeci şi cinci de ani, părea mult mai tânăr datorită corpului zvelt de înotător. Însă ceea ce atrăgea atenţia tuturor era copleşitoarea încredere în sine care i se citea pe chip. Cu asta fascina pe toată lumea şi de obicei obţinea tot ce dorea.

— S-ar putea să avem o problemă, zise Vok în rusă şi îi repetă conversaţia.

— A vrut să vorbească cu Mihail? întrebă şi el la fel de uimit şi înjură în rusă. Poate a fost o greşeală. Sau e vorba de o cunoştinţă a lui Mihail de care tu n-ai aflat.

— Şi căreia să-i fi dat numărul ăsta? Nu se poate, Alexei.

Întreaga lui înfăţişare exotică de mongol exprima îndoiala.

— Aşa s-ar părea.

Şeful lui oftă, mai mult enervat decât îngrijorat.

— Poate că altcineva i-a dat numărul.

— Probabil, dădu Vok din cap.

— Trebuie să ştim sigur. Numai dacă-i dăm de urmă putem afla cum stau lucrurile.

— Vrei să mă ocup eu?

Şeful lui se încruntă.

— Nu, am nevoie de tine aici. Trimite-l pe cel mai bun om al tău.

— Nikolai Fedorov, zise Ivan Vok fără să ezite.

El fusese cel care îl instruise pe Fedorov pe vremuri, la Moscova. Şeful lui dădu aprobator din cap, în vreme ce privea o muscă balansându-se pe marginea biroului. În clipa în care îşi luă zborul, o prinse în aer, o zdrobi în pumn şi îi dădu drumul pe podea. Zâmbi mulţumit de sine şi de reflexele lui nemaipomenite.

— Foarte bine. Dar spune-i să aibă grijă, Ivan Ivanovici. Să afle mai întâi dacă constituie o ameninţare şi, în funcţie de asta, o să luăm măsuri. Nu avem nevoie de complicaţii. Dacă se dovedeşte o problemă, ne vom ocupa de ea. Dar trebuie să fim siguri. Şi schimbă numărul ăsta de telefon. Oricum, îl avem de prea multă vreme.

— *Ladno.* Bine.

Vok apăsă un buton. Numărul de la care sunase femeia apăru pe un aparat digital de lângă telefon. Se pregăti să-l localizeze.

5

Jeffrey Hammond ieşi grăbit din clădirea unde-şi avea sediul ziarul *The Washington Post* şi intră în noaptea zgomotoasă a oraşului. Apăruse luna şi răsăriseră stelele, dar pe el îl interesa doar traficul. Înalt, zvelt şi osos, se mişca repede pe trotuar, iar când se apropie de colţul străzii, o luă la fugă. Îşi strânse din mers părul şaten lung într-o coadă la spate, pe care o legă cu un elastic. Chipul lui exprima nerăbdare, în vreme ce ochii pătrunzători studiau traficul bară la bară de pe Fifteenth Street, cu un interes mai mare decât al unui pieton obişnuit.

— Hei, Jeff! îl strigă cineva din spate. Nu încerca să fugi de mine. Ştii foarte bine că vreau să vorbesc cu tine!

Era Nate Heithoff. Înjurând în gând, Hammond se opri şi se întoarse.

— Mâine dimineaţă, Nate. Nu am timp acum.

— Unde te grăbeşti aşa?

— Mă întâlnesc cu o tipă trăsnet. Am întârziat deja.

Era o minciună, dar ştia că Nate o să îl creadă.

— O singură întrebare. Dobitocul de ataşat de presă al lui Putin s-a arătat ofensat că n-am ştiut ce e *rasputniţa.* Ce…?

Hammond, care răspunsese toată ziua la întrebările colegilor de la Post referitoare la vizita şefului de stat rus, îl întrerupse:

— Asta e denumirea dată de moscoviţi primăverii – „anotimpul noroios”. Îmi pare rău, Nate, dar chiar trebuie să plec. Nu pot lăsa o doamnă să mă aştepte. Ne vedem mâine.

— Nici o problemă, rânji celălalt ziarist. Trebuie să fie o bucăţică pe cinste. Distracţie plăcută!

— Mulţumesc.

Opri un taxi, sări înăuntru şi trânti uşa. Şoferul întoarse capul:

— Încotro, domnule?

— Mergi înainte. Dă-i drumul.

Hammond se uită pe geamul din spate. Nate continua să-l urmărească cu privirea, curios ca orice jurnalist bun. Hammond îi spuse şoferului să vireze la următorul colţ de stradă şi privi înapoi. Când se convinse că ziaristul se depărtase, îi spuse şoferului să tragă pe dreapta. Plăti, coborî şi îşi continuă drumul pe jos, oprindu-se să se uite la vitrinele magazinelor şi privind tot

timpul în jur.

Era prea agitat şi îşi dădea seama de asta. Vedea urmăritori în spatele tuturor stâlpilor de felinar şi în fiecare prag întunecat. În ultimul an, perioadele de supraveghere se înteţiseră şi îndesiseră şi începuse să vadă în ele un indiciu că se apropia sau se depărta de ţintă.

Când se convinse că nu îl urmărea nimeni, coti repede după un alt colţ şi opri iar un taxi. Urcă şi îl puse pe şofer să meargă înainte şi înapoi, să treacă de pe o stradă pe alta, să înconjoare clădiri, iar şi iar, până ce într-un târziu ceru s-o ia pe Columbia Road spre Eighteenth Street. Când ajunseseră în inima districtului multietnic Adams Morgan, plăti şi coborî.

Dintr-unul din cluburile exotice se revărsa în noapte muzică indiană de chitară şi miros de beţişoare parfumate. Cu simţurile în alertă, trecu pe lângă cafenele, baruri, librării şi anticariate, magazine de muzică, de haine la mâna a doua şi pe lângă buticuri elegante. Nu lăsa să se vadă nimic din neliniştea care îl frământa. Faţa lui triunghiulară era ca o mască.

Aruncând o ultimă privire în jur, Hammond intră într-o cafenea aglomerată, comandă un espresso dublu şi cumpără ziarul *The Washington Post.* Privi în treacăt spre mesele aglomerate şi se aşeză cu cafeaua şi ziarul la una goală din spate. Începu să citească ziarul sorbind din cafea. Nu ridică privirea, nici măcar în clipa în care un bărbat mai în vârstă se aşeză neinvitat la masa lui.

Hammond întoarse capul uşor într-o parte, deschise ziarul mai larg şi îl studie pe nou-venit cu coada ochiului: se apropia de şaizeci de ani, avea obrajii supţi, iar părul cărunt şi rar era pieptănat în aşa fel încât să-i acopere chelia.

Dădu pagina şi, aparent cufundat în lectură, Hammond i se adresă încet în ruseşte:

— A trecut multă vreme.

— Ştim întotdeauna unde te afli, îi răspunse bărbatul chel tot în ruseşte. În seara asta. La zece şi jumătate.

— Unde?

— La firma Meteor Express. Se ocupă de transporturi, camioane, cale ferată, linii aeriene, chestii de genul ăsta, spuse el şi îi dădu o adresă în Arlington. Să nu întârzii.

Cu acest ultim avertisment, rusul plecă fără să se atingă de cafeaua din care se ridicau aburi cenuşii, fantomatici.

Hammond, care nu îşi coborâse nici o clipă ziarul, îşi termină

ceaşca de espresso. Apoi împături ziarul, îl aşează frumos pe masă şi ieşi din nou în noapte.

Beth înlemni cu mâna pe telefon. Cine era rusul care îi răspunsese? Trecu printr-o clipă de panică teribilă, apoi spaima se evaporă şi fata se simţi copleşită de o linişte stranie. Însemna că există un Mihail. Probabil o coincidenţă. Mihail era un nume rusesc comun. Mihail Gorbaciov, fostul lider al Uniunii Sovietice. Mihail Glinka, părintele muzicii ruseşti. Existau sute de mii de oameni în Rusia şi destul de mulţi în America pe nume Mihail.

Însă acum numărul de telefon avea şi o voce. Trebuia să existe o explicaţie simplă pentru faptul că ştia numărul şi era nerăbdătoare s-o afle.

Datorită serviciilor ocazionale prestate pentru administraţia actuală, Edwards Bonnett avea acces la cartea de telefon *online* a guvernului, ce putea fi folosită pentru procurarea unor numere şi adrese, inclusiv a celor secrete. Îşi introduse codul şi căută numărul de telefon din Virginia. Alături de acesta era înregistrată o adresă din Arlington şi numele unei companii – Meteor Express – însoţit de o scurtă descriere. Meteor Express se ocupa cu transporturi internaţionale.

Nu recunoscu numele, ceea ce i se păru ciudat. Verifică în baza de date de la Edwards Bonnett dar, conform acesteia, nici ea, nici ceilalţi avocaţi ai firmei nu reprezentaseră vreodată compania Meteor Express. Numărul de telefon şi adresa nu figurau nici ele în agenda ei din computer şi nu se aflau printre cărţile ei de vizită. În trecut, lucrase cu mai multe companii de transport care încercau să facă afaceri în ţările ex-comuniste; reprezentase, de asemenea, companii din blocul estic implicate în afaceri cu petrol, asigurări, aviaţie, comunicaţii, chiar şi în concesionări de spaţii pentru magazine în staţiile de metrou din Moscova. Până să facă infarct, cunoscuse toate companiile internaţionale de comerţ şi transporturi din Statele Unite, nu numai pe cele din Washington. Dar nu auzise niciodată de Meteor Express.

Se rezemă din nou de spătarul scaunului. Întreaga poveste o dăduse peste cap. Ce să facă? Îi răspunse propria ei voce: *e timpul să te duci acasă şi ai grijă de tine, doamnă avocat. Asta vei face. E târziu şi ai terminat programul pe ziua de azi.*

Îşi luă servieta, stinse luminile şi se îndreptă spre lift, cu care coborî în parcarea subterană. În timp ce conducea prin

metropola puternic luminată, spre suburbia istorică Georgetown unde se afla casa ei victoriană de culoarea levănţicii, încercă să se liniştească. Se gândi din nou la numărul de telefon şi la posibila identitate a rusului care răspunsese. După ce îşi parcă Mercedes-ul şi intră în casă, numărul de telefon din Virginia nu îi mai bâzâia în urechi, dar lăsase în urmă un gol ciudat, ca un dinte pe care l-ai scos fără să fi scăpat de durere.

Îşi aruncă servieta pe birou. Se duse în bucătărie şi mâncă, dar în tot timpul acesta se simţi ca un leu în cuşcă. Pe urmă o luă pe hol şi urcă scara, dezbrăcându-şi din mers taiorul. Trecu pe lângă lambriurile frumos sculptate de mână, pe sub tavanele arcuite şi pe podelele lustruite din lemn, acestea fiind doar câteva din atracţiile acestei case vechi care-i reţinuseră atenţia. Dar în seara aceea era pierdută în gânduri şi nu vedea nimic în jur. În dormitor, îşi puse un tricou şi o pereche de pantaloni albi de bumbac şi se întrebă pentru a suta oară ce reprezenta Meteor Express.

Jos, în sala de gimnastică de la subsol, îşi făcu exerciţiile în faţa unui perete de oglinzi pe care le instalase ca să-şi poată perfecţiona tehnicile de karate. Nerăbdătoare ca endorfinele să îi îmbunătăţească starea de spirit, lovi puternic cu mâinile şi picioarele. Faţa începu să îi lucească, acoperită de sudoare. Obrajii i se înroşiră şi părul scurt blond i se lipi de cap. Tăia aerul cu mâinile şi picioarele. În oglinzi se reflecta imaginea unei blonde ce deborda de energie, aparent fără nici o grijă pe lumea aceasta.

Îi plăcea la nebunie acest sport pe care îl învăţase cu uşurinţă. Alergase întotdeauna, iar acum constata că ritmicitatea pe care o dobândise îi dădea fluiditatea de care avea nevoie la karate. După prima lună, începuse să ridice şi greutăţi, pentru ca bustul să i se dezvolte concomitent cu picioarele. Acum practica tot timpul karate şi, după cum îi spusese lui Zach Housley, în curând avea să obţină centura neagră.

O oră mai târziu, avea stare de euforie, deşi nu găsise nici un răspuns la nedumeririle sale. Totuşi, nu uitase că cel care ridicase receptorul nu era un străin oarecare, ci un bărbat ce vorbea cu accent rusesc.

Îşi încheie exerciţiul şi merse la etaj, cuprinsă de un sentiment ciudat al inevitabilului. Nu mai putea ignora situaţia. Trebuia să se elibereze de gândurile şi ideile stranii care începuseră s-o asalteze după operaţie. Nu putea trăi în condiţiile unui asediu

permanent. Nimeni nu putea, dacă voia să-şi făurească o viaţă împlinită şi interesantă. Îi veni o idee: poate că, dacă vedea clădirea companiei Meteor Express, avea s-o recunoască. Cu un aer hotărât, făcu un duş, se schimbă şi îşi luă poşeta. O să se ducă la Meteor Express.

Agentul special Elias Kirkhart avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să se hotărască pe cine să urmărească de la cafeneaua din Adams Morgan – pe Jeff Hammond sau pe Anatoli Iurimengri.

Ceva mai devreme, parcase într-un spaţiu destinat persoanelor cu handicap vizavi de sediul ziarului *The Washington Post,* după ce-şi atârnase de oglinda retrovizoare o pancartă specială pentru cei handicapaţi – furnizată de FBI pentru situaţii speciale. Îl văzuse pe Hammond ieşind în grabă din clădire, descotorosindu-se de colegul său şi oprind un taxi.

Kirkhart reuşise să-l urmărească pe primul taximetrist, dar pe cel de-al doilea îl pierduse în aglomeraţia din centru. Înjurase cu voce tare, frustrat. Hammond era încă al naibii de bun, trebuia să recunoască asta. Oare precauţiile lui erau doar un automatism al oricărui agent bine instruit? Sau observase că îl urmărea? Clătină din cap. Nu, decise el. Singura lui greşeală o constituise faptul că nu se alesese cu nimic nici de data asta. În filme şi romane nu apare niciodată partea mai puţin captivantă a muncii agentului de informaţii – monotonia, rutina, aşteptarea nesfârşită, toate alcătuind coloana vertebrală a succesului oricărei operaţiuni.

Străbătu districtul, cu speranţa că, printr-un miracol, avea să-şi găsească prada. De când se întâlnise cu Hammond în vechiul centru comercial în urmă cu un an, continuase să adune informaţii, să caute prin arhivele FBI agenţi şi misiuni compromise şi să-şi trimită membrii minusculei sale echipe, lucrând sub acoperire, să-i urmărească din când în când pe generalul Berianov şi pe asociatul acestuia, colonelul Iurimengri, în cazul în care Hammond i-ar fi contactat. Nu aflase nimic nici despre Ivan Vok, care se părea că se află încă în Rusia. O operaţiune ca aceasta – de descoperire a trădătorului care submina FBI-ul din interior de ani de zile, poate chiar decenii – putea însemna mulţi ani de muncă. Dar cârtiţa trebuia descoperită.

Kirkhart considera această însărcinare drept o chestiune personală. Dar de fapt aşa îşi privise toate misiunile. Fenomenul

de „ataşament emoţional” apărea adesea în munca sub acoperire, mai ales printre agenţii de teren. Cu doi ani în urmă fusese avertizat că acest lucru i se întâmpla şi lui. Un psiholog al Biroului îi explicase că anumiţi agenţi simţeau o nevoie imperioasă să creadă în ceva, să se identifice cu cauza pe care o slujeau. În condiţii de pericol şi privaţiuni de tot felul, nu era greu să-şi piardă busola, să înceapă să susţină cauze extreme şi să urmărească ţeluri de neatins. Îi spuseseră că se încadra în acest profil psihologic şi că avea nevoie de ajutor.

Toate acestea îl amuzaseră. Doar pentru că se simţea frustrat, idioţii îl suspectau că ar suferi de o boală mintală. Se întrebă ce ar zice dacă l-ar vedea acum, gata să explodeze de furie. Unde naiba se dusese Hammond?

Continuă să meargă la întâmplare prin centrul oraşului, înjurând în barbă, când primi un telefon pe mobil.

— Eli, sunt Caligari. Colonelul Iurimengri după care m-ai trimis stă cu un tip într-o cafenea din Adams Morgan. Aparent, nu vorbesc unul cu altul, dar cred că e vorba de o întâlnire secretă. Tipul celălalt pare să fie Jeff Hammond.

În timp ce îl asculta pe Carlos Caligari vorbind cu accentul său tărăgănat din Vestul Mijlociu, îşi aminti că Jeff îi reproşa tot timpul lui Kirkhart accentul său britanic. Jeff fusese întotdeauna prea critic şi poate că acum criticismul său se întorsese împotriva Statelor Unite.

— Serios? Vin imediat.

Aşa se obţine succesul, îşi spuse el încântat, prin pregătire, minuţiozitate şi perseverenţă. În seara aceasta îşi trimisese agenţii să-i supravegheze pe Berianov şi pe Iurimengri, iar acum culegea roadele. Poate că nu chiar ceea ce sperase dar, cu puţin noroc, putea fi un pas înainte.

Ajunse la cafeneaua din Adams Morgan cu câteva secunde înainte să iasă Iurimengri. Nu avu timp decât să se convingă că celălalt bărbat era într-adevăr Jeff Hammond şi apoi să decidă rapid pe care dintre ei să îl urmărească. Dacă bănuielile sale se adevereau, însemna că Hammond îi dăduse informaţii lui Iurimengri şi nu invers. Aşadar, trebuia să afle ce avea să facă Iurimengri cu informaţiile respective.

— Tu urmăreşte-l pe Hammond, îi ordonă lui Caligari, iar eu mă duc după Iurimengri.

Iurimengri se dovedi relativ simplu de urmărit, ceea ce îl surprinse pe Kirkhart. Până acum, nici un agent KGB nu fusese o

pradă uşoară. Ori Iurimengri credea că nu are nimic de ascuns, ori el interpretase greşit situaţia. Ambele eventualităţi îl îngrijorau pe Kirkhart, fiindcă reprezentau un indiciu că individul nu era decât ceea ce pretindea a fi acum – un om de afaceri american. Iar asta putea să însemne că la baza legăturilor lui Jeff Hammond cu fostul demnitar sovietic se afla vechea lui obsesie.

Îl urmări pe Iurimengri peste râul Potomac şi într-o zonă industrială din Arlington, unde acesta viră pe o alee ce mergea paralel cu o clădire cu pereţi din aluminiu, două ferestre mari şi o uşă de sticlă la intrare. Clădirea avea o firmă pe care scria: Meteor Express Inc. Ambele ferestre şi uşa erau acoperite de jaluzele, astfel încât nu putu să arunce o privire înăuntru. Pe uşă fusese agăţată o tăbliţă pe care scria „închis”. Parcă la umbra unui copac, opri motorul şi aşteptă. În afară de Iurimengri, nimeni nu se apropie de clădire şi nimeni nu ieşi dinăuntru.

După două ore, decise să se întoarcă la clădirea Hoover, unde putea să verifice firma Meteor Express. Când se îndepărtă, primi un nou mesaj pe mobil.

Era Carlos Caligari.

— Hammond s-a întors direct la birou, îi raportă el.

— Şi presupun că se află încă acolo?

— N-a mai ieşit.

— Rămâi pe loc. Vin şi eu imediat.

După ce ajunse la birou, îl trimise pe Caligari acasă, dar o oră mai târziu începu să regrete. Trecuse de ora opt şi Kirkhart nu mâncase nimic. La nouă, intră în clădire prin uşa din faţă. Paznicul din hol îi verifică legitimaţia şi îi spuse că Hammond semnase de plecare. Kirkhart înjură din nou, însă de astă dată nu se mai simţea atât de frustrat. Cel puţin avea o pistă – Meteor Express.

În acea noapte de marţi, luna îşi trimitea razele argintii deasupra autostrăzii aglomerate spre Virginia. Deşi era târziu – aproape zece jumătate – ritmul capitalei părea să pulseze în luminile roşii şi albe ale vehiculelor. La volanul Mercedesului său CLK 320, Beth Convey ieşi de pe şoseaua George Washington Memorial şi o luă spre sud. Trecu pe lângă şiruri de magazine cu reclame viu colorate, pe lângă baruri decorate cu neoane, moteluri cu pancarte murdare care anunţau că au camere libere, bănci cufundate în întuneric şi pe lângă benzinării cu lumini fluorescente ce o făceau să se gândească la tablourile lui Edward

Hopper.

— Ştii unde ne aflăm? îşi întrebă inima care bătea repede.

O cuprinseră tristeţea şi neliniştea. Nu îşi amintea să mai fi fost vreodată în acea parte a Arlingtonului, deşi avea senzaţia ciudată că locurile nu-i erau străine.

Trecu de un depozit de cherestea şi o văzu: o clădire cu pereţii din aluminiu şi o firmă deasupra uşii din faţă, cu inscripţia Meteor Express. Opri maşina pe o stradă liniştită din faţă, sperând să simtă ceva care să-i confirme că mai fusese acolo, o sclipire de recunoaştere.

Dar nu simţi decât curiozitate. Era prima oară când vedea locul acela, n-avea nici o îndoială în privinţa asta. Studie clădirea şi observă lumina slabă ce se prelingea pe sub jaluzelele de la uşi şi ferestre. Probabil echipa de curăţenie sau vreun director ambiţios. Nu conta. Era dispusă să stea de vorbă cu oricine. Trebuia să afle dacă avea vreo legătură cu Meteor Express.

Parcă, coborî şi încuie maşina. Era o zonă industrială şi pe strada lungă se mai aflau şi alte clădiri mari, ce păreau a fi depozite. Zgomotele traficului se auzeau vag în depărtare. Aerul de primăvară mirosea a motorină, ca un refugiu pustiu pentru camioane din mijlocul deşertului Mojave.

Presimţi că se va întâmpla ceva rău, dar ridică din umeri. Trebuia să lămurească lucrurile. Îşi puse cheile în geantă şi o luă spre clădire. Sub fiecare fereastră se aflau ghivece mari din beton cu arbuşti de ienupăr. Urcă treptele şi se uită peste tot după o sonerie. Nu exista nici una, aşa că ciocăni în uşa de sticlă. Aşteptă. Nici un răspuns.

Bătu nerăbdătoare din picior şi ciocăni din nou. Tot nici un răspuns. Pe la marginea jaluzelelor văzu înăuntru mobila de birou. În cele din urmă, încercă uşa. Nu era încuiată.

O împinse şi uşa se deschise.

— Hei! Se opri în prag şi strigă din nou: E cineva aici?

Undeva, ţăcăni un ceas electronic. Luminile mici şi colorate ale echipamentului de comunicaţie sclipeau pe birourile din spatele recepţiei. Porni cu paşi uşori, cu muşchii relaxaţi, cum fusese instruită la karate, îndreptându-se spre o rază de lumină de la capătul coridorului central. Trecu pe lângă mai multe uşi închise şi intră într-o încăpere mare cu două birouri, de astă dată din lemn, incomparabil mai scumpe decât cele metalice din faţă. Două lămpi de birou revărsau o lumină sidefie peste teancurile de hârtii la care se lucrase până de curând.

Era o atmosferă ciudată, de parcă încăperea fusese părăsită pe neaşteptate. Un fior de gheaţă îi coborî pe şira spinării. Se pregătea să strige din nou când auzi un geamăt înăbuşit. Cineva era rănit. Apoi văzu o pereche de pantofi, depărtaţi şi cu vârfurile în sus. Îşi învinse teama şi înconjură primul birou să vadă despre ce e vorba. În spatele acestuia zăcea un bărbat într-o baltă de sânge, cu cămaşa înroşită de o rană. O asaltară mirosuri primitive de sânge şi sudoare şi simţi o revărsare de adrenalină. Mai simţise cândva aceste miresme carnale. Când? Unde?

Îngenunche repede lângă el, amintindu-şi că în urmă cu un an şi viaţa ei fusese salvată de străini la tribunal. Bărbatul avea în jur de şaizeci de ani, obraji cavernoşi şi păr cărunt pe care îl lăsase să crească lung într-o parte, ca să şi-l pieptene peste chelie. Era sigură că nu îl mai văzuse niciodată. Dar în clipa următoare îl recunoscu.

O străbătu încă un fior. Poate că îi apăruse în coşmaruri. Da. Era sigură. Fusese unul dintre cei care stăteau în jurul focului. Un nume îi fulgeră în minte. *Iuri.*

— Iuri? şopti ea.

Când auzi numele, bărbatul deschise brusc ochii. Erau strălucitori şi o priveau cu intensitate. Îi apucă mâna şi o strânse tare.

— Nu… am… ştiut.

Din colţul gurii i se prelinse un fir de sânge. Auzi zgomot surd de paşi în depărtare şi ieşi imediat din transă. Se părea că nevoia ei imperioasă de a găsi răspunsuri o adusese într-o situaţie periculoasă. Poate că cel care îl împuşcase pe bărbat nu părăsise clădirea.

— O să dau telefon să chem ajutoare, Iuri. Ai nevoie de un doctor.

Încercă să îşi tragă mâna, dar el o strânse mai tare. Ochii lui stinşi o implorau să îl asculte.

— Nu mi-am dat seama că la… Stone Point… Virginia de Vest, bâigui el.

Suna aproape ca o scuză. Parcă voia să-l înţeleagă şi să-l ierte.

— Ce n-ai ştiut? îl întrebă.

Mâna lui căzu. Ochii erau deschişi, dar lumina din ei dispăruse. Se stinsese ca un circuit electric. O parte a minţii ei îşi dădu seama că bărbatul murise. Rămase împietrită de oroare… apoi o cuprinse groaza dându-şi seama ce riscase intrând în această clădire. Cum putuse să fie atât de nechibzuită? Bărbatul fusese

ucis şi acelaşi lucru i se putea întâmpla şi ei în curând. Nebunia asta îi era indusă de medicamente… sau de inima ei nouă şi periculoasă?

Închise ochii, îndurerată de moartea omului, apoi sări în picioare. Într-o clipă, toate întrebările neliniştitoare se evaporară, fiind înlocuite de spaimă, pentru că paşii se întorseseră şi se auzeau mai clar de data aceasta. Uşa din dreapta ei – din spatele biroului unde zăcea bărbatul mort – se deschise brusc. Înainte s-o ia la fugă, zări silueta cuiva ieşind din întuneric, cu pistolul în faţă. *Ucigaşul.*

Îngrozită, alergă pe coridorul pe care venise. Auzi zgomot de paşi răsunând în spatele ei. Spaima îi prinse inima ca într-o gheară. De-abia putea să respire. Înconjură birourile în goană, îl ocoli pe cel de la recepţie şi se năpusti asupra barei metalice de pe uşă cu toată forţa. Ieşi în stradă şi o luă la fugă spre maşină, înnebunită să scape cu viaţă.

Îl auzea pe urmăritor gonind în urma ei. Îşi solicită la maximum toţi muşchii noi pe care şi-i exersase şi acceleră din răsputeri. Sunete ciudate răsunau în spatele ei. Sunete pe care nu le putea identifica. O luptă violentă, sau poate urmăritorul ei se împiedicase şi căzuse.

Când se apropie de bordură, se întoarse. În lumina argintie a lunii, îi văzu clar profilul. Imaginea lui o zgudui. *Ucigaşul.* Avea fruntea dreaptă, nasul acvilin şi bărbia proeminentă. Pe cap purta un fel de şapcă de base-ball. Nu avea să uite niciodată…

Băgă mâna în geantă după chei şi se întoarse din nou spre maşină. Dar călcă strâmb pe bordură, se clătină şi căzu. Asfaltul străzii păru să se ridice spre ea şi să o lovească în plin, ca o maşină în viteză. Culori violente i se perindară prin faţa ochilor. Valuri mari de verde orbitor, roşu exploziv, violet greţos şi negru… negru intens… negru nesfârşit…

6

Beth se trezi brusc, scăldată în sudoare, încercând să alunge un nou coşmar. Îşi puse braţul peste ochii închişi. Încă mai vedea cu ochii minţii toată oroarea: noaptea neagră, biroul de lemn, rusul cu faţa schimonosită de durere care murea pe podea. Simţea pericolul peste tot. Îşi aminti zgomotul de paşi şi faptul că puteau aparţine criminalului. O luase la fugă. Iar el o urmărise, din ce în ce mai repede. Se cutremură. De ce nu scăpase de coşmaruri, aşa cum îi promisese doctorul Jackson?

Oftă şi se rostogoli pe o parte în patul tare. Încremeni. Nu era patul ei. Era prea dur, cu genul de saltea ieftină care îţi dă dureri de spate şi de încheieturi dimineaţa. Deschise ochii şi se ridică în şezut. Din cauza spaimei i se uscase gura. Nu recunoştea camera.

Două raze de soare pătrundeau în încăperea întunecată, pe la marginile draperiilor. Se simţea un miros floral chimic venind dinspre o uşă deschisă din dreapta ei – baia. Unde se afla?

O durea tot corpul. Aşa se întâmpla când nu-şi lua medicamentele la timp – un efect secundar şi un avertisment că avea nevoie de pilulele menite să prevină fenomenul de respingere, ca şi de cele antiinflamatoare. Alarmată, se uită în jur căutând un ceas. Ce oră era? Cât timp trecuse de când luase ultima dată medicamente?

Aruncă pătura de pe ea şi începu să-şi caute poşeta prin camera întunecată şi nefamiliară. Îşi ţinea medicamentele în geantă, iar acasă mai avea un set de rezervă. Dar acum nu era acasă.

Îşi găsi poşeta pe o măsuţă joasă de lângă fereastră. Tot acolo se mai afla şi un ceas electronic, ce arăta ora 8:03 dimineaţa. Îşi scoase pastilele şi se duse grăbită în camera de baie. Găsi pe o policioară de lângă chiuvetă pahare de plastic, înfăşurate într-o folie. Smulse cu dinţii învelişul protector, umplu paharul cu apă şi înghiţi pastilele una câte una. În clipa următoare îşi zări chipul reflectat în oglindă.

Dungile de rimei de sub ochi dădeau feţei sale trase o înfăţişare stranie. Ochii albaştri erau încercănaţi, iar pe frunte avea un cucui roşu. Atinse încet pielea umflată. O durea

îngrozitor.

Apoi îşi aminti tot. Bărbatul mort. Biroul. Goana ei disperată şi căzătura. Nu fusese nici un coşmar. Chiar fugise din Meteor Express, de lângă omul mort care zăcea pe podea. *Iuri.* Încercase să scape de ucigaşul care o urmărise prin clădire. Se uitase înapoi şi memorase profilul acestuia, pe urmă… se împiedicase şi căzuse pe trotuar…

Unde era acum? Cum ajunsese aici?

Se întoarse în dormitor şi trase draperia. Se afla la etajul al doilea al unui motel – The Biden Rest, după cum scria pe firma agăţată de un stâlp înalt. Pe şosea treceau în goană maşini, un indiciu clar că oraşul nu dormea niciodată. Era o oră de vârf pe Beltway în acea dimineaţă de miercuri.

Privi în jur îngrijorată. Probabil că leşinase după ce căzuse noaptea trecută în tentativa de a scăpa de ucigaş. Dar de ce nu o omorâse? Respiră adânc. Trebuia să-şi păstreze calmul. Simţi cum de undeva din adâncuri o năpădeşte un val violent de furie. Nu putea să se lase dominată de mânie. Trebuia să gândească şi să analizeze situaţia.

Se întoarse la măsuţă şi deschise din nou geanta. Totul era înăuntru – rujul, pudra, şerveţelele, pieptenele, chiar şi portofelul cu banii şi cărţile de credit. Nu lipsea nimic.

Se uită din nou în oglindă. Purta aceleaşi haine ca noaptea trecută – pantaloni bej de pânză, tricou alb şi o jachetă verde cu fermoar. Toate erau şifonate şi în dezordine, dar persoana care o adusese aici îi scosese adidaşii Nike, îi pusese frumos lângă pat, apoi o aşezase şi pe ea îmbrăcată în pat şi o acoperise. Nu fusese nici violată, nici jefuită. Respiră uşurată.

Sub cerul senin de aprilie, Beth străbătu cu paşi mari parcarea spre Mercedes-ul ei de cincizeci de mii de dolari, cu motor puternic V-6 ce prindea cu uşurinţă 190 de kilometri la oră şi cu interior din piele, mirosind proaspăt şi îmbietor ca o ploaie de vară. Maşina era o ţintă firească pentru hoţi, vandali şi amatorii obsedaţi de automobile scumpe de import. O studie dintr-un capăt în altul, apoi se uită pe locurile din faţă şi din spate. Nu lipsea nimic. Nu se vedea nici o zgârietură. Cineva o parcase şi o încuiase cu grijă.

Mulţumită, dar din ce în ce mai nedumerită, închise uşa. Stomacul îi ghiorăia de foame, însă avea alte lucruri de făcut. Cercetă cu atenţie parcarea şi motelul. O fereastră cu geamuri

groase dădea spre stradă, iar deasupra uşii era agăţată o placă pe care scria „Birou”. Judecând după tencuiala crăpată, vopseaua scorojită şi decoraţiunile ieftine, motelul se afla într-un cartier mărginaş, dar avusese şansa să i se repartizeze o cameră curată, cu geamurile bine izolate, astfel că dormise adânc toată noaptea. Se îndreptă spre birou.

Înăuntru, în spatele unei mese, stătea o femeie cu părul cărunt, care lucra la un calculator. Ridică privirea când intră Beth. Avea o expresie binevoitoare, proprie acelora care lucrează cu publicul. Îi zâmbi amabil dând la iveală o mulţime de dinţi îmbrăcaţi în metal cenuşiu şi flutură uşor din gene când îi văzu hainele în dezordine.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

— Aşa sper, zise Beth neştiind cu ce să înceapă. Am dormit aici noaptea trecută. Voiam să ştiu dacă mă recunoaşteţi.

Femeia clipi.

— Depinde, iubito. Când ai venit?

— Nu vă amintiţi de mine?

— Ar trebui?

Pentru recepţioneră, nu era decât o figură în oceanul de feţe pe care le vedea zilnic. Se părea că sosirea ei nu avusese nimic ieşit din comun, altfel femeia şi-ar fi amintit sau i s-ar fi spus.

— Am venit aseară, între zece jumătate şi unsprezece jumătate, zise Beth. Camera două sute treizeci şi patru. M-a adus cineva.

— Cineva? întrebă femeia lăsându-şi capul pe umăr. Nu ştii cine?

— Nu şi aş vrea să aflu. Nu iau droguri şi nici nu beau. Aş vrea să vă achit nota.

Femeia zâmbi din nou cu un aer binevoitor.

— M-ai făcut şi pe mine curioasă. Eu am venit azi-dimineaţă la opt. Recepţionerul de noapte trebuie să te fi înregistrat. Cel puţin cum te cheamă ştii, nu-i aşa? Se întoarse spre computer şi apăsă Câteva taste.

— Da, Slavă Domnului.

— Hm…

În clipa în care accesă programul pe care-l căuta, femeia scoase o exclamaţie de surprindere.

— Eşti sigură că ăsta e numărul camerei, iubito?

— Da. Două sute treizeci şi patru. Pe ce nume a fost reţinută?

Femeia ridică privirea şi pentru prima oară pe chipul ei se

citea îndoiala.

— Pe nici un nume. Conform registrului, nimeni nu a dormit în camera aceea noaptea trecută.

Beth străbătea cu viteză redusă străzile Arlingtonului, privind tot timpul în jur şi întrebându-se cine ar fi putut să ştie ce i se întâmplase noaptea trecută.

Înainte să plece de la motel, recepţionera îi telefonase funcţionarului din schimbul de noapte, care confirmase că nimeni nu reţinuse camera 234 cu o noapte în urmă. După ce închisese, femeia îi mărturisise că omul obişnuia să bea, aşa că ar fi putut foarte bine să doarmă la ora 10:30. Nu se trezea decât dacă cineva apăsa insistent pe soneria biroului.

În clipa aceea, Beth îşi dăduse seama că nu văzuse nici o cheie în cameră. Dar încuietoarea nu fusese spartă. Persoana care o lăsase acolo făcuse cumva rost de cheie, probabil de la birou, apoi încuiase şi plecase cu cheia.

Acum nu se putea gândi decât la un singur loc unde ar fi putut să afle ceva: Meteor Express. Poliţia fusese în mod sigur acolo după telefonul disperat al angajatului care descoperise cadavrul de dimineaţă. Trebuia să le spună ce văzuse şi să afle de la ei tot ce ştiau. Încordată şi îngrijorată, se uită la ceas. Nu avea prea mult timp la dispoziţie până la întâlnirea de la 10:00 cu Michelle Philmalee.

Începuse să aibă senzaţia că era o intrusă în propria sa viaţă. Asta o înfuria la culme.

— Mă asculţi, inimă? Dacă ai aparţinut unui criminal, nu uita că a murit. Eşti a mea. Dacă tu faci toate astea, opreşte-te!

Nu îi venea să creadă că vorbea cu inima ei. Începu să-şi răscolească amintirile, căutând indicii şi încercând să găsească o noimă în lucrurile imposibile care i se întâmplau. Un an întreg crezuse că doctorul avea dreptate. Dar acum intervenise coincidenţa cu rusul care îi răspunsese la telefon. Apoi bărbatul ucis care răspunsese la numele Iuri.

Clătină din cap. Era absurd. Ridicol. Dar îşi aminti şi de Stephanie Smith care o vizitase în spital la o lună după operaţie şi îi vorbise despre posibilitatea ca primitorii de organe să moştenească câte ceva de la donatorii lor. Poate că greşise prin refuzul său de a o lua în seamă.

Oftând, viră pe strada unde se afla sediul firmei Meteor Express, amintindu-şi cât de sigură fusese că gândurile

neaşteptate şi coşmarurile aveau să dispară. Îşi dorea cu ardoare să stea de vorbă cu rusul care îi răspunsese ieri la telefon. Trebuia să existe o explicaţie logică pentru toate acestea.

Mergea cu viteză şi îşi dădu seama că trecuse de Meteor Express. Iritată, dădu înapoi şi… descoperi că localul scund cu pereţi de aluminiu avea acum o nouă firmă: Serviciile de transport Renae Trucking. Parcă repede, sări din maşină şi porni în grabă spre clădire.

Jaluzelele orizontale dispăruseră de la uşile din faţă, fiind înlocuite cu unele verticale din lemn. Până şi ienuperii fuseseră scoşi din ghivece. În locul lor, un bărbat în jeanşi şi tricou pătat planta nişte flori roşii. Pe aleea de la intrare se afla o furgonetă din care mai mulţi bărbaţi cărau în clădire birouri, scaune şi lămpi.

Îşi făcu loc printre ei şi intră.

— Cine se ocupă de firma asta?

Recepţia era în acelaşi loc, dar birourile fuseseră înlocuite cu altele noi.

— Eu.

O femeie de vreo patruzeci de ani se apropie de ea de pe coridorul ce ducea în biroul din spate, unde descoperise cadavrul lui Iuri cu o noapte în urmă. Ţinea în mână un suport cu clemă pentru hârtii şi era îmbrăcată în jeanşi, pulover pe gât şi halat lung din pânză groasă.

— Mă numesc Cass Joneson. Sunt patroana firmei Renae Trucking. Cu ce pot să vă ajut? Se răsuci pe călcâie spre un bărbat care aşeza un birou. Nu, acolo, Sam. Mai spre dreapta. Avem nevoie de spaţiu. În partea cealaltă o să aşezăm xeroxul.

Era energică şi sigură pe sine. Avea părul strâns la spate în coc. Faţa ei triunghiulară şi neobişnuit de slabă, de parcă arderile din organismul ei s-ar fi produs instantaneu, nu purta nici urmă de machiaj. Se uită cu atenţie la Beth şi la hainele ei mototolite.

— Nu arătaţi prea bine. Aveţi nevoie de ajutor? Sau e vorba de afaceri? Nu ne-am instalat încă, dar pot să vă răspund la întrebări şi am putea prelua o comandă mică. Computerele vor fi instalate după-amiază.

Beth nu înţelegea nimic. O clipă, se întrebă dacă nu cumva avusese un coşmar. Dar îndoielile îi dispărură imediat.

— Am fost aici noaptea trecută. Locul ăsta se numea Meteor Express. Am stat de vorbă cu un bărbat pe nume Iuri. Unde e? *Unde e cadavrul lui?*

Cass Joneson se încruntă.

— Numele nu îmi spune nimic. Am închiriat clădirea asta acum o lună şi pregătesc mutarea de atunci. Astăzi e ziua cea mare. Am început să ne transportăm lucrurile azi-dimineaţă la ora cinci. N-avem timp de pauze prea lungi. După cum v-am spus, computerele vor reintra curând în funcţiune. Dacă aveţi nevoie de servicii de transport cu camionul, aţi nimerit unde trebuie.

Beth o privi fix. Apoi o împinse din calea ei şi porni pe coridor.

— Hei!

Cass Joneson se luă după ea.

— Nu puteţi intra acolo. E interzis!

Beth se opri pe locul unde îngenunchease lângă muribundul Iuri. Moartea lui violentă îi provocă o strângere de inimă. În clipa în care privi podeaua, mâhnirea cedă locul furiei şi frustrării. Era o pardoseală nouă din linoleum lucios ce părea din gresie. Dedesubt se afla în mod sigur un strat de adeziv cu gudron. Iar gudronul acoperise tot sângele curs din rana mortală a lui Iuri. Aruncă o privire în jur, dar bineînţeles că nu era nici urmă de cadavru.

Totul era cusut cu aţă albă. Nu credea nici o iotă din spusele femeii.

— Unde e? Unde e cadavrul lui Iuri? întrebă ea furioasă.

Cass Joneson o privi dușmănos.

— Ce naiba vrei să spui? Eşti nebună? Mie aşa mi se pare. Ieşi afară! Se apropie de Beth. Sam, vino încoace. Avem probleme!

Cuprinsă de furie, Beth nu făcu nici un efort să se controleze. Văzu vârful unui telefon mobil ieşind din buzunarul halatului femeii. Nu trebuia să fii Einstein ca să îţi dai seama ce se întâmpla acolo.

Cu o mişcare rapidă *haishu* spre pieptul femeii, Beth o împinse şi îi smulse telefonul.

— Sam! ţipă femeia.

Însă în ochi îi apăruse teama. Nu făcu nici o mişcare să-şi recupereze telefonul. Beth îşi dădu seama că o speriase.

— Sam, vino odată!

Pe coridor se apropia cineva în fugă. Beth se întoarse şi dădu cu ochii de doi bărbaţi.

— Staţi pe loc! îi avertiză şi îşi depărtă picioarele cu genunchii îndoiţi, gata să atace sau să se apere. Nici să nu încercaţi să vă apropiaţi de mine. O să lăsăm poliţia să rezolve problema asta!

Formă numărul 911 şi observă cum cei doi bărbaţi se

schimbară la faţă. Se uitaseră la ea şi văzuseră ceva care îi speriase. Niciodată nu mai înfricoşase pe cineva până acum. Cu o senzaţie de gol în stomac, îşi dădu seama că inima îi bătea să-i spargă pieptul.

7

Un avocat din Washington care raportează o crimă beneficiază de un serviciu prompt. Eşti băgat în seamă şi ca cetăţean obişnuit, dar e ceva în legătură cu mantia Legii – şi cu numele unei firme prestigioase ca Edwards Bonnett – care conferă o garanţie în plus. De aceea, la cinci minute după ce Beth sunase la 911, o maşină de patrulare alb cu albastru a Poliţiei districtuale din Arlington frână zgomotos în faţa clădirii, care cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă fusese sediul firmei Meteor Express.

Înainte ca girofarurile acesteia să se stingă, mai sosiră alte două maşini de patrulare. Beth le relată poliţiştilor tot ce se întâmplase. Aceştia o ascultară şi îi puseră răbdători câteva întrebări, dar după aceea totul începu să se ducă de râpă.

Cass Joneson pretinse că ea fusese cea care descuiase uşa dimineaţa devreme şi că nu găsise nimic decât o clădire pustie. Angajaţii ei erau uluiţi de insinuarea că cineva ar fi descoperit un cadavru însângerat acolo. Bineînţeles că nu găsiseră vreun mort nici afară, nici înăuntru.

Beth nu putea spune cu certitudine că numele victimei era *Iuri.* Ca să îi facă pe plac, unul dintre poliţişti verifică la sediu. Răspunsul fu negativ: nici un Iuri cu o plagă prin împuşcare în piept nu fusese găsit în ultimele douăzeci şi patru de ore în zonă, viu sau mort. Şi nu se semnalase cazul unui alt bărbat cu o rană similară.

Beth nu se dădu bătută şi îi convinse să ceară informaţii despre Meteor Express şi despre Renae Trucking. Se dovedi că ambele companii erau înregistrate şi păreau în regulă. Unul dintre poliţişti sună la Meteor şi de acolo i se spuse că nu avuseseră niciodată sediul în Arlington. Doamna care susţinea acest lucru se înşela.

Cu asta, muniţia i se termină. Poliţiştii plecară pe rând. Doi dintre ei clătinau din cap iritaţi.

Ultimul, un poliţist mai în vârstă, o luă pe Beth deoparte.

— Îmi pare rău, doamnă, zise el încercând să pară neutru. Ştiţi care e procedura. În absenţa unui alt martor cu excepţia dumneavoastră, avem nevoie de un cadavru ca să continuăm

investigaţia. O privi de sus până jos cu ochii îngustaţi, amintindu-i în tăcere de felul în care arăta. Sunteţi sigură că vă simţiţi bine?

— Mă simt foarte bine.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar e o infracţiune să faci un raport fals. Pe lângă asta, i-aţi speriat destul de rău pe doamna Joneson şi pe angajaţii ei. Dar au fost de acord ca deocamdată să nu depună plângere. Nu pun la îndoială buna dumneavoastră credinţă, aşa că o să considerăm tot incidentul o neînţelegere. Nu vă supăraţi, dar cred că ar trebui să vă vadă un doctor. Sau un psihiatru.

Simţi că îngheaţă. Gura i se încleştase. Se strădui din răsputeri să zâmbească şi să nu îşi piardă cumpătul.

— Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, domnule ofiţer. Dar ţineţi minte că există pe undeva un om care a fost împuşcat. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni negri. Avea chelie în creştetul capului, pe care o acoperea cu părul cărunt dintr-o parte. S-ar putea să îl cheme Iuri. Fiţi cu ochii în patru şi poate îl găsiţi. Ştiu foarte bine ce am văzut.

Enervată şi scârbită, trecu pe lângă ei, ieşi din clădire şi se duse la maşină. Deschise uşa cu o smucitură, se aşeză furioasă la volan şi îşi aminti de Michelle Philmalee. Se uită la ceas: era 10:15. I se tăie respiraţia. *Întârziase la întâlnirea cu Michelle.*

Străbătu cu viteză Arlingtonul şi o luă pe podul dinspre District. Pulsul i se accelerase şi simţea că se sufocă. Se uită din nou la ceas. Acum era în întârziere cu o jumătate de oră şi avea să se facă şi mai târziu până când ajungea la sediul firmei, de lângă Casa Albă. Dacă se oprea pe acasă să îşi ia servieta cu lista proprietarilor companiei HanTech, pierdea orice şansă ca Michelle s-o mai aştepte. De fapt, gândindu-se la influenţa lui Phil asupra ei, probabil că plecase deja.

Strânse puternic volanul, regretând că nu avea telefon mobil să îi sune. Trecu în viteză peste pod şi ajunse în centru. O amendă pentru viteză era ultimul lucru de care avea nevoie, dar nu încetini. Trebuia să ajungă cât mai repede la întâlnire.

Depăşi maşină după maşină, uitându-se tot timpul în oglinda retrovizoare după poliţie. Străbătu în goană străzile Washingtonului, la pândă după maşini de poliţie şi atentă la pietonii de pe zebre şi la deschiderile din trafic. Se uită din nou la ceas şi simţi un gol în stomac: 10:51.

Cum de fusese atât de neatentă, încât să uite cât era ceasul? Zgâlţâi volanul şi trase o înjurătură. Mergea nebuneşte, un lucru

pe care nu îl făcea niciodată, dar părea singura soluţie. Şi se descurca de minune. Conducea cu o abilitate care o uimi – se strecura cu Mercedes-ul printre maşini, trecea de pe o bandă pe alta cu precizie şi apăsa acceleratorul în clipa în care semaforul îşi schimbase culoarea în verde, luând-o înaintea tuturor.

Ajunse la ghereta de la intrarea în garajul subteran al firmei, smulse tichetul, dădu năvală înăuntru şi opri lângă lift. Nu era chiar un loc de parcare, dar nu mai conta. Opri motorul, sări din maşină şi luă liftul până la etajul al şaisprezecelea. Ţinea mâinile strânse în pumni pe lângă ea.

Încercă să respire adânc şi făcu un efort imens să-şi adune gândurile. Cum naiba avea să se scuze... s-o determine pe Michelle să îi mai dea o şansă... să suporte rânjetul onctuos de pe faţa lui Phil Stageman... să renunţe la visul ei de a deveni partener la Edwards Bonnett...

Uşile strălucitoare de metal ale liftului începură să se deschidă şi se pregăti să o ia la fugă spre camera de conferinţe.

— Beth?

Era Phil. Bărbia lui frumoasă, cu gropiţă, i se lungi din cauza uimirii.

— Deci ai venit. Foarte târziu, dar ai venit.

Cei trei discutau în foaierul elegant, un trio desprins parcă dintr-un cadru de film, sub candelabrul masiv din alamă. Phil stătea cu faţa spre Beth, arătând foarte elegant şi energic. Michelle era întoarsă pe jumătate. Astăzi purta un taior negru Yves St. Laurent, la fel de potrivit pentru încheierea unei afaceri mari sau pentru înmormântarea unui om de stat. Era absorbită de conversaţia cu Zach Housley, ce arborase unul dintre costumele sale obişnuite, cu buzunarele lăsate – marca lui distinctivă, indicând influenţa pe care o avea nu numai în firmă, dar şi în tot oraşul. În avocatură, doar crema cremelor îşi poate permite să umble atât de şleampăt.

Când Phil îi pronunţă numele, Zach şi Michelle se întoarseră spre ea.

— Îmi cer scuze, zise Beth ieşind din lift.

— Ce s-a întâmplat?

Zach Housley îşi lăsă într-o parte capul în formă de glonţ. Se uită la hainele ei, apoi o privi drept în faţă cu ochii îngustaţi.

— Cred că ai greşit drumul, Beth. Clubul de canoe e ceva mai în faţă.

Era furios. Nu numai că întârziase la întâlnirea cu un client

important, dar mai venise şi îmbrăcată necorespunzător, în haine sport mototolite. Dar nu mustra niciodată un avocat al firmei în faţa unui client – nu din consideraţie faţă de avocat, ci pentru că ar fi pus firma într-o lumină proastă. Făcuse o glumă, iar ea înţelesese aluzia.

Beth încercă să zâmbească.

— E o poveste lungă. Şi destul de interesantă. O să vă explic totul. Acum, trebuie să…

Phil o întrerupse grosolan:

— Michelle, e timpul să mergem. Ai întâlnirea aceea…

Michelle dădu din mână, cerându-le tuturor să tacă.

— Nu mă interesează cum arată. Nu îmi pasă că a întârziat îngrozitor de mult. Vreau să ştiu dacă are informaţiile despre HanTech, zise ea şi îşi aţinti ochii pătrunzători asupra lui Beth. Ai adus ce mi-ai promis?

Beth simţi o strângere de inimă. Dacă seara trecută viaţa ei s-ar fi desfăşurat normal, ar fi studiat lista de nume şi ar fi plănuit cu grijă cum să i le prezinte lui Michelle. În dimineaţa aceasta, ar fi sosit devreme, pregătită şi nerăbdătoare şi ar fi lucrat puţin înainte de întâlnire. În loc de asta, dăduse peste un om pe moarte, dormise într-o cameră ciudată de motel ce nu fusese înregistrată pe numele nimănui şi azi-dimineaţă descoperise că o dată cu cadavrul dispăruse şi întreaga companie care închiriase clădirea.

Oare Michelle, Zach şi Phil aveau să creadă vreo iotă din toate acestea? Poliţia din Arlington n-o luase în serios. Nu putea decât să persevereze bazându-se pe felul exemplar în care muncise pentru Michelle şi pentru firmă în trecut.

— Cum am mai spus, e o poveste lungă. Important e că am probele de care ai nevoie.

Colţurile gurii lui Michelle se ridicară într-un surâs.

— Foarte bine. Unde sunt?

— În servieta mea.

— Nu sunt acolo? întrebă ea uitându-se la poşeta lui Beth, singurul ei accesoriu.

— Din păcate, nu. N-am avut timp să trec pe acasă, unde mi-am lăsat servieta aseară.

— Aseară? întrebă Michelle ridicând vocea. Ai luat lista mea acasă – o listă care poate să însemne sute de milioane de dolari – şi apoi ţi-ai petrecut noaptea în altă parte? Să vedem dacă înţeleg bine: ai *uitat* lista mea?

— Nu am uitat-o. O să-ţi explic ce s-a întâmplat şi…

Michelle clătină din cap.

— Bineînţeles că n-ai uitat-o. Te cunosc prea bine ca să cred una ca asta. Tu eşti doamna Ştie-Tot şi nu te laşi până nu ai ultimul cuvânt şi nu obţii câştig de cauză. Nu faci greşeli stupide cum ar fi să uiţi probe acasă, spuse ea şi ochii i se îngustară. Tragi de timp. Nu ai lista. Probabil că nici nu există. Phil are dreptate. E doar un şiretlic ca să tragi de timp până găseşti ceva – orice – să mă convingi să renunţ la el.

Beth încercă să se stăpânească.

— Nu e adevărat. Adu-ţi aminte tot ce-am făcut pentru tine, Michelle. Ştii că întotdeauna am jucat corect. Îmi eşti datoare măcar atât. Mă duc chiar acum acasă…

Vocea tăioasă a lui Michelle sună ca o lovitură de topor:

— *Nu.* În afaceri trebuie să ştii când să te retragi. Phil, dragul meu, ai avut dreptate. Am întârziat foarte mult, nu-i aşa? E timpul să mergem.

Dădu scurt din cap spre Zach Housley, cu o expresie gravă.

— La revedere, Zach. Te asigur că atâta timp cât Phil va fi dispus să lucreze cu mine, relaţia mea cu Edwards Bonnett va fi de lungă durată şi profitabilă.

Asta fusese: Beth tocmai îşi pierduse orice şansă de a mai ajunge partener în firmă. Phil i-o luase înainte şi învinsese.

— Michelle… murmură Beth.

— Am încheiat orice discuţie.

Michelle ridică bărbia şi intră în lift, urmată îndeaproape de Phil. Se întoarseră unul spre altul, cu capetele apropiate, Stând de vorbă cu o mimă gravă. În timp ce uşile se închideau, faţa frumoasă a lui Phil radia de satisfacţie.

Beth se întoarse încet spre Zach.

— Ştiu că aparenţele sunt în defavoarea mea.

El aruncă o privire spre recepţioneră, care se prefăcea că are de lucru. În afară de ea, erau singuri în foaierul decorat cu sofale şi scaune garnisite cu ciucuri, cu tablouri în ulei valoroase de la sfârşitul anilor 1800 şi cu măsuţe antice Queen Anne. Totul de un gust desăvârşit. Un fel de muzeu, dar asta voia şi cerea firma. La urma urmelor, trebuia să-şi apere poziţia dobândită pe plan internaţional. Pentru prima oară, Beth îşi dădu seama cât de bine ascundeau mobilele frumoase superficialitatea.

Zach coborî vocea:

— Aşa e. În clipa asta, sunt furios din cauza ta. Situaţia era cât

se poate de limpede. Nu trebuia decât să aduci informaţiile. Părerea mea e că ai dreptate – Phil ar putea fi victima unui aranjament politic din pricina căruia riscăm să pierdem procesul lui Michelle. Chestia cu „securitatea naţională” e fumată, dar încă mai ţine. Însă acum, din cauza neglijenţei tale, nu mai avem cum să câştigăm. În loc să previi dezastrul, ai făcut o greşeală grosolană.

Ochii i se înnegriseră de furie, dar, ca şi atunci când avea de susţinut o pledoarie grea, vocea îi era stăpânită.

— Totuşi, pentru că ştiu prin ce ai trecut din cauza bolii, n-o să iau o decizie pripită. Am să mă duc în birou, am să închid uşa şi am să mă gândesc la viitorul tău. Bineînţeles că voi discuta şi cu partenerii. Se încruntă. Pusese firma într-o lumină foarte proastă. Nu te mai ocupi de nici un caz şi de nici un client al firmei Edwards Bonnett până când nu-ţi comunic hotărârea mea. E un ordin.

Mesajul era clar: nu avea s-o concedieze, dar nu în semn de generozitate. După cum se aşteptase, o s-o elibereze de toate atribuţiile şi o s-o retrogradeze, punând în acelaşi timp firma într-o lumină bună în cercurile juridice ale Washingtonului pentru că nu dăduse afară o fostă stea, care între timp se transformase într-o epavă.

Ea nu se obosi să-şi păstreze tonul calm.

— Cum ţi-am mai spus, am informaţiile necesare pentru a salva afacerea lui Michelle. Dar tu de-abia aştepţi să-mi distrugi cariera. După toate negocierile imposibile pe care le-am purtat cu succes pentru firma asta, după toate contractele dificile pe care le-am dus până la capăt, toţi clienţii pe care i-am adus, nopţile şi concediile pierdute… mă ameninţi că nu mă mai laşi să lucrez pentru că am făcut o singură greşeală.

Zach Housley îşi dădu capul pe spate şi o privi de sus. Asociaţii nu se aflau chiar pe treapta cea mai de jos în ierarhia firmei, dar nici nu erau prea departe. Îi răspunse pe un ton la fel de dur ca al ei:

— Dacă decid că firma nu mai are nevoie de serviciile dumitale, domnişoară Convey, securitatea o să te scoată pe uşă în cinci secunde. Nu uita că mai sunt sute de avocaţi ca dumneata. Ne vedem mâine, când o să-ţi spun dacă mai ai un viitor la Edwards Bonnett.

Îi aruncă o privire încărcată de ură, conştient de faptul că priorităţile ei se schimbaseră. În dimineaţa aceasta o interesase

mai mult semnificaţia experienţelor bizare prin care trecea decât întâlnirea cu Michelle. De fapt, nu i se mai părea la fel de importantă perspectiva de a deveni partener la firmă.

Începea să se întrebe dacă îşi dorea într-adevăr să lucreze într-o firmă condusă de un dobitoc de teapa lui Zach Housley.

Ceva se rupse în ea. Era scârbită şi sătulă de tot. Replică pe un ton tăios ca vântul arctic:

— Nu mai am nici un motiv să-mi pese, după cele ce mi-ai spus, zise ea şi strâmbă din buze. Ce-o fi cu mirosul ăsta oribil care îmi persistă în nări? A, acum îl recunosc. Principii putrede. Ar trebui să te ocupi mai des de canalizare.

Sprâncenele lui se ridicară brusc.

— Eşti concediată.

Din vocea ei răzbătea atâta furie, că legendarul Zach Housley dădu un pas înapoi, intimidat.

— Nici vorbă! Mi-am dat demisia acum cinci minute, când ai refuzat să mă sprijini în faţa lui Michelle. Dacă ai fi făcut-o, acum eram în drum spre casă şi într-o oră ai fi avut muniţia necesară ca să câştigi cazul. Cine e dobitocul de fapt? Care dintre noi a adus prejudicii firmei? Du-te şi uită-te în oglindă, Zach. Eşti mai mult decât un prost arogant şi un bigot. Eşti un incompetent.

Faţa lui mare exprima stupoare.

— Eu…

Amuţi. Beth se răsuci pe călcâie şi o luă înapoi spre lift cu muşchii încordaţi şi paşii înăbuşiţi de mocheta groasă.

Auzi în spatele ei un icnet de furie, apoi uşa biroului lui Zach închizându-se. Simţi un imens sentiment de uşurare. De libertate. Zach nu se obişnuise niciodată cu ideea de a avea printre angajaţi femei şi reprezentanţi ai minorităţilor. Crezuse că renunţase la ideile lui preconcepute, măcar pentru binele firmei. În mediul atât de competitiv al oamenilor legii din District nu contează decât un singur lucru – rezultatele. Dacă obţii câştig de cauză, eşti un învingător. Dacă pierzi, eşti privit ca un ratat. Nu are importanţă dacă porţi fustă sau pantaloni, dacă ai piele albă sau neagră, dacă eşti protestant sau animist. Singurul lucru care contează sunt rezultatele.

Ea fusese întotdeauna o învingătoare. Zach încerca s-o transforme într-o ratată, pentru că avea destulă putere ca să-şi permită orice măgărie. Să-l ia dracu’!

— Beth?

Era vocea moale a recepţionerei, Joleen. Avea părul roşu

decolorat, ochi mereu la pândă şi buzele date cu ruj roz aprins. Se aplecă peste birou. Cu o mână se sprijinea pe teancul de ziare *The Washington Post,* oferite avocaţilor firmei, iar cu cealaltă îi făcu semn lui Beth să se apropie.

— Ţi-ai dat demisia? şopti ea. Foarte bine ai făcut. Dar îmi pare rău că pleci…

În timp ce Joleen vorbea mai departe, Beth observă o fotografie pe prima pagină a ziarului şi îl ridică repede. Era un bărbat cu un pahar de cocteil în mână, surprins la o petrecere. Avea obrajii supţi şi părul cărunt, pieptănat peste chelia din creştetul capului. Inima începu să îi bată repede. Îl recunoscu pe bărbatul care murise azi-noapte. Citi repede titlul articolului şi rândurile de sub fotografie şi află că îi găsiseră cadavrul în District – la mulţi kilometri de Arlington unde îl descoperise ea. Se numea Anatoli Iurimengri. Privi lung numele: *Iuri*mengri.

Conform articolului, poliţia din Washington presupunea că fusese omorât în timpul unui jaf. Era transfug sovietic şi câştigase o avere considerabilă din afaceri cu piese de schimb pentru utilaje, vândute în Rusia după războiul rece şi în America. Articolul cuprindea o analiză competentă, presărată cu detalii semnificative. Observă semnătura ziaristului: Jeffrey Hammond.

Ridică ochii spre recepţioneră, care tăcuse. Îi aruncă un zâmbet absent, dar prietenos.

— Mulţumesc, Joleen. Acum trebuie să plec.

Îşi puse ziarul sub braţ şi se îndepărtă. Când îi spusese lui Zach că îşi dă demisia, habar n-avea ce-o să facă în continuare. Acum ştia.

— Beth! o strigă Joleen. O să fii acasă dacă domnul Housley o să te caute?

— Mă duc să discut cu cineva despre un rus mort. Spune-i lui Zach că poate să-mi lase un mesaj pe robot. Toată lumea ştie că îi place la nebunie să se audă vorbind.

8

Văi întunecate şi hambare părăginite cu panouri publicitare ce făceau reclamă la tutun de mestecat apăreau din când în când de-a lungul şoselei asfaltate, pline de gropi, ce ieşea şerpuind din Stone Point, Virginia de Vest. Doar la câţiva kilometri mai sus de orăşel, şoseaua începea să urce pe lângă o pădure de fagi şi arţari bătrâni aşa deşi, încât formau un fel de sită prin care se strecurau razele soarelui. Drumul se înfunda în dreptul unei porţi late din metal, încuiată şi prevăzută cu sârmă ghimpată în partea superioară. Nu era nimeni în jur şi nu exista nici un indicator care să îţi dea o idee despre ceea ce se afla dincolo. Însă o privire avizată descoperea imediat camerele ascunse şi senzorii ce asigurau supravegherea vizuală şi electronică.

Localnicii ştiau că în acea zonă izolată din Munţii Apalaşi se desfăşura o activitate constantă de trei ani, cu împătimiţi ai vânătorii care veneau şi plecau tot timpul, cel mai des în grupuri. Acolo îşi avea sediul clubul de vânătoare Bates.

Muntenii presupuneau că proprietarul miilor de hectare ale clubului – colonelul Caleb Bates – era cel puţin milionar. Îşi împrejmuise întreaga proprietate cu un gard metalic, terminat cu sârmă ghimpată, deşi toţi ceilalţi erau de părere că frunzişul des al Apalaşilor asigura destulă intimitate. Dar şi mai ieşite din comun li se păreau cheltuielile făcute de Bates. În cele două cafenele rivale din Stone Point, orăşenii discutau aprins despre costurile expertizei topografice, ale săpăturilor pentru stâlpi şi ale ridicării gardului. Dar nimeni nu punea întrebări. În acest ţinut aspru, unde se trăia din ajutoare guvernamentale inconsistente, neamestecul în treburile celorlalţi era la fel de firesc ca sărăcia.

Caleb Bates ştia că oraşul vorbea despre el, despre proprietatea lui şi despre indivizii taciturni care veneau şi plecau în avioanele lui particulare. Dar, fiind un om care nu lăsa nimic la voia întâmplării, avea certitudinea că, dacă nu se apuca să dea foc muntelui sau să alerge dezbrăcat pe strada mare din Stone Point, nimeni n-o să-l întrebe nimic şi nici n-o să-l deranjeze sau să dea buzna la club, aşa că îşi putea continua liniştit munca. De aceea alesese această zonă rurală din Virginia de Vest.

În acea miercuri când Bates se întoarse de la Washington, îşi găsi oamenii debordând de energie. Aveau o lumină aparte în ochi şi păşeau cu mai multă vigoare. Anunţase înainte să plece că prima operaţiune pentru care fuseseră instruiţi şi pe care o aşteptau de atâta vreme urma să înceapă peste trei zile – sâmbătă – şi toţi erau entuziasmaţi şi nerăbdători.

Bates fu şi el cuprins de însufleţire în vreme ce păşea alături de ei, dându-le sfaturi şi îndemnându-i la treabă. Cu detaşarea rece a omului experimentat în astfel de misiuni, îi privea repetând scenariile de luptă în zona centrală a clubului, amplasată pe o suprafaţă de zece hectare, pe care o numise Mica Americă. Acolo, ceruse să fie răriţi copacii şi să fie construit un oraş cu şaisprezece clădiri. Avea tot ce îi trebuia – primărie, biserică, două baruri, un hotel, un mic cartier comercial, o poştă şi chiar apartamente.

Deşi construite din prefabricate şi goale pe dinăuntru, clădirile erau zugrăvite în culorile obişnuite ale oraşelor – alb şi nuanţe de galben, ferestrele lor constituind ascunzători perfecte pentru trăgătorii de elită. Existau şi canale pentru ca invadatorii să poată exersa infiltrarea într-un oraş, iar sus, peste toate acestea, fusese montată o reţea de camuflaj ce permitea pătrunderea razelor de soare, în timp ce privită de sus, Mica Americă arăta ca o zonă obişnuită din pădurile Virginiei de Vest.

La ultimul exerciţiu participau şaisprezece oameni, cei mai buni. Respectând regulile impuse de el, comunicau doar prin gesturi şi nu prin echipament radio ca să accentueze elementul surpriză. Se infiltrară cu grijă, ferindu-se de eventuali lunetişti şi puseră stăpânire pe primărie şi pe poştă.

Dintr-o dată, o bombă ascunsă detonă în poştă, împrăştiind în jur vopsea specială. Unul dintre invadatori înjură. Deoarece fusese acoperit de pete roşii, era „mort”. Se lăsă pe vine şi dădu cu pumnul în podeaua de ciment, enervat din cauza eliminării sale din joc în ziua aceea.

Bates observa atent exerciţiul ce se desfăşura în continuare cu episoade reale de tragere cu puşti şi mitraliere, menite să-i menţină pe toţi în stare de alertă. La prânz avu loc o încercare de ambuscadă. În final, cei cincisprezece invadatori rămaşi îi „uciseră” pe toţi locuitorii oraşului care, stropiţi cu vopsea roşie, zăceau printre imitaţiile de clădiri. Fiind „morţi”, nu aveau voie să vorbească, să fumeze sau să tragă un pui de somn. Bates le reamintea astfel că dăduseră greş.

Spre a-şi pecetlui victoria, luptătorii de gherilă îi strânseră pe apărătorii supravieţuitori şi îi sechestrară într-unul dintre falsele baruri.

În timp ce sergentul aflat la comanda echipei invadatoare făcea un pas înainte ca să anunţe victoria, Caleb Bates observă în spatele lor o siluetă uscăţivă strecurându-se afară printr-o fereastră înaltă şi atât de îngustă, încât nu mai fusese folosită de nimeni până atunci.

Surprins, Bates îl privi atent pe tânărul care ateriză în picioare fără probleme, ţinându-se aproape de zidul clădirii spre a nu fi zărit de cineva. Se încruntă, dar nu lăsă pe nimeni să observe ceea ce văzuse. Între timp, învingătorii şi învinşii, considerând că exerciţiul se terminase, se apropiară cu toţii de Bates.

Sergentul aflat la comanda atacatorilor îl salută scurt.

— Mica Americă a fost cucerită, domnule!

Sergentul Aaron Austin avea în jur de treizeci şi cinci de ani, părul tuns foarte scurt, urechi mari, talia subţire, umeri laţi şi coapse masive, ca o recunoaştere a importanţei pe care o acordă muşchilor şi forţei fizice. La fel ca şi ceilalţi, purta uniformă verde de camuflaj.

— Aţi făcut treabă bună, sergent, zise Bates Salutând şi el. Crezi că suntem pregătiţi?

— Da, domnule, confirmă Austin.

Bates privi în jur spre ceilalţi.

— Pe loc repaus, patrioţi.

Părea să aibă în jur de şaizeci de ani şi era scund şi îndesat, amintind de statura generalului Patton. De sub bereta neagră îi ieşeau şuviţe de păr cărunt, iar vocea joasă şi răguşită şi comportamentul repezit vădeau siguranţa de sine a omului care ştie cine este, unde merge şi cum trebuie să ajungă la destinaţie. Era conştient de faptul că trupele lui aveau nevoie de un asemenea conducător.

Cei cincizeci de oameni implicaţi în exerciţii îl priveau cu atenţie. Când le vorbi, vocea lui aspră se auzi până în rândurile din spate.

— Acest exerciţiu a ilustrat perfect tacticile de luptă urbane. Precizia şi coordonarea. După invadarea oraşului, trebuie să vă bazaţi pe iniţiativele unităţilor mici, aflate sub conducerea sergenţilor. Toate echipele trebuie să acţioneze ca un grup de gherilă…

În timp ce vorbea, îl ţinea sub observaţie pe tânărul agil – îl

recunoscuse acum, era Martin Coulson – care se strecurase pe fereastră. Înarmat cu un pistol automat, Coulson înconjură în goană mulţimea. Avea circa douăzeci de ani şi o uşoară acnee pe faţa osoasă. Şoldurile îi erau înguste şi muşchii ca nişte frânghii din oţel. Câteva capete ale apărătorilor oraşului se întoarseră, în timp ce invadatorii din frunte, preocupaţi de sărbătorirea victoriei, nu îl observară.

În clipa în care Bates începu să le expună programul pentru următoarele două zile, Marty Coulson sări, ridică arma şi îi împroşcă pe invadatori cu gloanţe cu vopsea.

Uluiţi, învingătorii protestară cu vehemenţă, în timp ce învinşii izbucniră în urale şi hohote de râs. Doi dintre invadatori se năpustiră asupra lui Marty, dar era prea târziu. Toţi fuseseră stropiţi cu roşu, ceea ce însemna că erau morţi sau răniţi.

— Nu poate să facă aşa ceva! ţipă unul dintre ei.

— E prea târziu să mai ataci, Coulson, îl apostrofa sergentul Austin. Operaţiunea s-a încheiat!

— Domnule colonel, începu Marty respirând greu, ne spuneţi mereu cât de mult contează iniţiativa. Nu m-au văzut. Am făcut pe mortul şi au trecut pe lângă mine. Asta nu înseamnă că lupta continuă pentru mine? În război, nimeni nu îţi spune când s-a sfârşit bătălia.

Toţi soldaţii rezervişti credeau că Bates era colonel în retragere al armatei Statelor Unite, ceea ce nu era departe de adevăr. Dacă adepţii lui ar fi fost soldaţi adevăraţi, l-ar fi aplaudat pe Coulson. Băiatul avea dreptate, dar le dăduse o lecţie grea, după cum Bates ştia prea bine din vasta sa experienţă, câştigată în locuri aflate la mare depărtare de Virginia de Vest. Însă era îngrijorat: remarcase inteligenţa băiatului, care se putea dovedi periculoasă pentru planurile lui, dar nu le putea spune asta celorlalţi. Dădu aprobator din cap.

— Coulson are dreptate. S-a descurcat foarte bine, iar asta va fi o lecţie pentru noi toţi. Îşi plimbă privirea solemnă pe deasupra tuturor, subjugându-i cu magnetismul său. Toţi se aplecară spre el, sorbindu-i fiecare cuvânt. În luptă, nimic nu se termină cu adevărat. Soldatul mort care zace plin de sânge la pământ mai poate avea destulă vigoare ca să vă trimită un glonţ în frunte. Ceasul scump pe care îl găsiţi pe o potecă conţine mai mult ca sigur o bombă. Soldatul Coulson tocmai ne-a reamintit un adevăr elementar în război – suntem tot timpul vulnerabili. Cel mai mare moment de slăbiciune poate surveni atunci când credeţi că aţi

câştigat.

Când Bates îi descoperise cu patru ani în urmă, erau doar o ceată nedisciplinată de aşa-zişi disidenţi, violenţi şi furioşi pe o lume care nu le dăduse ceea ce ei considerau că li se cuvine. Aveau din când în când izbucniri spontane, care nu erau orientate într-o anume direcţie. Cu toate acestea, îi unea un ingredient esenţial – un naţionalism profund şi vechi de generaţii. Aşa că li se alăturase, îi impresionase prin cunoştinţele sale militare şi, de îndată ce îl aleseseră conducător, construise această tabără secretă de antrenament.

Le procurase cel mai bun echipament şi îi transformase într-un grup puternic. Pe parcursul acestui proces, îi înlăturase pe cei slabi şi timizi, pe cei prea deştepţi şi prea instruiţi, pe cei lipsiţi de devoţiune, pe singuratici şi pe smiorcăiţi. Cei rămaşi erau fanatici până în măduva oaselor, cu o singură obsesie, aceea de a recăpăta ceea ce „pierduseră” de pe vremea „adevăraţilor patrioţi”, luptătorii rezervişti care câştigaseră revoluţia în 1776. Nu conta faptul că proştii habar n-aveau că succesul revoluţiei pe care o venerau atât de mult se datora armatei regulate a generalului George Washington, flotei franceze a amiralului De Grasse, precum şi faptului că Anglia era preocupată de alte probleme mult mai presante din Europa.

Îi numise Păstrătorii Adevărului şi îl urmau cu toţii, atraşi ca fluturele de flacără. Apoi i se ivise ocazia pe care o aştepta şi îi convocase, le prezentase un plan eroic, le mărise numărul orelor de instrucţie militară şi le întărise loialitatea faţă de cauză. Acum erau cu toţii pregătiţi.

Se simţi cuprins de un val de optimism. Era produsul trecutului său, iar acesta reprezenta cel mai important război pe care îl purtase vreodată.

— Încă un lucru, le aminti el, cu o figură întunecată. Dacă se află ceva, nu numai că misiunea va fi compromisă, dar toţi Păstrătorii vor fi lichidaţi. Operaţiunea începe peste două zile, aşa că nimeni nu părăseşte clubul. Aveţi întrebări?

Nu se ridică nici o mână. Păstrătorii se îndepărtară gravi şi hotărâţi, cu paşi vioi şi fermi. Aşteptau de multă vreme şansa de a-şi salva ţara şi de a-şi câştiga locul care li se cuvenea.

Cabana în care locuia şi lucra Caleb Bates atunci când se afla în tabăra de antrenament se afla pe o movilă în pădure, la o jumătate de kilometru spre vest de Mica Americă. De la fereastră

se vedeau în jur de douăzeci de alte cabane aşezate în şiruri. Două erau dormitoare comune mari, iar celelalte mai mici ofereau adăpost cuplurilor. Totul era simplu şi practic, de la garajele pentru maşini şi provizii, până la bucătăria şi sufrageria mare, care îndeplinea şi rolul de sală de conferinţe. Bates angajase antreprenori din afară să construiască gardul, să toarne fundaţiile şi drumurile, să ridice zidurile şi să creeze un sistem de salubrizare. Însă, pentru a păstra secretul în privinţa scopului final al taberei, restul fusese terminat de Păstrători.

Bates stătea la fereastră, trecându-şi opera în revistă. Avea un aer satisfăcut, chiar încântat. Cu multă vreme în urmă, i se spusese că unul dintre punctele lui forte era felul în care ştia să motiveze, să instruiască şi să mobilizeze recruţii. Poate că ar fi trebuit să urmeze o carieră în armată, să se ridice până în vârful ierarhiei militare şi să conducă trupele în bătălie. Dar nu regreta drumul pe care îl alesese. Era în perfectă concordanţă cu viziunea măreaţă pe care o avea asupra viitorului ţării sale.

Reflecta încă la cursul vieţii sale şi la felul în care avea să influenţeze pentru multă vreme mersul întregii lumi, când văzu trupul ca un arc al sergentului Austin venind spre el în marş forţat. Îi dăduse sergentului o însărcinare şi fu de-ajuns să-i privească chipul încordat pentru a ghici rezultatul.

Ieşi pe verandă şi aşteptă. Sergentul se opri în faţa lui, cu respiraţia uşor accelerată. Asta însemna că alergase o bună bucată de drum.

— A plecat? întrebă Bates.

— Da, domnule. A luat o motocicletă, dar n-a pornit motorul ca să nu-l auzim. A dus-o de ghidon spre Stone Point.

Bates nu lăsă să i se vadă furia care-l năpădise.

— Înseamnă că se duce să-şi vadă iubita. Era de aşteptat, nu-i aşa, sergent?

Coulson, tânărul care se strecurase pe fereastră la sfârşitul exerciţiului de gherilă, găsise acum modalitatea de a-şi mai petrece o noapte de amor cu o fată care, după toate probabilităţile, era târfa locală.

Sergentul avea aerul că îşi cere scuze. Era un om de acţiune, însă de astă dată Bates îi ordonase să nu facă nimic.

— Da, domnule. Mi-aţi spus să nu mă duc după el.

— Ai făcut ce trebuia. O să mă ocup eu de asta. Vezi-ţi de treburile tale, sergent.

Austin ezită, apoi se răsuci pe călcâie şi porni din nou în marş

spre centrul taberei.

Bates se întoarse în cabană. Se uită înainte şi înapoi să se asigure că era singur, apoi se duse la fereastra de unde putea vedea tabăra şi pe oricine venea spre cabana lui.

Scoase un telefon mobil din buzunarul cămăşii. Nu se pricepea la calculatoare, dar avea specialişti cărora le ordonase să găsească dispozitive de codificare infailibile pentru telefoanele lor. Drept rezultat, două cipuri din silicon montate în telefonul lui garantau securizarea semnalului. De curând, Agenţia de Securitate Naţională recunoscuse că acest gen de cipuri făcute de japonezi anihilaseră toate mecanismele de decodificare din America, putând fi importate fără oprelişti peste tot, inclusiv în Statele Unite. Guvernul american era depăşit.

— Ai întârziat cu raportul, se răsti el în receptor.

Vocea i se schimbase. Dispăruseră tonalităţile joase şi aspre ale lui Caleb Bates, iar întreaga sa atitudine pierdu din severitate şi rigiditate.

Ivan Vok recurse la limba rusă pentru a se scuza:

— Fedorov m-a sunat abia acum, Alexei. L-am făcut cu ou şi cu oţet.

— Nu ne putem permite asemenea întârzieri, Ivan Ivanovici, îi răspunse Alexei Berianov în aceeaşi limbă.

Redevenea el însuşi în timp ce vorbea cu vechiul său tovarăş din KGB. Dar îşi surprinse reflecţia în geam şi de acolo îl privea Caleb Bates. O fracţiune de secundă, mintea i se întunecă şi păru să se scufunde într-un abis atemporal. Scutură din cap furios. Majoritatea vieţii şi-o petrecuse adoptând diferite identităţi şi aşa că nu era momentul să se lase copleşit de îndoieli.

— Spune-i lui Fedorov să-mi prezinte mie raportul de acum încolo. Ai destule de făcut în Washington.

— Bine, Alexei.

Vok îi repetă informaţiile furnizate de Nikolai Fedorov cu privire la Beth Convey, cuprinzând absolut tot, de la data de naştere şi părinţi, la transplantul de inimă şi slujba ei la Edwards Bonnett. Prin relaţii politice şi cu ajutorul bazelor de date împrăştiate peste tot, Vok şi Fedorov puteau afla aproape tot ce le cerea Berianov.

Din ce în ce mai neliniştit, Berianov aştepta să audă ceea ce îl interesa de fapt. Într-un târziu, îl întrerupse pe Vok:

— Dar ce s-a întâmplat azi-noapte? Nu are nici un sens. De unde putea să afle despre Iuri?

Pus în încurcătură, Vok făcu o pauză.

— Fedorov încă nu ştie. Nici unul dintre oamenii noştri nu o cunoaşte şi n-a auzit de numele ei. Parcă ar fi căzut din cer.

— E avocată de drept internaţional. Poate că a lucrat la cazuri care au avut legătură cu noi. Află chestia asta.

— Bineînţeles. Nici o problemă.

Berianov rămase o clipă pe gânduri.

— Când a zis Fedorov că a făcut transplantul?

— Exact acum un an, Alexei.

Berianov avu un presentiment straniu, iar ultimii treizeci de ani îl învăţaseră să-şi urmeze instinctul. Acesta îi spunea că data avea o anume importanţă. Trebuia să afle mai multe. Îi dădu repede câteva instrucţiuni pentru a i le transmite lui Nikolai Fedorov.

— Bine, zise Vok. Poţi să consideri problema rezolvată.

Mulţumit, Berianov schimbă subiectul:

— Vreo problemă la Meteor?

— Nici una.

Vok îi raportă că falsul Meteor Express dispăruse fără urmă şi că acum preluaseră numele unei alte companii, E=Phrase, o mică firmă de software. Îşi stabiliseră noul sediu în Reston Virginia, unde se afla noul coridor al tehnologiilor de vârf din District. Trecerea la E=Phrase se făcuse cu succes, aveau un număr nou de telefon şi nu mai primiseră nici un apel suspect.

De patru ani recurgeau la şiretlicul de a adopta numele altor companii pentru camuflarea activităţilor reale. Nu mai avuseseră niciodată probleme de genul celor petrecute aseară, la sediul din Arlington al falsului Meteor Express. Dar totul se rezolvase în primele ore ale dimineţii – după ce cadavrul lui Iurimengri fusese înlăturat – prin instalarea firmei Renae Trucking, o companie legală, condusă de unul dintre asociaţii lor, fost KGB-ist.

Berianov trecuse deja la o altă chestiune sâcâitoare.

— Trebuie să mai discutăm ceva, Ivan Ivanovici…

Berianov îi dădu ordine cu privire la eliminarea altui om, de astă dată un american, care era pe punctul de a le pricinui necazuri serioase.

9

Beth parcă şi se îndreptă spre o clădire pătrată cu opt etaje, reprezentând un exemplu tipic de aşa-zisă arhitectură modernă. Deşi semăna mai degrabă cu un penitenciar, construcţia datând din 1970 era sediul ilustrului ziar *Washington Post.* Acesta era locul unde Beth spera să afle ceva despre Anatoli Iurimengri, de la ziaristul care scrisese articolul detaliat despre viaţa acestuia.

Articolul o fascinase şi în acelaşi timp o îngrozise: nu numai că aproape ghicise numele lui Iurimengri, dar din nou exista o conexiune rusească. Poate că i se spunea Iuri. Ruşilor le place să folosească nume de alint şi diminutive.

Se duse repede spre uşile masive ale clădirii, simţind presiunea timpului pierdut. Se oprise în drum să cumpere un pulover în locul jachetei murdare, apoi mâncase ceva şi îşi luase medicamentele. Pierduse puţin timp, dar măcar avusese ocazia să studieze mai bine articolul.

Holul ziarului era răcoros şi spaţios, cu tavane înalte. În interior, clădirea dădea senzaţia de măreţie, ca şi cum aici ar fi fost puse la cale lucruri foarte importante.

Se îndreptă spre paznicul de la biroul de recepţie.

— Jeffrey Hammond, vă rog.

— Aveţi fixată o întâlnire?

Omul avea ochii ageri sub sprâncenele groase. Stătea foarte drept în jacheta albastră şi pantalonii cenuşii ai uniformei, de parcă nu se relaxa nici o secundă în timpul serviciului.

— Nu, dar vreau să discut cu el. Spuneţi-i că e vorba de colonelul Iurimengri.

— Cum vă numiţi?

— Beth Convey.

În timp ce paznicul forma un număr, ea citi din nou începutul articolului:

Într-unul din cele mai bine păzite secrete ale noului secol, Statele Unite şi Rusia încă mai desfăşoară operaţiuni de spionaj una împotriva alteia, deşi războiul rece s-a încheiat în urmă cu zece ani.

Seara trecută, un pion aparent neînsemnat al acelor vremuri a

fost împuşcat şi ucis în Washington. În felul său, crima aceasta demonstrează că jocul de spionaj dintre cei doi inamici crânceni deşi s-a schimbat mult, în linii mari a rămas acelaşi.

Victima se numea Anatoli Iurimengri şi era transfug.

Fost colonel în temuta agenţie de spionaj a Uniunii Sovietice, KGB, s-a născut şi a crescut în taigaua bătută de vânturi din nordul îngheţat al Rusiei, iar moartea şi-a găsit-o cu o jumătate de secol mai târziu, într-o noapte caldă de primăvară pe o alee plină de urină la mai puţin de şase kilometri de Capitoliul Statelor Unite.

Poliţia spune că a murit în urma unei singure plăgi prin împuşcare în piept, în apropiere de Orleans Place, într-o zonă de străzi înguste, mărginite de case de cărămidă, unanim cunoscută ca sediul drogurilor.

Cei care au bani se duc acolo doar ca să le cumpere. De aceea, plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor care circulă prin zonă au adeseori numere străine de oraş.

Jaguar-ul roşu, scump al lui Iurimengri avea număr de Virginia. A fost găsit pe o stradă din apropierea locului unde a murit. Se furase tot din el.

A parcurs un drum lung să fugă de sărăcie şi comunism ca să moară nu pentru idealuri politice, ci din cauza unui banal jaf, potrivit supoziţiilor preliminare ale poliţiei.

Ceasul Rolex, cărţile de credit, verigheta cu diamant şi teancul de bani gheaţă pe care îl avea întotdeauna asupra lui, în stilul gangsterilor, dispăruseră. Văduva lui, Cheryl, o fostă regină blondă a frumuseţii pe care a întâlnit-o când a venit aici, a declarat poliţiei că avea tot timpul asupra sa aceste obiecte.

A murit bogat, dar când a venit în Statele Unite acum zece ani nu avea nici un ban...

— Domnişoară Convey?

Ridică ochii spre paznic.

— Domnul Hammond a zis că va coborî imediat.

— Mulţumesc.

Dusă pe gânduri, traversă holul şi se uită în gol pe fereastră, apoi se întoarse şi se aşeză în faţa liftului, aşteptând. Autorul articolului ştia atât de multe nu numai despre Iurimengri, dar şi despre agenţiile de spionaj din fosta Uniune Sovietică şi din noua Rusie, încât şi-l închipui ca pe genul de şoarece de bibliotecă, ce îşi petrecea tot timpul îngropat până peste cap în grămezi de

tăieturi de articole, rapoarte misterioase şi transcrieri de interviuri. Văzu cu ochii minţii un bărbat micuţ, cu buricele degetelor pătate cu cerneală, cu ochii verzi, mânecile cămăşii necălcate suflecate deasupra coatelor descărnate şi pantaloni din pânză groasă, cu urme de genunchi după ani de zile de stat la birou.

I se făcuse pielea de găină când citise ceea ce scrisese jurnalistul ăsta, Hammond. Ea nu avea cum să aibă vreo legătură cu Iurimengri sau cu trecutul lui violent. „Să nu-mi spui că tu l-ai cunoscut pe el sau pe ucigaşul lui!”, îşi apostrofă inima. Apoi continuă să citească.

În august 1991, comuniştii radicali au încercat să răstoarne de la putere guvernul lui Mihail Gorbaciov şi să zdrobească opoziţia care se forma în jurul lui Boris Elţîn.

Lovitura de stat plănuită de radicali a eşuat lamentabil şi, la scurtă vreme după aceea, reformatorii ruşi au desfiinţat KGB-ul. Mulţi ofiţeri vechi şi-au pierdut slujbele şi au fost aruncaţi într-o lume pe care nu o mai recunoşteau. Astfel s-a născut noua Rusie de astăzi.

De parcă ar fi prevăzut ceea ce avea să se întâmple, colonelul Iurimengri a fugit din ţară în momentul loviturii de stat, de teama de a nu fi concediat şi probabil executat.

CIA şi FBI l-au primit cu braţele deschise. Deţinuse în secret o funcţie înaltă în prima divizie a Direcţiei nr. 2, care se ocupa la Moscova de acţiuni de contraspionaj împotriva CIA.

A auzit şi a văzut multe lucruri folositoare Americii, iar CIA şi FBI l-au interogat trei săptămâni la rând. Apoi i-au oferit pachetul standard de instalare, constând din trei săptămâni de cursuri de familiarizare cu viaţa din Statele Unite, plus o modestă sumă lunară.

După aceea l-au lăsat liber. Iar el nu a dispărut. Şi-a păstrat numele adevărat şi, într-un an, Wheels SovAm, compania de piese de schimb pe care a înfiinţat-o după interogatoriu, l-a făcut multimilionar.

Ducea o existenţă trepidantă şi zbura tot timpul de la Washington la Moscova şi de la New York la St. Petersburg, Des Moines şi Bratsk. Era acum un businessman, plin de dolari şi cu o superbă nevastă tânără.

Iar noaptea trecută a fost ucis pentru dolarii săi americani, pentru maşina britanică, inelul cu diamant sud-african şi ceasul

elveţian. Nu pentru idealurile sale comuniste. Ceea ce demonstrează că nu numai jocul de spionaj s-a schimbat, ci şi întreaga lume.

E interesant de văzut cine nu va veni la înmormântarea sa, peste patru zile. Să nu vă aşteptaţi să fie de faţă colegii lui, foşti spioni, fiindcă majoritatea acestora au rămas necunoscuţi şi s-au dat la fund. E incredibil, dar ei formează cel mai mare grup din afara Moscovei de KGB-işti „în retragere".

Şi să nu vă aşteptaţi să vedeţi prea multe dintre cunoştinţele lui din vremurile de odinioară, care pretind că nu au jucat nici un rol în spionaj, pentru că nu le convine să fie asociaţi cu cele întâmplate în timpul războiului rece, când totul era permis.

Sau poate că mulţi nu vor veni din alte motive, pe deplin întemeiate: s-au avântat din nou în tranşeele spionajului.

Agenţii de informaţii sunt mai valoroşi ca oricând pentru Maica Rusie. Chiar şi în cele mai îndepărtate colţuri ale acelui pământ în suferinţă se ştie foarte bine că ţara trebuie ţinută în sărăcie şi disperare pentru a năzui cu şi mai multă ardoare să devină din nou superputere.

Poate că KGB a dispărut, dar metodele sale violente şi secrete au fost preluate de agenţia care i-a succedat, Serviciul Federal de Securitate (SFS).

Aşa că, în timp ce fostul colonel Iurimengri – aparent capitalist şi democrat în ultimii săi ani – se odihneşte în pace, noi cei din Occident nu contenim să ne întrebăm ce se întâmplă în adâncurile apelor liniştite din care s-a ridicat crema fatalului KGB...

— Domnişoara Convey?

Se întoarse brusc şi încercă să îşi ascundă surpriza.

— Domnul Hammond?

— În persoană.

Coborâse pe scări, nu cu liftul şi venea spre ea cu o uşoară peliculă de transpiraţie pe faţa sa lată şi frumoasă. Avea părul strâns în coadă şi un cercel de aur în urechea dreaptă. Era încruntat şi părea nerăbdător. Îmbrăcat în jeanşi strâmţi şi cămaşă albastră de bumbac, nu părea câtuşi de puţin rafinat. Nu semăna nici pe departe cu bărbatul scund, cu buricele degetelor pătate de cerneală, cu umeri rotunzi şi înguşti pe care şi-l imaginase. Totul la el era mare şi impresionant, de la nasul aristocratic, la umerii pătraţi şi la mâinile şi picioarele mari,

încălţate în cizme de cowboy din piele de şarpe. Emana o forţă şi o aroganţă care îi tăiară respiraţia.

Dar mai observă ceva – o expresie chinuită în privire. Ochii şi aerul încruntat nu se potriveau. Acesta din urmă părea o faţadă pe care i-o arăta ei şi probabil lumii întregi. Se ascundea, se prefăcea, acoperea ceva. Dar ce anume? Ce dorea să ascundă?

Încercând să-şi revină, se trezi că îl priveşte fix. Recunoscu senzaţia: se simţea atrasă de el. Foarte atrasă, de fapt. Ar fi fost ultima complicaţie de care avea nevoie în acel moment. Experienţa ei cu bărbaţii nu era prea grozavă. Phil Stageman, de exemplu, gigoloul săptămânii. Şi continua să-şi facă probleme din cauza inimii sale. Cu toate asigurările doctorului Jackson, într-un colţişor al minţii ei sălăşluia încă teroarea. O îngrozea gândul că actul sexual avea să îi distrugă inima. Şi dacă se iveau probleme şi cu inima asta, alta n-o să mai capete.

În orice caz, un lucru era clar: Hammond nu se simţea atras de ea. Se vedea foarte bine din strângerea de mână scurtă şi din tonul lui aspru:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Se abţinu să spună: „Zi repede”, dar nerăbdarea se citea foarte bine pe faţa lui. Îi studie câteva clipe hainele mototolite, dar nu păru prea interesat de înfăţişarea ei. Beth ridică privirea spre el încruntată:

— Putem sta de vorbă undeva?

— Şi aici e bine.

— Aş vrea să discutăm o problemă mai delicată. E vorba de Anatoli Iurimengri.

— Am înţeles.

Dădu din cap şi cercelul din ureche îi străluci în lumina artificială din încăpere.

— Spuneţi, o îndemnă el privind peste umărul ei.

O cuprinse furia. Era un veşnic du-te-vino în hol. Nu recunoscu pe nimeni, dar el îi saluta pe mulţi. Încercă să se stăpânească, pentru că trebuia să-i reţină atenţia. Coborî vocea:

— Ce vă face să credeţi că Iurimengri a fost ucis pe aleea aceea de lângă Orleans Place?

Întrebarea avu efectul scontat. Ochii lui se îngustară.

— Asta au declarat poliţiştii care se ocupă de anchetă.

Se aplecă spre el adoptând un ton confidenţial:

— Şi credeţi tot ce vi se spune? Aveam impresia că ziariştii sunt înzestraţi cu un spirit de observaţie mai dezvoltat.

El clipi.

— Bine. M-aţi prins.

O luă de braţ şi o conduse spre ieşire.

— E o zi frumoasă. Haideţi să ne plimbăm puţin. De acord?

— În regulă.

Avea pasul mare. Probabil că măsura peste un metru nouăzeci în înălţime. Dar nici ea nu era cu mult mai scundă decât el. Pe lângă asta, trezea în ea spiritul competitiv, aşa că se repezi să deschidă ea uşa şi o ţinu pentru el.

— Mulţumesc, zise el indiferent, de parcă era obişnuit cu astfel de favoruri din partea femeilor. Cine sunteţi de fapt? Şi ce e cu chestia asta că Iurimengri n-ar fi murit pe alee?

Pe trotuar, sub copacii fremătând în bătaia vântului, ea îşi puse ochelarii de soare şi ţinu uşor pasul cu el. Pentru ca nu cumva atracţia pe care o simţea pentru el să îi întunece judecata, privi drept înainte şi decise că nu conta dacă îi spunea cine este. Voia să scoată informaţii de la el, ceea ce însemna că trebuia să îi ofere şi ea câteva în schimb.

— După cum i-am spus recepţionerului, mă numesc Beth Convey. Sunt avocată la Edwards Bonnett.

Asta nu mai era adevărat, dar nu trebuia să ştie şi el.

— Înainte să vă spun unde cred eu că a murit de fapt Iurimengri, aş vrea să aflu de unde ştiţi atât de multe lucruri despre el. Articolul dumneavoastră seamănă mai degrabă cu un studiu asupra omului şi a timpurilor în care a trăit.

— Iurimengri se integra în domeniul meu de acţiune. Se pare că nu ştiţi nimic despre seria mea de articole „Unde sunt ei acum?” Strâng informaţii şi scriu despre ceea ce s-a întâmplat cu transfugii sovietici stabiliţi în Beltway şi în împrejurimi. Cum probabil că ştiţi deja, aici trăieşte cel mai mare grup de foşti KGB-işti din afara Moscovei, spuse el afundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Când a fost ucis Iurimengri, aveam deja o mulţime de informaţii despre el. Aşa că am vorbit cu văduva lui, am extras din materialul adunat ce mi s-a părut pertinent şi am scris articolul.

Nu se aşteptase să fie atât de vorbăreţ.

— Cunosc seria de articole. Numai că nu am făcut legătura cu numele dumneavoastră.

El dădu nepăsător din umeri. Sau era şi asta o prefăcătorie?

— Acum e rândul dumneavoastră.

— Noaptea trecută am descoperit un bărbat pe moarte în

Arlington. Dar cadavrul dispăruse azi-dimineaţă când m-am întors să declar ce am văzut. Pe urmă am zărit fotografia colonelului Iurimengri în *Washington Post*. Era aceeaşi persoană.

El rămase tăcut o clipă.

— Presupunând că nu vă înşelaţi, aţi spus acest lucru poliţiei?

— Bineînţeles. Dar cum am zis, cadavrul dispăruse. Poliţiştii au verificat la sediu, dar n-au primit nici un raport azi-noapte că ar fi fost cineva rănit sau omorât prin împuşcare în piept în zona aceea.

— N-au verificat la poliţia din D.C.?

— Mă îndoiesc, altfel ar fi aflat despre colonelul Iurimengri. Deci, cine l-a ucis şi de ce? Chiar era consumator de droguri, cum crede poliţia?

— Nu ştiu cine ar fi avut motive să-l omoare, zise el părând să grăbească pasul. Şi habar n-am dacă era sau nu dependent de droguri. Vom afla săptămâna viitoare, când va sosi rezultatul analizelor toxicologice, spuse el şi se opri. Bineînţeles că avea duşmani ca fost KGB-ist şi nu numai în Occident. Kremlinul nu a renunţat niciodată la metodele sale bizantine şi violente. Ce altceva mai ştiţi?

Ea rămase pe gânduri.

— A pomenit ceva de Virginia de Vest. Că nu şi-a dat seama despre un anume lucru legat de Stone Point, Virginia de Vest.

El dădu nepăsător din cap. Cam prea nepăsător.

— Încă mai trăia?

— Dacă a reuşit să vorbească, presupun că da.

Hammond strânse din buze, iar ea bănui că se abţinea să îi dea o replică dură.

— Ce altceva a mai spus?

— Atât. Ce credeţi că voia să zică în legătură cu Virginia de Vest?

— În primul rând, colonelul Iurimengri s-ar putea să nu fie aceeaşi persoană cu cel pe care pretindeţi că l-aţi găsit.

Ajunseseră la colţ.

— El era. Şi nu e vorba doar de înfăţişare. N-o să mă convingeţi că doi oameni care seamănă foarte bine au murit în Beltway din cauza unei plăgi identice prin împuşcare în piept, în aceeaşi noapte. N-aş prea crede.

O luară înapoi spre sediul ziarului şi ea ridică privirea spre el. Uluită, fu cât pe ce să cadă. Apoi o cuprinse teama. Se opri şi se uită fix la profilul lui.

Bărbatul merse mai departe aparent fără să fi auzit ce spusese.

— Iar în al doilea rând, de unde să ştiu eu ce a vrut să spună un străin când s-a referit la Virginia de Vest? În munţii ăia e destulă sălbăticie să îi ascundă pe toţi infractorii, neadaptaţii şi politicienii din ţară.

Se opri şi se întoarse spre ea, oferindu-i fără să vrea o a doua imagine a profilului său.

— Ca să nu mai vorbim de avocaţi, care merită un infern special. Veniţi? Dumneavoastră aţi solicitat această întrevedere.

Inima i se strânse. Simţea că nu mai poate să respire. Avea fruntea dreaptă, nasul acvilin şi bărbia ieşită în afară. Doar părul lung părea diferit. Noaptea trecută, asasinul care o urmărise avea părul scurt. Însă profilul era identic, nu încăpea nici o îndoială. Nu putea explica ce se întâmpla cu părul, dar era sigură că acest Jeffrey Hammond – ziaristul de la Post care o privea încruntat la doi metri mai încolo, bărbatul înalt şi puternic care părea să ascundă ceva şi care i se păruse atât de atrăgător la început – îl ucisese pe colonelul Iurimengri şi o urmărise şi pe ea cu o armă. Fusese probabil un miracol că nu o prinsese şi nu o omorâse şi pe ea.

În timp ce încerca să-şi regleze respiraţia, teroarea ei cedă locul furiei. Făcu un efort să se stăpânească, ca să poată gândi şi analiza situaţia: o întâmpinase de la început cu o răceală şi un aer mohorât care i se păruseră cumva nefireşti. Poate că nu o recunoscuse totuşi. Sau poate că da şi încerca să disimuleze acest lucru. Pentru că nu îl recunoscuse imediat în hol, crezuse probabil că nu îi văzuse faţa. La urma urmelor, fusese o noapte întunecată, iar ea fugea disperată încercând să scape cu viaţă.

Nu trebuia să-l alarmeze. Nu avea nici o probă, în afară de ceea ce văzuse. Nu era destul ca să meargă la poliţie, mai ales după întrevederea nefericită pe care o avusese cu ei azi-dimineaţă.

— Să mergem, zise Hammond aspru. Ce aşteptaţi?

Ea încercă să arboreze un zâmbet neutru.

— Nimic. E o zi frumoasă, nu-i aşa? Ciudată, dar frumoasă.

Mergând spre el, simţi o senzaţie stranie de inevitabil. Dacă era să moară, cel puţin o să afle cine îl ucisese pe Iurimengri… şi de mâna cui avea să piară şi ea.

El se întoarse şi porni din nou, cu paşi mari, spre clădirea ziarului.

— Ce căutaţi acolo de fapt?

Tresări nervoasă. Dar tu ce căutai *acolo?* Era un ziarist experimentat şi foarte atent la detalii, dar cu toate astea nu o întrebase unde anume în Arlington îl găsise pe colonelul muribund. Nu ar fi făcut o asemenea greşeală dacă n-ar fi fost încordat la maximum sau dacă n-ar fi ştiut unde fusese ucis de fapt Iurimengri.

— Un client de-al meu e interesat să cumpere clădirea, minţi ea. M-a rugat să arunc o privire, dar am lucrat până târziu la birou şi apoi am întârziat acasă la cină. Când am ajuns acolo, am găsit uşa descuiată, aşa că am intrat şi l-am descoperit.

— Staţi o secundă. Unde anume în Arlington s-au întâmplat toate astea?

Sigur ca şi cum era atât de fraieră încât să creadă că omisese să întrebe până acum. Nu putea să-şi ia ochii de la intrarea în sediul ziarului, nerăbdătoare să ajungă acolo. Se făcu că nu observase nimic şi îi spuse despre Meteor Express şi Renae Trucking.

— Cum l-aţi întâlnit pe Iurimengri? nu se putu abţine să nu-l întrebe. Din felul în care aţi scris despre el, s-ar părea că aveaţi o legătură personală. Eraţi prieteni? Duşmani?

El nu se opri din mers.

— V-am spus deja că mă preocupă subiectul ăsta. I-am luat mai multe interviuri în decursul timpului. În caz că nu v-aţi dat seama, e obligaţia tuturor reporterilor să-şi scrie articolele cu cât mai mare acurateţe. Voi lua ceea ce aţi spus drept un compliment, mai adăugă el şi-i aruncă o privire.

— N-am nimic împotrivă.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lăsa baltă toată povestea asta. Aţi dat deja o declaraţie poliţiei. Mai mult nu puteţi face, spuse el şi coborî vocea, continuând pe un ton aproape persuasiv: Ştiţi foarte bine cum e în Washington. Permise de trecere şi şedinţe cu uşile închise. Reporteri curioşi ca mine şi fanatici ai libertăţii de circulaţie a informaţiilor.

Informatori, indivizi necooperanţi şi denunţători. E o cultură a secretelor care naşte curiozitate şi foame de revelaţii. Dar nu v-aş sfătui să vă implicaţi în aşa ceva. Puteţi fi înghiţită de forţe ce nu fac deosebirea între inocenţi şi vinovaţi. Chestia asta cu cei doi bărbaţi care sunt de fapt unul şi acelaşi poate părea fascinantă din afară, dar e foarte posibil să fie doar o coincidenţă. Poliţia o să vă creadă nebună dacă insistaţi. Puteţi

avea o grămadă de necazuri.

Încerca să o îndepărteze, sugerându-i motive menite să-i diminueze interesul.

— Probabil că aveţi dreptate, zise ea. Nu-mi mai rămâne nimic de făcut.

— Foarte bine gândit.

Era pe punctul să intre în clădire, iar ea începuse să spere că va scăpa, dar bărbatul se opri brusc. Umerii îi înţepeniră sub cămaşa albastră. Se întoarse şi ea îşi ţinu respiraţia. Era speriată şi furioasă în acelaşi timp. Cele două emoţii se luptau cu înverşunare înăuntrul ei. Aşa fusese tot timpul de când făcuse transplantul – sfâşiată, în continuă luptă cu ea însăşi.

— Cel puţin un om a fost ucis până acum, zise el pe un ton măsurat şi plin de subînţelesuri. Dacă aveţi dreptate, ucigaşul ar putea fi pe urmele dumneavoastră. Aţi risca să fiţi ucisă.

În sfârşit: *spusese lucrurilor pe nume.* O ameninţa. Inima i se strânse. Dar înainte de a se simţi copleşită de teamă, o cuprinse furia. Pornirea aceea nouă şi paralizantă care începuse să pună stăpânire pe ea după transplant. Îşi încleştă pumnii.

Trebuia să nu îi dea nimic de bănuit, aşa că minţi iar:

— Am lucruri mult mai importante de făcut decât să urmăresc o fantomă, zise ea şi se strădui să zâmbească. Aveţi dreptate. Mulţumesc pentru timpul acordat.

În timp ce se îndepărta, îi simţi privirea fierbinte şi suspicioasă aţintită asupra spatelui ei şi pielea i se făcu ca de găină.

10

Braţul lung al guvernului american – Departamentul de Justiţie – ocupă un întreg cvartal între bulevardele Constitution şi Pennsylvania, de la Strada a Noua până la Strada a Zecea. Este situat exact la mijlocul distanţei dintre Dealul Capitoliului şi Casa Albă, demonstrându-şi importanţa pentru fiecare dintre ele şi indicând în acelaşi timp o distanţare politică şi o rezistenţă la influenţele foarte necesare, dar adesea iluzorii.

Ridicată în 1934, clădirea din piatră gălbuie se remarca prin obişnuitele porticuri clasice, combinate cu linii arhitecturale Art Deco şi cu citate pilduitoare săpate în piatră deasupra intrărilor. Clădiri publice similare se găsesc în majoritatea oraşelor mari şi mici din ţară, dar numai aici urma să aibă loc, în acea zi de miercuri o şedinţă critică, în biroul doamnei Millicent Taurino, procuror general adjunct.

În vârstă de patruzeci şi doi de ani, Taurino era îmbrăcată într-un taior tricotat modest, cu gulerul destul de coborât ca să dea la iveală un fluture albastru tatuat chiar sub urechea stângă. Îşi ţinea bărbia rezemată de încheieturile degetelor şi cotul pe braţul fotoliului, contemplând portretul în mărime naturală al preşedintelui Curţii de Justiţie, John Marshall, atârnat pe peretele din dreapta ei.

Îşi flutură cealaltă mână, cu unghii date cu ojă de culoare roşu aprins şi concluzionă:

— Deci tot nu aveţi nimic.

Era o constatare, nu o întrebare. Directorul FBI, Thomas Earle Horn, un bărbat îndesat, cu umeri căzuţi şi gât gros, fost apărător pentru Buffaloes la Universitatea din Colorado, stătea într-un fotoliu din piele cu faţa îndreptată spre doamna Taurino. Îşi întoarse ochii cenuşii spre a treia persoană din încăpere.

— Bobby?

Bobby Kelsey, director adjunct al Diviziei de securitate naţională din cadrul FBI-ului şi, în această calitate, supraveghetor al Programului de contraspionaj extern, PEE, răspunse prompt:

— Nu aş spune că prinderea lui Ames, Nicholson, Groat, Pitts şi Lipka de la NSA nu înseamnă nimic. Au fost cu toţii agenţi dubli. Trădători de cea mai joasă speţă, care şi-au vândut propriul

popor. L-am prins şi sunt cu toţii în închisoare, doamnă Taurino. Asta înseamnă ceva. De fapt, înseamnă foarte mult.

Millicent Taurino contempla încă înfăţişarea severă a influentului preşedinte al justiţiei americane, de parcă ar fi aşteptat ajutorul lui pentru a rezolva problema actuală.

— Astea sunt succese din trecut, irelevante în clipa de faţă.

Înălţă capul şi se întoarse cu scaunul spre cei doi şefi ai FBI-ului.

— Biroul investighează în prezent două sute de cazuri de spionaj în toată ţara. E un număr disproporţionat de mare de dosare deschise într-o perioadă de pace. Mai rău decât atât, rata condamnărilor e mult prea mică în condiţiile date. Acum când prioritatea noastră e să prindem spioni străini şi să punem capăt atacurilor teroriste, trebuie să obţinem rezultate concrete.

Războiul rece se încheiase fără să marcheze eradicarea spionajului. Ca superputere a lumii, America era în continuare ţinta preferată din punct de vedere economic şi militar, astfel că trebuia să se apere în permanenţă de spioni şi terorişti. Asta era versiunea oficială. Neoficial, cei care ştiau câte ceva îşi dădeau seama de faptul că jocul de spionaj acţionează ca un drog. În plus, la fel de neoficial, America intenţiona să rămână numărul unu, ceea ce însemna nu numai că trebuia să spioneze şi ea, dar să deţină supremaţia în domeniu.

Taurino îi şfichiui cu privirea pe cei doi bărbaţi.

— Unde e prada mult aşteptată, băieţi? Unde e monstrul care pretindeţi că vă stă în coastă pe undeva? Cârtiţa îngropată atât de adânc în sanctuarul FBI-ului? Trebuie să îl găsim şi să-l anihilăm!

— Lucrurile de genul ăsta iau timp, interveni Thomas Horn.

Tonul directorului FBI era în mod clar superior şi îl adopta tot timpul când avea de-a face cu şefi civili. Părea să fie o caracteristică a Biroului, ca şi cum fantoma lui J. Edgar Hoover şoptea instrucţiuni la urechile tuturor directorilor care îi succedaseră în funcţie.

— Ei bine, dădu Taurino din cap cu înţelepciune, aş zice că ai făcut o observaţie de mare profunzime, domnule director. *Timp.* Dar la *tempus fugit* te-ai gândit? Timpul zboară. Cât a trecut de când cei doi predecesori ai tăi au început investigaţia asta internă? Nouă ani? Nu, nouă ani s-au împlinit anul trecut, când am fost numită eu, nu-i aşa? Deci a trecut un deceniu. Doamne, ce repede *zboară timpul* când te distrezi aşa de bine, remarcă ea

zâmbindu-i acru lui Horn. Lucrurile astea iau timp. Atâta ai găsit să ne spui după zece ani, Tom? Trebuie să ţin minte să menţionez remarca ta în raportul adresat procurorului general. De bună seamă o să i-o transmită şi preşedintelui.

— Nu-mi plac sarcasmele, Millicent, izbucni Tom Horn.

— Nici mie trândăvia. Eşti sigur că vrei să îl dai în vileag pe agentul ăsta al tău infiltrat atât de adânc? Poate că el sau ea e doar o scuză convenabilă ca să acopere scurgerile de informaţii şi eşecurile Biroului. După calculele mele, cineva s-a folosit de informaţiile furnizate de trădătorul vostru ca să compromită peste patruzeci de misiuni ale Biroului. Chiar şi în zona periculoasă a spionajului, cifra e prea mare ca să fie vorba de o coincidenţă. Poate că pe tine nu te sperie următoarele mişcări ale acestui Iuda, dar pe mine, da!

Directorul FBI sări ca ars în picioare.

— Până aici, doamnă Taurino! Chemaţi-ne când o să fiţi dispusă să discutaţi raţional. Bobby, plecăm!

Kelsey se ridică.

— Stai jos, *domnule* Horn! zise procuroarea adjunctă, împungând aerul cu un deget subţire, spre director. Nu eşti J. Edgar, amice. Vremurile acelea nu se vor mai întoarce niciodată. Azi, preşedintele şi procurorul general îl pot înlocui oricând pe directorul FBI-ului, iar directori adjuncţi se găsesc pe toate drumurile. Tu lucrezi pentru *noi!* Ia loc şi hai să stăm de vorbă.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul furioşi, apoi luară loc pe scaune, cu feţele roşii, dar lipsite de expresie.

— Mulţumesc, domnilor, zise Taurino, e foarte amabil din partea voastră.

Le mai aruncă o ultimă privire întunecată, apoi trecu la subiect.

— Uniunea Sovietică nu mai există, războiul rece s-a încheiat, dar scurgerile de informaţii continuă. KGB-ul se pare că ar fi fost desfiinţat, dar misiunile, agenţii şi planurile noastre au de suferit. Aşa e?

— Îmi cer scuze, Millicent, zise Tom Horn pe un ton împăciuitor, dar când am pomenit de timp, m-am referit de fapt la gradul de dificultate. Trei directori s-au chinuit să rezolve problema asta. O cârtiţă infiltrată atât de adânc şi folosită cu asemenea grijă, încât nu a fost descoperită de ani de zile, e un coşmar al contrainformaţiilor.

— *Zece ani,* Tom. Câţi dintre oamenii tăi lucrează în Birou de

zece ani?

— Majoritatea personalului în vârstă, de la toate nivelurile. În general, agenţii părăsesc biroul după ce se pensionează. Dar cine spune că scurgerile de informaţii se datorează unei singure persoane, Millicent? Poate că au fost mai multe serii de cârtiţe sau trădători care şi-au pasat ştafeta unul altuia când au părăsit Biroul.

— A fost KGB-ul infailibil? Şi e chiar aşa de bun succesorul acestuia, cum s-o numi? Nu ţin minte niciodată numele şi acronimele ruseşti.

— Acronimul e SFS, interveni Bobby Kelsey. Şi sunt într-adevăr foarte buni. Aproape la fel de buni ca noi. Dar mai avem o problemă: nu putem fi siguri că această cârtiţă noastră lucrează pentru ruşi. Mai avem şi alţi aliaţi pricepuţi la jocul ăsta. Poate că scurgerile către Kremlin vizează alt gen de spionaj încă nereperat de noi.

Directorul FBI strânse din buze.

— Ţi-am zis, Millicent, că nu e o treabă uşoară.

— Bine, consimţi procuroarea adjunctă, e grea. Ce măsuri aveţi de gând să luaţi ca s-o faceţi mai uşoară?

— Toate măsurile interne obişnuite, zise directorul cu încăpăţânare. Verificăm din nou dosarele tuturor, activităţile din afara biroului, schimbările de obiceiuri, atitudini sau situaţii financiare. Urmărim rapoartele informatorilor şi toate datele obţinute de agenţii americani din străinătate, apoi verificăm cine a avut acces la informaţii. Încercăm să punem cap la cap toate elementele ca să ajungem la vinovat. Nu o să intru în detalii, dar sunt sigur că am făcut progrese.

— Pe ce te bazezi când faci o asemenea afirmaţie? îl provocă Taurino.

— De curând am obţinut un material foarte relevant. Ne-a indicat că cel care a transmis nişte date noi trebuie să fie un funcţionar superior sau cineva care colaborează îndeaproape cu un funcţionar superior.

— Ce fel de date?

Tom Horn se încruntă.

— Nu, Millicent. Nu pot să compromit o operaţiune în curs de desfăşurare.

— *Să compromiţi?* întrebă procuroarea adjunctă încleştând din fălci. Nu îţi place să dai socoteală superiorilor, nu-i aşa, Tom? adăugă ea fulgerându-l cu privirea. Chiar vrei să le spun

procurorului general şi preşedintelui că te temi că îţi pot compromite operaţiunea?

Horn strânse din dinţi, dar nu avea încotro, aşa că se uită la Kelsey.

— Bobby, explică-i tu.

Bobby Kelsey dădu din cap şi spuse cu gravitate:

— Unul dintre oamenii mei a început să primească informaţii de la un fost agent KGB din comunitatea transfugilor sovietici, care s-a dovedit a fi extrem de util. De curând, ne-a vândut un pont despre un alt fond secret al KGB-ului, unul mamut, datând de pe vremea regimului sovietic. Dar până să ajungem la el, a fost golit, iar banii transferaţi la Moscova. Asta pare isprava cârtiţei noastre, zise el, ducând degetele la buze. Interesant e că, în afara PEE, nimeni din Birou sau vreun director asistent nu ştia de fondul ăsta.

Millicent Taurino rămase pe gânduri.

— Deci… e unul dintre oamenii voştri sus-puşi. Cam la ce număr s-ar ridica posibilii suspecţi?

— Mai mulţi decât ai putea crede, recunoscu Tom Horn. Toţi directorii asistenţi şi cei cu funcţii mai mari decât aceasta lucrează în Birou de peste zece ani consecutivi. Şi, din câte îmi dau seama în momentul ăsta, toţi agenţii speciali care colaborează îndeaproape cu ei – şi care ar fi putut transmite informaţii deliberat sau accidental – sunt şi ei veterani. Pe lângă asta, după părerea mea toţi oamenii din Birou care ar fi putut transmite informaţiile sunt în afara oricărei bănuieli.

— Aşa şi trebuie să fie o cârtiţă îngropată adânc, nu? observă Taurino pe un ton glacial. Deci nu aţi înaintat, practic, deloc.

Directorul o privi în ochi.

— Nu, dar o să-l găsim.

— Sau o s-o găsim.

— Serios? întrebă Millicent Taurino. Sper din toată inima, adăugă ea clătinând din cap îngrijorată.

Rămasă singură în birou, Millicent Taurino ridică receptorul şi apăsă un buton.

— Au plecat. Puteţi intra.

Se lăsă pe spătarul scaunului, ciupindu-se de bărbie cu un aer absent şi se uită din nou spre portretul lui John Marshall în robă de judecător. Era mentorul ei tăcut şi talismanul pe care îl purtase după ea prin toate slujbele pe care le avusese de când

intrase în guvern.

— Ia, spune-mi, Johnny, se adresă ea tabloului, sunt proşti, escroci sau alarmişti? Există vreo cârtiţă până la urmă? Te-ai confruntat şi tu cu destulă impostură, aşa că ai putea să-mi dai o mână de ajutor?

Se opri o clipă de parcă s-ar fi aşteptat ca tabloul să îi vorbească. Apoi izbucni în râs chiar în clipa în care se deschise uşa intrării ei private. Cei doi bărbaţi care intrară reprezentau o ilustrare a contrastelor. Asistentul procurorului general, Donald Chen, şeful diviziei de criminalistică din cadrul Departamentului de Justiţie, era un om scund şi îndesat, cu părul negru pieptănat frumos cu cărare într-o parte şi faţa plină şi rotundă. Arăta ca un Buddha în costum cenuşiu cu dungi. În spatele lui, ascuns de statura voluminoasă a lui Chen, venea un bărbat slab, la fel de înalt ca Chen, cu părul rar şi cărunt şi faţa lipsită de culoare, ochelari fără rame şi o gură subţire şi crudă. Ochii lui albaştri erau inteligenţi şi duri.

Procuroarea adjunctă Taurino se ridică de la birou şi îi făcu semn celui de-al doilea bărbat să se aşeze pe scaunul cel mai apropiat de ea. Chen se dădu într-o parte ca să îl lase să treacă. Amândoi rămaseră în picioare până când bărbatul zvelt se aşeză.

— Ce a avut Horn de spus? întrebă Cabot Lowell, consilierul prezidenţial pe probleme de securitate naţională.

Fost membru al Congresului, apoi director al Agenţiei centrale de informaţii şi, doar cu trei ani în urmă, secretar de stat în Ministerul Apărării, Lowell avea o voce egală, pe care Millicent Taurino intuia că nu o ridica niciodată, nici în momente de furie, nici în clipele de destindere. Cu toate acestea, era intensă şi impunea respect.

— Practic, nu au înaintat deloc cu ancheta internă, raportă ea. Ceea ce înseamnă că nu au găsit încă nimic.

Consilierul îşi fixă privirea decolorată asupra lui Donald Chen.

— Sper că dumneata ai ceva mai mult decât nimic, domnule Chen. Nimicul e o entitate atât de inutilă.

— Nici eu nu ştiu ce dracu’ am, mormăi asistentul Donald Chen într-o americană atât de fluentă, încât părea surprinzătoare în gura unui Buddha.

Anomalia nu îi scăpă lui Cabot Lowell, care schiţă un surâs.

— Atâta că m-a sunat Eli Kirkhart, continuă Chen extrem de agitat şi m-am gândit că ar fi mai bine să auziţi totul de la sursă, nu?

— Te-ai gândit foarte bine. Să intre vânătorul nostru personal de cârtiţe.

Taurino se aplecă spre interfon.

— Abby? Trimite-l înăuntru pe agentul special Kirkhart.

Văzând că, în ciuda îndelungatelor anchete interne desfăşurate de FBI, nu se găsise nici o cârtiţă, dar scurgerea de informaţii din Birou continua, consilierul pe probleme de securitate naţională şi procurorul general se alarmaseră. Preşedintele nu dorise să implice CIA, aşa că Lowell îi sugerase iniţierea unei investigaţii strict secrete, sub conducerea Departamentului de Justiţie. Nici un membru al Biroului nu fusese informat, pentru că toţi erau suspecţi.

Cu toate acestea, Cabot Lowell nutrea convingerea că investigaţia trebuia condusă de cineva din interiorul Biroului. Ca să găsească persoana potrivită, Lowell studiase dosarele personale ale tuturor angajaţilor FBI. Elias Kirkhart se dovedise cel mai nimerit candidat: era un nonconformist şi un lup singuratic. Soţia lui murise cu câţiva ani în urmă şi de atunci nu se mai interesa decât de munca lui. Nu avea prieteni, activităţi în afara serviciului sau o familie care să locuiască în zonă. Iar descendenţa lui britanică îi conferea un ascendent profesional asupra colegilor săi americani şi o atitudine specială – menţinută de serviciile de informaţii englezeşti încă de pe vremea reginei Elisabeta I şi a lui Sir Francis Walsingham – potrivit căreia nimeni, în afară de monarh, nu era deasupra suspiciunilor. Principala lui preocupare o constituia securitatea „regatului”.

După cum se aşteptase Lowell, Eli Kirkhart acceptase imediat. Găsirea cârtiţei îngropate la nivelurile de sus ale Biroului nu era doar o provocare, ci o datorie de onoare.

— Ia loc, agent Kirkhart, îl invită procuroarea adjunctă Taurino.

Îmbrăcat ca de obicei în uniforma FBI-ului – costum conservator închis la culoare, cămaşă albă, cravată în tonuri de albastru şi gri strâns înnodată, pantofi negri lustruiţi şi o uşoară umflătură sub haină, unde se afla pistolul Smith Wesson cu calibrul de 10 mm – Kirkhart se îndreptă spre un alt fotoliu de piele al lui Millicent Taurino. Faţa lui pătrată de buldog era lipsită de orice expresie. Taurino îşi lăsă capul într-o parte, studiindu-l.

Cabot Lowell oftă.

— Cred că vă puteţi lipsi de ochelarii negri, domnule Kirkhart. E un accesoriu pretenţios introdus de piloţii neglijenţi şi sumar instruiţi din timpul celui de-al doilea război mondial la care, din

păcate, încă nu s-a renunţat.

Eli îşi scoase ochelarii de aviator, îi puse în cutia lor şi o băgă la loc în buzunar. Nu îşi ceru scuze. Muncea ca să îşi salveze naţiunea şi nu avea de gând să se lase intimidat de un simplu consilier. Taurino, care continua să-l studieze, îşi reprimă un zâmbet.

— Mulţumesc, zise Lowell înclinându-şi puţin capul. Vreţi să ne spuneţi ce informaţii deţineţi?

Eli dădu şi el din cap la fel de scurt.

— Noaptea trecută am descoperit că un bărbat pe care îl supraveghez de peste un an s-a întâlnit în secret cu un fost colonel KGB, Anatoli Iurimengri. După ce s-au despărţit, l-am urmărit pe Iurimengri, în timp ce un alt agent de-al meu i-a luat urma celuilalt. Iurimengri a traversat râul şi s-a dus la o companie internaţională de transport din Arlington – Meteor Express. Ţinta mea iniţială s-a întors la biroul său de la *The Washington Post.* Meteor Express era închisă, aşa că am aşteptat o vreme, apoi m-am întors la clădirea Hoover să verific compania. Interesant e că până acum pare în regulă, fără nici o conexiune cu KGB-ul, SFS-ul sau alţi ruşi, numai că îşi are sediul în Maryland.

— Treci la subiect, Eli, îl îndemnă Donald Chen.

Kirkhart de-abia dacă aruncă o privire spre asistentul procurorului general.

— Azi-dimineaţă am aflat că Iurimengri a fost ucis noaptea târziu, dar nu în Arlington. Totuşi, coincidenţa era cam mare, aşa că m-am întors acolo. Meteor Express dispăruse fără urmă, spuse el pocnind din degete. În locul ei se mutase o altă companie. Bineînţeles că asta mi-a atras atenţia, aşa că am sunat la numărul de telefon al firmei Meteor Express şi am aflat că există încă şi că n-au avut niciodată sediul în Arlington.

— O acoperire, zise Millicent Taurino.

— Exact, consimţi Kirkhart. Ceea ce m-a făcut să privesc într-o altă lumină uciderea fostului spion sovietic şi întâlnirea lui cu ţinta mea iniţială. Apropo şi compania care a preluat clădirea – Renae Trucking – pare în ordine. Patroana spune că a primit un telefon la miezul nopţii prin care era anunţată că putea să ia în primire clădirea, dacă se muta imediat. O voia, aşa că şi-a sunat toţi cunoscuţii să-i dea o mână de ajutor şi aici pare că se opreşte totul.

— Cine e ţinta asta, omul pe care îl ţii sub observaţie de peste

un an? se interesă Cabot Lowell.

— Se numeşte Jeffrey Hammond. La începutul anilor ’90, era unul dintre cei mai buni agenţi ai Biroului, specializat în chestiuni legate de Uniunea Sovietică, apoi un membru valoros al echipei CIA – FBI care i-a interogat pe transfugii sovietici KGB-işti.

Kirkhart se opri pentru a-şi reprima o urmă de emoţie în glas, atât de vagă că nu fu observată decât de Millicent Taurino.

— Eram parteneri… până în momentul în care a fost nevoit să-şi dea demisia deoarece anchetase în continuare trei transfugi după ce li se dăduse permisiunea să rămână în ţară. Asta a fost varianta oficială.

Millicent Taurino se ridică în scaun.

— Nu crezi că aşa stau lucrurile?

— Bineînţeles că nu. Mă îndoiesc că şi-a dat demisia. Părerea mea e că a început să lucreze sub acoperire, slujba lui actuală permiţându-i să păstreze legătura cu transfugii şi emigranţii sovietici. Probabil că raportează doar cuiva de sus din Birou, poate chiar directorului. Asta îi dă mână liberă să îşi bage nasul în treburile Biroului, să adune informaţii şi să le transmită Kremlinului.

— Crezi că el e cârtiţa, conchise Cabot Lowell.

Eli Kirkhart dădu aprobator din cap.

— Bănuiesc lucrul ăsta de un an de zile. Gândiţi-vă bine: Biroul şi-a investigat toţi oamenii şi n-a găsit nimic. Dar i-a anchetat şi pe cei care *nu fac parte din* Birou? Dacă am dreptate, doar directorul şi apropiaţii lui ştiu că Hammond continuă să figureze pe statul de plată. În plus, Hammond e un reporter respectat la *Washington Post,* s-a specializat în problema ruşilor, iar ca ziarist are acces în Birou. Nimeni nu îi remarcă prezenţa dacă îl vede în clădire. Tot anul, de câte ori l-am urmărit, mi-a tras clapa şi a dispărut. Ori ştie că sunt pe urmele lui, ceea ce pare puţin probabil, ori îşi ia automat măsuri de precauţie, pentru că nu vrea ca nimeni să afle ce face şi cu cine se întâlneşte. Cred că a devenit un automatism pentru el.

Taurino dădu din cap cufundată în gânduri.

— Este o persoană ascunsă şi are acces în Birou. Mai e şi altceva?

— Da. Se încadrează în profilul psihologic pe care specialiştii Biroului l-au numit sindromul John Walker sau sindromul Aldrich Ames.

Walker fusese ofiţerul de marină care devenise un foarte bun

spion sovietic în anii ’80, mai mult ca să-şi dovedească isteţimea, în timp ce Ames, arestat la începutul anilor ’90, declanşase cel mai cumplit scandal de spionaj după acela provocat de soţii Rosenberg care furaseră secretul bombei atomice în perioada celui de-al doilea război mondial. Şi Ames voia să dovedească că e mai deştept decât colegii săi.

— Jeffrey Hammond e un tip arogant. Are o atitudine sfidătoare, e divorţat, are puţini prieteni şi nici un hobby.

Psihologii noştri afirmă că izolarea duce la trădare. Din aceste considerente, Biroul angajează agenţi care stabilesc cu uşurinţă relaţii de prietenie şi sunt capabili să le păstreze, sau care au alt gen de refugiu, cum ar fi religia. Şi, în final, Hammond a fost etichetat drept „individ izolat, cu probleme psihice” când a părăsit Biroul.

— Astea sunt chestii pur teoretice şi circumstanţiale, protestă Donald Chen.

— Iar caracterizarea asta ţi se potriveşte şi *ţie,* remarcă Millicent Taurino privindu-l fix pe Kirkhart.

Kirkhart lăsă capul în jos.

— Da, până la un anumit punct, zise el şi pe faţă i se aşternu unul dintre rarele lui zâmbete. Eu nu simt nevoia să dovedesc cât sunt de deştept. Cred că există un consens general că sunt teribil de inteligent, altfel n-aş fi aici.

Uimiţi să constate că era înzestrat cu simţul umorului, cei doi demnitari de la Justiţie şi consilierul ridicară din sprâncene. Zâmbetul lui Kirkhart dispăru.

— Mai e ceva… Jeffrey Hammond este un tip bogat. Majoritatea agenţilor dubli o iau pe drumul ăsta mai puţin din considerente de ordin psihologic, cât pentru bani. Veţi observa că bunurile mele pământeşti sunt modeste. În schimb, Hammond are o grămadă. Deţine o mulţime de investiţii profitabile plus un munte de bani în bancă, ceea ce mă face să cred că mai are o sursă majoră de venituri pe lângă salariile de la Post şi de la Birou.

— Asta ar putea fi o probă acuzatoare, consimţi Cabot Lowell.

— Şi mai e ceva. Am verificat ultimele scurgeri de informaţii şi am constatat că majoritatea proveneau de la cele mai înalte niveluri ale Biroului, nu de la o anumită divizie în mod special. Par să indice o cârtiţă cu acces peste tot – cum ar fi un agent sub acoperire sus-pus. În al doilea rând, noaptea trecută, după ce a fost urmărit înapoi la sediul ziarului, Hammond a dispărut printr-

o ieşire lăturalnică. În felul acesta a avut suficient timp ca să-l ucidă pe colonelul Iurimengri, cu care l-am văzut întâlnindu-se mai devreme.

Cei trei demnitari se uitară unul la altul. Apoi Cabot Lowell dădu din cap.

— Bine, nu sunt chiar probe irefutabile, dar merită să medităm asupra lor. Supraveghează-l îndeaproape pe Hammond, iar eu am să îi pun pe cei mai buni oameni ai mei de la Agenţia de securitate naţională să-i monitorizeze pe director şi pe ceilalţi membri ai conducerii. Ai făcut treabă bună, agent special Kirkhart.

— Ţine legătura cu mine zilnic, Eli, îi ordonă Chen cu un aer mohorât, ştiind că Kirkhart era tentat să acţioneze de unul singur.

Kirkhart dădu aprobator din cap şi plecă, cu spatele drept şi o atitudine milităroasă. După ce uşa se închise în urma lui, Taurino le aruncă o privire celorlalţi doi.

— Cineva care face parte din Birou, fără a fi însă acolo.

— Inteligent, într-adevăr. Foarte inteligent, murmură Cabot Lowell.

— Să sperăm că vânătorul nostru de cârtiţe are dreptate, zise Donald Chen. Trădătorul ne râde în nas de mult prea multă vreme. Mă gândesc la răul pe care l-a făcut până acum şi încerc să îmi închipui ce mai pune la cale. Nenorocirile pe care le-ar mai putea provoca… sunt inimaginabile.

11

Jeff Hammond intră cu un aer mohorât în redacţia ziarului The *Washington Post,* în care birourile păreau nişte insule în imensitatea unei mări cenuşii. Telefoanele sunau, vocile se ridicau şi coborau şi mirosea puternic a cafea şi cerneală tipografică. De ore întregi redacţia mamut fierbea de emoţie, reporterii adunând informaţii şi programând interviuri prilejuite de vizita de stat a lui Vladimir V. Putin, preşedintele mult încercat al Rusiei.

Încă de pe vremea lui Boris Elţîn, situaţia economică a Rusiei îşi continuase declinul, armele sale nucleare se deterioraseră din ce în ce mai mult şi noii îmbogăţiţi prinseseră ţara în gheare, în ciuda eforturilor succesorului lui Elţîn – reformistul Putin – de a schimba situaţia. Nu numai în Moscova, dar chiar şi în cele mai îndepărtate districte ale ţării, aproape nouăzeci în total, potentaţii locali puseseră mâna pe avuţii însemnate ale fostei Uniuni Sovietice la o fracţiune infimă din valoarea lor. Până acum reuşiseră să scape de urmărirea administraţiei financiare a lui Putin şi să contracareze eforturile lui de a redistribui puterea, nesocotind apelul pe care acesta îl adresase magnaţilor de a sprijini autoritatea Kremlinului şi a contribui la reconstrucţia ţării.

Nevrând să aducă atingere suveranităţii şi aşa fragile a Rusiei, cele şaptesprezece naţiuni ale lumii industrializate aşteptaseră îngrijorate ca nu cumva un eveniment neaşteptat să arunce ţara în pragul disperării şi s-o determine să recurgă la acele arme nucleare aflate într-o stare precară, dar încă în măsură să provoace dezastre.

Cu numai doi ani în urmă, când fusese numit prim-ministru, al cincilea în numai şaptesprezece luni, Vladimir Putin era încă un necunoscut cu o figură ştearsă. Nimeni nu se aşteptase să reziste prea mult. De fapt, analiştii politici îl considerau lipsit de experienţă politică şi, ca persoană, prea naiv şi insipid ca să supravieţuiască. În plus, nu avea relaţiile necesare ca să facă vreo schimbare semnificativă în mediul baroc al Kremlinului.

În teorie, experţii păreau să aibă dreptate. La urma urmelor, după ce îşi luase licenţa în drept, Putin întorsese spatele vieţii civile ca să intre în KGB imediat după absolvire, devenind agent

de informaţii într-unul dintre cele mai fierbinţi şi mai competitive medii de spionaj – Germania de Est. După prăbuşirea Zidului Berlinului, părăsise KGB-ul şi se întorsese în oraşul său natal, St. Petersburg, unde exercitase funcţia de viceprimar. La următoarele alegeri, şeful său, primarul şi-a pierdut postul, astfel că Putin s-a orientat spre Serviciul Federal de Securitate, SFS-ul, agenţia succesoare a KGB-ului, unde a fost numit director. Fusese atât de încântat să-şi reia activitatea într-un domeniu în care excela, încât se spune că intrase în impozanta clădire roşu cu galben din Moscova – un loc în care majoritatea oamenilor pătrund temători – şi exclamase: „M-am întors în sfârşit acasă!”.

Dar o dată ajuns prim-ministru, spionul cu multe decoraţii păcălise pe toată lumea. Adoptase o atitudine dură faţă de războiul din Cecenia şi devenise cel mai popular politician din Rusia. În anul următor câştigase cu uşurinţă alegerile prezidenţiale, detronându-l pe Boris Elţîn.

Ştirea despre vizita de a doua zi a preşedintelui Putin umplea paginile ziarului *Post,* aducând în prim-plan şi articolul lui Hammond despre viaţa şi moartea colonelului Iurimengri. După părerea lui Hammond, totul ţinea de perspectiva din care vedeai lucrurile.

În clipa aceea, gândurile îi zburaseră la Beth Convey. Când fusese anunţat că e în hol şi vrea să discute cu el, se pregătise pentru tot ce era mai rău. La un moment dat în timpul conversaţiei lor, avusese impresia că îl recunoscuse, ceea ce ar fi însemnat o greşeală fatală. Şi ar fi fost mare păcat. Îi plăcuse cum arăta – blondă cu sprâncene negre şi picioare lungi. Îi plăceau şi mişcările ei – graţioase. Şi îi apreciase şi agerimea minţii. Când părea delicată, când se transforma într-o adevărată Walkirie, numai energie şi sexapil. Mai era şi vocea ei – scăzută şi răguşită. Voce de dormitor, cum o numea bunica lui.

Se prăbuşi în scaunul de la birou, închise ochii şi clătină din cap ca să-şi limpezească gândurile. Adunase deja informaţii despre ea – Elizabeth („Beth”) Convey, avocat – despre părinţii şi copilăria ei, transplantul de inimă, numele doctorilor ei, adresa de acasă, chiar şi numărul ei secret de telefon. Dacă ştii unde să cauţi şi în ce baze de date să intri şi dacă ai relaţii în locuri cheie, poţi să afli tot ce vrei. În meseria de reporter, ca şi în cazul altor câtorva profesii mai puţin respectabile, inventivitatea constituie una dintre cele mai importante calităţi. Hammond îşi făcea treaba foarte bine şi până acum păcălise pe toată lumea. Nimeni

de la ziar nu bănuia adevărul despre el.

Se uită la mulţimea de bileţele lipite de monitorul computerului şi de abajurul lămpii de birou, prin care i se solicitau informaţii şi opinii menite să-i ajute pe colegii săi să se pregătească pentru evenimentul apropiat.

„Hammond, de ce e Murmanskul atât de important?” Mâzgăli repede un răspuns: *E cel mai mare port neacoperit de gheţuri din regiunea arctică rusească. Acolo a concentrat marina militară cea mai mare parte a flotei sale nucleare, care se degradează mai repede decât sunt ei dispuşi să recunoască.*

„Ce e Ekstra? Am auzit că e băutura preferată a lui Putin.”. *O marcă rusească de votcă, cunoscută şi sub denumirea de combustibil de tanc, ceea ce îţi dă o idee despre tăria ei.*

Hammond se ocupă şi de celelalte bileţele, răspunzând repede la întrebările despre Dumă, toasturile ruseşti, dansurile populare şi Universitatea de stat din Leningrad, unde Putin absolvise dreptul civil. Erau chestiuni importante pentru colegii lui şi pentru ziar, deci implicit şi pentru el. În timp ce lucra, îi veniră în minte imagini plăcute – o după-amiază târzie de vară printre castani înfloriţi de-a lungul esplanadei din Kiev… vastul râu Moscova… Poarta Spassky înălţându-se către cer, în faţa căreia Napoleon a descălecat în semn de respect, intrând în Kremlin cu calul de hăţuri.

Dădu din cap parcă pentru a alunga această stare nostalgică. Începea oare să dea dovadă de slăbiciune? Se gândea prea mult la trecut şi la viitorul ce se profila atât de sumbru?

Furios pe sine, ridică receptorul şi formă un număr. Fără să-şi dea seama, Beth Convey îi dăduse exact indicaţia de care avea nevoie – Stone Point, Virginia de Vest, aşa că n-o să se dea bătut tocmai acum.

Soarele după-amiezii lumina locul unde stătea Beth la pândă în Mercedes. Apoi văzu din nou profilul lui Jeff Hammond, de data aceasta ieşind din parcarea ziarului la volanul unui Mustang clasic din 1960, cu capota coborâtă. Se opri în capul străzii aglomerate.

Beth se ridică în scaun. Acum vedea unde îşi ascunsese părul lung. Ar fi trebuit să-şi dea seama de la bun început: îşi îndesase coada sub şapca de base-ball, cum trebuie să fi făcut şi noaptea trecută, iar profilul lui era identic cu cel pe care îl zărise în întuneric, în faţa firmei Meteor Express. Chiar în timp ce se lupta

să-şi reprime un alt val de teamă, se simţi copleşită de o stare euforică vecină cu exaltarea. Era fiorul pericolului şi îşi dădu seama instantaneu că înainte de transplant nu ar fi avut niciodată asemenea reacţie şi, în mod sigur, nu ar fi stat aici în maşină aşteptând un criminal.

În ziua aceea ameninţase angajaţii de la Renae Trucking, se certase cu şeful ei şi renunţase la o slujbă pentru care crezuse că are vocaţie, spulberându-şi visul de a deveni partener la Edwards Bonnett. Şi nu regreta nimic. De fapt, respira uşurată şi fremăta de nerăbdare, ca şi cum o greutate imensă îi fusese ridicată de pe umeri. De parcă acum era liberă să facă orice.

Emoţii contradictorii puneau stăpânire pe ea – teamă, nerăbdare, confuzie, îndoială, entuziasm. Nu găsea nici o explicaţie pentru această stare de spirit. Adevărul era că… nu se mai înţelegea pe ea însăşi. Plutea în derivă fără să poată anticipa ce avea să gândească şi să simtă în clipa următoare.

Din locul în care parcase, în spatele a două maşini, studie faţa osoasă a lui Hammond, care privea fix şoseaua, aşteptând o breşă în trafic. Avea chipul grav, fălcile încleştate şi ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri. Peste cămaşa albastră îmbrăcase un sacou de tweed cu dungi în zigzag, care îi dădea un aer profesoral. Oare ce motiv avusese să îl ucidă pe Iurimengri? Pentru o clipă, îi trecu prin minte posibilitatea ca şi ea să fi jucat involuntar un rol în asasinarea acestuia. Spera că nu. Totuşi, după ce formase numărul de telefon care o obsedase un an întreg, dăduse peste cadavrul unui emigrant al cărui nume aproape că îl ghicise. Un om care îi apăruse în vise.

Accelerând brusc, Hammond se înscrise în trafic. Privi în urma sa, ştiind că trebuia să ia rapid o hotărâre. Să se ia după el sau să se ducă acasă şi să încerce să-şi orienteze viaţa pe vechiul făgaş? Cea mai înţeleaptă ar fi fost prima variantă. Îşi aminti ameninţarea ascunsă din „sfatul” lui Hammond: *Dacă ai dreptate, ucigaşul ar putea fi şi pe urmele tale. Îţi rişti viaţa.*

Clătină din cap. Nu putea să renunţe, pentru că nu reuşea să uite. Persoana care fusese înainte să moară în tribunal şi să renască în centrul de transplant dispăruse. Era alta acum cu o structură emoţională diferită şi – aparent – cu „amintiri” pe care nu le înţelegea.

Brusc, decizia nu i se mai păru grea şi nu mai luă în calcul riscurile. Cu o mână sigură, răsuci cheia în contact şi porni după Jeff Hammond, urmărindu-l de la distanţă prin aglomeraţie, peste

râul Potomac şi spre ceea ce se numea acum aeroportul Ronald Reagan, dar care pentru localnici avea să rămână pentru totdeauna aeroportul „naţional”, numele pe care îl purtase mai bine de o jumătate de secol. Având cupole înalte şi pereţi din sticlă şi oţel, aeroportul era locul preferat de membrii Congresului şi de funcţionarii guvernamentali, datorită apropierii sale – doar cincisprezece minute peste râu – de Dealul Capitoliului.

Deşi nu mai urmărise niciodată pe nimeni, se ţinu după Hammond până într-o secţiune izolată a vastului aeroport, făcând numai câteva greşeli şi pierzându-i din vedere maşina decapotabilă doar o singură dată, când inima i se oprise în loc. Hammond parcă lângă un gard şi intră printr-o poartă cu zăbrele metalice, iar ea trecu pe lângă el ferindu-şi privirea.

În mod straniu, se simţea stăpână pe situaţie. Dar când se uită în spate spre pistă, avu un şoc: Hammond nu se mai vedea. Dispăruse. Respiră uşurată când zări clădirea micuţă aflată lângă un grup de hangare. Probabil că intrase acolo.

Într-adevăr, după câteva minute îl văzu ieşind din clădire şi îndreptându-se grăbit spre pistă, cu pas uşor, de sportiv. În depărtare se auzea zumzăitul motoarelor cu reacţie. Ea parcă, coborî geamul şi privi în jur. O adiere proaspătă de primăvară îi răcori obrajii aprinşi. Brusc, sări din maşină. Hammond se urca într-un avion cu un singur motor, un Cessna, după cum se specifica în inscripţia de pe fuzelaj.

Beth traversă drumul în fugă, intră prin poarta metalică şi privi în jur după ajutor. Cessna rula spre capătul pistei. Era clar că avionul îl aştepta, pregătit de zbor. El, sau altcineva, dăduse telefon înainte. Observă o firmă prăpădită pe clădirea micuţă, purtând inscripţia: Birou.

Rămase nemişcată, încercând să analizeze rapid situaţia. Voia să ştie unde plecase Hammond, dar nu avea autoritatea necesară pentru a-i determina pe angajaţi să îi dezvăluie o astfel de informaţie secretă. În trecut, ar fi dat câteva telefoane până când ar fi găsit pe cineva în măsură s-o ajute. Acum nu avea timp de aşa ceva. Intrase în alt fel de lume guvernată de reguli diferite – în măsura în care se putea vorbi de reguli – şi trebuia să se adapteze. Îşi reprimă un alt fior de teamă, urmat de obişnuitul val de entuziasm debordant. Fu cuprinsă de siguranţa de sine pe care o simţea uneori în timpul coşmarurilor ei, iar creierul începu să-i lucreze febril. Îi veni o idee. Respiră adânc. Cu puţin noroc,

avea să reuşească.

Deschise uşa şi intră repede, ca şi cum s-ar fi aflat într-o misiune de importanţă vitală. Văzu trei birouri, însă doar unul era ocupat. Pe fiecare dintre ele trona câte un computer, înconjurat de hârtii. Într-un colţ zări o iederă. Mai multe plăcuţe şi premii atârnate pe pereţii din lemn neşlefuit atestau meritele micii agenţii de zbor care îşi avea sediul acolo.

Băgă mâna în geantă şi porni grăbită spre singurul funcţionar prezent, care stătea la biroul cel mai apropiat de uşă. I se adresă pe un ton imperativ:

— Am adus nişte documente de la ziar pentru domnul Hammond. A plecat cumva?

— Cu avionul Cessna de acolo.

Bărbatul din spatele biroului avea în jur de patruzeci de ani şi păr rar de culoarea şobolanului. Era îmbrăcat în jeanşi şi un tricou. Se rezemă de spătarul scaunului şi aruncă o privire cercetătoare spre sânii, talia şi coapsele ei. Nu îl impresionă deloc faptul că părea atât de agitată.

Ea îl ignoră.

— Îl puteţi chema înapoi?

— Nu, zise el, măsurând-o încă o dată cu privirea.

— Bine, atunci spuneţi-mi unde se duce. O să-i trimit hârtiile prin fax.

— Nu se poate. Şeful ne-a interzis să dăm astfel de informaţii.

— Atunci o să vorbesc cu şeful dumitale, zise ea cu răceală.

El izbucni în râs şi clătină din cap.

— E plecat din oraş. Îmi pare rău.

Era genul de individ stupid care, profitând de dramul său de putere, obişnuia să le facă necazuri celorlalţi.

— Serios? întrebă ea ridicând o sprânceană. Sunt de la departamentul juridic al ziarului *The Washington Post.* Documentele acestea sunt foarte importante.

— Asta e problema dumitale. Eu nu pot face nimic.

— Păcat, zise ea punând cu ostentaţie un teanc de hârtii înapoi în geantă. Spuneţi-mi… cum a plătit domnul Hammond?

El păru derutat de întrebare.

— Cu carte de credit, cum altfel?

— Bineînţeles. O să aibă nevoie de chitanţă pentru decontare.

El nu îşi dădea seama ce urmărea şi asta îl îngrijoră.

— Da, probabil.

Ea dădu din cap.

— Aşa plătim noi de obicei. Ziarul face multe afaceri cu şeful dumitale, dar cred că redactorul-şef va fi atât de furios, încât îmi va urma sfatul de a apela pe viitor la altă agenţie. Sunt sigură că vei fi în măsură să-i explici şefului dumitale de ce ne-a pierdut, iar el o să-ţi dea dreptate.

Zâmbetul lui dispăru.

— Nu cred că ai să faci una ca asta.

— Pune-mă la încercare.

O privi furios, în vreme ce-şi netezea părul rar. Posomorât, căută într-un suport de pe birou şi îi aruncă un dosar în faţă.

Ea îl deschise. Planul de zbor era deasupra. O clipă, ochii îi străluciră. Trebuia să fi ghicit: Jeff Hammond se afla în drum spre Stone Point, Virginia de Vest, oraşul al cărui nume fusese pe buzele lui Iurimengri înainte să moară. Asta era dovada clară că Hammond îl ucisese pe Anatoli Iurimengri, iar avertismentul pe care i-l dăduse fusese într-adevăr o ameninţare că o va elimina dacă îşi mai băga nasul în treburile lui.

Debordând de energie după întâlnirea cu consilierul pe probleme de securitate naţională şi cu doamna procuror general adjunct, Eli Kirkhart îşi preluase locul în parcarea pentru persoane handicapate, de vizavi de ziarul *The Washington Post.* De acolo, vânătorul de cârtiţe îl zărise pe Jeff Hammond ieşind din clădire în compania unei blonde superbe. Însă pe el îl puse pe gânduri nu frumuseţea sau înălţimea ei, ci faptul că nu o mai văzuse niciodată cu Hammond.

Îşi luă repede aparatul de fotografiat Leika şi făcu mai multe instantanee cu perechea care se plimba pe trotuar. Încercă să le citească cuvintele pe buze, dar nu avu nici o şansă din cauza trecătorilor şi a traficului intens. După expresiile lor, nu părea să fie vorba de un *tete-a-tete* între îndrăgostiţi. În cele din urmă se întoarseră la clădire, în faţa căreia se despărţiră. Hammond intra înăuntru, iar ea se îndrepta spre un frumos Mercedes parcat în apropiere. Deschise uşa, urcă la volan şi plecă.

Kirkhart se văzu nevoit să ia aceeaşi decizie ca noaptea trecută, însă de data asta hotărî să rămână pe urmele lui Hammond. Notase numărul de înmatriculare al Mercedesului şi avea fotografii cu femeia, aşa că o putea găsi mai târziu. Îşi mută maşina şi se pregăti pentru o aşteptare lungă şi plicticoasă. Tocmai se instala mai confortabil, când Mercedesul – cu blonda la volan – apăru din direcţie opusă şi se strecură în parcare, cu

trei maşini în faţa lui.

Întoarcerea ei pe furiş îi alungă plictiseala şi, când maşina lui Hammond ieşi din garaj, iar blonda se luă după el, Kirkhart îi lăsă să se îndepărteze puţin şi porni în urmărirea lor.

Acum o văzu pe femeie ieşind din biroul agenţiei de zbor şi îndreptându-se grăbită spre Mercedes. Luă telefonul şi transmise numărul de înmatriculare al automobilului şi descrierea femeii coechipierilor săi, cerându-le să afle cine era. Convins că urma să intre în posesia unei informaţii relevante, intră cu paşi mari în birou ca să se intereseze încotro pornise Jeff Hammond.

12

După-amiaza învăluise vastul club de vânătoare din Virginia de Vest al colonelului Bates într-o căldură îmbietoare la somn, dar Păstrătorii nu se opriseră din lucra. Cu feţele transpirate, continuau să muncească de zor, curăţând şi verificând armele, practicând artele marţiale şi întrecându-se în cadrul exerciţiilor inventate de Bates ca să le păstreze atenţia trează.

Lăsând în urmă tabăra zumzăind de activitate, colonelul Bates se întoarse în cabana sa şi se îndreptă direct spre vitrina cu arme, de unde alese un SIG Sauer de 9 mm. Îl cântări în mână, încântat de forma şi eficienţa sa, apoi îi introduse un încărcător plin şi-l puse în tocul de piele de sub braţ. Asta avu darul să-l relaxeze puţin. Se simţea la largul lui când era înarmat, mai ales cu un pistol de calibrul lui SIG Sauer. Cu ajutorul lui o să rezolve problema definitiv.

Îşi puse jacheta maro, care ascundea foarte bine pistolul şi se aşeză în faţa oglinzii. Privindu-şi faţa mare şi trupul voinic, produsul machiajului expert şi al bureţilor, avu din nou senzaţia stranie că nu ştie cine este, că începea să-şi piardă adevărata identitate.

Cu un efort de voinţă, îşi înăbuşi neliniştea şi se concentră asupra planului său. Avea trei probleme şi oricare dintre ele risca să-i pericliteze operaţiunea ce urma să aibă loc sâmbătă, doar peste trei zile. Asta îl îngrijora, dar nu foarte mult. Extraordinara lui capacitate de a prevedea problemele era unul dintre mijloacele cu care îşi înfrânsese majoritatea inamicilor. Ca întotdeauna, avea şi acum un plan.

Îşi băgă o pungă mică din piele în buzunarul de la şold şi încheie buzunarul pentru mai multă siguranţă. Se uită pe fereastră. Maşina lui, marca Humvee, îi fusese adusă şi era parcată în faţă. Cu o mimă surâzătoare, ieşi în aerul de munte şi se urcă la volan plin de energie, redevenind el însuşi. În vreme ce conducea cu viteză spre poartă, trecea în revistă situaţiile neprevăzute ce se puteau ivi.

Marty Coulson era îndrăgostit. Pădurile Virginiei de Vest deveniseră mai verzi, cerul de munte mai albastru, iar inima lui

tânără tresălta de fericire. Duse de ghidon motocicleta Honda, pe care o împrumutase din garaj, până când fu sigur că motorul acesteia nu mai poate fi auzit din club. Apoi opri lângă un tufiş de cucută, apăsă pedala de acceleraţie şi coborî în goană muntele până în Stone Point.

Purta jeanşi, un tricou cu mâneci scurte şi cască de motociclist. Când frână în faţa casei Lilei, amplasată în marginea de sud a oraşului, roţile ridicară trâmbe de praf pe strada nepavată. Îşi scoase casca, o băgă sub braţ şi alergă spre veranda din faţă.

Ea deschise repede uşa cu plasă contra ţânţarilor.

— Ai venit! Oh, Marty, cum ai reuşit să te strecori?

O luă în braţe şi îi sărută fiecare bucăţică de piele neacoperită. Îi plăcea mirosul de mentă din respiraţia ei şi cel de parfum care răzbătea dintre sânii mici. Avea părul lung, castaniu, drept şi mătăsos ca iarba. Îşi trecu degetele prin el, murmurându-i numele:

— Lila, Lila, Lila... O trase în casă şi uşa se trânti în urma lor. Au plecat?

— Sigur. Sunt la lucru. Nu credeam că vii, Marty. Mi-ai spus că Bates nu lasă pe nimeni să plece. Dar te-am aşteptat. Ştiam că dacă cineva va reuşi să se strecoare neobservat, tu vei fi acela. Oh, Marty! Am făcut duş şi m-am aranjat pentru tine. Sunt frumoasă?

— Cea mai frumoasă fată din lume.

Îşi lăsă casca şi o împinse spre dormitor, cu picioarele lipite de ale ei.

— Nu numai cea mai încântătoare fată pe care am văzut-o, dar şi cea mai frumoasă care s-a născut vreodată. Aşa eşti, Lila.

— De ce lucrezi pentru omul ăla, Bates? Ce faceţi sus pe munte toată ziua? Nu înţeleg de ce nu pot să te vizitez.

Marty se opri brusc. Îi dădu părul la o parte şi se uită în ochii ei de culoarea liliacului. Erau îmbătrâniţi deja, dar aveau gene dese şi o culoare plăcută.

— Nu lucrez pentru colonel. Lucrez *cu* el. Să nu spui nimic rău despre el, Lila. Datorită lui, lumea va deveni mai bună, iar tu o să te bucuri că am făcut atâtea sacrificii. O să fim din nou un popor adevărat. N-o să mai cedăm altora slujbele noastre şi banii noştri şi tot ce ştim. Tot ce avem mai valoros. America e a americanilor. Aşa trebuie să fie şi asta e voinţa lui Dumnezeu. Va trebui să ai încredere în mine şi să nu mai spui sau să mai

gândeşti ceva rău despre el. Îmi promiţi?

Ea dădu din cap cu un aer solemn, iar el râse încântat. O sărută lung şi pătimaş, iar acum fu rândul ei să-l tragă spre pat.

În trecut, bărbatul care îşi spunea colonelul Caleb Bates coordonase o forţă de elită, cea mai periculoasă din lume. În aceste condiţii n-ar fi fost nici o problemă să găsească o căsuţă părăginită de la marginea unui oraş mizerabil. Dar asta nu se potrivea scopului său. Lăsă maşina Humvee în pădure, o acoperi cu ramuri şi se strecură printre copaci, luând-o pe jos spre sud până când dădu de motocicleta luată de băiat de la club. Era parcată chiar în faţa cocioabei, dându-l de gol. Oftă. Oamenii – în special cei tineri – sunt atât de previzibili!

Rezistând impulsului de a se apropia imediat, cercetă cu atenţie strada prăfuită, mărginită de copaci subţiri şi de curţi pline de gunoaie. Când se convinse că e pustie, o luă repede spre cocioabă. Nu îi plăcu cum arăta veranda. Era veche şi scândurile scârţâiau în mod sigur. Porni în recunoaştere în jurul casei, uitându-se pe furiş pe ferestre, până când ajunse la una deschisă prin care se auzeau voci.

— Încă o dată, zise râzând femeia. Sărută-mi *toate* degetele de la picioare. Mi-am dat unghiile cu ojă roz sexy special pentru tine.

Bates scoase pistolul SIG Sauer şi îi înşurubă amortizorul.

— Dar cu mine cum rămâne? auzi vocea lui Marty Coulson. Degetele mele nu merită sărutate?

Bates se ridică prudent şi se uită prin fereastra deschisă. Era dormitorul unei fete. Băiatul şi fata stăteau goi în pat, acoperiţi parţial cu un cearşaf ieftin, cu model floral. Pe podea se afla un prezervativ folosit. Fata se ridică în genunchi şi cearşaful căzu, dezgolindu-i sânii. Luă piciorul băiatului, întredeschise buzele deasupra degetelor lui… şi îl văzu pe Bates la geam. Începu să ţipe. Băiatul sări din pat şi se uită în jur să vadă ce se întâmplase.

Bates trase. Primul glonţ nimeri inima băiatului, pentru că el era cel mai primejdios. Imediat, îl trase şi pe al doilea exact în mijlocul frunţii fetei. Pistolul cu amortizor scoase două păcănituri înăbuşite. Dormitorul se umplu de stropi de sânge, iar cearşaful se acoperi de băltoace vişinii. Băiatul şi fata căzură pe spate, forţa gloanţelor de 9 mm aruncându-i pe jumătate din pat.

Totul se termină în trei secunde. Bates puse arma la loc în toc

şi îşi trecu palma pe deasupra gurii, ştergând picăturile de sudoare care apăruseră în clipa în care fata ţipase. Privi spre stradă şi spre celelalte case, dar nu văzu pe nimeni.

Mai avea o treabă de rezolvat. Trase din buzunar o cutie mică, plată şi ermetică, o deschise şi scoase din ea o mănuşă chirurgicală tratată special. Şi-o puse cu grijă pe mâna stângă şi se prinse de pervaz, apoi îşi lăsă mâna să alunece ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul. Amprentele neregulate aveau să pară reale şi proaspete şi cel puţin una dintre ele va fi uşor de detectat.

Mai devreme în după-amiaza aceea fusese anunţat telefonic că Jeffrey Hammond era în drum spre Stone Point. Atunci ceruse mănuşa. Amprentele imprimate pe aceasta proveneau de la mâna stângă a lui Hammond şi fuseseră luate în timpul unei întâlniri într-un bar din Washington şi păstrate pentru orice eventualitate. Minuţiozitatea pregătirii constituia cheia succesului lui Bates, iar reporterul şi fostul agent special FBI devenise incomod. Era timpul să pună capăt căutărilor lui.

Se mai uită încă o dată în jur. Fluierând fals, traversă repede strada şi dispăru în pădure.

Bates nu se considera un criminal. Nu îi plăcuse niciodată să ucidă, cum ştia că se întâmplă cu adevăraţii asasini. Omora numai din necesitate. Totuşi, acum era cuprins de o stare euforică. Treaba din după-amiaza aceasta fusese bine făcută. Tânărul Marty Coulson se dovedise prea isteţ, iar Bates avea nevoie de discipoli lipsiţi de iniţiativă sau ambiţie, aşa că Marty trebuia oricum eliminat. În acelaşi timp, rezolvase şi problema reprezentată de Jeff Hammond.

Acum trebuia să se ocupe de cea de-a treia chestiune. Era imperios necesar să statornicească legături de sânge cu Păstrătorii şi în acest scop avea să se folosească de uciderea celor doi. Simetria întregii situaţii îl încântă atât de mult, încât chicoti bine dispus.

Ajunse în tabără chiar în clipa în care soarele apunea peste crestele împădurite ale muntelui, împrăştiind o lumină portocalie, strălucitoare. Noaptea se lăsă repede, umedă şi mirosind a frunze putrezite. Îi convocă pe Păstrători în sala de mese. Pe măsură ce intrau, le scruta feţele strălucind de curăţenie. Se spălaseră şi se pregătiseră pentru cină. Dinspre bucătărie răzbăteau arome îmbietoare de friptură de vită la tavă şi plăcintă cu cireşe.

În sală, sergentul făcu câteva anunţuri cu caracter general. Bates se postă în spatele lui, aşteptând să termine ce avea de spus. Nerăbdător să audă comunicatul conducătorului lor, sergentul îşi încheie în grabă intervenţia şi Bates trecu în centrul podiumului, dominându-i pe ceilalţi cu statura sa impunătoare. Toate discuţiile şi mişcările încetară. Le captase atenţia, dar voia mai mult.

— S-a produs o tragedie, începu el solemn.

Imensa încăpere îngheţă.

— După cum ştiu unii dintre voi, tocmai m-am întors dintr-o misiune în Stone Point să aduc înapoi pe unul dintre tinerii noştri patrioţi, Martin Coulson. Marty avea o prietenă acolo şi nu a rezistat tentaţiei. A nesocotit ordinul de a rămâne în tabără…

Se auzi un geamăt din sală şi Bates îşi dădu seama că cea care nu se putuse stăpâni era mama lui Marty.

— Nu a fost oprit de poliţie, nu-i aşa? întrebă femeia terorizată de spaimă. Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat cu băiatul meu?

— Îmi pare rău, mamă. Fii tare, o îndemnă Bates pe un ton grav. Băiatul a murit.

Păstrătorii erau oameni cu familii, iar moartea unui tânăr simpatizat de toţi i-a afectat foarte tare. Femeile începură să suspine. Maxilarele bărbaţilor se încleştară. Mama lui Marty îşi ascunse faţa în umărul soţului ei şi izbucni în plâns, în timp ce ochii bărbatului deveniră sticloşi, în încercarea de a face faţă şocului şi de a nu-şi exterioriza emoţia.

Bates dădu din cap compătimitor. Era timpul să accentueze un pic intensitatea emoţiilor.

— Marty e prima victimă din rândul Păstrătorilor, zise el pe un ton apăsat. Nu s-a sinucis şi nu a survenit nici un accident. A fost *ucis!*

Exact cum se aşteptase, oamenii explodară.

— Cine a făcut-o? vru să ştie un bărbat. Îl omor pe nenorocit!

— Unde e jigodia de criminal? urlă un altul, agitându-şi pumnul. Daţi-l pe mâna mea!

— Spuneţi-ne cine a făcut-o, domnule colonel! ţipă un al treilea.

Bates ridică mâinile să îi potolească. Disciplina de fier pe care le-o inculcase şi loialitatea nemărginită faţă de el îi reduseră imediat la tăcere.

— Am să vă spun cine a făcut-o, nu ca să vă răzbunaţi acum, dar ca să vă aduceţi aminte mai târziu cât de mare nevoie are

ţara asta de noi şi de cauza noastră.

Făcu o pauză aşteptându-se ca asistenţii să-i soarbă fiecare cuvânt.

— Fraţi Păstrători, tânărul nostru tovarăş a fost asasinat de un *agent FBI!*

Deşi nu era sută la sută adevărat, ştia că aceasta va fi interpretarea dată ştirii de presă referitoare la arestarea fostului agent FBI. Cu un aer satisfăcut le privi chipurile schimonosite de furie şi de ură. În adâncul inimilor lor, ştiau care sunt „adevăraţii" duşmani ai ţării lor.

Bates dădu din cap.

— Da, patrioţi. Ştim cine e duşmanul şi ce avem de făcut. Aşa e?

— Aşa e! rostiră ei la unison.

— Şi nu suntem singuri în lupta noastră. Gândiţi-vă la fraţii şi surorile noastre din Montana care au ţinut piept şacalilor din guvern. Amintiţi-vă de bombele din Washington şi de atacurile armate asupra băncilor din Vestul Mijlociu. Şi, mai presus de toate, nu uitaţi distrugerea clădirii federale din Oklahoma City. Noi, patrioţii, nu avem numai o tradiţie de sacrificiu şi supravieţuire, dar şi de *victorie.* Aşa e?

— Aşa e!

Bates ridică vocea şi li se adresă pe un ton înflăcărat:

— Marty a fost asasinat de un agent FBI, iar asta înseamnă că guvernul se va năpusti curând şi asupra noastră. Pentru a-l răzbuna pe Marty, trebuie să părăsim imediat Virginia de Vest, ca să ne putem încheia cu succes pregătirile operaţiunii. Sâmbătă, avem întâlnire cu un viitor măreţ şi glorios. Marty vrea să fim acolo. *Vrea să învingem.* O vom face pentru Marty! Aşa e?

— *Aşa e!* urlară cu toţii. *Pentru Marty!*

Bates îi smulsese din ghearele durerii şi furiei, înălţându-i pe culmile olimpiene ale onoarei. Nu există forţă mai mare decât fulgerul controlat şi asta erau ei în mâinile lui. Îi aparţineau lui, aspiraţiile lor se identificau cu ale lui, iar acum dependenţa lor faţă de el era mai mare ca oricând.

— Elicopterele sunt pe drum, le spuse pe un ton imperativ. Împachetaţi-vă lucrurile. Şeful intendenţei o să vă repartizeze proviziile pe care trebuie să le supravegheaţi. La treabă!

Cu el în frunte, ieşiră în marş din sală şi se împrăştiară. Erau înfricoşător de eficienţi, adevărate trupe de elită, asemănătoare celor de paraşutişti cu care se antrenaseră o bună bucată de

vreme. Într-o oră, ridicaseră tabăra. Peste încă o jumătate de oră, unii dintre ei urcau în elicoptere, în timp ce alţii părăseau tabăra în camioane, maşini şi motociclete folosind ieşirea secretă. Zgomotul motoarelor reverbera puternic în liniştea nopţii.

Ca de obicei, Bates plecă ultimul. Singur în cabană, redeveni, pentru scurt timp, Alexei Berianov. Sună la sediul din Maryland şi vorbi cu Ivan Vok în limba rusă:

— De data asta Hammond a fost cât pe-aici să ne găsească. Dacă vorbeşte s-ar putea ca lumea să-i dea crezare. Alexei Berianov trebuie să dispară. Trimite-l în vizită la oamenii noştri din Moscova. Berianov va suferi un infarct. Moarte din cauze naturale, da? Astfel vom elimina riscul ca cineva să-l recunoască pe Berianov în Caleb Bates.

— Voi aranja totul, Alexei.

— Foarte bine.

Berianov închise şi îşi reluă vechea înfăţişare. Cel care ieşi în noaptea răcoroasă era Caleb Bates. Aruncă o privire peste tabăra pustie, luminată de razele lunii şi porni grăbit spre ultimul elicopter. Trâmbe fantomatice de ceaţă se ridicau din pământul cald. În jurul lui nu mai erau decât cochiliile părăsite ale clădirilor. Nu exista nici un memento, nici un fel de gunoi sau hârtii cu informaţii incriminatoare referitoare la misiunea distructivă a celor care locuiseră şi se instruiseră acolo, se aflau într-o misiune de distrugere pe viaţă şi pe moarte.

Fremătând de nerăbdare, se urcă în elicopterul zgomotos, se întoarse spre pilot şi arătă cu degetul în sus. Pilotul dădu din cap şi aparatul se înălţă ca un demon în noaptea neagră. Pentru Caleb Bates – şi pentru Alexei Berianov – nu mai exista cale de întoarcere.

13

Inima e doar o pompă în doi timpi, o simplă rotiţă din angrenajul reprezentat de organismul uman. Totuşi, noua ei inimă – o bucată de ţesut viu de mărimea pumnului care bătea atât de vibrant în pieptul ei – părea să fi întors cu susul în jos viaţa lui Beth, lăsând-o nu numai să plutească în derivă printre evenimente de neînţeles, dar şi contrariată din cauza noii sale identităţi.

Jeff Hammond plecase în Virginia de Vest, aşa că Beth se duse acasă, cu inima strânsă şi gura uscată de îngrijorare. Toată după-amiaza se plimbă prin casa ei din Georgetown. Crezuse întotdeauna că viaţa merge în linie dreaptă. Pentru ea nu existaseră prea multe curbe. Crescuse în umbra de aur a părinţilor ei, în Los Angeles. Pentru ei, oraşul era mai mult decât o simplă adresă: reprezenta terenul de acţiune şi de bătălie care le consfinţise imensele realizări profesionale.

Tatăl ei – regele de necontestat al tribunalelor din Los Angeles – făcuse din numele său un sinonim pentru cazurile imposibile. Când un potenţial client, de obicei un individ negru de păcate, întreba care avea să fie onorariul lui Jack Cuţitarul Convey pentru a învinge sistemul, tatăl ei studia lista bunurilor acestuia şi se oprea la total.

— Cred că viaţa ta merită cel puţin atât, nu? Dacă nu eşti de aceeaşi părere, înseamnă că nu am ce apăra.

Pentru el, genul acesta de logică revoltătoare însemna aur.

Mama ei, pe de altă parte, era regina elegantă şi puternică a afacerilor imobiliare din Los Angeles. Janet Reese Convey fusese amestecată în majoritatea proiectelor mari de construcţii ale sud-vestului – săli de expoziţie, locuinţe, imense centre comerciale. Janet descoperise valoarea proprietăţii în anii copilăriei, când în curtea bunicului ei ţâşnise petrolul. Dintr-o dată, micuţul bungalou înconjurat de flori, de straturi de roşii şi de pomi fructiferi – şi aşezat lângă o instalaţie urâtă de foraj – se transformase într-o lume a posibilităţilor nelimitate. Banii ieşeau în valuri din pământ şi familia ei numeroasă a început să prospere. Emoţia acelor vremuri, transformarea miraculoasă a sărăciei în belşug, lăsase asupra ei o impresie de neşters.

Beth, singurul copil al lui Jack şi Janet, nu se născuse cu o lingură de argint în gură, ci cu un set întreg de linguri. Avea tot ce voia – jucăriile cele mai noi, guvernantele cele mai bune, şcoli alese pe sprânceană şi tovarăşi de joacă proveniţi din elita Coastei de Vest. După ce crescuse şi se transformase într-o frumuseţe blondă cu picioare lungi, devenise nelipsită de la cele mai răsunătoare petreceri din Beverly Hills, Brentwood şi de pe Coastă, la Newport sau Linda Isle. Avea cele mai rapide maşini. Haine create de cei mai vestiţi stilişti sau zdrenţele cele mai hippy din Melrose. Coafuri sofisticate, realizate de Adamo Lentini. Şi, desigur, avea iubiţi. Iubiţi superbi, cu trupuri bronzate de surferi, ceea ce presupunea timp liber din belşug şi alocaţii nelimitate de la părinţi.

Când împlinise optsprezece ani, viaţa ei se schimbase complet. Amintindu-şi acel episod, simţi un fior rece, dar şi-l înăbuşi imediat. Practic pusese capăt existenţei sale anterioare şi devenise serioasă. Exact aşa cum mama ei descoperise vraja pământului şi tatăl ei fusese sedus de rolul de luptător în sala de judecată, Beth se lăsase subjugată de puterea minţii. Simţea nevoia să se cufunde în lumea ideilor. Renunţase la sentimente şi stătea ore în şir contemplând întinsul bazin al Los Angeles-ului, gândindu-se la chestiuni legate de istorie, politică, modă, chiar şi de mecanică. Luase lecţii de limbi străine şi desen. Totul o fascina.

Iar acum, la treizeci şi trei de ani, era mai derutată ca oricând. Faptul că nu se mai recunoştea o zguduise. Dacă nu ştii cine eşti, câmpul cunoaşterii tale se limitează alarmant.

Ore întregi străbătu de la un capăt la celălalt vila în stil victorian şi privi fără să vadă mobila luxoasă şi obiectele scumpe de artă, pe care le cumpărase graţie cunoaşterii subtilităţilor legii. Îşi dădea seama acum că se înşelase: în pofida devierilor accidentale, viaţa ei nu fusese clădită pe baze raţionale, aşa cum crezuse întotdeauna. De fapt, alesese calea cea mai uşoară.

Datorită susţinerii materiale a părinţilor săi avusese posibilitatea să-şi satisfacă o multitudine de interese. Până la urmă alesese domeniul juridic, remarcându-se prin abnegaţie şi profesionalism. În fond, asta făcuse familia ei, care îi inoculase dorinţa de afirmare.

Nu avusese niciodată îndoieli, doar aspiraţia fierbinte de a fi la fel de bună ca ei, de a fi de fapt cea mai bună. Îşi propusese o mulţime de obiective. Dar acum nu mai era aceeaşi. Se îndoia de

toate şi nu ştia încotro s-o ia… şi ce să facă…

Îşi impuse să nu se abată de la programul zilnic de duşuri şi exerciţii. Îşi examină cucuiul din frunte, care se micşorase. Şi-ar fi dorit ca şi problemele să dispară la fel de uşor. Fără chef, se îmbrăcă din nou. Decise să dea câteva telefoane şi să anunţe pe toată lumea că era în căutarea unui nou serviciu. Aducându-şi aminte de câte ori fusese contactată de alte firme din District înainte de operaţie, fu sigură că avea să găsească ceva interesant. Totuşi, nu simţea nici un imbold ca să înceapă căutarea.

De fapt, voia să afle cum de îl recunoscuse pe Anatoli Iurimengri. Cum de îi ştiuse numele, fie şi parţial. De ce avea coşmaruri în care i se perindau prin faţa ochilor ruşi, soldaţi şi scene de violenţă. *De ce?*

Asta îi aduse aminte de la chirurgul ei, Travis Jackson. Sună la cabinetul lui, dar bineînţeles că era ocupat cu un pacient.

— Să îi transmit doctorului numele dumneavoastră? întrebă asistenta fără să manifeste nici cel mai mic interes.

— Mă numesc Beth Convey şi în urmă cu un an mi s-a făcut un transplant de cord.

Indiferenţa femeii dispăru ca prin farmec.

— Aşteptaţi puţin, domnişoară Convey.

Femeia uitase să apese butonul stand-by şi Beth auzi toate zgomotele unui cabinet aglomerat – accese de tuse, râsete, foşnet de pagini, voci enervate întrebând cât mai aveau de aşteptat. Era pe punctul să închidă, presupunând că doctorul nu putea fi întrerupt în timpul consultaţiei, când îi răsună în ureche vocea îngrijorată a lui Travis Jackson.

— Beth? Ce s-a întâmplat? Te simţi bine? Spune-mi, ce…

— Mă simt bine, Travis. Totul e bine, zise ea şi se răzgândi brusc. Nu, nu e adevărat. *Nu* sunt bine. Cel puţin, din punct de vedere mintal.

Îl auzi cum respiră uşurat. Inima ei funcţiona normal, deci nu era o urgenţă medicală.

— Atunci, care e problema?

— Mi se întâmplă în continuare lucruri ciudate. Înfricoşătoare. Iar lucrul cel mai rău este că nu mă mai port ca înainte. Nu mai sunt aceeaşi persoană.

Îl auzi oftând. Cu ochii minţii îl văzu, ca de atâtea ori anul trecut, Stând lângă patul ei de spital, cu faţa gravă şi plină de

interes, cu ochelarii aşezaţi pe vârful nasului, vorbindu-i despre starea ei de moment şi apoi despre convalescenţă. Prezenţa lui o liniştise tot timpul.

— Ia-o de la început, o îndemnă el.

Fără să îi dea nume sau locuri, îi povesti tot ce se întâmplase de când sunase la numărul misterios din Arlington.

— Ai spus toate astea poliţiei? întrebă el stupefiat.

— Nu chiar tot. Le-am vorbit despre crimă, dar au crezut că sunt nebună sau că încerc să joc o festă cuiva.

— E ridicol.

— Au murit oameni. Am fost urmărită şi ameninţată. Încă mai am coşmaruri şi gânduri, sentimente şi idei care îmi sunt străine. Comportamentul meu s-a schimbat radical. Nu mă recunosc. Nu sunt sigură că îmi place persoana care am devenit.

— Calmează-te, te rog, zise el şi o notă de nerăbdare se făcu simţită în vocea lui de obicei domoală. Dacă ce mi-ai spus s-a întâmplat într-adevăr, tot ce pot…

— *Dacă?* întrebă ea fără să îi vină să creadă. Nu mă crezi?

— Beth, ascultă-mă!

Nerăbdarea lui cedă locul enervării.

— Da, cred că tot ce mi-ai spus s-a întâmplat cumva. Dar nu inima ta e cea care te conduce şi care te schimbă, îţi garantez. Trauma e de vină, medicamentele, nervozitatea, nerăbdarea de a-ţi relua activitatea, asociată cu frustrarea provocată de descoperirea că ţi-au fost furaţi clienţii. Sunt probabil o sută de motive de genul ăsta şi toate îţi influenţează percepţia şi memoria. Fără îndoială că aceste schimbări aparente vin din trecutul tău, dar tu ai uitat pur şi simplu care sunt conexiunile. Inima ta *nu* îţi vorbeşte. Nu are cum. E imposibil. Ridicol. Nu există absolut *nici* o dovadă concretă sau o bază ştiinţifică pentru asemenea presupuneri absurde. Ţi-am spus deja toate astea.

Încerca să scape de ea. Îi răspunse răstit:

— A trecut un an, Travis şi nimic nu s-a schimbat. De fapt, situaţia s-a înrăutăţit. Lucrurile groaznice care mi se întâmplă de ieri nu au legătură cu nimic din viaţa mea de dinainte de transplant, *îţi* garantez.

Se lăsă tăcerea. Avu impresia că plecase de la telefon. Când vorbi din nou, tonul lui era aspru:

— Te rog să iei un sedativ şi să dormi bine. Îţi agravezi singură starea. O să-i cer Tinei să-ţi facă o programare pentru mâine. Am agenda foarte încărcată, dar o să reuşim să te strecurăm cumva.

O să chem şi o colegă să te vadă. O să îţi placă de ea. Îmi datorează un serviciu şi cred că o să lucraţi bine împreună.

— Cine e colega asta?

— Patricia Fall.

— Numele îmi pare cunoscut. E psihiatră?

— Da şi încă una foarte bună. Poate că trebuie să luăm în calcul posibilitatea că se întâmplă mai multe cu tine şi cu starea ta emoţională decât am anticipat…

— Nu prea cred, zise ea şi, copleşită brusc de furie, trânti receptorul în furcă. De fapt, sunt convinsă că *tu* ai nevoie de psiholog, Travis, pentru că refuzi să priveşti realitatea în faţă. Tu te *înşeli!* Tot ce ţi-am spus se întâmplă într-adevăr. Tu te înşeli şi toate astea sunt *adevărate!*

Tremurând de furie, rămase nemişcată lângă telefon. Îi venea să spargă totul în jur. *Cum îndrăznea!* Respirând greu, încercă să se calmeze. Şi furia cedă încet-încet locul disperării. Casa i se părea teribil de pustie, deşi întotdeauna o reconfortase tăcerea. Nu exista nici un răspuns? Nu o putea ajuta nimeni?

Până atunci reuşise să facă distincţia dintre real şi imaginar. În mod obişnuit, acest lucru devine posibil încă de la vârsta de cinci ani. Desigur că poţi să te prefaci şi să negi totul. Pe la vârsta de patru ani, îşi crease o prietenă imaginară pe care o numise Linda. Guvernanta ei le oferea amândurora ceai în chioşcul din grădină, iar Beth, profitând de o clipă de neatenţie a femeii, bea şi ceaiul Lindei şi apoi îi spunea guvernantei cât de mult îi plăcuse prietenei sale.

În aceeaşi perioadă, un băieţel care locuia în vecinătatea lor pretindea că are o rachetă cu care zboară tot timpul pe lună. Poveştile lui erau pline de aventuri incitante şi dacă i se spunea că minte, băiatul protesta cu vehemenţă. Dar exact în momentul în care ea îşi pierduse interesul pentru Linda în favoarea cărţilor şi filmelor, el începuse să fie pasionat de fotbal şi de jocuri pe calculator. Recunoscuseră unul faţă de altul că Linda şi racheta spaţială nu existaseră niciodată.

Acum se simţea ca un preşcolar, neştiind dacă poate face diferenţa între realitate şi imaginaţie. Oftă, ridică braţele deasupra capului şi se întinse. Trebuia să uite o vreme de toate astea. Se duse în birou, sperând să găsească o ocupaţie care să-i alunge gândurile negre. Pe masă se afla servieta ei şi în clipa aceea îşi aminti de lista cu proprietarii secreţi ai companiei HanTech. Uitase şi de listă şi de Michelle Philmalee.

Loialitatea lui Michelle se dovedise cam efemeră, fiind înăbuşită de orbirea ei în materie de bărbaţi. Unele femei maltratate ajung victime în cele mai diverse împrejurări ale vieţii, în timp ce altele sunt ca Michelle – extrem de capabile, dar periculos de vulnerabile când vine vorba de bărbaţi şi de escapade amoroase. Spera ca Michelle să se trezească la realitate într-o bună zi.

Între timp, aceasta avea mare nevoie de informaţiile despre HanTech ca să îşi salveze afacerea cu uraniu şi adevărul era că Beth o simpatiza pe Michelle. Toţi clienţii aveau defectele lor şi nici Michelle nu făcea excepţie de la regulă. Pe lângă asta, nu avea rost s-o pedepsească; şi Beth fusese destul de fraieră ca să aibă o aventură cu fătarnicul de Phil Stageman.

Încântată că găsise ceva folositor de făcut, copie lista proprietarilor la xeroxul ei, scrise numele lui Michelle pe un plic maro şi puse foaia de hârtie înăuntru. Stătu pe gânduri o clipă, apoi scrise repede un bilet pentru a-i transmite cele mai bune urări. Dat fiind că era combinată cu Phil, avea nevoie de aşa ceva. Porni cu maşina prin amurg spre casa lui Michelle şi îi puse plicul în cutia poştală.

La întoarcerea acasă, se instală comod în sufragerie. Camera era mare şi aerisită, cu ferestre înalte ce dădeau spre strada rezidenţială, cufundată în întuneric. Se simţea un miros slab de lac pentru mobilă, cu aromă de lămâie. Televizorul era ascuns într-un dulap antic. Se aşeză în fotoliul ei preferat, îşi puse picioarele pe măsuţa cu placă de marmură şi începu să schimbe canalele. Serialele de comedie o plictiseau, dramele păleau în comparaţie cu propria ei viaţă, iar ştirile o deprimau.

Închise televizorul şi îşi sună două prietene vechi din Washington. Discutară despre lucruri lipsite de importanţă şi, pentru moment, normalitatea situaţiei o reconfortă.

Cu moralul mai ridicat, îşi luă medicamentele şi îşi pregăti o cină copioasă. Mai făcu o serie de exerciţii şi apoi încă un duş. Îşi uscă părul, îşi puse halatul şi se întoarse din nou în birou, sperând ca atmosfera de lucru să-i alunge haosul din minte. În clipa aceea, observă că beculeţul roşu al robotului telefonic clipea.

Îl privi fix, nesigură dacă voia să ştie cine telefonase cât timp făcuse duş şi ce mesaj lăsase. Poate că o sunase Travis Jackson ca să îşi ceară scuze şi să-i spună că era foarte posibil ca inima ei să-i trimită mesaje. Se uită la ceas. Trecuse de opt. Putea fi şi Jeff

Hammond. Îşi înghiţi nodul din gât. Nu, el era în Virginia de Vest. Îşi luă inima în dinţi şi apăsă pe butonul „mesaje noi”.

Vocea arogantă a secretarei personale a lui Zach Housley o anunţa: „Domnul Housley m-a rugat să vă informez că paznicii v-au strâns toate lucrurile personale din fostul dumneavoastră birou. Veţi primi cutiile acasă mâine. Cu plata taxelor la livrare, bineînţeles. Am rămas peste program să mă ocup de asta. În amabilitatea sa, domnul Housley m-a rugat să vă avertizez să fiţi acasă ca să-i plătiţi pe expeditori. Aş vrea să adaug, domnişoară Convey, că suntem cu toţii foarte dezamăgiţi de comportamentul dumneavoastră”. Apoi închise.

Beth îngheţă. Se holbă la robotul ce amuţise. Amabilitate? Ce nemernică înfumurată! Nu, mesajul îi aparţinea în totalitate lui Zach. Femeia nu ar fi îndrăznit să vorbească aşa decât la îndemnul lui Zach Housley. Avea toate particularităţile lui distinctive – răutate, aroganţă, ranchiună.

Dintr-o dată, genunchii i se muiară. Copleşită, întinse mâna spre birou, spre perete, spre un obiect de care să se agaţe. Fu un gest reflex şi rămase în picioare doar pentru că se prinsese cu mâna de birou. Încercă să respire, dar o podidiră lacrimile. Suspinând, bâjbâi prin biroul devenit brusc străin, în căutarea unui scaun.

N-o să ajungă niciodată partener în cadrul firmei. Nu mai avea nici slujbă, nici carieră. Coşmaruri îngrozitoare o chinuiau în fiecare noapte şi nu ştia de unde veneau. Parcă întreaga ei viaţă nu numai că se schimbase, dar suferise mutaţii profunde. Numărul de telefon ce îi răsunase în minte o dusese la ucigaşul bărbatului din coşmarurile ei. Criminalul – Jeffrey Hammond – o amenințase. Se trezise într-o cameră ciudată de motel fără să aibă nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo. Cum? De ce? Să o salveze din ghearele lui Hammond? Să o ascundă, s-o înlăture din cale? Nu înţelegea nimic, dar un lucru era clar – toate acestea nu i s-ar fi putut întâmpla lui Beth Convey pe care o cunoscuse cândva.

La fel de brusc îi reveni furia care o năpădise în timp ce vorbea cu Travis Jackson. Nu, ea *era* Beth Convey. *Nu* avea s-o învingă nimeni. *Nimic n-o s-o distrugă.* Lacrimile se opriră şi Beth îşi şterse ochii cu degetele. Cine erau necunoscuţii din coşmarurile ei, dintre care unul se dovedise că exista cu adevărat? Şi cine era Hammond? De ce îl ucisese pe Iurimengri, transfugul KGB-ist?

Luă un şerveţel din cutia de pe birou, îşi şterse nasul şi se îndreptă spre sufragerie. În dreptul barului, pe care îl ţinea bine aprovizionat pentru musafiri, îşi turnă o votcă cu gheaţă şi bău jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Băutura tare îi arse gâtul. *La dracu'!* Ce făcea? Votca nu se bea în felul acesta, dar gustul îi aminti cât de diferită era viaţa ei acum. Cariera ei se năruise, dar nu mai părea să-i pese... Oricum va trebui să ia doze masive de medicamente tot restul vieţii... o viaţă plină de restricţii şi, probabil, scurtă. Ce viitor o aştepta în cazul în care Jeff Hammond sau altcineva nu o omora mai repede?

Se simţi vlăguită. Paharul îi căzu din mână pe covor, împrăştiind votca şi cuburile de gheaţă. Dintr-un colţişor al minţii, o voce o linişti – *nu îţi face griji, votca nu pătează.* Îi veni să râdă, dar plămânii nu o ascultară. Tremurând, ieşi în hol şi urcă ţinându-se de balustradă. Îşi adună puterile ca să-şi facă toaleta de seară.

Pe urmă se prăbuşi în pat, stinse lumina şi se ghemui în poziţia fătului, privind prin fereastra de la etajul al doilea. Studie stelele şi ascultă zgomotele nopţii. Simţi un fior rece alunecându-i pe spate, dar nu îi ajunseră la urechi decât zgomotele familiare ale oraşului şi geamătul înăbuşit al vântului. Îşi spuse că ea era Beth Convey. Maşina care ucidea cu compasiune. Regina Cosmosului. Steaua Universului. Nu avea nevoie decât de un somn bun.

Cu câteva case mai jos faţă de vila în stil victorian, Nikolai Fedorov stătea ghemuit şi aparent dormitând în furgoneta sa Chevrolet. Parcase maşina cu spatele la casa lui Convey ca să micşoreze şansele de a fi observat, deşi nu se aştepta să-i facă necazuri. Individa nu avea nici un fel de experienţă. Era o amatoare.

Stătea la pândă privind în oglinda retrovizoare. Văzu cum se sting luminile rând pe rând, până când doar fereastra dormitorului rămase luminată. Când se stinse şi asta, folosi linia codificată a telefonului său mobil ca să-l sune pe Alexei Berianov. Fu luat prin surprindere de vocea care îi răspunse.

— Raportează.

Vocea bubuitoare nu părea să aparţină fostului general KGB. Pe lângă aceasta, Fedorov auzea bâzâitul ritmic al rotoarelor unui elicopter. Prudent, spuse:

— *Şto vî dumaete ab cam?* Ce părere aveţi? Cred că s-a

culcat.

Vocea generalului scăzu până aproape de şoaptă.

— Rămâi unde eşti. Ea şi casa ei trebuie supravegheate continuu. E foarte important să ştim cine intră şi cine este. Cu cine se vede şi ce face. Totul.

Legătura se întrerupse.

14

Cei trei bărbaţi stinseră focul de tabără cu picioarele. Liderul lor – un bărbat frumos, arătând splendid în uniformă de general – le făcu semn să vină după el prin noaptea întunecată.

Împreună cu ceilalţi doi bărbaţi, Beth îl urmă în goană, ţinând pistolul automat AK-47 cu ambele mâini şi privind atentă în jur. Se cutremură când îşi dădu seama că alerga între doi morţi. De-o parte era necunoscutul pe care îl omorâse cu motocicleta, iar de cealaltă, Iuri. Acesta părea furios. Arăta spre conducătorul lor strigându-i ceva, dar nici un sunet nu îi ieşi din gură. Îşi ciuli urechile să audă, să înţeleagă avertismentul lui Iuri...

Brusc, deschise ochii. Avusese încă un coşmar. Doamne, când o să se termine?

Oftă şi privi în jur, încercând să se orienteze. Razele soarelui de dimineaţă se jucau pe tavan şi pe fereastra deschisă intra miros de iarbă proaspăt tăiată. Dintr-o curte vecină se auzea zgomotul unei maşini de tăiat iarba.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că se trezise din acest coşmar cu o senzaţie de inevitabilitate ciudat de liniştitoare: ajunsese la concluzia că visele rele nu aveau să dispară, drept care nu mai trebuia să şi le explice în raport cu standardele obişnuite de viaţă după care se ghidase până atunci.

Zvârli deoparte cuvertura. Era o nouă zi, joi şi ceasul arăta ora 10:25. Dormise zece ore neîntrerupt şi se simţea bine. Îmbrăcă halatul, îşi luă medicamentele, alergă în bucătărie şi puse de cafea. În ciuda părerii lui Travis Jackson, începea să dea crezare ideii nebuneşti, ridicole, de neconceput că inima ei comunica cu ea. Trebuia să vorbească cu doctoriţa aceea psiholog care o vizitase la spital. Adevărul era că tot anul se întrebase ce putea să-i spună femeia.

Îşi mânca înfometată omleta când sună telefonul. Se uită la cel de pe peretele bucătăriei. Cine putea să fie? Îi excluse pe colegii de la firmă. Nu mai lucra acolo. O clipă, se simţi cuprinsă de teama şi disperarea din noaptea trecută, dar le îndepărtă. Îşi luă farfuria şi se duse în birou, aşteptând să răspundă robotul.

Era Michelle Philmalee, care deborda de entuziasm.

— Beth, draga mea! Eşti un înger. Şi eu m-am purtat atât de

urât cu tine. Încetează, Phil! Nu! Nu-mi pasă. Era Phil, Beth. Îi pare rău şi lui că s-a îndoit de tine. Cere-ţi scuze, Phil.

Urmă o pauză.

— La dracu', Phil! mârâi Michelle. Ne-a dovedit amândurora că ne-am înşelat. Iar eu am făcut prostia să mă iau după tine. Cere-ţi scuze! Aşa procedează adulţii.

Se auzi o uşă trântindu-se cu putere. Michelle oftă.

— Se pare că prinţişorul tocmai şi-a luat tălpăşiţa. A trebuit să-l concediez. Era un dobitoc oricum. Dar atât de atrăgător. Umerii ăia frumoşi şi alte accesorii. Asta e. Dacă te implor, reluăm colaborarea?

Beth se trezi că zâmbeşte. Michelle nu avea nici un pic de ruşine. Însă în dimineaţa asta i se părea mult mai puţin importantă decât ieri. Edwards Bonnett era de domeniul trecutului. Orice avea să îi rezerve viitorul, Michelle nu mai conta.

— Te rog, Beth. Ştii că am fost singura care a vrut să te creadă. Dar mi-e teamă că am lăsat hormonii să îmi întunece judecata şi i-am ascultat pe Phil şi pe Zach. Nişte rechini. Stau şi mă întreb cum ai putut să lucrezi pentru Zach Housley atâta vreme? Le-a spus clienţilor tăi că nu mai ai mult de trăit. Apoi m-a sfătuit – şi cred că a procedat la fel şi cu ceilalţi – să accept avocatul pe care mi-l va repartiza el. Nu e de mirare că te-au părăsit toţi, iar Zach a făcut-o dinadins, draga mea, te asigur. Nu e decât un dobitoc care detestă femeile de succes, aşa că a profitat imediat de şansa de a scăpa de una dintre cele mai periculoase avocate de la firmă.

Beth rămase cu furculiţa suspendată la jumătatea drumului spre gură, copleşită de o furie neagră. Deci aşa se întâmplaseră lucrurile. Cum putuse să fie atât de oarbă în privinţa prejudecăţilor lui Zach toţi anii cât lucrase la Edwards Bonnett? Apoi îşi dădu seama: de fapt, nu crezuse niciodată că exista vreo prejudecată care s-o oprească din drum. Nu trebuia decât să-şi câştige negocierile şi procesele, să-şi protejeze clienţii şi să aducă venituri în firmă. Cât de naivă fusese! Iar asta nu era vina lui Zach; ea purta întreaga răspundere.

Michelle izbucni în râs.

— Dar le-ai arătat cine e adevărata învingătoare, draga mea. Ce fată bună eşti! Ştii bine că te-am preferat întotdeauna ca avocată. Reluăm colaborarea? Grupul Philmalee are nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine. Acum o să-ţi spun la revedere. M-am

umilit destul pentru moment. Şi dacă pot face ceva pentru tine, în afară de achitarea unor facturi juridice imense – şi sunt sigură că cea pentru lista proprietarilor HanTech va fi pe măsură – anunţă-mă. Vorbesc serios. Orice. Îţi sunt datoare. Aştept o veste de la tine. Sper din toată inima că o să-mi spui că m-ai iertat.

Legătura se întrerupse şi Beth chicoti. Trecuseră zile întregi de când nu mai zâmbise. Dar Michelle o înveselea şi ăsta era unul dintre motivele pentru care o simpatiza. Apoi, amintindu-şi de cruzimea cu care indivizi „importanţi" ca Zach Housley se puteau jucau cu viaţa şi cariera ei, fu cuprinsă din nou de furie. La dracu', ea era Beth Convey, o avocată formidabilă. Putea să-şi poarte singură de grijă. Niciodată n-o să se mai bazeze pe oameni ca Phil Stageman sau Zach Housley. Nu aveau să o înfrângă, nici ei şi nici noua ei inimă. O să afle cum stau lucrurile şi apoi o să-şi refacă viaţa din temelii.

Puse pe masă farfuria cu ouă şi pâine prăjită şi căută prin birou până când găsi cartea de vizită a cercetătoarei care o vizitase la spital – Stephanie Smith, psiho-neuro-imunolog. Cabinetul doctoriţei Smith era în Alexandria, dar locuia chiar în Georgetown. Formă numărul de la biroul acesteia.

Afară se înserase şi luna proiecta umbre lungi, cenuşii pe strada lui Beth Convey. Aflat la o distanţă de Câteva case faţă de vila ei victoriană, Nikolai Fedorov dormea adânc pe locurile din spate ale Chevroletului, dar se trezi imediat la auzul piuitului slab al unei alarme. Ataşată unei camere de supraveghere ultrasofisticată, alarma se declanşa la orice mişcare din jurul locuinţei Convey.

Fedorov trecu în spatele volanului chiar în momentul în care ea ieşea din casă – îmbrăcată în negru, cu părul blond strălucind ca platina în amurg – îndreptându-se spre garaj. Când uşa garajului se ridică şi Convey scoase cu spatele Mercedes-ul, Fedorov ambală motorul şi o urmă în noaptea din ce în ce mai neagră.

Nori ca cenuşa alergau pe cer când Beth ajunse la căsuţa din lemn a lui Stephanie Smith, de lângă biserica prezbiteriană din Georgetown. Pe acoperiş se încolăceau ramuri de glicină şi flori mari roşii încadrau uşa. În lumina gălbuie a verandei, lui Beth i se păru că florile au ceva ameninţător. Trecu pe lângă ele şi apăsă butonul soneriei.

De dimineaţă, când sunase la cabinet ca să se programeze, îi răspunsese robotul, anunţând că doctoriţa era plecată toată ziua, dar că putea lăsa un mesaj. Întrucât doctoriţa locuia în apropiere, în Georgetown, Beth hotărâse să aştepte până seara şi să se ducă acolo ca să discute personal. Aşa că îşi petrecuse toată ziua acasă, despachetând cutiile ce sosiseră de la Edwards Bonnett şi punând dosarele şi celelalte lucruri la ea în birou. După-amiază, profitase de ziua frumoasă de primăvară şi se dusese să alerge în parcul Ellipse. Toate acestea îi creaseră o senzaţie de normalitate, în pofida celor câteva gânduri stranii ce-i dăduseră târcoale la un moment dat.

Acum spera să găsească câteva răspunsuri. Georgetown fiind un cartier mic, adresele erau uşor de găsit. În vreme ce stătea în lumina slabă a verandei şi asculta zgomotul de paşi care se apropiau dinăuntru, toate sentimentele pozitive dispărură. Un trecut necunoscut părea să planeze ameninţător deasupra ei.

Doctoriţa Smith deschise uşa şi se încruntă nedumerită.

Când venise la spital, purta părul răsucit într-un coc franţuzesc. În seara aceea, îl lăsase să îi cadă pe umeri. La tâmple avea fire argintii care îi trădau vârsta – se apropia de cincizeci de ani. Dar cu faţa rotundă, obrajii netezi şi părul lung revărsându-se pe umeri, arăta ca o şcolăriţă în trening albastru şi cu picioarele goale.

Beth se prezentă şi îi aminti de prima lor întâlnire.

— Suntem vecine, adăugă ea cu voce slabă. Vă rog să-mi spuneţi Beth.

Sprâncenele doctoriţei se apropiară, exprimând nedumerirea. Apoi zâmbi şi intră direct în subiect:

— Îmi amintesc. Eşti avocată. Presupun că te afli aici pentru că nu ştii ce să crezi despre memoria celulară. Eu descopăr adeseori că prejudecăţile îmi alterează logica. Acest lucru ar trebui evitat. Intră. O să stăm de vorbă. Spune-mi pe nume.

— Credeam că numai *eu* sunt directă.

Stephanie zâmbi, o conduse în bucătărie şi puse apa la fiert.

— Ia loc. Dacă ai venit până aici, trebuie să înţeleg că ai trecut prin câteva dintre acele experienţe post transplant de care ţi-am vorbit?

Beth oftă.

— Aşa s-ar părea.

La ferestrele mari ale bucătăriei atârnau perdele roşii de pânză, iar mesele şi dulapurile erau placate cu faianţă în nuanţe

de alb şi albastru. Bungaloul fusese construit prin anii ’50, iar bucătăria cu dulapurile sale albe şi liniile drepte amintea de atmosfera din serialul *Ozzie and Harriet.* La fel şi Stephanie. Deşi era o femeie ce făcuse carieră – Beth îşi aminti că arătase şi se purtase ca o profesionistă în spital – Stephanie avea şi ceva de casnică.

— Dar tot nu eşti convinsă, zise Stephanie.

Aroma cafelei la filtru umplu încăperea.

— Nu ştiu ce să cred, zise ea contrariată. Inima să aibă creier? Inima să vorbească? Am în mine un mort care încearcă să-mi comunice ceva prin inima lui, ce bate acum în pieptul meu? Asta e mai mult decât o nebunie. E o prostie.

Stephanie turnă cafea în două căni şi le aduse la masă.

— Lapte? Zahăr?

— Lapte degresat. Fără zahăr.

De când se deprinsese cu ceaiul negru, nu mai băuse cafea. Dar în situaţia de faţă, cafeaua părea mai potrivită.

Stephanie luă laptele din frigider, zahărul dintr-un dulap şi se aşeză.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat după transplant.

Beth amuţi. Prudenţa ei avocăţească îşi spunea cuvântul.

— Eşti psiholog. Mă bazez pe asta, pentru că ceea ce am să-ţi mărturisesc vreau să rămână între pereţii acestei bucătării.

— Am înţeles.

— Nu vei folosi informaţiile nici măcar pentru vreun studiu de-al tău de la Institutul Walters.

Stephanie se încruntă.

— Îmi ceri cam mult. Uite cum facem… n-o să fac nici un pas fără permisiunea ta.

— În scris.

— De acord. În scris. Eşti o negociatoare dură.

— Asta e floare la ureche, pufni Beth.

O surprinse pe Stephanie studiind-o şi citi imediat în ochii ei că înţelegea. Un fel de complicitate tacită se stabili între ele – două femei puternice într-o lume ce aparţinea încă bărbaţilor, lucrând în profesii dominate de bărbaţi, care îşi iubeau munca şi excelau în ceea ce făceau, conştiente totuşi de faptul că, din cauza felului în care era structurată societatea, nu-şi puteau câştiga recunoaşterea, banii şi respectul în mod automat, unui bărbat în poziţia lor. Fu un moment edificator pentru amândouă.

Beth ridică în aer cana de cafea.

— Cel puţin nu ne plictisim.

Stephanie chicoti şi ridică şi ea cana.

— Amin.

Beth începu să-i povestească despre coşmaruri, apoi despre noile gusturi alimentare, poezia rusească, temperamentul exploziv, fragmentele ciudate de informaţii care păreau să nu vină dintr-o sursă anume, despre repeziciunea cu care învăţase karate şi despre noul său stil de a conduce, mult mai agresiv. Apoi îi vorbi despre numărul de telefon care o dusese la Meteor Express şi la transfugul muribund, Anatoli Iurimengri, apoi la autorul crimei – Jeff Hammond.

Când termină de povestit despre casa şi adresa misterioasă, se aflau deja la a doua cană de cafea, iar Stephanie stătea rezemată de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept, cufundată în gânduri.

— Beth, iartă-mă, nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, zise ea în cele din urmă, dar din câte mi-ai spus, am impresia că te temi că ai primit inima unui ucigaş şi – în măsura în care există vreun sâmbure de adevăr în teoria „memoriei celulare” – că ai „moştenit” trăsăturile lui violente de caracter.

Părea o absurditate ce te ducea cu gândul la o idee tâmpită dintr-un roman science fiction de duzină sau dintr-un film de groază de mâna a şaptea. Ar fi vrut să nege tot. Să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Să alunece printre scândurile din podeaua bucătăriei lui Stephanie şi să dispară cu secretul său îngrozitor. Dar ceva dinlăuntrul ei o îmboldea să se facă înţeleasă.

Strânse din buze, apoi recunoscu:

— Da, mă tem. Aş vrea să iau un aspirator şi să-mi curăţ creierul de tot ceea ce mi s-a întâmplat de la transplant încoace, ca s-o iau de la început.

— Da, vechiul remediu cu spălarea creierului.

— Nu pari deloc surprinsă. Ce mi s-a întâmplat? Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu dacă donatorul tău îl cunoştea pe colonelul Iurimengri sau de ce l-a omorât acest Jeff Hammond, dar pot să-ţi vorbesc despre memoria celulară. O vom lua pe îndelete şi vom începe cu creierul, pentru că lucrurile astea sunt mai bine cunoscute, zise ea şi se opri o clipă! Creierul este extrem de complex. Numărul legăturilor celulare este mai mare decât acela al stelelor din Calea Lactee. Analizează, memorează şi ia decizii

prin intermediul energiei electrochimice care face legătura între sinapse – micile spaţii libere dintre celulele cerebrale. Acest proces a fost atestat experimental. Oamenii de ştiinţă au înregistrat imagini ale activităţii sinapselor – sau ceea ce numim gândire.

Beth încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc că am citit un articol despre asta în *Scientific American.* Dar cum stau lucrurile cu inima? Respiră adânc şi puse întrebarea de un milion de dolari: Nu pot să cred că asemenea creierului şi inima gândeşte. Vrei să-mi spui că inima asta a mea nouă are puteri cognitive şi îmi trimite mesaje de la donatorul meu? Dacă asta încerci să-mi sugerezi, va trebui să îmi dai mult mai multe explicaţii ca să mă convingi.

Cercetătoarea zâmbi.

— Am să mă străduiesc.

15

În bucătărie se lăsase tăcerea, întreruptă doar de ticăitul ceasului electric de perete. Stephanie Smith rămăsese câteva clipe pe gânduri. Într-un târziu, începu să vorbească:

— Un răspuns scurt ar fi da... şi nu. Ridică o mână când Beth încercă să protesteze. Lasă-mă să-ţi explic. În momentul ăsta, cercetătorii în domeniul memoriei celulare dispun de dovezi care atestă faptul că inima gândeşte într-adevăr, dar în alt fel, mai puţin îndrăzneţ decât creierul. Cunoşti probabil teoria revoluţionară a lui Albert Einstein – că energia şi materia sunt interşanjabile.

— $E=MC^2$.

Stephanie dădu aprobator din cap.

— Exact. Creierul are nevoie de energie electrochimică pentru a putea gândi. Ei bine, se pare că inima are chiar mai multă putere decât creierul – de fapt, de cinci mii de ori mai multă energie electromagnetică. Am avansat ipoteza că energia nu este interşanjabilă numai cu materia, ci şi cu informaţiile. Dacă se demonstrează acest lucru, s-ar putea explica capacitatea inimii de a gândi şi comunica, zise ea şi făcu o pauză. Pe lângă asta, între inimă şi creier există o mulţime de legături – canale de transmisie ale energiei şi gândirii, dacă vrei. S-a dovedit recent că nu numai creierul, dar şi inima are neurotransmiţători.

— Adică acelaşi gen de neurotransmiţători care sunt atât de importanţi pentru funcţionarea creierului?

— Exact. Toţi oamenii ştiu că între inimă şi creier există legături neurologice simple. Dar am descoperit că acestea sunt mult mai sofisticate – mai degrabă ca o autostradă de mare viteză decât ca un drum de ţară. Cu alte cuvinte, cercetătorii au stabilit că între inimă şi creier are loc o permanentă comunicare neurochimică şi electrochimică.

— Deci între inimă şi creier există similarităţi despre care nu am învăţat în şcoală, zise Beth îngândurată.

— Asta pentru că ştiinţa descoperă tot timpul lucruri noi în domeniul acesta.

Stephanie se aplecă, sprijinindu-se cu coatele de masă şi ţinând cana de cafea cu ambele mâini. Faţa ei strălucea. Deşi era

familiarizată cu acest domeniu al ştiinţei şi speculaţiei, tot i se mai părea fascinant.

— Ştim de şaptezeci de ani că toate celulele simt, învaţă şi au amintiri. Absolut toate. De exemplu, celulele sistemului imunitar memorează şi încearcă să elimine orice corp străin de organism. Şi să nu uităm de ADN – acidul dezoxiribonucleic din centrul celulelor noastre. Memorează toate datele genetice care ne determină înfăţişarea, predispoziţiile pentru anumite boli, trăsăturile de personalitate şi chiar durata vieţii.

— Bine. Asta e o formă de memorie. Dar nu seamănă cu aceea despre care vorbim în cazul transplanturilor de organe.

Stephanie dădu din cap.

— Aşa e, dar se aplică. Poate ai citit şi despre experimentul făcut în 1993, de cercetătorii de la Comandamentul militar de informaţii şi securitate, care au recoltat leucocite din gura unui voluntar. Le-au centrifugat, le-au pus într-o eprubetă şi au băgat un detector înăuntru. Apoi i-au cerut omului care donase celulele să se uite la un program extrem de violent de la televizor. În timp ce urmărea programul, detectorul a înregistrat o mare agitaţie printre celulele din eprubetă, deşi omul era într-o altă cameră. Au repetat experimentul de câteva ori, mărind distanţa dintre donator şi celule până la şaptezeci şi cinci de kilometri. Cu toate acestea, rezultatele au fost identice – timp de două zile au reacţionat la fel ca omul, în acelaşi moment. Experimentul s-a repetat cu succes de mai multe ori.

— E uimitor. Bine, m-ai convins că celulele rămân legate de noi emoţional chiar şi după despărţirea fizică de organismul nostru. Dar ce legătură are asta cu mine şi cu inima mea?

— Candace Pert, fosta şefă a departamentului de chimie cerebrală din cadrul Institutului naţional de sănătate mintală explică totul foarte frumos – energia electrică şi conexiunile, neurotransmiţătorii, memoria celulară. Ea spune că, dacă celulele inimii sunt încărcate cu molecule înzestrate cu memorie, unele dintre acele amintiri ar putea foarte bine să însoţească o inimă transplantată într-un alt corp şi legată de alt creier. După părerea ei, presupunerea că creierul ar gândi independent de organism şi inimă şi că inima e doar o pompă ignorantă este infirmată de ultimele descoperiri ştiinţifice.

Beth se trezi Zâmbind. Era o nebunie şi totuşi…

— Vrei să spui că am vrut icre negre pentru că inima mea şi-a amintit că îi plac?

— E posibil. Nu reprezinţi un caz izolat. Sute de oameni din toată ţara cărora li s-au transplantat organe confirmă, pe baza propriilor experienţe, ceea ce ţi s-a întâmplat ţie. Asta nu e valabil pentru toţi, dar există destule istorii de acest gen care ne-au atras atenţia. Din fericire, s-au alăturat şi alţi oameni de ştiinţă din diverse domenii care s-au arătat interesaţi de fenomen. Iar asta înseamnă că din ce în ce mai mulţi primitori de organe prin transplant încep să dezvăluie lucruri tăinuite până acum, căci le considerau secrete ruşinoase, pentru care ar fi fost etichetaţi drept mincinoşi sau nebuni. Câţiva, cum ar fi o femeie pe nume Claire Sylvia, au scris cărţi despre impactul reprezentat de „moştenirea” amintirilor donatorului de organ. În felul ăsta, lumea a devenit mai receptivă. Pot să-ţi dau o listă cu articolele şi cărţile de care am pomenit. Cred că ai vrea să te uiţi peste ele. Dar, până la urmă, ceea ce ţi s-a întâmplat e doar experienţa ta personală. Tu apreciezi cât e de adevărată şi ce semnificaţie poate avea.

Deci se întorsese de unde plecase. Sau nu. Stephanie nu îi dăduse răspunsul lipsit de echivoc pe care îl aştepta. Dar cel puţin aflase că se făceau cercetări menite să contribuie la explicarea experienţelor trăite de ea. Şi nu era singură. Şi alţi oameni care primeau organe prin transplant treceau prin experienţe neliniştitoare. Însă se simţea prinsă într-o menghină – ar fi vrut să creadă că ceea ce simţea era adevărat, dar dacă primise inima unui criminal…

Beth îşi frecă fruntea.

— Nu ştiu de ce, dar am ajuns să cred că omul a cărui inimă bate în pieptul meu mi-a transmis ceva din el însuşi, zise ea şi ezită. Dacă e adevărat, înseamnă că donatorul meu a fost rus sau a avut relaţii cu ruşii, a excelat la karate, s-a priceput la arme, a fost impulsiv şi era pasionat de maşinile rapide. E ca şi cum ai pune la un loc piesele nemarcate ale unui puzzle.

Stephanie dădu înţelegătoare din cap.

— Încă ceva înainte să încheiem. Marcel Proust spunea că: „Adevăratul drum al cunoaşterii nu constă în căutarea unor tărâmuri noi, ci în a vedea cu alţi ochi”, zise ea, apoi goli cana de cafea şi o puse pe masă. Chiar dacă donatorul tău a fost un criminal, asta nu are nici o legătură cu tine. Pe măsură ce va trece timpul şi vei face ordine în viaţa ta, vei putea alege în mod conştient ceea ce vrei să păstrezi şi ceea ce urmează să arunci nu numai din existenţa ta, dar şi din a lui. Primitorii de organe

prin transplant declară că, treptat-treptat, „amintirile” pălesc. Chiar dacă visele rele par să fie legate de celelalte evenimente în care ai fost implicată, asta nu înseamnă că îţi transmit întregul adevăr despre ceea ce i s-a întâmplat lui. Până la urmă sunt doar coşmaruri, plăsmuite de mintea ta atunci când dormi.

Beth dădu din cap. În clipa aceea dorea cu disperare să afle cine fusese donatorul ei. Dacă nu numele, măcar ceva despre el. Însă semnase un acord prin care se angaja să nu încerce să-i afle identitatea sau să-i contacteze familia. Gândindu-se la asta, îşi aminti de dosarul pe care îl zărise în mapa lui Stephanie la centrul de transplant. Izbucni furioasă:

— Ştii cine a fost!

Stephanie păli.

— Ce te face să crezi asta?

— În primul rând, tu care eşti totdeauna directă, mi-ai răspuns la întrebare cu o altă întrebare – *ce te face să crezi asta?* În al doilea rând, aveai un dosar despre mine atunci când m-ai vizitat la spital. L-am văzut. E ceva vital, Stephanie. Crucial. Ţi-am povestit despre asasinarea colonelului Iurimengri. Nu cred că vrei să mai moară cineva, inclusiv eu. Trebuie să-l opresc pe Jeff Hammond. Poate că va fi o mică compensaţie pentru grozăviile comise de donatorul meu. *Te rog să-mi spui cine a fost.*

Stephanie respiră adânc. Ridurile fine de pe faţa ei rotundă şi plăcută se adânciră. Se ridică şi se duse la chiuvetă ca să spele cana din care băuse. Apoi se întoarse la masă şi o luă şi pe a lui Beth.

Beth o ţintui furioasă cu privirea.

— Aş putea să obţin un ordin judecătoresc ca să aflu. Există suficiente aşa zise coincidenţe spre a convinge un judecător.

Nu era adevărat, dar poate că Stephanie avea să o creadă.

— Dacă îmi spui, economisim timp. Într-un fel sau altul tot o să aflu.

Stephanie strânse din buze.

— Sunt convinsă.

Duse cana lui Beth la chiuvetă, o spălă şi o puse cu grijă la uscat lângă a ei, apoi se întoarse spre ea.

— Nu mai ţin minte numele lui sau cine a fost. A trecut multă vreme de atunci. Între timp am avut o mulţime de interviuri. În orice caz, nu avem voie să păstrăm datele de identificare ale donatorilor în dosarele noastre. Sunt informaţii prea confidenţiale, zise ea şi adăugă ezitând: Cred că cel mai bine ar

fi să obţii ordinul acela judecătoresc.

Beth încercă să-şi reprime frustrarea.

— Uite ce e, cred că nici una dintre noi nu vrea să mai moară oameni. Dacă mă aflu şi eu în situaţia fetiţei aceleia de opt ani de care mi-ai spus – cea căreia i se transplantase inima unui alt copil de zece ani ce fusese ucis – înseamnă că deţin informaţii importante, indiferent dacă-mi parvin doar prin intermediul coşmarurilor mele. Nu mai pot pierde timp. Cred că nici tu nu vrei asta. Centrul de transplant are numele donatorului meu la dosar.

— Nici unul dintre coordonatori n-o să ţi-l divulge, zise Stephanie pe un ton sec.

— Poate că mie, nu, spuse Beth ridicându-se şi Zâmbind cu subînţeles. Dar ţie or să ţi-l dea. Coordonatorii lucrează şi acum în ture de douăzeci şi patru de ore?

— Da.

— Haide, Stephanie. Cum te-ai simţi dacă, după refuzul tău de a mă ajuta, ai afla că a mai fost cineva ucis?

Lui Stephanie i se lungi faţa.

— Nu prea fericită. Îngrozitor de vinovată.

— Exact. Amândouă avem datoria să acţionăm.

Stephanie oftă şi închise ochii. Rămaseră în bucătărie, fără să mai scoată un cuvânt aproape cinci minute. Într-un târziu, Beth spuse încet:

— Ştii că n-avem încotro, Stephanie. Uneori, regulile trebuie încălcate.

Femeia dădu din cap în tăcere.

— Maşina ta sau a mea?

Stephanie oftă din nou şi deschise ochii.

— Ai dreptate. O luăm pe a mea.

Stephanie se duse în dormitor să se schimbe, iar Beth rămase să o aştepte fremătând de nerăbdare. După un an lung de întrebări fără răspuns... de experienţe bizare şi inexplicabile... de coşmaruri îngrozitoare... avea să afle în sfârşit dacă aceste aşa-zise amintiri aparţineau donatorului ei.

Afară, în noaptea de aprilie, ascuns după o tufa de liliac, Nikolai Fedorov îşi strânse echipamentul şi îl băgă la loc în geanta neagră de unelte. Dădea din cap, pregătindu-se să repete cuvânt cu cuvânt tot ce auzise. Fereastra mare a bucătăriei, încadrată de perdelele din pânză roşie, se dovedise perfectă. În

timp ce femeile stăteau de vorbă, Fedorov proiectase o rază laser invizibilă pe geam, iar vibraţiile vocilor fuseseră preluate de raza laser şi transmise la un demodulator care a reprodus întreaga convorbire.

În bucătărie, lumina se stinse. Curtea din spate, cu mobilierul din plastic şi tufele de camelii în floare, se cufundă brusc în întuneric. Fedorov îşi verifică echipamentul pe pipăite. Ştia exact locul fiecărui obiect. Controlă cu atenţie curelele care fixau fiecare piesă.

Mulţumit, puse capacul, se îndreptă spre stradă cu genunchii îndoiţi şi urcă la volanul furgonetei furate. Se mişca de parcă ar fi fost o umbră. Era extrem de bine instruit, eficient şi, cu statura sa medie şi trăsăturile şterse, se mândrea că trecea neobservat – ba chiar dispărea – oriunde.

Mai avea câteva minute până când femeia îşi schimba hainele, aşa că trecu pe locurile din spate fără geamuri ale furgonetei, de unde nu putea fi văzut şi îl sună pe Alexei Berianov de pe telefonul codificat.

— Da?

— Am ceva de raportat, domnule, îi zise Fedorov.

— Te ascult.

Îi repetă conversaţia celor două femei şi, după ce termină, urmă o pauză lungă. În primul moment, Fedorov tresări neliniştit. Ce se întâmplase? Zgomotul puternic al elicelor elicopterului se estompă.

De îndată ce aterizară la ferma din Pennsylvania, Alexei Berianov sări din elicopter şi, ghemuit, alergă spre Humveeul său. Se gândea la informaţiile date de Fedorov. Investigarea trecutului lui Beth Convey dăduse la iveală un fapt extrem de îngrijorător: conform dosarului medical al chirurgului care o operase, Convey se plângea de coşmaruri şi susţinea că nu mai avea aceleaşi gusturi şi obiceiuri, ceea ce o făcuse să se întrebe dacă nu cumva primea mesaje de la inima donatorului ei. Un donator rus. Berianov considera toate astea simple aiureli. Dar nu conta decât ceea ce gândea Convey.

Acum înclina să-i dea crezare. Singur la volanul Humveeului, i se adresă lui Fedorov în rusă:

— Va afla cine a fost donatorul ei. Nu putem admite asta. O va încuraja să facă săpături în continuare. Va pune întrebări şi va implica şi mai mulţi oameni. E avocată şi are relaţii. Nu se va opri la jumătatea drumului.

— Da, aveţi dreptate. Ce vreţi să fac?

Berianov îşi încleştă mâna pe telefon, dar în clipa următoare se relaxă. Fedorov era un om de încredere. Nu se ridica la valoarea lui Ivan Vok, dar pe vremuri fusese instruit de acesta şi de alţii ca el şi continua să se numere printre cei mai buni.

— Convey şi Smith ne creează prea multe probleme, decise el. Trebuie să pară un accident. Nu vreau să planeze asupra noastră nici cea mai mică bănuială.

Opri în faţa casei şi unul dintre oamenii lui o luă la fugă spre maşină să îi deschidă uşa.

— Elimin-o pe Beth Convey. Lichidează-le pe amândouă.

Caleb Bates încheie brusc convorbirea.

Stephanie porni din Georgetown spre podul de pe Fourteenth Street şi de acolo spre autostrada ce avea să le ducă la centrul medical din Virginia unde Beth se născuse a doua oară. Continuară să vorbească despre transplanturi, inimă, ultimele descoperiri în biofiziologie şi despre viitorul transplanturilor de organe – umane, animale şi artificiale. Era aproape miezul nopţii când traversară podul şi intrară pe autostrada Jefferson Davis. Pe fundalul cerului negru ca smoala, se vedeau luminile metropolei, ridicându-se ca o ceaţă rozalie.

Discutau despre tratamentul obişnuit postoperator, administrat primitorilor de organe prin transplant.

— Cum ţi-au ieşit biopsiile? întrebă Stephanie.

Ca toţi cei care au suferit transplanturi, Beth făcea biopsii regulate ale inimii pentru ca specialiştii să poată evalua posibilitatea de respingere. Medicul patolog examina o probă sub microscop şi dădea note de la zero la zece. Orice calificativ peste patru însemna respingere.

— Din fericire, am obţinut numai note mici. Pe tot parcursul anului trecut, am fost mai sănătoasă ca oricând. Acum câteva luni am răcit şi m-am însănătoşit în trei zile, aşa cum scrie la carte. Înainte, răcelile mă ţineau câte o lună şi după aceea mă trezeam cu încă o infecţie. Iar exerciţiile mă menţin în formă. Dorm buştean. Până şi genele îmi sunt mai lungi şi mai dese.

— Ăsta e prednisonul, chicoti Stephanie. Eşti ca o reclamă vie pentru transplantul de organe. Ar fi minunat dacă toată lumea l-ar suporta atât de bine.

— Ştiu şi crede-mă că sunt recunoscătoare.

Traficul era slab, cu puţine maşini pe străzi la ora aceea târzie.

Privi autostrada şi stelele ce străluceau deasupra, conştientă de norocul ce-i fusese hărăzit de soartă. Continuase să lucreze voluntar la spital şi văzuse prea mulţi oameni murind în timp ce aşteptau un organ şi alţi câţiva stingându-se din viaţă după efectuarea transplantului. Totuşi, chiar dacă operaţia ei fusese încununată de succes, încă mai era vulnerabilă la o eventuală respingere, insuficienţă cardiacă şi alte probleme medicale. Dar nu se gândea prea des la asta. Esenţial era faptul că până atunci lucrurile merseseră bine.

— Ai ţinut vreodată în mână o inimă de om? întrebă Stephanie.

— Nu, zise Beth curioasă. Dar tu?

În ochii lui Stephanie se citea veneraţia:

— Da. Jur că simţi viaţa pulsând în ea, chiar şi atunci când nu e conectată la un organism. O inimă sănătoasă e foarte frumoasă – roz şi netedă. Lucioasă. Am ţinut o dată una în mâini câteva secunde. Are un tremur, dar şi un fel de calm. Imaginează-ţi… iei o inimă din pieptul unui om, o împachetezi în gheaţă pentru transport, o pui în pieptul altcuiva câteva ore mai târziu şi, în nouăzeci la sută din cazuri, nici măcar nu are nevoie de şocuri electrice ca să înceapă să funcţioneze. Cum să te mai îndoieşti că e înzestrată cu inteligenţă?

Îşi continuară drumul în tăcere pe autostrada pustie, fiecare cu gândurile ei. Beth îşi rezemă capul de spătarul scaunului. Obosită, îşi coborî pleoapele şi trecu în revistă Câteva nume ruseşti. Care era al donatorului ei?

— Beth… ai avut cumva impresia azi că eşti urmărită?

Stephanie părea îngrijorată.

Tresărind, Beth se ridică în scaun şi se uită peste umăr.

— Nu. De fapt eu am fost cea care l-a urmărit pe Hammond, nu invers. Te referi la furgoneta neagră din spatele nostru?

Farurile furgonetei se ridicau sus deasupra şoselei. Trecură de o curbă şi putu să o vadă mai bine – un vehicul mare, de un negru strălucitor. Cuprinsă de panică, simţi că i se strânge inima. Era posibil ca Hammond să se fi întors deja din Virginia de Vest?

— Am crezut că mi se pare, aşa că am accelerat, dar a mărit şi el viteza, zise Stephanie şi buzele începură să-i tremure. Apoi am trecut pe banda din dreapta şi am încetinit, însă a venit în spatele meu. Acum vezi că am peste o sută de kilometri pe oră, dar se ţine după noi cu uşurinţă.

— Mergi mai repede, o îndemnă Beth.

Mâinile i se încleştară. Îi veni să întindă braţele spre volan şi să conducă ea. Privea neajutorată cum Stephanie apăsa până la podea acceleraţia maşinii ei vechi.

Micuţul Ford Escort făcu un salt înainte şi o clipă li se păru că Chevrolet-ul rămâne în urmă. Dar brusc, ca un fulger negru, furgoneta le ajunse din urmă. Berlina lor gonea pe autostradă cu o sută şaizeci de kilometri pe oră, iar furgoneta era la câţiva metri în spate.

— Nu pot să scap de el, se jelui Stephanie foarte speriată. Cine e? Nu văd de ce s-ar ţine după mine. Pe tine te urmăreşte! O să ne ajungă din urmă… şi o să ne împuşte. Sau o să ne scoată de pe şosea. E destul de mare ca să reuşească. Va acţiona în curând. Ce ne facem?

16

În vechea maşină a lui Stephanie, ce gonea pe autostrada întunecată, tensiunea crescuse la maximum. Beth se uită în oglinda retrovizoare spre furgoneta masivă. Era un vehicul înalt şi se apropiase atât de tare, încât farurile inundau interiorul Fordului într-o lumină orbitoare şi ameninţătoare.

Împrejurările erau nefavorabile: treceau puţine maşini, aşa că şoferul furgonetei putea alege un moment în care să acţioneze fără să fie văzut de martori, sub vălul protector al nopţii. Vehiculul negru era aproape invizibil. Urmărirea nu putea fi o simplă coincidenţă. Ţinta era Beth şi probabil că Jeff Hammond se afla la volanul furgonetei. Dar cum o găsise?

Balustradele metalice treceau în goană pe lângă ele. O clipă simţi un fior care cedă imediat locul furiei.

— Trebuie să ieşim de pe autostradă, hotărî ea.

Vocea lui Stephanie tremura.

— N-a mai fost nici o ieşire de mulţi kilometri.

Strângea volanul cu disperare, dar îşi păstrase stăpânirea de sine. La viteza aceasta, orice greşeală cât de mică putea fi fatală.

În furgonetă, Nikolai Fedorov nu scăpa Ford-ul din ochi. Femeia de la volan – Stephanie Smith – îşi pierduse cumpătul. Îşi dădea seama de asta după felul cum conducea. Asta şi urmărise. Voia s-o deruteze.

Poziţia geografică, râpele abrupte de pe ambele laturi, lipsa traficului, totul era perfect. Cu gesturi precise, scoase o sticlă dintr-o altă cutie neagră. Era un vechi cocteil Molotov, dotat cu o inovaţie modernă – sticla plină cu benzină fusese astupată cu un fus electronic ce se declanşa în momentul spargerii recipientului.

Se uită la vitezometru. Furgoneta lui şi Ford-ul micuţ mergeau cu o sută şaizeci şi şase de kilometri pe oră. În ciuda experienţei sale îndelungate, picături de sudoare îi apărură pe buza de sus. La viteza aceea, orice se putea întâmpla. În caz de accident, sticla s-ar fi spart şi ar fi ars de viu. Apăsă acceleraţia şi trecu pe altă bandă.

— Vine din dreapta, anunţă Stephanie, privind disperată în jur.

— Îl văd, spuse Beth ciudat de calmă. Stai liniştită. Fuseseră prinse în capcană. Furgoneta le demonstrase deja cât era de

puternică. Nu aveau nici o şansă să o lase în urmă.

— Cred că vine paralel cu noi... vrea să ne arunce de pe autostradă. La viteza asta, maşina se va rostogoli şi noi o să murim. Trebuie să-l păcălim. Mă asculţi, Stephanie?

— Nu mai e nici o altă maşină pe şosea în clipa asta, gâfâi Stephanie.

Era cercetătoare şi om de ştiinţă. Nu avea capacităţile, structura psihologică sau abilitatea înnăscută pentru a face faţă situaţiei.

— Ştiu. Dar încă nu e totul pierdut.

Stephanie încercă să pară curajoasă.

— Te ascult. O să încerc, dar Beth... eu... eu... eu...

Beth o strânse de umăr, încercând să-i insufle curaj. Ar fi dat orice să schimbe locul cu ea la volan.

— Când spun „gata", apasă frâna. După ce reduci viteza, trage pe banda din dreapta în spatele lui. Ştiu că poţi. Ai înţeles?

Stephanie îşi trecu limba peste buze şi dădu din cap.

— E aproape de bara noastră din spate.

— Încă puţin şi gata.

Dar, cuprinsă de panică, Stephanie nu auzi decât gata. Apăsă frâna cu putere.

Luată prin surprindere, Beth se prăbuşi în faţă, oprită de centura de siguranţă. Simţi o împunsătură dureroasă în piept. Imediat maşina începu să se învârtă pe loc, aruncându-le într-o parte şi în alta ca pe nişte păpuşi de cârpă.

Fedorov stătea la pândă cu geamul coborât, pregătit să arunce cocteilul Molotov. Rotirile Fordului îl luară prin surprindere. Înjură furios şi frână. Însă accelerase atât de mult ca să-l depăşească, încât nu-i mai rămâneau decât câteva secunde ca să poată trece pe lângă el. În astfel de momente conta experienţa. Reacţia lui fu promptă.

Aruncă sticla pe geam către maşina care se rotea pe loc. Aceasta se sparse de uşa şoferului. În clipa următoare, o perdea de flăcări roşii se înălţă spre cer.

Fedorov acceleră şi se îndepărtă, iar Ford-ul scăpat de sub control trecu prin balustradă lăsând în urmă un val de scântei şi de flăcări. Fedorov izbucni într-un hohot de râs nestăpânit. Poliţia avea să constate că şoferul Fordului mersese cu o viteză excesivă. Pierduse controlul, rezervorul de benzină explodase şi maşina zburase de pe autostradă. Şoferul şi pasagerul din dreapta muriseră. O tragedie! Când se vor învăţa minte oamenii

să conducă prudent?

În timp ce Ford-ul se prăbuşea în marea de întuneric, Beth era în alertă, cu toate simţurile la pândă. Locul în care se afla Stephanie fusese cuprins de flăcări. Capul lui Stephanie se legăna dintr-o parte în alta. Leşinase.

Căldura era insuportabilă, însă viteza cu care se prăbuşea maşina împiedică pentru moment împrăştierea flăcărilor. Trebuia să iasă cât mai repede din vehicul, dar forţa gravitaţiei o ţintui pe Beth de scaun. Cu mari eforturi reuşi să întindă mâna ca să desfacă centura de siguranţă a lui Stephanie. Nu avea decât câteva secunde la dispoziţie.

— Stephanie!

Aerul fierbinte îi arse gâtul. I se tăie respiraţia.

— Stephanie, trezeşte-te!

Dar ochii lui Stephanie rămaseră închişi. De pe faţa ei curgea transpiraţia şi era foarte roşie, de parcă o arsese soarele. Focul alburiu declanşat lângă ea începuse să îi ardă pielea. Beth se luptă să o smulgă din flăcări, dar nu reuşi să o clintească decât câţiva centimetri.

Nu mai era timp. Cu inima frântă, respirând anevoie, îşi desfăcu centura de siguranţă. Maşina ajunse în fundul râpei, făcu o rotaţie de 180 de grade şi uşa din partea lui Beth se deschise brusc, aruncând-o în noaptea rece. Căzu pe iarbă la patru metri de mingea de foc. Maşina se transformase într-un infern de flăcări. Nu se putea apropia.

— Stephanie! urlă ea.

Ridică pumnii deasupra capului şi strigă din nou. Nu primi nici un răspuns. În timp ce flăcările aruncau scântei, ocoli maşina într-un cerc larg căutând-o pe Stephanie. Dar nimic nu părea să indice că scăpase cu viaţă. Beth gemu şi căzu în genunchi. Temperatura extrem de ridicată blocase probabil uşa din dreptul lui Stephanie şi de aceea nu fusese şi ea aruncată afară.

Beth izbucni în plâns. Metalul pocnea şi mugea. Scânteile se ridicau ca nişte artificii pe fundalul cerului mohorât. Plângând, se rugă în sinea sa ca Stephanie să nu-şi fi recăpătat cunoştinţa.

Apoi, cu un tresărit de groază, o văzu pe Stephanie – o umbră neagră în mijlocul flăcărilor. Aproape imediat dispăru, arzând ca o torţă. Beth se simţi cuprinsă de vinovăţie. Supravieţuise, nu însă şi Stephanie. Mirosul de cauciuc ars şi de benzină otrăvea aerul.

Cu ochii minţii, o văzu din nou pe Stephanie – părul lung

revărsat pe umeri, ochii blânzi, surâsul plin de înţelegere. Beth plângea în hohote. Întâi colonelul Iurimengri, acum Stephanie. Ambii uciși. Iar ea era cumva de vină. Ce făcuse oare ca să provoace aceste nenorociri? Pe cine ucisese donatorul ei?

Îşi cuprinse umerii cu braţele. În depărtare se auzi zgomot de sirene şi ştiu că nu mai putea rămâne acolo. Stephanie murise, dar de fapt ea fusese ţinta. Cu lacrimile curgându-i pe faţă, se ridică cu greu şi începu să urce prin tufişurile dese spre şosea.

Cu fiecare pas, furia îi creştea. Nu mai era o mânie nedirecţionată, uşor de reprimat. Acum, în spatele acesteia prindea contur un fel de forţă amestecată cu o profundă durere. Avea să-l găsească pe Jeff Hammond şi să…

Se opri şi se cutremură. Era prima oară când furia turbată îi stârnise dorinţa de a ucide. O voce rece şi dură dinlăuntrul ei cerea osânda cu moartea. O să te simţi atât de bine când ai să-l ucizi şi ai să îl priveşti cum moare, insistă vocea. Încercă s-o reducă la tăcere, să-şi reprime impulsul, dar nu reuşi.

Înţepenită şi străbătută de dureri în tot corpul, ajunse sus, simţind încă în spate căldura focului. Nu obţinuse nici un răspuns, în schimb îi mai rămăsese un indiciu: să afle dacă clădirea care îi apăruse în coşmaruri exista într-adevăr. Acolo erau garajul, motocicleta fără şofer şi bărbatul pe care îl omorâse în vis. Trebuia să găsească o modalitate de a ajunge la adresa pe care o văzuse pe cutia poştală.

Geanta îi arsese şi pierduse cheile, banii, cărţile de credit şi medicamentele. Nu putea face nimic fără bani şi un mijloc de transport. Iar fără medicamente avea să moară oricum. Trebuia să ajungă acasă, unde spera din suflet că nu o aşteptau alţi ucigaşi. Cu puţin noroc, gândi cu amărăciune, Jeffrey Hammond o să-şi închipuie că a murit.

Plângând încet, se opri în vârful râpei şi mai aruncă o privire înapoi la focul de jos, dintre ramificaţiile de nord şi de sud ale autostrăzii. Îşi şterse ochii cu braţul. Vizavi opriseră două maşini din care ieşeau oameni şi se uitau la incendiu. Nici una dintre ele nu era o furgonetă neagră. Totuşi, nu putea să rişte. Respiră adânc şi se întoarse, impunându-şi să nu mai plângă. Avea treburi de rezolvat şi nu îşi putea permite să se lase pradă durerii.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, o luă la fugă de-a lungul autostrăzii până când observă o deschidere în trafic. Traversă în goană, apoi îşi continuă drumul la pas. Maşinile treceau pe lângă

ea cu viteză, împroşcând-o cu pietriş care îi înţepa faţa şi mâinile. Cu ani în urmă, în perioada studenţiei, obişnuia să facă autostopul – un lucru prostesc probabil, dar era curajoasă şi, din fericire, nu avusese niciodată probleme.

Maşinile de poliţie opriră scârţâind din frâne în spatele ei. Beth ridică degetul mare sperând să oprească cineva. Dacă ar fi avut vreo probă concludentă, s-ar fi întors ca să stea de vorbă cu poliţiştii. Dar puţinul pe care îl ştia nu i-ar fi folosit la nimic şi, dacă îşi dezvăluia identitatea, Hammond ar fi aflat din ziare, de la televizor sau radio că supravieţuise accidentului.

Din cauza furiei simţea un nod în gât. Nu ar fi crezut niciodată că putea urî pe cineva atât de mult. Dar dintr-un colţişor al minţii se făcea auzită o voce micuţă: chiar dacă se întorsese cu avionul sau trimisese un alt ucigaş, cum de ştiuse unde s-o găsească?

Un camion imens trase pe dreapta la douăzeci de metri mai în faţă. Se îndreptă cu prudenţă spre el. Geamul şoferului coborî şi se ivi capul unei femei de vreo şaizeci de ani, cu părul cărunt împletit în cozi lungi. Se uită la Beth curioasă şi zâmbi.

— Vrei să te duc undeva?

— Mi-aţi face un mare serviciu.

O oră mai târziu, Beth ajunse înapoi în Georgetown, cu capul plin de poveştile unei şoferiţe singuratice, fericită să aibă o companie care nu prezenta nici un pericol. Avusese mare noroc şi spera ca soarta să-i surâdă şi pe viitor. Îşi strânse puloverul mai bine în jurul trupului şi porni grăbită pe Wisconsin Avenue unde o lăsase şoferiţa, apoi dădu colţul. Trecu de biserica prezbiteriană din Georgetown şi o luă spre bungaloul lui Stephanie unde îşi lăsase maşina.

Privea tot timpul neliniştită în jur. Luna coborâse pe cer şi strada era pustie. Apropiindu-se de casa lui Stephanie, se speria de toate umbrele. Chiar şi zgomotele obişnuite ale nopţii o făceau să tresară violent. În fiecare tufiş vedea un potenţial asasin. De la distanţă, îşi studie Mercedes-ul, pe care-l parcase lângă bordură. Aşteptă un sfert de oră, apoi se apropie cu prudenţă.

Băgă mâna sub bara din faţă, găsi cheia de rezervă în suportul magnetic şi se urcă în maşină. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Motorul porni imediat şi Mercedes-ul demară cu viteză. Se uita în jur aşteptându-se cu groază ca o maşină să se desprindă de bordură şi să pornească în urmărirea ei pe şoseaua goală. Dar

temerile ei se dovediră neîntemeiate.

Parcă la patru case distanţă de vila în care locuia. Casa era cufundată în întuneric, cum trebuia să fie şi nu se vedea nici un semn că s-ar fi forţat uşa de la intrare. Coborî geamul maşinii. Aerul era plin de mirosul dulce al sângerului. Lăcustele şi greierii cântau. Făcu o strâmbătură, gândindu-se la contrastul dintre această pace şi ceea ce i se întâmplase bietei Stephanie.

Într-un târziu, intră pe alee, parcă şi coborî. Când reuşi să găsească cheia pe care o ţinea mereu ascunsă sub ghiveciul de lângă uşa din spate, mâinile îi tremurau din cauza emoţiei. Descuie şi intră grăbită aprinzând luminile. Urcă în dormitor, îşi luă geanta pe care o purtase vara trecută şi băgă înăuntru medicamentele de rezervă din dulăpiorul din baie.

Apoi coborî în birou şi scoase mia de dolari pe care o ţinea încuiată în sertarul de jos. O să declare pierderea permisului de conducere şi a cărţilor de credit când va avea timp. Tocmai se pregătea să plece, când observă că beculeţul roşu al robotului telefonic clipea. Se simţi brusc epuizată, vlăguită până în măduva oaselor. Evenimentele ultimelor ore o copleşiră, în special moartea lui Stephanie. Clătină din cap. Era un simptom al timpurilor modeme: beculeţul roşu al robotului telefonic poate stârni groază.

Apăsă butonul de ascultare. Primise trei mesaje în după-amiaza aceea, toate de la colegi de la Edwards Bonnett care-şi exprimau regretul că îşi dăduse demisia sau fusese concediată. Unul dintre ei părea amator de puţină bârfă, vrând să ştie exact ceea ce se întâmplase, dar ceilalţi doi erau sincer afectaţi de plecarea ei din firmă.

Mai era şi un al patrulea mesaj. Se aşeză surprinsă când auzi vocea vechii ei prietene, Carly King, analista de la Toole-Russell care îi dăduse informaţia despre proprietarii firmei HanTech.

— Scumpa mea prietenă, când sunt în halul ăsta de obosită, mă întreb de ce naiba mi-or fi plăcând cifrele. Sezonul de impozite e mult prea plin de evenimente anul ăsta, chicoti Carly. Am avut în sfârşit puţin timp să fac săpături şi să aflu ce fac noii proprietari cu HanTech, cum m-ai rugat, continuă ea şi vocea îi deveni gravă. Nu îmi place deloc ce am găsit. Nu numai că se ocupă de vânzarea de uraniu neîmbogăţit, dar se pare că vizează şi uraniul destinat armelor nucleare. Îl achiziţionează din ţări ale lumii a treia, ca Irak şi Libia, care l-au cumpărat de la guvernul rus în anii ’90 când acesta încerca să facă rost de bani. Ezită un

moment, apoi continuă îngrijorată: HanTech restituie Rusiei uraniul îmbogăţit. Ce înseamnă asta? Poate că nu e nimic rău, atâta vreme cât se presupune că ruşii sunt aliaţii noştri. Dar nu ştiu ce să cred. Ar trebui să spun toate astea cuiva de la Departamentul de Stat? Sau celui de Comerţ? Gândeşte-te la asta şi sună-mă. Am nevoie de un sfat.

Urmă o pauză lungă, neliniştitoare, apoi legătura se întrerupse. Uluită, Beth mai ascultă mesajul o dată. Uraniul destinat armamentului nuclear se află sub control strict. De ce se amesteca o companie americană în aşa ceva? Era ilegal, periculos şi înfricoşător. Şi de ce îşi vindea Rusia uraniul îmbogăţit Americii pentru ca ulterior să-l cumpere din ţările lumii a treia?

Şterse mesajul, se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se ce sfat să-i dea lui Carly. Dar înainte de asta avea altceva de făcut. Îşi luă geanta, stinse luminile şi ieşi în grabă. Urcă iar în maşină şi o luă spre nord pe Wisconsin Avenue, spre Chevy Chase. Cu puţin noroc, avea să repereze casa care îi apărea tot timpul în vise. În afară de numărul de telefon de Virginia, adresa era singura informaţie din coşmarurile ei ce-i permitea localizarea imobilului.

O luă la dreapta pe Nebraska Avenue, trecu pe lângă dealurile ondulate din parcul Fort Reno, apoi vină la stânga pe Connecticut Avenue, intrând în sfârşit în Chevy Chase, una dintre zonele rezidenţiale ale Washingtonului, în care vile valorând multe milioane de dolari, de diferite stiluri, sunt amplasate pe terenuri împădurite, dotate cu piscine, pagode şi peluze extrem de îngrijite.

Coti de mai multe ori. Inima îi bătea nebuneşte. Încetini ca să vadă mai bine. Uluită, se holbă la cutia poştală neagră de pe un stâlp de fier de la marginea străzii. Sus, în vârful cutiei, se aflau numerele din fier forjat. Exact ca în coşmarul ei.

Clătină din cap ca să-şi limpezească mintea. Se uită în jur. Probabil că reşedinţa se afla la capătul aleii ce dispărea printre copaci. Şovăi, apoi ridică din umeri cu un aer sfidător şi o luă încet în susul aleii. Pătrunsese pe o proprietate particulară. Dacă cineva avea s-o ia la întrebări, îşi va cere scuze. Iar dacă încerca să tragă în ea, avea să fugă. Să-i ia naiba pe toţi!

Ajunse într-un luminiş şi frână. În faţa ei se întindea o privelişte ireală. Totul era la fel ca în coşmarurile ei: peluza cu iarbă deasă, salcia înaltă de lângă alee şi casa în genul celor de la ferme, cu acoperiş înclinat, verandă lungă şi ferestrele negre

ca smoala. Surescitată la maximum, se aşteptă ca uşa garajului să se ridice şi să vadă ieşind motocicleta cu motorul urlând.

Numără până la zece. Apoi până la douăzeci. Dar uşa rămase închisă. Exact cum îşi amintea, casa, garajul şi curtea erau pustii şi cumva ameninţătoare. Dar nu avea de gând să plece. Trebuia să afle mai multe. Merse mai departe şi ocoli casa, apoi parcă în aşa fel încât maşina să fie orientată cu botul spre şosea, în caz că ar fi trebuit să plece repede. Aşteptă în spatele volanului, uitându-se atentă în jur şi studiind casa. Simţea cum o atrage, promiţându-i răspunsuri… sau poate altceva.

O invadă un val de nelinişte. Îşi privi mâinile şi constată că le ţinea încleştate. Voiau să-l ucidă pe cel care o chinuia. Îşi luă geanta, deschise încet uşa maşinii şi dispăru în întuneric.

17

În aceeaşi noapte în Virginia de Vest, Jeff Hammond mergea obosit şi tulburat pe trotuarul minusculului orăşel rustic numit Stone Point. Cu multă vreme în urmă – aproape zece ani – renunţase la o carieră strălucită şi riscase totul, lăsându-se condus de o intuiţie ce păruse atât de autentică, încât nesocotirea ei ar fi însemnat trădarea propriilor convingeri. Acum, după atâta vreme, era pe punctul de a-şi confirma suspiciunile. Dar de ieri, de când aterizase în acest îndepărtat orăşel de munte avea senzaţia că nimerise într-o fundătură.

Clătină din cap frustrat şi privi de-a lungul Main Street, cu trotuarele sale crăpate şi camionetele trecând pe şosea, luminate de felinarele prăfuite de stradă. Era genul de cătun din Virginia de Vest care supravieţuise la început în ciuda izolării şi dezinteresului manifestat de oamenii de afaceri din afară, iar mai târziu datorită acestora. Cheresteaua, cărbunele şi căile ferate îl ajutaseră să supravieţuiască timp de două sute de ani, până ce avântul economic din anii ’90 oferise vânătorilor, pescarilor şi excursioniştilor veniturile necesare pentru a explora paradisul munţilor Apalaşi. Iar vestea se răspândise. Acum, multe case din Stone Point aveau faţadele proaspăt zugrăvite. La periferie se înălţaseră două moteluri noi – într-unul dintre ele dormise şi el noaptea trecută. Iar orăşenii înaintaseră o petiţie prin care cereau să li se repare străzile pline de gropi.

Aflase toate acestea în decurs de două zile. Dus pe gânduri, împinse uşa celui de-al doilea bar al oraşului. În primul, căutările sale se soldaseră cu un eşec, ceea ce era valabil şi în cazul benzinăriilor, magazinelor, primăriei şi bibliotecii mici pe care le vizitase. Tenacitatea era principala lui trăsătură de caracter. Suportase înfrângerile repetate şi mersese mai departe. Într-un fel sau altul, avea să-l găsească pe Alexei Berianov şi să afle ce punea la cale.

Încercă să-şi limpezească mintea şi să se liniştească. Apoi intră. Deasupra barului, panouri luminate cu neon înfăţişau cascade impresionante şi păuni în zbor. De la tonomat se revărsa vocea dogită a lui Johnny Cash cântând despre ciocniri de trenuri

şi iubiri pierdute. Mirosul puternic a zeci de ani de fum de ţigară şi bere germană făcea aerul aproape palpabil. La barul zdrelit, un bărbat în jeanşi şi tricou cu glugă şedea aplecat asupra unei sticle cu gâtul lung de Budweiser, iar la mesele mici stăteau de vorbă o mână de bărbaţi şi femei, având în faţă sticle de bere şi pahare mici de tărie. Nimeni nu bea vin.

Când îl văzu pe Hammond, barmanul ridică ochii, îi aruncă o scurtă privire profesională, apoi îşi îndreptă atenţia asupra clientelei din bar. Avea faţa roşie şi nebărbierită, iar nasul gros îi fusese rupt într-o bătaie cu multă vreme în urmă.

— Deci cine a făcut-o? puse el o întrebare generală. Cine a fost nenorocitul care a omorât-o pe Lila?

Frecă energic un pahar şi îl puse pe raftul din spatele său.

— Eu aş vrea să ştiu, zise bărbatul cu tricou cu glugă, cine era puştiul ăla care se culca cu ea şi care a fost şi el omorât. Marty şi nu mai ştiu cum. Poate că are vreo legătură cu întreaga întâmplare. Aţi auzit vreunul de el?

— Se pare că îl chema Coulson după numele de familie, interveni o femeie. Martin Coulson. Pun pariu că era de la Clubul de vânătoare al lui Bates. Îşi lăsase motocicleta în faţa casei unde locuia Lila. Pot să jur că motocicleta aparţinea clubului. Nimeni de pe-aici nu are o motocicletă ca aia.

— Gândiţi-vă la părinţii ei, zise femeia de la masa alăturată. Bieţii oameni! O adevărată tragedie, adăugă ea şi vocea i se frânse.

Hammond se rezemă într-un cot de bar, privind şi ascultând. Peste tot unde fusese oamenii vorbeau despre moartea tragică a tinerilor îndrăgostiţi. Crimele nu se comiteau prea des prin locurile acestea, iar când aveau loc, aproape întotdeauna erau pasionale sau din răzbunare. Dar nimeni nu înţelegea motivul acestui dublu asasinat.

Era curios şi spera că exista o legătură între crime şi ceea ce Anatoli Iurimengri pretinsese că nu ştia despre Stone Point. Nu putuse afla decât că Lila fusese mezina unei familii cu cinci copii şi că locuia cu părinţii. Familia nu intrase în conflict cu nici o persoană din oraş. Dintre foştii prieteni ai Lilei, nici unul nu era gelos. Fusese vânzătoare la magazinul universal din localitate şi toată lumea o îndrăgise.

Iubitul ei – Marty Coulson – se părea că făcuse parte dintr-un club sportiv condus de un bărbat pe nume Caleb Bates, care cumpărase o mulţime de terenuri calitatea întâi pe munţii de

lângă Stone Point. Clubul acestuia era doar unul dintr-o duzină de asemenea aşezăminte noi, în care nu era permis decât accesul membrilor, vânători din toată ţara, ce contribuiseră în mare măsură la revigorarea economiei locale. Fotografia lui Bates apăruse pe prima pagină a săptămânalului local, însoţind un articol elogios la adresa virtuţilor vieţii în codru.

Hammond studiase fotografia: Bates era voinic, purta o vestă de vânătoare şi ţinea în braţele groase o puşcă Winchester. Nu îl recunoscuse.

Din detaliile pe care le aflase despre crime – câte un singur glonţ pentru fiecare victimă, împuşcăturile fuseseră amortizate, iar gloanţele atât de puternice încât îi aruncaseră pe tineri pe jumătate din pat – deduse că autorul se pricepea la astfel de treburi. Însă o dată cu înflorirea oraşului, numărul crimelor avea să crească fără îndoială. Majoritatea orăşenilor deţineau arme. Departamentul de poliţie – toţi cei trei membri – ancheta cazul.

Barmanul îşi îndreptă atenţia asupra lui. El şi Hammond erau cam de aceeaşi înălţime, însă barmanul era mai solid. În ciuda feţei aprinse şi a nasului spart, avea un aer demn care îi plăcu lui Hammond.

— Cu ce să vă mai servesc, domnule? îl întrebă barmanul.

— Cu o Budweiser. Şi sper să-mi puteţi oferi şi un răspuns.

Scoase o fotografie din sacoul cu dungi în zigzag şi o puse pe bar. Înfăţişa un bărbat alb de statură medie, cu o faţă îngustă de nord-european. Era bine îmbrăcat, într-un frac şi ţinea în mână un pahar de martini plin pe jumătate.

— L-ai văzut vreodată? întrebă Hammond.

În cameră se lăsă tăcerea în timpul discuţiei dintre cei doi bărbaţi solizi, după care barmanul ridică fotografia. În vale era ora cinei, dar, ca oriunde, existau câţiva care nu voiau sau nu puteau să se ducă acasă. Aşa că rămaseră să bea printre cei asemeni lor, pregătindu-se sufleteşte pentru o noapte lungă sau pentru mai multă singurătate decât ar fi fost dispuşi să recunoască. Asemenea locuri sunt ideale pentru bârfe. De aceea, Hammond intrase în bar însufleţit de un oarecare optimism.

— Nu. Faţa lui nu-mi spune nimic. Tu ce zici, Clyde?

Barmanul îi întinse fotografia bărbatului cu tricou, care se uită, clătină din cap şi o trecu mai departe bărbatului de la masa cea mai apropiată.

Hammond se încruntă văzând că poza făcea ocolul tavernei şi nimeni nu dădea vreun semn de recunoaştere.

— Îmi pare oarecum cunoscut, spuse ultimul care o privi. Dar n-aş putea să spun de unde.

— Uită-te bine, îl îndemnă Hammond.

Bărbatul mai studie fotografia o vreme.

— Nu, nu-mi dau seama, zise el şi i-o întinse înapoi lui Hammond. Probabil că îmi aminteşte de cineva, dar nu ştiu de cine.

— Cineva din Stone Point?

De data aceasta bărbatul clătină hotărât din cap.

— În nici un caz.

— Deci, cine e omul acela? întrebă barmanul. E îmbrăcat în frac şi pare să fie la o petrecere selectă. N-aş crede că un astfel de individ se trage din părţile noastre, nu-i aşa, băieţi?

Izbucniră în râs, uitând pentru o clipă de tragedia celor doi iubiţi. Se uitară la Hammond, studiindu-i cu atenţie părul lung, cercelul de aur, sacoul şi jeanşii. Privirile lor erau mai degrabă curioase decât ostile. Dacă făceai abstracţie de sacou şi de cercel, se integra foarte bine în peisaj – un tip singuratic cum erau o mulţime prin pădurile acelea, unde individualismul şi excentricitatea făceau parte din peisajul aspru, la fel ca vegetaţia sălbatică şi copacii înalţi.

— E rus. Se numeşte Alexei Berianov, mormăi Hammond. Speram să-i iau un interviu pentru ziarul la care lucrez.

— Rus? întrebă uimit un bărbat. Ce să caute aici?

— Hei, eu n-aş avea nimic împotrivă să cunosc un rus, zise un altul. Rusia... e foarte departe. Mult mai departe ca New York-ul. Mi-ar plăcea să cunosc pe cineva din Rusia. Pentru ce ziar lucraţi?

— *The Washington Post.*

— În Washington, D.C.? întrebă bărbatul în tricou.

— Exact, răspunse Hammond, reprimându-şi un zâmbet. Deci n-aţi văzut nici un rus pe-aici?

Clătinară cu toţii din cap.

— Nici unul, confirmă barmanul.

— Am auzit ruşi vorbind în filme, zise un bărbat. Au un accent special. Parcă mormăie. N-am întâlnit pe nimeni care să vorbească aşa. Şi cunosc pe toată lumea pe-aici.

— Serios?

Dezamăgit, Hammond aruncă o privire în jurul camerei, sperând ca cineva să fie de altă părere, dar nimeni nu scoase un cuvânt.

Una dintre femei îşi concentră atenţia asupra bărbatului care îşi exprimase dorinţa de a cunoaşte un rus.

— Ţi-ar plăcea, Kenny, nu-i aşa? *Rusia.* Ar trebui să strângi bani şi să dai o fugă până acolo. Asta dacă ştii unde e.

— Nu te mai lua de mine, Alma. Tu te rătăceşti şi în drum spre casă. Trei beri şi crezi că zbori spre Wheeling…

Muşteriii izbucniră în râs, iar Hammond puse fotografia la loc în buzunarul de la haină, plăti berea şi plecă. Afară, camionete şi maşini vechi treceau în ambele sensuri. Era frustrat şi dezamăgit. Când Beth Convey menţionase ultimele cuvinte ale lui Iurimengri, fusese sigur că va găsi în Stone Point un indiciu referitor la Berianov, care să arunce o lumină asupra fărădelegilor comise cândva de puternicul general. Însă Berianov vorbea cu un puternic accent rusesc, un amănunt care nu ar fi trecut neobservat în Stone Point.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi, cu spatele încovoiat, se îndreptă spre farmacie, unde se vedea încă lumină. Nu avea de gând să se dea bătut tocmai acum, după atâţia ani de căutări. Doar nu era atât de idiot, nu? Cineva din oraşul ăsta uitat de lume avea să-l recunoască pe Berianov în fotografie…

Apoi se întâmplă ceva. Văzu o umbră dubioasă pe trotuar. Aproape toată viaţa înregistrase automat dacă geamurile maşinilor ce îi ieşeau în cale erau coborâte sau închise, uşile clădirilor deschise sau închise, remarcând din mers înfăţişarea oamenilor, reflecţiile pe toate felurile de geamuri şi umbrele. Aşa fusese instruit şi învăţase repede că prudenţa îi impunea să procedeze astfel. Nimeni altcineva n-ar fi observat protuberanţa pe care o avea umbra din faţa lui. Era proiectată pe zidul din stânga aleii şi se întindea până pe trotuar. Ar fi trebuit să fie o linie dreaptă.

Ori se ascundea cineva acolo, ori structura zidului prezenta serioase deficienţe. A doua variantă părea puţin probabilă. Se uită în jur fără să-şi mişte capul. Patru adolescenţi se plimbau agale pe trotuar, râzând şi venind spre el. Încercând să vadă aleea, aflată la patru metri mai în faţă, începu să respire mai repede şi în creier i se declanşă un semnal de alarmă. Nu avea neapărată nevoie de riscuri, dar o parte din el le simţea lipsa. Deşi nu putea fi mare lucru, situaţia părea totuşi interesantă.

Rămase la pândă, gata de acţiune, până ce tinerii trecură de alee. Dar cel care se ascundea acolo nu-şi făcu apariţia, probabil pentru că buzunarele unor adolescenţi nu constituiau o pradă

prea bogată. În plus, erau patru la număr.

Încetini, ca să-i lase să treacă mai departe în siguranţă. Mergeau domol ţinându-se de mână, două cupluri tinere în căutare de distracţii. Râsul fetelor suna ca un clopoţel. Unul dintre băieţi se uită în ochii fetei de alături, iar ea ridică buzele spre el. Primăvara le înfierbântase simţurile.

Hammond zâmbi şi se opri ca să-şi aşeze mai bine pe cap şapca de base-ball. Se rezemă de peretele de lemn al unei fierării şi îşi şterse fruntea cu braţul ca să câştige timp. Când grupul vesel se îndepărtă în sfârşit, mai aruncă o privire de-a lungul trotuarului şi al străzii. Deocamdată, nu se mai vedeau alte persoane. Era momentul.

Strecurându-se pe lângă zidul magazinului, o luă repede spre alee. Mişcările îi deveniră fluide şi agile. O veche forţă pe care nu o mai simţise de mult părea să îl învăluie. Bătăile inimii îi încetiniră. Simţurile i se ascuţiră la maximum. Băgă mâna uriaşă în alee, dădu de o haină şi trase.

Vocea căreia îi aparţinea haina izbucni furioasă:

— Dumnezeule! Hammond!

— La dracu’! Steve Thoma. Ce naiba cauţi aici?

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi la gura aleii, cu feţele furioase aflate doar la câţiva centimetri una de alta. Thoma era mai scund decât Hammond, cu păr ondulat, fălci puternice, sugerând încăpăţânare şi ochi ce aruncau săgeţi. Purta obişnuitul costum negru simplu şi cămaşă albă. În clipa în care duse mâna la spate şi sub haină, Hammond îl împinse pe alee cu o mână, iar cu cealaltă îi smulse rapid pistolul Smith Wesson de 10 mm din tocul de la spate.

— Asta o să te coste, mârâi Thoma.

— Îmi pare rău, dar sunt alergic la armele îndreptate spre mine. Am impresia că ţi-a cam slăbit viteza de reacţie.

— Pe dracu’! Te-am lăsat înadins, îl fulgeră Thoma cu privirea.

Hammond îşi băgă pistolul sub curea.

— Frumoasă jucărie. Deci eşti înarmat. Pardon, ai fost înarmat. Ce credeai că o să găseşti aici – vreun asasin?

— Tu ai spus-o, nu eu.

Părul creţ al lui Thoma era ciufulit, iar faţa rotofeie schimonosită de furie că fusese prins.

— Întrebarea e ce te aşteptai tu să găseşti aici?

Buza de jos a lui Hammond se subţie. Părăsind FBI-ul înainte de a fi concediat, stârnise o mulţime de resentimente în rândul

celorlalţi agenţi.

— În nici un caz nu mă aşteptam să dau de tine gata de atac. Nu cumva eşti pe urmele unui transfug KGB-ist mort, pe nume Iurimengri?

Thoma strâmbă din buze şi îl măsură cu privirea de sus până jos.

— Doamne, arăţi ca un golan. Ar trebui să te tunzi. Şi de ce porţi cercel? Totdeauna ai fost un ciudat. Naiba ştie de ce te-o fi angajat iniţial Biroul.

— Şi eu mă bucur să te văd, Thoma. Numai că asta nu te va scuti să-mi răspunzi la întrebare. Ce se întâmplă? Biroul nu mi-a mai dat nici o atenţie de ani de zile.

— Du-te dracului, Hammond.

Agentul se schimbă dintr-o dată la faţă. Furia şi resentimentele fură înlocuite de o expresie vicleană… de ce?

Hammond îşi dădu seama într-o clipă. Era în sângele lui, ca o boală cronică. Ţinându-l încă de revere, se întoarse. Paşii erau înăbuşiţi, ca de pisică. Cei patru bărbaţi şi femei în costume negre şi cămăşi albe păreau să cadă din cer, cu pistoalele aţintite asupra lui. Thoma dăduse cumva alarma.

Hammond se blestemă în gând.

— Ai o alarmă silenţioasă asupra ta.

Nu era o întrebare. Ştia că aşa stăteau lucrurile.

Thoma zâmbi plin de sine şi desfăcu o cusătură din curea, dând la iveală un medalion cât o monedă.

— E prins de toc. Imediat ce am… mi-ai scos arma, s-a activat. Avem cu toţii asemenea dispozitive. Dar eu am fost cel norocos.

— Da, am observat.

— Dă-i arma înapoi, Hammond. Şi acum, urmează-ne!

Îndemnul venise de la Chuck Graham, un alt fost coleg de al lui Hammond. Era un bărbat zvelt, cu o faţă îngustă şi ridată. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu zece ani mai mare decât Hammond. Arăta impecabil, de la dunga ca o lamă de cuţit a pantalonilor, până la cămaşa proaspăt călcată şi la obrajii bine raşi.

Hammond îl respectase întotdeauna pe Graham, în ciuda rigidităţii lui în privinţa aplicării regulamentelor.

— De ce să merg cu voi? întrebă el trăgând pistolul Smith de la curea.

Imediat, cei patru agenţi înarmaţi strânseră cercul în jurul lui, ţintindu-i inima cu pistoalele. Atât de multă putere de foc…

tresări involuntar în faţa pericolului de moarte.

— Scuze.

Zâmbi cu nevinovăţie şi roti încet arma, întinzându-i-o lui Thoma cu patul înainte. Graham, care părea să conducă misiunea, se relaxă puţin.

— Ca să dai explicaţii pentru uciderea Lilei Kennedy şi a lui Martin Coulson, îi răspunse cel cu ridurile adâncite din cauza dezamăgirii. Cum ai putut să faci una ca asta, Hammond? Erau nişte copii. Nu te credeam în stare de o asemenea mârşăvie.

— Ai înnebunit? Nu i-am omorât eu. De ce aş fi făcut-o? N-am pus piciorul în Stone Point până ieri.

— La ce oră ai aterizat aici ieri?

Probabil că verificaseră deja, dacă ştiau că venise cu avionul.

— Cam pe la trei.

Agentul mai în vârstă dădu din cap cu subînţeles.

— Tinerii au fost ucişi între trei şi cinci, în după-amiaza trecută. Poliţiştii locali au dovezi că tu ai făcut-o. Dovezi zdrobitoare. Vii cu noi înapoi la Washington. Percheziţionează-l, Thoma.

Thoma îl prinse pe Hammond de umeri şi îl izbi de zidul aleii. Ca mulţi alţi agenţi aflaţi în slujba ţării, Thoma făcea exces de zel în exercitarea autorităţii cu care fusese investit. Îl percheziţionară cu mai multă vigoare decât ar fi fost necesar, dar Hammond se aşteptase la asta. Avea să se ocupe de el mai târziu.

— Dacă e o treabă locală, ar trebui să mă aresteze poliţiştii de aici, zise Hammond. E jurisdicţia lor.

— Aici te înşeli, declară ritos Thoma. E o chestiune de securitate naţională. Biroul se ocupă de asta, nu o şleahtă de ţărănoi, adăugă el şi făcu un pas înapoi. Nu e înarmat. Probabil că a aruncat-o pe undeva.

— Unde e arma? întrebă Graham pe un ton glacial.

— Ţi-am spus, se răsti Hammond. Nu i-am omorât eu. De ce aş fi făcut-o? Gândeşte-te mai bine. Nu are nici un sens.

— Pentru noi, poate că nu, zise Graham. Dar pentru tine e clar că are. Nu ştiu ce s-a întâmplat acum zece ani, Hammond, însă fără îndoială, a fost ceva grav. Te-ai certat cu toată lumea înainte să pleci şi ţi-ai făcut pe toţi duşmani. Pe urmă te-ai dus să lucrezi pentru fiţuica aia comunistă – *Post.* Uită-te în ce hal ai ajuns! Părul destul de lung ca să-l poţi împleti şi cercel de aur în ureche. Arăţi ca un poponar. Nu eşti normal, Hammond. Să

mergem.

Se regrupară în jurul lui, soldaţi într-o bătălie câştigată deja. Împingându-l spre stradă, îşi ţineau pistoalele aţintite asupra lui ca nişte roboţi.

— Ce zice Bobby de treaba asta? vru să ştie el.

Bobby Kelsey fusese şeful lui şi făcea parte din conducerea Biroului.

— Ceva despre Icar care a zburat prea aproape de soare, râse Thoma pe înfundate.

Era un răspuns tipic pentru Bobby Kelsey, dar Hammond înţelese mesajul: Bobby coordona întreaga operaţiune.

— Tipic pentru Bobby, dădu el din cap.

— Da, nu s-ar spune că Bobby e admiratorul tău cel mai înfocat, mormăi Thoma. Ai un talent înnăscut să-ţi faci duşmani. Urcă în maşină, dobitocule!

Deşi Biroul se modernizase, unele lucruri erau adânc întipărite în memoria agenţilor săi. Lunga tradiţie de loialitate necondiţionată, protecţie reciprocă, indiferent cu ce preţ, de tenacitate fără limite în lupta eternă cu lumea plină de violenţă, în care pericolele pândeau la fiecare pas le imprimaseră un spirit de echipă care nu admitea nici o deviere. Iar Hammond se abătuse cam mult de la normă.

Se opriră lângă un Lincoln Continental bleumarin parcat în întuneric, la mijlocul distanţei dintre doi stâlpi de felinar. Thoma îi împinse capul jos şi Hammond urcă în spate. Ridică ochii spre Graham.

— Am dreptul să ştiu ce se petrece. Ce dovezi „zdrobitoare” îşi închipuie poliţiştii locali că au?

Graham se încruntă.

— Ţi-am spus destule. E vorba de „securitate naţională”, ai uitat?

— Unde mă duceţi?

— Gata cu întrebările. Cunoşti procedura.

Din acel moment, agenţii amuţiră. Nu scoaseră un cuvânt toată noaptea, într-o încercare de intimidare psihologică. Erau însă conştienţi de faptul că le cunoştea trucurile. Şi el beneficiase de aceeaşi instruire şi avansase în acelaşi mod pe scara ierarhică. Aveau mai multe puncte comune decât voiau să recunoască. Şi urmau să se convingă de acest lucru destul de curând.

Din cauza temperaturii scăzute aveai senzaţia că Munţii Apalaşi te apasă şi te sufocă. Agentul special Eli Kirkhart îşi privi colegii în timp ce-l urcau pe Jeff Hammond în maşină. Îl recunoscu pe încăpăţânatul şi nu prea inteligentul Thoma şi pe veteranul Graham. Erau cu toţii agitaţi, cu pistoalele pregătite.

Cu o zi în urmă, îşi fluturase legitimaţia la agenţia de zbor şi obţinuse imediat informaţia cu privire la destinaţia lui Hammond: Stone Point, Virginia de Vest. Bugetul pentru cheltuieli al procurorului general adjunct era mult mai consistent decât al Biroului, aşa că închiriase un avion cu pilot şi pornise pe urmele lui Hammond. Se lăsa întunericul când aterizase, iar dimineaţa următoare îl văzuse pe Hammond în parcare – stăteau la acelaşi motel.

După aceea, Eli păstrase distanţa. Îl urmărise într-o maşină închiriată şi pe jos, vorbind cu toţi cei cu care discutase şi el. Acum, din automobilul parcat în capătul străzii întunecate, îi privi pe Graham şi pe Thoma urcându-se în spate lângă Hammond, în timp ce ceilalţi trei agenţi se aşezară pe locurile din faţă. Lincoln-ul porni la drum, iar Kirkhart ambală şi el motorul urmându-i în noapte.

18

În bătaia vântului, copacii din jurul casei din Chevy Chase foşneau zgomotos. Un animal mic se strecură brusc printre tufişurile din faţa ei şi Beth tresări violent. Dar în timp ce înconjura casa, cercetând-o cu atenţie, i se păru ciudat de familiară.

Merse de-a lungul verandei şi ajunse în spatele casei, unde se afla un bazin cu peşti coloraţi, cactuşi luxurianţi şi plante tropicale în ghivece mari din ceramică, ce confereau curţii un aer exotic. Se uită prin toate ferestrele şi nu văzu pe nimeni înăuntru. Mobila tradiţională era de bun-gust. Aruncă o privire în garaj. Nici o motocicletă şi nici un alt vehicul nu erau parcate acolo.

Prinzând curaj, încercă uşa din spate a casei. Era încuiată. La fel şi uşile şi ferestrele laterale şi din faţă. Observă sistemul de alarmă. Era monitorizat de aceeaşi companie la care apelase şi ea, ceea ce părea firesc întrucât era cea mai mare din zonă, cu o bună reputaţie încă dinainte ca Jackie Kennedy să recurgă la serviciile ei spre a-i proteja intimitatea după asasinarea lui Jack.

Se opri pe aleea dintre garaj şi casă, unde vântul îi presără adidaşii cu petale de flori. Trebuia să intre în casă. Îi veni o idee. Când împlinise paisprezece ani, mama ei îi dăruise o trusă de unelte completă şi atunci făcuse o pasiune pentru toate felurile de scule, de la tesle la perforatoare pneumatice. Cunoştinţele dobândite se dovediseră foarte folositoare mai târziu. Nici maşinile, nici computerele nu aveau taine pentru ea, iar când trebuia să vorbească despre petrol, conducte sau circuite, la scară largă sau restrânsă, cu clienţii străini sau cu alţi avocaţi, se simţea ca peştele în apă.

Se întoarse la maşină, deschise portbagajul unde avea un set complet de scule şi scoase un patent şi o lanternă.

Învăţase trucul atunci când propriul ei sistem de alarmă se activase imediat după ce se mutase. Prietenul ei de atunci o declanşase fără să vrea neintroducând destul de repede codul. Şi nici unul dintre ei nu memorase instrucţiunile prevăzute în astfel de situaţii. Nu reuşise să găsească foaia cu instrucţiuni, iar alarma continua să piuie înnebunitor, aşa că băgase un patent în

spatele cutiei şi tăiase. Nu respectase regulile, dar se descurcase. Cel care monitoriza alarmele la sediul companiei de securitate se pregătea să anunţe poliţia, dar când se oprise alarma, renunţase, gândindu-se că proprietarul introdusese în sfârşit codul corect. Se întâmpla destul de des, aşa că nu anunţau decât foarte rar poliţia.

Şovăi, punând în balanţă o arestare pentru violare de domiciliu şi tot ceea ce se întâmplase în ultimele treizeci de ore. Atrocitatea crimei comise asupra lui Stephanie, la care se adăuga faptul că ea însăşi fusese la un pas de moarte, îi uşură alegerea. Se întoarse la uşa dinspre bucătărie şi sparse un geam cu patentul. Alarma începu să urle, sfâşiind tăcerea nopţii.

Nu avea timp de pierdut. Băgă mâna înăuntru, descuie uşa şi, cu toate că o durea tot trupul după accident, trecu în fugă pe lângă dulapurile din bucătărie spre cutia mică a alarmei de pe perete. Arăta exact ca a ei, albă, cu taste numerotate, dar se ivise o problemă: era fixată pe perete, în timp ce între cutia ei de acasă şi zugrăveala scorojită se afla un spaţiu.

Trebuia să ajungă cumva cu patentul la fire, care veneau printr-o gaură din perete, intrând în cutie. Repede.

Urletul enervant continua. Bătu cu patentul în perete spărgând tencuiala, dar nu era de ajuns. Lovi din nou până când făcu o gaură şi tăie firele.

Se aşternu tăcerea. Atât de profundă, că urechile îi vâjâiau. Cu puţin noroc, paznicul de la sediu o să treacă cu vederea incidentul şi n-o să anunţe poliţia. În caz contrar, o aşteptau necazuri. Dar începuse să se obişnuiască cu asta.

Aprinse lanterna şi lumină bucătăria modernă, dotată cu aparatură de ultimă oră. Străbătu repede şi celelalte încăperi – camera de zi, sufrageria cu un candelabru din fier forjat, biroul, camera de recreare cu o masă englezească de biliard, dormitorul principal, încă două dormitoare şi cinci băi. Nu se vedea nici urmă de praf, se dăduse cu aspiratorul şi totul era lustruit. O luă înapoi şi începu să privească cu atenţie în jur, în coşuri nu era nici urmă de gunoi, iar în frigider nici un aliment perisabil.

Mai mult decât atât, nu exista nici un fel de indiciu cu privire la viaţa persoanei care locuia aici. Nu se vedeau nici fotografii de familie, nici premii, colecţii sau cărţi începute şi lăsate pe vreo măsuţă, cu un semn înăuntru. Găsi doar nişte haine într-un dulap din dormitorul principal, aparţinând unui bărbat de statură medie şi cu gusturi conservatoare. În dulăpiorul din baie se aflau o

periuţă de dinţi, o cutie cu aspirină şi o trusă de bărbierit. Asta era tot.

Avea impresia că proprietarul se mutase... sau nu locuise niciodată în acea casă, ceea ce ar fi fost o extravaganţă stranie. Apoi îi veni altă idee: poate că murise şi familia îi luase toate lucrurile.

Se întoarse în biroul ticsit de rafturi cu cărţi şi mobilă grea din piele. Totul era închis la culoare şi masculin, iar în aer plutea un miros puternic de trabuc. Se uită în jur după cutia cu trabucuri şi o găsi pe o măsuţă de lângă unul dintre fotoliile din piele. Era sculptată, foarte frumoasă şi, după toate probabilităţile, valoroasă. O deschise. Era plină cu trabucuri fine cubaneze Cohiba, foarte apreciate de cunoscători. O ridică şi o privi gânditoare.

Ticăitul ceasului electric de pe cămin o trezi la realitate; îşi încordă auzul, încercând să desluşească alte sunete: vântul se înteţise şi tufele de afară zgâriau geamurile. Zgomotul o înfioră – semăna cu cel făcut de unghii când râcâie tabla. Forfota străzii nu răzbătea până acolo. Casa era atât de bine izolată, încât îţi dădea senzaţia că te aflai în mijlocul pustietăţii.

Încurajată, puse la loc cutia cu trabucuri, se îndreptă spre birou, se aşeză în scaunul înalt, aprinse veioza şi începu să caute. Sertarul de sus din dreapta nu conţinea nimic interesant – doar creioane, pixuri şi hârtii. Însă cel de-al doilea părea mai captivant. Înăuntru erau plicuri nedesfăcute cu facturi, toate adresate lui... Alexei Berianov. Făcu ochii mari uluită.

Cunoştea numele. *Alexei Berianov.* Era unul dintre acelea care îi trecuseră prin minte după operaţie. Cine era? Şovăi o clipă. Să fie oare donatorul ei? De aceea părea casa atât de pustie – pentru că Berianov, proprietarul ei, murise anul trecut, iar familia îi donase inima pentru transplant şi îi luase lucrurile din casă?

Deschise plicurile şi găsi facturi recente – toate pentru întreţinerea casei. În următorul sertar se aflau dosare cu facturi mai vechi, păstrate de sau pentru misteriosul Berianov. Celelalte sertare nu mai conţineau nimic interesant, doar obiecte obişnuite de birou, cum ar fi un capsator, agrafe de birou şi dosare nefolosite. Nici urmă de cărţi de credit, de carnete de cecuri, nici măcar o carte de vizită şi nici un fel de corespondenţă personală. Se mai uită o dată prin cameră. Lipsea şi computerul.

Îşi întoarse privirea spre cutia de trabucuri. Ce era cu ea? Traversă iar camera şi se aşeză în fotoliul din piele. Deschise din

nou cutia şi studie şirurile uniforme de trabucuri. Îi dădeau o senzaţie ciudată… deşertă brusc trabucurile şi cercetă fundul cutiei. Una dintre marginile lemnului era mai întunecată decât cealaltă, probabil din cauza folosirii. Pipăi şi apăsă până ce fundul cutiei sări brusc, dând la iveală un teanc mic de hârtii.

Se uită fix la ele. Deasupra era o factură trimisă de o companie ce se ocupa de împrejmuiri, din Stone Point, Virginia de Vest. *Stone Point.* Locul pomenit de colonelul Iurimengri şi unde plecase Jeff Hammond. Apoi văzu numele de pe factură. Nu era pentru Alexei Berianov, ci pentru… Caleb Bates.

Se lăsă pe spate răscolindu-şi memoria. Era numele unuia dintre noii proprietari ai firmei HanTech Industries. Ciudat ca acest nume să apară aici, în casa lui Alexei Berianov, când majoritatea noilor proprietari ai HanTech erau ruşi. Sau poate că exista o logică? Dacă acest Bates avea legături de afaceri cu ruşii, poate era asociat cu aceştia şi în alte feluri. Îi veni în minte uraniul îmbogăţit pe care îl tot achiziţiona HanTech.

Se mai uită o clipă la factură, apoi o puse deoparte. Sub ea mai erau două facturi, una pentru beton de fundaţii şi cealaltă pentru linii electrice, din nou pentru proprietatea din Stone Point şi adresate lui Caleb Bates. Se opri îngândurată, apoi le puse şi pe acestea deoparte. Urma un anunţ îngălbenit din ziar referitor la vânzarea unei ferme de vaci de lângă Gettysburg, Pennsylvania. O privi cu atenţie. Cineva încercuise fotografia casei coloniale a fermei.

O puse şi pe aceasta deoparte şi examină o ultimă tăietură din ziar. Era o ştire despre un bărbat care murise de curând. Mâinile începură să-i tremure. Se uită fix la fotografia care însoţea articolul. Era străinul pe care îl ucidea în coşmaruri şi care mai târziu apărea în jurul focului de tabără. Aceeaşi frunte largă, nasul cârn şi claia de păr cărunt pieptănat pe spate.

Motocicleta ieşea zgomotoasă din garaj. Sărise pe ea şi îl călcase pe *acest bărbat.* Îi revăzu privirea reflectând uimire şi o durere îngrozitoare. Îl văzu arcuindu-se în aer şi prăbuşindu-se cu capul în jos pe alee.

Citi numele: Mihail Ogust. Îşi înăbuşi un ţipăt. Alt nume din coşmarurile ei.

Se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, simţindu-se ca un animal prins în cuşcă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cum putuse să îi vadă faţa în vis, faţa unui alt bărbat adevărat care murise? Continuă să meargă frecându-şi

palmele îngheţate. Toate acestea depăşeau puterea ei de înţelegere. Prea multe coincidenţe, prea multe dovezi că inima ei îi „vorbise” cu adevărat tot timpul.

După o vreme în care măsură cu paşi mari încăperea, încercând să-şi alunge gândurile, se mai calmă. Trebuia să facă faţă situaţiei, să afle adevărul. De aceea îşi asumase şi riscul să vină aici. Îşi reaminti că toate informaţiile sunt neutre. Felul cum le folosim le conferă valoare sau le face inutile.

Liniştindu-se, se întoarse la birou. Se aşeză, luă articolul decupat din ziar şi începu să citească:

> Transfugul sovietic Mihail Ogust, 41 de ani, cu domiciliul lângă Dupont Circle, a murit ieri-dimineaţă în zori, în urma unui accident de motocicletă ce a avut loc în Rock Creek Park.
>
> Conform declaraţiei poliţiei, se pare că s-a izbit de o bordură şi a fost aruncat de pe motocicletă, lovindu-se la cap. Doctorii spun că a murit din cauza leziunilor cerebrale. Nu s-a găsit nici o cască de protecţie şi nu a avut alte răni serioase.
>
> Ogust şi-a părăsit ţara în 1991 şi a fost foarte apreciat în cercurile filantropice ruseşti locale. Instructor de karate şi pasionat de maşinile sport, a făcut avere exportând echipament sportiv în Rusia şi importând delicatese cum ar fi icrele negre.
>
> I se pun în seamă o serie de practici ilegale în perioada premergătoare fugii sale din Rusia. A deţinut funcţia importantă de colonel KGB la Moscova…

Tremurând, se prăbuşi în scaunul de la birou şi privi pe fereastră, unde vântul izbea ramurile tufelor de geamuri. Ar fi trebuit să se simtă vlăguită, dar era cuprinsă de o stare de agitaţie maximă. Mintea îi lucra cu febrilitate…

Ogust fusese un bărbat în vârstă de patruzeci şi unu de ani, iar Travis Jackson îi spusese că donatorul ei era de sex masculin şi de-abia trecuse de patruzeci de ani.

Ogust murise într-un „accident rutier” doar cu câteva ore înainte de operaţia ei de transplant. Nu avusese decât leziuni cerebrale, aşa că inima lui fusese în stare bună, iar de la locul accidentului până la centrul de transplant unde ea zăcea pe moarte era o distanţă scurtă.

În plus, fusese rus de origine, expert în karate şi pasionat de maşinile sport, de unde se putea deduce că era un şofer foarte bun şi că îi plăcea viteza. Îşi mai aminti şi alte detalii din visele ei – armele ruseşti AK-47, atmosfera de pericol constant şi uimitoarea ei pricepere şi încredere în sine atunci când era implicată în scene de violenţă. Îşi aminti de Dave, infirmierul din spital care îi trezise suspiciuni – şi care se dovedise a fi un hoţ. Ogust lucrase în KGB şi beneficiase de o instrucţie ce putea justifica bănuielile ei.

După atâta vreme de confuzie şi griji… după toate experienţele bizare… da, Mihail Ogust se potrivea perfect. El trebuia să fie donatorul ei şi, cu toate acestea, pe el îl ucidea în coşmaruri. Îşi aminti de avertismentul lui Stephanie: visele nu dau informaţii directe. Oferă doar indicii mărunte, dar nu te poţi baza pe ele pentru a-ţi forma o imagine de ansamblu. Dacă exista memorie celulară, ea va trebui să înţeleagă fiecare fragment în parte.

Articolul despre Ogust explica multe, însă lăsa nelămurite o sumedenie de aspecte. Prezenta omul doar la suprafaţă. Nu spunea cine fusese el de fapt, ce gândea şi ce îl pasiona. Era într-adevăr impulsiv, cum credea ea? Era agresiv? Ezită un moment… fusese, oare, un ucigaş?

Voia să ştie mai multe. În primul rând ar fi vrut să afle de ce inima lui o dusese la cadavrul colonelului Iurimengri noaptea trecută şi de ce o trimisese aici. Cei trei trebuie să se fi cunoscut – colonelul Ogust, colonelul Iurimengri şi Alexei Berianov.

Mihail Ogust, donatorul inimii ei, fusese victima unui accident. Colonelul Iurimengri murise în prezenţa ei. Deci, unde era Berianov, cel care plătea facturile pentru casa aceasta? Murise şi el? Un fior de gheaţă îi alunecă pe şira spinării. Luă repede articolul căutând numele autorului. Nu fu surprinsă să constate că şi de astă dată era semnat de Jeffrey Hammond. Se uită peste restul articolului căutând nume. Dar nici Iurimengri, nici Berianov nu erau menţionaţi.

Împături articolul şi îl puse în geantă, uitându-se în jur prin cameră şi întrebându-se unde să mai caute. Îngenunche lângă biblioteca joasă dintre ferestre şi deschise sistematic toate volumele legate în piele, le întoarse şi le scutură, căutând hârtii sau fotografii. Se întreba dacă Hammond nu scrisese un articol şi despre Berianov. Îi trecu prin minte o idee tulburătoare: în trecut, meseria de jurnalist reprezenta cea mai frecventă acoperire

pentru spionii şi agenţii dubli din toată lumea. Poate că Hammond ştia atât de multe despre transfugii sovietici pentru că spionase pentru KGB împotriva Statelor Unite în timpul războiului rece. Poate că mai era încă spion.

Se apropie de un dulap şi-i deschise sertarele, dar toate erau goale. În timp ce verifica dacă nu cumva aveau un fund fals, o cuprinse un sentiment ciudat. I se ridică părul de pe ceafă. Se uită peste umăr în biroul puternic luminat şi încremeni.

— Cine eşti? întrebă ea cu pulsul accelerat la maximum. Ce vrei?

Individul se îndreptă spre ea cu un mers de panteră. Era îmbrăcat în negru, cu un pulover pe gât, mulat şi pantaloni. Faţa îi era acoperită de o mască neagră de schi, care nu lăsa să i se vadă decât ochii albaştri ca de gheaţă. În picioare avea pantofi sport negri şi şosete de aceeaşi culoare. La cureaua neagră îi atârna un pistol în toc şi alte obiecte.

Ochii lui ce nu clipeau priveau fix într-ai ei, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze aşa cum fac uneori animalele de pradă înainte de atac.

Transpiraţia începu să-i curgă pe faţă şi sub braţe. De ce mai ţinea pistolul în toc? O cuprinse un val de furie. Se săturase să fie ţinta tuturor. Să se teamă tot timpul. Să încerce să înţeleagă incomprehensibilul.

— E clar că nu te-ai oprit pentru o îngheţată, zise ea sărind în picioare. Dacă vrei să mă omori, o să-ţi uşurez munca.

El continua să se apropie fără să scoată o vorbă. Încordată la maximum, ea îşi menţinu bustul drept şi îndoi uşor genunchii. Avea cam înălţimea ei, era de talie medie, iar mişcările lui lente şi precise sugerau o excelentă pregătire fizică. Nu-şi dădea seama ce intenţiona să facă, dar nici nu putea sta cu braţele încrucişate. Aşteptă să se apropie, apoi făcu rapid doi paşi înainte, îşi ridică piciorul la piept şi îi trimise o lovitură *mae-keage* cu călcâiul în piept.

El se retrase privind-o surprins. Dar ea fu şi mai uluită. Era înaltă şi puternică şi ştia din experienţă că loviturile ei de picior puteau să arunce adversarul la pământ. Însă el rămăsese în picioare. Se roti şi îi trimise din nou o lovitură de picior, de data aceasta ţintindu-i bărbia.

Dar nu apucă să-l lovească. El pară şi îi dădu un pumn în coaste. În timp ce oasele îi vibrau de durere, găsi răspunsul: era maestru. Loviturile de pumni şi de picioare se abătură asupra ei

cu asemenea rapiditate, încât încercările de a-l opri fură la fel de ineficace ca aripile unui ţânţar împotriva unei uşi cu plasă. În mai puţin de un minut, zăcea pe spate respirând greu. Nu se putea mişca. Avea dureri în tot trupul.

Însă el tot nu îşi scoase pistolul. O trase şi o aşeză pe un scaun. Ea înghiţi greu, încercând să-şi oxigeneze plămânii spre a putea continua lupta. El scoase o coardă de nailon dintr-un săculeţ agăţat la curea şi o legă repede de scaun. Lucra metodic fără să rostească un cuvânt. Respirând greu, ea încerca să găsească o cale de scăpare.

Individul părea să se fi gândit la tot. Nu putea fi identificat prin voce, înfăţişare şi nici prin miros, iar ea era complet neajutorată. În timp ce făcea ultimul nod, observă că mănuşa neagră de pe mâna dreaptă îi alunecase. Sub mâneca lungă se vedea o umflătură care părea să fie ceasul. Pe porţiunea neacoperită dintre mânecă şi mănuşă observă o cicatrice albă mică. Încercă să nu se uite fix acolo.

Îi puse o pânză pe ochi, pe care i-o legă fără menajamente la spate. O răsuci încă o dată în semn de avertisment, apoi se auziră zgomotele unei căutări. Asculta cum răscolea în tăcere biroul lui Berianov. Petrecu o oră cotrobăind într-o cameră pe care ea o considerase practic goală. Ce căuta? Şi de ce nu îi făcuse nici un rău? Era oare un criminal psihopat căruia îi plăcea să se joace mai întâi cu victimele? Un sadic care voia s-o tortureze înainte de a o ucide?

Încercă să îşi înăbuşe frica şi continuă să asculte până când îl auzi ieşind din cameră. Rămasă singură aşteptă, încordându-şi auzul pentru a detecta orice zgomot făcut de agresorul său. Disperată, încercă să se elibereze din legăturile strânse. În timp ce se zbătea, auzi zgomote îndepărtate. Continua să caute prin casă, răscolind camera de zi, sufrageria şi celelalte încăperi. Membrele o dureau, dar continuă să se zbată. Îi era groază de momentul când nu avea să îl mai audă. Ce-o să-i facă după ce va termina cu răscolitul casei?

Trebuia să scape. Se luptă cu epuizarea şi cu disperarea. Trăgea cu degetele de corzile puternice din nailon, dar îi alunecau tot timpul. Mişcările îi deveniră din ce în ce mai lente. Era vlăguită total. Timpul trecea, iar ea continua să se zbată…

19

În puternicul Lincoln Continental, Jeffrey Hammond dormită pe tot parcursul nopţii, până când se crăpă de ziuă. Lăsaseră în urmă munţii împăduriţi, trecuseră prin văi late şi fertile şi, în cele din urmă, ajunseseră în câmpia vastă a Virginiei.

Când soarele dimineţii lumină cerul spre est, Hammond se trezi de-a binelea. Maşina Biroului aluneca de-a lungul unei străzi laterale din partea de nord-vest a Washingtonului. Atmosfera era tensionată. Fusese un drum lung şi de fiecare dată când opreau pentru mâncare, benzină sau ca să meargă la toaletă, agenţii intrau în alertă maximă, de teamă ca nu cumva să încerce să fugă. Cu un sfert de oră în urmă, agentul coordonator al misiunii, Chuck Graham dăduse un telefon pe mobil şi anunţase că aveau să ajungă în curând, ceea ce îi întări lui Hammond convingerea că îl duceau la o casă secretă, fiindcă trecuseră de centru, unde se afla clădirea Hoover.

În clipa în care pătrunse în cartierul cunoscut sub numele de Adams Morgan, maşina luxoasă era ca un cazan sub presiune, plin de feţe întunecate şi fălci încleştate, în timp ce afară lumea îşi vedea liniştită de treburi, neştiind că se întâmpla ceva neobişnuit în acea dimineaţă de vineri. Era atât de devreme, încât tinerii directori executivi, artiştii şi nonconformiştii care locuiau în cartier abia se trezeau din somn şi ieşeau din case în halate, să-şi ia ziarele tipărite într-o multitudine de limbi. Avangardist la modă, Adams Morgan era renumit pentru picturile sale murale pline de culoare, veşmintele provenind de pe meleaguri îndepărtate şi casele vechi şi frumoase în care locuise cândva elita naţiunii. În cea mai mare parte rezidenţial, cartierul acesta aglomerat era locul ideal pentru o casă secretă.

Privind în jur, Hammond îşi aminti de vremurile când era şi el ca agenţii din maşină, atât de concentrat asupra misiunii, că nu mai vedea lumea adevărată de dincolo de copaci şi de jaluzelele de la ferestre. Ce ciudat să piardă legătura cu aceasta, de vreme ce scopul meseriei lor era tocmai s-o protejeze!

Lincoln-ul trecu pe lângă un şir de case de cărămidă pitoreşti, înălţate cândva la începutul secolului al douăzecilea. În faţa celei de-a treia, o femeie înfăşurată într-un şal cu dungi ca de tigru şi

cu părul ridicat în coc în vârful capului, îşi băga un ziar sub braţ. Luă o sorbitură dintr-o cană mare de cafea şi se întoarse spre casă. Ciudat de atrăgătoare şi nepăsătoare în excentricitatea sa, cânta încet în timp ce urca treptele spre intrare.

— Care e? întrebă Hammond, calculând că cele cincisprezece minute ale lui Graham trecuseră, iar după felul cum îşi înălţa şoferul capul, aceea trebuia să fie strada.

Ştia că nu avea să parcheze în stradă. Ar fi fost prea hazardat. Probabil că exista o metodă mai sigură pentru transportarea prizonierului înăuntru.

Chuck Graham zâmbi imperceptibil. Arătă spre femeia care dispăruse în casa cu trei etaje.

— A ei. Ea e îngrijitoarea.

Deşi fusese o noapte lungă, pantalonii lui păstrau dunga impecabilă, cămaşa albă nu avea nici o cută, iar pe chipul lui nu se vedeau urme evidente de oboseală.

Hammond dădu din cap. Femeia se potrivea perfect cartierului boem şi nimeni n-ar fi suspectat-o că era ofiţer FBI. Nu o mai văzuse niciodată, nici pe ea, nici casa secretă, dar i se părea firesc. Se schimbaseră multe de pe vremea lui. În contraspionaj şi antiterorism, rutina poate fi fatală.

După cum bănuise, şoferul coti şi intră pe o alee fără copaci din spatele şirului de case. Verandele din spate se extindeau spre alei mărginite pe ambele părţi de garduri înalte, era imposibil să vezi ce se petrece în curtea vecină, astfel că locuinţa secretă nu se deosebea cu nimic de celelalte. Graham scoase din buzunarul hainei un obiect asemănător cu o cutie de argint pentru cărţi de vizită. Înăuntru se afla într-adevăr un teanc mic de cărţi albe de vizită, dar când apăsă un filigran decorativ de dedesubt, uşa garajului din faţă începu să se ridice.

Şoferul ocoli pubelele de gunoi şi pătrunse în interior, opri şi uşa coborî în urma lor. Brusc, tensiunea dispăru. Thoma şi încă unul dintre bărbaţii din faţă îşi slăbiră nodul cravatei. Femeia agent oftă adânc. Îşi aduseseră prada în siguranţă. Nu mai păreau îngrijoraţi în privinţa lui, ceea ce însemna că locuinţa şi perimetrul acesteia beneficiau de toate mijloacele de securitate imaginabile, dintre care Câteva erau probabil proprietatea exclusivă a Biroului. Era posibil ca de astă dată să fi fost prins în cursă.

Agentul Thoma ieşi din maşină cu pistolul Smith Wesson în mână. Îi făcu semn cu el lui Hammond:

— Afară!

Hammond coborî din maşină. Graham o luă înainte prin garajul umed, iar ceilalţi agenţi se postară în spatele lui Hammond, cu pistoalele ridicate. Îl urmară pe Graham pe un coridor ultramodern, care avea unul din pereţi din sticlă fumurie. Prin acesta se vedea clar curtea din spate, plină de lalele de primăvară, irişi şi un păr în floare. Dar cineva care stătea în curte sau vreo persoană destul de nechibzuită ca să sară gardul nu ar fi zărit nimic prin geamul opac. Astfel, drumul din garaj până în casă nu ridica nici un fel de probleme. Lui Hammond nu îi plăcu nimic din ceea ce vedea.

Graham se opri în faţa uşii din spate a casei. Pe peretele de cărămidă roşie era fixat un dispozitiv electronic pentru verificarea legitimaţiilor. Nu se obosi să încerce clanţa, pentru că uşa era în mod sigur încuiată. În timp ce Hammond şi ceilalţi agenţi aşteptau, introduse într-o fantă ceea ce părea un permis obişnuit de conducere. Ecranul aparatului se lumină în verde.

— Tehnologie de ultimă oră? întrebă Hammond indiferent.

Graham îi aruncă o privire peste umăr.

— Poţi s-o mai spui o dată. Măsurile de securitate sunt atât de drastice, că nici preşedintele nu ar putea să intre fără o aprobare prealabilă.

Parcă pentru a-i confirma spusele, o voce din interiorul scanerului electronic îl salută:

— Bună ziua, Charles S. Graham.

Programul sofisticat conferea vocii inflexiuni prietenoase şi aproape umane, spre deosebire de obişnuitele voci fără trup. De asemenea, în contrast cu majoritatea aparatelor de acest gen, cel de faţă nu reproducea glasul amabil al unei femei. Dimpotrivă, vocea era autoritară şi masculină.

— Pune mâna dreaptă pe ecran, îi comandă aceasta.

Pe monitorul verde apăru conturul alb al unei mâini. Hammond avusese şi el de-a face cu acest tip de control de înaltă securitate pe vremea când lucra în Birou. Legitimaţia introdusă de Graham în scaner era o versiune perfecţionată de carte de credit cu un cip implantat, ce putea conţine orice, de la descrierea fizică a lui Graham până la numărul lui de asigurări sociale, adresa, grupa sanguină, nivelul de acces şi motivul pentru care se afla în acel loc.

Hammond începu să studieze zidul exterior de cărămidă, uşa, ferestrele şi structura clădirii.

— Uită-te cât vrei, amice, zise Graham. N-ai să observi niciodată aparatele noi pe care le avem acum. Ni s-au alocat atâtea fonduri, încât băieţii de la Departamentul de Cercetare şi Dezvoltare sunt în al nouălea cer.

— Sticlă rezistentă la explozii, remarcă Hammond arătând cu capul spre fereastra de lângă uşă. Se uită ostentativ spre găurile mici de deasupra uşii. Senzori video şi de mişcare.

— Asta nu e nimic, zise Graham şi îşi puse mâna dreaptă pe conturul de pe ecran, care se micşoră reproducându-i forma exactă a mâinii.

Deşi nu mai fusese de mult într-o casă secretă, Hammond se informase prin intermediul mai multor surse cu privire la îmbunătăţirile aduse în ultima vreme. Scanerul avea să verifice dacă amprenta lui Graham confirma datele de pe card. Nu îi returnase legitimaţia imediat şi îşi imagină că, în cazul în care datele nu se potriveau, aparatul avea să înghită cardul definitiv, dezlănţuind un adevărat iad. Observă şi pătratele uşor asimetrice de pe zid, în spatele cărora se ascundeau arme automate pregătite să ciuruiască orice intrus sau evadat. Camere minuscule de filmat erau probabil ascunse prin apropiere. Încercă să-şi reprime senzaţia că se afla la vânătoare de iepuri, el fiind vânatul.

— Mulţumesc, domnule Graham, conchise robotul. Puteţi să vă retrageţi mâna.

Falsul permis de conducere ieşi din aparat şi Graham îl luă imediat şi îl băgă în buzunar.

— Aveţi permisiunea să intraţi cu domnul Hammond, continuă robotul. Ceilalţi agenţi sunt liberi să se întoarcă la clădirea Hoover.

Se auzi un fâşâit şi uşa masivă se deschise. Părea de lemn, dar Hammond îşi dădu seama că fusese construită din oţel special pentru case de bani şi că era atât de grea, încât avea nevoie de un dispozitiv pneumatic pentru a fi deschisă şi închisă.

— Puteţi pleca, le spuse Graham celorlalţi. V-aţi descurcat foarte bine cu toţii. Se dădu la o parte din uşă şi îi ordonă: Intră înăuntru, Hammond!

Hammond aruncă o privire înapoi şi intră. Thoma nu se mai putu abţine.

— Sunt cu ochii pe tine, Hammond, zbieră el. Înainte erai doar o ruşine. Acum ai devenit un criminal. Ne pui pe toţi într-o lumină foarte proastă.

Hammond se întoarse spre el, întunecat la faţă.

— Nu i-am omorât eu. Habar n-ai ce vorbeşti.

Faţa mare a lui Thoma se schimonosi de o furie completă, ce mocnea în el de când îl cunoştea Hammond. Thoma îşi găsise un refugiu în Birou, un loc unde furia şi nemulţumirea lui puteau trece drept patriotism. În felul său şi pentru cei ca el, era folositor. Dar acum că dăduse din nou de Hammond, pe care îl considera nu numai un zurbagiu şi un ratat, dar şi un criminal, putea deveni periculos.

Hammond continuă să-l privească fix, dându-şi seama cât de puternică putea fi credinţa, chiar şi una greşită. Dar Thoma nu era un caz izolat. Şi ceilalţi îl priveau duşmănoşi şi acuzatori: nu doar că îi făcuse de râs, dar se dovedise şi un trădător. Oricare ar fi fost probele deţinute de poliţiştii din Stone Point, îi convinseseră. Asta îi stârni panica, de parcă ar fi simţit pământul cutremurându-se.

— Mişcă! îi ordonă Graham, aţintind din nou pistolul asupra lui.

Porniră spre interiorul casei restaurate, iar uşa se închise încet în urma lor cu încă un fâşâit uşor de aer comprimat. Hammond cercetă coridorul cu lambriuri de lemn, decorat cu aplice şi gravuri de epocă. Detectă camerele ascunse şi locurile în spatele cărora erau montate mai mult ca sigur, armele. După cum îl asigurase Graham, supravegherea era strictă. În plus, probabil că locuinţa mişuna de agenţi. Era prins în cursă, prizonier nu numai al Biroului, dar şi al propriei sale conştiinţe. Trebuia să scape, dar fără să omoare vreunul dintre aceşti oameni.

Îngrijorat fiindcă nu vedea semnul de care avea nevoie ca să evadeze, continuă să meargă şi să privească în jur. De la podelele din parchet până la scaunele chinezeşti cu spătarul drept, casa veche emana o atmosferă de calm şi armonie. Hammond deduse că fusese pregătită special să-i adăpostească pe indivizii importanţi, nevoiţi să fugă, care fuseseră primiţi la sânul Biroului ca să dezvăluie secrete ce ar fi putut să răstoarne alianţe mondiale sau să anihileze grupuri teroriste şi spioni implicaţi în furtul de tehnologie americană.

În pragul unei uşi din faţă apăru un bărbat. Hammond îl privi fix.

— Ty? Ce naiba cauţi aici?

Trecut de şaptezeci de ani, senatorul Tyrone („Ty”) Crocker avea faţa de patrician şi ţinuta aristocrată specifică celei mai bogate şi stilate clase din Noua Anglie.

— Bună, Jeff. Într-adevăr, nu ne-am mai văzut de mult. Tocmai voiam să beau o ceaşcă de ceai Earl Grey.

Avea păr alb des, o frunte înaltă şi un mic zâmbet sardonic.

— Nepoata mea zicea că un căpitan din *Star Trek* bea şi el Earl Grey. O legătură ciudată cu o formă de divertisment pe care n-o înţeleg. Presupun că n-o voi înţelege niciodată. Dar cel puţin nu am ieşit de tot din circuit. Speram să bei şi tu o ceaşcă împreună cu mine.

Purta pantaloni de pânză de culoarea untului, o cămaşă de golf maro încheiată până la gât şi mocasini. Probabil avea în program o rundă matinală de golf la exclusivistul Congressional Country Club, unde taxa de înscriere se cifra la 50.000 de dolari şi unde îşi putea compara loviturile cu cele ale vicepreşedintelui şi ale altor lideri proeminenţi din politică şi afaceri. Era senatorul statului Connecticut.

Hammond îşi reveni imediat.

— Mulţumesc. Mă bucur să te văd, Ty.

Dar de fapt nu se bucura. Prezenţa lui Ty Crocker acolo însemna că îl aşteptau şi alte veşti proaste. Senatorul se întoarse spre Graham.

— Te invit şi pe dumneata, agent special Graham. Poate că ţi-ar prinde bine o ceaşcă fierbinte de ceai după drumul lung de azi-noapte, nu-i aşa?

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule senator.

Graham, de obicei atât de controlat, părea încântat. Mâna cu pistolul îi tremura de emoţie că se afla în prezenţa unei adevărate legende vii.

Ty Crocker fusese diplomat şi de douăzeci de ani era un senator extrem de apreciat. Tot timpul pledase cauza comunităţii de informaţii a naţiunii şi de şase ani se afla la conducerea influentului Comitet de informaţii al Senatului. Ca şi Barry Goldwater înaintea lui, era un conservator sobru, renumit pentru integritatea sa.

Hammond şi Graham îl urmară într-o cameră de zi cu tapet deschis la culoare şi mobilă de epocă. Cele trei ferestre dădeau în stradă, dar perdelele cu ţesătura deasă nu lăsau să se vadă nimic din exterior. Presupunerea lui Hammond că se aflau agenţi în interiorul casei se confirmă: unul dintre ei stătea cu braţele încrucişate într-un colţ, lângă o ferigă. Agentul urmărea cu un chip inexpresiv fiecare mişcare a lui Hammond.

Senatorul Crocker îi surprinse privirea şi i se adresă

bărbatului:

— Poţi pleca, fiule. Stai de pază la uşă, dacă vrei. Îţi mulţumesc pentru grijă, dar eu şi cu Jeff suntem prieteni vechi. Nu ai de gând să mă omori în timp ce ne bem ceaiul, nu-i aşa, Jeff?

— Nu, domnule. Mai ales dacă ceaiul e bun.

Senatorul chicoti.

— Aşezaţi-vă. Unde zici dumneata, domnule Graham.

Păşi pe covorul oriental spre un birou mic din faţa ferestrelor. Graham îi indică un scaun de lângă şemineul din cărămidă. Hammond îi dădu ascultare şi se aşeză cu o figură lipsită de orice expresie, iar Graham îşi alese un scaun plasat între Hammond şi uşă, ca nu cumva să-i treacă prin minte ideea de a fugi. Ca de obicei, Hammond studie camera. Deocamdată n-o să treacă la acţiune. Avea nevoie de informaţii mai întâi. Dar n-o să mai aştepte mult.

Senatorul Crocker apăsă un buton de pe birou. În partea din spate a casei răsună un clopoţel.

— Ceaiul va fi servit imediat, domnilor.

Mâna i se odihnea pe birou, iar picioarele se sprijineau ferm pe covor. Părul alb strălucea în lumina difuză ce pătrundea pe ferestrele din spatele lui. Se uita la Hammond din colţul opus al camerei de parcă şi-ar fi dorit să se afle în celălalt capăt al continentului. Al unui continent foarte mare.

Sub privirea aceea întunecată şi întrebătoare, Hammond simţi împunsătura unui sentiment de vinovăţie. Brusc, sacoul lui preferat cu dungi în zigzag i se păru uzat şi de prost-gust. Iar cercelul de aur depăşea orice limite. Şi îi mai omorâse şi pe cei doi tineri din Stone Point.

Dar pentru orice exista o motivaţie.

— Arăţi bine, Ty. Îmi pare rău că nu ne-am putut întâlni în împrejurări mai favorabile. Presupun că Biroul te-a trimis aici pentru că lucrezi cu Comitetul de informaţii…

Senatorul flutură din mână.

— Las-o baltă, Jeff. Ai făcut numai prostii. Tatăl tău ar fi îngrozit. Mama ta se răsuceşte probabil în mormânt. Am ţinut mult la ei, zise senatorul şi ochii lui întunecaţi căpătară o expresie dură. N-aş putea spune că simt acelaşi lucru şi pentru tine în clipa de faţă.

— Înţeleg, zise Hammond cu sinceritate. Dar te înşeli în privinţa asta. Nu i-am omorât eu pe copiii aceia.

— Prostii. Pentru binele Biroului, trebuie să fii sincer cu mine. Ce naiba pui la cale? Dacă există vreun motiv… lucrezi la ceva în secret? Poate că tinerii aceia se ocupau cu traficul de arme sau făceau parte din vreun cult mizerabil. Ajută-mă să înţeleg care e situaţia, dacă nu referitor la ei, măcar ce se petrece în mintea ta. Dacă există circumstanţe atenuante, s-ar putea să scapi basma curată. Ar fi şi mai bine dacă ai investiga o ştire privitoare la securitatea naţională şi din cauza asta ai dat de belea.

— N-am avut nici o legătură cu ei şi nici cu situaţia asta nefericită, Ty. Nu e nevoie să mă aperi.

Senatorul Crocker clătină trist din cap. Continuă, studiindu-l pe Hammond:

— Chestia cu „securitatea naţională” a folosit-o şi Bobby Kelsey ca să te scape din mâinile poliţiei locale. Având în vedere trecutul tău, era firesc să fie îngrijorat ca nu cumva să se afle vreun secret pe care l-ai fi putut dezvălui fără voie. Dar tot trebuie să răspundem cumva acuzaţiilor. Poate că tinerii aceia erau implicaţi în acte teroriste sau de contrabandă. Din câte îmi amintesc, scrii astfel de articole în ziar, zise el şi se opri o clipă. Dar dacă i-ai omorât cu sânge rece, nu pot şi nu vreau să te ajut şi nici Bobby sau Biroul nu vor face nimic pentru tine.

Hammond clătină din cap cu tristeţe.

— Deci şi tu crezi că i-am omorât. Mă cunoşti de când m-am născut şi mă crezi în stare de aşa ceva? Nu aveam nici un motiv să îi împuşc.

Se opri. Trebuia să afle.

— Ce probe zdrobitoare au împotriva mea?

Senatorul se întoarse spre Chuck Graham.

— Nu i-ai spus?

— Mi s-a ordonat să aştept.

Senatorul strânse din buze. Se duse spre scaunul dintre Hammond şi Graham şi se aşeză. Se aplecă, sprijinindu-şi de pantaloni braţele goale până la cot, apoi îi dădu vestea proastă.

— Jeff, au două amprente de pe pervazul de unde s-a tras. Sunt ale tale. Clar ca lumina zilei.

— Asta e o porcărie! exclamă Hammond furios. E imposibil!

Senatorul oftă.

— Nu există nici o altă explicaţie plauzibilă pentru prezenţa amprentelor tale la locul crimei decât că i-ai omorât… sau ştii cine a făcut-o.

— Trebuie să existe, pentru că eu nu am călcat pe acolo. La

dracu', nici măcar nu ştiu unde locuia fata aia!

— Poliţia a ridicat amprentele, le-a transmis Biroului pentru identificare şi s-a descoperit că sunt ale tale. Nu există nici urmă de îndoială. Rezultatele analizelor ADN pentru grăsimile de pe piele vor sosi săptămâna viitoare. Ştim amândoi că vor fi pozitive, zise el şi clătină din capul nins. Nu are nici un rost să negi. Ieri au venit părinţii băiatului la clădirea Hoover să dea declaraţii. Erau distruşi, dar au recunoscut că băiatul le-a făcut numai necazuri încă din copilărie, ceea ce descoperisem deja. Ne-au mai spus că în ultima vreme era speriat din cauza unui bărbat înalt care îl ameninţa. Un fost agent FBI care lucrează acum la *The Washington Post.* Omul ăsta voia să-i smulgă o declaraţie mincinoasă pentru a o însera într-un articol despre droguri. Problemele băiatului din adolescenţă fuseseră legate de droguri.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Hammond scârbit. Un individ pe nume Hammond.

— Exact. Cum explici toate astea?

— Părinţii mint. Sau băiatul a minţit. E clar că e o înscenare. Mai mult de atât nu am ce să spun.

— Atunci cum au ajuns amprentele tale acolo? întrebă senatorul, fulgerându-l cu privirea.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune. Eu nu scriu despre droguri. Nu e domeniul meu. Poţi să verifici. Şi nu i-am ucis pe copiii ăia. Tot ce ştiu e că îmi vedeam de treburile mele când m-am trezit dintr-o dată în drum spre scaunul electric pentru două crime pe care nu le-am comis. Sau în Virginia de Vest condamnaţii la moarte sunt spânzuraţi, ori li se administrează o injecţie letală? Nu ştiu. E absurd. Ridicol!

— Nu e ridicol, îl corectă senatorul. Există probe.

Bătaia în uşă se auzi din nou.

— Intră, Joyce.

Uşa dinspre hol se deschise şi femeia cu părul strâns într-un coc răvăşit intră în cameră ducând o tavă de argint cu un serviciu de ceai ornamentat. Şalul în dungi dispăruse, fiind înlocuit cu o bluză din ţesătură indiană, pantaloni şi sandale. Extrem de potrivit pentru pitorescul Adams Morgan.

Chuck Graham se încruntă.

— Joyce, el e Jeff Hammond, „oaspetele" nostru pentru câteva zile. Nu te lăsa păcălită de şmecheriile lui. A fost unul dintre cei

mai buni agenţi.

— Am auzit, zise ea uitându-se curioasă la Hammond şi punând tava de ceai pe măsuţa rotundă. Ceaiul e gata. Aş turna eu, dar am treabă. Vă descurcaţi?

Senatorul Crocker se aplecase deja să ia strecurătoarea de ceai.

— Am să fac eu oficiile de gazdă.

Hammond asista. Stomacul i se strânsese ghem şi avea senzaţia că lucrurile scăpaseră de sub control. Aflase tot ce voia să ştie. Era timpul să încerce o evadare, în ciuda temerilor sale că nu exista nici un mijloc de a ieşi teafăr din casă.

— Vreau să merg până la toaletă, Joyce, zise el cu un aer nevinovat. Poţi să îmi arăţi pe unde să o iau?

— Ţi-ai găsit momentul, mormăi Graham. Te duc eu.

Hammond ieşi în holul cu lambriuri, urmat îndeaproape de Graham. În timp ce agentul care păzea uşa băgă mâna în buzunar după armă, Hammond o luă la stânga, în direcţia de unde veniseră.

— Aici, zise Graham. Ultima uşă pe stânga.

Hammond o deschise şi scrută repede interiorul, căutând semnul care spera că fusese lăsat. Nu văzu nimic.

— Mulţumesc, zise el mascându-şi îngrijorarea. Vrei să intri şi tu? Nu există nici o fereastră. Dar ar mai fi posibilitatea să mă evapor.

Graham îşi miji ochii. Îl studie pe Hammond, apoi se uită în baia mică. Inspectă chiar şi bazinul toaletei pentru a verifica dacă nu există vreo armă ascunsă.

— N-ai unde să te duci, dar nu încuia uşa. Ai cinci minute la dispoziţie.

Imediat ce uşa se închise, Hammond începu să studieze pereţii în căutarea unui semn. Apoi tavanul. Probabil că fusese dificil, poate chiar imposibil, să se imagineze o cale de evadare de acolo. Însă primise ordinul să caute cea mai apropiată toaletă dacă era capturat vreodată de agenţii Biroului. În munca lui secretă, nu prea existau planuri de rezervă. Spera din toată inima că măcar acum să fi fost conceput unul.

Simţea că-i explodează capul. Apoi îl văzu: desenat cu cretă pe panoul de lemn din spatele scaunului de toaletă, unde erau ţevile. Nu sărea în ochi, creta maro fiind aproape invizibilă pe lemnul vechi de nuc. Pieptul i se strânse de emoţie. Şterse repede creta, scoase o monedă de zece cenţi şi începu să

desfacă şurubul din partea de jos a panoului. Trase apa. Trebuia să le dea de înţeles că nu venise degeaba până acolo.

Încă două şuruburi şi panoul se desprinse în partea de jos, sus fiind prins în balamale. Lucrând repede, se dădu mai în spate şi ridică o scândură din podeaua de lemn. Fusese tăiată recent şi, împreună cu panoul ridicat, creau o deschizătura destul de mare pentru el. Un miros greu de pământ şi pânze de păianjen îi izbi nările. Pe sub casă, putea evada fără să dea piept cu supravegherea şi armamentul de Fort Knox din interior. Lucra pentru un om al naibii de deştept. Dar trebuia să se grăbească. Graham devenise deja bănuitor. Vocea lui răsună în dreptul uşii:

— Hammond! Cele cinci minute au expirat. Ieşi de acolo!

— Bine, ies acum. Mai lasă-mă un minut.

Faţa i se acoperise de sudoare. Fără zgomot, îşi coborî picioarele în deschizătură, alunecă pe lângă ţevi, se sprijini şi întinse mâinile. Cu o mână ţinu panoul, iar cu cealaltă puse scândura la locul ei. Apoi lăsă panoul să cadă şi îşi dădu drumul.

20

Ateriză pe vine pe pământ. Casa avea doar o jumătate de subsol şi tavanul era atât de jos, că nu putea sta drept. În dreapta se afla un zid de ciment, dar în stânga găsi un cadou: cam la o jumătate de metru fusese pusă o lanternă. Şeful lui nu era doar deştept, ci şi prevăzător.

Deasupra lui, înăbuşit de podeaua băii, parcă erupsese un vulcan. Graham urlă:

— *Hammond!* La dracu', nemernicul a dispărut. Keller! Joyce! Ray! Veniţi încoace! *A fugit!*

Trebuia să se mişte repede. Dar încotro? În timp ce de sus îi curgeau în cap praf şi rumeguş, aprinse lanterna şi o îndreptă spre bârne. În clipa aceea văzu un semn cu cretă albă, fantomatic pe un stâlp de rezistenţă din faţă şi încă unul, pe un stâlp mai îndepărtat. Mirosul de mucegai şi păianjeni îi gâdila nările şi se abţinu cu greu să nu strănute. Merse încovoiat, urmând semnele albe şi trecând pe sub bârnele de lemn de care erau fixate cablurile de telefon, de televizor şi acelea ale echipamentelor de securitate. Se îndrepta spre partea din spate a casei.

Deasupra lui, în baie, răsunau paşii agenţilor ce căutau locul prin care ieşise. Mai încolo, probabil în hol, se auzea tropăitul altor paşi. Urmăritorii săi se împrăştiau. Începu să transpire. Se ciupi de nas să oprească gâdilatul infernal şi trecu repede pe lângă alte ţevi şi mormane de pământ. Nu dădu de nici o pânză de păianjen, ceea ce însemna că ruta fusese verificată recent.

Îndreptă raza lanternei în sus. Deasupra era pământ, în locul unde fusese săpată o groapă destul de largă ca să poată trece un om. Era acoperită cu lemn, pe care se afla încă un semn cu creta. Ridică mâna şi pipăi. Panoul de lemn era foarte greu, dar se mişcă. Îl dădu la o parte câţiva centimetri, dând voie aerului proaspăt să intre. Un obiect greu fusese aşezat peste el. Îl împinse mai mult şi auzi un zăngănit metalic. Dădu din cap. Probabil că era o pubelă de gunoi. La venire, observase pubelele aşezate pe alee, pe o fâşie de iarbă de lângă garaj, aşteptând să fie ridicate.

În spatele lui se auzea încă zgomot de paşi. Îl căutau şi era

doar o chestiune de timp până să-i descopere ruta sau până să iasă din casă şi să caute în jur.

Împinse pubela la o parte, sări şi se trase afară în aerul proaspăt. Păsările ciripeau şi în depărtare se auzea zgomotul traficului. Privi de-a lungul aleii liniştite, cu garduri înalte şi cu câte o maşină parcată ici-colo.

Se uită în spate şi văzu că uşa garajului începuse să se ridice. Apăru o pereche de pantofi negri cu vârfuri ascuţite, bine lustruiţi. Probabil Graham. Bubuitul pulsului îi răsuna în urechi. Trase pubela la loc peste groapă, se uită în jur şi o luă la fugă spre dreapta, drumul cel mai scurt spre stradă.

— Hammond! Stai!

Ţipătul lui Graham răsună strident în dimineaţa liniştită.

Continuă să alerge. Auzi în spate un *poc* înăbuşit şi aşchii de beton îi explodară lângă piciorul drept. Graham îşi pusese amortizorul şi trăgea. Însă se ştie că amortizoarele ratează ţinta, mai ales dacă tragi de la distanţă. Asta fu şansa lui.

De pe faţă i se scurgeau picături mari de sudoare. Jucase fotbal în linia de apărare la Harvard şi alerga mult mai repede decât majoritatea celor de statura lui. Acceleră. *Poc. Poc. Poc.* Gloanţele se înfipseră în ultimul gard în timp ce trecu de el, ajunse în stradă şi năvăli pe şosea. Claxoanele începură să sune. Trebuia să dispară înainte ca Graham să-l repereze din nou.

Respirând greu, aruncă o privire peste umăr. Uşurat, văzu că era acolo: un Cadillac negru cu geamuri întunecate. Veni uşor spre el, uşa din spate se deschise şi Hammond sări în interiorul aflat în penumbră. Din faţă venea fum de ţigară care îi înţepă nările.

Se ghemui pe locul din spate, înapoia şefului său.

— Ce dracu’ se întâmplă, Bobby?

Bobby Kelsey înscrise Cadillac-ul în trafic şi se uită la Hammond în oglindă. Kelsey era directorul asistent al Diviziei pentru securitate naţională din FBI, agenţia ce se ocupa cu descoperirea şi anihilarea spionilor străini şi a teroriştilor şi, în această calitate, supraveghea PEE-ul – Programul de contraspionaj extern. După cum era de aşteptat, în maşină nu se aflau decât ei doi. Doar trei oameni cunoşteau secretul că, în realitate, Hammond nu părăsise Biroul şi că lucra în continuare sub conducerea directă a lui Kelsey, iar aceştia erau Hammond, Kelsey şi însuşi directorul FBI-ului, Thomas Horn.

Cadillac-ul prinse viteză şi se amestecă printre celelalte maşini

de pe strada aglomerată.

— După atâţia ani, tot mai reuşeşti să-mi faci surprize, Jeff, zise Kelsey. Primul lucru pe care mă aşteptam să-l aud era „mulţumesc”. A fost al naibii de greu să fac ruta aia de scăpare. Târâtul pe sub case nu e specialitatea mea.

Privi din nou în oglindă.

— Arăţi ca naiba.

Duse ţigara încet la gură şi îl măsură pe Hammond de sus până jos. Avea părul roşu încărunţit pieptănat pe spate şi nasul scurt, cu vârful în sus, tipic pentru un irlandez.

Hammond duse mâna la obrazul care îl ustura şi îşi privi degetele. Sânge. Probabil de la unul din ultimele trei gloanţe care intraseră în gard, împrăştiind aşchii de lemn. Pe moment, nu simţise zgârieturile. Scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse faţa.

— Cum de i-ai lăsat să mă ducă într-o tabără înarmată ca aia? Nu se putea rezolva altfel?

Tonul lui Kelsey se înăspri.

— Am jucat cartea cu securitatea naţională. Ar trebui să-mi fii recunoscător. Atât am avut timp să fac. După ce laboratorul ţi-a identificat amprentele, nu mă mai puteam băga fără să dau naştere la suspiciuni.

Coti în viteză.

— Îmi eşti dator o explicaţie. I-ai omorât pe cei doi tineri din Stone Point?

— E o prostie, Bobby. Ştii foarte bine.

Hammond îi relată evenimentele ultimelor două zile, de la moartea colonelului Iurimengri, până la întâlnirea cu Beth Convey şi căutarea generalului Berianov în Stone Point.

— Trebuie să pui capăt urmăririi. Cum vrei să-mi fac treaba cu Biroul pe urmele mele? Trebuie să-l găsesc pe Berianov!

Pentru el, Berianov fusese dintotdeauna elementul cheie. Totul începuse în 1991, când Uniunea Sovietică îşi dădea ultima suflare, iar micul şuvoi de spioni ce fugea de carnagiul politic se transformase în puhoi. Majoritatea erau crema KGB-ului, de la funcţionari bine informaţi la agenţi de mare valoare, instruiţi în tabere sovietice secrete.

La început, Vestul fusese încântat de achiziţie. Chiar cu doi ani în urmă, Statele Unite ar fi făcut orice ca să pună mâna pe acele preţioase surse de informaţii.

Însă în septembrie 1991, fiecare nou transfug însemna pentru

guvernul Statelor Unite o cheltuială de cel puţin un milion de dolari, afectaţi interogatoriilor şi punerii în drepturi, iar cei mai mulţi nu făceau decât să repete ceea ce spuseseră predecesorii lor, pierdere de timp şi de bani. Se mai punea şi întrebarea câtă nevoie avea de fapt Occidentul de acele informaţii, după încheierea războiului rece. Şi mai era un secret pe care nimeni nu voia să-l recunoască: agenţii care luau interogatoriile erau obosiţi şi plictisiţi. Nu îi mai chestionau pe nou-veniţi la fel de conştiincios cum făcuseră cu cei din primele valuri. Totul părea inutil, drept care începuseră să tânjească după misiuni mai interesante sau după o vacanţă lungă.

Din aceste motive, şefii echipei comune FBI-CIA hotărâseră să le dea drumul lui Berianov, Iurimengri şi Ogust doar după trei săptămâni. Hammond obiectase. Deoarece nu fusese luat în seamă, înaintase un protest formal şi cererea de a fi reţinuţi pentru interogatorii suplimentare.

După părerea lui, fuga celor trei din Moscova era suspectă. Părăsiseră oraşul în stare de haos în august, în urma înăbuşirii loviturii de stat şi a edificării noii Rusii. Berianov, Iurimengri şi Ogust nu numai că erau cei mai importanţi ofiţeri de informaţii veniţi vreodată în America, dar reuşiseră să fugă într-un moment extraordinar de favorabil pentru ei. La început, amănuntul acesta doar îl intrigase, dar pe măsură ce îi chestiona, se convingea că emigrarea lor avea şi alte implicaţii. Ascundeau ceva. Puneau ceva la cale, ceva periculos pentru Statele Unite.

Însă Alexei Berianov fusese penultimul lider al temutului Departament Opt de forţe speciale al KGB-ului şi, datorită poziţiei sale, putuse oferi anchetatorilor o informaţie menită să le asigure liniştea, lui şi tovarăşilor săi. Promisese detalii referitoare la un vechi agent dublu din CIA, responsabil pentru masive scurgeri de informaţii către Uniunea Sovietică şi pentru execuţia multor spioni aflaţi în slujba Statelor Unite. De la Benedict Arnold, America nu mai încălzise un astfel de şarpe la sân, îi asigurase Berianov.

CIA şi FBI-ul muşcaseră momeala. Aşa că Berianov le divulgase numele respectivului, le dăduse o listă de livrări secrete, numărul unui cont dintr-o bancă elveţiană şi detalii cu privire la o misiune ultrasecretă împotriva lui Saddam Hussein despre care nimeni dintre cei prezenţi nu ştia nimic. Acela fusese începutul sfârşitului pentru agentul CIA Aldrich („Rick”) Ames, care bea prea mult, avea o soţie cheltuitoare şi un cont în bancă

disproporţionat de mare faţă de veniturile lui. Entuziasmat la gândul că deconspirarea lui Rick Ames avea să elucideze multe probleme, FBI-ul verifică totul – inclusiv operaţiunea împotriva lui Hussein – şi se convinse că aşa stăteau lucrurile. Îi eliberaseră imediat, cu mulţumiri, pe cei trei transfugi KGB-işti.

Furios şi îngrijorat, Hammond ajunsese până la forurile superioare pentru a da explicaţii şi a-şi exprima protestul. Colegii îl sfătuiseră să înceteze. Ce mai conta? Războiul rece se sfârşise. Frustrat şi scârbit, îşi dăduse demisia, lăsând în urmă numai resentimente.

De fapt, fusese doar o aparenţă. Bobby Kelsey îl ascultase cu atenţie şi fusese de acord cu el. Îi aranjase demisia în secret, ca paravan pentru o nouă însărcinare – activitatea desfăşurată sub acoperire pentru a-i supraveghea pe toţi transfugii sovietici stabiliţi în zonă şi pentru a aduna informaţii despre cârtiţa infiltrată în FBI. De-a lungul anilor, Hammond descoperise dovezi concludente despre diverşi americani care spionau pentru alte ţări – printre ei, Harold Nicholson şi Douglas Groat de la CIA, Earl Eduin Pitts de la FBI şi Robert Lipka de la Agenţia naţională de securitate – dar nu găsise nimic relevant despre presupusa cârtiţă din Birou sau despre suspecţii lui iniţiali – Berianov, Iurimengri şi Ogust.

În ultima lună, încercase să dea de Berianov, chipurile ca să îi ia un interviu pentru seria sa de articole. Însă fostul general părea să fi dispărut fără urmă. Îi lăsase mesaje pe robotul telefonic, dar nu primise nici un răspuns. Ceilalţi emigranţi pretindeau că nu îl văzuseră în ultima vreme. Se dusese la el acasă de mai multe ori, dar găsise locuinţa pustie.

Berianov, Iurimengri şi Ogust rămăseseră în relaţii foarte strânse de când fugiseră din ţară. Luau masa împreună şi se ajutau unii pe alţii în afaceri. Hammond se familiarizase cu trecutul şi noile vieţi ale celor trei. Îi cunoştea ca pe propriile buzunare, sau cel puţin aşa credea. Şi ceilalţi transfugi şi emigranţi prezentau interes, dar majoritatea se adaptaseră în America şi păreau mulţumiţi să trăiască aici. Munceau din greu şi se luptau să supravieţuiască. Mulţi dintre ei obţinuseră între timp cetăţenia americană.

Dar cu Berianov, Iurimengri şi Ogust, lucrurile stăteau cu totul altfel. Încă de la început, cheltuielile lor depăşeau cu mult cuantumul ajutorului dat de guvern. Afacerile lor avuseseră succes instantaneu. Păstraseră legătura cu agenţia succesoare a

KGB-ului, SFS, din Moscova. Şi circulau tot soiul de zvonuri... ca nişte perdele de fum iluzorii ce puteau însemna că vechiul foc al patriotismului lor ardea înăbuşit, dar nu se stinsese.

Hammond îi supraveghease din umbră toţi aceşti ani, pierzându-le urma uneori, dar regăsindu-i de fiecare dată. Apoi, anul trecut, când descoperise milioanele lipsă din fondul secret al KGB-ului şi legătura lui Mihail Ogust cu acesta, se repezise asupra lui. Ogust fusese de acord să vorbească, dar murise înainte să treacă la fapte. În acel moment, Hammond îl contactase pe vechiul său prieten, Eli Kirkhart şi obţinuse de la el un alt nume având legătură cu fondul, Ivan Vok. Invocându-i numele, ajunsese la Iurimengri, dar acum murise şi acesta. Rămăsese numai Berianov, pe care oricum îl considerase de la bun început creierul trioului.

Hammond îl voia cu tot dinadinsul pe Berianov, nu numai din motive de securitate naţională, dar şi pentru că prin el spera să obţină confirmarea că nu îşi irosise ultimii zece ani din viaţă. Aşadar, atunci când Beth Convey îi spusese că ultimele cuvinte ale colonelului Iurimengri fuseseră Stone Point, Virginia de Vest, zburase imediat acolo.

— Ai aflat ceva de Berianov în Stone Point? îl întrebă Bobby Kelsey.

— Nimic, clătină Hammond din cap furios. Dar instinctul îmi spune că e acolo şi că pune la cale ceva de anvergură. Înainte de a decola, mi-am verificat sursele din Moscova. Mi-au spus că nu l-au văzut. Tu ai auzit ceva?

Kelsey mergea spre sud pe Eighteenth Street, o zonă aglomerată, plină de restaurante.

— N-o să-ţi placă chestia asta, Jeff. Aşa că ţi-o spun direct. Avem confirmarea că Berianov a murit.

— Cum? Unde? Când? Nu se poate să fi dispărut toţi trei.

— La Moscova se spune că din cauze naturale. I-au descoperit cadavrul acum câteva ore. Se dusese pe ascuns acolo cu nişte afaceri secrete. Nu şi-a sunat nici vechii amici de la Kremlin, nici fostele soţii. Apoi a făcut un infarct care i-a fost fatal. A murit pe un pat de hotel. Prea multă mâncare şi votcă şi prea multe pipiţe. Era pe punctul de a încheia o mare afacere despre care nu voia să se afle încă nimic cu unul dintre noii oligarhi şi oamenii acestuia i-au dat de băut încontinuu ca să-l jumulească de cât mai mulţi bani. A fost o combinaţie fatală pentru Berianov.

Lui Hammond i se tăie respiraţia.

— Întâi Ogust. Apoi Iurimengri. Şi acum Berianov.

Rămase pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Ogust a fost ucis într-un accident, iar pe Iurimengri l-au împuşcat. Poate că nici Berianov n-a murit de moarte bună.

Acum cel puţin ştia de ce casa lui Berianov era părăsită.

— Tot ce se poate. Poţi să cercetezi chestiunea mai târziu, dacă vrei. Acum am o problemă mult mai importantă. Iar tu va trebui să mă ajuţi. Tocmai am primit un mesaj de la un individ care îşi spune Perez. Pretinde că e pe cale să se declanşeze o acţiune teroristă antiamericană. Informaţia ne-a parvenit printr-unul din oamenii noştri de legătură de pe stradă.

— Şi?

— Sursa noastră a dispărut. Asta se întâmpla acum două zile. Miercuri. N-am mai putut să dăm de el.

— Minunat. Ce fel de act terorist? Care e ţinta?

Kelsey strânse din buze.

— Nu ştim. Ar putea fi orice. Capitoliul. Curtea Supremă de Justiţie. Trezoreria. N-ar fi exclus să aibă loc în altă parte a ţării, cum a fost atentatul cu bomba din Oklahoma City. Dar n-aş prea crede. Biroul susţine că e vizat Washingtonul. Omul de legătură e demn de încredere şi trebuie să îl luăm în serios. Din mesajul lui Perez reiese că acţiunea e iminentă.

Merseră în tăcere o vreme.

— Şi Berianov ar putea fi implicat, zise Hammond într-un târziu.

— De ce? Nu e singurul conspirator împotriva noastră.

— E adevărat. Dar m-am dus la Stone Point să fac cercetări în legătură cu Berianov şi nu cu altcineva. Brusc, cineva se dă peste cap să mă scoată din joc. Cineva care ar putea să ştie că sunt pe urmele transfugilor KGB-işti de atâţia ani. Am început să pun întrebări despre Berianov şi probabil li s-a părut că m-am apropiat prea tare.

— S-ar putea să fie un rus. Nu este exclus ca Berianov să fi pregătit pe cineva să îi ia locul în eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva.

Hammond dădu din cap îngândurat.

— Ar putea fi cineva din Moscova. Cineva cu memorie bună şi care-i poartă pică.

— Posibil. Dar asta nu înseamnă neapărat că există o legătură între evenimente. Vrem să rămâi în zonă în caz că atentatul va avea loc aici. Descoase-i pe oamenii tăi de legătură şi află ce

urmează să se întâmple. Din nefericire, s-ar putea ca bomba de la World Trade Center să pară o şotie de copii în comparaţie cu acest act de terorism.

Faţa pistruiată a lui Kelsey trăda îngrijorarea. Îi întinse o pungă maro de hârtie.

— Ia-l pentru orice eventualitate. Seria a fost ştearsă.

Hammond desfăcu punga şi scoase un pistol Beretta, într-un toc de umăr. Era model 92C, compact şi uşor de ascuns, cu încărcător puternic – Parabellum de 9 mm. Îl cântări în mână. O armă bună şi de încredere.

— O să verific ce au de zis şi celelalte surse ale mele din rândul emigranţilor.

Îşi scoase sacoul şi îşi fixă bretelele tocului pe spate şi sub braţ, unde rămâneau ascunse vederii. Tocul şi-l puse sub braţul stâng.

— De asta avem nevoie, consimţi Kelsey. Hai să stabilim o parolă în eventualitatea în care afli ceva.

Punându-şi din nou sacoul, Hammond îşi aminti de remarca lui Kelsey despre Icar.

— Ce zici de: „Cerul se prăbuşeşte în flăcări”?

— De acord. O să dau de ştire printre agenţii de stradă să urmărească un agent anonim sub acoperire care s-ar putea să aibă de raportat. Ai grijă ce faci, Hammond. O să încerc să te scap de urmărire, dar dacă mai intri în conflict cu poliţia, n-o să mai pot face nimic.

Kelsey opri la o intersecţie.

— Nu trebuie să-ţi spun asta, pentru că ştii prea bine, dar vreau să fie clar un lucru: din momentul în care voi fi nevoit să te aduc la sediu, n-o să mai poţi lucra sub acoperire. Vor afla prea mulţi oameni. Când te întorci, termini cu jocul ăsta. Mult noroc!

Bobby Kelsey nu se întoarse spre el. Privea cu atenţie traficul şi pietonii.

— Am înţeles, zise Hammond şi coborî din Cadillac.

O parte din el tot mai credea că Stone Point e locul de unde ar trebui să înceapă cercetările. În orăşelul acela i se făcuse înscenarea. Probabil că fusese pe punctul să descopere ceva. De bună seamă că acel lucru avea legătură cu Berianov sau cu un cunoscut al lui. Dar îi spusese deja prea multe şefului său. Aruncă o privire cumpărătorilor matinali de cafea care se grăbeau spre slujbele lor şi dispăru repede în mulţime.

Din maşina închiriată parcată vizavi de strada aglomerată din Adams Morgan, Eli Kirkhart auzise împuşcăturile înăbuşite venind din spatele şirului de case. Ambalase motorul şi pornise în viteză către prima cotitură.

Îi urmărise pe Graham cu echipa lui şi pe Jeff Hammond de la Stone Point şi văzuse Lincoln-ul intrând pe alee şi în garajul a ceea ce trebuia să fie o casă secretă a Biroului. După aceea rămăsese în maşină să supravegheze cine intra şi cine ieşea, apoi telefonase unui om din echipa lui să vină acolo pentru a acoperi celălalt capăt al aleii. Nu sosise nimeni înainte de izbucnirea împuşcăturilor.

Viră la timp ca să-l vadă pe Jeff Hammond ieşind de pe alee în fugă şi dând năvală în stradă printre maşini. Prins în spatele unui Buick al cărui şofer înjura de mama focului, Kirkhart îl privise neputincios pe Hammond cum urca pe locul din spate al unui Cadillac negru cu geamuri fumurii care îl aştepta. Cadillac-ul accelerase şi se pierduse în trafic înainte ca el să-i poată înregistra numărul de înmatriculare.

Înjurând furios, Kirkhart încerca să treacă pe banda alăturată ca să-l poată urmări când apăru Chuck Graham alergând pe alee, cu pistolul scos şi uitându-se disperat în toate părţile. Avea dreptate să se dea de ceasul morţii. Nici directorul şi nici Kelsey nu puteau tolera evadarea prizonierilor. Agentul veteran se putea socoti norocos dacă scăpa doar cu o degradare, urmând să fie trimis la o muncă de birou în Sandpoint, Idaho.

Brusc, se ivi o deschizătură în trafic şi Kirkhart reuşi să ajungă la colţul următor şi să o ia din nou la stânga. Pe strada laterală circulaţia era mai puţin intensă. Acceleră până la următoarea cotitură, o luă la stânga şi apoi la dreapta în capătul celălalt al aleii. Îl văzu pe Graham întorcându-se în goană spre casa secretă şi îi ieşi în întâmpinare. Se aplecă peste geam.

— Era cumva Jeff Hammond individul care a ieşit în fugă de pe aleea asta, Graham?

Chuck Graham se îndreptă spre el.

— Kirkhart? Ce naiba cauţi aici?

— Am venit să arunc o privire înainte de a aduce un prizonier, minţi Kirkhart ştiind că Graham n-o să verifice. Ce zici, era Hammond?

Graham dădu aprobator din cap, fără să-şi poată stăpâni furia.

— Da. L-am arestat pentru uciderea unor tineri în Virginia de Vest.

— Virginia de Vest? Ce căuta acolo? De ce să omoare nişte tineri?

— N-am idee. Ştii că lucrează pentru *Post.* Poate că scria un articol important care n-a ieşit cum trebuia, zise el clătinând din cap. O să-l aducem înapoi pe nemernic.

— A fugit?

Graham nu prea voia să discute despre cele întâmplate.

— L-am cunoscut pe Jeff destul de bine pe vremuri, insistă Kirkhart prefăcându-se că vrea să dea o mână de ajutor.

În cele din urmă reuşi să scoată de la el toată povestea cu evadarea prin baie şi pe sub casă, până la ieşirea secretă. Kirkhart îl urmărea cu cel mai viu interes.

— Nu înţeleg. De unde ştia că se poate ieşi prin baie? Sau că există o cale de evadare?

— Exact, dădu Graham din cap supărat, văzându-şi cariera definitiv compromisă. De unde?

— Trebuie să-i fi spus cineva, decise Kirkhart. Ruta a fost probabil marcată cu un semn convenit dinainte.

Graham era gata să se agaţe şi de un fir de pai.

— Cârtiţa? Crezi că trădătorul i-a aranjat lui Hammond ruta de evadare? Asta ar explica totul. Hammond *lucrează cu cârtiţa!*

— Aşa ar fi logic, aprobă Kirkhart.

Dar în realitate i se părea puţin probabil. O cârtiţă atât de influentă ca aceea pe care o căutau nu şi-ar fi riscat poziţia. Nu, l-ar fi sacrificat pe Hammond într-o secundă. Bănuiala lui era că nu se înşelase – Jeff Hammond continua să lucreze pentru Birou sub acoperire. Ceea ce însemna că şeful lui îi aranjase cumva evadarea. Iar asta îl aduse şi mai aproape de cea de-a doua teorie a sa – că însuşi Jeff Hammond era cârtiţa căutată de atâta amar de vreme.

21

În timp ce soarele dimineţii de vineri se ridica deasupra dealurilor împădurite de la sud de parcul militar naţional Gettysburg, Alexei Berianov stătea singur în balconul vilei albe coloniale a lui Caleb Bates. Îmbrăcat în pantaloni gălbui şi cămaşă descheiată la gât, admira panorama şi, în acelaşi timp, verifica dacă se afla cineva prin preajmă.

Cu o voce complet schimbată, nazală şi tăioasă – ce nu-i aparţinea nici lui Berianov, nici lui Bates – întrebă la telefonul mobil:

— Unde sunt nenorocitele alea de invitaţii?

Proprietatea sa se întindea printre dealuri la sud-est de faimosul câmp de bătălie şi, aidoma celei din Virginia de Vest, era înconjurată de garduri mari cu sârmă ghimpată în vârf. Însă aici avea în plus un grajd de vite, o turmă de vaci de lapte, căpiţe de fân şi Păstrători cu feţele arse de soare care se purtau şi arătau ca nişte fermieri, pentru că asta fuseseră înainte. De miercuri dimineaţa, toţi Păstrătorii se strecuraseră aici pe furiş, iar în timpul zilei stăteau ascunşi. Nicăieri nu se vedea vreun Semn care să indice adevăratul scop al fermei sau activitatea care se desfăşurase aici în ultimele săptămâni.

— Am nevoie de ele *astăzi,* beţivan nenorocit! urlă Berianov.

— Nu e aşa de uşor cum crezi, se smiorcăi o voce înfricoşată de la celălalt capăt.

Era Evans Olsen, funcţionar la Casa Albă. Olsen îl ştia pe Bates/Berianov doar după numele de cod Yakel. Cu priceperea lui de a-şi ascunde urmele, Olsen nu avea să-i afle niciodată adevărata identitate.

— Sunt o mulţime de formalităţi de îndeplinit. Trebuie să vorbesc cu şeful personalului, care a fost ocupat cu pregătirile pentru vizita de stat. Ştii bine că Putin soseşte azi…

— Prostii!

Berianov îl dispreţuia pe Olsen pentru stările sale de mahmureală cauzată de consumul excesiv de martini, ca şi pentru lenea lui. Dacă ar fi dat dovadă de lăcomie, l-ar mai fi înţeles.

— Nu ai nevoie de acordul lui. Crezi că nu ştiu că eşti investit

cu autoritatea necesară? Vrei să mă enervezi?

Când Ivan Vok îi raportase că invitaţiile nu fuseseră trimise, Berianov dăduse imediat de urma lui Olsen care se ascundea acasă după încă o noapte de beţie. Într-o zi ca aceasta, Olsen s-ar fi învoit oricum sub pretext că era bolnav, deoarece la Casa Albă domnea o agitaţie mai mare ca de obicei, datorită pregătirilor febrile pentru vizita de stat a preşedintelui rus. Un asemenea eveniment reclamă energie şi putere de muncă, atribute pe care Olsen nu le mai avea.

— Ţi-am făcut rost de programul complet. Ar trebui să fii mulţumit.

Vocea lui Olsen deveni arogantă, amintind întrucâtva de tânărul promiţător care fusese odinioară bursier Fulbright.

— O să fac rost de invitaţii cât pot de repede. Casa Albă are o mulţime de protocoale. Trebuie să dau socoteală pentru orice, ştii foarte bine.

— Nu face pe nebunul cu mine, nenorocitule! Mişcă-te imediat şi adu-mi invitaţiile. *Astăzi,* ai auzit?

— Ia ascultă aici!

Vocea nazală a lui Berianov era tăioasă ca briciul.

— Ştii ce se va întâmpla dacă dau un telefon anonim la Departamentul de Justiţie?

Din dispoziţia lui, fuseseră depuşi o sută de mii de dolari pe numele lui Olsen la o bancă din Mexico City.

— Dacă ţi-ai folosi ce ţi-a mai rămas din creier ţi-ai da seama că eşti un beţiv care sună tot timpul la serviciu pentru a anunţa că e bolnav. Ramura bogată a familiei tale te-a dezmoştenit. Eşti înglodat în datorii de ani de zile, dar peste noapte ai ajuns să te scalzi în bani.

Înregistră cu satisfacţie respiraţia accelerată de la capătul celălalt al liniei.

— Dacă Departamentul de Justiţie află de contul din Mexico, nu numai că îţi vei pierde slujba, dar se va deschide şi o anchetă şi se vor descoperi lucruri mult mai grave decât absenţa câtorva invitaţii la Casa Albă, nu-i aşa?

Berianov aproape că îi simţi disperarea izvorâtă dintr-o frică animalică.

— O să... O să ţi le trimit mâine dimineaţă.

Berianov scrâşni din dinţi. Întregul plan depindea de invitaţiile acestea. Trebuia să pună mâna pe ele. Din păcate, Olsen nu putea fi urnit prea uşor. Doar spaima abjectă îl punea în mişcare,

însă când bea prea mult, ceea ce se întâmpla aproape zilnic, uita pe moment de orice teamă şi de consecinţele faptelor sale. Asta îl făcea foarte greu de manipulat. Totuşi, reprezenta un pion vital.

— Mâine dimineaţă la şapte, mârâi Berianov. Dacă nu le primesc, iau legătura cu Casa Albă. Punct. Sfârşitul poveştii. Sfârşitul tău. Nu mai îmi bat capul cu tine, băiete. Mâine dimineaţă la şapte, altfel poţi să-ţi iei adio de la tot.

Berianov închise, punând capăt protestelor funcţionarului. Nenorocitul! Dacă s-ar fi temut cu adevărat pentru viaţa lui tihnită şi-ar fi îndeplinit promisiunea imediat. Trebuia să recurgă la un plan mult mai riscant dacă dădea greş din nou.

Înjurând în barbă, Berianov băgă telefonul în buzunar şi intră în casă printr-una din uşile înalte de sticlă ce dădeau în balconul de la etajul al doilea. Cu fiecare pas, trupul şi faţa îngroşate cu bureţi aminteau tot mai mult de colonelul Caleb Bates, dârzul patriot american. Când intră în fosta bibliotecă transformată în sală de conferinţe, transformarea era completă.

Pe pereţii fostei biblioteci se aflau gravuri istorice Currier Ives şi rafturi pline cu volume legate în piele, aparţinând unor autori americani. Steagul cu stele şi dungi atârna pe un stâlp din lemn la mijlocul peretelui, vizavi de uşa din sticlă. Era scăldat în lumina împrăştiată de becul fixat deasupra. Lângă el se afla Biblia, volumul publicat în Anglia în 1611, deschisă la Psalmul 23: *Dumnezeu este Păstorul meu. Nu voi dori...* Pe peretele alăturat era un televizor încastrat, cu diagonala mare, un accesoriu modern care contrasta cu mobilierul clasic.

La masa lungă de conferinţe stăteau cei trei comandanţi ai trupelor de rezervişti ale lui Bates, aplecaţi peste hărţi şi schiţe ale oraşului Washington D.C., ale Casei Albe şi zonelor din jur.

— Domnule colonel! salută sergentul Austin, luând poziţie de drepţi imediat ce dădu cu ochii de Bates.

Ceilalţi doi îşi îndreptară ţinuta, dar rămaseră concentraţi asupra a ceea ce făceau. În dreapta sergentului stătea Max Bitsche, un bărbat cu umeri căzuţi şi o figură încăpăţânată ce reflecta obsesia lui pentru detalii. Se ocupa de provizii şi de transport. De cealaltă parte se afla Otis Odet, geniu al computerelor care renunţase la un serviciu foarte bine plătit din Silicon Valley ca să se întoarcă în sânul mişcării, unde îşi avea rădăcinile familia sa. Supraveghea toate comunicaţiile. Odet nu avea nimic din înfăţişarea tipică a împătimiţilor de calculatoare,

cu fizicul său de băiat al plajelor ale cărui mâini cu degete groase păreau mai potrivite pentru placa de surfing decât pentru tastatură.

— Cum stăm, oameni buni? vru să ştie Bates.

Până la incidentul cu Olsen, Bates se declarase pe deplin satisfăcut de veştile primite. Întâi, aflase că părinţii lui Marty Coulson se descurcaseră de minune cu o zi în urmă la clădirea Hoover, povestea lor despre Jeff Hammond care le ameninţase fiul având darul de a-i convinge pe cei din FBI că Hammond era ucigaşul. Apoi primise raportul excelent al lui Fedorov despre pieirea în flăcări a băgăreţei Beth Convey şi a doctoriţei psiholog Stephanie Smith.

— Avionul preşedintelui comunist va sosi la timp, la orele treisprezece pe aeroportul Andrews, unde va fi întâmpinat de preşedintele nostru trădător, Stevens, zise sergentul Austin. El şi ceilalţi doi nu mai purtau uniforme de camuflaj, ci cămăşi sport şi pantaloni bufanţi, ca şi Bates.

— Omul nostru de la aeroport ne va anunţa dacă intervine vreo schimbare.

— Foarte bine. Altceva?

— Caseta e pregătită, domnule.

— Să o vedem, zise Bates întorcându-se spre televizorul mare.

Sergentul apăsă câteva butoane de pe telecomandă. Cei patru bărbaţi rămaseră în picioare în timp ce se uitau la casetă, părând hotărâţi să nu se relaxeze înainte de a duce la îndeplinire misiunea de care nu îi mai despărţea decât o zi. Gândindu-se la evenimentul apropiat, Bates fu cuprins de un nou val de exaltare care îl făcu să uite şi de enervare, dar şi de satisfacţia provocată de întâmplările din noaptea trecută.

Se concentră asupra ecranului, analizând fiecare detaliu al Grădinii cu Trandafiri, al pajiştilor, copacilor, aleilor, ferestrelor, stâlpilor, al amplasării podiumurilor şi poziţiei de pe acoperiş a lunetiştilor agenţilor Serviciului Secret; au urmat imagini cu Yasser Arafat, Tony Blair şi alţi şefi de stat şi oficialităţi străine şi interne, surprinşi în timpul conferinţelor de presă de la Casa Albă şi al unor întrevederi particulare înregistrate pentru televiziune în ultimul an şi montate pe casetă la ordinul lui Bates.

— Observaţi că numărul lunetiştilor de pe acoperiş a crescut, zise Bates. Mai puneţi-o o dată.

O mai văzură de trei ori, apoi Bates ordonă ca mai târziu să fie vizionată şi de Păstrători, care aveau cu toţii misiuni a doua zi.

Era un exerciţiu inofensiv, nu neapărat folositor, dar le păstra trează indignarea fanatică faţă de „vânzarea Americii”, întărindule sentimentul apartenenţei la aceeaşi echipă.

— Vreo problemă? întrebă el.

— Nu, domnule colonel.

Sergentul musculos se afla la comanda operaţiunii propriuzise. Alesese cu grijă trei oameni pe care urma să-i ia cu el.

— Coechipierii mei sunt mai mult decât pregătiţi. Am repetat Câteva scenarii posibile şi am făcut numeroase recunoaşteri în teren. Sunt mai mult decât pregătiţi, domnule. Simt nevoia să treacă la acţiune.

Bates înclină din cap.

— Domnule Bitsche?

Max Bitsche îşi îndreptă ţinuta.

— Stăm excelent cu proviziile, domnule. Toată lumea şi-a primit trusele. Furgonetele au fost vopsite. Am împărţit şi bani pentru situaţii de urgenţă. Avem stocate provizii suplimentare în magaziile noastre. Nu ne lipsesc decât cele patru invitaţii la Casa Albă, zise el strângând din buze şi adăugă iritat: Nu-mi place că trebuie să aşteptăm atât. Ce facem dacă individul ăsta nu-şi ţine promisiunea? Cine e el de fapt, de are legături atât de strânse cu un guvern trădător? Fulgeră cu privirea prin cameră ca şi cum ar fi căutat un răspuns. Nu poate fi unul de-al nostru. Avem nevoie de invitaţii imediat. Sunt vitale.

— Domnule Bitsche!

Vocea lui Bates era blândă, aproape mângâietoare, dar încărcată cu atâta violenţă în stare latentă, încât Bitsche încremeni şi lăsă ochii în jos de teamă. Alexei Berianov stârnise de multe ori această reacţie în rândurile agenţilor KGB, pe vremea când instituţia era demnă de respectul lui.

Bitsche înghiţi greu şi trupul lui rotund şi moale părea că se dezintegrează.

— Îmi pare rău, domnule. Ştiu că vă ocupaţi dumneavoastră de asta. Sper să mă iertaţi…

Bates îşi impusese punctul de vedere. Disciplina nu trebuie neglijată nici o clipă. E foarte important să li amintească în permanenţă cine se află la comandă. Dar evită, după cum îl învăţaseră mentorii săi, să insiste, pentru a nu atenua ameninţarea unei pedepse reale şi tangibile. Teama de necunoscut – în acest caz teama de ceea ce avea să facă Bates – era cea mai bună armă.

Îşi mută privirea ostentativ spre Otis Odet.

— Comunicaţiile?

— Da, domnule colonel.

Faţa frumoasă a lui Odet se asprise în timpul schimbului de replici. În vreme ce raporta, îşi învârtea pixul între degete.

— Toate furgonetele şi tot personalul au aparate de emisie-recepţie. Am distribuit şi telefoane mobile personalului strategic, ca să aibă un mijloc suplimentar de comunicaţie. Toate sunt codificate, aşa că nu pot fi ascultate. Totul a fost verificat şi e în excelentă stare de funcţionare, dar, pentru orice eventualitate, am detaşat câţiva depanatori la magaziile pentru provizii. Am instalat dispozitive de urmărire cu cipuri computerizate în cataramele de la curelele tuturor. Furgoneta pentru transmisii este echipată complet pentru coordonarea misiunii împreună cu sergentul Austin.

Expresia lui Bates rămase neschimbată, dar în sinea sa jubila. Dacă făcea abstracţie de Olsen, totul mergea ca pe roate. Chiar şi un eşec venit din partea funcţionarului putea fi depăşit, ce-i drept, cu dificultate. Era timpul să le ridice moralul şi, în felul acesta să-şi reafirme şi să îşi întărească controlul. Pentru un lider, dominarea psihologică reprezintă cel mai important atu.

— Aţi lucrat excelent. O spun cu toată convingerea. Suntem pe punctul de a ne salva ţara. Şi totul datorită preşedintelui Stevens, pufni el dispreţuitor. Ar trebui să îi mulţumim că a întrecut măsura.

— Îl vom opri, zise sergentul prompt.

Militar din cap până în picioare, în ciuda poziţiei sale antiguvernamentale, Austin nu fusese deloc afectat de demonstraţia de putere a lui Bates. De fapt, părea să-i fi insuflat şi mai multă energie. Adăugă strigătul de luptă al Păstrătorilor:

— Trebuie să restituim America americanilor!

Faţa lui Bates exprima indignare şi dezgust.

— Cum a îndrăznit preşedintele să-l invite pe Putin la Casa Albă? Un comunist tot comunist rămâne, oricâte reforme pretinde că ar fi făcut!

Otis Odet interveni imediat:

— Aşa e. Un preşedinte rusnac să doarmă în patul lui Lincoln? E o batjocură. O insultă la adresa întregii ţări. E ca şi cum l-ai pune pe Satana pe cruce lângă Iisus. Stevens e…

Până în clipa aceea, Max Bitsche nu mai îndrăznise să scoată un cuvânt, dar acesta era un subiect drag inimii lui, drag inimilor

tuturor Păstrătorilor. După cum se aştepta Bates, li se alătură cu o izbucnire de entuziasm:

— Stevens vrea ca America să dispară în Plantaţia Globală! E mai rău decât toţi predecesorii lui. A demolat tot ce mai rămăsese din protecţia noastră comercială şi le-a dat străinilor pe tavă porţiuni uriaşe din economia noastră…

Sergentul Austin îl întrerupse cu chipul îmbujorat din cauza furiei:

— Ne subminează armata impunându-i comanda unor lideri străini! NATO. ONU. Urmează ca Franţa, Anglia sau chiar Germania să dea ordine trupelor americane. De ce…

Vorbeau toţi deodată, exprimându-şi indignarea faţă de noul preşedinte, dar vocea lui Odet, alimentată de ură şi de mânie fanatică, se făcu auzită cel mai bine:

— Nu uitaţi de toţi cei care intră ilegal în ţară şi ne fură slujbele, în vreme ce preşedintele Stevens vinde bazele americane străinilor ca să-şi instruiască soldaţii chiar pe Pământul nostru.

Sergentul ridică un deget şi urlă:

— Luftwaffe a pus stăpânire pe Holloman şi McGregor! Credeam că i-am înfrânt pe nemţi în cel de-al doilea război mondial, dar acum dau năvală peste noi. Ei au învins!

Cu permisiunea Pentagonului, Germania înfiinţase un centru tactic aerian la baza aeriană Holloman din New Mexico, cu sute de piloţi şi personal auxiliar care să piloteze şi să întreţină bombardierele de luptă Tornado fabricate în Europa şi avioanele de luptă germane Phantom F-4, iar de curând guvernul le închiriase nemţilor o parte din baza McGregor de la Fort Bliss lângă El Paso, Texas, pentru exerciţii aeriene de reîncărcare cu combustibil şi aplicarea unor tactici de luptă.

— În ţara asta nu va mai rămâne loc pentru cetăţenii ei!

— Ne conduc străinii.

— … ne fură tehnologia şi apoi o folosesc împotriva noastră.

— Până la urmă, ne vor băga în rezervaţii şi ne vor împărţi păturI şi farfurii de tablă din care să mâncăm!

Sub masca lui Caleb Bates, Alexei Berianov îi asculta cu un amestec de amuzament şi satisfacţie. Logica lor strâmbă îl făcea să râdă, dar se baza pe fanatismul şi resentimentele lor faţă de guvernul pe care îl considerau vinovat de toate. Iuri Andropov, liderul educat şi influent al KGB-ului pe vremea când Berianov se afla la început de carieră, îi spusese la un moment dat că ideile

rele sunt nepieritoare. Întotdeauna se găseşte cineva să le folosească în scopuri proprii.

În sinea sa, Alexei Berianov jubila. Există momente când munca ta atinge perfecţiunea. Acesta era unul dintre ele. Echipamentul, oamenii, planurile, toate erau în perfectă ordine. Nimic nu îi stătea în cale. Ca şi Napoleon, Berianov intrase la un moment dat în legendă pentru felul în care arunca în luptă forţe mici de elită împotriva unora mult mai mari, obţinând victorii spectaculoase. Îl inundă un val de bucurie în vreme ce privea feţele aprinse şi mâinile încleştate ale celor trei comandanţi ai săi. Aveau să lupte până la moarte pentru el, trăgându-şi oamenii după ei.

În timp ce se delecta cu spectacolul oferit de cei trei, al căror avânt patriotic începea să scadă în intensitate, mobilul sună din nou. Li se adresă discipolilor săi cu înflăcărare:

— În numai o zi, totul se va termina şi America va fi în sărbătoare datorită nouă. Continuaţi.

— Da, domnule.

Ochii sergentului Austin păreau să reflecte viziunea unui viitor glorios în timp ce o luă spre uşa ce dădea în foaierul de sus.

— Mulţumim, domnule, zise Otis Odet, urmându-l cu spatele drept, deşi nu avea nici un fel de pregătire militară.

— Domnule colonel? i se adresă Max Bitsche pe un ton şovăitor. Am sărit calul şi vreau să îmi cer scuze din nou.

Bates îl bătu pe spate.

— Te-ai lăsat dus de val. Eşti un membru valoros al mişcării. Avem nevoie de tine şi respectăm tot ceea ce ai făcut pentru America. O singură abatere nu e chiar atât de gravă.

Telefonul vibră din nou şi Bates încheie convorbirea pe un ton mai rece, prin care îşi reafirma autoritatea:

— Sunt sigur că nu se va mai întâmpla.

— Niciodată, îl asigură Bitsche.

După ce uşa se închise în urma lor, camera pustie i se păru brusc mai caldă şi mai prietenoasă. Berianov scoase telefonul şi îşi permise luxul de a se întoarce pentru o clipă cu gândul la vremea când se plimba pe aleile pietruite din parcul Gorki. Pieptul i se umfla de fericire Savurând freamătul vântului printre tei şi privind frunzele ce reflectau lumina soarelui, strălucind ca poleiala pe fundalul cerului de un albastru intens al Moscovei. Moscova lui. Uniunea Sovietică a lui.

Îşi aminti de bătrânii aşezaţi la umbra copacilor, care jucau

şah cu pahare de ceai în mână. În copilărie, se plimbase cu rolele pe sub aceiaşi copaci şi se oprise să mănânce cuburi de zahăr oferite de *babuşti* cu feţe blânde, care le spuneau copiilor fabuloase basme eroice, sădind în mintea lor idealuri măreţe. Asemenea idealuri nu trebuie uitate niciodată şi nici trădate.

Trezindu-se din reverie, Berianov se aşeză în fotoliul din capătul mesei lungi de conferinţe şi răspunse la telefon.

— Da?

Era Nikolai Fedorov şi Berianov simţi imediat că ceva nu era în regulă. Inima i se strânse ascultând veştile proaste: nu numai că Beth Convey supravieţuise accidentului în care arsese maşina, dar şi Jeff Hammond scăpase din mâinile FBI-ului.

— Patrula de poliţie din Virginia nu a găsit decât un cadavru în maşină, dar încă n-a dat nici o declaraţie. Dacă supravieţuia Stephanie Smith, ar fi rămas pe loc. Doar Convey avea motive să fugă.

Îşi ascunse amărăciunea, dar lucra de prea multă vreme cu Berianov ca să-şi închipuie că-l poate păcăli. Profesionist desăvârşit, Fedorov se simţea frustrat nu doar fiindcă ratase ţinta, dar şi pentru că raportase prematur succesul misiunii.

Berianov se stăpâni.

— Unde e Convey acum?

— Nu ştiu. Am căutat-o peste tot unde ar fi trebuit să apară. Şi oamenii lui Vok încearcă să-i dea de urmă.

— *Sukin sîn!* Pui de căţea, înjură Berianov. Şi Jeff Hammond?

— Nici asta nu ştiu, domnule.

Berianov simţi brusc înţepătura spaimei, chiar a îndoielii. Indispus, încercă să le alunge. Refuza să se gândească la eşec, dar câtă vreme Hammond era liber, nu aveau să fie în siguranţă. Mai ales acum. Ameninţarea reprezentată de Hammond trebuia înlăturată.

— Poate că nu ne va face nici un rău, dar nu ne putem asuma riscuri. Găseşte-i pe amândoi, Nikolai Mihailovici şi ucide-i. Totul depinde de ziua de mâine. Totul. Înţelegi? Totul.

Dacă Fedorov dădea greş din nou, avea să-l trimită pe Ivan Vok. Mongolul solid continua să fie cel mai eficace asasin produs vreodată de KGB. Îşi învăţase sinistra meserie în toiul războiului rece, de la profesori ce rămăseseră neegalaţi. El fusese maestrul lui Fedorov. Vok nu avea fineţea discipolului său, dar atuul lui era mai important – lovea întotdeauna la ţintă. Nimic nu îl putea opri pe bărbatul scund şi pătrat cu faţa lată. Îi plăcea prea mult să

ucidă.

22

Cu ochii închişi, Beth Convey se trezi încet. Avea mintea atât de răvăşită, că nu mai ştia unde era sau ce se întâmplase. O durea tot corpul… Cu un tresărit de spaimă îşi aminti totul: un bărbat îmbrăcat în negru din cap până în picioare o doborâse şi o legase. Fusese rapid, puternic şi eficient, un maestru de karate, iar ea se aşteptase s-o ucidă. Inima i se strânse în clipa în care deschise ochii. Poate îşi continua căutările în casă.

Legătura de la ochi îi dispăruse. Asta i se păru ciudat. Clipi de mai multe ori din cauza soarelui care îi intra în ochi. Era dimineaţă, vineri dimineaţă, îşi aminti. Dinspre răsărit, razele astrului zilei se strecurau printre ramurile tufelor din faţa ferestrelor înalte creând modele dantelate peste sertarele trase, hârtiile împrăştiate şi mobilele răsturnate. Străinul în negru nu lăsase nici un lucru necercetat. Dar ce căutase oare? Şi reuşise să găsească ce voia?

Speriată, îşi încordă auzul. În casă nu se auzea nici un zgomot. Golul are un sunet propriu, o absenţă ca un vid, iar casa părea pustie. De ce o lăsase în viaţă, fără să îi facă nici un rău? De ce îi scosese legătura de la ochi?

Schiţă gestul de a se smulge din strânsoarea corzilor, dar fu o luptă vană. Corzile cedară de la prima mişcare. Trase şi cu mâinile şi cu picioarele. Cineva le desfăcuse. Oricât se zbătuse noaptea trecută, nu reuşise să se elibereze. Adormise – sau leşinase – luptându-se cu el.

Tot străinul făcuse asta. Nu voise să fie deranjat cât timp răscolea casa. Apoi, în mod inexplicabil, o eliberase ca să poată pleca după ce se trezea. O trecură fiorii.

Era sigură că nu fusese Hammond. Hammond avea ochi căprui, iar cei ai maestrului de karate erau de un albastru îngheţat. O voce interioară – inima ei? – o asigură că era ucigaş profesionist. Pledau în favoarea acestei supoziţii mişcările de animal de pradă, precizia rece a loviturilor de karate şi măsurile pe care şi le luase ca să nu poată fi identificat. Dar nu avea să îi uite niciodată ochii îngheţaţi şi cicatricea de la încheietura mâinii drepte. Se cutremură. Iar avusese o întâlnire cu moartea. Imediat îi veni în minte imaginea bietei Stephanie învăluită de

flăcări.

Suferinţa cedă instantaneu locul furiei. Aruncă legăturile şi, în aceeaşi clipă îi veni o altă idee. Poate că intrusul era cel care o apărase de Hammond miercuri seară, ducând-o apoi la motel. Părea o posibilitate. Dar asta o făcu să se întrebe încă o dată cine – şi ce – era şi ce voia. Avea să rămână „prietenos” şi pe viitor?

Se ridică şi se întinse, iar durerile începură să cedeze. Se duse să se uite într-o oglindă dintre două aplice. Era trasă la faţă, iar sprâncenele negre păreau lipsite de viaţă pe pielea palidă. Din fericire, vânătaia urâtă de pe frunte se micşorase şi se decolorase. Îşi netezi bretonul. Arăta ceva mai bine, dar avea nevoie de mâncare, odihnă şi medicamente. Şi de răspunsuri.

Când se întoarse, îşi văzu geanta – aruncată în spatele scaunului. Sticluţele cu pastile fuseseră aliniate pe podea ca nişte soldaţi de jucărie. Se lăsă în genunchi şi examină conţinutul poşetei. Uşurată, constată că nu lipsea nimic. Dar cel care îi cotrobăise prin geantă observase câte medicamente lua. Clătină din cap şi puse totul la loc, în afară de articolul despre Mihail Ogust.

Apoi se uită după celelalte hârtii din cutia cu trabucuri. Erau şi ele pe jos. Căută factura pentru împrejmuirea de la Stone Point şi anunţul de vânzare a fermei de vaci din Pennsylvania. Cotrobăi prin toată camera, dar nu le găsi. Poate că mai lipseau şi altele.

Interesant… bărbatul în negru căutase acelaşi lucru ca şi ea. Din fericire, era obişnuită să memoreze dosare şi pledoarii imense. Se concentră şi în curând îşi aminti textul ambelor documente. Îşi puse geanta sub braţ şi se duse repede în bucătărie să îşi ia medicamentele cu un pahar de apă. De acolo avea să sune la farmacie să comande un nou set de rezervă. Trecu pe lângă celelalte camere şi văzu că străinul le întorsese pe toate cu susul în jos.

În bucătărie se uită din nou la fotografia donatorului ei. Se cutremură, dar simţi şi o undă de nostalgie. Trăsăturile lui slave frumoase o făcură să se gândească la un citat din Nikolai Gogol, scriitorul romantic rus. Poate că îl citise la orele de rusă… sau poate că-i fusese transmis prin intermediul memoriei celulare. Părea să i se potrivească perfect lui Mihail Ogust…

Înainte, mereu înainte! Rusia! Rusia! Când te privesc, ochii mi se aprind de o forţă supranaturală. Oh, ce spaţiu infinit, sclipitor şi minunat… Ce lume ciudată, ispititoare şi miraculoasă!

Jeff Hammond era obosit şi neliniştit. Detectase doi bărbaţi ţinând sub supraveghere sediul ziarului şi neîndemânarea cu care făceau acest lucru îi întări convingerea că nu erau agenţi FBI. Exista posibilitatea ca el să nu fie vizat, dar nu putea risca. Dispăru după primul colţ, opri un taxi şi îi ceru şoferului să-l ducă în zona rezidenţială din spatele Dealului Capitoliului, la distanţă de două străzi faţă de apartamentul unde locuia.

Cu sacoul fluturându-i pe lângă corp, străbătu o alee în goană. Reuşise să aţipească din când în când noaptea trecută în maşină, dar era obosit. Făcea mari eforturi de voinţă, pentru a rămâne în stare de alertă. Nu numai că fusese instruit să lucreze timp îndelungat, dar avea şi motivaţia necesară. În capătul aleii se opri.

Prima dată îi atrase atenţia femeia ce stătea pe bancă în staţia de autobuz. Făcuse greşeala să lase două autobuze să treacă, ceea ce nu constituia un indiciu în sine, dar lipsa ei totală de interes faţă de destinaţia lor, menţionată pe tăbliţă, dădea de bănuit. În plus, ochii ei se roteau în toate părţile. Nu îi scăpa nimic. Partenerul ei se postase vizavi, cu două case mai sus. Mătura trotuarul cu o mătură cu coadă lungă, vrând să treacă drept un simplu locatar, preocupat de curăţenia zonei. Însă mătură aceeaşi porţiune de două ori şi schimbă câteva priviri semnificative cu femeia, ceea ce-i confirmă suspiciunile.

Nici ei nu făceau parte din FBI. Agenţii Biroului erau mai bine instruiţi. După toate probabilităţile, Bobby Kelsey reuşise să îi potolească pe toţi. Deci cine era perechea? Puteau fi de la poliţia locală, alertată de cei din Virginia de Vest. Dar nu excludea nici posibilitatea ca aceştia să fie oamenii celui care preluase misiunea lui Berianov. Mai puteau fi şi alţii… dar cine? Casa şi biroul îi erau supravegheate, ceea ce constituia un avertisment serios.

Întrucât Berianov murise, fusese de acord să se ocupe de misteriosul complot terorist ce putea fi declanşat în orice clipă. Iar acum nu putea ajunge la notiţele lui, la computer şi la telefonul de la ziar sau de acasă. Aruncă o ultimă privire spre apartamentul lui, se întoarse şi o luă la goană în josul aleii, meditând asupra situaţiei.

Îi plăcea să se considere un om simplu, care nu-şi complica inutil existenţa. Dar adevărul era că din clipa în care acceptase să lucreze sub acoperire pentru Bobby Kelsey, începuse să ducă

o viaţă ce venea în contradicţie cu tot ceea ce crezuse despre sine însuşi.

Prima victimă fusese căsnicia lui, care se încheiase cu un divorţ. Apoi prietenii de la Birou îi întorseseră spatele, iar la ziar nu avea pe nimeni mai apropiat. Părinţii lui muriseră dezamăgiţi, pentru că îşi părăsise cariera onorabilă în serviciul ţării. Banii pe care îi moştenise nu însemnau nimic pentru el. Şirul de prietene pe care le cunoscuse după divorţ îi spulberaseră orice dorinţă de a se recăsători. Şi, poate lucrul cel mai rău dintre toate, avea o soră ce locuia lângă Yosemite cu familia ei, cu care nu se mai întâlnise de cinci ani şi toate astea din vina lui.

Până la urmă, întrucât nu putea spune nimănui cu ce se ocupa în realitate, minciunile deveniseră viaţa lui şi ajunsese să ducă o falsă existenţă căreia dorea, din ce în ce mai tare, să-i confere legitimitate. Singura consolare era că reuşise să-i furnizeze lui Bobby Kelsey informaţii vitale ce duseseră la demascarea agenţilor dubli din guvern. Asta îi oferise satisfacţii. Şi la început crezuse că îi va fi de ajuns.

Acum, cu toate că i se încredinţase misiunea de a anihila un act terorist iminent, nu-şi putea lua gândurile de la Berianov, Iurimengri şi Ogust. Toţi trei muriseră, dar el simţea că n-are linişte. Bineînţeles că avea să facă ce îi ceruse Kelsey. O să recurgă la orice metodă ca să obţină informaţii de la sursele sale. Însă n-o să renunţe nici la cei trei transfugi. Nu putea. Să înceteze urmărirea lor sau a celor care le luaseră locul ar fi însemnat să lase baltă ceea ce îl făcuse să accepte munca sub acoperire, renunţând la viaţa personală.

Opri un alt taxi şi îi indică adresa a două firme conduse de expatriaţi ruşi – un restaurant şi o companie de telefoane mobile. Stătu de vorbă, în fiecare loc, cu persoanele lui de contact, oameni cumsecade, valoroşi pentru comunitatea lor şi pentru America, dar nici unul dintre ei nu auzise nimic despre vreo acţiune teroristă. Tocmai când se pregătea să iasă din compania de telefoane mobile, unul dintre angajaţi schimbă canalul televizorului de pe perete pe un post local de ştiri. Spre stupefacţia sa, îşi văzu fotografia apărând pe ecran cu un număr de telefon dedesubt.

Îşi scosese ochelarii de soare şi figura îi putea fi recunoscută uşor. Angajatul se uită întâi spre ecran, apoi spre Hammond.

Cuprins de furie, îşi puse repede ochelarii, alergă în stradă şi opri un taxi. Influenţa lui Kelsey avea limitele ei. Poliţia din

Virginia de Vest avea de gând să pună mâna pe el şi să-l aresteze, iar acum aflase întregul district. Devenise o persoană căutată de poliţie. Probabil că poliţiştii locali sau cei din Virginia de Vest îi supravegheau apartamentul şi biroul.

În taxi, dădu şoferului adresa lui Beth Convey din Georgetown. Poliţia nu avea ce să caute acolo, aşa că va profita de ocazie ca să afle de ce se dusese să se întâlnească cu Iurimengri. La urma urmelor, ultimele lui cuvinte îl făcuseră să plece în Virginia de Vest.

Acasă la Berianov, Beth îşi găsi maşina neatinsă, exact în locul unde o parcase pe alee. După ce văzuse dezastrul pe care străinul îl provocase în casă, fu surprinsă să constate că maşina rămăsese intactă. Descuie uşa, porni motorul şi se înscrise în traficul aglomerat din Chevy Chase. În timp ce trecea pe lângă casele mari, amplasate pe pajişti înclinate, se uita peste tot după furgoneta mare care le urmărise pe ea şi pe Stephanie noaptea trecută.

Apoi prinse curaj la gândul că poliţia găsise furgoneta neagră. Poate că îl arestaseră pe Jeff Hammond. Deschise radioul şi ascultă ştirile orei. Crainicul anunţa sosirea iminentă a preşedintelui rus, la invitaţia preşedintelui James Emmet Stevens. Iniţiativa lui Stevens reprezenta un prim pas pentru îndeplinirea promisiunii făcute alegătorilor de a se implica în detensionarea situaţiei internaţionale. Aştepta cu entuziasm vizita, sperând că va reuşi să-l convingă pe Vladimir Putin să se alăture definitiv taberei democratice – şi „să aducă un vechi comunist la liman”, după cum declara el pe un ton jovial.

Crainicul trecu în revistă şi celelalte evenimente ale zilei: două crime ce avuseseră loc în sud-estul Washingtonului, o nouă lege privind asigurările medicale ce ajunsese în faţa Camerei Reprezentanţilor şi – Beth se îndreptă brusc de spate – un accident de maşină care se soldase cu incendierea vehiculului în Virginia. Poliţia încă nu dăduse publicităţii numele victimelor. Spera ca cineva să fi văzut furgoneta neagră, dar ştirile se terminară fără să fie menţionată şi altă maşină implicată în accident.

Îşi şterse lacrimile din ochi ca să poată conduce. Poliţia nu precizase numărul victimelor care îşi pierduseră viaţa în accident, aşa că Hammond îşi putea închipui că o eliminase. Asta însemna că nu-şi asuma nici un risc dacă se ducea acasă pentru

a-şi face un plan de bătaie.

Brusc, îi auzi numele la radio: „... căutat pentru uciderea unei adolescente şi a prietenului ei în Stone Point, Virginia de Vest. Hammond este alb, are un metru nouăzeci înălţime, o sută zece kilograme şi păr şaten lung. Conform unor surse demne de încredere, a fost dat afară din FBI în urmă cu zece ani. La scurt timp după aceea, a început să lucreze ca reporter la *The Washington Post.* Oricine poate da informaţii despre locul unde poate fi găsit, este rugat să...".

Beth respira greu. Nu mai devreme de ieri se plimbase pe stradă alături de Hammond, stând de vorbă nestingherită înainte de a-l recunoaşte. Acum ştia că nu se înşelase. Îi ucisese pe Iurimengri şi pe cei doi tineri din oraşul acela mic din Virginia de Vest. Poate că până la urmă îşi dăduse seama că îl văzuse unde murise Iurimengri şi, după cum bănuia deja, el fusese la volanul furgonetei negre noaptea trecută. Strânse din dinţi, încercând să-şi domolească furia, apoi lăsându-se copleşită de aceasta. Nemernicul!

În Georgetown, Nikolai Fedorov stătea ghemuit la volanul altei maşini furate, de data asta un Ford break, lângă casa lui Beth Convey. Abandonase furgoneta neagră în parcarea de la Pentagon Mall. Acum, la volanul Fordului galben murdar, cu număr de Maryland luat de la altă maşină, Convey nu avea cum să-l identifice. Ivan Vok îşi trimisese oamenii să stea de pază la firma ei de avocatură, la apartamentul ultimului ei prieten şi acasă la doi colegi de serviciu, dar, din câte aflase despre Convey, Fedorov era sigur că avea să vină acasă dacă se credea în siguranţă.

Ivan Vok îşi însărcinase oamenii să supravegheze şi locurile frecventate de Jeff Hammond. Trimiseseră fotografii cu Convey şi cu ziaristul tuturor oamenilor lor. Vok îi avertizase pe toţi să fie prudenţi cu Hammond, dat fiind faptul că era şi el un profesionist. Fedorov nu ştia exact de ce trebuia eliminat bărbatul de la Post, dar aştepta cu nerăbdare să o facă, exact cum îşi imagina că procedează un om de afaceri american când se pregăteşte să înlăture un concurent străin.

Obosit, scoase un mic flacon din buzunarul cămăşii şi îl deschise. Aţipise de câteva ori în ultima oră. În vreme ce înghiţea pastila de cofeină, se uită în jos pe podeaua de sub locul din dreapta unde erau aşezate cutiile lui negre cu echipamentul de

serviciu, apoi spre genunchi pe care ţinea puşca cu lunetă PSG1 – lungă, frumoasă şi puternică. Fusese fabricată de firma germană Heckler Koch. Îi aprecia mult ajustabilitatea, telescopul mare 6X42 cu ţintă luminoasă şi precizia remarcabilă. Cu ea, putea trage o serie impresionantă de cincizeci de gloanţe de 80 mm, la distanţă de trei sute de metri. Evaluarea echipamentului devenise un gest reflex pentru el: sculele aflate la îndemână reprezentau singura lui plasă de siguranţă.

În acea zi purta un sacou obişnuit şi pantaloni. În timp ce tableta amară de cofeină i se topea în gură, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Nici urmă de Convey. Era neliniştit, nervos. Ştia din tonul lui Berianov că asta reprezenta ultima lui şansă. Dacă dădea greş din nou... Berianov putea să îl trimită pe Ivan Vok să-l ucidă. Încercă să-şi reprime teama, dar figura mongolului necruţător îl îngrozea. Şi chiar dacă nu îl trimitea pe Vok, ştia că pedeapsa avea să fie aspră.

Îl cuprinse disperarea. Aşteptase destul în maşină. Strada rezidenţială se liniştise, aşa că îşi băgă telefonul în buzunarul hainei, îşi luă puşca HK cu lunetă şi se strecură afară din maşină. După ce traversă trotuarul intră într-un pâlc de copaci, lângă care parcase în mod deliberat. Copacii se aflau pe un teren deschis, amplasat între două proprietăţi mari, ceea ce servea perfect scopurilor lui. Se topi printre ramuri, îndepărtându-se cu doi metri de trotuar. De acolo vedea perfect vila în care locuia Convey. O studie prin telescopul puştii, apoi se rezemă de un copac. În faţă avea un tufiş care îl ascundea vederii din stradă. Păsările ciripeau şi cântau. Un animal mic trecu repede printre frunzele uscate. Razele aurii ale soarelui dansau printre copaci. Observă toate acestea, dar nu le dădu atenţie. Avea o misiune de îndeplinit, iar plăcerea de a ucide dădea sens existenţei sale. Vedea parcă aievea cum glonţul său de mare viteză îi secera viaţa lui Beth.

Jeff Hammond dobândise multe deprinderi sănătoase de-a lungul anilor. În fruntea listei era prudenţa, după care avea de gând să se ghideze şi de acum încolo. Ca de obicei, îl pusese pe şofer să oprească la două străzi distanţă de destinaţia sa – casa lui Beth Convey. Ziua se apropia de prânz şi soarele generos de aprilie se oglindea în ferestrele dinspre est ale caselor, în vreme ce latura vestică era învăluită în umbră.

După ce trecu de casele impunătoare cu verande ornamentate

şi acoperişuri ascuţite, îşi puse pe cap şapca de base-ball şi îşi vârî coada înăuntru. Apoi îşi scoase cercelul care se văzuse bine în fotografia prezentată la televizor. Nu putea face mai mult pentru a-şi schimba restul înfăţişării, deşi ochelarii de soare aveau şi ei o anumită contribuţie. Simţindu-şi pistolul Beretta în tocul de sub braţ, deveni ceva mai sigur de sine.

Trecu pe lângă o pajişte cu un cireş tânăr în floare, împrejmuit cu cărămizi roşii. În Georgetown domnea o atmosferă aparte, conferită de prezenţa vestigiilor istorice, ca fundal al forţei pe care o degajă acest loc. Dar pentru privirea lui ageră care nu căuta decât urmăritori, cartierul părea plin de pericole. Pe stradă erau câteva maşini parcate, dar nici una ocupată. Nu văzu nici un semn că strada ar fi ţinută sub observaţie. Oftă uşurat dând cu ochii de vila în stil victorian zugrăvită în mov deschis – stil *rococo grande* dame, cu trei etaje – era casa în care locuia Convey.

Schiţă un surâs. Cine ar fi crezut că o avocată dură ca ea are o casă mov? Aproape că simţea pentru ea o oarecare afecţiune. Pe lângă asta, întrucât aprecia în mod special picioarele la o femeie, trebuia să admită că ale ei erau foarte frumoase şi mai avea şi alte trăsături atrăgătoare. Dar o casă mov… îşi propuse să se gândească mai bine la chestia asta.

Se întreba de ce inventase povestea aceea cusută cu aţă albă despre un client interesat să cumpere clădirea firmei Meteor Express, când observă Mercedes-ul ei verde îndreptându-se spre casă.

Se uită din nou în jur ca să detecteze un eventual pericol. Între timp, ea trecu pe lângă un pâlc de copaci şi parcă pe alee. Îi văzu capul blond ieşind din maşină, apoi faţa frumoasă marcată de oboseală. Arăta de parcă scăpase teafără dintr-o bătălie. Cumva, îi plăcu şi asta la ea.

Vocea ei furioasă răsuna pe toată strada.

— Phil! Ce cauţi aici? Pleacă! Ăsta nu mai e locul tău de weekend. Nu am ce discuta cu tine şi nu mă interesează nimic din ce-ai putea să-mi spui!

Hammond se opri surprins. *Loc de weekend?* Fuseseră amanţi? Probabil că individul o aşteptase în spatele casei. Era înalt, bine făcut şi mergea cu pieptul în afară, de parcă ar fi fost nu numai stăpânul lui Convey, dar şi al întregii lumi, sau cel puţin aşa îşi închipuia. După costumul scump de comandă, deduse că era tot avocat sau ceva de genul ăsta şi că acorda o mare

importanţă însemnelor bunăstării. Era întunecat la faţă, dar avea trăsături frumoase, tipice pentru genul de băiat drăguţ. Hammond îşi încordă auzul ca să-i desluşească vocea.

Vorbea pe un ton scăzut şi furios.

— De data asta ai mers prea departe, Beth. Ar fi trebuit să vii direct la mine cu lista aia de nume. Există o etică profesională. *Eu sunt* avocatul ei. Toate problemele ei juridice sunt de competenţa mea. O să te aduc în faţa baroului. Ai început să joci prea murdar!

Pe Hammond îl irita cel mai mult familiaritatea agresivă a tipului. Tocmai voia să se apropie ca să-i sară în ajutor, când surprinse cu coada ochiului o mişcare între copacii de lângă el. Înainte păsările ciripiseră, dar acum domnea o tăcere desăvârşită în pâlcul de copaci. Mişcarea fusese abia perceptibilă şi se produsese în spatele lui. O rază de soare se reflectase pe suprafaţa unui obiect ce putea fi din metal. Însă strălucirea venise de sus, nu de pe jos, unde se putea afla o oglindă pierdută sau un ambalaj argintiu de la o bomboană.

Intră imediat în stare de alertă. Se răsuci pe călcâie la timp ca să vadă arma lunetistului coborând asupra lui Convey. Gâtul i se contractă şi într-o secundă evaluă situaţia. Individul părea profesionist. Găsise un loc perfect pentru declanşarea atacului. Avusese ghinion că Hammond era cu ochii în patru şi decisese să meargă tot pe trotuarul acela, învăluit în umbrele dimineţii.

Degetul lunetistului începu să apese trăgaciul. Hammond se năpusti printre copaci şi se aruncă cu capul înainte asupra individului. Răsună un foc de armă. Asasinul trăsese prima rafală asupra lui Beth Convey.

23

Hammond lovi cu putere. Lunetistul gemu de durere şi cei doi se prăbuşiră sub copaci. Lui Hammond îi săriră ochelarii de la ochi. Crengi de copaci şi pietre îi zgâriară genunchii, însă nici nu observă pentru că individul, care îşi ţinuse arma ridicată, încerca să-l izbească în cap cu ea. Se feri, dar încasă lovitura în umăr. În spatele ochilor explodă un val de durere.

Furios, Fedorov respira anevoie. Din cauza atacului lui Hammond, îşi pierduse ţinta şi nu ştia dacă glonţul o atinsese pe Beth Convey. Plănuise să o lichideze mai întâi pe Convey şi apoi pe Hammond, doi dintr-un foc, cum spun americanii. Se înfiorase de bucurie când îl văzuse venind, o ţintă atât de perfectă, că aproape te făcea să crezi în Dumnezeu. Ucigându-i pe amândoi dintr-o singură lovitură avea să-şi restabilească reputaţia. Cu un mormăit de furie, atacă din nou.

Hammond se feri, îi înşfăcă arma şi sări peste el, ţintuindu-l la pământ cu greutatea sa.

— Cine eşti? îl întrebă.

Asasinul ţinea arma cu o strânsoare de fier. Coborâse bărbia în piept, iar venele de pe gât i se umflaseră din cauza efortului. Fruntea i se acoperi de broboane de sudoare. Avea o faţă comună, rasă, cu trăsături regulate şi păr de o culoare nedefinită. Un asasin plătit, instruit să se piardă în mulţime. Dar Hammond îl recunoscu – el o urmărise pe Convey în noaptea în care fusese ucis Iurimengri. Asta îl puse pe jar. Trebuia să îi audă vocea. Vorbea oare cu accent? Cu accent *rusesc?*

— La dracu', cine eşti? Cine te-a trimis s-o ucizi pe Beth Convey?

Îl străbătu un fior de teamă. Nu putea fi moartă. Îl oprise oare pe criminal la timp?

Acesta nu scotea o vorbă. Răsuci brusc arma şi i-o smulse lui Hammond din mână, încercând să-l lovească iar în cap. Patul puştii îi zgârie urechea, care începu să sângereze. Dar reuşi să prindă iar puşca. Folosindu-se de mâna stângă ca pivot, apucă ţeava armei cu mâna dreaptă.

— Nemernicule, şuieră Hammond. De ce vrei s-o lichidezi pe Convey?

Privirile li se încrucişară. Bărbatul avea ochi de ucigaş, goi ca nişte găuri negre ce sorbeau viaţa din tot ceea ce îl înconjura. Cu transpiraţia curgându-i şiroaie pe faţă, Hammond privi ţintă în ochii aceia de mort şi îşi dădu seama că nenorocitul nu va renunţa, iar el, deşi mai puternic, nu avea totuşi destulă forţă ca să-l domine. Cu toate acestea, îi spuse:

— Ai pierdut. Mai bine mi-ai spune cine…

Bărbatul izbucni în râs şi rosti într-o engleză americană perfectă:

— Nu, Hammond, *tu* eşti cel care nu poate câştiga. Renunţă. Nu ştii cu cine te pui. Să-ţi intre bine lucrul acesta în capul tău sec…

Lui Hammond nu-i plăcu mesajul şi nici lipsa accentului, dar se bucură că individul începuse să vorbească. Îşi luă mâna de pe armă şi încercă să îl pocnească în falcă. Dar individul îşi lăsă capul într-o parte, iar pumnul lui Hammond îi atinse doar gâtul.

Înainte ca individul să se redreseze, Hammond dădu drumul puştii, se aplecă şi îl prinse de gât. În acelaşi timp, îi apăsă artera carotidă cu mâna stângă. O astfel de strânsoare e foarte dureroasă, putând provoca leşinul sau moartea instantanee a celuilalt.

Bărbatul se zbătu. Aruncă arma. Dar Hammond continuă să apese, respirând greu, până ce asasinul îşi pierdu cunoştinţa. Hammond turba. Furia îi ardea măruntaiele. Îşi privi braţul şi mâna. Nu tremurau, iar degetele lui mari, pătrate, continuau să apese în carnea ucigaşului. Mâinile constituiau o forţă independentă. Simţea nevoia să-l zdrobească. Mai tare. Şi el şi mâna lui voiau să…

Omoară-l. *Omoară-l.* Ca să nu o mai poată ucide pe Convey sau pe altcineva. Însă în clipa aceea îşi dădu seama că inima îi bate ca un ciocan şi că respiră cu greutate. Intrase în transă, ca pe vremuri – concentrat la maximum, hotărât, plin de furie îndreptăţită. Nu îi plăcea o astfel de stare. E periculos să nu fii tu însuţi şi nu mai voia să intre într-un astfel de joc fără sorţi de izbândă. Nu era un caz clar care să îi permită să ucidă.

În depărtare se auzeau sirenele poliţiei. Îi dădu drumul individului leşinat şi respiră atât de adânc, încât se cutremură din cap până în picioare. Înălţă capul şi ciuli urechile. S-ar putea ca poliţia să nu vină acolo. Majoritatea locuitorilor acestui cartier aristocratic erau probabil la serviciu ori la coafor sau prestau munci de binefacere. Totuşi, exista posibilitatea ca cineva să fi

auzit unicul foc de armă şi să fi chemat poliţia.

Probabil că nu trecuseră mai mult de trei minute de când îl atacase pe lunetist. Îi luă arma şi sări în picioare, fără să ia în seamă durerea din umăr. Locul în care fusese lovit îi pulsa. Nu avea timp să îl percheziţioneze pe individ: trebuia să ajungă la Convey Doamne, de-ar găsi-o în viaţă! Poate că avea nevoie de un doctor. Ieşi în fugă dintre copaci şi traversă strada, uitându-se peste tot după Beth Convey.

Zgomotul sirenelor se auzea din ce în ce mai tare. Beth dădu să se ridice şi să se uite în stradă peste capota maşinii. I se păruse că împuşcătura venise dinspre pâlcul de copaci de vizavi. Phil Stageman o prinse de braţ şi o trase înapoi.

— Stai aici!

Părul şaten buclat îi căzuse în ochi. Maxilarul pătrat i se încleştase de frică. Cu o mână o ţinea de braţ, iar cu cealaltă de umăr, într-o strânsoare de fier.

— S-ar putea să fie încă acolo. Suntem în pericol de moarte din cauza ta!

Ea încercă să-şi păstreze răbdarea.

— Am aşteptat destul. Doar n-o să ne ridicăm un cort aici. Ai auzit sirenele. Poliţia e pe drum.

— N-au ajuns încă, îi şopti el răguşit la ureche. Eşti înaltă şi te pot nimeri uşor. O să te împuşte, apoi vor veni după mine.

Ea pufni dispreţuitoare:

— Părerea mea e că nu ţi-ar strica un glonţ. Asigurarea medicală de la Edwards Bonnett e excelentă. Îţi spun din experienţă. Cu puţin noroc, vei avea nevoie de un an ca să te refaci. Gândeşte-te la asta ca la o vacanţă picată din cer, îl îndemnă ea şi se smulse din strânsoare, încercând să se ridice din nou ca să se uite în stradă. Ai vrea să-ţi înlocuieşti ceva anume? Îţi recomand un transplant. De caracter, în ceea ce te priveşte.

El nu o asculta.

— Ţi-am spus să nu te ridici!

O trase atât de tare, încât simţi că îi smulge braţul din umăr. Căzu iar lângă el. Dar asta fu picătura care umplu paharul. Se ridică pe vine şi se întoarse spre el.

— Laşule!

Sprijinindu-se pe picioare şi şolduri, îi trimise trei lovituri *dan-zuki* consecutive de pumni drept în burtă. Sprâncenele lui se

ridicară. Fusese atât de rapidă, că nu avusese timp să se apere. Stomacul său era musculos după numeroasele ore de antrenament la sala de gimnastică, dar îl luase prin surprindere. Se încovoie de durere.

— Beth, gâfâi el, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

O voce masculină de bariton se auzi deasupra lor:

— Bine lucrat Omul ăsta pare o pacoste. Cum de te-ai încurcat cu el? În ciuda atâtor talente evidente, nu prea te pricepi să-ţi alegi iubiţii, Convey.

Hammond o privea zâmbind. Nu păţise nimic. Judecând după gaura de glonţ din aripă, lunetistul greşise ţinta, deşi doar cu vreo treizeci de centimetri. În ciuda stării sale de epuizare, fata i se păru mai frumoasă de aproape decât de la distanţă. Pometii proeminenţi. Urechile mici, descoperite de părul pieptănat pe spate. Avu senzaţia că era iritată de propria frumuseţe. Probabil că nu se potrivea cu idealul ei de avocată dură.

În timp ce se gândea la asta, remarcă transformarea dramatică produsă în aspectul ei exterior. Nu mai era speriată, ci îngrozită, faţa ei palidă căpătând o tentă cenuşie.

— *Tu!*

Sări în picioare strângându-şi geanta şi o luă la fugă.

— Beth, nu… zise Phil Stageman înălţând puţin gâtul.

Hammond se repezise deja după ea.

— Convey, stai!

În timp ce fugea, mai auzea încă vocea ei sexy, răguşită, plutind în aer*. „Tu…”*

Sirenele ţipau din ce în ce mai aproape. Fugi după ea printre scaune de peluză, straturi de narcise şi pe lângă un chioşc alb de grădină. Beth ajunse pe trotuar şi prinse viteză şi mai mare, alergând ca o umbră în jeanşi, pulover şi jachetă de culoare neagră.

Dar şi el era un alergător rapid.

— Convey! La naiba, tocmai ţi-am salvat viaţa!

Beth revedea cu ochii minţii cadavrele lui Stephanie Smith şi al colonelului Iurimengri. Refuza să le împărtăşească soarta. Îşi aminti cât de calmă fusese când camioneta neagră le urmărise pe ea şi pe Stephanie pe autostradă. Iar acum era la fel de impasibilă, deşi criminalul se afla la câţiva paşi în urma ei. Se schimbase, avea o tărie de oţel acum. Se pomeni că se întreabă: de ce naiba alerg?

Brusc, furia ultimelor zile o copleşi. Simţea din nou acea

pornire irezistibilă de a-l ucide pe Jeff Hammond.

Ţinând seama de intensitatea cu care urlau sirenele, maşinile poliţiei aveau să sosească dintr-o clipă în alta. Ea şi Hammond se apropiau de capătul străzii, unde se afla o tufă uriaşă de liliac de o parte şi intersecţia de cealaltă parte. Paşii lui Hammond se auzeau tot mai clar. Avu dintr-o dată o ciudată senzaţie de *deja vu,* dându-şi seama că putea transforma sunetele în distanţe. *Inimă... ţie trebuie să îţi mulţumesc pentru informaţia asta?* Ştia exact unde se află Hammond – la doi metri în urma ei – şi ce trebuia să facă. Strânse poşeta mai bine, se opri şi se sprijini bine pe piciorul stâng. În clipa următoare se uită peste umăr şi îşi aruncă piciorul drept într-un arc din exterior spre interior, executând o lovitură *ushiro-kekomi* drept în plexul lui solar.

Lovitura îşi atinse ţinta şi Beth se răsuci pe călcâie cu faţa spre el. Hammond se dădu înapoi clătinându-se. Trăsăturile lui colţuroase se crispară de uimire. Ea avea avantajul atacului surpriză şi al încălţămintei adecvate, în timp ce el purta cizme de cowboy, din piele de crocodil. În plus, spre deosebire de el, era subţire şi flexibilă, cu reflexe foarte rapide. Deşi încercă să se ferească, piciorul ei îi lovi trupul masiv exact acolo unde ţintise şi nu îşi pierdu echilibrul. Abia după luni de zile reuşise să-şi perfecţioneze această lovitură.

Hammond gemu, iar ea îl plesni scurt peste încheietura mâinii cu o lovitură ca de sabie *shut-uchi,* aruncându-i arma din mână. Făcu un pas înapoi, ridică piciorul îndoit la piept şi încercă să îl pocnească în bărbie, executând un *mae-keage.*

Dar Hammond îşi revenise. Era bună, trebuia să recunoască. Priceperea ei îl luase prin surprindere, astfel încât îi permisese să domine lupta. Îl făcuse să îşi piardă pe moment arma, dar era ultima rundă pe care avea s-o câştige. În vreme ce piciorul încălţat cu adidaşi Nike se îndrepta spre faţa lui, Hammond făcu un pas înapoi, îi prinse piciorul în aer şi îl trase spre el.

Beth ateriză pe spate pe iarba deasă, sub tufa de liliac. Părul blond îi flutură în aer, ochelarii de soare îi zburară de la ochi, în vreme ce faţa ei transpirată exprima dezgustul.

Cu o mişcare lină, el îşi scoase pistolul, se aplecă şi i-l puse în faţa nasului.

— Domnişoară Convey, eşti o adevărată năpastă. Pari să trăieşti cu impresia că vreau să te ucid. Nu-ţi face iluzii. Nu am de gând să risipesc un glonţ pe dumneata. Cu puţin noroc, într-o bună zi ai să fii dată afară din barou, iar asta va fi pentru mine

cea mai mare răsplată. Însă acum aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

În primul moment fu tentat să se uite în spate să vadă unde ajunseseră maşinile poliţiei, dar era o tufă în drum. Şi nu trebuia s-o scape nici o clipă din ochi. Nu îi plăcea expresia de pe faţa ei – un amestec de furie şi calcul. Îşi dădea seama că nu putea să îi prevadă următoarea mişcare. Nu-i rămânea altceva mai bun de făcut decât să o ţină sub observaţie.

Sub observaţie atentă şi cu pistolul sub nas. Nu avea chef să se trezească cu poliţiştii pe cap.

— Ridică-te încet şi dă colţul. Vin în spatele tău.

Ea schiţă gestul de a se ridica, cu ochii aruncând flăcări.

— Să nu îţi vină cine ştie ce idei, o avertiză Hammond.

Ea se uită fix la pistolul lui.

— Mi se pare că tu eşti cel înarmat. Altfel de ce m-aş supune?

— Pentru că, pe lângă faptul că sunt înarmat, ţi-am salvat şi viaţa. *De două ori,* după cum ţi-am mai spus. Consideră că sunt un bun samaritean. Fii politicoasă. Nu te-a învăţat nimeni bunele maniere?

Simţea dureri în tot corpul. Inspiră adânc, încercând să-şi aline suferinţa. Îl privi în faţă şi din nou văzu ceva acolo care îi plăcu. Ce era? Tot ce ştia… tot ce văzuse şi dedusese o îndemna să îl evite ca pe un câine turbat. Iar acum stătea în faţa ei pretinzând că o *salvase?*

El era duşmanul. Un ucigaş. *Ţine minte lucrul ăsta, inimă.*

— Mă ridic, îl anunţă. Dacă ai de gând să tragi, acum e momentul. Poliţia e în capătul străzii. Cel puţin o să mor cu certitudinea că vei fi prins.

— A, da. Şi mie mi se părea răzbunarea dulce pe vremuri, spuse el Zâmbind scurt.

Sunetul sirenelor se auzi şi mai aproape, deci maşinile poliţiei ajunseseră probabil pe strada ei, aşa cum spusese. Îngrijorat, îşi puse ochelarii la ochi şi ridică puşca.

— Lasă vorba. Mişcă! îi ordonă Hammond.

24

Sirenele urlau în continuare. Beth se ridică încet în picioare, cu inima strânsă, fără să-şi poată desprinde privirea de pe chipul aprig al lui Hammond. Cu un efort, îşi reprimă teama şi se concentră asupra furiei pe care o simţea. El nu îşi coborî pistolul, ţinându-l aţintit la câţiva centimetri de nasul ei tot timpul cât se ridică de pe iarbă. Se uita la ea fix şi ameninţător. Ea îi susţinu privirea.

Secundele treceau încet şi Beth se simţea copleşită de o senzaţie de intimitate. Privirile lor nu se descleştară. El avea gene lungi, negre şi neregulate. Clipi încet. Ochii lui închişi la culoare semănau cu două tuneluri, dând impresia că ferecaseră în adâncul lor mesaje importante. Mesaje pe care le bănuia neplăcute. Cu toate acestea, el nu îşi feri privirea.

— Nu mai trage de timp. Treci pe trotuar şi mişcă!

— Şi te mai plângeai de manierele *mele.*

Întoarse capul. Simţea că pierduse ceva plecându-şi prima privirea, dar nu mai putea. Terminase cu el. Chiar şi faptul că luase această hotărâre reprezenta o victorie.

Dar în viaţă, aproape totul e relativ. Se întoarse pe trotuar fără nici un chef şi aruncă o privire pe lângă tufa înaltă. Pentru aproximativ şase secunde, văzu clar tot ce se întâmpla: veniseră două maşini de patrulare, cu girofarurile roşii şi albastre rotindu-se, iar doi poliţişti în uniforme se apropiau cu prudenţă de Phil, care le făcea semne disperate. În aceeaşi clipă, un bărbat îmbrăcat într-un sacou de o culoare discretă ieşi din pâlcul de copaci de vizavi, de unde i se păruse că venise glonţul. Simţi un gol în stomac văzându-l cum îşi duce mâna în interiorul sacoului şi se uită indiferent – prea indiferent – la poliţişti. Apoi sări într-o rablă de maşină break galbenă.

Avusese de gând să strige după ajutor. Să rişte ca Hammond s-o împuşte şi să alerge spre poliţişti. Dar ceea ce văzu o făcu să reconsidere situaţia. Cine era bărbatul din spatele copacilor? O voce interioară – din nou inima ei? — îi spunea că avea o armă ascunsă în haină. Oare asta însemna că Hammond spusese adevărul, că existase un ucigaş şi că el îl atacase şi îl oprise?

— Ţi-am spus să te mişti, Convey. Mai repede! zise Jeff

Hammond punându-i pistolul în coaste.

— Bine, bine, merg.

Ea dădu colţul, ieşind din raza vizuală a poliţiştilor. Nu, Hammond nu era un prieten, câtă vreme îi ţinea un pistol în spate.

— Prefă-te că facem o plimbare, îi spuse el la ureche, cu vocea coborâtă şi răguşită.

— Da. Sigur.

Continuă să meargă simţind căldura trupului lui doar la câţiva centimetri în spate. Milimetri. Atât de aproape, încât, dacă ar fi fost maşini, un curent electric ar fi circulat între ei. Dar chiar în timp ce se lupta cu senzaţia neliniştitoare provocată de apropierea lui, tot îl mai vedea în minte pe celălalt şi cântărea probele împotriva lui: armă ascunsă, privire pătrunzătoare, înfăţişare răvăşită de parcă tocmai ieşise teafăr dintr-o încăierare. Pe lângă asta, se afla aproape de locul de unde era sigură că fusese tras glonţul.

Hammond pretindea că o salvase. De două ori. Oare a doua oară fusese adineauri? Nu voia să creadă nimic. Toate dovezile anterioare îl incriminau pe Hammond. El o hăituise şi încercase s-o omoare. Fusese convinsă că e într-adevăr un om periculos, iar demascarea şi anihilarea lui îi motivaseră majoritatea deciziilor luate de miercuri încoace.

— Mai repede, se răsti el.

Strada străjuită de pomi pe care mergeau era mai puţin liniştită decât a ei, pe aici derulându-se traficul spre aglomerata Wisconsin Avenue. Maşinile treceau în viteză. Pe o peluză din faţă erau împrăştiate jucăriile unui copil. Un poştaş sări dintr-o furgonetă cafenie şi alergă cu un pachet spre uşa unei case de cărămidă. Îi aruncă o privire lui Beth şi îi făcu semn cu mâna. O recunoscuse.

— Poartă-te frumos, o îndemnă Hammond. Răspunde-i la salut!

Beth văzu în asta o nouă ocazie de a cere ajutor, dar ce putea să facă poştaşul? Nu era înarmat. Risca să-i pună viaţa în pericol. Se strădui să-şi compună un surâs şi îl salută:

— Bună, Adam!

Bărbatul îi făcu din nou semn cu mâna.

— Ce fată cuminte, mormăi Hammond.

— Mie să nu-mi spui „fată”.

— Femeie cuminte.

— Aşa e mai bine. Dacă tot m-ai răpit, bănuiesc că ai un plan. În clipa asta nu mi-ar strica o ceaşcă de cafea. Putem să ne oprim la Coffee Beanery. E aproape. Sau dacă vrei şi desert, îţi recomand Dean Deluca. Dar nu, nu putem merge acolo. Rişti să te recunoască cineva. La urma urmei, eşti dat în urmărire…

În momentul acela răsună primul glonţ. Trecu atât de aproape, încât o usturară ochii. Se trezi din nou la pământ, cu Hammond peste ea. Simţindu-se strivită de trupul lui, îşi ridică puţin capul să privească în jur. Breakul galben frânase lângă ei şi străinul cu înfăţişare răvăşită – şi cu o armă în mână – sărise afară şi stătea cu un picior sprijinit de pragul uşii.

Probabil că trăsese la repezeală prin geamul deschis al locului din dreapta, îi spuse o voce interioară. Era prea grăbit. Disperarea îl făcuse să rateze ţinta. Între timp, Adam, poştaşul, se trântise la pământ, cu mâinile pe cap. Automobiliştii reduseseră viteza şi înălţaseră capetele să se uite, dar de îndată ce vedeau arma, apăsau pedalele de acceleraţie.

Când atacatorul se aplecă pe capota maşinii pregătindu-se să tragă din nou, Jeff Hammond sări în picioare, ridică puşca la ochi şi ţinti. Beth se uită disperată în jur după o armă şi văzu pistolul lui Hammond. Îl lăsase pe trotuar lângă ei ca să poată folosi puşca. Înşfăcă pistolul în clipa în care cei doi apăsară concomitent pe trăgaci. Gloanţele bubuiră.

Atacatorul se dădu înapoi şi dispăru, lăsând în urmă un nor rozaliu. Se uită la Hammond şi văzu că expresia lui era rece, intensă şi atât de concentrată, încât ar fi băgat în sperieţi pe oricine. Statura lui masivă şi îndemânarea lui o înfiorară. Nu-i de mirare că o speriase şi că îl crezuse capabil să ucidă. Chiar *era* capabil.

— Stai aici! îi strigă el luând-o la goană spre maşina break. O cuprinse un calm ciudat. Strângând pistolul în mână se ridică pe vine. Nu-i mai era teamă. Sângele ei părea să circule mai uşor. Mintea îi devenise mai clară.

Se întrebă dacă poliţia auzise împuşcăturile. Dacă nu, avea să se găsească cineva care să sune la 911. Încă mai voia ca Hammond să fie arestat. Nu dorea să-şi asume nici un risc în ceea ce-l privea. Doar cu Câteva minute înainte fusese convinsă că el îi omorâse pe colonelul Iurimengri şi probabil şi pe Stephanie Smith. Acum nu mai era aşa de sigură. Nu avea nici un sens să o apere de individul acesta, decât dacă… Clătină din cap. Nu găsea nici o explicaţie. O să lase poliţia să lămurească

lucrurile.

Cuprinsă de acea stranie senzaţie de linişte, o luă pe vine spre partea din faţă a maşinii, în timp ce Hammond se îndrepta spre spate. Era arătos şi plin de hotărâre în sacoul cu dungi în zigzag şi jeanşi. Trăgătorul nu se vedea nicăieri. Beth se lăsă la pământ, uitându-se sub maşină.

În secunda următoare, ucigaşul se năpusti asupra ei. Se aşteptase să îl vadă zăcând pe şosea, de cealaltă parte a maşinii. Dar el se ghemuise în faţă, în timp ce Hammond înconjura maşina prin spate.

Se ridică brusc şi alergă pe lângă bara din faţă, cu pistolul îndreptat spre ea. Celălalt braţ îi atârna, iar umărul îi sângera. Pe faţă i se aşternuse o mască grotescă, ce părea edificatoare în privinţa motivelor lui. Era un ucigaş. Îi plăcea să ucidă. Ochii îi străluceau înfiorător. Gura i se lăţise într-un rânjet extatic. Ţinea degetul pe trăgaci, iar ea era ţinta.

În secunda următoare glasul raţiunii amuţi. Nu îşi mai puse întrebări despre inima ei sau dacă era înzestrată cu inteligenţă. Nici cine era şi ce fusese. Ori chiar ce avea să devină.

Rămase pe vine, ţinti şi trase. Apoi încă o dată şi încă o dată. Nu mai ţinu socoteala de câte ori. O explozie de groază şi uşurare o cutremură. Voia să îl omoare pe nemernic, pentru că altfel ar fi ucis-o el şi era fericită că i se oferea această posibilitate. Singurul lucru pe care îl avea de făcut era să apese trăgaciul iar şi iar. Cu fiecare glonţ se simţea mai bine şi mai în siguranţă. Privi uimită cum bărbatul e aruncat în aer de forţa gloanţelor ei de 9 milimetri şi cum se izbeşte de trunchiul unui copac. Sângele îi ţâşni din piept.

Hammond veni repede lângă ea.

— Iisuse! Îl voiam viu!

Deschise uşa din dreapta, o împinse înăuntru, ocoli maşina în fugă şi sări în spatele volanului. Porni în goană, iar ea privi pe geam spre individul mort apoi, ca într-un vis, înălţă capul şi îl văzu pe Adam Hoogensen, poştaşul care deservea strada lor. Privirile li se întâlniră şi Beth citi oroare în ochii lui. Omorâse un om. Nu inima ei, ci *ea.* Exact ca în coşmarul ei. Iar poştaşul o văzuse.

Îşi feri privirea. Nici ea, nici Hammond nu îl observară pe bărbatul solid cu figură mongoloidă care alergă spre individul ucis de parcă ar fi încercat să-i acorde ajutor medical. Nimeni din mulţimea care începuse să se adune nu îl văzu pe Ivan Vok

luându-i telefonul mobil şi pistolul, apoi strecurându-i un portofel în haina ruptă şi pătată de sânge.

Beth se lăsă pe spate în scaun. Pleoapele i se închiseră şi începu să tremure. Niciodată nu îi fusese aşa de frig. O copleşi o senzaţie de repulsie. Ce făcuse?

— Îl cunosc pe bărbatul pe care l-am omorât, şopti ea.

Se uită la Hammond de parcă i-ar fi cerut ajutorul.

— Cum aşa? o întrebă el conducând cu grijă.

— L-am văzut în coşmarurile mele. Nu ştiu cum îl cheamă, dar i-am recunoscut faţa.

— Coşmaruri? Ce vrei să spui?

Ea clătină din cap şi închise iar ochii. Nu mai putea recurge la gândirea ei analitică. Trebuia să se bazeze pe simţuri.

— Ai fost o proastă, îi spuse el cu blândeţe. De ce crezi că nu l-am împuşcat mortal? Ar fi putut să ne spună cine era. Pentru cine lucra şi de ce voia să te omoare.

Ea nu spuse nimic. Acum nu mai tremura aşa de tare.

— Ai idee în ce te-ai băgat?

Îi auzea vocea ca de la mare depărtare. Se simţea cuprinsă de jale. Regretele erau prea mari. Îşi pierduse inima. Era bolnavă, dar fusese a ei. A ei şi a nimănui altcuiva. Acum îi bătea în piept o inimă diferită. Văzuse doi oameni murind. Pe al treilea îl omorâse ea. Nu mai ştia cine este. Vechile ei trăsături de caracter dispăruseră. Era o persoană nouă. Ce faci când nu mai eşti tu şi ai comis o crimă?

El continua să vorbească pe acelaşi ton calm:

— … lucruri pe care nu le ştii despre mine. Nu pot să intru în amănunte. Nu e timp de aşa ceva şi nici nu e nevoie să le ştii pe toate. Dar pari să ai ideea fixă că aş fi periculos. Ei bine, nu sunt. Cel puţin nu pentru tine. Miercurea trecută, m-am întâlnit în secret cu Anatoli Iurimengri, pentru că mi-a spus că are informaţii importante pentru mine. Trebuia să ne revedem la Meteor Express în noaptea aceea. Când am sosit, tu ieşeai în fugă pe uşa din faţă, urmărită de un bărbat cu un pistol cu amortizor. A trebuit să iau o decizie rapidă. Ori să te salvez pe tine, ori să intru în clădire şi să-l caut pe Iurimengri. Am ales să te ajut pe tine.

Beth se ridică. Se întoarse şi se uită la el.

— Să mă ajuţi pe mine?

— Da, să te ajut, spuse el aruncându-i o privire. După ce te-ai

împiedicat şi ai căzut, m-am repezit la individul care alerga după tine. Brusc, au apărut şi alţii, înarmaţi cu toţii. Îi luasem pistolul primului şi i-am ţinut la distanţă cât timp te-am tras după mine. Nu ştiam ce legătură ai cu Meteor-ul şi n-am avut vreme să aştept până te trezeşti ca să-mi spui.

Aşa că te-am dus la un motel unde am o înţelegere cu proprietarul.

Avu o uşoară ezitare. Proprietarul era o fostă iubită de-a lui, dar nu trebuia să ştie asta.

— Când m-am întors la Meteor, n-am mai văzut pe nimeni. Nici urmă de Iurimengri. Ţi-am dus maşina la motel, m-am întors pe jos să o iau pe a mea şi am plecat la birou, sperând că Iurimengri telefonase. Redactorul de noapte mi-a comunicat însă că i-a fost găsit cadavrul în centru.

Se uită spre ea să-i vadă reacţia. Ochii ei clipeau încet. Părea şocată, ceea ce nu era de mirare având în vedere faptul că tocmai ucisese un om. Se încruntă spre ea.

— Ai auzit ce-am spus? Te simţi bine, Convey? Începea să se îngrijoreze. Era clar că se afla în stare de şoc. Ai acţionat în legitimă apărare. Ţinând seama de faptul că nu ai nici o pregătire, te-ai descurcat admirabil.

Ea îşi îngustă ochii.

— Chiar te aştepţi să dau crezare unor basme de adormit copiii? Eu aş fi inventat ceva mai credibil. Nu trebuie să explici doar asasinarea colonelului Iurimengri. Crezi că n-am aflat despre tinerii aceia pe care i-ai ucis în Virginia de Vest.

— Mi s-a făcut o înscenare. Cineva doreşte cu tot dinadinsul să mă dea la o parte.

— Înscenare? Te rog! Acum nu mai urmează decât să-mi spui că Moş Crăciun există.

Fălcile lui se încleştară.

— Nu îţi pot da mai multe explicaţii. Nu ştiu cine a făcut-o. Sau cum. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Sigur. Ne întoarcem la Moş Crăciun.

El viră pe Strada M, luând-o spre Foggy Bottom. Când vorbi, din vocea lui răzbătea furia:

— Te-am salvat de lunetist azi.

Îi descrise cum observase strălucirea metalică în pădurice şi cum îl doborâse pe criminalul aflat la pândă.

— Dar cred că nici asta nu e de ajuns să te convingă.

Ea studie cele trei cutii negre de pe podea, puşca lungă de pe

genunchii ei pusă de el acolo când pornise maşina şi pistolul de lângă aceasta. Pistolul cu care trăsese adineauri.

— Cum îl chema pe bărbatul pe care l-am omorât? îl întrebă.

— Nu ştiu, îmi pare rău. Parcă tu ziceai că-l cunoşti, adăugă pe un ton sarcastic. Din vise. Şi mai susţii că *eu* spun poveşti de adormit copiii?

Beth amuţi, iar el fu cuprins imediat de remuşcări. Începuse să simtă că se întâmpla ceva extrem de neobişnuit. Nu numai faptul că omorâse pe cineva o adusese în starea aceasta. După un asemenea eveniment, majoritatea secţiilor de poliţie îi dau câteva zile libere ofiţerului care a tras, nu numai ca să ancheteze incidentul, dar şi ca să-i ofere răgazul necesar să se refacă emoţional. Asasinatul e un act antiuman, în ciuda a ceea ce credeau unele popoare primitive, iar un spirit sănătos se revoltă împotriva actului, Oricât ar fi fost de necesar. Însă cu Beth Convey mai era şi altceva.

— Pot să te asigur de un singur lucru, îi spuse el. Bărbatul pe care l-ai împuşcat se afla acolo în noaptea în care a fost ucis Iurimengri. El te-a urmărit, deci e foarte probabil ca tot el să-l fi împuşcat pe Iuri. Nu ştiu dacă te consolează lucrul ăsta, dar dacă nu ai fi tras în el, te-ar fi omorât şi pe tine, poate şi pe mine, iar pe urmă ar fi continuat să ucidă.

— Ai zis că ar fi putut să ne spună pentru cine lucra. A fost ucigaş profesionist? De asta ai vrut să îl prinzi?

— Aşa cred.

Părăsiseră Georgetown şi străbăteau acum cartierul Foggy Bottom, unde bijuteria coroanei guvernamentale – Departamentul de Stat – se înălţa severă şi mare, ca o cutie albă de pantofi, pe locul unde fusese cândva o mlaştină insalubră. Hammond parcă lângă complexul Watergate, opri motorul, luă repede pistolul Beretta de lângă ea fără să îi dea timp să obiecteze şi îl băgă în toc, sub haină.

— Stai aici, îi ordonă şi deschise uşa maşinii.

Nu ştia dacă avea să se supună, dar se îndoia că i-ar fi spus ce intenţiona să facă în cazul în care ar fi întrebat-o. Ea se abţinu să-i dea o replică dură. Lasă-l să creadă că va aştepta în maşină şi că era o fraieră care credea tot ce i se spune. Dădu din cap în tăcere, temându-se ca nu cumva s-o trădeze vocea.

Hammond o privea fix, concentrat. Ea îi susţinu privirea, dar nu se uită în ochii lui.

Bărbatul coborî din maşină, se uită în jur şi intră în vastul

complex Watergate, celebru după jaful de mică anvergură asupra sediului Partidului Democrat pe vremea preşedintelui Richard M. Nixon. Locuinţă temporară pentru călători, ca şi pentru câteva celebrităţi ale oraşului – de la Bob şi Libby Dole până la Monica Lewinsky – era un furnicar de magazine de lux, apartamente şi camere de hotel.

Jeff dispăru în josul treptelor de ciment ce duceau spre subsol, în vreme ce Beth deschidea portiera maşinii şi cobora pe trotuar.

Hammond străbătu cu paşi mari nivelul subteran, trecând pe lângă mai multe centre Mail Boxes Etc., pe lângă o alimentară, un magazin de delicatese, apoi urcă încă un rând de trepte. Privea tot timpul în jur, mişcându-şi doar ochii. Se aştepta să fie recunoscut şi ca cineva să-i strige numele înainte de a chema poliţia. Se întrebă când avea să sosească următorul ucigaş, pentru că era sigur că o să mai vină unul. Ucigaşii profesionişti ca cel de azi sunt întotdeauna angajaţi de persoane hotărâte să-şi atingă scopurile.

Părăsi complexul Watergate pe poarta dinspre sud, chiar deasupra Potomacului, porni repede pe stradă şi încetini când ajunse pe aleea lată ce ducea spre Centrul Kennedy de Arte Teatrale. Înaltă şi impozantă, clădirea era o prezenţă impresionantă lângă râul Potomac. O privi admirativ, ca un turist... şi se opri. Se aplecă să-şi tragă cizmele şi să-şi potrivească pantalonii. Din nou un cuplu stătea la pândă – un bărbat şi o femeie, deşi nu părea să fie aceeaşi pereche care îi supraveghea locuinţa. Şedeau la umbra unui copac, citind broşuri turistice, dar nu stăteau de vorbă şi nu se încruntau nerăbdători ca cei care s-au plictisit să aştepte. După felul cum ţineau sub observaţie clădirea şi aleea, nu se aflau acolo în aşteptarea prietenilor sau a rudelor care întârziau să-şi facă apariţia.

Unchiul lui Hammond era directorul Centrului Kennedy. Spera să-l convingă să le împrumute o maşină şi să îi lase să stea la căsuţa sa de vacanţă din Chesapeake Bay.

Continuă să-i privească pe cei doi, întrebându-se dacă nu cumva se înşela. Poate că oamenii erau nevinovaţi, iar el devenise prea suspicios. La urma urmei străbătuse tot complexul Watergate fără să fie observat. Îl ajutase şi şapca de base-ball, dar contribuţia naturii umane fusese hotărâtoare: preocupaţi de ei înşişi şi de problemele lor, oamenii aveau ceva mai bun de

făcut decât să pândească un criminal nebun pe care îl văzuseră treizeci de secunde pe ecranul televizorului. Deocamdată era în siguranţă. Cel puţin până când ştirea, reluată de nenumărate ori de mass-media, va face ca faţa şi numele lui să se întipărească în memoria multor oameni îngrijoraţi din Washington.

Cuplul se despărţi. Femeia se îndreptă spre intrarea în Centru, iar bărbatul împături broşurile şi le băgă în buzunarul lateral al pantalonilor săi scurţi. Amândoi purtau pantaloni trei sferturi şi geci cu fermoarul tras pe jumătate. O adiere de vânt învolbură frunzele copacilor de pe alee. Da, se observa conturul vag al unui toc de armă sub geaca de nailon. Bărbatul porni în direcţia lui.

Se întoarse şi o luă înapoi pe alee. Nu avea rost să rişte o confruntare deschisă, pentru că cei doi puteau fi poliţişti. Îngrijorarea îi crescu. Unde să găsească un adăpost pentru Convey? Merse mai departe pe alee. Nu încăpea nici o îndoială că toate cunoştinţele lui şi locurile pe care obişnuia să le frecventeze erau ţinute sub supraveghere.

Trecu repede pe lângă o terasă şi remarcă în treacăt cuplurile care stăteau la mese bând cafea, mâncând prăjituri şi cornuri şi Stând de vorbă în aerul plăcut de aprilie. Era vineri şi toată lumea se relaxa în aşteptarea weekend-ului.

Împinse uşile din sticlă ale complexului Watergate cuprins de un sentiment ciudat. Se uită în jur. Adrenalina începu să-i circule prin vene. Doi bărbaţi se îndreptau spre el, unul dintre ei fiind „turistul” de la Centrul Kennedy. Se posomorî. Partea bună era că instinctul nu îl înşelase. Dar tot aceasta reprezenta şi partea rea.

Parcurse holul în grabă, ieşi pe o altă uşă şi porni pe un coridor în capătul căruia se afla încă o uşă. Ieşi, urmărit îndeaproape de cei doi care-şi ţineau mâinile în interiorul hainelor. Respiraţia i se acceleră. Coborî în goană până la jumătatea unui şir de trepte şi brusc unul dintre bărbaţi îi apăru în faţă, la baza scării. Se uită înapoi şi simţi un val de panică. Celălalt era în spatele lui, în capătul treptelor. Băgă mâna după pistol, dar cei doi le scoseseră deja pe ale lor. Fusese prins în capcană.

— Nu face nici o mişcare, Hammond. Nu te mai duci nicăieri. Scoate mâna din haină. Fii cuminte. Poate scapi cu viaţă.

În sfârşit, un accent rusesc.

25

— Acum sunt sigur că Jeffrey Hammond e cârtiţa.

Monstruozitatea arhitecturală reprezentată de clădirea J. Edgar Hoover domina priveliştea din biroul asistentului procurorului general, Donald Chen. În partea dinspre Pennsylvania Avenue, sediul FBI-ului se înălţa pe şapte etaje, fiind construit dintr-un beton ce părea ciuruit de gloanţe, iar în partea dinspre E Street imobilul era şi mai urât – un Quasimodo cu unsprezece etaje, cocoşatul nefericit al Washingtonului.

În acea zi, asistentul Donald Chen era îmbrăcat elegant, într-un costum cenuşiu Brooks Brothers, ce-i scotea în evidenţă trupul scund şi voluminos. Părul negru era despărţit de obişnuita cărare impecabilă, dar de pe faţa lui rotundă de Buddha dispăruse zâmbetul. Privea mohorât pe fereastră spre sediul FBI-ului, de parcă vedea cârtiţa Stând la pândă înăuntru, un vestigiu periculos al clădirii groteşti şi unul încă şi mai primejdios al războiului rece.

— Cât de sigur eşti, Eli?

— Să zicem că la un pas de certitudinea absolută.

Faţa lui de buldog era la fel de posomorâtă ca a lui Chen. Azi părea şi mai puternic în costumul bleumarin, Stând rezemat de spătarul fotoliului confortabil rezervat oaspeţilor în biroul lui Chen. Se simţea triumfător şi expansiv, ceea ce venea în contradicţie cu latura englezească a firii sale.

— Nu va mai dura mult, adăugă. Cel mult câteva zile.

— Nu ştiu ce să zic, Eli. Mie mi se pare că mai e drum lung până acolo.

Kirkhart dădu din umeri.

— Ai un pic de încredere în mine şi nu te pripi să tragi concluzii înainte de a auzi întreaga poveste.

— Dă-i drumul.

— Miercuri, în timp ce îl urmăream, Hammond a şters-o într-un orăşel numit Stone Point, la dracu’ în praznic în munţii din Virginia de Vest. Când am ajuns şi eu acolo, întreba pe toată lumea de Alexei Berianov, ca să-i ia un interviu pentru seria de articole la care lucrează. Pe urmă a fost arestat de agenţii Biroului pentru dublul asasinat comis asupra a doi tineri din

localitate. Nu puteam să mă deconspir, pentru că m-ar fi întrebat ce naiba caut în sătucul ăla uitat de lume, nu? Aşa că i-am urmărit toată noaptea până în Washington, unde l-au adus pe Hammond şi l-au închis într-o casă conspirativă, cu echipament de ultimă oră, din Adams Morgan, despre care nu ştiam nimic. Asta m-a surprins. De obicei sunt ţinut la curent în privinţa acestor case.

Chen îşi încleştă degetele peste abdomenul proeminent.

— De ce nu ai fost informat şi de data asta?

— În împrejurările date, n-am putut să întreb fără să mă deconspir. Bănuiesc că locuinţa e foarte nouă, sau – şi mai probabil – e cunoscută doar la cel mai înalt nivel, poate exclusiv de director şi de alţi câţiva şefi. Cu alte cuvinte, doar şefii secreţi ai lui Hammond din Birou ştiu de ea.

Chen se învârti cu scaunul. Se uită şi pe cealaltă fereastră, ce dădea spre colţul dintre Ninth, Pennsylvania şi parcul Navy Memorial, unde aveau să înceapă în curând concertele de vară.

— Asta nu dovedeşte că lucrează sub acoperire…

— A evadat.

— A evadat? întrebă Chen şi se întoarse brusc spre el. Hammond? Dintr-o casă conspirativă?

— A şters-o fără nici o problemă.

Kirkhart îi dădu detalii despre metodă şi rută.

— La naiba! De unde ştia că e o cale de ieşire sub casă?

— Asta mă întreb şi eu. Nu există decât o singură concluzie logică: probabil că i s-a spus dinainte ce să caute când ajunge acolo – vreun semn secret sau ceva de genul ăsta. Ştim amândoi că semnalele aranjate dinainte sunt proceduri standard ale oricărei poliţii sau agenţii guvernamentale care are agenţi sub acoperire. Mai mult, Graham mi-a spus că ruta subterană părea săpată recent şi că era chiar şi o lanternă nouă acolo, cu amprentele lui Hammond pe ea. *Doar* amprentele lui Hammond. Asta înseamnă că i se pusese la îndemână o lanternă. Prea la îndemână. Cineva destul de influent să intre în casa aceea a aranjat probabil totul. Da, e clar că Hammond continuă să lucreze pentru Birou, sub acoperire.

Chen îşi muşcă buza, meditând la toate implicaţiile acelei dezvăluiri.

— S-ar putea ca Hammond să lucreze *pentru* cârtiţă, iar aceasta să fi făcut aranjamentele de evadare pentru el.

— Imposibil, susţinu Eli cu tărie. O cârtiţă îngropată adânc nu

şi-ar asuma riscul de a fi descoperită. O astfel de cârtiţă trebuie să aibă posibilitatea de a se descotorosi de toţi, altfel n-ar putea să acţioneze prea mult sau să supravieţuiască. Prieteni, soţie, copii. Dacă altcineva ar fi fost cârtiţa, Hammond n-ar fi scăpat cu viaţă.

— Ce e cu acuzaţia adusă lui Hammond de a-i fi ucis pe cei doi tineri? Chiar a făcut-o?

— Nu sunt sigur, dar nu m-ar mira dacă n-a fost şi ăsta un aranjament. Probabil că altcineva e ucigaşul, dar şeful lui Hammond din Birou a găsit de cuviinţă să-l incrimineze pe el. Am aflat că există dovezi potrivit cărora morţile au survenit mai devreme decât s-a declarat, ceea ce înseamnă că cineva i-a dat timp lui Hammond să ajungă în Stone Point ca să poată fi el învinuit.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce interes ar avea Biroul?

— Poate că urma să-i încredinţeze o misiune critică într-o puşcărie. E procedura obişnuită – Hammond apare în postura de criminal nemernic şi expert în materie de evadări, apoi e pus într-o celulă cu un condamnat care deţine anumite informaţii pe care nu le-au putut obţine pe altă cale. După aceea stau liniştiţi şi aşteaptă ca Hammond să-i câştige încrederea tipului.

— S-a mai procedat în felul ăsta, consimţi Chen cu un aer posomorât. Bine, să admitem că Hammond încă lucrează pentru Birou. Dar zece ani – şi sub conducerea a patru directori – e o perioadă a naibii de lungă ca să lucrezi sub acoperire. Mie mi se pare ceva dubios. Tot nu sunt sigur că Hammond e cârtiţa.

Kirkhart scoase un carneţel din buzunarul hainei.

— Înainte să plec în Stone Point, l-am văzut pe Hammond cu o femeie în faţa clădirii ziarului. Stăteau de vorbă pe stradă.

O discuţie serioasă aş zice. Pe urmă el s-a întors la birou şi ea a plecat cu maşina, dar a ocolit clădirea, a revenit şi s-a aşezat la pândă. Când Hammond a ieşit mai târziu din garaj, s-a luat după el. Bineînţeles că asta mi-a stârnit curiozitatea.

— Continuă!

— I-am luat numărul şi le-am cerut oamenilor mei s-o identifice, spuse el şi deschise carneţelul. Se numeşte Elizabeth – Beth – Convey şi e mare avocată la Edwards Bonnett. Am făcut câteva cercetări. Anul trecut a obţinut câştig de cauză într-un proces de divorţ în urma căruia Michelle Philmalee s-a ales cu un miliard de dolari. În final, doamnei Philmalee i s-a atribuit

controlul asupra Grupului Philmalee. Acum, se pare că o companie a Grupului – Philmalee International – are un contract de aproape cinci sute de milioane de dolari pentru intermedierea vânzării de uraniu neîmbogăţit ruşilor.

Însă compania rusă, Uridium, nu mai vrea să încheie afacerea cu Philmalee. Aşa că Philmalee a dat-o în judecată ca să-i impună respectarea obligaţiilor contractuale. Între timp o altă companie...

— HanTech, îl întrerupse Chen dând din cap. Asta e cealaltă companie. Foarte interesant. Afacerea e inclusă într-un proiect guvernamental de eliminare din arsenalul Rusiei a uraniului destinat fabricării armelor nucleare. Transformăm uraniul îmbogăţit în combustibil inofensiv pentru centrale nucleare şi în schimb îi dăm Rusiei bani şi uraniu neîmbogăţit. Uridium e în subordinea Ministerului rus pentru energie atomică.

— Minatom, fluieră Kirkhart. Şi Uridium... Aha... o cârtiţă ar fi al naibii de interesată să afle amănunte despre această afacere. Guvernul nostru nu le-ar spune în nici un caz ruşilor că încearcă să le manipuleze capacităţile nucleare. Şi din raţiuni economice şi din considerente militare, ar fi încântaţi să descopere ceea ce încercăm să le ascundem.

— Exact, spuse Chen şi se ridică. Spui că această Beth Convey e avocată pentru Philmalee şi că a stat de vorbă cu Hammond şi l-a urmărit?

— Asta am văzut.

— Are suspiciuni sau e îngrijorată dintr-un motiv sau altul din cauza lui. Poate că ai descoperit totuşi ceva important, zise Chen şi se ridică. Să mergem.

— Unde?

— La Taurino.

Sub privirea severă a preşedintelui Curţii Supreme de Justiţie, John Marshall, Millicent Taurino stătea aplecată deasupra biroului ei, citind încruntată o analiză indescifrabilă a unui caz aflat pe rolul Curţii Supreme. Fusese pregătită pentru procurorul general, dar ajunsese la ea sub pretextul că acesta trebuia neapărat să apară în faţa celui de-al nouălea Tribunal Districtual din San Francisco. Adevărul era că procurorul general n-avea răbdare să citească analize lungi.

Procuroarea adjunctă purta în ziua aceea un taior mov deschis, îşi strânsese părul roşu în coadă la baza gâtului, iar

chipul ei nu prevestea nimic bun în clipa în care Donald Chen dădu buzna în birou însoţit de agentul special Kirkhart.

— Şefa, cred că de data asta Eli a descoperit o bombă.

În clipa aceea, Millicent Taurino îi fu recunoscătoare subordonatului ei pentru lipsa de respect tipic americană faţă de politeţuri şi protocol, cu toate că nu avea de gând să i-o spună. Deşi se bucura să fie întreruptă din lectura plicticoasei analize, se simţea obligată să impună mai mult respect celor aflaţi în subordinea sa. În plus, trebuia să-şi menţină imaginea de femeie dură, cu limba ca briciul.

— Ia spune-mi, Donald, de ce ţi-e aşa de greu să baţi la uşă? Nu ştii cum să îndoi degetele? Sau cât de tare să ciocăni? Ori poate că ţi-e teamă să nu-ţi rupi degetele sau să nu dărâmi uşa?

— Scuză-mă, Millicent, rânji Chen. Dar m-am lăsat purtat de dorinţa mea fierbinte de a te sluji.

Taurino izbucni în râs, renunţând la obişnuita sa atitudine despotică.

— Ia loc, Donald. Şi dumneata, Kirkhart. Care e bomba? Să înţeleg că au apărut elemente noi în legătură cu cârtiţa noastră?

— Exact, se entuziasmă Chen. Spune-i, Eli.

Kirkhart repetă întreaga poveste – cum o văzuse pe Beth Convey cu Hammond, cum îl urmărise la Stone Point unde fusese arestat de Chuck Graham şi agenţii lui, iar apoi cum evadase din casa conspirativă.

Taurino înţelese imediat. Îşi masă îngândurată fluturele tatuat pe gât.

— Deci avea un semnal în eventualitatea în care ar fi fost arestat de agenţi care n-aveau de unde să ştie că lucrează în Birou sub acoperire. Bine lucrat, agent special Kirkhart. Totuşi, nimic din ce mi-ai spus nu dovedeşte că el e omniprezenta noastră cârtiţă.

— Ba poate că da, Millicent, zise Chen. Povesteşte-i despre Minatom, Eli.

— Minatom?

Taurino deveni imediat atentă când auzi numele importantei agenţii ruse.

— Da, doamnă, confirmă Eli.

Îi explică ce aflase despre Beth Convey, Philmalee International, Uridium, HanTech şi despre întâlnirea pe care o surprinsese între Jeff Hammond şi Convey.

Doamna Taurino se întoarse încet la birou.

— Femeia aceasta, Convey, e avocată aici?

— La o firmă importantă, Edwards Bonnett. Piraniile lui Zach Housley.

Dar Taurino nu îl mai asculta, fiind cufundată în propriile gânduri. Se aşeză la birou de parcă funcţiona pe pilot automat, fără să mai observe scaunul, biroul sau alt obiect din jur. Când vorbi, vocea îi era măsurată, dar plină de îngrijorare:

— Am monitorizat proiectul acela de maximă importanţă pentru reducerea pericolului nuclear ce planează asupra ţării noastre. Dar în ultimele câteva zile, NSA a descoperit două situaţii care pot fi neliniştitoare. Foarte neliniştitoare, de fapt.

Se opri, gândindu-se parcă mai bine la ceea ce urma să le dezvăluie.

— Ce situaţii? întrebă Eli Kirkhart fără ocolişuri. Ar putea fi implicată cârtiţa?

— Asta mă întrebam şi eu.

Taurino se întoarse şi se uită la el cu un aer îngândurat. Într-un târziu respiră adânc şi ridică ochii spre figura impozantă a lui John Marshall.

— În primul rând, s-ar putea ca HanTech – la ordinele date de Uridium – să facă mult mai mult decât să vândă uraniu neîmbogăţit. Se pare că achiziţionează uraniu îmbogăţit din ţări din lumea a treia, ca Irak şi Libia, după ce tot Kremlinul îl vânduse statelor respective în anii ’90 din cauza veşnicei sale crize de bani. NSA are dovezi că rivala lui Philmalee International, HanTech, reexpediază uraniu îmbogăţit în Rusia.

Chen înjură.

— Asta e complet ilegal! Ca să nu mai pomenesc de pericolele pe care le implică o asemenea afacere. De ce ar face o companie de-a noastră aşa ceva? Şi de ce ne-ar vinde nouă Rusia uraniu îmbogăţit ca să-şi micşoreze stocurile, pentru ca ulterior să-l cumpere din ţări din lumea a treia?

— Într-adevăr, de ce? interveni Taurino.

— E posibil ca un grup de ruşi să facă una, iar un alt grup de ruşi să facă contrariul? întrebă Kirkhart. Probabil că stânga nu ştie ce face dreapta.

Taurino dădu aprobator din cap.

— Se poate.

— Care e cea de-a doua situaţie, Millicent? întrebă Chen.

— Philmalee International tocmai a depus astăzi o declaraţie potrivit căreia HanTech se află în prezent în proprietatea unui

grup de foşti cetăţeni sovietici, emigranţi şi transfugi în America.

Tăcerea care se lăsă în birou semăna cu vidul de după o explozie de proporţii. Amuţiră toţi trei. În cele din urmă, Eli Kirkhart rupse tăcerea:

— Cârtiţa noastră ar putea fără îndoială să-şi ofere serviciile în această situaţie. Nu este exclus să fi transmis informaţii secrete celor de la Uridium sau Minatom care i-au ajutat să preia HanTech.

— Şi eu cred acelaşi lucru, fu de acord Taurino. Domnule Kirkhart, găseşte-l pe acest Hammond şi nu-l scăpa nici o clipă din ochi. Raportează-ne tot ce face. Ai înţeles?

— Absolut.

— Între timp cei de la NSA ar putea întreprinde o anchetă în Stone Point, sugeră Donald Chen. Trebuie să aflăm dacă Hammond s-a dus acolo dintr-un motiv pe care noi nu l-am descoperit şi dacă i-a ucis pe tinerii aceia; totodată, mai vreau să ştiu în ce măsură aceştia erau implicaţi în vreo acţiune care putea să trezească interesul unei cârtiţe.

Millicent Taurino dădu din cap şi întinse mâna spre telefon.

— Abby? Fă-mi legătura cu Cabot Lowell la Pentagon.

26

Lui Beth i se părea că dobândise de mult discernământul necesar pentru a putea distinge binele de rău. Dar adevărul era că lucrurile fuseseră clare pentru ea până marţi – doar cu trei zile în urmă – când dăduse telefon la Meteor Express, auzise vocea cu accent rusesc şi pornise într-o călătorie care, încet-încet, îi sfâşia ţesătura vieţii plănuite de ea cu atâta grijă. Acum dăduse de un nou indicator de-a lungul drumului: Jeffrey Hammond. Oare spunea adevărul?

Stătea pe trotuar lângă Breakul rablagit, cu mâna pe clanţă şi corpul întors, gata să fugă spre cea mai apropiată cabină telefonică să sune după ajutoare… dar o voce lăuntrică striga nu!

Tânjea după vremurile când putea lua o decizie fără să stea prea mult pe gânduri. Dar începea să-şi dea seama că dispunea de prea puţine informaţii ca să ia o hotărâre. Mai zăbovi o clipă, examinând maşina cu un aer absent. Privirea i se opri pe cutiile negre de pe podea, sub locul din dreapta. Se încruntă, urcă din nou în automobil, încuie uşa şi deschise capacul cutiei aflate cel mai aproape de volan.

Ceea ce văzu o uimi: deasupra era o trusă de machiaj, în care se aflau mai multe fonduri de ten, creioane pentru sprâncene, rimeluri, creme, creioane de ochi, pufuri pentru pudră, pensule şi bureţi. Într-o cutie mică erau două seturi de lentile de contact, unele albastre şi celelalte verzi. Începând să se dumirească, dădu trusa deoparte. Dedesubt erau ochelari cu lentile de sticlă, mănuşi din latex, latex lichid, o perucă, praf pentru decolorat părul şi un fel de chit de culoarea pielii pe care îl folosesc actorii ca să îşi schimbe forma nasului. Mai era şi o sticlă goală cu pereţii subţiri învelită în plastic expandat. Presupunând că această cutie aparţinea criminalului, nu încăpea nici o îndoială că fusese un adept al deghizării. Deschise apoi cealaltă cutie, care era lungă şi îngustă. Înăuntru văzu câteva straturi de cauciuc spongios în care fuseseră făcute găuri. Judecând după forma lor, în acele găuri intrau piese de arme, ceea ce era logic. Reprezenta un mijloc ingenios de transportare a unei arme cu lunetă demontată, protejată şi ascunsă vederii. Ridică puşca pe care o mânuise Hammond. Părea că, demontată, s-ar fi potrivit în

lăcaşurile săpate în cauciuc. Ce interesant, se gândi ea cu un zâmbet subţire – aceasta nu era maşina lui Hammond şi cutiile din faţa ei nu-i aparţineau.

Puse la loc capacul şi deschise a treia cutie, de formă dreptunghiulară şi ceva mai înaltă. Ceea ce se afla înăuntru îi aduse aminte de toată suferinţa şi vieţile secerate în ultimele două zile: erau mai multe instrumente aparţinând fără îndoială unui asasin – trei cuţite pentru aruncat, extrem de ascuţite şi cu diferite mărimi, încărcătoare, fiole conţinând diverse substanţe, o seringă, ace şi alte mărunţişuri.

Se mai afla acolo şi un blocnotes cu câteva cuvinte scrise pe prima foaie în alfabetul chirilic. Printre cuvinte erau intercalate şi numere. Pulsul i se acceleră văzând numărul ei de acasă. Apoi îl observă şi pe cel al lui Stephanie. Omul pe care îl omorâse nu-i cunoştea adresa… dar aflase unde locuia Stephanie. Nimeni nu avea de unde să ştie că o vizitase pe Stephanie seara trecută… numai dacă o urmărise cineva. De exemplu, bărbatul pe care tocmai îl împuşcase.

Neliniştită şi totuşi simţind o ciudată uşurare, continuă să exploreze cutia până când descoperi ceva ce părea un detonator cu fitil. Îl studie cu atenţie. În clipa următoare îşi aminti de sticla subţire din prima cutie şi o scoase din nou. Detonatorul se potrivea perfect; mai observă că sticla avea o culoare ciudată. O privi cu atenţie şi văzu că era plină cu filamente metalice minuscule care se sfârşeau într-un fel de guler metalic pe gâtul sticlei, exact în locul unde intra detonatorul cu fitil. Era un circuit. Când sticla se spărgea, capacul detonator primea un semnal electric şi declanşa explozia.

După ce împlinise doisprezece ani, tatăl ei o dusese pentru prima oară la o sală de tir. Continuase să se ducă singură acolo câteva luni ca să exerseze, dar nu devenise niciodată o bună trăgătoare. Totuşi, manifestase interes pentru arme şi muniţii, ceea ce o ajutase mulţi ani mai târziu în câteva cazuri. De acolo şi din cursul de istoria lumii pe care îl urmase în facultate, ştia că una dintre cele mai ieftine, mai eficace şi mai uşor de confecţionat arme ale revoluţiei ruse – preluată ulterior în multe războaie – fusese cocteilul Molotov. Era încă una dintre cele mai răspândite arme de gherilă în toată lumea.

Sticlă… capac detonator… plus benzină luată din rezervorul maşinii reprezentau de fapt un sofisticat cocteil Molotov. Putea declanşa un infern ce transforma un vehicul într-un cazan în

flăcări dacă cel care îl arunca ţintea bine. Şi în mod sigur ar fi incendiat cu uşurinţă un Ford micuţ ca acela al lui Stephanie.

Dădu din cap posomorâtă. Şoferul maşinii dispusese de toate accesoriile sinistre ale unui asasin plătit. Ale celui care ar fi putut plănui şi executa uciderea lui Stephanie. În plus, mai avusese şi cutia unei arme cu lunetă, iar cel care trăsese în ea din pădurice folosise o puşcă şi nu un pistol, ştiut fiind că puşca asigură mai multă precizie de la distanţă.

Însă asasinii câştigă bine. În mod normal, n-ar fi umblat cu o asemenea rablă, numai dacă nu o furase ca să îşi ascundă identitatea. Aceasta explica şi existenţa misterioasei furgonete negre din noaptea trecută. Probabil şi aceea fusese furată, poate chiar de posesorul celor trei cutii. Dacă omul pe care îl împuşcase îl omorâse pe Iurimengri şi o urmărise tot timpul, atunci Hammond s-ar fi putut să spună adevărul despre ea şi despre înscenarea ce i se făcuse în Virginia de Vest.

Închise ambele cutii şi rămase pe gânduri. Studie traficul şi puţinii trecători care mergeau pe trotuarul inundat de razele soarelui. Pe gât îi apărură pete roşii în timp ce medita asupra situaţiei. Dacă fugea, nu mai avea cum să afle ce se întâmpla şi de ce şi risca să nu mai fie niciodată în siguranţă.

Totuşi, nu era încă sigură de nevinovăţia lui Hammond. Să-şi rişte viaţa luând o hotărâre într-o situaţie fără precedent, pentru care nu se simţea pregătită? Respiră adânc şi privirea i se opri din nou asupra cutiilor negre. Gândindu-se la conţinutul lor, se hotărî să-i dea lui Hammond o şansă, cel puţin pentru o vreme. Se uită la ceas îngrijorată. Unde era? Plecase de prea multă vreme.

Pe scara răcoroasă şi umbrită unde Jeff Hammond schiţa gestul de a scoate pistolul, comanda rusului părea să plutească în aer: *Stai pe loc, Hammond... Nu face nici o mişcare!...* Hammond ridică ochii spre el, recunoscând imediat faţa prelungă şi sprâncenele negre ale bărbatului din camioneta care îl urmărise pe Beltway pe tot parcursul anului precedent. Dar asta avea prea puţină importanţă acum, când se afla la mijloc, prins în capcană între bărbatul înarmat din capătul de sus al scărilor de ciment şi cel de jos. Singurul său avantaj era forţa gravitaţiei.

Un pieton trecu pe trotuar şi îşi aruncă întâmplător privirea în jos. Se opri şi se aplecă, apoi o luă la fugă cuprins de panică. În timpul acesta, Hammond se prefăcu că ascultă ordinele. Arboră

un surâs nevinovat şi îşi retrase mâna din buzunar.

— Scuză-mă!

O fracţiune de secundă, cei doi se relaxară. Profitând de ocazie, o luă la fugă în josul scărilor. Cel de sus îşi reveni primul şi trase. *Pac!* Glonţul din arma cu amortizor se înfipse în cimentul de lângă piciorul drept al lui Hammond. Înainte ca individul să apuce să tragă din nou, Jeff se izbi de cel de jos, îşi recâştigă echilibrul şi îl răsuci cu spatele spre el, transformându-l în scut.

Neputând să tragă de teamă să nu-şi nimerească partenerul, bărbatul de sus exclamă:

— *Ladno, zalupa.* Bine, nemernicule.

Coborî şi el, încercând să îl prindă pe Hammond în bătaia armei.

În aceeaşi clipă, Beth apăru în capătul scărilor. O clipă, timpul păru că se opreşte. Hammond rămase cu ochii la faţa ei de gheaţă, la pometii cu umbre dedesubt şi la ochii ei furioşi, toate puse şi mai bine în evidenţă de părul blond răvăşit. Privirile li se întâlniră şi brusc îşi dădu seama că se produsese o schimbare esenţială cu ea.

Beth îl privi şi ea şi decise că se înşelase foarte tare. Era în pericol din nou, exact cum fusese şi ea. Apărându-se, aşa cum procedase şi ea. O voce lăuntrică o îndemnă să lase deoparte prudenţa avocăţească şi să nu mai fie atât de bănuitoare. Să renunţe la ideea că putea înţelege totul şi că în orice situaţie faptele erau cele ce vorbeau. Încă de la început observase la el o anume integritate pe care o admira. Mai mult decât atât, dorise întotdeauna să aibă încredere în el.

Se năpusti în josul scărilor. Individul care cobora o auzise probabil, pentru că se întoarse şi se uită în sus. Îl luă prin surprindere şi îi aruncă arma cu piciorul, apoi îi aplică o lovitură de karate cu braţul ţeapăn în cap.

Toate acestea se petrecură în câteva secunde, dar bărbatul pe care Hammond îl transformase în scut profită de neatenţia lui, ridică mâinile brusc, se eliberă şi se întoarse. Hammond reacţionă instantaneu. Îl lovi cu pumnul în coaste, chiar în clipa în care acesta era atins de un alt glonţ. Cu ochii căscaţi de uimire, individul se prăbuşi peste balustrada metalică şi căzu greoi cu faţa în jos, pierzându-şi cunoştinţa.

— Opreşte-te, domnule Hammond! se auzi strigătul unei femei de sus. Şi dumneata, domnişoară Convey. Acum!

Nu avea deloc accent rusesc. Beth reuşi să-l fenteze pe al

doilea atacant care se repezise din nou asupra ei. Hammond o recunoscu în femeia de sus pe „turista” de la Centrul Kennedy, care dispăruse în clădire când partenerul ei îi luase urma. Îndreptă tacticoasă pistolul Walther spre el, în vreme ce Beth cobora repede scările.

Hammond încercă să îşi scoată Beretta, dar un glonţ pornit din pistolul femeii îi şuieră pe la ureche.

— Lasă-l! îi strigă. Convey, stai pe loc, altfel trag.

Era doar cu două trepte mai sus ca Beth. Hammond remarcă neliniştea ce i se citea în ochi. Dar dispăru într-o clipă şi îl pocni cu piciorul în faţă pe al doilea individ, aruncându-l pe treptele de ciment drept în picioarele femeii, care se prăbuşi.

Beth îl smulse Waltherul şi îl întoarse spre ea. În momentul acela o cuprinse o dorinţă teribilă să tragă asupra ei. Să ucidă. Parcă era din nou lângă maşina break, golind pistolul lui Hammond în lunetist. Îşi pierduse controlul. Ştia că n-avusese de ales, altfel ar fi omorât-o el. Dar mersese prea departe: comisese nu un act raţional, ci unul sălbatic trăgând în el glonţ după glonţ şi bucurându-se că o face. Că poate să îl ucidă. Noii faţete a personalităţii ei care se lupta cu cea veche îi plăcea violenţa, găsea în ea o eliberare vulcanică şi, în clipa în care viaţa ceda locul morţii, se simţea mai vie ca oricând. O pornire sălbatică o îndemna să ucidă iar. Acum!

Se cutremură şi rezistă acelei voci. Fie că venea de la noua ei inimă, fie că era un atavism pe care nu îl explorase niciodată, nu mai avea importanţă. Acum nu conta decât adevărata ei fire. Şi nu era o criminală. Refuza să fie. *Până aici, inimă! Nu am de gând să ucid ca să-ţi fac ţie pe plac. Tu va trebui să te obişnuieşti cu mine, nu invers.*

Privind spre femeia de la picioarele ei care se uita ţintă la pistol, simţi cum o cuprinde îndoiala. E uşor să faci promisiuni, dar va reuşi oare să şi le ţină? Trebuia înlăturat pericolul reprezentat de acea femeie, care era fără îndoială o ucigaşă.

Obrajii acesteia se acoperiseră de transpiraţie şi o venă îi pulsa pe frunte. Faţa cu sprâncene groase era furioasă şi… înspăimântată. Văzuse ceva la Beth care o speriase, exact cum se întâmplase şi cu cei de la Renae Trucking.

Când se auzi zgomotul unei sirene în depărtare, Beth îşi dădu seama că trebuia să acţioneze fără întârziere.

— Vei muri, dar nu de mâna mea.

Beth îi trimise o lovitură în falcă exact cât trebuia de tare.

Capul acesteia zbură pe spate şi femeia îşi pierdu cunoştinţa. Beth se întoarse.

Hammond, care îl percheziţiona pe bărbatul de jos, ridică spre ea ochii plini de compasiune.

— Ai fi putut să tragi în ea. Ai vrut să o faci.

Simpatia lui o surprinse.

— E adevărat. Dar acum îi ai la dispoziţie pe toţi trei ca să-i chestionezi.

— Foarte amabil din partea ta.

Se descurca de minune, iar demonul ce pusese stăpânire pe ea mai devreme părea să fi dispărut, cel puţin pentru moment. Era o femeie ciudată şi mult prea complexă pentru gustul lui.

— Deci ai hotărât să nu părăseşti corabia. Credeam că nu te mai găsesc la întoarcere, căci păreai absolut convinsă că sunt un criminal sângeros.

— Şi nu eşti? Mă bucur că mi-ai clarificat chestia asta.

— Exact.

Îi aruncă o privire curioasă înainte de a verifica buzunarele celorlalţi.

— Trebuie să vezi ce am găsit în cutiile alea negre din maşină, continuă ea. Nişte lucruri foarte interesante. Nici nu se compară cu ce ai descoperit tu aici.

Examină lucrurile pe care le găsise Hammond în buzunarele celor trei şi le lăsase pe trepte. Nu existau permise de conducere, paşapoarte, cărţi de credit, nimic care să permită identificarea atacatorilor.

— O să luăm femeia cu noi, hotărî el. E cea mai uşoară. Când se va trezi…

Un alt glonţ tras dintr-o armă cu amortizor le trecu pe deasupra capului. El sări în picioare, o împinse pe Convey la pământ şi se trânti lângă ea. Îndreptă pistolul spre palierul de jos, dar nu se vedea nimeni.

— Hei! protestă ea.

Aterizase în poziţia fătului şi stătea înghesuită într-o poziţie incomodă, în marginea scărilor.

El îi aruncă o privire. Beth părea furioasă. Cuprins de îngrijorare, studie palierul aşteptând următorul glonţ. Femeia leşinată gemu, iar bărbatul din capul de jos al scărilor începu să se mişte. Cei trei puteau să se trezească în orice clipă. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape. Înşfăcă pistolul individului care zăcea cel mai aproape de el. Avea acum două arme. Celălalt

pistol, aparţinând celui care zăcea în capătul de jos al scărilor, se afla încă acolo, lângă mâna acestuia. Bărbatul se mişcă din nou, recăpătându-şi încet cunoştinţa.

— Trebuie să plecăm de aici, zise Hammond. La dracu'...

— Ştiu. Voiai să o luăm pe femeie că să-i punem câteva întrebări.

Fu plăcut surprins să constate că vorbea la plural.

— Profesioniştii ca ăştia obişnuiesc să lucreze în perechi. Avem aici trei. Numărul patru trebuie să fie pe aproape. Am uitat de asta. Acum crede că ne-a prins în plasă. O să încerc să îl ţin la distanţă, spuse el şi îi aruncă cheile. Adu maşina. N-o mai putem lua pe femeie cu noi.

Ea prinse cheile din zbor. Îi înţepară palma. Se întrebă de ce nu se ducea el după maşină, dar nu protestă.

— Mă întorc imediat.

El dădu din cap, concentrându-şi atenţia în josul scărilor, de unde aştepta să apară o armă, o mână, orice. Îi auzi zgomotul paşilor mici îndepărtându-se pe treptele de ciment. Avea un mers uşor. Dar individul de jos probabil că o auzise şi el. Se rostogoli cu viteză de-a curmezişul palierului şi trase două gloanţe, nu spre el, ci în direcţia lui Convey.

Hammond trase şi el, dar nu îl nimeri. Cel puţin îl silise să se retragă. Se uită peste umăr şi constată că fata dispăruse fără să lase în urmă nici o dâră de sânge pe trepte.

Un alt glonţ îi şuieră pe lângă ureche. Bărbatul din capătul de jos al scărilor îşi revenise. O furie cruntă îi schimonosise faţa şi pistolul îi tremura în mână. O armă încărcată într-o mână nesigură poate fi totuşi letală, iar acum erau doi care trăgeau în el. Femeia şi celălalt individ aveau să se trezească dintr-o clipă în alta. Situaţia îi scăpa de sub control.

Bărbatul de jos mai trase un glonţ şi Hammond se dădu înapoi. Convey ajunsese probabil la maşină şi era în drum spre el, dacă mai avea de gând să-l ia. Oricum, nu mai trebuia să zăbovească acolo. Se ridică într-un genunchi, trase câteva focuri rapide să îi ţină pe loc şi o luă la fugă pe scări. Când ajunse sus, mai multe focuri explodară cu furie în spatele lui. Se rostogoli pe trotuar, sări în picioare şi o luă la fugă, apoi văzu maşina break îndreptându-se spre el.

Convey încetini când ajunse în dreptul lui. Deschise uşa şi sări înăuntru. Alte împuşcături explodară în spate şi trecătorii se împrăştiară ţipând. Apăsă pedala de acceleraţie şi maşina

demară în goană, trecând razant pe lângă doi pietoni cuprinşi de panică, apoi luă prima curbă şi porni cu viteză înainte.

— Credeai că nu mai vin, nu-i aşa? îl întrebă, aruncându-i o privire rapidă.

El se îndreptă în scaun.

— Mi-a trecut la un moment dat prin minte.

— Trebuie să ai mai multă încredere în mine, spuse ea reprimându-şi un zâmbet.

Hammond rânji uşurat.

— Nu mai spune! Se opri o clipă. E ciudat… Cunosc bine comunitatea rusească locală, dar nu l-am mai văzut decât pe unul dintre cei patru, care m-a urmărit primăvara trecută. Unde au fost până acum? Cine i-a ascuns?

În maşina break ce se îndrepta spre sud, atmosfera era încordată. Ca să nu atragă atenţia, ea conducea cu viteza maximă admisă. Scruta strada şi trotuarele, aşteptând ca cineva să recunoască maşina ruginită sau faţa lui Hammond. Îşi trăsese pe frunte şapca de base-ball, dar tot risca să fie identificat de cineva care l-ar fi privit cu luare aminte.

Începură să stea de vorbă. Parcă s-ar fi prăbuşit un zid şi cuvintele se revărsau într-un şuvoi neîntrerupt.

— Eu ţi-am vorbit despre mine, zise el. Ce-ar fi să-mi spui şi tu ceva despre tine? Ce căutai la Meteor Express?

— E o poveste lungă.

— Începe cu începutul. Vreau să ştiu tot.

Ea îl privi dintr-o parte.

— S-ar putea să ţi se pară de necrezut. Nici eu nu ştiu ce să cred. Şi, bineînţeles, s-ar putea să mă înşel…

Îi povesti despre moartea ei clinică la tribunal, despre transplantul de inimă şi toate „amintirile celulare” care urmaseră.

— Ştii cumva versurile astea: „Dacă iubeşti – iubeşte fără motiv, Dacă ameninţi – nu ameninţa în joacă”?

El rămase pe gânduri.

— Îmi sunt cunoscute. Dar nu ştiu de unde.

— Credeam că le vei recunoaşte, oftă ea. Doctorul meu spune că totul e o prostie.

— Nu cumva e din cauza medicamentelor şi a schimbării stilului de viaţă?

— Nu.

Îi povesti cum formase numărul de telefon şi cum îi răspunsese o voce cu accent rusesc la sediul firmei Meteor Express.

— Ai idee cine ar fi putut răspunde?

— Nu îmi dau seama în clipa asta. De aceea te-ai dus acolo?

— Da. Ţi-am spus cum l-am găsit pe colonelul Iurimengri.

O luă la stânga pe podul Roosevelt, îndreptându-se spre Virginia.

Traficul de vineri după-amiază era rezonabil. Un pic mai târziu avea să se aglomereze, când locuitorii Washingtonului se vor îndrepta spre pădurile Virginiei sau când turiştii vor lua cu asalt capitala pentru un weekend consacrat plimbărilor printre cireşii înfloriţi.

El dădu din cap, dar ochii lui nu încetaseră nici o clipă să scruteze împrejurimile.

— Cred că ai fost surprinsă să afli că îl cheamă Iurimengri. Am una şi mai bună pentru tine: prietenii îi spuneau Iuri.

Sub ei, râul Potomac se întindea lat, cu apele de un verde metalic strălucind în soare. Un iaht ieşi de sub pod mergând spre nord, cu pânzele albe strânse. Cei din maşinile şi camioanele ce treceau pe lângă ei nu păreau să le acorde o atenţie specială.

— Minunat. Asta îmi întăreşte convingerea că am moştenit amintiri de la donatorul meu, spuse ea şi se opri. Nu pot să cred că tocmai am spus asta.

— Pare de necrezut.

— De acord. Dar în ultima vreme ne-am schimbat părerea despre o mulţime de lucruri. Mai demult credeam că pământul e solid. Dar am descoperit că alunecă uşor, iar continentele se ciocnesc şi se separă. Speciile pe care le socoteam dispărute apar în cele mai ciudate locuri. Ţii minte cât de categoric au respins oamenii de ştiinţă ideea că viruşii cauzează ulcere sau boli de inimă? Şi eu credeam că ceea ce nu pot să văd, să gust sau să ating nu există. Dumnezeu şi-a luat revanşa. Mi-a dat o mulţime de lecţii.

— S-ar părea că a trebuit să reconsideri o grămadă de chestii, zâmbi el.

— Aşa e. Una dintre principalele raţiuni ale existenţei mele o reprezintă deprinderea cu umilinţa.

— Şi ai reuşit?

— Ba bine că nu. Niciodată n-o să mai spun „niciodată”.

El îi privi profilul. Era atentă la traficul de pe pod, cu faţa

încordată şi ochii la pândă. Sub toate acestea sălăşluia o forţă care o îndemna să pună tot timpul întrebări şi să nu se mulţumească cu orice răspunsuri. Se întoarse spre ea şi îi zâmbi. Se simţi de parcă iarna se transformase în primăvară. Era frumoasă. Şi mai văzu încă ceva la ea – o curiozitate copilărească şi un fel încântător de a se autopersifla.

— Te uiţi fix la mine, îi reproşă ea.

— Aşteptam să continui. Ce s-a întâmplat după ce ai chemat poliţia din Virginia pentru a anunţa moartea colonelului Iurimengri?

Îi povesti cum întârziase la întâlnirea cu Michelle Philmalee.

— Stai puţin, zise el. Cine e Michelle Philmalee?

— Clienta pe care o reprezentam la tribunal când am făcut infarctul. În timpul convalescenţei mele, şeful firmei i-a repartizat un alt avocat. Pe Phil Stageman, pe care l-ai văzut la mine acasă. S-au îndrăgostit şi…

— Adică tipul care te trata ca pe bunul lui a fost iubitul *amândurora?*

— Nu în acelaşi timp. Te deranjează?

— Nu, chicoti el. Dar pun pariu că pe tine te-a deranjat. Şi pe Michelle.

— E o greşeală pe care femeile o fac foarte des. Îşi închipuie că un bărbat cu un corp frumos şi o minte ascuţită are în mod obligatoriu şi calităţi umane. Bărbaţii nu comit niciodată greşeala asta. În schimb, sunt de părere că picioarele şi sânii stau la baza unei relaţii durabile.

— *Touche.*

Ea încercă să zâmbească, dar inima i se strânse.

— E o maşină de poliţie în spatele nostru.

Hammond îşi lăsă capul în jos şi se uită în spate pe sub cozorocul şepcii.

— Ne urmăresc.

— Minunat.

Se apropiau de capătul podului, de unde puteau alege mai multe rute.

— Am o idee.

Mergeau pe banda din mijloc, aşa că poliţistul nu ştia sigur pe unde o vor lua. În jurul lor, şoferii reduceau viteza văzând maşina poliţiei.

— Se ţine încă după noi. Ce aşteaptă? De ce nu dă drumul girofarului?

Hammond se nelinişti.

— Cere şi ţi se va da. Tocmai l-a aprins.

Chipurile li se crispară. Maşina poliţiei se apropia cu girofarul clipind. Şoferii din jurul lor începură să îi privească fix. Beth simţi un gol în stomac, dar imediat îşi recăpătă stăpânirea de sine. Era ca şi cum ar fi intrat în sala de judecată pentru a pleda o cauză pierdută. Ori s-ar fi aflat la masa tratativelor cu nişte magnaţi nelegiuiţi şi aroganţi, de cea mai joasă speţă. Ştiu cum să mă descurc, îşi spuse. Avea să găsească o cale de ieşire din acea situaţie.

27

Sirena maşinii de poliţie începu să urle. Beth trase de volan spre dreapta în ultima clipă, strecurându-se între o camionetă şi o berlină. Înainte ca poliţistul să se dezmeticească, viră din nou şi ieşi de pe pod pe Route 50, îndreptându-se spre monumentul de război Iwo Jima. Intră între două camionete şi micşoră viteza. Cu puţin noroc, maşina de poliţie o luase înainte pe Route 66.

Hammond se ţinea de clanţa uşii. Îi aruncă o privire şi văzu că pălise.

— Mario Andretti... fă cunoştinţă cu Beth Convey, gemu el şi se uită înapoi. Vine după noi, dar e cam la o jumătate de kilometru în spate.

Întunecată la faţă, ea intră pe străzile aglomerate din Rosslyn, trecu în viteză prin intersecţii, viră de două ori şi intră din nou pe Route 50, mergând din nou spre vest şi îndepărtându-se de Washington.

Hammond întinse un braţ pe spătarul scaunului, apoi se uită în spate.

— A dispărut. Dumnezeu ştie unde, dar poţi să fii sigură că a alertat poliţia din Virginia. Unde ai învăţat să conduci aşa?

— Habar n-am. Poate că am ştiut dintotdeauna.

El respiră adânc.

— Trebuie să scăpăm de maşina asta. Toţi poliţiştii din Richmond până în Baltimore or să ne urmărească.

— Putem să închiriem sau să împrumutăm una de la cineva.

— Nici vorbă să împrumutăm. Ar fi riscant.

Îi povesti despre indivizii care îi supravegheau apartamentul, sediul ziarului şi despre cei pe care îi observase postaţi la Kennedy Center, unde lucra unchiul său.

— Am impresia că toţi prietenii şi cunoştinţele noastre sunt sub supraveghere. Nu are rost să îi punem în pericol. Şi nici închiriatul nu e o idee bună. Ar trebui să folosim cărţi de credit sau cecuri. Astea sunt uşor de depistat, nu numai de poliţie, dar şi de orice om cu relaţiile pe care par să le aibă indivizii aflaţi pe urmele noastre.

Ea tăcu îngrijorată.

— Ştiam că sunt ucigaşi, dar n-am crezut că fac parte dintr-o

organizaţie atât de bine pusă la punct.

— Obişnuieşte-te cu ideea, îi spuse el cu brutalitate. Nu vom fi în siguranţă nicăieri. E mare lucru dacă o să mai apucăm un nou răsărit de soare.

Trecu în revistă o scurtă listă de prieteni şi rude, încercând să găsească pe cineva pe care l-ar fi putut aborda fără riscuri. Se gândi la colegii de la *The Washington Post,* dar cei câţiva cu care se afla în relaţii mai apropiate erau în mod sigur supravegheaţi. De fostele sale iubite nici nu putea fi vorba. Şi, bineînţeles, ieşeau din discuţie şi FBI-ul şi Bobby Kelsey. Îngrijorarea lui sporea pe măsură ce devenea conştient de numărul mic de opţiuni pe care le avea la dispoziţie. Aceasta era consecinţa izolării în care trăise ca agent sub acoperire.

Merseră mai departe spre vest pe Route 50, iar ea îi povesti cum îşi dăduse demisia de la firma de avocatură, cum se întorsese acasă, hotărâtă să facă ordine în propria viaţă. Luase decizia s-o viziteze pe Stephanie Smith ca să afle mai multe informaţii despre memoria celulară. Când ajunse la partea în care maşina lui Stephanie ieşise de pe autostradă, cuprinsă de flăcări, vocea i se frânse.

— Cred că a fost îngrozitor. E o minune că ai supravieţuit.

Ea dădu din cap în tăcere.

— Trebuie să înţelegi un lucru, Beth. Pot să-ţi spun Beth? Convey pare cam ridicol acum. Sau poate preferi „domnişoară Convey”?

Formalismul lui o surprinse.

— Spune-mi Beth.

— Bun. Pe mine mă cheamă Jeff. Acum că am clarificat chestia asta, lasă-mă să-ţi vând un pont. Ţi-am mai zis că nu-ţi dai seama în ce te-ai băgat şi adevărul e că nici eu nu ştiu prea bine. Cel ce se ascunde în spatele acestei afaceri nu e un infractor obişnuit. Ai avut mare noroc că ai scăpat cu viaţă. Nu trebuie să te simţi responsabilă pentru moartea doctoriţei Smith. Ucigaşii sunt de vină.

— Aşa mi-am spus şi eu.

Fu rândul lui să dea din cap. Între a şti ceva şi a-ţi controla emoţiile pare să fie o distanţă ca de la cer la pământ. O îndemnă, aşadar, să continue.

Beth îi povesti cum se întorsese acasă, hotărâtă să găsească adresa ce îi apărea în coşmaruri.

— Şi ai descoperit-o?

— Da, din nefericire. Sau din fericire, depinde cum priveşti lucrurile.

Îi spuse cum pătrunsese în locuinţa lui Alexei Berianov din Chevy Chase, cum îi căutase prin birou unde descoperise facturile şi articolele tăiate din ziare.

— O factură de la o companie din *Stone Point?* întrebă Jeff însufleţit şi întinse mâna mare spre geanta ei de pe locul din spate. Vreau să văd ce ai găsit.

— Îmi pare rău, dar factura şi tăieturile din ziare au dispărut, spuse ea şi i-l descrise pe străinul care o atacase şi o legase. Când m-am trezit, îmi desfăcuse frânghiile şi am putut scăpa uşor. Dar mi-a luat factura şi extrasele din ziare.

— Ciudat. Ce mai ştii despre el?

Trecură în viteză pe lângă centrul comercial Seven Corners, cu magazinele sale mari Home Depot şi Best Buy. Îi pomeni de factura de la firma de cărămizi din Stone Point.

— Îi era adresată cuiva pe nume Caleb Bates.

— Bates deţine un teren lângă Stone Point. A înfiinţat un club de vânătoare acolo, zise el, iar faţa sa latră exprima concentrare maximă. Spune-mi ce scria în anunţ.

— Era vorba de vânzarea unei ferme de vaci, lângă Gettysburg. Exista şi o poză cu o casă foarte frumoasă în stil colonial.

Îi repetă adresa. El se gândi la tot ce auzise despre clubul de vânătoare al lui Caleb Bates, despre gardul ce alimentase speculaţiile localnicilor cu privire la averea lui Bates şi despre vânătorii care vizitaseră clubul în ultimii trei ani. Auzise că erau rezervaţi şi că nu se amestecau cu străinii. Dar şi localnicii se comportau la fel.

Apoi o întrebare fundamentală îi veni în minte: dacă era vorba de un club de vânătoare, de ce fusese nevoie de gard? Bates şi colegii lui de vânătoare n-aveau nici un motiv să îngrădească vânatul, numai dacă nu voiau să ascundă ceva, cum ar fi, bunăoară, animale exotice păstrate pentru partide speciale. Dar se îndoia de lucrul ăsta. Nu se putea ca localnicii să nu fi aflat de existenţa unor animale exotice, iar el ar fi auzit bârfele.

Nu, gardul fusese ridicat din alt motiv. Iar acum exista o legătură între Bates şi Berianov, pentru că anunţul de vânzare fusese găsit acasă la Berianov. Acesta era un indiciu important.

— Trebuie să merg acolo, decise el.

— Unde? În Virginia de Vest? Ai înnebunit? Eşti căutat pentru

crimă acolo.

— Nu. În Pennsylvania. E cea mai bună pistă pe care o avem.

— Ai dreptate.

O privi cum încetineşte, înainte de a intra în oraşul istoric Falls Church, bine cunoscut pentru radarele sale. Îl copleşi un sentiment nou. O văzuse pentru prima oară doar cu două zile în urmă şi îşi dorea să o cunoască mai bine. Îi admira inteligenţa, felul cum arăta, hotărârea. De fapt, îi plăcea aşa de mult, că părea dispus să treacă cu vederea faptul că era avocată. Îi părea bine că o salvase şi că se aflau împreună în rabla aceasta, căutând necazurile cu lumânarea. Deşi nu mai avea chef de alte încurcături. Nu voia să-i pună din nou viaţa în pericol.

— Ai unde să stai în timp ce eu o să dau o fugă până la fermă? Un loc sigur unde nimeni nu s-ar gândi să te caute?

— Ce vrei să spui? se încruntă ea. Nu faci nimic şi nu te duci nicăieri fără mine. Am trecut prin atâtea ca să ajung aici. Eu ţi-am pomenit de tăieturile din ziar. Dacă găseşti de cuviinţă să mergi în Pennsylvania, atunci vin şi eu. Nu uita că eu mă aflu la volan. În California, noi numim asta control asupra maşinii.

— E o idee nebunească, îi spuse el cu asprime. Nu eşti pregătită pentru aşa ceva. Poţi fi omorâtă şi rişti să mă tragi şi pe mine după tine.

Asta o cutremură. Nu voia să mai fie răspunzătoare şi pentru alte morţi. Dar, pe de altă parte, nu putea da înapoi. Trebuia să meargă până la capăt, pentru colonelul Iurimengri, pentru Stephanie Smith şi pentru donatorul ei, Mihail Ogust. Dar şi pentru ea însăşi.

— N-am de gând să mă întorc, declară ea privind fix înainte. Tu ai grijă de tine şi nu îţi face probleme în privinţa mea. N-o să-ţi cer ajutorul şi nu e cazul să mi-l oferi. Dacă nu sunt destul de pregătită ca să fiu partenera ta, asta e.

— Minunat, n-am ce spune. Ca şi cum asta ar rezolva problema. Ce, crezi că te-aş lăsa să te duci la fund?

Aşteptă să spună ceva, dar ea nici măcar nu se uită la el. Vorbea serios. Clătină din cap enervat. Cum naiba să o lase să moară?

Ea dădu drumul la radio. Crainicul tocmai anunţa titlurile ştirilor celor mai importante. Cea cu care începu nu reprezenta o surpriză – preşedintele rus era aşteptat să aterizeze la baza aeriană Andrews. Casa Albă emitea buletine regulate, ţinând presa la curent cu activităţile, planurile şi agenda de lucru a celor

doi preşedinţi.

Jeff dădu din umeri şi deschise una dintre cutiile negre de la picioarele sale. Fluieră când văzu fardurile şi materialele pentru deghizat.

— S-ar putea să ne folosească.

În timp ce asculta ştirile, Jeff demontă puşca cu lunetă şi aranjă piesele în cea de-a doua cutie. Când crainicul repetă ştirea despre implicarea lui în crimele din Virginia de Vest, tresări, dar nu spuse nimic. Deschise şi cea de-a treia cutie, cu arme şi accesorii.

— Individul ăsta era un profesionist. Mă apucă groaza când mă gândesc la înlocuitorul lui. Poţi să pui pariu că va exista un înlocuitor.

— Mulţumesc. Asta mă înveseleşte la culme, spuse ea uitându-se în jur la traficul care se aglomera.

El închise cutia cu arme.

— Te-ai uitat şi în cea din spate?

— Nu încă. De ce să-mi rezerv numai mie distracţia?

— Eşti foarte amabilă, zâmbi el.

Schimbară o privire rapidă. Ea privi în sus şi clătină din cap. Pe urmă se concentră din nou asupra drumului, iar Jeff întinse mâna în spate, unde lunetistul lăsase în jos spătarele scaunelor creând un fel de pat. În timp ce trăgea cutia spre el, buletinul de ştiri se încheie.

— Cel puţin, încă n-am aflat nimic despre mine, zise ea respirând uşurată.

El deschise cutia şi dădu la o parte straturile de cauciuc spongios. Fluieră iar.

— Dispozitive de ascultare. Dispozitive de urmărire. Un demodulator. Dispunea de cel mai bun echipament din domeniu.

— Da, individului îi plăceau mult astfel de aparate.

Privea bănuitoare în jur. Se apropiau de oraşul Tyson’s Corner cu blocurile sale înalte de magazine şi birouri, proiectate pe fundalul împădurit al Virginiei de Vest. Intră într-o parcare.

El ridică ochii şi se încruntă.

— De ce ne oprim?

— Am să fac rost de o altă maşină.

— Poţi să-mi spui şi mie de *unde?* Apoi văzu literele metalice – Grupul Philmalee – gravate pe partea laterală a unei clădiri din sticlă şi cărămidă cu douăzeci de etaje. Michelle Philmalee? Ai de gând să-i ceri ei? Nu prea cred! spuse el încruntându-se la Beth

care intrase în parcare.

— Aseară zicea că îmi e datoare vândută şi sper să se ţină de cuvânt, spuse ea în timp ce parca sub ramurile unui copac dintr-un colţ retras. Nu s-a anunţat la ştiri că am omorât un om, aşa că habar n-are că sunt urmărită de poliţie. Nimeni – nici poliţia, nici ucigaşii – nu se vor gândi să apeleze la ea pentru a da de urma mea. Şi e şi mai puţin probabil ca cineva să facă vreo legătură între tine şi ea. Trebuie să profităm de situaţie cât mai putem. Sunt sigură că o să-mi împrumute o maşină.

— Prefer să fur una. Riscăm mai puţin să fim opriţi sau prinşi.

— Cum altfel să facem rost de o maşină?

— Furăm.

— Prostii. E ziua în amiaza mare. Toată lumea e cu ochii după hoţii de maşini. Parcă te văd cum încerci să porneşti motorul uneia cu o sârmă şi cum se declanşează alarma. Probabil că din cauza asta nu mi-am propus s-o facem până acum. Sau putem să o păstrăm pe asta, dar iese în evidenţă ca un ochi învineţit. Am reuşit să scăpăm de primul poliţist, dar data viitoare s-ar putea să nu mai fim aşa de norocoşi. Michelle e singura noastră şansă. Compania are o mulţime de maşini aici.

— Nu-mi surâde ideea să te duci singură.

— Stai liniştit! Phil nu va fi acolo. N-o să păţesc nimic.

— Nu Phil mă îngrijorează. Eşti în stare să-i vii de hac.

— Atunci care e problema? întrebă ea deschizând uşa.

Jeff oftă. *Ea* era problema. Dar nu spuse decât:

— Ai de gând să stai aici toată ziua? Du-te odată!

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, îi zâmbi ea şi o luă spre sediul grupului Philmalee.

Compania lui Michelle Philmalee derula afaceri peste tot în Statele Unite şi în Europa de Est, iar ea era la curent cu fiecare din acestea. Aşezată la birou cu un teanc de hârtii în faţă, se gândea la trecut. După ce lucrase ca profesoară într-un mic oraş de provincie, ajunsese să conducă o companie plasată în topul primelor 500 de către revista *Forbes* şi avea destule cicatrice şi trofee care dovedeau asta. Obişnuia să spună că fiecare pas înainte fusese pentru ea un prilej de satisfacţie. Totuşi, în ciuda tuturor victoriilor şi a succesului ameţitor ai grupului de când preluase conducerea după divorţ, stătea acolo în taiorul său elegant şi cu unghiile date cu ojă roşie, chinuită de o durere în gât care nu voia să cedeze.

Luase un antihistaminic cu o seară în urmă la culcare şi încă unul de dimineaţă. Făcuse tot timpul gargară. Fusese chiar la doctorul ei de dimineaţă, dar el spusese că gâtul ei arăta foarte bine. Cu toate astea, o durea îngrozitor. În colţul ochiului i se ivi o lacrimă.

Se duse repede în baia sa particulară. Biroul ei purta pecetea opulenţei, de la covorul Aubusson împletit de mână, până la tablourile impresioniştilor americani de pe pereţi. Şi baia era la fel de somptuoasă. Pe ziduri se aflau oglinzi înclinate, era împodobită cu abanos şi cu statui de alabastru, amplasate în nişe ascunse.

Luă un şerveţel, se aplecă peste robinetele aurii ale chiuvetei şi îşi privi în oglindă faţa îngustă, cu riduri bine ascunse. Îşi şterse lacrima cu şerveţelul. Îmbătrânea. Vedea asta bine sub machiajul Chanel. Şi, ceea ce o întrista şi mai tare, era singură. Fostul ei soţ, nemernicul de Joel, nu fusese bun de nimic, dar cel puţin reprezenta un trup cald. Psihiatrul ei de atunci îi dăduse de înţeles că ar fi făcut o mare greşeală dacă ar fi rămas căsătorită cu un trup cald care obişnuia s-o bată cu regularitate.

Dar existaseră şi lucruri bune. Cei doi fii ai ei, de exemplu.

Era foarte ataşată de ei. Şi Joel fusese cel care o învăţase să se machieze şi să se îmbrace elegant. Fardurile nu puteau ascunde umflăturile, în schimb făceau invizibile vânătăile. Iar îmbrăcămintea luxoasă avea darul să abată atenţia clienţilor şi concurenţilor de la tristeţea ce i se citea în ochi.

În final, se hotărâse să divorţeze de nenorocitul care o bătea mai mult fiindcă încercase s-o înlăture din afacerea pe care ea o pusese pe picioare. Pe urmă se încurcase cu Phil Stageman, care se distra cel mai bine numărându-i banii. Fusese amuzant să se culce cu un bărbat care era destul de tânăr ca să-i fie fiu şi mai existaseră şi alte avantaje. Savurase invidia prietenelor şi angajatelor sale. Dar alura sportivă şi bunele maniere nu reuşiseră să-i ascundă lăcomia.

Un bărbat mai inteligent şi mai sensibil ar fi observat că o interesează în primul rând afacerile, nicidecum persoana lui. Dar probabil că un bărbat mai inteligent şi mai sensibil nu s-ar fi încurcat cu ea. Phil Stageman era un prost frumuşel. Ceea ce însemna că nici ea nu se deosebea prea mult de el, cel puţin când venea vorba de bărbaţi. N-avea rost să nege evidenţa.

Zâmbi obosită. Era iarăşi singură şi se simţea singură. Îşi apăsă degetele pe gât încercând să oprească durerea şi se

întoarse la birou. Continuă să lucreze până când secretara ei sună să o anunţe că o căuta Zach Housley de la Edwards Bonnett. Ezită înainte de a accepta să vorbească cu el. Se dovedise incapabil s-o aprecieze pe Beth Convey la adevărata ei valoare. Ea şi Beth aveau aceeaşi manieră directă de abordare a problemelor de afaceri şi reuşeau să înlăture toate obstacolele ce le stăteau în cale. De aceea Beth câştiga de cele mai multe ori, iar în rarele cazuri în care pierdea, se îndepărta încet, privind mereu peste umăr şi căutând o modalitate de a ieşi totuşi victorioasă.

Se aşteptase ca Beth s-o fi sunat până acum. Era în joc interesul ei. Michelle reprezenta calea prin care Beth putea ajunge parteneră la Edwards Bonnett şi sperase că Beth se va grăbi să profite de ocazie.

Oftă şi apăsă pe butonul aprins al telefonului.

— Bună, Zach. Tilaina îmi spune că ai ceva important să îmi comunici despre Beth.

Poate că Beth îi spusese deja că urma s-o reprezinte din nou. Dar nu era vorba de asta. Îl ascultă surprinsă.

— Poliţia tocmai a fost aici, spuse el respirând greu din cauza şocului şi a emoţiei.

— Şi? îl iscodi ea.

Gâtul o durea şi mai tare. El vorbi cinci minute fără întrerupere. Beth ucisese un turist neînarmat în Georgetown. Martorii dădeau declaraţii contradictorii. Fugise în compania unui bărbat dat în urmărire pentru comiterea unui dublu asasinat în Virginia de Vest. Poliţia era pe urmele ei. Şi tot aşa… Michelle nu voia să creadă un cuvânt din ceea ce auzea.

28

Razele soarelui după-amiezii erau neobişnuit de fierbinţi pentru acea lună primăvăratică. Beth ieşi din umbra copacilor unde îşi parcase maşina şi o luă repede spre sediul modern din sticlă şi cărămidă al Grupului Philmalee. Câţiva funcţionari intrau şi ieşeau pe uşile mari de sticlă, îmbrăcaţi cu toţii impecabil. Nici unul nu îi aruncă mai mult de o privire.

Împinse uşa de la intrare şi îl salută din cap pe paznic. El o urmări cum trece pe lângă portretul în ulei, în mărime naturală, al lui Michelle şi se duce direct la recepţionera aflată în spatele unei baricade de granit, la un birou din sticlă. Clădirea era bine păzită, iar personalul de pază fusese instruit să-i protejeze pe funcţionari de intruşii care-i plictiseau cu alte probleme în afara celor legate de afaceri.

— Domnişoara Convey?

Recepţionera nu era sigură că o recunoaşte pe Beth fără taiorul ei standard.

— În persoană. Aş vrea să vorbesc cu doamna Philmalee.

Nu figura pe lista de programări, aşa că recepţionera sună secretara. Aceasta îi spuse să o trimită imediat sus, deoarece doamna Philmalee o aştepta. Îi întinse o legitimaţie pe care Beth şi-o prinse pe jacheta neagră. Prea politicoasă ca să se uite fix la înfăţişarea neglijentă a lui Beth, femeia îşi înclină capul încercând să îşi ascundă dezaprobarea.

Îngrijorată la gândul că fusese urmărită, Beth se uită de jur-împrejurul holului. Dar nu observă nimic neobişnuit printre mobilele moderne rigide şi sculpturile aşezate pe podea. Intră în liftul metalic strălucitor, care o duse fără zgomot până la etajul al douăzecilea, unde ieşi într-un hol plin cu plante. Ferestrele din podea până în tavan dădeau spre linia ondulată a dealurilor împădurite ale Virginiei. Aerul mirosea a muşchi şi flori, arome pe care altădată le-ar fi considerat proaspete şi ademenitoare. Astăzi însă i se păreau greţoase şi sufocante.

Din celălalt capăt al coridorului, Michelle Philmalee venea nerăbdătoare spre ea, cu mâinile întinse.

— Beth, draga mea. Mă bucur să te văd!

Avea părul negru dat pe spate, sub o bentiţă neagră de

catifea. În taior bleumarin Yves St. Laurent şi pantofi Gucci cu toc cui, arăta impecabil. Remarcă dintr-o privire înfăţişarea neglijentă a lui Beth, dar nu lăsă să i se citească nimic pe faţă.

— Vino la mine în birou. Avem multe de vorbit.

— Nu pot să stau…

— Bă ai să poţi, draga mea. Insist, spuse Michelle şi zâmbetul de pe faţa ei înţepeni. Hai, vino.

Biroul lui Michelle era liniştit şi avea aerul unei galerii de artă cu tablourile impresioniste de pe pereţi şi mobila elegantă şi luxoasă. Într-un colţ se afla un şemineu, cu sofale de două persoane de fiecare parte. Pe măsuţa dintre cele două sofale era aşezată o orhidee. Michelle îi făcu semn spre canapeaua cea mai apropiată, iar Beth se aşeză, punându-şi geanta la picioare.

Michelle se instală în celălalt capăt, îşi încrucişă gleznele şi o privi fix.

— Ce este? întrebă Beth, simţindu-se ca sub microscop.

— Vreau să văd dacă arăţi ca o criminală. Trebuie să îţi spun că ai ceva sălbatic şi periculos în înfăţişare, draga mea. Un bărbat al cavernelor s-ar simţi în mod sigur ispitit să te târască în peştera lui. Dacă mă apropii de tine, o să simt miros de praf de puşcă?

— Oh, nu! De unde…?

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că poliţia e pe drum?

Ochii lui Michelle erau duri ca nişte agate. Beth sări de pe sofa.

— Atunci ar trebui să plec.

— Nu prea cred. Paznicii mei te-ar opri. Ştii doar că sunt foarte bine instruiţi. Am cheltuit o avere cu pregătirea lor. Joel m-a învăţat să procedez aşa. Vrei o cafea?

Beth o privi cu luare-aminte, dădu din cap şi se aşeză din nou.

— Nu ai nici o intenţie să suni pe nimeni, cel puţin deocamdată. Poliţia nu ştie că sunt aici. Eşti curioasă, nu-i aşa? Vrei să ştii ce se întâmplă, ceea ce nu înseamnă că ţi-ar fi teamă de mine. Eşti o afurisită, Michelle.

Michelle îi făcu cu ochiul şi apăsă o sonerie de lângă orhidee.

— Cred că nu ne-ar strica o cafea. I-am spus Tilainei să facă nişte cafea proaspătă. Franţuzească. O idee mai tare decât cea pe care o beau de obicei. Cât despre insinuarea ta că mi-ar fi frică – chicoti ea – nu uita că am fost măritată cu Joel Philmalee treizeci de ani. Dacă el n-a reuşit să mă sperie – da, ştiu că ar fi trebuit să îl părăsesc cu mult timp în urmă – mă îndoiesc că tu

vei reuşi. Ai vreun pistol în geanta aia mare?

Beth îşi dădu ochii peste cap.

— Michelle, trebuie să-ţi refaci viaţa.

Se auzi o bătaie în uşă. Michelle îi răspunse cu dulceaţă în glas:

— Am viaţa mea, numai că în clipa de faţă nu sunt prea ataşată de ea. Poţi să aduci cafeaua, Tilaina, spuse ea întorcându-se spre uşă.

Rămaseră tăcute cât timp secretara lui Michelle aşeză tava grea din argint, cu serviciul de cafea tot din argint. Era o femeie solidă, ce purta un taior rezistent de serj şi pantofi comozi. Nu se compara cu eleganta ei şefa, care probabil că tocmai din motivul acesta o angajase.

— Am să torn eu. Mulţumesc, Tilaina, spuse Michelle ţinând mâinile încrucişate în poală.

De îndată ce Tilaina se întoarse spre uşă, Michelle turnă cafea în două ceşti de Havilland.

— Nu pot să stau, insistă Beth. Dar îţi promit că îţi povestesc totul când lucrurile se vor mai potoli. Acum te rog să-mi împrumuţi o maşină.

— Frişcă? Zahăr?

— Michelle!

— Bine, bine, spuse Michelle lăsând pe masă ceştile aburinde. Nu mai zic nimic dacă îmi arăţi pistolul.

Beth îi aruncă o privire întunecată şi nu făcu nici o mişcare spre geantă.

— Ai unul, nu-i aşa? Pentru prima oară, Michelle părea cuprinsă de îndoială. Chiar l-ai omorât pe acel sărman turist?

Beth se gândi repede.

— Nu s-a anunţat la ştiri, aşa că probabil te-a sunat cineva. De la mine de la birou? Zach, cumva? Ştie că l-ai concediat pe Phil, iar Phil m-a aşteptat acasă... A fost legitimă apărare, Michelle. În realitate individul era asasin profesionist. Trăsese deja de câteva ori în mine. Dacă nu îl împuşcam, m-ar fi omorât el.

Michelle se aplecă puţin.

— Dar atâtea gloanţe? Am înţeles că arăta ca un şvaiţer. Apropo, Zach se felicită că te-a concediat. Nu ţine în serviciu avocaţi daţi în urmărire generală.

— Dobitocul ăla nu m-a concediat, eu mi-am dat demisia!

— Ştiu, draga mea. Joleen mi-a oferit toate detaliile. Îi cam place bârfa, nu-i aşa? întrebă ea şi sorbi o gură de cafea. Pe

lângă asta, ştiu că nu eşti în stare să omori pe nimeni fără un motiv serios.

Brusc obosită, Beth închise ochii. Întreaga scenă teribilă îi reveni în minte. Ucigaşul venea în fugă de după maşina break... avea pistolul îndreptat spre ea... ea apăsa pe trăgaci iar şi iar... el cădea pe spate ca o păpuşă fără viaţă, cu sângele curgându-i din răni. Respiră adânc. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Mersese prea departe, dar dacă nu ar fi tras, cu siguranţă ar fi fost moartă acum. Deschise ochii şi o privi furioasă.

— Sunt în criză de timp. Hotărăşte-te, Michelle. Dacă tot nu crezi că sunt în stare să omor pe cineva cu sânge rece, îmi împrumuţi o maşină sau nu?

Îngândurată, Michelle îşi înclină capul frumos pieptănat. Înţelegea o persoană care îşi urmărea propriul interes. Asta o propulsase şi pe ea în viaţă. Dacă împrumuta maşina, putea fi arestată pentru că ajutase o infractoare. Poate chiar acuzată de complicitate la crimă. Îi veni în minte – de pe vremea când fusese profesoară de liceu – un citat din scriitorul latin, Publilius Syrus: *Cine ajută un vinovat, e părtaş la crimă.* Oricare ar fi fost acuzaţiile, ar fi dăunat afacerilor mai mult dacă s-ar fi aflat că fusese o soţie maltratată. La nivelul la care ajunsese, unele lucruri erau inacceptabile. Parcă vedea titlul de pe coperta revistei *Business Week* sau *Forbes:* „Importantă femeie de afaceri prinsă că a ajutat o criminală să fugă".

Dar o plăcuse întotdeauna pe Beth şi se simţea vinovată pentru că îi ascunsese relaţia cu Phil şi apoi se purtase ca o nemernică, când Beth le spusese că uitase acasă dovezile privitoare la HanTech. Beth îi dovedise că se înşelase în privinţa ei, nu numai pentru că îi demonstrase că avea într-adevăr lista de proprietari, dar şi prin faptul că i-o pusese la dispoziţie, deşi avea toate motivele să nu o facă.

Michelle se simţi cuprinsă de un acces de generozitate. Fără să îşi dea seama, duse mâna la gât căutând durerea care se cuibărise acolo de când îl pusese pe Phil în faţa alternativei de a accepta reluarea colaborării ei cu Beth ca avocat principal sau de a pleca, iar el optase pentru a doua variantă. Durerea era încă acolo.

Îşi încrucişă mâinile pe genunchi.

— Angajaţii mei ştiu că te afli în clădire. Asta ar putea fi o problemă. Dar Zach a sunat cu puţină vreme în urmă, aşa că pot să pretind că am primit telefonul lui după plecarea ta. Era prea

târziu ca să mai fac ceva, aşa că am lăsat-o baltă. Însă nu cred că ar fi înţelept să îţi dau o maşină de-a firmei. Nu sunt deloc rapide şi ai fi uşor de reperat din cauza inscripţiei de pe portiere.

Beth, ţeapănă şi nervoasă, se mai relaxă puţin.

— Ai altă idee? întrebă ea încă neîncrezătoare.

— Bineînţeles, draga mea. Ideile sunt specialitatea mea. Se ridică şi se îndreptă spre birou. Ia-o pe-a mea. E un Ferrari frumos. Puternică şi cu o tracţiune excelentă. Dar trebuie să-mi promiţi că, imediat ce scapi din încurcătura asta, ai să mă reprezinţi din nou. Îmi promiţi?

Beth o privi fix.

— Nu ştiu, Michelle. Crede-mă că nu ştiu ce-o să fac. S-ar putea să renunţ cu totul la avocatură.

— Nu se poate! Am nevoie de tine! Şi n-ai putea rezista. Te-ai plictisi de moarte. Ştii bine că îţi *place* avocatura.

— Bine… dacă o să încep din nou să lucrez, tu vei fi prima mea clientă.

Michelle se încruntă şi îi întinse cheile peste birou.

— Aş fi dorit un angajament mai ferm, dar nu te pot sili. În orice caz, va trebui să îmi povesteşti tot ce ţi s-a întâmplat când se va încheia povestea asta. Nu suport să nu ştiu. Dar pot să aştept până când pericolul arestării tale va fi mai puţin iminent, spuse ea şi formă un număr. Dwight, adu-mi Ferrari-ul şi lasă-l lângă intrarea mea particulară.

Puse receptorul în furcă şi îi zâmbi conspirativ.

— Şi unde te duci, în Madagascar? În San Martin? Sau poate în Costa Rica? Ştiu că acolo nu eşti în pericol să fii extrădată.

— Nu mă duc în asemenea locuri îndepărtate şi romantice. Nu pot să îţi spun. Pentru protecţia amândurora. Se întâlniră în mijlocul camerei şi Beth fu cuprinsă de amărăciune. Da, era o chestiune de viaţă şi de moarte. *Dacă scapi din încurcătura asta…* Aş fi fericită să îţi povestesc totul cândva, la un pahar cu vin. O să fac eu cinste.

— Perfect, spuse Michelle şi o privi fix. Tremuri. Ce s-a întâmplat, draga mea? Eşti chiar atât de speriată?

— N-am nimic. După ce o să mănânc ceva şi o să-mi iau medicamentele, o să mă simt mai bine.

Michelle ezită.

— Asta nu e aşa de grav. Vino cu mine. De ce să mai ai o companie dacă nu te bucuri de tot confortul?

O luă spre o uşă din celălalt capăt al camerei.

— Apropie-te, draga mea. Ai aici câte ceva de mâncare. E mai puţin periculos decât să opreşti pe la vreun fast-food.

Beth veni lângă ea în pragul uşii.

— Ai dreptate.

Înăuntru era o bucătărioară sclipitoare.

— Tilaina are grijă ca frigiderul să fie plin tot timpul.

Avea în frigider două sticle de şampanie franţuzească, fructe, biscuiţi săraţi şi mere verzi.

— Nu sunt chiar aşa de bine aprovizionată, dar cred că o să-ţi ajungă.

— Da, mulţumesc. E foarte bine, zâmbi Beth în timp ce Michelle îi punea mâncarea în geantă. Fără şampanie. Nu e chiar un moment festiv.

Beth închise geanta, apoi se întoarseră împreună în birou şi o luară spre uşa de la intrare.

— Cum să-ţi mulţumesc, Michelle?

Femeia mai în vârstă duse iar mâna la gât. Durerea ciudată dispăruse.

— Să-mi mulţumeşti? Poate nu mă crezi, dar îmi pare rău cu adevărat pentru ce ţi-am făcut. Tot eu îţi rămân datoare. Întoarce-te sănătoasă, spuse ea cu un zâmbet larg. Avem o grămadă de afaceri de făcut împreună.

29

Pe veranda casei sale din Pennsylvania, Caleb Bates se ridică de la masă, după ce-şi termină prânzul spartan. Vacile păşteau pe dealurile verzi din spatele vilei sale, iar în stânga, un muncitor de la fermă împrospăta vopseaua de pe unul din stâlpii albi ce încadrau porţile. Păşunile de un verde luxuriant şi copacii înalţi şi groşi alcătuiau o scenă bucolică pentru orice privitor din afară. Intrând în casa colonială, Bates simţi că pulsul i se accelerează din cauza emoţiei. Păstrătorii plecau spre ultimul lor *rendez-vous* cu istoria şi mai rămăseseră multe de făcut.

Echipaţi complet şi cu misiunile bine învăţate, fanaticii părăsiseră ferma în cursul dimineţii, deplasându-se cu camionetele sau pe jos. Unii luau autobuzul, a cărui staţie se afla la circa doi kilometri mai jos de fermă. Alţii plecau pe biciclete. Una era să ajungi în grup mare, sub aripa nopţii, într-o zonă rurală şi cu totul altceva să pătrunzi la lumina zilei într-o metropolă. În cele din urmă aveau să ajungă cu toţii, câte unul sau în grupuri mici, la penultima haltă – două magazii de lângă Washington, în care se vor adăposti până la miezul nopţii.

În timp ce se plimba prin camerele vilei, deveni conştient de starea conflictuală dintre generalul KGB, Alexei Berianov şi naţionalistul american, colonelul Caleb Bates. Era o senzaţie neliniştitoare, ca şi cum nici unul dintre cei doi nu mai semăna cu cel ce fusese înainte, ba mai mult, de parcă el, Alexei Berianov, ar fi fost într-un fel corupt. Bates era genul de om căruia Berianov încercase să-i smulgă colţii, cu scopul de a-l distruge. Şi totuşi… Clătină din cap furios. Bates juca un rol esenţial în planul lui. Dar totul avea să se termine în curând şi Bates urma să se întoarcă în eterul din care fusese creat. Berianov aştepta cu nerăbdare ziua de mâine, când lumea o să…

Telefonul mobil sună, dar Berianov rezistă impulsului de a răspunde imediat. O luă în sus pe scări, Salutând din cap o Păstrătoare care străbătu holul în drum spre bucătărie. Ajunse în biroul său de la etajul al doilea, unde era singur şi răspunse:

— Da?

Era Ivan Vok. Spre deosebire de Berianov şi ucigaşul Fedorov, vorbea engleza cu accent, poate din cauză că pentru el era a

treia limbă, după cazaca maternă şi rusă.

— Nu am veşti bune, mormăi Vok nefericit.

Berianov îi răspunse în rusă:

— N-a reuşit Fedorov să pună mâna pe ea?

Beth Convey devenea o problemă mai spinoasă decât şi-ar fi imaginat.

— Prima oară i-am văzut pe Jeff Hammond şi pe Beth Convey dând colţul de pe strada ei, apoi Fedorov i-a ajuns din urmă într-o maşină break. A început un schimb de focuri cu martori. Eram prea departe ca s-o împiedic să-l împuşte sau ca s-o omor eu. Până să mă apropii, totul se terminase, oftă el. I-am luat arma lui Fedorov şi i-am băgat în buzunar nişte acte false de turist şi un portofel. Ce puteam să fac, Alexei? Bine măcar că am tot timpul la mine acte false când sunt în misiune.

Ascultându-l pe Vok relatându-i cum se hotărâse să verifice dacă Fedorov îşi îndeplinise sarcina cu succes şi în loc de asta asistase la suprimarea lui de către Beth Convey, Berianov simţi că o menghină îi strânge pieptul.

— Martorii vor afirma că ea l-a omorât, dar din spusele tale înţeleg că unii dintre ei s-ar fi putut să fi văzut că el a tras primul. Vor declara şi asta poliţiştilor.

— Da. E o situaţie nenorocită. Cum am plecat de acolo, am trimis vorbă tuturor oamenilor noştri să-i caute. Unul dintre ei m-a sunat să îmi spună că i-au prins în cursă pe Hammond şi pe Convey la Watergate, zise Vok, apoi mormăi ceva în cazacă. Dar au reuşit să scape şi de acolo. S-au prostit cu toţii astăzi!

Berianov clătină din cap îngrijorat. Dar poate că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.

— Cel puţin poliţia o va căuta şi pe ea acum. Asta va mări presiunea. O să facă o greşeală. Nu ştie să se descurce în situaţii critice, iar lipsa ei de experienţă ne va ajuta să dăm de ea.

— Are cine să o ajute acum. A fugit cu *stiervo* ăla de Hammond.

Strânsoarea menghinei care apăsa pieptul lui Berianov deveni şi mai puternică.

— Spune.

Berianov se îndreptă spre uşile de sticlă care dădeau în balcon. Încercă să-şi concentreze atenţia asupra peisajului bucolic din jur. Ochii i se împăienjeniseră din cauza furiei, dar alungă orice semn de slăbiciune. Viitorul îi cerea să reuşească, să reuşească cu toţii. Observă patru Păstrători plecând în

misiune, îmbrăcaţi în haine obişnuite de stradă. Cu gândul la ziua de mâine recursese la tot circul ăsta enervant.

— Spune-le oamenilor noştri că i se va oferi o recompensă celui care îi găseşte. O să inventez ceva ca să-i pun şi pe Păstrători să îi caute. Dacă poţi, aş vrea să-i lichidezi tu pe Hammond şi pe această Convey. Nu îmi pasă cum o să procedezi, Ivan Ivanovici. Nu te mai gândi să nu dea de bănuit sau să arate ca un accident. Ucide-i. Repede.

Sesiză încântarea din vocea ursuză a lui Ivan Vok.

— Am pus un dispozitiv de urmărire în maşina break, Alexei. Aşa l-am găsit pe Fedorov. Convey şi Hammond sunt în aceeaşi maşină acum, chicoti el. Nu-ţi face nici o grijă.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Ivan Vok după ce închise telefonul mobil. Imediat, îi sună pe câţiva dintre oamenii săi. Nu se plimba şi nici nu gesticula în timp ce dădea ordine. Se afla la sediul secret al generalului Berianov, un apartament de lux păzit de patrule şi cu vedere spre Maryland, care includea şi porţiuni din District.

Masiv şi musculos, Vok se îndreptă spre masa din lemn lucios ce îndeplinea şi funcţia de birou. Sângele îi curgea mai repede prin vene şi mintea îi lucra cu febrilitate. Avea din nou o *treabă* adevărată. Era un om tăcut care nu vorbea neîntrebat. Unii îl socoteau prost şi presupunând că nu avea nimic de spus, dar lucrurile stăteau exact invers. Vok era inteligent, viclean şi atât de rezervat, încât fusese cel mai de încredere asasin al KGB-ului, până când tot ceea ce preţuia se prăbuşise. Până când iubitul său KGB fusese nimicit, pentru a renaşte ulterior sub numele de Serviciul Federal de Securitate – SFS.

Talentele sale de asasin erau înnăscute. Mama lui fusese cazacă, descendentă a războinicilor turci învinşi de Ginghis Han şi de clanul său, iar tatăl său se născuse în Rusia. Vok moştenise trăsăturile mongoloide ale mamei sale şi firea sângeroasă a tatălui. Exista un proverb căzăcesc: „Dacă eşti prieten cu un rus, ai grijă să porţi un topor cu tine”.

Căsnicia părinţilor lui fusese tumultuoasă, în spaţiul nesfârşit al stepei din Asia Centrală, unde pământul se întindea neted ca în palmă. Vok crescuse în apropierea unui oraş pe care ruşii îl redenumiseră Ţelinograd, dar căruia cazacii localnici îi mai spuneau încă Aqmola – „mormântul alb”. Acolo, în iurta lor cu acoperişul boltit, tatăl său o ucisese cu sânge rece pe mama lui,

în timp ce pe masă îi aştepta cina formată din pâine, smântână, cârnaţi şi *koumiss* – lapte fermentat de iapă. Ea dorea cu disperare să rămână în câmpia măturată de vânturi, despre care spunea că îi hrăneşte sufletul, în timp ce el hotărâse să plece cu toţii.

Ivan ţinuse întrucâtva la mama sa. Pentru el, moartea ei însemnase eliberare. Tatăl lui se mutase cu el şi cu fraţii lui mai mici la Moscova, unde fusese promovat de către KGB, în semn de recunoaştere a meritelor sale sinistre. Zece ani mai târziu, tânărul Vok, care comisese mai multe delicte grave ca adolescent, dar nu fusese niciodată prins, intrase şi el în KGB. Avea pragmatismul tatălui său şi pasiunea mamei sale. Se remarcă rapid prin acţiunile sale încununate de succes.

Onorat, medaliat şi respectat, fusese propulsat atât de sus pe scara ierarhică, încât tatăl său avea să-i fie subordonat până la moarte. Dar în 1991, lumea lui se prăbuşise. Lovitura de stat ce urmărea să îl înlăture pe Gorbaciov şi să redea Uniunii Sovietice fosta ei glorie eşuase.

După aceea, el şi mulţi dintre tovarăşii lui fuseseră concediaţi. SFS-ul nu îi păstrase decât pe cei cu grade mici, care nu aveau rădăcini adânci în trecut, fiind astfel mai uşor de manipulat. Rămas şomer, continuă să locuiască în Moscova, trăind dintr-o pensie mică ce nu i se plătea cu lunile. Ştia că va trebui să se alăture „democraţilor” care nu urmăreau decât propriul interes şi care duceau ţara la ruină, altfel ar fi ajuns pe ultima treaptă, ca bodyguard al vreunui nou oligarh. Rusia devenise o ţară lipsită de onoare. Chiar şi acum, îl sfredelea durerea din cauza acestei stări de lucruri.

Apoi Alexei Berianov îi mai dăduse o şansă chemându-l să lucreze în secret în Statele Unite. Se obişnuise rapid cu mijloacele de transport, mâncarea şi obiceiurile americane. La urma urmelor, îşi petrecuse o mare parte din viaţă vânturând lumea în misiune. Fusese de multe ori şi în Statele Unite.

Există sute de feluri de a ucide, iar el le cunoştea pe toate. Era o limbă universală. Acum tensiunea îi crescuse. Fiecare nerv i se trezise la viaţă. Se aşează cu agenda pe genunchi şi mai dădu câteva telefoane.

Cum termină, intră în cel mai mare dintre cele trei dormitoare, ce fusese transformat în laborator tehnic destinat creării oamenilor falşi – totul de la identităţi false la deghizări, inclusiv măşti faciale complete. Mai demult, pe vremea războiului rece,

doi dintre asasinii săi trebuiseră să plece în Africa de Sud pentru a lucra sub acoperire, iar artistul lui le crease măşti atât de credibile, încât cei doi deveniseră revoluţionari negri. Stătuseră de vorbă atât de convingător cu un diplomat american într-o limuzină a Ambasadei Statelor Unite, încât beneficiaseră de escortă pentru a pătrunde în clădirea bine păzită unde îşi îndepliniseră misiunea. Tehnicile Hollywoodului nu erau cu nimic mai presus decât acelea ale Kremlinului.

Intră în debaraua încăpătoare şi aprinse becul din tavan. Sub folii protectoare de plastic, atârnau două şiruri de costumaţii autentice de toate mărimile – uniforme soldăţeşti şi de poliţie, rase preoţeşti, salopete pentru şoferi de camion, costume scumpe, rochii de petrecere şi haine lejere pe care obişnuiesc să le poarte turiştii.

Nu avea să-l dezamăgească pe Alexei Berianov. Mai mult decât atât, voia să fie la înălţimea propriilor aşteptări. Îşi pusese oamenii în mişcare. Beth Convey şi Jeff Hammond aveau să fie găsiţi în curând şi nu vor şti de mâna cui au murit. În mintea lui, erau morţi deja.

30

În Tyson’s Corner, Virginia, Beth şi Jeff mutară cutiile negre ale lunetistului în Ferrari, iar Jeff trecu la volan şi o luă spre nord pe Beltway. Între timp, ea îi dădea felii de măr şi biscuiţi unşi cu brânză topită. Mâncă şi ea şi îşi luă medicamentele cu înghiţituri mari din apa Perrier de la Michelle.

Era mijlocul după-amiezii şi nori albi pluteau pe cer acoperind soarele. Maşina sport roşie trecea ca vântul pe autostrada umbrită, dar fu nevoită să încetinească pe măsură ce traficul de vineri după-amiază se aglomera. Văzuseră câteva maşini de patrulare ale poliţiei, dar nici una nu le acordase vreo atenţie, nici lor şi nici noii lor maşini. Aproape că începeau să se simtă în siguranţă.

— Maşina asta e o frumuseţe, decretă Jeff. Merge nemaipomenit.

— În alte condiţii, aş fi fost nerăbdătoare să o conduc şi eu.

Jeff zâmbi, în vreme ce ea îi studia fruntea dreaptă şi părul negru strâns sub şapcă. Avea nasul acvilin, uşor curbat, în perfectă armonie cu fălcile solide. Trăsăturile lui erau bine conturate – sprâncene groase, gene negre dese, urechi mari şi o gură generoasă cu dinţi albi, frumoşi. Poate că nu era bun de pus pe coperta unei reviste, dar ţi-ar fi făcut plăcere să te trezeşti dimineaţa şi să îl priveşti. O frumuseţe neşlefuită, hotărî ea.

— Am o întrebare pentru tine, Jeff. Nu semeni cu ziariştii pe care îi cunosc. Hai, fii sincer cu mine. Eşti un reporter bun, dar asta nu e tot. Mi-ai spus că mi-ai salvat viaţa de două ori şi te cred, dar ziariştii obişnuiţi nu sunt antrenaţi pentru asemenea acţiuni. Când te-ai repezit la criminalul din maşina break, ai procedat ca un profesionist, nicidecum ca un novice ieşit dintr-o redacţie. Da, ştiu că ai lucrat la FBI. Dar din câte am auzit la ştiri, asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. E uimitor că te-ai menţinut într-o formă atât de bună.

Toate astea mă fac să mă întreb… nu cumva mai lucrezi pentru ei?

Chipul lui rămase impasibil.

— Ai o imaginaţie foarte bogată, Convey. Şi supraestimezi abilităţile mele. M-am înfuriat şi am avut noroc.

— Prostii. Te-am văzut. Şi nu uita un aspect esenţial. Aveai un pistol Beretta. Reporterii obişnuiţi nu ascund aşa ceva într-o geantă de umăr. E o armă serioasă purtată în scopuri serioase. Lucrezi în continuare pentru ei, nu-i aşa?

El se încruntă. Apoi oftă.

— Încă un motiv să detest avocaţii. Până la urmă probabil că tot ţi-aş fi spus, dat fiind că şi tu ţi-ai pus viaţa în pericol.

Se opri. Îi venea greu să se confeseze, după atâţia ani de ascunzişuri.

— Am făcut parte din echipa care a interogat o mare parte din transfugii politici şi în felul ăsta am ajuns să lucrez sub acoperire.

Îi vorbi despre afluxul de sovietici care ceruseră azil politic în Statele Unite, oferind în schimb informaţii şi cum CIA şi FBI-ul îi primiseră la început cu braţele deschise. Pe urmă, pe măsură ce numărul acestora creştea, informaţiile se repetau şi cheltuielile sporeau, astfel că cele două agenţii nu mai dădeau nici un motiv ca să-i mai cultive.

— Deci i-ai cunoscut pe Ogust, Berianov şi Iurimengri mai bine decât ai lăsat să se înţeleagă.

— Da, din anumite puncte de vedere. Berianov a făcut parte din Departamentul Opt al KGB-ului, un grup ultrasecret, instruit să îndeplinească misiuni speciale, cum ar fi asasinarea unor oameni politici sau a unor militari importanţi. Apoi a fost promovat la conducerea Primei Direcţii Speciale, PDS-ul, care se ocupa cu acţiuni de spionaj extern. Acesta reprezenta serviciul de elită al KGB-ului, unde aspirau să intre toţi agenţii foarte buni. Iurimengri şi Ogust au fost colonei în PDS, iar Berianov a ajuns general plin, în vârful acelei sinistre piramide. Iurimengri a lucrat în Africa şi în bazinul mediteranean, pe urmă s-a întors la Moscova. Ogust a fost şi el agent operativ o vreme, apoi a lucrat în departamentul comercial al PDS-ului, fiind însărcinat cu înfiinţarea şi conducerea unor organizaţii de faţadă care asigurau finanţarea spionajului extern.

Înfiorată, ea căută în poşetă şi scoase tăietura din ziar referitoare la Mihail Ogust.

— Ogust trebuie să fie donatorul inimii mele. Dar ştiu despre el doar ce am citit în articolul tău. Am semnat un contract înainte de operaţie prin care m-am angajat să nu încerc să aflu ceva despre el şi să nu îi caut familia, iar ei au semnat, la rândul lor acte similare. Dar asta nu înseamnă că nu mi-am pus întrebări. S-au întâmplat atâtea lucruri pe care mi le-aş putea explica dacă

aş şti mai multe. Ce fel de om era? De unde venea? Ce îi plăcea şi ce nu îi plăcea?

Privi fix faţa cu trăsături slave din fotografia de lângă articol şi se simţi copleşită de senzaţie ciudată de *deja vu. Eşti atentă, inimă? Asta e pentru tine.*

Jeff dădu înţelegător din cap.

— A fost un fel de copil minune. S-a afirmat de foarte tânăr, dar asta s-a datorat în mare parte lipsei a ceea ce ruşii numesc virtutea lor naţională – răbdarea.

Trăia cu cei trei în minte de aproape zece ani, auzise poveştile relatate de ei, le studiase dosarele secrete, la care adăugase detalii şi anecdote preluate de la persoanele care îi cunoşteau. Totul era atât de adânc întipărit în memoria sa, încât începuse să simtă o legătură viscerală cu ei. Mintea nu înseamnă nimic fără imaginaţie şi un bun agent de spionaj – ca şi un bun ziarist – trebuie să aibă capacitatea de a vedea dincolo de statistici şi fapte seci.

— De îndată ce m-am trezit din anestezie, am început să fiu nervoasă şi agitată, chiar dacă mă aflam încă sub sedative. Starea aceasta a persistat tot timpul.

— Asta pare să-i semene lui Ogust. Dintre cei trei, el îmi plăcea cel mai mult, deşi nu am avut încredere în nici unul. Avea mult farmec, în genul escrocilor. Dar era şi foarte impulsiv. L-am văzut o dată cum s-a învineţit şi i-a aplicat o amendă unei supraveghetoare dintr-o parcare. Un gest meschin şi stupid. A ajuns în închisoare, normal. Biroul l-a scos de acolo şi după aceea a început să se controleze. Nu era numai violent, ci şi al naibii de deştept. Avea o educaţie aleasă. S-a născut în Leningrad…

— Sankt Petersburg.

— Aşa e. Capitala ţarilor şi leagănul comunismului. Acolo s-au pus bazele sistemului sovietic, iar el a crescut cu un simţ acut al istoriei, pe care părinţii lui l-au încurajat. Erau profesori universitari şi membri ai partidului comunist. Desigur, se considera ateu, dar tot mai pomenea de sufletul rusesc, uneori chiar ca să explice de ce procedase într-un anumit fel sau de ce conducerea KGB-ului luase o anumită decizie. În general, ruşii vorbesc despre sufletul lor ca şi cum ar fi la fel de vizibil ca picioarele şi probabil că ăsta e motivul pentru care religia a revenit cu atâta putere acolo. De fapt, nu şi-au pierdut niciodată credinţa.

— Ce îi plăcea să mănânce? Ce hobby-uri avea?

— Întotdeauna s-a dat în vânt după mâncarea rusească. El şi soţia lui, Tatiana, mâncau adesea la restaurantele ruseşti din zonă. Am auzit că ea tânjea după ţara natală, ceea ce era probabil adevărat, pentru că s-a întors în Rusia după moartea lui. Hobby-uri nu prea avea. Ai citit în articol că era maestru de karate. Rămăsese cu pasiunea asta de pe vremea când lucrase ca agent operativ. Avea, de asemenea, reale calităţi de conducător auto. Puteai să-i dai pe mână un tractor sau un Maserati şi se descurca la fel de bine. Prefera totuşi un Maserati pentru că era înnebunit după viteză.

Ea încă mai studia fotografia donatorului ei – nasul scurt, fruntea lată, coama de păr cărunt. Părea să aibă o sclipire în ochi, de parcă văzuse atât de multe, încât lumea ajunsese să-l amuze. Însă faţa era dură. Prea dură.

— Se potriveşte, decise ea. Totul. Mâncarea, personalitatea puternică, impulsivitatea, şofatul. Chiar şi versurile ruseşti încep să aibă sens, luând în consideraţie faptul că a fost un intelectual.

Îi fredonă melodia care îi venise în minte în spital:

— *Recolta, recolta noastră e aşa de bună...*

— N-am mai auzit cântecul ăsta de ani de zile.

— Îl ştii?

— E dintr-un film sovietic al anilor ’50, *Cazacii cubanezi.* Ţi-am spus că sunt un fel de expert în cultura lor.

— M-am gândit eu că trebuie să fie dintr-un film, dar îţi jur că nu l-am văzut niciodată.

Se rezemă de spătarul scaunului şi zâmbi. Apoi inima i se opri în loc pentru o clipă.

— A fost un asasin?

— S-ar putea, îi răspunse el cu sinceritate. N-a recunoscut niciodată că ar fi comis vreo crimă atunci când l-am interogat, dar toţi transfugii încearcă să ascundă anumite părţi ale vieţii lor. Majoritatea oamenilor procedează aşa, indiferent de cât de cinstită consideră că a fost viaţa lor. Soarele luminează zone mari, dar există şi colţuri întunecate. Foarte întunecate. Cu toţii le avem, atâta doar că ale unora sunt mai întunecoase decât ale altora.

Beth avu senzaţia că se referă şi la el, nu numai la Mihail Ogust, dar nu insistă.

— Aşadar, nu ştim dacă a fost implicat în acte de violenţă.

— Oh, acestea au făcut parte din activitatea lui profesională.

Nici nu se putea altfel, mai ales când lucra pe teren. Ceea ce nu ştim este dacă a fost un ucigaş, zise el şi o privi cu blândeţe. S-ar putea să nu ştim niciodată. Nu-ţi rămâne decât să te obişnuieşti cu gândul ăsta. Chiar dacă ai moştenit amintiri celulare, un singur organ nu are cum să-ţi schimbe personalitatea şi să anuleze felul tău de a fi. Eşti tot tu, doar un pic mai şifonată decât înainte.

Asta îi plăcu. Bineînţeles că îşi păstrase principalele trăsături de caracter.

El ieşi de pe Beltway şi se înscrise în traficul de pe autostrada interstatală 270. Se apropiau de oraşul Gettysburg, aflat la nord de Washington. Circulaţia se aglomera, dar asta era de aşteptat vineri după-amiaza. Totuşi, dacă continuau să meargă aşa de încet, aveau în faţă câteva ore de mers.

— Există unele puncte comune între generalul Berianov şi Ogust…

— S-a întors şi Berianov în Rusia? îl întrerupse ea. Casa lui părea părăsită. Ca şi cum persoana care a locuit acolo s-ar fi mutat. Nu are nici un pic de personalitate, motiv pentru care eşti tentat să te uiţi prin curte după o pancartă cu „De vânzare”.

— N-am fost niciodată înăuntru, aşa că nu ştiu ce să-ţi spun. Dar tocmai am aflat că a murit ieri la Moscova.

Fu pe punctul de a-i spune că şeful lui din FBI, Bobby Kelsey, îi dăduse vestea, dar nu era bine ca ea să ştie despre Bobby.

— Ucis? întrebă ea.

— Stop cardiac. De ce? Ai vreun motiv să crezi că a fost ucis?

— Păi, colonelul Iurimengri a fost împuşcat, iar Mihail Ogust a avut şi el parte de o moarte violentă. Ce făcea Berianov în Rusia?

— Cu afaceri. A fost un *buznesman* de succes. Toţi trei au câştigat o grămadă de bani înfiinţând companii care se ocupau de tranzacţii comerciale între Rusia şi Statele Unite. Exemple perfecte ale înlesnirilor asigurate de capitalism.

— Nu pari prea convins.

Băgă tăietura din ziar înapoi în geantă. Era timpul să uite de Ogust. Aflase probabil tot ce era de aflat şi, pe scările din Watergate, când avea pistolul îndreptat asupra femeii care încercase s-o lichideze, hotărâse că nu va deveni o ucigaşă. Avea să îmblânzească această nouă inimă crudă.

— Viteza cu care au reuşit în afaceri mi-a dat mereu de gândit, recunoscu el. Greu de explicat, numai dacă nu au avut acces la banii KGB-ului. Cred că asta e realitatea. Au existat o mulţime de

fonduri secrete ale KGB-ului în Statele Unite de pe vremea războiului rece, iar multe dintre ele nu au fost folosite niciodată – au rămas pur şi simplu îngropate în bănci. Am descoperit o serie de conturi ce fuseseră golite. Aşa am ajuns pe urmele celor trei. Prin intermediul banilor.

— Pare logic, dădu ea aprobator din cap. Am văzut numeroşi indivizi care s-au propulsat peste noapte în lumea afacerilor, dar dacă săpai mai adânc descopereai că beneficiaseră de ajutor din mai multe părţi. În general, succesul obţinut în mod miraculos undeva, într-un garaj, e de domeniul fantasticului. Mai povesteşte-mi despre generalul Berianov. Era şi el tot din Sankt Petersburg?

— Nu, din Moscova. Moscovit get-beget. El a fost liderul celor trei şi nu numai din cauza gradului său mai mare. Avea o personalitate proeminentă, capabilă s-o domine chiar şi pe cea a lui Ogust. L-am surprins de multe ori aruncându-le lui Iurimengri şi Ogust priviri de avertisment din care îmi dădeam seama că erau pe punctul de a dezvălui un lucru pe care el nu voia să-l cunoaştem.

— Ce făceai?

— Insistam. Mă întorceam în acelaşi punct şi reformulam întrebarea. Eşti avocată, ştii cum se procedează.

Ea zâmbi vag.

— Aşa e.

— Berianov mi-a spus la un moment dat: „Voi, americanii, n-o să ne înţelegeţi niciodată. Există un vechi proverb rusesc – ca să înţelegi un rus, trebuie să fii rus”. Îi plăcea să taie castraveţii pe lungime, să taie o roşie în patru, să le presare cu sare şi să le facă să alunece mai uşor pe gât cu votcă. Dar nu l-am văzut niciodată beat sau mahmur. Părinţii lui au fost muncitori. A beneficiat de o bursă la Universitatea din Moscova, unde a studiat relaţiile internaţionale şi a obţinut licenţa în drept. Avea o minte strălucită şi un suflet de cameleon. Poate de aceea oamenii se simţeau atraşi de el. Iurimengri era exact opusul lui. A fost un dur, un birocrat împietrit născut în Irkuţk, o regiune extrem de neospitalieră din câmpia asiatică. Era un om instruit pe care te puteai baza. Cred că acesta a fost motivul pentru care l-a luat Berianov în echipă. Dar m-am întrebat tot timpul de ce l-a cooptat pe Ogust. Poate fiindcă îi amintea de el însuşi din anii tinereţii. Erau cincisprezece ani diferenţă între ei.

Ea strânse din buze.

— Deci ăsta a fost trioul. Berianov, vulpea vicleană, Ogust, tânărul impulsiv şi Iurimengri, birocratul. Ciudat că au devenit atât de apropiaţi.

O privi cum se întinde în maşina sport. Avea o graţie de felină – curbe lungi şi zvelte şi o forţă greu de bănuit. Ochii albaştri i se închideau, grei de oboseală. Şi el se simţea epuizat. Aţipise pe drumul lung din Virginia de Vest până în Washington, întrerupt de desele opriri pentru benzină, mâncare sau mers la toaletă şi nu reuşise să se odihnească cum trebuie. Dar putea să reziste multă vreme fără somn. Însă ea, cu transplantul ei de inimă, ar fi trebuit să ducă o viaţă mai ordonată.

— Mai povesteşte-mi o dată coşmarurile tale. Poate că e ceva în ele care mi-a scăpat.

Ea îi repetă visul cu motocicleta, vocile care strigau nume ruseşti – inclusiv pe cele ale lui Mihail Ogust, Alexei Berianov şi Anatoli Iurimengri, focul de tabără unde o aşteptau pe ea, uşa misterioasă, senzaţia de sufocare şi de pericol şi, în final, episodul cu motocicleta, în care îl omorâse pe Ogust.

— Nu are nici un sens, încheie ea. De ce să visez că îmi ucid donatorul de inimă? La început am crezut că trebuie să fie un criminal, pentru că în pieptul meu bătea inima lui şi nu ştiam cine era bărbatul pe care îl loveam şi îl omoram. Dar acum ştiu că în realitate Ogust a fost cel ucis.

— Ucis? A fost ucis? De ce o spui în felul ăsta?

— Ucis într-un accident de motocicletă. Ce e aşa ciudat în felul cum am spus-o?

El începuse să freamăte. Faţa lui mare se îmbujorase.

— E vorba de cuvintele pe care le-ai ales. M-ai făcut să văd situaţia dintr-un alt unghi. Poate că n-a murit într-un accident, zise el şi dădu cu pumnul în volan. Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult la eventualitatea asta. Sunt rare cazurile în care un motociclist moare într-un accident de circulaţie în care nu mai e implicat nici un alt vehicul, doar dacă sunt condiţii meteorologice proaste, cum ar fi gheaţă pe drum, ori dacă motociclistul e drogat sau beat. De îndată ce am auzit raportul poliţiei, m-am dus direct acolo. Era o noapte frumoasă de aprilie, lipsită de precipitaţii. Mai târziu, analizele toxicologice au scos la iveală faptul că nu consumase nici droguri, nici alcool. Şi nu a existat nici un martor. Dar ghici cine se afla la locul accidentului… susţinând că trecea pe acolo în drum spre locuinţa lui din Chevy Chase şi că văzuse motocicleta răsturnată?

— Berianov locuieşte în Chevy Chase.

— Exact. Poliţiştii spuneau că tocmai se urcase în maşina lui Lexus ca să cheme ajutoare, dar când i-a văzut, a oprit, a sărit din automobil şi a alergat spre ei ca să-i roage să cheme o ambulanţă. S-ar putea ca Berianov să se fi întors de teamă ca nu cumva poliţia să-i fi luat numărul.

— Am citit în articolul tău că Ogust a murit pe loc, în urma unui traumatism cranio-cerebral.

Jeff dădu aprobator din cap şi lovi iar volanul cu pumnul.

— Ce idiot am fost! Asta explică foarte multe. Berianov trebuie să-şi fi dat seama imediat că Ogust era mort şi că nu mai putea fi ajutat de nimeni. Nu avea nici un motiv să alerge după o ambulanţă. Iar în visul tău apare un indiciu – accidentul se produce acasă la Berianov. Probabil că cei doi s-au certat. Mai mult ca sigur că Berianov l-a ucis pe Ogust, probabil la el acasă. Şi e posibil să-l fi omorât şi pe Iuri, iar acum a trimis acelaşi criminal pe urmele noastre. La dracu'! Aş fi în stare să pun pariu că Berianov n-a murit. E un şiretlic în mod sigur. Mă apropiasem prea tare. El e autorul înscenării din Stone Point şi nu numai că trăieşte, dar este pe punctul de a-şi finaliza planul pe care îl urzeşte de atâta vreme!

31

În Pennsylvania, Caleb Bates stătea foarte concentrat la biroul său, cu un pahar cu whisky la îndemână. Studia ultimele liste de nume şi ore de sosire ale Păstrătorilor la depozitele de lângă Washington. Nici unul nu întârziase mai mult de o jumătate de oră, situaţiile respective fiind provocate de traficul intens. Zâmbi satisfăcut, luă paharul de pe birou şi se duse în baia sa particulară unde îl vărsă în toaletă. Berianov nu putea să sufere whiskyul, însă lui Bates, ca şi patrioţilor săi, îi plăcea. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă, aşa că nu fusese nevoit să-l înghită cu noduri.

În timp ce se întorcea la birou, sună telefonul.

— Da?

Era omul său de legătură din Moscova, Gheorghi Malko, care se ocupa de problemele financiare.

— Am perfectat tranzacţia de cumpărare a tipografiei, Alexei, îl anunţă acesta în rusă, cu o voce subţire şi instruită.

Pachetul cuprindea un mare număr de acţiuni la cel mai influent cotidian rusesc, *Mâine,* un ziar puternic ce-şi câştigase reputaţia de integritate. Toată elita ţării îl citea. Malko chicoti, o reacţie neobişnuită pentru un om atât de rezervat, apoi continuă:

— Tot astăzi, am reuşit să cumpăr şi acţiunile lui Boris Berezovski la ORI.

ORI era cel mai popular post naţional de televiziune, singurul care ajungea până în cele mai îndepărtate sate din vastul teritoriu al Rusiei.

— Am făcut ambele achiziţii la momentul oportun pentru evenimentele care urmează să aibă loc la Washington, nu-i aşa, Alexei?

— Felicitări. Bine lucrat. Două tranzacţii mari într-o singură zi.

— Da, aprobă Malko. E o victorie importantă. Cum stau lucrurile la tine?

Lui Berianov îi displăcea tonul lui familiar. În curând, Gheorghi Malko şi toţi ceilalţi hoţi şi escroci aveau să înveţe să îşi cunoască lungul nasului.

— Totul merge conform programului, îi răspunse el sec. Ce se aude cu *Adevărat sau Fals?* Trebuie să punem mâna şi pe el.

Adevărat sau Fals era un săptămânal de scandal cu cea mai largă circulaţie în ţară, devorat de cititorii obişnuiţi, pe care îi fascina amestecul de ştiri, sex şi bârfă. Prin intermediul lui Malko şi al unor companii de faţadă, Berianov deţinea acum în totalitate, sau era acţionar majoritar, toate cotidianele din Moscova până la Vladivostok şi o duzină de reviste naţionale. *Adevărat sau Fals* avea să fie cheia de boltă a imperiului de comunicaţii în masă creat de el, cu ajutorul căruia urma să controleze aproape în întregime mass-media naţională.

— S-ar putea ca diseară să rezolv şi chestiunea asta.

— Ai grijă să reuşeşti. Vreau ca mâine toate ziarele din Rusia să fie în posesia mea.

— A noastră, Alexei. Nu uita că suntem parteneri.

Aparent, vocea profesorului Malko era veselă, dar Berianov detectă şi altceva – un avertisment că Malko nu va accepta să fie dat deoparte. Până acum câţiva ani, profesorul Gheorghi Malko fusese unul dintre noii *ber*-oligarhi ai Rusiei. Născut într-o familie de proletari şi devenind mai târziu profesor universitar de matematică, făcuse parte din tagma jefuitorilor care la începutul anilor ’90 se îmbogăţiseră de pe urma privatizării principalelor întreprinderi de stat din Rusia. Până în 1995, ajunsese multimiliardar, deţinea atât de multe companii şi devenise atât de puternic, încât el, împreună cu alţi şase noi titani ai industriei – care păreau să fi apărut, la rândul lor, de nicăieri, controla jumătate din economia naţională. Ruşii începuseră să îi numească pe cei din noua elită oligarhi – din grecescul *oligarhie,* ce desemnează dominaţia celor puţini.

În 1998, în mare parte din cauza jafurilor oligarhilor, rubla se prăbuşise, Moscova nu reuşise să îşi plătească uriaşele împrumuturi externe, iar preşedinţia lui Boris Elţîn începuse să se clatine. Noii magnaţi fuseseră la un pas să distrugă Rusia, iar guvernul fusese nevoit să ia, pentru prima oară, măsuri serioase împotriva lor.

Berianov îi considera demni de tot dispreţul. Când auzise că sunt comparaţi cu baronii Americii secolului al nouăsprezecelea, izbucnise în râs. Oricât de răi fuseseră acei baroni hoţi, cel puţin construiseră ceva – căi ferate, oţelării, fabrici – şi restituiseră o parte din profiturile lor imense înfiinţând şcoli, biblioteci, muzee şi spitale. Nu la fel se întâmplase în Rusia. Acei *nouveaux richenik*-i nu numai că spoliaseră resursele ţării, dar îşi şi plasaseră capitalul în conturi din străinătate, de unde nu mai

putea fi folosit pentru reîmpăduriri, pentru repararea unui submarin nuclear ruginit sau pentru hrana celor mulţi.

Dar norocul începuse să-i părăsească pe magnaţi. După plecarea lui Boris Elţîn de la conducerea ţării, nu s-au mai putut implica în aranjamentele de interior, în mare parte datorită faptului că succesorul acestuia, Vladimir Putin, ordonase Sfatului să adune *kompromat* – informaţii – despre ei, încă de când preluase conducerea serviciului de spionaj, la sfârşitul anilor ’90. În momentul în care Putin i-a succedat lui Elţîn la conducerea ţării, spionii săi adunaseră teancuri întregi de dosare în care era înregistrat totul, de la spălări de bani la extorcări, de la tactici de intimidare şi până la declaraţii obţinute cu forţa de la angajaţi. Înarmat cu aceste dovezi, Putin pornise lupta împotriva oligarhilor.

Cu toate acestea, Berianov credea că toată lumea se înşela în privinţa lui Putin: nu era nici pe departe un adevărat reformator. Şi-l amintea de pe vremea când se remarcase, în cadrul KGB-ului, ca un *apparatcik* înzestrat cu reale calităţi – era inteligent, ambiţios şi mult mai necruţător decât fusese Elţîn vreodată. De aceea nu mirase pe nimeni faptul că tânărul Putin părea să reuşească acolo unde şubredul Elţîn eşuase. Din câte îl cunoştea pe Putin, Berianov ar fi putut să jure că bunurile recuperate ale Rusiei continuau să fie împărţite între potentaţii vremii şi că bogăţii considerabile dispăreau în buzunarele lui Putin, ale familiei şi ale curtenilor săi, exact cum se întâmplase şi pe vremea lui Elţîn. Cât timp rămânea la putere, Putin deţinea controlul şi putea să-şi ia partea leului. *Minciuni, toate erau numai minciuni menite să arunce praf în ochii oamenilor.* Această stare de lucruri îl înfuria la culme pe Berianov. Se pricepea şi el la îmbrobodit, dar pentru moment avea nevoie de Malko.

Schiţă un zâmbet răutăcios şi începu să debiteze minciuni.

— Cum aş putea să uit contribuţia ta, Gheorghi? E enormă. Noi doi alcătuim o echipă şi fiecare dintre noi e valoros în felul său. Uşa mea îţi va fi deschisă întotdeauna şi, după cum ne-am înţeles, Gazprom va fi prima ta răsplată.

Gazprom deţinea nu numai controlul asupra unei treimi din rezervele de gaze naturale ale planetei, dar şi nouă procente din produsul intern brut al Rusiei. Stat în stat, Gazprom avea în proprietate ferme, fabrici de conserve, un abator, staţiuni pe litoral, o linie aeriană, mijloace de comunicare în masă şi holdinguri de proporţii în domeniul proprietăţilor imobiliare.

Această corporaţie l-ar fi propulsat pe Gheorghi Malko înapoi în stratosfera economiei, însă Berianov nu avea nici cea mai mică intenţie să i-o dea pe mână. Existau alte modalităţi de a trata cu vulturi ca Malko, pe care urma să le pună în aplicare de îndată ce n-o să mai aibă nevoie de el.

— Excelent, Alexei, spuse încântat Malko. E bine să ne gândim şi la recompense, nu numai la datorii. Anunţă-mă imediat ce se încheie misiunea de mâine. La revedere, prietene.

Berianov închise fără să ia în seamă insulta finală – familiaritatea cu care Malko îl numise „prieten”. Avea probleme mult mai presante: „evenimentul” era iminent. Polarizând nemulţumirile foştilor aliaţi faţă de tot ceea ce făcuseră Elţîn, oligarhii şi acum Putin, Berianov îi convinsese să i se alăture. Profitase de nostalgii intensificate de votcă şi de un patriotism înflăcărat, orientat spre trecut. Chiar şi militarii şi forţele speciale, precum şi Minatomul – cu ajutorul surselor sale secrete din guvernul Statelor Unite – jucau un anumit rol. Intrigile erau de multă vreme un mod de rezolvare a problemelor în ţara sa, iar el devenise expert în materie.

În vreme ce la Gettysburg trecuse cu o jumătate de oră de amiază, la Moscova era opt şi jumătate seara. Era o seară rece şi senină, iar în rigole şi pe trotuare se adunaseră grămezi de zăpadă cenuşie. O pojghiţă de gheaţă încerca să se formeze pe pietrele de pavaj ale străzilor, dar o paradă de maşini Mercedes, Cadillac şi Jaguar, multe însoţite de vehicule de escortă cu girofaruri albastre, zădărnicea planurile de îngheţ ale Mamei Naturi.

Întrerupt din loc în loc de câte un Trabant sau un Nivas modest, şirul de maşini de lux înainta încet prin zloata din faţa opulentului club de noapte Ruleta Rusească, aflat doar la câteva străzi distanţă de Kremlin. Sub copertina încărcată de zăpadă a clubului, paznici înarmaţi vorbeau în şoaptă în aparatele de emisie-recepţie şi priveau atenţi persoanele care coborau din maşini – bărbaţi în paltoane italieneşti şi femei purtând diamante, mantouri lungi de blană şi rochii Versace.

Şoferul limuzinei în care se afla Gheorghi Malko claxonă şi trecu înaintea celorlalţi şoferi, stârnind protestele acestora. Şoferul lui Malko apăsă butonul interfonului:

— Îmi pare rău pentru zgomot, domnule.

— Nu mă deranjează.

Gândurile lui Malko se îndreptau spre întâlnirea hotărâtoare pe care urma să o aibă la club. Îşi puse telefonul înapoi în buzunar. Trebuia să mai perfecteze încă o tranzacţie pentru Alexei Berianov şi intenţiona să o facă în seara aceasta. Nu numai succesul operaţiunii de sâmbătă din Washington era de maximă importanţă, ci şi repercusiunile acestuia asupra Moscovei.

Agitaţia din jurul limuzinei începuse să se potolească. Una dintre gărzile sale de corp sări de pe locul din faţă al maşinii şi îi deschise uşa. Un altul îl urmă imediat tot de pe locul din faţă, în timp ce şeful pazei sale coborî din spate, înconjură repede maşina şi se aşeză lângă ceilalţi doi formând o potecă. Fără să arunce nici o privire spre maşinile din jur, spre ceilalţi oaspeţi ai clubului care se holbau la el sau la gardieni, Malko coborî în noaptea friguroasă, înălţă capul şi adulmecă aerul.

— O să se încălzească şi mai mult în noaptea asta, Valentin, îl asigură el pe şeful pazei. E o noapte potrivită pentru revoluţie, nu-i aşa? Simt mirosul victoriei. Pluteşte în aer.

Fără să aştepte un răspuns, Malko intră sub copertină şi se îndreptă spre uşile duble de la intrarea în club. Auzi şoapte: *A venit Gheorghi Malko. El e proprietarul clubului. E mai bogat ca Romanovii, sau cel puţin a fost. Se spune că a pus la loc sigur toţi banii câştigaţi, în New York. În Elveţia. În Bahamas. Oriunde, numai să nu dea Putin de ei. Gheorghi Malko!* Curiozitatea şi invidia ce li se citeau în priviri îi stârneau dezgustul.

Malko era un bărbat scund şi solid ca un taur, înveşmântat într-un palton de caşmir căptuşit cu blană de nurcă. Îşi văzu în oglinda de lângă uşa clubului sprâncenele închise la culoare şi ochii întunecaţi, ca nişte găuri negre pe faţa palidă, cu fălci proeminente. Avea o înfăţişare comună, vocea subţire şi mişcări greoaie. Nici farmec nu prea avea şi era conştient de lucrul acesta, aşa că fusese nevoit să pătrundă în sferele cele mai înalte de afaceri ruseşti mizând doar pe inteligenţă şi pe lipsa de scrupule. Ce să-i faci, lumea nu e un loc frumos. Cine nu îşi dă seama de asta e un idiot şi merită să trăiască sub un pod. Intră încruntat în holul îngust, unde fu asaltat imediat de mirosurile de alcool, fum de ţigară şi trupuri încinse.

Şeful pazei, Valentin Wurtchev, îl urmă, întorcând capul într-o parte şi în alta şi verificând strada aglomerată pentru a detecta un eventual pericol. Existaseră două atentate serioase la viaţa şefului său în ultimii şase ani şi de fiecare dată murise câte un bodyguard. El nu avea intenţia să le urmeze exemplul. Iar în

ceea ce privea „victoria” revoluţiei pe care profesorul Malko o simţea în aer, nu ştia exact ce se ascundea în mintea vicleană a şefului său, deşi bănuia ceva. Dar şi acestea erau tot chestiuni de afaceri.

— Bună seara, domnule profesor Malko.

Era garderobiera din spatele boxei cu grilaj de fier. Lângă ea stătea un paznic ţinând în ambele mâini o armă Kalaşnikov. Malko observă un fel de planşetă pe care atârnau pistoalele lăsate de oaspeţi. Era o regulă care îl amuza: în clubul Ruleta Rusească nimeni nu avea voie să intre înarmat.

Malko o salută din cap. Nu îşi amintea numele ei.

— E lume multă în seara asta?

— Da, domnule. Toată lumea se înghesuie să vină aici. Mă bucur să vă văd. E multă vreme de când n-aţi mai trecut pe la noi.

Muzica ritmată era extrem de zgomotoasă. Fata ştia că nu e cazul să-i ceară haina.

Malko dădu iar din cap şi intră în sala mare a clubului, scoţându-şi mănuşile. Şampania, o sută de dolari sticla, curgea în valuri. Mesele erau încărcate cu cele mai variate delicatese ruseşti, găleţi de icre negre şi roşii, platouri cu friptură şi homari proaspeţi. Sub candelabrele în stilul celor din Palatul de Iarnă, tinerii dansau în ritmurile muzicii live, iar cei mai bătrâni se salutau sărutându-se pe amândoi obrajii. Malko îşi descheie nasturii paltonului şi porni printre ei, oprindu-se din când în când să schimbe câteva cuvinte cu admiratori şi subordonaţi ambiţioşi.

Zgomotul şi agitaţia aceea fără sens îl enervau. Zâmbea totuşi, pentru că revenise în sfârşit în centrul acţiunii, spre surprinderea acestor bărbaţi perfizi cu ochelari negri şi a femeilor cu feţe de vampe şi pometi fardaţi violent. Viaţa lui începuse să se destrame anul trecut, când Putin îl înlăturase din funcţia de ministru de Interne, privându-l astfel de imunitatea de care se bucurau demnitarii guvernamentali şi membrii parlamentului.

De-abia se uscase cerneala pe scrisoarea de eliberare din funcţie, că Putin ordonase să fie arestat pentru mită şi extorcare. Malko avusese nevoie de o săptămână ca să demonstreze netemeinicia acuzaţiilor ce i se aduceau şi tot timpul acesta stătuse în închisoare. Ca să scape basma curată, fusese nevoit să cedeze Nova Nickel, una dintre cele mai mari producătoare de nichel din lume şi numărul unu în producţia de paladiu; iar acesta

nu fusese decât începutul atacurilor lui Putin. Acesta continua să-i fure proprietăţile şi Malko nu îşi mai făcea nici o iluzie că se va opri.

Mergând în faţa lui, Valentin făcea cărare prin mulţime, apoi deschise o uşă tapiţată cu brocart şi rămase în prag, protejându-l pe Malko cu trupul său în timp ce verifica interiorul camerei. Într-un târziu făcu un pas înapoi, deschise uşa larg şi anunţă:

— Domnul Dudash vă aşteaptă, domnule. E însoţit de doi bărbaţi.

Profesorul Malko îşi aminti o clipă, cu o plăcere sardonică, pereţii scorojiţi ai sălilor de curs din Universitatea moscovită, unde predase aproape cincisprezece ani algebra, calculul integral şi statistica. Zâmbi şi intră în camera de petrecere cu mobilă scumpă pe care o rezervase pentru această întâlnire. Uşa se închise şi se aşternu, în sfârşit, liniştea. Camera era decorată cu obişnuitul tapet din mătase şi brocart, cu oglinzi înclinate, un candelabru mare şi un bar bine aprovizionat în colţ. Malko simţea peste tot mirosul banilor.

La masa bogat ornamentată şedea Oleg Dudash, cu mâinile încrucişate pe piept. În spatele lui stăteau două gărzi de corp, câte una de fiecare parte. La câteva săptămâni de la revoluţia din 1991, Dudash înfiinţase ziarul *Adevărat sau Fals,* doar cu o maşină rudimentară de tipărit şi cu un singur reporter – soţia sa. Ştirile prezentate într-un stil alert, ce alternau cu articole mondene de scandal despre loviturile gangsterilor locali şi noul comerţ cu carne vie, câştigaseră în curând o largă audienţă în rândul oamenilor avizi de subiecte interzise atâta timp. În decurs de un an, numărul paginilor crescuse de zece ori, iar săptămânalul devenise cotidian, fiind cotat drept cel mai influent ziar din ţară.

— Ce ţi-a venit să fixezi întâlnirea într-un asemenea loc? se plânse Oleg Dudash. Cum poţi suporta hărmălaia asta? Nici eu, nici tu nu mai avem douăzeci de ani.

— Nu? întrebă Malko pe un ton dezamăgit. Credeam că n-o să-ţi displacă o noapte de distracţie după perfectarea afacerii. Am fi depănat amintiri despre vremurile vechi, când eram cu toţii la început de drum şi n-aveam nici un ban. Clubul e al tău în noaptea asta, Oleg. Bea cât vrei. Bucură-te de compania fetelor cât te ţin curelele. Fac eu cinste.

— N-o să încheiem nici o afacere, ţi-am mai spus. N-am de gând să-ţi vând ziarul.

— Îmi amintesc bine de tinereţea noastră, continuă Malko cu vocea vibrând de emoţie, ca şi cum ar fi fost copleşit de nostalgie. Tu nu? Ne-am distrat pe cinste, nu-i aşa?

Directorul de ziar dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Ochii lui bănuitori se îngustară.

— Avem amândoi multe amintiri, sunt sigur, insistă Malko, scoţându-şi paltonul cu ajutorul lui Valentin.

Gărzile de corp ale lui Dudash duseră imediat mâna la arme, de teamă ca nu cumva cei doi să scoată la iveală vreun pistol.

— Spune-le să se potolească, Oleg, îl îndemnă fostul profesor. Nu va fi nici o vărsare de sânge aici, asta în cazul în care nu faci tu vreo mişcare greşită. De fapt, cu atâtea fete frumoase în club, sunt sigur că băieţii tăi vor găsi ceva mai bun de făcut decât să stea aici şi să asculte doi bărbaţi de vârstă mijlocie depănând amintiri. Valentin va pleca şi el şi vom rămâne doar noi doi. Trabucuri, Valentin.

Profesorul Malko îşi trase un scaun, se aşeză şi se rezemă de spătar. Remarcă imediat sclipirea de nemulţumire din ochii ziaristului când pomenise de trecut.

Oleg Dudash şi cei doi bodyguarzi priviră cum Valentin împături pe braţul stâng paltonul şefului său şi îşi băgă mâna cealaltă în buzunarul hainei cu grijă, ca să nu stârnească suspiciuni. La fel de prudent, scoase două trabucuri şi i le întinse şefului său.

Profesorul Malko i se adresă zâmbitor lui Dudash:

— Trabucurile astea sunt marfă rară, prietene. Au fost răsucite acum un secol pe o plantaţie de undeva din Tennessee. Mi s-a spus că tutunul e atât de fin şi dulce, încât poţi trăi o săptămână numai cu aroma lui. Am dat zece mii de dolari pe o cutie cu douăsprezece trabucuri. Hai să profităm de ocazie şi să le fumăm pe primele două împreună.

— Nu sunt „prietenul” tău, Gheorghi. Suntem doar simple cunoştinţe, spuse el privind fix trabucurile. Probabil că le-ai cumpărat pe vremea când încă mai aveai bani de risipit.

Malko clipi repede, dar refuză să se încrunte. N-avea de gând să se lase provocat de Dudash.

— De fapt, le-am primit săptămâna trecută, zâmbi el şi adăugă parcă pentru a se scuza: Mi-au mai rămas câteva ruble. Ţi-era teamă că n-o să-ţi plătesc preţul pentru ziar?

Dudash nu le spuse oamenilor săi să plece, dar luă un trabuc şi acceptă un foc de la Malko. Fumară amândoi. După o vreme,

Dudash întrebă:

— Şi de unde *provin* toţi banii ăştia pe care mi-i oferi?

— Din altă ţară. Nu e nevoie să ştii care. O să ţi-i depun în orice bancă doreşti. Va trebui, desigur, să achităm o mică sumă şi aici, la Moscova, ca să salvăm aparenţele şi să oferim satisfacţie guvernului. Vorbesc serios, Oleg, e o afacere excelentă. Poţi deveni extraordinar de bogat.

Dudash mai trase un fum.

— Sunt deja destul de bogat.

— Tot ce se poate. Cred că ar trebui totuşi să vorbim între patru ochi. E vorba de o chestiune foarte delicată… *Ellie.*

Oamenii lui Malko avuseseră nevoie de trei săptămâni ca să găsească informaţiile necesare pentru a-i da de urmă.

Chipul lui Dudash împietri, iar mâna în care ţinea trabucul rămase suspendată în aer.

— Poate că ai dreptate.

Le spuse oamenilor lui să plece, iar Malko îl trimise şi el pe Valentin în club. După ce uşa se închise în urma lor şi rămaseră singuri, Dudash se aplecă spre el. Faţa lui exprima francheţe şi, dintr-o dată, păru mai tânăr cu zece ani faţă de cei patruzeci şi cinci pe care îi avea.

— Tu eşti cel încolţit, nenorocitule, îl apostrofă pe un ton scăzut. Nu poţi să candidezi la preşedinţie împotriva lui Putin din cauza proastei tale reputaţii. Şi n-ai cum să faci vreo mişcare atâta timp cât Putin e preşedinte. Aşa că trebuie să existe altcineva care te susţine. E timpul să renunţi la tot pentru binele ţării, Gheorghi. Tu şi toţi ceilalţi finanţişti escroci. Unul dintre voi trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru jefuirea acestei ţări. Convinge-i şi pe ceilalţi să îşi predea proprietăţile şi să contribuie la salvarea Rusiei. Dă tu tonul. Fii un erou. Acceptă sfatul ăsta de la un om care te cunoaşte de pe vremea când furai fondurile partidului…

— Ah, Oleg, ai rămas un idealist. La început ai crezut în comunism. Acum presupun că te consideri un democrat. Nu fi idiot. Sistemul se schimbă, dar oamenii sunt aceiaşi.

— Ai dreptate până la un punct. Da, ţara şi bogăţiile noastre au fost întotdeauna în mâinile unei aristocraţii lacome, chiar şi după revoluţie. După prăbuşirea comunismului a dispărut proprietatea, deci totul a fost de furat. Dar această proliferare a corupţiei nu reprezintă doar o fază trecătoare şi, în mod sigur, n-are nimic comun cu democraţia. Cel puţin nu încă. E obiceiul

nostru împământenit de a face afaceri. Rusia a ajuns o societate josnică de criminali, spuse el cu o privire înnegurată. Dar asta nu e o scuză, ci dimpotrivă. Ar fi trebuit să învăţăm ceva până acum. Aşa că răspunsul meu e negativ. Nu vreau să te foloseşti de ziarul meu. N-am să ţi-l vând.

— Ar trebui să mai reflectezi, îl sfătui Malko. Gândeşte-te câte aţi putea face cu banii ăştia tu şi Marina. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Cel mult o oră.

Directorul clătină din cap iritat.

— N-o să te ajut să ajungi din nou în vârf, Gheorghi. N-am să susţin o lipitoare ca tine. *Adevărat sau Fals* o fi un ziar de scandal, dar spune întotdeauna adevărul. De asta e iubit de oameni. *Adevărul.* Nu vreau să vând şi nu am nici un motiv s-o fac. E timpul ca cineva să spună nu şi să schimbe obiceiurile pământului ca să putem clădi o naţiune decentă. Dacă ziarul meu va continua să spună adevărul, înseamnă că voi avea şi eu părticica mea de contribuţie în acest sens şi n-am să te las nici pe tine, nici pe altcineva să mă daţi deoparte.

Gheorghi Malko îşi coborâse privirea şi îl lăsase să bată câmpii. N-avea sens să-l irite şi mai tare. Într-un târziu ridică iar ochii.

— Şi Ellie? Cum rămâne cu Ellie? Am găsit-o, să ştii. Ea şi mama ei trăiesc într-o cocioabă la marginea oraşului.

Îşi puse trabucul într-o scrumieră de cristal, se ridică şi se îndreptă spre barul în care luceau mai multe şiruri de sticle şi pahare.

— Cred că e cazul să bem ceva. Din câte îmi amintesc, preferai coniacul când reuşeau să ni-l procurăm.

Dudash şovăi. Faţa lui exprima o durere profundă.

— Ellie. M-am întrebat mereu. După atâţia ani... Dacă află Marina, s-a terminat cu căsnicia noastră.

— Atunci coniac să fie, spuse profesorul vesel, umplând un pahar cu margine aurită, apoi îşi turnă şi lui votcă şi se întoarse cu paharele la masă. Apropo, Ellie nu ştie nimic despre toate astea. E o domnişoară foarte atrăgătoare de cincisprezece ani. Seamănă mult cu tine. Mama ei m-a recunoscut imediat, ceea ce mi-a făcut plăcere. N-a fost niciodată o femeie frumoasă, nici măcar în tinereţe. De ce te-ai culcat cu ea, Oleg? E şi urâtă şi proastă. Cum ai putut să fii atât de fraier?

Nasul plat al lui Dudash păru să se îngroaşe de furie.

— Nenorocitule!

Ridică paharul şi bău privindu-l cu ură. Trase un fum din trabuc.

— Nu te înţeleg deloc. Te înconjuri de oameni talentaţi şi ambiţioşi, te foloseşti de ei şi apoi îi trădezi. Aşa faci întotdeauna. Devii duşmanul tuturor acelora cu care vii în contact. Acum mi se pare că însuşi Putin e pe cale să-ţi dea lovitura de graţie. De ce ţii cu tot dinadinsul să rămâi în joc? Ascultă sfatul meu şi strânge tot ce ai agonisit până acum, cât eşti încă bogat şi nu te-a omorât nimeni şi retrage-te într-o vilă bine păzită din Majorca sau din sudul Franţei.

Malko clătină din cap.

— Ah, Oleg, nu înţelegi nimic. Un om de afaceri nu are nici prieteni, nici duşmani. Ne ghidăm doar în funcţie de interesele noastre. Nu contează decât să câştigăm. Important nu e cât sunt, cât am fost sau cât voi fi de bogat. Nu, trebuie să distrug, altfel voi fi distrus. Asta înseamnă să fii învingător.

Malko ridică paharul de votcă.

— Bea-ţi coniacul, prietene. Ţine minte că nu merită să trăieşti decât ca să învingi. Dacă eşti înfrânt, nu te iubeşte nimeni. Nici preşedintele ţării tale, nici ultima târfă şi nici măcar câinele vecinului. Inima ţi-e pustie, patul rece, cerul albastru ţi se pare cenuşiu, iar aerul pe care îl respiri, otrăvit. Sunt om de afaceri, deci trebuie să câştig.

Dudash îl privi cu atenţie. Părea să ia o hotărâre.

— Spune cui vrei despre Ellie, zise el obosit. Îmi iubesc soţia şi sentimentele mele sunt împărtăşite şi de ea. Poate mă va ierta. Ellie s-a născut dintr-o greşeală de demult când eram prost şi nestăpânit. Sunt convins că oamenii – inclusiv soţia mea – sunt mai buni decât crezi tu. Când văd un cer cenuşiu, pot să-mi închipui că e albastru. Să câştigi e un joc, un sport, atâta tot. Viaţa nu se rezumă doar la asta.

Termină de băut coniacul, apoi puse paharul pe masă cu un gest hotărât. Se aplecă în faţă şi, fără să se poată stăpâni, izbucni:

— Să te ia dracu', Gheorghi! *Nu vei avea ziarul meu!* Nu ţi-l vând, înţelegi? Şi nu mi-l poţi smulge prin şantaj! Vreau adresa lui Ellie. O să am grijă de ea. Am să-i mărturisesc totul soţiei mele. Iar *tu poţi să te duci dracului!*

Profesorul Malko dădu din umeri.

— Faci o greşeală.

O clipă se simţi solidar cu idealistul Dudash. Apoi îşi reprimă

acest sentiment. În afară de aceasta, se întâmplaseră atâtea de când fusese şi el tânăr şi probabil visător, că nu mai era sigur ce gândise şi simţise pe atunci.

— O greşeală? mârâi Dudash. De ce? Ce ai să faci, o să mă omori? Nu vei rezolva nimic cu asta. Nici soţia mea n-o să-ţi vândă ziarul. Ea şi cu mine suntem plămădiţi din acelaşi aluat. Gândim la fel.

Directorul de ziar se ridică şi îşi puse haina. Se clătina. Malko se ridică imediat în picioare.

— A fost un coniac mare. Lasă-mă să te ajut.

Îl luă de braţ. Mai exista încă o şansă să îl facă să se răzgândească. Dar Dudash îl împinse.

— Porcule! Dă-mi adresa lui Ellie!

Malko făcu un pas înapoi, ridicând palmele.

— Cum doreşti.

Îi spuse unde locuia fetiţa cu mama ei. Dudash, în drum spre uşă, se prinse de spătarul unui scaun ca să nu cadă.

— Nemernicule, mormăi el din nou în timp ce deschidea uşa.

Zgomotul pătrunse în încăpere, iar Malko rămase în picioare privindu-l pe Dudash care îşi aştepta gărzile de corp. În trei minute, oamenii lui Dudash îşi făcură apariţia, iar cei trei plecară. Chipul lui Malko deveni visător.

Vocea lui Valentin îl smulse din reverie:

— Au plecat, domnule. Aţi încheiat afacerea?

— Nu vrea să vândă.

— Ne aşteptam la asta, nu-i aşa, domnule?

— Aşa e, Valentin.

Dădu din umeri şi puse chiştocul trabucului în scrumieră. O să mai aprindă unul când va ajunge acasă. Duzina de trabucuri merita din plin preţul plătit.

— Acum mă duc în club să strâng câteva mâini şi să dau de băut. Cred că voi sta acolo câteva ore. Până după miezul nopţii în mod sigur. Doar am ceva de sărbătorit.

Se bătu peste buzunarul hainei în care avea un contract de vânzare pentru *Adevărat sau Fals,* cu semnătura lui Oleg Dudash imitată perfect.

— Va trebui să le spun oamenilor cât de încântat sunt că am cumpărat ziarul vechiului meu prieten. Ceea ce înseamnă, desigur, că tu urmează să duci la îndeplinire planul stabilit. Toţi trebuie să moară în accident – nu numai Oleg Dudash, ci şi oamenii lui.

— Înţeleg, domnule. S-ar putea să le spună că nu a fost de acord să vândă ziarul.

— Exact. Bieţii de ei. Ce şef fără inimă au, nu-i aşa, Valentin?

Dar Valentin plecase deja, nerăbdător să dea telefoanele necesare.

32

Din cauza traficului intens, Ferrari-ul înainta îngrozitor de încet. Jeff mută privirea dinspre fluxul de maşini către Beth care adormise cu obrazul rezemat de tetieră. Îşi strânsese picioarele sub ea pe scaunul mic din dreapta. În pantaloni şi pulover negru pe gât, cu părul auriu revărsat pe obraji, părea prototipul feminităţii.

Nu-şi putea desprinde privirea de pe pielea ei netedă ca de porţelan. Genele îi aruncau umbre pe obraji. Ofta din când în când. Îi plăcu sunetul ce venea parcă dintr-un loc îndepărtat al promisiunilor. Cu un efort, îşi îndreptă din nou atenţia asupra traficului. Fata îl tulbura prea tare. Nu-i convenea faptul că se simţea atât de puternic atras de ea.

Când se trezi, se întinse ca o pisică ce dormise la soare. Îşi arcui spatele, îşi ridică umerii până în dreptul urechilor şi îşi roti şoldurile ca să îşi întindă picioarele. Picioare ce păreau destul de lungi ca să ajungă până în China.

— China? murmură ea. Ce e cu China?

— Vorbeam singur. Mi se mai întâmplă. Un obicei prost, consecinţă a singurătăţii.

Beth se lăsă să cadă din nou pe spate şi îşi întoarse capul spre el.

— Vreo problemă?

— Numai două radare. A fost linişte până acum.

Ea dădu din cap. Fata i se păru vulnerabilă şi, în acelaşi timp, puternică. Îşi aminti vorbele lui Nietzsche: „Două lucruri îşi doreşte un bărbat adevărat: pericolul şi joaca. De aceea, caută în femeie cea mai periculoasă jucărie.” Crezuse că asta era valabil şi pentru el, ţinând seama de felul în care evoluaseră după divorţ relaţiile lui cu femeile, pe care le întâlnea, le iubea şi le părăsea. Dar înainte de a se căsători, îşi dorise o relaţie serioasă. Era un bărbat de casă, ori cel puţin aşa îşi închipuise. După ce începuse să lucreze sub acoperire, totul se schimbase. Divorţul. Izolarea. Un păienjeniş de minciuni. Şi, în cele din urmă, întrebarea dacă alegerea pe care o făcuse corespundea adevăratelor sale dorinţe. Dacă nu cumva făcuse o mare prostie sacrificându-şi viaţa, cândva atât de bună, pentru o credinţă pe care nu i-o

împărtăşea aproape nimeni.

— De ce urăşti avocaţii? îl întrebă ea, cu vocea sa răguşită atât de seducătoare.

El rânji.

— Cu ce echivalează o mie de avocaţi pe fundul unui lac?

Ea clătină uşor din cap.

— Cu un bun început. E veche, Jeff. Mă aşteptam la ceva mai mult din partea ta.

— Bine, uite încă una… Doi avocaţi merg prin pădure şi dau de un urs fioros. Primul avocat îşi deschide servieta, scoate o pereche de tenişi şi îi încălţă. Al doilea avocat îi spune: „Eşti nebun. N-o să reuşeşti să alergi mai repede decât ursul”. Primul avocat zâmbeşte larg: „Nici nu e nevoie. Trebuie doar să alerg mai repede decât tine.”.

Ea schiţă un surâs.

— Recunosc că suntem practici.

— De ce nu se duc avocaţii la plajă?

— Pentru că nu pot scăpa de câini şi pisici care vor să-i îngroape, răspunse Beth şi ochii îi străluciră. Avocaţii ştiu toate bancurile despre ei. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Pari să ne urăşti mai tare decât ceilalţi. Ce ţi-am făcut?

— V-aţi însurat cu mine, răspunse el prompt. Soţia mea e avocată.

— Eşti însurat?

— Scuze. Am vrut să spun că fosta mea soţie e avocată.

— Ah, deci eşti divorţat.

— Divorţat şi fericit. Deşi la început mi-a fost greu să accept situaţia. Dar acum îmi dau seama că nu ne potriveam. M-a părăsit când am demisionat din FBI. Nu eram cine credea ea… sau o scuză de genul ăsta. S-a recăsătorit şi s-a mutat în Minneapolis.

— Şi?

— Nu mai e nici un „şi”. Asta e tot. N-am avut copii, deşi eu mi-aş fi dorit. Aruncă o privire spre faţa ei amuzată. Te gândeşti că am dat-o în bară cu femeile, aşa cum ai păţit şi tu cu bărbaţii, râse el. Poate că ai dreptate.

— Unde ai crescut?

— Nici asta nu e prea interesant. Am mai aflat ceva despre tine. Îţi plac oamenii plicticoşi.

— N-aş spune că eşti un om plicticos.

— Cum zici tu. Ei, bine, am avut o copilărie obişnuită. Tatăl

meu a lucrat pentru guvern. În OSS[2], în timpul celui de-al doilea război mondial, apoi în CIA după înfiinţarea acesteia. A fost un fel de maestru al analizelor. Un om devotat muncii de birou, cu teancuri de dosare secrete pline de enigme, pe care trebuia să le descifreze. Între el şi mama exista o diferenţă de douăzeci de ani. Ea era tipul de casnică, numai că avea o adevărată pasiune pentru Labradori. Îi creştea pentru concursuri. Eu şi sora mea am copilărit la o mică fermă din Virginia, pe care i-a cumpărat-o tata mamei. Aveam acolo numai lucruri minunate – grădină de zarzavaturi, un leagăn dintr-un cauciuc vechi şi un iaz stăpânit de lebede negre.

Zâmbi pierdut în amintiri.

— Unde sunt acum?

Mâinile lui se încleştară pe volan.

— Părinţii mei? Au murit acum şapte ani. Tata s-a îmbolnăvit de leucemie. La patru luni după moartea lui, maşina mamei a fost strivită de un camion pe Beltway.

— Cred că a fost îngrozitor pentru voi toţi. Îmi pare tare rău.

El dădu din cap.

— Tata a zăcut la pat un an de zile, iar mama nu a putut trăi fără el. A fost incapabilă să se adapteze schimbărilor survenite în viaţa ei. Şovăi, amintindu-şi de dezamăgirea pe care o provocase familiei prin faptul că părăsise FBI-ul pentru a se face ziarist, o meserie, după părerea lor, mai puţin respectabilă. Se citea pe faţa ei. Probabil că nu fusese atentă la trafic. Mai devreme sau mai târziu, tot asta s-ar fi întâmplat.

— Şi sora ta?

— Locuieşte în Sierra cu familia ei. N-am mai vorbit de mult cu ea.

Se simţi iar dezamăgit de el însuşi. Moartea tatălui său îl afectase destul de rău, apoi sora lui îl învinovăţise pentru accidentul mamei lor. Revoltat şi plin de durere, îi răspunsese cu aceeaşi monedă.

Merseră o vreme în tăcere.

— Unde ai făcut şcoala? îl întrebă ea.

Îi povesti despre Harvard şi diploma de absolvire, despre masteratul în studii regionale pe care îl studiase la Universitatea din Londra, concentrându-se asupra Blocului de Est şi asupra Uniunii Sovietice, apoi cum situaţia lui părea să se fi stabilizat în

[2] Abreviere de la *Office of Strategic Services* – Biroul de Servicii Strategice.

momentul în care intrase în Birou. Ascultându-l vorbind despre visele lui, despre dragostea lui pentru America şi dorinţa de a o servi, avu un sentiment ciudat despre ea însăşi, ca şi cum din viaţa ei lipsea ceva.

— Am obosit să vorbesc despre mine, zise el în cele din urmă. Ce-ar fi să spui şi tu ceva despre tine? Tu eşti cea cu lucruri interesante de povestit.

— Serios? Tu ştii mai bine. Mi-aţi răscolit tot trecutul, domnule reporter.

El râse.

— Copilul însoritei Californii. Cum a fost?

Ea zâmbi cu indiferenţă.

— Mult soare. Călătorii. Disneyland. Veri minunate pe plajă.

— Asta e tot?

— Păi, cam asta ar fi.

— Ce mincinoasă! Să vedem... fiica unuia dintre cei mai duri avocaţi de drept penal din Los Angeles şi a uneia dintre cele mai aprige agente imobiliare. Ce mai părinţi! Îmi închipui că domnea o atmosferă relaxată la tine acasă.

Refuză să se lase provocată.

— Au fost şi asemenea clipe.

El se încruntă.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta.

Era o constatare.

— Eşti perspicace. Cred că avem lucruri mai importante de discutat, nu-i aşa?

Îşi întoarse privirea de pe şosea şi o privi cu atenţie. Se uita pe geam, prefăcându-se că e absorbită de peisaj. Faţa ei era impasibilă.

— E vorba de părinţii tăi, nu-i aşa?

Ea fu străbătută de un fior.

— A omorât-o, spuse el încet. În ziare s-a scris că a avut loc un accident şi că el a fost atât de distrus, încât s-a împuşcat după Câteva zile. Se certau adesea? De asta nu vrei să vorbeşti despre ei? întrebă el şi o privi din nou.

— Eşti foarte meticulos, recunosc. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Am supravieţuit.

— Doar atât.

Ea clipi încet, cu un aer îngândurat. Oftă şi dădu din cap.

— Bine, o să-ţi spun. Nu e foarte interesant sau misterios. Părinţii mei s-au iubit foarte mult. Jack Cuţitarul şi Regina Janet,

un cuplu strălucitor, ca în filme. Când nu lucrau, îşi petreceau tot timpul împreună. Eu eram a cincea roată la căruţă.

— Crescută de guvernante.

— Da, guvernante foarte bune. Tata şi-a făcut timp să-mi dea lecţii de tir şi să mă ia din când în când la birou, apoi la tribunal. Îmi plăcea la nebunie să-i ascult pledoariile. Mama a avut grijă să am tot ce îşi putea dori un copil, inclusiv o mulţime de păpuşi, o trusă de scule, lecţii de skateboard şi o bicicletă nouă în fiecare an. Moartea ei s-a datorat într-adevăr unui accident.

Se opri şi îşi strânse buzele, cu privirea îndurerată.

— Veneau de la o petrecere… amândoi beau foarte mult. Mama spunea că din cauza stresului în care se aflau tot timpul. Tata conducea în noaptea aceea. Când au ajuns acasă, mama a coborât din maşină şi a luat-o prin spatele acesteia ca să intre în casă. Tata era aşa de beat, că a băgat maşina în marşarier şi a apăsat pe acceleraţie. A intrat în ea şi a strivit-o de zidul de cărămidă care împrejmuia aleea. A murit în câteva minute.

Îşi încrucişă mâinile pe genunchi şi îşi plecă fruntea.

— Cred că a fost oribil. Îmi pare rău, Beth. Vorbesc serios. Nu trebuia să fiu atât de insistent.

Ea dădu din umeri şi îşi şterse ochii cu degetele tremurătoare.

— Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva când am auzit un urlet înspăimântător. Era tata. L-am auzit, chiar dacă dormeam buştean în dormitorul meu din celălalt capăt al casei. Îşi pierduse minţile de durere. A venit poliţia, i-au făcut alcoolemia şi au constatat că avea de trei ori mai mult alcool în sânge decât e permis. Era beat mort. Au vrut să îl acuze de omor prin imprudenţă, dar s-a sinucis. Nu putea trăi fără ea.

— Câţi ani aveai?

— Optsprezece. Din acel moment, totul s-a schimbat pentru mine. *Eu* m-am schimbat. Nu mi-a mai plăcut modul meu frivol de viaţă de dinainte, aşa că am încetat să mă mai duc la petreceri, am început să studiez şi am hotărât să fac ceva în viaţă.

— Ca să fie mândri de tine.

Ea încuviinţă în tăcere. Jeff se gândi cât de greu îi fusese probabil să-şi piardă ambii părinţi la o vârstă fragedă. El cel puţin era adult când muriseră ai lui.

— Amândoi ar fi foarte mândri de tine, spuse el şi îi zâmbi nesigur. În ciuda părerii mele preconcepute despre avocaţi, am impresia că tu eşti foarte bună. Se opri privind-o cu atenţie, să

vadă dacă nu mersese prea departe. Poate chiar cumsecade. Să îndrăznesc să spun… onestă? Cred că ar fi prea mult. Un *avocat onest…* nu există cumva o lege care interzice asta?

Ea râse încet.

— Avocaţii fac legile, aşa că sunt sigură că te înşeli.

Luă un şerveţel din poşetă şi îşi şterse nasul cu zgomot.

— Dar am auzit că „avocat onest” ar fi un oximoron, spuse ea uitându-se la el surâzătoare. Ceva în genul unui „ziarist obiectiv”.

— *Touche* din nou.

— Mulţumesc, Jeff. Am trecut amândoi prin clipe grele. Totuşi, te pricepi să ridici moralul unei femei.

Se aşeză mai bine în scaun lângă el şi îşi concentră şi ea atenţia asupra autostrăzii aglomerate. Mergeau spre nord, iar drumul părea o adevărată cursă cu obstacole. Beth încercă să se relaxeze. În timp ce se apropiau de Munţii Catoctin, ea îşi drese vocea şi îl privi posomorâtă.

— M-am tot întrebat… ce anume ţi-a trezit bănuieli în privinţa lui Berianov, Iurimengri şi Ogust atunci când i-ai interogat?

El se gândi la perioada aceea.

— Cred că la început m-am ghidat numai după instinct. Păreau să fie în afara oricărei suspiciuni, recunosc. Şi Dumnezeu ştie că ne-au dat informaţii bune. Dar nu erau deloc îngrijoraţi de soarta lor, cum sunt transfugii de obicei. Oamenii aceştia se uită tot timpul peste umăr. Există şi astăzi persoane în Rusia care vor pieirea lor. KGB-ul i-a urât întotdeauna pe trădători, iar memoria acestei instituţii e prodigioasă. Mai sunt şi în zilele noastre ucigaşi plătiţi care vin aici să regleze conturi vechi. Din toate aceste motive şi din multe altele, majoritatea transfugilor şi-au schimbat identitatea.

— Deci cei trei nu păreau îngrijoraţi. Altceva?

— A mai fost şi o chestie de sincronizare. Ce ştii despre lovitura de stat din ’91?

— Doar ce am citit în ziare.

El dădu din cap atent la traficul din jur.

— După cum ţi-am mai spus, Berianov a fost şeful PDS-ului, departamentul de elită al KGB-ului pentru spionaj exterior. Totul se prăbuşea în jurul lui – imperiul aflat sub protecţia KGB-ului, autoritatea şi chiar statul însuşi. Iar preşedintele de atunci, Mihail Gorbaciov, părea să încuviinţeze destrămarea Uniunii Sovietice. Berianov ştia că trebuie să facă unele schimbări în PDS, pentru că ofiţerii săi erau recrutaţi de Occident. Aşa că a încercat să le

ridice moralul. Le-a spus oamenilor săi că nu mai luptau doar pentru marxism – leninism, ci şi pentru Maica Rusie…

— Ca să le trezească sentimentele patriotice.

— Exact. Dar lucrurile continuau să se înrăutăţească. În cele din urmă, un grup de comunişti radicali, în frunte cu Vladimir Kriucikov, directorul KGB-ului, l-a contactat pe Berianov. Acum trebuie să vorbim un pic despre amplasarea instituţiei. Vezi tu, PDS-ul îşi avea sediul în apropiere de Moscova, într-un orăşel numit Iasenevo. Kriucikov şi oamenii săi i-au cerut în secret lui Berianov să maseze forţele PSD-ului lângă Kremlin pentru a asigura succesul militar al loviturii de stat prin care doreau să recâştige ţara.

— Berianov a acceptat?

— Da, fără nici o ezitare. Şi-a trimis agenţii la Moscova pentru a-l ţine la curent cu mersul evenimentelor, apoi îi raporta lui Kriucikov tot ce aflau. A ordonat şi unităţii paramilitare a PSD-ului să ocupe clubul KGB-ului din Moscova şi să se pregătească de acţiune. Intenţiona să-i folosească pentru anihilarea reformatorilor care se aliau în jurul unei noi forţe politice – Boris Elţîn. Capturarea lui Gorbaciov de către radicali a marcat începutul loviturii de stat. Berianov aştepta un semnal din partea lui Kriucikov, dar acesta nu l-a mai sunat. N-a mai sosit nici un ordin. În final, Berianov a luat o hotărâre grea – le-a cerut oamenilor săi să se retragă, fiindcă lovitura eşuase.

— De ce? întrebă ea. Cum a eşuat?

— După spusele lui, autorilor pudurilor le lipsea o orientare clară. Nu a existat nici o singură personalitate care să aibă curajul de a-şi asuma răspunderea pentru declanşarea evenimentelor. Cutremurător e faptul că Berianov a recunoscut deschis în faţa noastră că, dacă ar fi primit ordine să folosească armele, s-ar fi supus. Dacă autorii puciului ar fi utilizat forţa ce le stătea la dispoziţie, ar fi ieşit învingători. În consecinţă, ar fi reîntronat regimul comunist în Uniunea Sovietică şi războiul rece ar fi izbucnit cu şi mai multă înverşunare.

— Slavă Domnului că nu s-a întâmplat aşa. Deci Berianov e un patriot devotat Uniunii Sovietice.

— Da. A urmat apoi succesul rapid al celor trei în Statele Unite.

Ea dădu din cap.

— Par să fi avut o organizaţie bine pusă la punct aici.

— Sau la Moscova. Ori în ambele locuri. Berianov a luat prin

surprindere FBI-ul şi CIA printr-o dezvăluire remarcabilă, pe care n-ar fi făcut-o dacă ar fi avut de gând să se întoarcă.

— Despre ce e vorba?

— Aldrich Ames. Ne-a spus că Rick Ames e un agent dublu bine înrădăcinat, care a adus prejudicii serioase spionajului american.

— Dar credeam că…

— Nimeni nu ştie că informaţia provine de la un imigrant. Nici Biroul, nici Agenţia nu au vrut să dezvăluie acest amănunt jenant. Au considerat că e mult mai bine ca Maria sa Publicul să creadă că noi l-am dibuit. Bineînţeles că Berianov n-a suflat un cuvânt pentru că prin această dezvăluire şi-a câştigat nu numai libertatea proprie, dar şi pe aceea a amicilor săi. De zece ani încerc să descopăr ce pun ei la cale de fapt. Acum s-ar putea să mă apropii de capătul drumului. Dar nu mă aşteptam ca între timp să dau peste tine.

Ea dădu din umeri.

— Asta e specialitatea mea – să stric planurile celorlalţi. Ştii cu cine lucrează aici? Trebuie să fi avut şi alţi colaboratori.

— Dacă şi-au pregătit succesori, nu ştiu cine sunt aceştia. În cazul în care Berianov e implicat în moartea lui Ogust şi a lui Iurimengri, probabil că i-a eliminat pentru a prelua comanda în întregime. Sper să găsim vreun indiciu la ferma de vaci din Pennsylvania, spuse el şi rămase o clipă pe gânduri. Asta îmi aminteşte de Caleb Bates. Mă tot întreb ce-o fi cu el. De ce să fie ascunse facturile lui Bates de la clubul său de vânătoare din Stone Point, Virginia de Vest, în casa lui Berianov din Washington?

— N-are nici un sens, numai dacă nu cumva Berianov plătea facturile. La urma urmelor, ai spus şi tu că a devenit un om de afaceri cu acte în regulă, spuse ea şi se opri brusc. Dumnezeule! Asta s-ar putea să fie important. Parcă s-ar fi întâmplat cu ani în urmă, dar de fapt e o chestie recentă: am primit un mesaj de la o prietenă, referitor la HanTech Industries.

Îi vorbi despre contractul râvnit de Michelle pe care reuşise să pună mâna HanTech.

— Din câte spune prietena mea, Caleb Bates e unul dintre noii proprietari secreţi ai HanTech-ului. El deţine de fapt pachetul majoritar de acţiuni. Toţi ceilalţi au nume ruseşti, iar unul dintre ei este fiul directorului Minatomului. Dar şi ceilalţi au legături strânse cu Minatomul.

— Ministerul rus al energiei atomice? fluieră el. Arme nucleare. Asta e o chestie de anvergură.

Ea dădu aprobator din cap.

— Prietena mea zice că HanTech cumpără în secret uraniu pentru arme nucleare din ţările lumii a treia şi îl trimite înapoi în Rusia, spuse ea şi se cutremură. M-am întrebat atunci de ce vrea Rusia să intre din nou în posesia uraniului îmbogăţit înainte de a ni-l vinde nouă, pasămite ca să ne asigure că nu va mai fi folosit niciodată într-un război. Dar acum văd lucrurile în altă lumină. Dacă Berianov complotează ceva… poate că are legătură cu actul terorist despre care ţi-a spus şeful tău.

— Continuă, o îndemnă el contrariat.

— Caleb Bates deţine pachetul majoritar de acţiuni în HanTech. Deci el are cuvântul hotărâtor în faţa unui grup de ruşi care deţin şi ei un mare număr de acţiuni. Poate că asta este organizaţia la care ne gândeam.

— Îţi aminteşti numele lor?

— Câteva.

Îi spuse şase nume, apoi îi adăugă şi pe cei despre care ştia că au legături cu Minatom şi Uridium.

El păli.

— Recunosc patru nume. Doi sunt rude cu oligarhi, unul este fratele generalului Kripinski, iar socrul celui de-al patrulea e comandantul a ceea ce a mai rămas din marina militară rusă.

Ea rămase tăcută o vreme.

— Dar Bates e nume american. Sau britanic. De ce s-ar afla un american sau un britanic la cârma unei afaceri în care sunt angrenaţi numai ruşi? Doar dacă… poate că şi Caleb Bates e un emigrant sovietic, care a decis că e mai bine să îşi ia o identitate falsă menită să-i asigure protecţia. Prin urmare, „Caleb Bates”, un american cu interese serioase în Rusia.

— E posibil, spuse el şi stomacul i se strânse brusc când îşi aminti un amănunt… Cu mulţi ani în urmă, KGB-ul a înfiinţat o tabără clandestină de antrenament în Munţii Urali, lângă Moscova. Şi-a trimis acolo cei mai talentaţi recruţi pentru a se iniţia în tainele spionajului. Arăta exact ca un oraş american tipic – cu o stradă principală mărginită de copaci, bibliotecă, judecătorie, plus toate celelalte: maşini noi şi mai vechi, mâncare, muzică şi filme. Ziare ca *The New York Times, Los Angeles Times* şi *The Washington Post* erau livrate săptămânal, dar împărţite zilnic, ca şi cum cei de acolo trăiau cu adevărat în

Statele Unite. Singura limbă care se vorbea era engleza cu accent din Vestul Mijlociu. Studenţii învăţau tot soiul de lucruri, începând cu felul nostru de a mânca şi terminând cu târguielile într-un supermarket. Mai existau şi alte tabere de instruire pentru spionii care urmau să plece în misiune în Franţa şi Marea Britanie. Uneori, studenţii trăiau în asemenea pseudo oraşe un an sau mai mult, cât era nevoie, până ajungeau să se confunde cu un băştinaş al respectivelor locuri.

— Doamne, n-am mai auzit de aşa ceva.

— Nici nu trebuia să auzi. Nu uita că era pe vremea războiului rece şi autorităţile nu voiau să se afle ce se întâmplă şi să se creeze panică. Oamenii ar fi început să se uite mai atent la vecinii lor, la profesorii copiilor şi chiar la primarul oraşului şi să se întrebe... Oare este comunist?

Ea se strâmbă.

— Ai dreptate. O mare vânătoare de comunişti. S-ar fi putut întâmpla, fără doar şi poate. Am avut şi noi asemenea tabere secrete de antrenament pentru spioni ce urmează să fie trimişi în Uniunea Sovietică?

— Cum să nu. Şi în Polonia şi în Cehoslovacia, ca şi în alte ţări din spatele Cortinei de fier. Agenţii noştri au trimis o mulţime de informaţii strict secrete.

Ea se înfioră.

— Şi toate astea făceau parte din războiul rece.

— Exact.

Trase maşina pe dreapta şi se întoarse spre ea. Respiră adânc, furios pe sine însuşi. Ar fi trebuit să vadă conexiunile mai devreme, iar acum când le descoperea, se gândea cu groază la implicaţiile tuturor acestor lucruri.

— Mai e ceva, spuse el pe un ton aspru. Punctul unu: când am fost în orăşelul acela din Virginia de Vest ca să întreb de Berianov, l-am descris ca pe o persoană ce vorbea cu accent rusesc. Toţi trei – Berianov, Iurimengri şi Ogust – aveau un accent pronunţat atunci când i-am interogat. Mai târziu, când le-am luat interviuri pentru ziar, vorbeau engleza mai bine, dar inflexiunile ruseşti încă nu dispăruseră. Am presupus că engleza lor se perfecţionase pentru că trăiau aici. Asta presupun că era valabil pentru Iurimengri şi Ogust, dar nu neapărat şi pentru Berianov. Acum că mă gândesc mai bine, îmi amintesc că alţi emigranţi ne-au spus că Berianov lucrase sub acoperire în America. De aici aş deduce că s-a antrenat probabil în tabăra

americană construită de sovietici.

— Deci te păcălea. Probabil că putea să vorbească fără nici un fel de accent. Da, e logic. Care e punctul doi?

— Cutia cu farduri pe care am găsit-o în break. Lunetistul care a încercat să te omoare era expert în deghizare. Punctul trei mă duce înapoi la ideea ta, care m-a făcut de fapt să meditez la toate astea – că Bates ar putea fi un transfug rus speriat, care şi-a luat o identitate falsă. Punctul patru se referă la ceea ce ţi-am spus despre fotografia lui Caleb Bates pe care am văzut-o în săptămânalul din Stone Point – mi se păruse că avea un aer familiar, dar nu ştiam de unde îl cunosc.

— Îmi amintesc, se încruntă ea. Unde vrei să ajungi?

Trăsăturile lui deveniseră ca de granit în timp ce privea peste umărul ei.

— Punctul cinci: nu avem nici o probă concretă că Alexei Berianov a murit. E doar un raport. Nici un om de-al nostru nu i-a văzut cadavrul…

Beth simţea că perfidia situaţiei îi taie respiraţia.

— Nu vorbeşte cu accent rusesc. Are acces şi probabil se pricepe foarte bine la deghizare. Ne cunoaşte foarte bine obiceiurile. Berianov s-ar putea să fie în viaţă…

El dădu din cap întunecat la faţă.

— În climatul de corupţie care domneşte la Moscova nu i-ar fi fost greu să îşi însceneze moartea. Dacă s-a întâmplat aşa, Berianov nu numai că trăieşte, dar se află aici. Şi dacă faţa şi corpul său ar fi fost umflate cu ceva, cred că ar fi arătat exact ca Bates pe care l-am văzut în fotografia din ziarul din Stone Point.

— Crezi că Berianov e Bates?

— Da. Asta ar explica de ce nu am reuşit să dau de el săptămâni întregi. S-a ascuns în spatele unei noi identităţi, aceea de proprietar bogat al unui club de vânătoare.

Scutură din umeri încercând să se calmeze.

— Ajung astfel la punctul şase. Suntem hăituiţi de un grup bine organizat de criminali, dintre care mulţi vorbesc cu accent rusesc. Şi punctul şapte: în Stone Point mi s-a înscenat o crimă. Probabil că venirea mea la Stone Point a fost lovitura finală dată răbdării lui Berianov. Eram prea aproape şi a considerat că trebuie să mă scoată din joc.

— Deci grupul care e pe urmele tale… şi ale mele… pare să fie al lui Berianov. Ceea ce e de ajuns să bage în sperieţi pe multă lume, inclusiv pe mine. Fără îndoială că pun ceva la cale şi se

tem că suntem pe punctul de a-i descoperi.

— Da, actul terorist pe care şeful meu m-a rugat să îl investighez, spuse el şi chipul i se crispă din cauza îngrijorării. Dar despre ce este vorba? Când va avea loc şi unde?

33

Existau zile când o umbră neagră părea că pogoară asupra biroului directorului FBI-ului, Thomas Earle Horn. O procesiune a tuturor indivizilor duri şi perverşi întâlniţi în lunga sa carieră i se perinda prin faţa ochilor la sfârşitul unei zile marcate de crime şi violuri, corupţie şi spioni. Horn fusese poliţist, avocat şi judecător federal în Denver înainte să fie numit la Curtea de apel districtuală şi apoi director al FBI-ului. Văzuse toate tipurile de violenţă pe care o fiinţă umană le poate provoca alteia. Totuşi, în timp ce trecea în revistă feţele lor, i se păreau cu toţii – şi criminali şi victime – nişte suflete pierdute şi triste.

Şi în ziua aceea se simţea cuprins de o asemenea stare. Stătea dus pe gânduri în biroul său cufundat în semiobscuritate, el însuşi o umbră mare, cu gâtul gros, când consilierul în probleme de securitate naţională, Cabot Lowell, intră neanunţat pe uşa privată şi se îndreptă direct spre unul dintre fotolii. O clipă, lui Tom Horn i se păru că şi Cabot Lowell, care îl privea fix în timp ce se aşeza, era şi el un suflet pierdut.

Apoi îşi aminti cine era şi i se adresă cu răceală:

— Nu crezi că ar fi trebuit să suni înainte să dai buzna în biroul meu, Cabot?

— Ai cumva un agent sub acoperire care supraveghează comunitatea transfugilor sovietici? îl întrebă Lowell. Un individ care aparent a demisionat cu mare tam-tam din Birou acum zece ani, dar care a lucrat de fapt pentru voi în tot acest răstimp?

Luat prin surprindere, Tom Horn izbucni:

— Ştii foarte bine că nu pot şi nu vreau să îţi răspund la o asemenea întrebare, Cabot. Dacă ar fi adevărat, ar face parte dintr-o anchetă în curs de desfăşurare. Se aplecă peste masă spre consilier. Şi trebuie să-ţi spun că mă supără foarte tare faptul că îmi pui o astfel de întrebare.

— Regret, dar tot vreau un răspuns.

Horn studie faţa solemnă a lui Lowell, ochii de gheaţă din spatele ochelarilor fără rame şi gura subţire ca briciul.

— Serios? Şi de când se află activităţile acestui Birou în subordinea ta?

— Din ziua în care preşedintele ne-a desemnat pe mine şi pe

procurorul general să găsim cârtiţa ascunsă aici. Sau să stabilim că nu există nici una.

Întreaga procesiune de umbre şi suflete pierdute ce se perindaseră mai înainte prin faţa directorului dispăru ca prin farmec, fiind înlocuită de o furie neagră pe care de-abia şi-o stăpânea.

— *Ce anume* a făcut preşedintele?

Lowell îşi dădu pe spate o şuviţă de păr cărunt.

— A ordonat o anchetă din exterior a Biroului, spuse consilierul pe un ton ceva mai moale. Chestia asta cu cârtiţa durează de prea multă vreme, Tom, ştii bine. Exista cu mult înainte să fii numit director, ţin să adaug. E timpul să aflăm o dată pentru totdeauna dacă scurgerile de informaţii care ne-au periclitat operaţiunile au fost într-adevăr cauzate de o cârtiţă îngropată aşa de adânc, încât a rămas nedescoperită de Dumnezeu ştie câţi ani.

— Înţeleg, şuieră Horn. Şi ce legătură are un posibil agent sub acoperire de-al nostru cu cârtiţa?

— Credem că agentul e cârtiţa.

Tom ezită o clipă.

— Sper că aveţi dovezi. Şi la cine te referi mai exact când spui că „credeţi”?

— La Millicent Taurino, Don Chen şi la mine.

— Aha. Faci investigaţii pe cont propriu acum, nu?

Lowell nu îi răspunse.

— Dar aveţi nevoie de anchetatori adevăraţi. Din Birou.

Privirile celor doi se încrucişară în penumbra din biroul directorului.

— Ar trebui să-mi dau demisia, spuse Horn. Nici un director nu poate funcţiona în asemenea condiţii.

— Dar n-ai s-o faci. Vrei şi tu să găseşti cârtiţa la fel de mult ca noi, spuse Lowell cu un zâmbet strâmb. Ţie şi Biroului o să vă revină tot meritul, bineînţeles.

Horn analiză situaţia. Oferta era destul de tentantă.

— Aşa e şi corect, dacă ţinem seama de faptul că unul dintre oamenii noştri a făcut toată munca. Mai devreme sau mai târziu o să aflu cine a fost, ştii bine.

— Poate, dădu Lowell din umeri.

Soarta lui Eli Kirkhart nu-l interesa nici pe el, nici pe procurorul general. Preşedintele nu avea să afle niciodată, chiar dacă s-ar mai fi aflat la cârma ţării.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta cu privire la omul meu sub acoperire?

— Gândeşte-te puţin, spuse Lowell aţintind asupra lui ochii săi albaştri decoloraţi, la fel de necruţători ca aceia ai unui Mare Inchizitor în căutare de păcătoşi. Are acces direct la tine, nu-i aşa? Şi la toţi subalternii tăi care ştiu despre el. Asta ar însemna majoritatea, dacă nu toţi ofiţerii de rang înalt din Birou. Am dreptate?

— Da, mai mult sau mai puţin.

— Poate veni şi pleca oricând, fără să trebuiască să dea cuiva socoteală pentru prezenţa sa în clădire. În cazul cel mai rău, dacă ajunge să fie reţinut de agenţi care nu ştiu despre el, vei face totul să te asiguri că nu păţeşte nimic. Probabil că are un semnal codificat cu care îşi alertează supraveghetorul. Pe urmă ori i se dă drumul, ori e disculpat şi apoi eliberat.

— Situaţia e mult mai complexă. Dar să spunem că ar fi posibil. Să presupunem că un astfel de agent ar exista... Ce dovezi aveţi că el e cârtiţa?

Lowell se lăsă pe spate.

— Hai să nu ne mai ascundem după deget, Tom. Vorbim despre Jeffrey Hammond, fost agent special şi acum analist politic şi reporter la *The Washington Post*. Un om care are legături cu aproape toţi emigranţii KGB-işti şi care a contribuit probabil la demascarea multor agenţi dubli prinşi de către Birou. Un om aparent în conflict cu Biroul, dar de fapt beneficiind de întreaga ta încredere şi a încă unui număr mic de oameni. Vezi altă acoperire mai bună pentru o cârtiţă? O persoană pe care o vezi rareori, dar care e tot timpul prezentă şi, în ultimă instanţă, nu îţi dă socoteală decât ţie.

Horn amuţise. Fiecare cuvânt al lui Lowell despre Hammond îl lovise ca un ciocan. Era logic şi ar fi explicat scurgerea de informaţii pierdute şi invincibilitatea şi longevitatea cârtiţei. Dar nu putea fi Jeffrey Hammond. Nu credea asta. Fără îndoială că Lowell şi investigatorii săi erau pe calea cea bună... dar alergau după alt iepure.

Răspunsul care se contură în mintea lui Horn era mult mai şocant, dar îi dădu o satisfacţie amară, pe care avu grijă s-o mascheze. Presupunerile greşite ale lui Lowell despre Jeffrey Hammond îi dezvăluiră lucrurile într-o nouă lumină şi, brusc, avu o revelaţie în privinţa identităţii cârtiţei. Dăduse dovadă de-o viclenie diabolică în alegerea locului de unde acţiona. Dar nu

avea de gând să îi spună lui Lowell. N-o să ofere nimănui, nici măcar preşedintelui, această satisfacţie. Biroul – Biroul *lui* – îşi va rezolva singur problemele. Aşa stătuseră lucrurile întotdeauna şi aşa avea să fie şi pe viitor. Arboră o mimă gravă şi preocupată.

— S-ar putea să ai dreptate, Cabot. Toate piesele se potrivesc, dacă mă gândesc mai bine. Dar trebuie să fim siguri. E o chestiune serioasă. Avem nevoie de o dovadă imbatabilă. Pune-i pe oamenii tăi să continue ancheta asupra lui Hammond, iar eu îi voi alerta pe ai mei ca să ne asigurăm că n-o să mai facă nici un rău.

Cabot Lowell dădu din cap şi se ridică.

— Nu ştiu cât de imbatabilă va fi dovada, dar trebuie să punem capăt cât mai repede activităţilor lui.

— O vom face. Poţi să-l asiguri pe preşedinte că, de-acum încolo, cârtiţa nu mai are unde să se ascundă.

— Va fi mulţumit.

Uşa de la intrarea sa particulară se închise, paşii de pisică ai lui Cabot Lowell se pierdură pe hol, iar Tom Horn luă încă o hotărâre: avea să se ocupe personal de problema aceasta. O să facă el însuşi arestarea, exact cum proceda J. Edgar Hoover în vremurile de demult, dinaintea celui de-al doilea război mondial, conferind FBI-ului o aură legendară. Datora ceva trecutului, tuturor agenţilor şi agentelor din Birou care se sacrificaseră pentru libertatea Americii. Avea obligaţia de a-şi sluji ţara, iar acum i se ivise şansa să o facă.

În clipa în care soarele alunecă spre asfinţit, o căldură toropitoare se lăsă peste autostradă. Beth şi Jeff continuară să discute despre ameninţarea la adresa întregii omeniri pe care ar fi constituit-o un act terorist al lui Alexei Berianov în America. Jeff îi spuse că avertismentul venise de la un informator secret, pe nume Perez. Frustraţi şi îngrijoraţi, urmăreau cu atenţie celelalte maşini, să verifice dacă nu fuseseră reperaţi, dar nu văzură nimic care să le dea de bănuit pe şoseaua care şerpuia spre Munţii Catoctin.

Jeff opri la o staţie de benzină care avea şi un mic magazin alimentar, la nord de Thurmont, în Maryland. Aici veneau să se aprovizioneze locuitorii unei zone exclusiviste, populate de oameni înstăriţi din Washington ce dăduseră bani buni pentru a-şi construi vile departe de metropolă. Arţarii înfrunziţi aruncau umbre stranii asupra benzinăriei în timp ce el umplea rezervorul

maşinii. Beth se duse înăuntru să cumpere provizii.

Remarcă imediat televizorul de pe perete, deasupra casei de marcat, fixat pe canalul CNN. Uitându-se cu coada ochiului spre ecran, puse repede în coş o bucată de brânză, o baghetă, fructe şi morcovi cruzi. Văzu într-o vitrină frigorifică cu delicatese borcănele mici de icre negre – erau de păstrugă, iar ea le prefera pe cele de morun alb, dar oricum asta era ce îi trebuia. *Caviar.* Fără să mai stea pe gânduri, înşfăcă un borcan şi se grăbi să plătească.

În clipa aceea, pe ecranul televizorului apăru poza lui Jeff. Genunchii i se înmuiară. Îi zâmbi cu toată gura tânărului din spatele casei.

— Bună.

Puse mâncarea pe tejghea şi întinse mâna după o pungă de hârtie. Faţa tânărului era plină de coşuri.

— Sunteţi de pe-aici? o întrebă în timp ce îi înregistra cumpărăturile.

Ochii îi luciră când se uită la ea şi aproape că îşi linse buzele. Ea zâmbi şi mai larg sperând să îi distragă atenţia de la ştiri.

— M-am mutat de curând în Thurmont. Lucrezi aici tot timpul?

— Sigur.

În timp ce băiatul îi întindea restul, imaginea de pe ecran se schimbă. Acum apăruse şi fotografia ei. *„... avocată recent concediată de la o prestigioasă firmă de avocatură din Washington, D.C. Un martor declară că a văzut-o împuşcând un bărbat în Georgetown. Victima era un turist din Miami, după cum reiese din permisul de conducere pe care-l avea asupra sa. Nu a fost găsită nici o armă. Convey se pare că a fugit împreună cu Jeffrey Hammond, într-o maşină break galbenă Plymouth din 1987. Declaraţii contradictorii...”*

Mâna băiatului, ţinând încă banii, se oprise în aer. Ochii i se căscară de uimire şi se întoarse spre ea.

— Tu eşti?

— Nu vorbi prostii.

Luă repede restul şi cumpărăturile şi ieşi în grabă din magazin. Inima bătea să îi spargă pieptul. Nu avea să se termine niciodată? Ea şi Jeff vor fi hăituiţi toată viaţa?

Imediat ce urcă în Ferrari, Jeff ambală motorul. Soarele coborâse şi mai jos la orizont, aprinzând crestele munţilor. Începură să mănânce, iar ea îi povesti ce văzuse la ştiri. Se obişnuise atât de mult să se uite cu atenţie în jur ca să detecteze

un potenţial pericol, încât devenise un gest automat.

— Ai luat caviar? întrebă Jeff reprimându-şi un zâmbet. E o extravaganţă din partea unor fugari, nu crezi?

— Ai dreptate. Ştiu că pare un gest deplasat, dar mi-a fost poftă. O poftă teribilă, explică ea în silă. Nu obişnuiesc să fac cumpărături sub imperiul momentului.

— Mulţumesc, oricum. Au fost bune.

— Mulţumeşte-i lui Mihail Ogust, zâmbi ea. În anumite privinţe, avea gusturi bune.

Jeff o privi cum îşi înghiţea pastilele.

— Trebuie să le iei la intervale regulate, nu? Par o mulţime.

— Nu sunt chiar aşa de multe. Putea fi mai rău.

Era un fapt ce făcea parte din viaţa ei. Dintr-o dată simţi nevoia să îi vorbească despre asta, dar se temea. Reacţia lui avea să fie grăitoare.

— Pastila asta albastră cu maro e Cellcept, îi explică ea.

Reduce riscul respingerii unui corp „străin”. În cazul de faţă, e vorba de noua mea inimă. Mai iau şi Cytovene – pastila asta verde. Ajută la prevenirea bolilor. Mai iau Prednison, un antiinflamator şi Prograf, imunostimulator. La acestea se adaugă coenzima Q10, uleiul din seminţe de in, vitamina E şi acidul alfa lipoic. Nu sunt chiar aşa de multe.

Până când medicina avea să mai facă progrese, era nevoită să ia medicamentele acestea sau altele la fel de tari, tot restul vieţii. Dar nu mai conta. Ascultă încântată bătăile ritmice ale inimii ei, gândindu-se la Mihail Ogust şi la influenţa pe care o exercitase asupra ei. Se întrebă dacă avea să-şi găsească vreodată liniştea. Dar rosti în gând şi câteva vorbe de mulţumire pentru el şi familia lui. Ei fuseseră cei care îi redaseră viaţa.

— Transplantul şi medicamentele te-au făcut să priveşti cu teamă viitorul? o întrebă Jeff direct.

— Te interesează dacă pot duce o viaţă normală, însă am impresia că ceea ce facem acum depăşeşte limitele normalului. Cel puţin în ce mă priveşte. Şi par să fac faţă.

— Excepţional de bine, o asigură el. Dar medicamentele astea au efecte secundare periculoase, mai ales dacă sunt luate pe termen lung.

— Vrei să spui că, dacă nu fac infarct, aş putea să mor din cauza unui efect secundar. Ai dreptate. Risc să mă îmbolnăvesc de rinichi, hipertensiune, diabet, anemie, enumeră ea indiferentă. Am să fac tot posibilul ca să-mi menţin sănătatea şi

n-o să mă gândesc la efectele secundare. Între timp, sper ca ştiinţa să vină cu soluţii mai bune pentru cei cărora li s-a transplantat un organ.

Se simţea stânjenită din cauza acelor întrebări pe care ea încerca să le evite.

— E o atitudine pozitivă. Şi eu aş face la fel.

Observă că nu se simţea în apele ei şi se întrebă dacă va avea parte de o viaţă lungă – asta în cazul în care supravieţuia necazurilor actuale.

— Te deranjează faptul că sănătatea mea e sub semnul întrebării? îl chestionă ea. Eu nu mă gândesc prea mult la asta. Iau lucrurile aşa cum sunt. Te înţeleg dacă te deranjează. Probabil că în locul tău aş pune şi eu aceleaşi întrebări.

Pe faţă i se aşternuse o expresie impenetrabilă, frumuseţea fiindu-i ascunsă în spatele unei măşti impersonale. De bună seamă că aşa arăta când interoga partea adversă. Sau poate că acesta era aerul pe care îl arbora într-o sală de conferinţe unde îşi întâlnea pentru prima oară oponenţii. Îşi ridicase un zid de apărare şi o făcuse repede şi în mod automat. Asta îl bucură. Respiră uşurat. Voia să păstreze distanţa. Fanteziile erau una, iar viaţa adevărată – cu totul altceva.

— Cred că ţi-a fost greu să stai în spital şi să aştepţi transplantul.

— Bineînţeles. Mai ales când îţi dai seama că trebuie să moară cineva ca să supravieţuieşti tu. Asta îţi afectează sufletul. Să profiţi de moartea cuiva în vreme ce şi tu eşti pe punctul de a-ţi lua rămas-bun de la viaţă pare… imposibil. De neconceput. Şi totuşi, instinctul de conservare este extraordinar de puternic.

El nu ştiu ce să spună. Mai merseră câţiva kilometri spre nord, apoi ea insistă să treacă la volan.

— Eşti obosit, Jeff. Se vede pe faţa ta. Nu ştim ce ne aşteaptă acolo. E mai bine pentru amândoi dacă dormi puţin.

Avea dreptate, aşa că trase pe dreapta şi schimbară locurile. Ea porni mai departe uitându-se după maşinile de patrulare, în vreme ce el căzu într-un somn agitat.

La nord-est de Washington, în Silver Spring, Maryland, un bărbat subţire se plimba dintr-un capăt în altul al camerei de hotel, dezorientat şi îngrijorat, încercând să-şi reprime furia ce-i dădea târcoale. Se îndreptă spre laptop-ul de pe noptieră şi se conectă din nou la Internet. Trimise un e-mail codificat la Kremlin

şi se deconectă.

Fumând nervos, continuă să se plimbe prin cameră. Într-un târziu, scoase o sticlă de Miller Lite din mini-bar. Desfăcu capacul şi luă o înghiţitură bună. Îi plăcea berea americană. Îi lipsea tăria, dar simţea că înţelege mai bine felul de a gândi al americanilor când le bea berea. Ce popor curios, dispus să renunţe la gust pentru a reduce numărul caloriilor! Prea multă mâncare în America! O foamete bună i-ar lecui de superficialitate.

Se prăbuşi în scaunul de la birou, îşi stinse ţigara Camel şi aprinse imediat alta. Se uită la ceasul pe care îl purta la încheietura mâinii drepte deasupra unei mici cicatrice albe. Era un ceas rezistent la apă, cu cadran digital fosforescent, cronometru şi minutar. Când lucra, putea să îl ascundă sub mâneca puloverului, ca să nu fie văzut.

Timpul îl presa. Agitat, se uită la maldărul de hârtii de pe birou. Conţineau informaţii despre Caleb Bates, Alexei Berianov, Anatoli Iurimengri, Mihail Ogust, Beth Convey şi Jeff Hammond. Îşi verifică din nou e-mail-ul. De data asta primise un mesaj. Răspunse imediat, lovi cu pumnul în birou, se ridică şi ieşi grăbit.

Luând-o la stânga pe o altă autostradă din Pennsylvania, Beth trecu în revistă Gettysburgul, remarcând absenţa urbanismului propriu Philadelphiei sau Pittsburghului. Vechiul centru agricol arăta şi acum la fel ca în 1863, când Nordul şi Sudul duseseră cea mai sângeroasă bătălie din istoria Americii. Scăldate în lumina violetă a amurgului, livezile îngrijite, pâlcurile de copaci şi casele vechi erau străjuite de câmpuri cu pământ fertil de Piedmont. La orizont se profilau crestele dantelate ale munţilor. Licuricii sclipeau pe marginea drumului şi mai departe, pe câmpuri şi în păduri.

În cele din urmă, Beth îl trezi pe Jeff.

— Aproape că am ajuns.

Urmând indicaţiile din anunţ, o luă spre sud pe Emmetsburg Road. Trecură pe lângă ferma preşedintelui Dwight D. Eisenhower şi îşi continuară drumul spre sud, lăsând în urmă terenurile agricole.

— S-a întâmplat ceva cât am dormit? întrebă el.

— A fost linişte. Mă tot întreb ce vom găsi. Poate că am făcut prea multe speculaţii. S-ar putea ca un cuplu cumsecade de bătrâni din Buffalo să fi cumpărat ferma şi să trăiască acolo cu nepoţii şi o cireadă de vaci de lapte.

— M-am gândit şi eu la asta. O să ne lămurim în curând.

— Pe de altă parte... Pe alei se aflau stâlpi cu numerele caselor. În timp ce le citea, continuă: Cândva, unul dintre clienţii mei mi-a spus: „Voi, americanii, sunteţi ca nişte căţei de salon. Noi, ruşii, suntem câini de stradă.” într-un fel, avea dreptate. Şi-am exersat deprinderea de a supravieţui.

Jeff dădu aprobator din cap.

— Brejnev a înrăutăţit lucrurile. În anii ’70, infractorii au început să se organizeze, dar guvernul n-a luat nici un fel de măsuri. Asta le-a întărit tuturor convingerea că, dacă scapi basma curată, înseamnă că n-ai făcut nimic rău. Acum toată lumea se întreabă de unde a apărut mafia rusească.

— Totuşi, Uniunea Sovietică şi-a educat oamenii. Din câte am văzut în meseria mea, ruşii se descurcă în orice situaţie. Şi nu se împiedică de chestiuni cum ar fi rasa, religia sau apartenenţa etnică. Important e să câştigi bani. Sunt dispuşi să facă afaceri cu oricine. Un fel de toleranţă bazată pe profit.

— Dar uneori împing lucrurile prea departe – atunci când fac afaceri cu criminali, de exemplu. Dar în parte e vina noastră. Am ignorat nişte puncte nevralgice, mizând pe faptul că statul rus va accepta automat schimbările, când de fapt birocraţia domnea peste tot, fiind înnămolită în corupţie, incompetenţă şi lupte politice interne.

— Ai dreptate. După şaptezeci şi patru de ani de comunism, nu puteau să producă peste noapte un Alan Greenspan, un Robert Rubin sau un alt maestru al economiei de piaţă.

— Îmi amintesc de finanţiştii noştri care stăteau la Moscova câte trei săptămâni ca să le ofere consultanţă, spuse Jeff. Eram atât de naivi, de entuziasmaţi şi optimişti, încât credeam că nişte injecţii masive de know-how american aveau să contracareze ignoranţa instituţionalizată, perpetuată de şapte decenii. Dacă FMI-ul şi Banca Mondială n-ar fi azvârlit Rusia pe piaţa liberă, lăsând-o să se descurce de una singură, poate că am fi construit mai întâi nişte baze solide, cum am făcut cu Germania după al doilea război mondial. Dar am fost presaţi de timp şi nici acum n-am înaintat prea mult.

— Asta îmi aminteşte de un client de-al meu de anul trecut. A înfiinţat două case de sănătate în Moscova, care au înregistrat profituri imense. După o vreme, căuta cu disperare noi acţionari. De ce? Pentru că majoritatea celor vechi fuseseră lichidaţi de mafie.

— Am să-ţi dezvălui o chestie şi mai şocantă. Unii dintre analiştii noştri în domeniul informaţiilor cred că Rusia a revenit la vechiul ciclu de dezintegrare şi fragmentare, care, de data asta, nu se va opri până când nu se va ridica un lider, probabil din rândurile armatei, care va reuni ţara prin forţă. Automat, gândurile mele se îndreaptă spre Berianov.

— Ai dreptate. Deşi nu e militar de carieră, a făcut parte din conducerea KGB-ului, ceea ce înseamnă că are destule contacte în armată şi în securitate.

Se opri citind adresa de pe un stâlp alb.

— Am ajuns la destinaţie.

Făcu semn cu capul spre stâlpul aflat pe autostradă, lângă un gard metalic terminat cu sârmă ghimpată în vârf. Deşi erau decorative, porţile păreau dificil de străpuns, iar gardul cu sârma ghimpată ascuţită punea şi mai multe probleme.

În timp ce treceau pe lângă porţi, ieşiră doi bărbaţi în jeanşi, jachete de dril şi bocanci şi dispărură pe drumul luminat de lună. Ea merse mai departe încă un kilometru, apoi se întoarse. Acum, cei doi bărbaţi stăteau într-o staţie de autobuz. Licuricii dansau în jurul lor. Îşi continuă drumul, trecu iar pe lângă fermă şi o luă în susul dealului.

— Hai să parcăm de partea cealaltă a dealului şi să ne întoarcem pe jos ca să ne aşezăm la pândă.

Ea trecu dincolo de creastă, unde nu mai puteau fi văzuţi de la fermă. Parcă la marginea drumului, iar el scoase un binoclu de noapte din cutia cu echipament de supraveghere a lunetistului. Se lăsase întunericul şi stelele sclipeau pe cerul nesfârşit. Temperatura scădea vertiginos şi aerul mirosea a pământ reavăn.

— Cât de bine te pricepi să foloseşti arma aceea? Mi-ai spus că ai luat lecţii de tir şi am constatat că ştii să tragi.

— Da, dar nu sunt mare specialistă. Ştiu să trag la ţintă şi am bun-simţ. Îmi cunosc limitele.

— Bun, dădu el din cap.

Porniră la drum prin noaptea întunecată. O clipă, ea se bucură că mergea alături de el, ca şi cum nu i-ar fi legat doar lupta pentru supravieţuire. El înainta cu paşi mari şi plini de graţie, ca un om conştient de resursele sale fizice. Dar îşi schimbase atitudinea faţă de ea. Se simţea copleşită de singurătate, un sentiment pe care îl cunoştea prea bine. De când îi spusese despre medicamentele ei şi despre implicaţiile unui transplant de

inimă, se retrăsese într-o lume a lui unde ea nu era invitată. Asta o durea. Oare tot restul vieţii avea să trăiască cu teama de transplantul pe care îl făcuse?

Jeff îi arătă un loc în spatele unui bolovan mare, care îi ferea de privirile celor din şosea. Se ghemui acolo şi el se aşeză lângă ea. Îl privi cum studia ferma prin binoclu. În aerul din ce în ce mai rece, căldura degajată de trupul lui era aproape palpabilă.

— Nici o mişcare, murmură el. Vacile au fost închise în grajd sau pe undeva. Clădirile exterioare nu sunt luminate. Dar e cineva în casa mare. Se vede lumină la două ferestre de la etaj şi la una de la parter, lângă uşa de la intrare.

Îi întinse şi ei binoclul. Ea privi cu atenţie de jur-împrejur, întrebându-se de unde îi pândea pericolul.

— Vezi ceva?

Îi descrise mulţimea de construcţii, lumina, absenţa vacilor şi a oricăror vehicule. Nimic în plus faţă de ce-i spusese el.

— Uită-te din nou la intrarea în fermă.

Ea scrută porţile ornamentate din fier forjat, stâlpii şi gardul din zăbrele metalice.

— Par solide. Ce-ai văzut?

— Uită-te la pinii amplasaţi de-o parte şi de cealaltă a porţilor.

Ea mişcă binoclul încet, privind cu atenţie printre acele unui pin tânăr.

— O cameră de filmat! exclamă ea. Încă una. Intrarea e supravegheată!

— Da. Nu am cum să-mi dau seama dacă există şi senzori de mişcare, dar înclin să cred că gardul şi porţile sunt prevăzute şi cu aşa ceva. Cei care locuiesc acolo acordă o mare atenţie propriei securităţi. Asta e tot ce putem observa la o primă privire, dar mie mi-a trezit interesul.

— Stai puţin! Văd o camionetă. Iese dintr-o clădire de la poalele dealului. Probabil un garaj.

Cercetă intrarea în clădire – destul de lată ca să încapă două maşini şi neobişnuit de înaltă pentru un simplu garaj. Imediat după ieşirea camionetei, uşa începu să coboare.

— Nu văd decât nişte faruri mişcându-se pe alee, spuse el.

— E ceva acolo. Oameni. Echipament. Greu de spus.

— Lasă-mă pe mine.

Îi întinse binoclul. El îl reglă repede şi cercetă clădirea.

— La naiba! Au coborât imediat uşa. Nu văd… Observi ceva? o întrebă în şoaptă.

Ea continuă să se uite spre clădirea luminată. Apoi înţelese ce voia să spună.

— Luminile s-au stins. Toate dintr-o dată. E imposibil ca toate becurile să se fi stins în aceeaşi secundă. Sau ca cineva să fi apăsat butonul unui comutator principal atâta vreme cât sunt oameni înăuntru. E ilogic.

El dădu aprobator din cap. Vorbea în şoaptă, amintindu-i de o cobră pregătită să atace.

— Pun pariu că lumina continuă să ardă în clădire.

— Dar cum e posibil? Lumina se strecoară pe la marginea ferestrelor şi uşilor şi prin crăpături. S-ar vedea o dâră cât de mică. Probabil că au perdele de camuflaj.

— Exact. Au reuşit să camufleze întreaga clădire. Mă întreb care o fi motivul.

Îi dădu iar binoclul să se uite şi ea. Beth îi aruncă o privire întunecată. În lumina lunii, părul lui era înconjurat de un halo strălucitor.

— Nu te duci acolo fără mine, îl avertiză.

El tresări, apoi rânji sardonic.

— Trebuia să mă aştept. Mă resemnez în faţa sorţii. Agitaţia crescu în timp ce priveau şi analizau situaţia. La intervale de circa jumătate de oră, ieşeau oameni din garaj. Uneori era doar câte unul pe motocicletă sau bicicletă. Alteori puteau fi văzuţi câte doi sau trei mergând pe jos, în maşini sau în furgonete.

— Nu intră nimeni, spuse el sumbru. E un exod. Dar unde dracu’ se duc cu toţii?

— Şi de unde ies de fapt?

Agitaţia ei crescu. Era aceeaşi energie pe care o simţise după transplant. Îl îndemnă în gând pe Mihail Ogust să plece. *E inima mea acum.*

— Data viitoare când o să iasă cineva pe jos, o să încercăm să-l capturăm. Trebuie să aflăm ce se petrece înăuntru.

34

Beth şi Jeff stăteau întinşi pe burtă în umbra gardului, destul de departe de poarta fermei ca să nu intre în câmpul vizual al camerelor. Pui de broască orăcăiau veseli. Aerul nopţii era încărcat de mirosul dulce al ierbii proaspete, încolţite. Dar Beth nu se putea bucura de acea atmosferă pastorală. Inima îi bătea cu putere. Când în sfârşit doi indivizi ieşiră pe porţile duble ale fermei, Jeff o atinse pe umăr şi îi şopti: „nu încă”. Ea dădu din cap, iritată că o bănuise de o asemenea nechibzuinţă.

Bărbaţii o luară în josul drumului spre staţia de autobuz, vorbind între ei pe ton scăzut. După ce trecură de ei, Jeff o atinse iar pe umăr. La unison, săriră în picioare şi o luară la fugă pe iarba de lângă şosea, ce le acoperea zgomotul paşilor. În clipa în care se apropiară, Jeff îl lovi cu încărcătorul pistolului Beretta pe individul din dreapta în zona carotidei. În acelaşi timp, Beth îi aplică o lovitură între omoplaţi celui din stânga, care căzu greoi. Deoarece primul îşi pierduse cunoştinţa, Jeff se întoarse şi îi apăsă pistolul în ureche celui de-al doilea.

Beth îl pipăi şi îi ridică jacheta.

— E înarmat.

Pistolul era băgat într-un toc în spate. Ea îl dezarmă.

— Ridică-te, îi spuse Jeff. Încet.

— Cine sunteţi? îi întrebă individul. Ce vreţi?

Ridicase vocea. Dar Beth detectă şi o undă de emoţie reţinută. Se ridică încet în picioare. Avea faţa lungă, fără mustaţă sau barbă, cu ochi negri apropiaţi, de-abia vizibili în întuneric. Privi în jos spre tovarăşul său, care începuse să dea semne de viaţă.

— Suntem doi oameni cu o mare problemă, îi spuse Jeff. Şi aceea o reprezentaţi voi doi. Cine sunteţi? Şi ce se întâmplă la fermă?

Beth îl percheziţiona deja pe cel căzut.

— Şi el e înarmat.

Trase un pistol de sub geaca acestuia, amplasat exact în locul unde îl avusese şi celălalt.

— De unde sunteţi – de la politie? îi întrebă individul. De la

ATF[3]?

Jeff nu-i răspunse la întrebare.

— Spune-ne ce ştii despre Caleb Bates şi Alexei Berianov. *Vî gavarite pa ruski?* Vorbeşti ruseşte?

— N-am înţeles ce-ai zis, mormăi dispreţuitor bărbatul. Ce limbă tâmpită mai e şi *aia?*

Dar tresărise la auzul numelui lui Caleb Bates şi parcă se înfiorase atunci când i se adresase în rusă. Se aplecă spre tovarăşul lui.

— Trezeşte-te, Chet. La naiba, trezeşte-te! Ne-au prins. Înţelegi, omule? Au pus mâna pe noi agenţii federali.

— Suntem mai răi decât agenţii federali, îl asigură Jeff.

— Du-te dracului! îi spuse individul aflat în picioare.

Cel doborât la pământ se rostogoli într-o parte, alb la faţă şi schimbă o privire atât de rapidă cu celălalt, încât Beth şi Jeff nu avură timp să reacţioneze.

— Nu! urlă Jeff.

Cel aflat în picioare se prăbuşi dând din mâini şi din picioare. Jeff încercă să deschidă gura celui de-al doilea, care intrase şi el în convulsii. Le apăru spumă la colţul gurii, iar trupurile li se arcuiră, apoi se zvârcoliră spasmodic. Feţele le erau deformate de o suferinţă îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Beth. Spune-mi ce să fac!

Jeff gemu şi se lăsă pe vine.

— Prea târziu.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă ea uitându-se la cei doi care rămăseseră nemişcaţi. S-a întâmplat aşa de repede. Ce au făcut?

El se aplecă şi mirosi faţa primului bărbat, apoi pe a celuilalt.

— Se simte miros de migdale amare. La amândoi. Înseamnă că au avut capsule de cianură ascunse undeva în măsele. Sau poate în locul unei măsele. Cert e că au fost doze uriaşe, altfel nu mureau aşa de repede.

Ea căzu în genunchi lângă Jeff şi-i privi stupefiată pe cei doi.

— S-au sinucis, spuse ea tulburată. Eu m-am luptat mai bine de un an ca să trăiesc, iar ei într-o clipă… s-au sinucis. Se opri, încercând să pătrundă înţelesul celor întâmplate. Într-un târziu, recită în şoaptă: *Taina vieţii, taina universală, cea din care izvorăsc toate celelalte taine, este dragostea de viaţă. Dorinţa*

[3] Abreviere de la *(Bureau of) Alcohol, Tobacco and Firearms* – (Serviciul pentru) Alcool, tutun şi arme de foc.

frenetică de a fi orice, fără a înceta vreodată să fim noi înşine. Ridică ochii şi se uită la Jeff pe deasupra celor două cadavre.

— Cine a spus asta?

— Miguel Unamuno, filosoful spaniol. E groaznic. Ce putea fi atât de rău, că au *preferat* să moară? Nu voiam decât să vorbim cu ei.

— Cred că voiau să fie siguri că nu vor dezvălui ceva ce nu trebuia. E o tragedie, într-adevăr, spuse el căutând prin buzunarele primului individ. Nu putem rămâne prea mult aici, pe şosea. Riscăm să fim surprinşi de vreo maşină.

Ea scotoci buzunarele celui de-al doilea.

— Imaginează-ţi forţa unui grup de oameni atât de fanatici, încât sunt în stare să se sinucidă decât să pericliteze atingerea obiectivului stabilit. Nu ştiu ce se întâmplă la fermă, dar li s-a insuflat o credinţă oarbă.

— Vom afla în curând. Asta e sigur. Şi nu-mi miroase a bine. Fanaticii sunt cei mai periculoşi indivizi. Când au ajuns în stadiul ăsta, nu-i mai poţi opri decât omorându-i. Iar guvernul nostru nu doreşte să facă asta, cel puţin aşa sper. Mă întreb ce-o fi atât de important, încât sunt gata să-şi dea viaţa pentru asta?

— Nu cred că luptă pentru o lume mai bună.

— Da, mă obsedează cuvintele *baie de sânge.* Trebuie să aflăm tot ce putem.

Scoase geaca individului mai solid şi şi-o puse peste sacou. Îi era strâmtă la mâneci.

— Merge.

— Nu vorbeau cu accent rusesc, spuse ea probând jacheta celuilalt.

Îi venea perfect.

— Ar fi fost mult mai simplu dacă aveau. Tot nu ştim prea bine cu ce ne confruntăm.

Târâră cadavrele într-o pădurice. Când se întoarseră să le ia restul lucrurilor, ea fu străbătută de un fior de groază. Cel care se afla în spatele a ceea ce se întâmpla avea atât de puţină consideraţie pentru viaţa oamenilor – inclusiv pentru aceea a adepţilor săi – încât îi trimisese în misiune cu ordinul să se sinucidă la cel mai mic semn de eşec. Liderul lor – Alexei Berianov, Caleb Bates sau cine o fi fost – nu era numai un criminal, ci un monstru, iar dacă recurgea la asemenea metode, nu încăpea nici o îndoială că va doborî orice obstacol ce-i apărea în cale.

Mişcându-se repede prin casa de la fermă, Alexei Berianov încuie uşa dormitorului său şi intră în baia sa particulară. Se opri în faţa oglinzii mari să-şi studieze faţa şi trupul voinic. Soliditatea lui Caleb Bates sugera stabilitate şi autoritate. De la chipul pătrăţos până la torsul gros, reprezenta succesul absolut. Acum avea să moară, ca masculul călugăriţei, după ce îşi îndeplinise misiunea. Berianov zâmbi luându-şi adio de la Bates.

Cu un oftat de uşurare îşi scoase inserturile de cauciuc din gură. Conturul obrajilor se prăbuşi, modificându-i figura. Nasul lui nu mai părea mic. Avea din nou trăsături regulate – nas drept, ochi de un albastru căprui aşezaţi la distanţă unul de altul şi o gură largă. O faţă tipică pentru un nord-european, exprimând o forţă şi o mobilitate pe care ştia să le ţină sub control. Îşi adresă un salut în limba rusă şi se studie cu atenţie. În curând, totul se va termina. Meritase, îşi spuse el satisfăcut.

Îşi scoase hainele căptuşite cu bureţi ale lui Bates şi se întoarse în dormitor. Luă din dulap o pereche de jeanşi vechi, o cămaşă de flanelă şi o jachetă decolorată de dril. Le îmbrăcă. Îi veneau perfect.

Se întoarse în baie şi se aplecă spre oglindă. Se încruntă. Zâmbi. Studie liniile care îi apăreau pe faţă. Scoase un creion de machiaj şi îşi adânci ridurile. Îşi dădu cu fard albastru-cenuşiu sub ochi şi sub pomeţi. Faţa lui Berianov îmbătrânea… şaizeci… şaptezeci de ani. Se opri. Îşi pictă pete maronii pe dosul mâinilor şi, ca ultim retuş, se duse din nou la dulap să ia o pălărie Stetson murdară pe care o ascunsese înăuntru.

Şi-o puse în faţa oglinzii şi izbucni în hohote de râs, încântat. Arăta ca un grăjdar sau ca un fermier, cu faţa bătucită de vânturi şi ploi, dar încă destul de verde ca să poată munci. Perfect.

La lumina celor două lanterne micuţe din Ferrari, Jeff şi Beth examinară obiectele pe care le luaseră de la cei doi indivizi.

— Nimic, spuse ea descurajată.

— Aşa s-ar părea.

Nu găsiseră nimic neobişnuit – două bricege, portofele cu bani, cărţi de credit, permise de conducere de Arizona care puteau foarte bine să fie false, o ciocolată Snickers, doi piepteni bărbăteşti, o brichetă Bic şi un pachet cartonat de Camei, pe care Jeff îl goli, dar constată că nu conţinea altceva decât ţigări. Nimic care să indice unde se duceau sau ce puneau la cale. N-au

găsit nici măcar o cutie de chibrituri de la vreun restaurant din localitate.

Beth încă mai avea dureri în tot trupul, dar continua să se mişte ca să uite de supărare. Mai devreme folosiseră şerveţele umezite din trusa de machiaj a lunetistului ca să îşi şteargă feţele de sânge şi să-şi cureţe rănile superficiale. După aceea îşi dăduseră cu pudră închisă la culoare ca să nu le lucească faţa în razele lunii.

— Nu pot să intru în fermă cu şapca de base-ball, hotărî el. Toţi cei pe care i-am văzut aveau capul descoperit. Şapca sau părul lung le-ar atrage atenţia.

— Vrei să te tund?

— Asta ar fi ideea.

Ea căută prin cutia cu farduri şi scoase nişte foarfece.

— Poţi să-mi spui Dalila.

Când se întoarse spre el, îşi scosese şapca. În interiorul strâmt al maşinii, se simţea din nou copleşită de masculinitatea lui. De masivitatea trupului lui, de la umerii largi până la talia şi şoldurile înguste. Îi plăcea faţa lui puternică, cu maxilar pătrat şi ochi mari, inteligenţi.

Dar de când îi vorbise despre medicamentele ei şi semnificaţia acestora, se închisese în sine. O privea rareori în ochi. Trupul lui era lângă ea, dar atât. Se simţea părăsită, de parcă s-ar fi stins un foc. Îşi reprimă un oftat. Starea ei o să pună pe fugă orice bărbat, iar ea nu putea face nimic. Simţi un nod în gât.

El se întoarse. Beth ridică mâna şi îi netezi părul lung. Era aspru, la fel de puternic şi de nestăpânit ca şi el. Îi părea rău să-l taie. Îşi muşcă buza şi începu să-l tundă. O şuviţă de păr castaniu îi căzu în poală.

— Dacă tot îl tai, mai bine o fac până la capăt. Trebuie să ţi-l tund foarte scurt ca să-ţi schimb înfăţişarea.

— Ştiu. Dă-i drumul.

Ea şovăi o clipă, apoi se puse pe treabă. Tăia repede. Nu avea rost s-o lungească. Vedea la lumina lanternei că tunsoarea era departe de a fi perfectă, dar cel puţin îi scurtase părul. Brusc, arăta ca un boxer sau ca un marinar.

— O să încerc să îl aranjez mai târziu, decise ea. Sau mai bine du-te la un frizer.

Era un sfat bun, cu condiţia să supravieţuiască. El se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— Mulţumesc.

Un moment, retrăiră clipa în care descoperiseră că se plac. Părea că trecuse multă vreme de atunci. Apoi expresia lui se schimbă. Redeveni distant.

Îşi puse binoclul la gât şi deschise uşa.

— Ai grijă să nu îţi uiţi pistolul şi lanterna.

Ea îşi vârî Waltherul sub curea. Cu lanternele în mână, coborâră din maşină şi o luară în josul dealului spre intrarea în fermă.

— Priveşte! exclamă ea. Se sting şi luminile din casă. Etajul al doilea e în întuneric. Se stinge lumina şi la primul etaj.

El se uită prin gardul din zăbrele şi dădu din cap.

— Să nu-ţi asumi riscuri prosteşti, o avertiză. Ia-te după mine.

— Am înţeles, domnule căpitan!

Încercă să pară veselă, dar simţămintele ei erau complet diferite. Îi privi trupul solid mişcându-se cu uşurinţă prin întuneric, de parcă acesta îi era prieten. Apoi Jeff se trânti la pământ, iar ea îl urmă. Se târâră pe burtă. Crengile şi pietrele de pe jos îi zgâriau pielea. Ajunseră la poartă şi, rămânând culcaţi, priviră în sus spre ferma fantomatică şi părăsită în lumina lunii. Minutele treceau încet. Beth aproape că îşi auzea bătăile inimii.

— Vine cineva, auzi şoapta lui Jeff la ureche.

Era o camionetă, care se îndrepta spre poartă.

— Ne vom folosi de luminile farurilor, în caz că cineva supraveghează camerele, o preveni el. Pregăteşte-te.

Porţile grele de fier se deschiseră încet. Lumina farurilor era orbitoare. Ea închise ochii şi îi întredeschise din nou, cu simţurile în alertă. O învălui căldura emanată de motorul camionetei. Fumul din ţeava de eşapament îi înţepă nările.

— Acum!

Vocea îi fu acoperită de zgomotul motorului. Porţile se deschiseseră larg. Farurile maşinii străpungeau noaptea. Se luă după Jeff care se lăsă pe vine şi trecu dincolo de porţi pe lângă camionetă. Fără să scoată o vorbă, se rostogoliră într-o parte în întuneric, săriră în picioare şi o luară la fugă, spre a nu fi văzuţi din vreo cameră.

La primul etaj al vilei, bătrânul rezistă impulsului de a se mai privi în vreo oglindă. Avea din nou senzaţia aceea ciudată că îşi pierduse identitatea. Detesta acest simţământ, fiind animat de dorinţa de a redeveni el însuşi, cel dintotdeauna. Pe urmă îşi aminti de tragedia poporului său – creşterea ratei sinuciderilor în toată Rusia, foametea, copiii fără adăpost care vagabondau în

zdrenţe şi cerşeau. Cooperativele agricole fuseseră desfiinţate şi mii de sate mureau. Nu-şi mai recunoştea propria ţară. Era o batjocură. O glumă perversă. În ochii lumii şi chiar şi în aceia ai poporului său, Rusia era un gigant pe punctul de a se prăbuşi, bolnav şi neputincios.

Alungă aceste gânduri şi reîncepu să străbată de la un capăt la altul vila întunecată, plantând explozibili cu detonatoare electronice, care aveau să fie declanşate de la distanţă. Casa impunătoare părea pregătită pentru soarta ce o aştepta – pe ferestre pătrundea lumina lăptoasă a lunii, iar în spatele mobilelor se cuibăriseră umbre negre ca smoala. Nici o urmă de culoare nicăieri. O scândură scârţâi la etaj, acomodându-se la temperatura scăzută a nopţii.

După ce puse explozibilul, bătrânul ieşi şi rămase în picioare pe veranda din faţă, îmbrăcat în jacheta veche şi jeanşi, scrutând proprietatea lui Caleb Bates. Era linişte. Ca de obicei, el pleca ultimul.

Luna plină – un semn bun! – se înălţase pe cer. Coborî scările şi porni prin noaptea rece să-şi facă rondul. Îl cuprinse un sentiment de aşteptare înfrigurată. Fusese făcută multă treabă, dar tot mai rămăsese destulă. Şi mai avea de rezolvat problema lui Beth Convey şi a lui Jeff Hammond. Pământul liniştit îl chema ca un mormânt.

35

Înaintând în salturi, Jeff o conduse pe Beth pe iarbă, dincolo de alee. Ţineau pistoalele în mână, lanternele stinse şi mergeau în umbra gardurilor şi pe după copaci. Ferma părea părăsită, căci nu se vedea nici o mişcare în lumina lunii. După toate probabilităţile, stăpânul fermei se dispensase de paznici, asigurând protecţia numai prin intermediul camerelor de supraveghere de la poartă şi al gardului înalt. Sau poate că plecase toată lumea.

Jeff nu îi adresa nici un cuvânt lui Beth. Se simţea vinovat faţă de ea. Dăduse dovadă de atâta curaj, că se temuse să îi spună că nu o ia cu el. Dacă ar fi lăsat-o în maşină, ştia că ar fi aşteptat până ce el s-ar fi îndepărtat şi apoi ar fi încercat să forţeze intrarea în fermă de una singură.

O supraveghea îngrijorat cu coada ochiului. Se opriră în faţa primei clădiri – grajdul cufundat în întuneric. Îi făcu semn să îl aştepte la colţ. Cel puţin îi dădea ascultare atunci când erau în acţiune. Dar nu şi de data asta. Acum se duse până la fereastră, unde intenţiona şi el să meargă. Se rezemă cu spatele de zid ţinând pistolul cu amândouă mâinile şi aruncă o privire înăuntru. Veni şi el lângă ea.

— Nu văd pe nimeni, şopti ea. Doar găini şi vaci.

— Când îţi spun să faci un lucru, trebuie să te supui! o apostrofă el cu vocea scăzută, dar clocotind de furie. Nu vreau să mori!

— De ce? Tot o să mor în curând. Doar asta e părerea ta, nu-i aşa?

— Eu…

Ea o luă la fugă spre intrarea în grajd. Jeff o urmă.

— Acoperă-mă, îi spuse ea oprindu-se în faţa uşii. Am s-o deschid.

— Beth, opreşte-te! Nu are nici un rost să intrăm. Vrem dovezi, nu să dăm de belele. Hai să mergem la garajul ăla. E aşezat lateral şi de-acolo veneau toţi. Dacă nu găsim nimic, încercăm să intrăm în casă.

Genele ei lungi coborâră şi se ridicară.

— Ai dreptate.

O luară din nou la fugă şi în cele din urmă ajunseră la ceea ce părea a fi un garaj mare. Era lat cât trei şi avea două etaje.

— Acesta-i garaj? mormăi ea. Încap şi tancuri înăuntru.

Cercetară clădirea şi nu găsiră nici o fereastră. Mai exista o uşă în spate, lângă deal. Ea aprinse lanterna şi privi repede în jur. Nevăzând nimic interesant, îşi lipi urechea de uşă şi ascultă.

— Auzi ceva?

— Nu.

Şi nu văzuseră nici o lumină când înconjuraseră clădirea. Pipăi uşa. Era din metal.

— Ăştia nu lasă nimic la voia întâmplării, spuse el încercând clanţa. La dracu', e încuiată.

Deodată, auziră în spatele lor vocea tremurătoare a unui om bătrân.

— Pot să vă ajut cu ceva, oameni buni? Credeam că au plecat cu toţii. Aţi întârziat mult, nu-i aşa?

Se răsuciră pe călcâie. Omul purta o pălărie de cowboy lăsată pe frunte. Faţa lui ridată era cadaverică în lumina lunii. Aprinsese o lanternă şi ţinea fasciculul de lumină îndreptat asupra lor. Întinse mâna cu pete maronii şi apăsă butonul unui comutator de pe zid.

Imediat, fură scăldaţi într-o lumină ce venea de sus, scoţând la iveală zidul de beton şi siluetele celor trei care stăteau încordaţi lângă uşă.

— Eu nu sunt decât un paznic prost, spuse sec bătrânul, dar cred că trebuia să fi plecat până acum.

Aruncă o privire spre pistoalele lor, dar nu zise nimic. Faţa lui Jeff rămase impasibilă. Îl măsură pe bătrân din cap până în picioare şi observă că nu era nici surprins, nici speriat de faptul că aveau arme. Se relaxă puţin.

— Ai dreptate. Am întârziat. Sper că n-o s-o păţim prea tare pe chestia asta. Nu ne-am primit încă însărcinările. Ştii cumva care e locul de întâlnire?

Ochii străinului se îngustară suspicioşi.

— Mie nu-mi dă nimeni asemenea informaţii. Dacă nu v-aţi luat misiunile în primire, eu zic că sunteţi în mare rahat. Scuzaţi-mă, domnişoară, spuse el întorcându-se spre Beth. N-aş vrea să fiu în pielea voastră. Ştiţi cum e colonelul.

— De fapt, tocmai ne-am întors, de aceea am întârziat, zise Beth. Ce mai face colonelul?

Bătrânul dădu înapoi.

— De unde să ştiu eu? Nu vorbeşte cu mine.

Acum erau siguri că Bates-Berianov se încadra în peisaj.

— Păi, continuă paznicul, eu zic să intraţi. Probabil că vă aşteaptă cineva să vă transmită instrucţiunile.

Ridică privirea. Fluturi albi de noapte se adunau în jurul neonului, venind din întuneric din toate direcţiile.

— Uşa e încuiată, remarcă Jeff. Nu vrei s-o deschizi?

Bătrânul se înecă de râs.

— Chiar că sunt prost.

Scoase un lanţ zornăitor de chei şi descuie lacătul.

— La plecare, nu uitaţi să trageţi uşa după voi, da?

— S-a făcut, spuse Jeff luând-o spre intrare.

Înainte de a-l urma, Beth aruncă o privire peste umăr şi văzu o mână bătrână repezindu-se şi prinzând un fluture în pumn. Paznicul se uită în jos spre mâna strânsă, umerii i se încordară sub jachetă şi Beth auzi un scrâşnet. Strivise fluturele în palmă. Stinse apoi lumina şi se întoarse. Beth îi văzu ochii strălucitori şi ageri dispărând încet în întuneric. Ochi care nu păreau deloc bătrâni. Se cutremură, având sentimentul straniu că mai întâlnise cândva privirea aceea.

— Hai să mergem, îi spuse Jeff în şoaptă.

Deschisese uşa garajului. Îi puse apoi mâna pe umăr şi o conduse în întunericul de smoală.

În clipa în care piciorul său lovi o suprafaţă tare, Jeff întinse mâna şi pipăi zidul până îşi dădu seama că era o uşă. O a doua uşă. O deschise puţin. O lumină intensă îi învălui prin crăpătura uşii. Trase cu urechea încercând să detecteze vreun zgomot. Apoi deschise uşa mai larg şi aruncă o privire înăuntru.

— Nu e nimeni, îi şopti el la ureche.

Schimbară o privire. El îi făcu semn să stea în spatele lui. Cu inima strânsă, ridică pistolul, prinse clama lanternei de binoclu ca să îl fixeze pe piept şi se strecură în încăperea centrală mare. Cu spatele la perete, plimbă pistolul de-a lungul sălii pe două niveluri, în căutarea unui potenţial pericol. Ea îl urmă îndeaproape cu pistolul pregătit.

Priviră în jur. Apoi coborâră armele încet. Pe pereţi nu se vedeau agăţate nici unelte, nici canistre goale, nici cauciucuri vechi sau piese de maşină ruginite. Clădirea era pur şi simplu o cochilie goală. Nu aveau nici cea mai vagă idee în privinţa destinaţiei ei. Uimiţi, cercetară podeaua de ciment. În centru se afla intrarea într-o rampă foarte lată, ce cobora într-un unghi de

aproximativ patruzeci şi cinci de grade, apoi dispărea brusc.

— Ce naiba e asta? întrebă ea.

— Hai să vedem!

În jur domnea o linişte desăvârşită. Linişte. O luară în josul tunelului, cu armele pregătite. Auziră imediat zgomotul făcut de un sistem de ventilare. Deasupra lor, erau prinse de tavanul de piatră o mulţime de ţevi, conducte, puţuri de aerisire şi de încălzire, grinzi de suport şi lumini fluorescente. Totul era din beton, plastic, metal şi piatră brută.

— Clădirea a fost construită în deal, spuse ea. Asta ar putea fi o explicaţie. Probabil că ne aflăm în centrul unei peşteri naturale. Sunt multe de felul ăsta în Pennsylvania.

Ajunseră în capătul tunelului şi intrară într-o sală pavată, mare cât un teren de fotbal, unde erau desenate pătrate albe pentru parcarea motocicletelor, a maşinilor şi a camioanelor.

Probabil că din acest garaj subteran părăsit ieşiseră vehiculele care plecaseră de la fermă. Bâzâitul monoton devenea enervant. Totul era de un cenuşiu sufocant.

Merseră mai departe, privind cu atenţie în jur.

— Uite o uşă! exclamă Beth.

Se afla într-o nişă întunecată, cu pereţii înclinaţi. Fu surprinsă că o observase. Era vopsită într-o nuanţă de gri identică cu aceea a pietrei din jur.

Încercă mânerul uşii.

— E încuiată, spuse ea privind fix uşa, cu senzaţia că îi era cunoscută de undeva.

— E probabil o magazie unde sunt ţinute aparatele de măsură şi întrerupătoarele pentru ţevi şi ventilaţie, îi strigă Jeff. Vino încoace, Beth! Am mai găsit o rampă.

Dar ea rămase în faţa uşii încuiate: nu, nu era o magazie, ci altceva. Încercă să se concentreze. O construcţie metalică. Rafturi? O cameră de depozitare?

— Beth? Am mai găsit un tunel. Hai să mergem!

Ea se trezi din reverie. Jeff stătea în capătul unui tunel ce cobora în pantă. Părea la fel de lat ca şi primul, dar înclinaţia era mai abruptă, probabil zece grade. Beth uită de uşă şi alergă spre el. Coborâră printre pereţii din piatră dură. În curând, auziră zgomotul unei căderi de ape. Aerul deveni umed. Temperatura coborî. Zgomotul apei deveni tunător. Se opriră amândoi aproape în acelaşi timp.

— Ia te uită! exclamă Jeff.

— De necrezut? spuse şi ea uluită.

Dedesubt se afla o cavernă masivă, boltită. Pereţii aveau înălţimea a cel puţin patru niveluri. În stânga, o cascadă se prăbuşea într-un lac atât de negru, că părea fără fund. Muşchi verde şi cafeniu acoperea peretele de deasupra. Dar în stânga, pe toată lungimea peşterii, se aşternea privelişte a cea mai captivantă…

— Dumnezeule, e Biroul Oval! exclamă Jeff cu ochii mari, iar în creier i se declanşă alarma. Ferestrele, colonadele, mobila din veranda dinspre grădina de trandafiri. O mare parte din aripa de vest.

— Dar nu e terminat nimic, spuse ea derutată. Arată de parcă le-au pus pe toate de-a valma şi le-au dat cu puţină vopsea.

Reproducerea Biroului Oval părea un avertisment ameninţător. Coborâră în fugă rampa umedă, paşii lor stârnind ecoul. Restul replicii pe două niveluri a aripii de vest a Casei Albe era retezat la mijloc, zidurile şi podelele oprindu-se în aer. Totuşi, cineva se străduise să reconstituie o mare parte din grădina de trandafiri, de la pajiştea largă, flancată de straturi de flori, până la treptele din „calcar” la capătul cărora se afla un podium. Însă de data aceasta calcarul era înlocuit de plăci aglomerate nevopsite.

— Totul e fals. Până şi iarba, se cutremură ea.

Jeff împinse uşa fără sticlă şi intră în aşa-zisul birou al preşedintelui.

— Şi mobila la fel.

Plăcile aglomerate erau şi de astă dată materialul folosit pentru reproducerea biroului şi a scaunelor aşezate de o parte şi de alta a imitaţiei de şemineu.

Ea se întoarse nedumerită, studiind acea replică nereuşită.

— Ce e asta?

— Poate că e vorba de actul terorist ce vizează preşedinţia, Biroul Oval. Ceea ce vezi aici este o replică de genul celor realizate de armată sau serviciile secrete pentru a antrena soldaţi, trupe de gherilă, agenţi sub acoperire, pe oricine urmează să atace, să apere sau să se infiltreze. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre simulacrul de oraş american pe care l-a construit KGB-ul ca tabără de antrenament pentru spioni în Munţii Urali. Chestia asta îmi aduce aminte de el.

Sus, în turnul de pază, Alexei Berianov stătea în faţa unui

perete de monitoare, ţinându-i sub observaţie. În clipa în care Ivan Vok îi raportase că găsise maşina break abandonată în parcarea Grupului Philmalee, Berianov ştiu că era în pericol. Beth Convey şi Jeff Hammond deveniseră imposibil de localizat, ceea ce sporea vulnerabilitatea lui. Îi pândise tot timpul. Când reuşiseră să pătrundă în fermă, camere minuscule le înregistraseră toate mişcările. Aceste camere de luat vederi fuseseră ascunse în copaci şi pe canaturile geamurilor şi uşilor, supraveghind şi interiorul clădirilor şi zona exterioară.

O dată intraţi în fermă era inevitabil că cei doi aveau să îi cadă în cursă. Această deducţie se baza pe o certitudine: amândoi voiau să câştige. Iar acum văzuseră premiul… reproducerea unei părţi din Casa Albă, pe care o construise pentru ca sergentul Austin şi trupele sale de gherilă să aibă unde să exerseze.

Convey şi Hammond erau, în mod evident, nu numai îngrijoraţi, dar şi surescitaţi. În acel moment culminant – chiar în clipa când îşi vor închipui că au rezolvat puzzle-ul şi vor deveni conştienţi de misiunea care le revine faţă de ţara lor, îi va distruge. Eliminarea celor slabi e lipsită de glorie. Dar în cazul celor puternici… aici era provocarea. Bătălia merita să fie câştigată.

În timp ce Convey şi Hammond explorau caverna, pusese explozibili din plastic în garaj şi pe rampa dinspre parcare. Nu voia ca nimeni să afle de existenţa peşterii, a casei şi a dovezilor pe care le conţineau. În acelaşi timp, exploziile aveau să îi elimine pe Convey şi pe Hammond. Zâmbi încântat de această modalitate eficientă de a rezolva problemele.

Întinse mâna spre pupitru şi apăsă primul buton. Urmă o explozie asurzitoare şi pământul se cutremură.

36

În Washington, două maşini ale FBI-ului părăsiră autostrada I-495 Beltway, înţesată de automobile care circulau bară la bară, pe la rampa 13 şi porniră cu viteză pe Route 193. Singur pe locul din spate al maşinii care mergea în faţă – limuzina sa personală asigurată de Birou – directorul Tom Horn era încântat să simtă greutatea pistolului semiautomat Smith Wesson de 10 mm, de sub braţul stâng. Trecuseră treizeci de ani de când nu mai purta armă în mod regulat – de pe vremea când activase ca poliţist în Denver. Purta ocazional armă când lucra ca procuror, dar se scurseseră douăzeci de ani de atunci. Pistolul îi ridica în mod ciudat moralul. Intrase din nou în acţiune.

Avea nevoie de asta – de orice pretext care să-i alunge tristeţea ultimelor trei ore şi să-i abată atenţia de la ceea ce se temea, dar în acelaşi timp spera că va trebui să facă. De când Lowell Cabot plecase din biroul său în acea după-amiază, fusese uşor deprimat, dar şi entuziasmat de perspectiva neaşteptată de a prinde vicleana cârtiţă, infiltrată de atâta vreme în FBI. Mai mult ca orice îl întrista identitatea omului pe care îl bănuia a fi trădătorul. Numai crimele lui puteau fi puse pe seama lui Jeff Hammond. Totuşi, demascarea îl incita în egală măsură. Şi era normal. Slavă Domnului că Biroul avea să scape în sfârşit de această calamitate.

Farurile maşinilor venind din direcţia opusă luminau câteva secunde faţa directorului şi o cufundau imediat în întuneric. Stătea rezemat de spătarul scaunului, cu un aer gânditor. Telefonul pe care i-l dăduse celui pe care îl suspecta, ca să aranjeze această întâlnire neoficială, nu putea fi considerat neobişnuit. De câte ori dorea să discute o chestiune fără să stârnească curiozitatea Biroului, se întâlnea cu ceilalţi membri ai conducerii Biroului în afara sediului, uneori chiar în locul spre care se îndrepta acum. Nu ştia cum rezolvaseră predecesorii săi asemenea probleme, dar bănuia că procedau cam la fel, iar el prefera întâlnirile în afara biroului celor în spatele uşilor închise. În lumea perfidă, însetată de putere şi dominată de intrigi din Beltway, conspiraţiile se dovedeau a fi adesea reale, iar paranoia justificată.

— Am ajuns, domnule, îl anunţă şoferul pe un ton coborât.

Tom Horn se uită pe geam spre intrarea întunecată în parcul Great Falls – opt sute de acri de teren împădurit de-a lungul pragurilor şi cascadelor fluviului Potomac. Locul acesta, amplasat la mai puţin de douăzeci de minute distanţă de District, era ideal. Deoarece parcul se închidea după lăsarea întunericului, nu avea să fie nimeni care să vadă, să audă sau să se amestece în ceea ce urma să facă. Că era bine sau rău, aşa trebuia să procedeze; numai el şi suspectul său aveau să ştie ce s-a întâmplat în cazul în care se înşela şi doar el şi agenţii săi vor culege roadele dacă se dovedea că avusese dreptate.

Întinse mâna spre mânerul uşii şi emoţia îi strânse stomacul, o senzaţie atât de neobişnuită, încât nu o recunoscu în primul moment. Nu mai simţise o asemenea neliniştе de când începuse să lucreze ca poliţist pe străzile Denverului, cu mulţi ani în urmă. Dar un taur din echipa Colorado Buffalos nu era niciodată speriat sau nervos, aşa că îşi reprimă emoţia inutilă, coborî din maşină în noapte şi savură fiorul cândva familiar al acţiunii fizice.

— Ce doriţi să fac, domnule director? îl întrebă şoferul înconjurând maşina şi verificând bariera subţire ce bloca intrarea în parc. Pot s-o dau deoparte dacă vreţi să vă duc înăuntru.

A doua maşină frână uşor chiar în spatele limuzinei directorului şi agenţii Graham şi Thoma li se alăturară.

— Care e planul, domnule? întrebă Graham. Ne puteţi da detalii acum?

Ca de obicei, Graham arăta ca scos din cutie, atât de imaculate erau costumul său negru, cămaşa albă şi pantofii cu găurele.

— Mă întâlnesc cu cineva în parc, lângă cascade, spuse Horn încet. E vorba de o chestiune extrem de delicată de care trebuie să mă ocup singur. Deocamdată numai atât vă pot spune. Treaba voastră e să mă acoperiţi. Nu mă aştept la complicaţii, dar nu se ştie niciodată. Nu trebuie să vă mai spun asta.

— Nu domnule, încuviinţă Graham.

Thoma dădu din cap, atât de nerăbdător să îl slujească pe director, încât şi-ar fi fluturat şi coada dacă ar fi avut una. Thoma îşi ascundea în clipa aceasta ambiţia devoratoare şi temperamentul violent, iar Horn era conştient de asta. Însă un *rendez-vous* ca cel din seara aceasta era exact genul de misiune potrivit pentru Thoma.

— Cât de aproape doriţi să stăm? continuă Graham.

— Cât de aproape puteţi fără să fiţi detectaţi. Nu trebuie să fiţi martori la întâlnire. Şi nu vreau nici să trageţi cu urechea. E o problemă foarte delicată şi confidenţială. Vă apropiaţi doar dacă ridic vocea.

— Da, domnule.

— Thoma, ai înţeles?

Impulsivitatea prostească a lui Thoma îl îngrijora.

— Da, domnule director. Păstrăm distanţa. Dar în aşa fel încât să vă auzim dacă ne chemaţi. Nici o problemă.

— Nici nu m-am gândit că va fi vreuna.

Directorul îşi verifică pistolul Smith 10, îl puse la loc în tocul de sub braţ şi netezi afectuos umflătura uşoară de sub sacou. Dădu din cap spre oamenii săi, păşi peste barieră şi intră în parc. În clipa în care dispăru printre copaci în pădurea răcoroasă, simţi din nou acea emoţie uşoară. Nu mai observase altă maşină. Venise oare suspectul său?

Tom Horn înainta greoi, dar ferm, pe poteca bătătorită de turişti. Luna şi stelele aruncau umbre cenuşii, însă ochii i se obişnuiseră cu întunericul, iar cărarea era destul de lată ca să vadă unde pune piciorul. Auzi cântecul străvechi al bulboanelor şi al cascadelor mici cu mult înainte de a ajunge la râu. În Colorado, statul de munte unde crescuse, susurul apei curgătoare îi aducea întotdeauna alinarea. În seara aceasta avea să servească unui alt scop – de a acoperi cuvintele ce aveau să fie rostite în timpul întâlnirii şi de a le împiedica să ajungă la urechile lui Graham, Thoma sau ale oricărei alte persoane în cazul în care se înşela.

Când ajunse la malul apei late, de un negru argintiu a Potomacului, observă o mişcare într-un pâlc de stejari şi arţari la stânga sa, izolat de o pajişte şi aproape de marginea apei. Vechiul său instinct de detectiv îi dădu de ştire că acesta e locul pe care l-ar fi ales şi el ca să se asigure că celălalt e singur. De aici îşi dădu seama că suspectul ştia motivul pentru care îl convocase şeful său, sau cel puţin era pregătit pentru această eventualitate.

Horn deveni mai încrezător. Omul intenţiona să cadă la o înţelegere şi nu voia să audă nimeni în ce consta aceasta. Încurajat, o luă drept spre pâlcul de copaci. Nu se vedea nici urmă de Graham sau Thoma. Când ajunse la marginea cercului de umbră aruncat de copaci, lumina reflectată de apele râului

făcu să lucească ochii deschişi la culoare şi pielea albă a bărbatului ce aştepta în întuneric.

Fără să ezite, Horn intră printre copaci, mergând direct spre omul care îl aştepta.

— Bună, Bobby.

— Bună seara, domnule director.

Directorul adjunct îşi înclină capul spre şeful său în întunericul de sub copaci. Tom Horn mai mult intui decât văzu gestul de politeţe. Îl interpretă drept semn de vinovăţie şi regret şi îşi înmuie vocea:

— De ce, Bobby?

— Ce anume, domnule director? Ce doriţi să discutăm aici, la dracu' în praznic?

Tom încercă să-l privească în ochi pe Kelsey, să-i vadă expresia feţei, limbajul trupului, dar nu reuşi să surprindă decât imagini fugare, ca reflecţiile într-un geam luminat de un neon puternic.

— Nu ghiceşti?

— Să ghicesc? Nu, domnule. E vorba de Hammond? Vă asigur că nu i-a omorât el pe cei doi tineri. Întrucât cei trei transfugi sovietici au murit, i-am cerut să se ocupe de actul acela de terorism despre care ne-a vorbit informatorul nostru. O să…

— Nu e vorba de Hammond, spuse Horn. Poate doar indirect.

— Indirect?

Horn îşi mişcă umărul ca să simtă greutatea pistolului sub mâneca sacoului. Respiră adânc.

— Procurorul general şi Cabot Lowell au făcut o anchetă secretă în Birou ca să ne găsească cârtiţa. Acum am impresia că au descoperit-o. Spun că toate dovezile îl indică pe Hammond. Dar nu e Hammond, nu-i aşa? Tu eşti cârtiţa.

Bobby Kelsey trăia într-o lume cenuşie. Nu era o filosofie conştientă pe care o adoptase de-a lungul anilor, ci pur şi simplu un fapt de viaţă. Născut la o fermă prăpădită de la marginea Texasului, unde arşiţa şi gerul erau cumplite, iar opiniile categorice reprezentau coloana vertebrală a fiecărei zile, învăţase devreme că bătaia trebuie suportată fără crâcnire. Tatăl său ştia totul, după cum îl asigura în mod repetat, iar Bobby avea prea mult sânge irlandez, ca să nu-şi dea seama că trebuia să încaseze loviturile şi să tragă învăţămintele cuvenite.

Cu părul său roşu ca morcovul şi ochii albaştri surâzători, tânărul Kelsey înţelesese repede că farmecul e o metodă abilă de

supravieţuire. Plecase de la fermă la vârsta de şaisprezece ani, după ce obţinuse o bursă la Universitatea Texas. Împotrivirea tatălui său îl făcuse să vadă învăţătura într-o lumină şi mai ispititoare. Vânător înverşunat de note mari şi amator de distracţii, terminase Facultatea de drept ca şef de promoţie. Firmele de avocatură din Dallas şi Houston îi făcuseră propuneri tentante, dar el alesese FBI-ul, pentru că îi oferea perspective mai mari decât visase vreodată tatăl său. Aceasta presupunea o activitate în cadrul guvernului, o insignă şi o armă, toate sub vălul misterului. Nu îi lipsea decât un venit consistent, dar era sigur că nu va avea mult de aşteptat pentru a-l dobândi.

Zece ani mai târziu, după ce fusese transferat de la munca de teren în primul său post de conducere în clădirea Hoover din Washington, Kelsey se vânduse comuniştilor. Războiul rece se apropia de sfârşit, astfel că, în disperare de cauză, aceştia deveniseră foarte generoşi. Dolarii începuseră să curgă. Nu era un dobitoc ca Rick Ames să azvârle banii pe case şi Jaguaruri. Îi depusese la bancă în străinătate, îşi păstrase zâmbetul irlandez şi umorul sec şi continuase să joace rolul pe care îl învăţase la perfecţie.

Ultimul său superior din perioada războiului rece fusese vestitul Alexei Berianov, comandantul de la Iasenevo. După ce emigrase, acesta devenise clientul suplimentar al lui Kelsey; onorariul pe care îl primea de la Berianov era prea consistent pentru a se putea dispensa de el. Şi, bineînţeles, mai lucra din când în când pentru Kremlin.

Ca să scape de interogatorii, Berianov mărturisise că Rick Ames fusese agent dublu încă de la mijlocul anilor ’80. Fusese o mişcare inteligentă: neglijenţa cu care Ames îşi cheltuia banii câştigaţi din activitatea de spionaj avea să-i fie fatală şi astfel şansele ca FBI-ul să îşi descopere propriul trădător, în persoana lui Bobby Kelsey, se reduceau considerabil. Dar acum se părea că norocul îl părăsise. Ştia ce are de făcut. Va recurge şi de astă dată la vechiul său farmec irlandez.

Zâmbi şi dinţii albi îi străluciră în întuneric.

— De ce am făcut-o? Pentru bani, bineînţeles, Tom.

Surprins de justificarea invocată cu atâta dezinvoltură, Horn izbucni:

— *Recunoşti?*

— De ce nu? Asta e soarta unei cârtiţe. De îndată ce ai intrat în lumina reflectorului, vraja se destramă şi totul ia sfârşit. Vei

găsi acum toate probele.

— Doar pentru bani? Nimic altceva?

— La ce te-ai fi aşteptat?

— S-o fi făcut din convingere sau poate din idealism. Aş fi în stare să admit aşa ceva. Dar *bani?* Să îţi vinzi poporul, prietenii, familia şi toţi cei pe care îi iubeşti, istoria ţării acesteia şi tot ceea ce reprezintă ea astăzi… *drapelul* ţării, pentru numele lui Dumnezeu! Doar pentru *bani?* La dracu', Bobby!

— Nu există nimic mai important, Tom. Toate celelalte sunt pierdere de timp. Nu poţi mânca religie. Idealurile nu îţi ţin de cald când afară viscoleşte. Încearcă să-ţi câştigi existenţa săpând pământul tare ca piatra din Texas şi o să înveţi ce e important şi ce nu.

— Scuze? Astea sunt şi mai demne de dispreţ decât banii. Eram în război, Bobby! Împotriva unui inamic atât de puternic, că ne putea distruge într-o secundă. Şi nici azi lucrurile nu stau cu mult mai bine. Încă mai au zeci de mii de focoase nucleare. Şi acum ne aflăm în război, deşi nimeni nu vrea să recunoască asta.

— Prostii, Tom. Sovieticii n-au reprezentat niciodată un pericol real. A fost doar o înşelătorie ca să justificăm contractele încheiate de Departamentul de la apărare şi să spulberăm îndoielile bunilor cetăţeni cu privire la modul cum sunt conduse lucrurile şi în folosul cui, râse Kelsey. Las-o baltă, ştii toate astea la fel de bine ca mine. A fost şi este doar un joc de promovare a intereselor unora. Dwight Eisenhower ne-a avertizat în privinţa asta în anii '50, dar nu l-a ascultat nimeni. „Cercurile guvernante militaro-industriale", mai ţii minte? În ultima jumătate de secol, indivizii aceia şi-au primit partea cu vârf şi îndesat, aşa că de ce să nu beneficiez şi eu? râse el din nou. Idealuri? Eşti mult prea naiv!

Tom Horn clocotea de furie. Tupeul acestui om pe care îl considerase prieten şi unul dintre cei mai valoroşi asociaţi din Birou depăşea orice limită.

— Nu faci aşa ceva, mârâi el, pentru că atunci când jocul s-a terminat şi banii s-au dus, nu mai rămâi cu nimic, înţelegi? Absolut nimic. Nu mai ai nici măcar respectul de sine ca să-ţi ţină de cald.

— De ce-ar trebui să se termine jocul? Asta nu se va întâmpla niciodată. E prea distractiv. Tuturor ne place. Chiar şi ţie, Tom. Nu te preface că nu e aşa. Uită-te la tine cum ai venit aici în toiul nopţii, la o întâlnire clandestină pe care puteai foarte bine s-o

fixezi la Harvey’s. Idioţii cărora nu le place jocul, mă refer la jucăriile mortale şi la secretele – ah, atâtea secrete! – nu se află la conducere. Se fac fermieri şi candidează pentru consiliul primăriei. Apoi se chinuie să pună bani deoparte ca să-şi poată schimba maşina când se pensionează. Dar noi ne aflăm la conducere, nu-i aşa, prietene? E jocul nostru la urma urmei, rânji el.

Directorul avea senzaţia că zgomotul cascadelor îi sparge urechile. Gândurile i se învălmăşeau în minte, dar se strădui să-şi păstreze obiectivitatea. Îl dispreţuia pe Bobby Kelsey şi tot ceea ce reprezenta el. Pentru răul pe care îl făcuse Americii. Însă era directorul FBI-ului şi trebuia să se gândească şi la binele ţării.

— Hai să cădem la o înţelegere, Kelsey.

— De ce nu? Aş putea lucra pentru Birou, pentru CIA sau pentru NSA. Le-aş putea da informaţii false, iar vouă v-aş transmite ceea ce îmi cer să fac, astfel încât să le aflaţi interesele şi slăbiciunile.

— În măsura în care putem avea încredere în tine.

— Încrederea nu intră în discuţie, ştii asta. Plăteşte-mă cel puţin la fel de bine ca ei şi ai să vezi în curând ce agent dublu bun sunt.

— Vom mai vorbi despre asta, dar acum o să te duc la sediu.

— Doar tu? râse iar Kelsey. Asta e bună. Exact ca J. Edgar şi Al Karpis.

— Cam aşa ceva, Bobby. Biroul îşi rezolvă singur problemele.

Vocea lui Kelsey scăzu până la şoaptă:

— Şi eu la fel, Tom.

Directorul observă doar o uşoară mişcare în întunericul de sub copaci şi la început nu simţi nimic când cuţitul îi intră între coaste şi fu smucit în sus. Doar în clipa în care îi atinse inima şi durerea îi explodă în piept, sesiză prezenţa altcuiva lângă el, care îl sprijinea să nu cadă. Când Bobby Kelsey îi dădu drumul, Thomas Horn deja nu mai simţea nimic.

Prudent, Kelsey făcu câţiva paşi prin întunericul impenetrabil şi ascultă. Directorul nu scosese nici un sunet, ceea ce îi confirma priceperea în mânuirea armelor. Întăririle trebuia să fie prin preajmă, dar nu prea aproape – motivul pentru care alesese să aştepte în pâlcul de copaci. Contase pe fanteziile prosteşti ale directorului. Toţi voiau să-i semene lui J. Edgar.

În clipa în care primise telefonul şi auzise ce dorea directorul, îşi dăduse seama ce avea să urmeze. Mai ghicise, după atâţia ani

de muncă în contraspionaj şi că Horn nu era sigur că el e cârtiţa, ceea ce însemna că va veni singur la întâlnire şi că nu va împărtăşi nimănui bănuielile sale. Ceea ce spusese era adevărat: de îndată ce o cârtiţă ajunge să fie bănuită, e terminată. Nu-i putea permite directorului să le dezvăluie şi altora propriile suspiciuni.

Scrută îndelung întunericul. Când se convinse că nimeni nu-l văzuse sau auzise pe Tom Horn murind, scoase din buzunar o cutiuţă metalică etanşă, o deschise şi extrase o mănuşă chirurgicală tratată special. Şi-o puse cu grijă pe mâna dreaptă, îngenunche lângă cadavru şi apucă mânerul neted al cuţitului înfipt încă între coastele lui Horn. Se ridică şi aruncă pe jos un beţişor pentru amestecarea băuturilor, luat de la barul din Stone Point unde Jeff Hammond pusese atâtea întrebări. Apoi se întoarse şi se îndepărtă cu paşi de pisică.

De la marginea pădurii, Chuck Graham privea fix spre pâlcul de copaci luminat de razele lunii, în care intrase directorul. De unde stătea, nu putea vedea nimic şi nu auzea decât zgomotul cascadelor.

— Vezi ceva? îl întrebă Thoma nervos.

Luna ajunsese deasupra copacilor cu mai puţin de trei minute în urmă.

— Absolut nimic, spuse Graham continuând să studieze pâlcul cufundat în tăcere.

— Cât a trecut?

— Aproape o oră.

În clipa aceea, razele lunii căzură peste pâlcul de copaci. Cei doi agenţi reperară mai întâi şirurile de copaci din margine, apoi şi centrul pâlcului.

— Nu văd nimic. Unde sunt?

Graham îşi miji ochii, apoi sări în picioare.

— Haide! Lasă-te pe vine!

Cei doi agenţi o luară la fugă pe vine, de-a lungul pajiştii. Când ajunseră în dreptul copacilor, Thoma se uită în jur.

— Nu e nimeni aici, spuse el.

— Ba da.

Graham îşi croi drum printre tufişuri şi merse încet până când ajunse la cadavrul directorului FBI-ului, Thomas Earle Horn. Thoma veni lângă el. Se uitară unul la altul, apoi spre omul pe care ar fi trebuit să-l protejeze, dar care îi împiedicase să îşi facă meseria.

— Dumnezeule! şopti Thoma.

Graham se aplecă.

— Cuţitul. E încă în el. Pune-l în pungă.

Thoma se folosi de batistă ca să scoată arma crimei, iar Chuck Graham cercetă terenul centimetru cu centimetru, printre frunze şi iarbă. Când găsi beţişorul de amestecat – roşu cu puncte aurii, acoperit pe jumătate cu pământ, pe care se vedea însă clar numele barului – îl luă cu lama briceagului şi se ridică.

Îl întinse spre Thoma. Vocea lui Graham clocotea de ură:

— Hammond!

37

Când pământul se cutremură prima oară, Jeff o trase pe Beth la pământ, în dreptul unui stâlp de susţinere din tunel. Se ghemuiră unul lângă altul, el înlănţuindu-i umerii cu braţul. Inima lui Beth bătea să-i spargă pieptul. Strănutară din cauza prafului ce-i acoperise, luptându-se să respire.

Înainte ca pământul să se liniştească, Jeff o apucă de braţ şi o trase în picioare.

— Trebuie să ieşim de aici.

Îşi băgară pistoalele în toc şi o luară la fugă în susul rampei spre parcare.

— Ce a fost asta? întrebă ea. Cutremur? Sunt cutremure în Pennsylvania?

Ajunseră sus şi alergară prin parcare.

— N-a fost nici un cutremur. Mai mult ca sigur, o bombă sau un alt gen de explozibil. L-am auzit prin pământ ca un tunet.

— Crezi că mai urmează şi altele?

În aceeaşi clipă caverna se zgudui din nou. De data asta se aruncară în acelaşi timp, cu mâinile pe creştet. Beth auzise un huruit înăbuşit venind de undeva de departe. Sunetul exploziei, îşi spuse ea. Când pământul se potoli, desluşiră zgomote scrâşnite, de piatră frecându-se pe piatră.

— Haide! spuse el trăgând-o din nou în picioare.

Porniră iar în goană înainte ca ea să înţeleagă ceva. Apoi îşi dădu seama:

— Cineva dinamitează ferma.

— Aşa bănuiesc şi eu.

— Dacă e Berianov… şi ştie că suntem aici… dinamitează peşterile astea că să ne omoare.

— Iată un solid raţionament deductiv.

Brusc, caverna se zgâlţâi din nou. Îşi pierdură echilibrul şi căzură. Începură să strănute şi să tuşească. După toate probabilităţile, detonarea chiar se produsese deasupra lor. Pietrele se desprindeau de pe tavan şi de pe pereţi. Un nor de praf cenuşiu-maroniu se năpusti asupra lor dinspre rampa aflată în celălalt capăt al parcării ce ducea spre clădire.

— Priveşte!

Îşi şterse ochii de praf şi arătă înainte. Norul de praf se subţia şi se împrăştia.

— Uită-te la ghemotocul ăla cenuşiu de pe perete. Pare Playdoh – un explozibil din plastic. Şi mai sunt câteva. Probabil că le-a pus cineva după ce am trecut. Altfel le-aş fi observat. Pot să se declanşeze în orice secundă. Sunt prea multe ca să le pot dezactiva la timp.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse ea disperată, simţindu-se prinsă în cursă, dar nevoind încă să recunoască.

— Dar nu pe unde am venit. După mărimea norului ăla de praf, intrarea e blocată acum de tone de bolovani.

O altă explozie zdruncină caverna. Ea fu trântită de perete şi rămase năucită câteva clipe. Cum aveau să scape din acest mormânt? Dintr-o dată, îşi aduse aminte de ceva, ieşit parcă dintr-un colţişor al memoriei. Ceva dintr-un coşmar al ei. Oare trimis *de inima ei?* Amintirea o copleşi şi Beth retrăi visul…

Străbătu în fugă un tunel cu pereţi din piatră dură. Într-un târziu, ajunse la o uşă cenuşie metalică. Apăsă clanţa şi o deschise. Înăuntru se afla un puţ în care încăpea o singură persoană. Trânti uşa în spatele ei şi începu să urce scara…

— Uşa aceea pe care am găsit-o! strigă ea şi o luă la fugă. Vino!

— E probabil doar o magazie.

— Nu! Am văzut-o în coşmarurile mele. Mihail Ogust trebuie să fi ştiut de peşterile astea. Dacă am dreptate, dă spre un puţ cu o scară. E o ieşire!

Jeff alergă să o prindă din urmă.

— Poate că ai dreptate. Berianov n-ar fi construit aşa ceva fără o ieşire secretă pe unde să-şi salveze pielea.

O altă convulsie zgâlţâi caverna. Suflul exploziei îi aruncă cât colo, ca pe nişte păpuşi de cârpă. Beth căzu pe spate şi nu mai putu să respire. Se auzi un bubuit ca de tunet şi pietre şi bolovani începură să se prăbuşească. Beth şi Jeff se rostogoliră, acoperindu-şi capul cu mâinile. Toate becurile până la intrare se stinseră, iar singura lumină fluorescentă care mai rămăsese deveni cenuşie din cauza prafului. Aerul mirosea a muşchi şi bolovani.

— Beth! Ai păţit ceva?

O trase mai aproape. Inima îi bubuia în piept de teamă pentru amândoi. Ea tuşi.

— Nu… n-am nimic.

— Să mergem. S-ar putea să nu mai scăpăm cu viaţă. Va mai urma cel puţin o explozie.

Fugiră şchiopătând către uşa ascunsă, trecând pe lângă munţi de moloz. Pietrele continuau să cadă spărgându-se de podea. Cealaltă parte a grotei, pe unde intraseră, dispăruse sub o grămadă monstruoasă de bolovani.

— E încuiată, spuse ea, lăsând să-i scape o înjurătură.

— Nici o problemă.

Scoase pistolul şi trase un glonţ în gaura cheii, răsuci mânerul uşii şi o deschise, dând la iveală puţul pe care şi-l amintea din visele de după operaţie. Era îngust, iar pe peretele de piatră fusese fixată o scară din ţevi metalice. Se ridica pe o distanţă de cel puţin 30 de metri. Era atât de strâmt şi de înalt, că o cuprinse ameţeala. În trecut, îi fusese teamă de înălţime. Foarte departe, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unei fântâni, se vedea o bucată rotundă din cerul nopţii, strălucind de stele. În ciuda fricii, nu văzuse niciodată o privelişte mai frumoasă. *Mulţumesc, inimă.*

— Urci tu prima, spuse el.

— Dar, Jeff…

— Dă-i drumul! Eu o să vin chiar în urma ta!

Începu să urce scara în tunelul luminat de stele, cu Jeff în spatele ei. Dacă se lăsa cuprinsă de ameţeală, îl antrena şi pe el în cădere. Aşa că nu se uită nici în sus, nici în jos, ci drept înainte, la zidul de piatră. Se strădui să respire normal. Urca încet, impunându-şi un ritm regulat, un picior după celălalt, o mână după cealaltă, încercând să nu se gândească la ce făcea sau unde se afla.

Se auzi încă o detunătură şi puţul se clătină din temelii. Se prinseră de scară. Ea scăpă lanterna, care căzu la câţiva centimetri pe lângă capul lui Jeff. Închise ochii luptându-se cu ameţeala. Pietre şi praf explodară în jurul lor. Câteva secunde îngrozitoare, li se păru că scara se desprinde de zid. Jos, suflul exploziei smulse uşa din ţâţâni cu un zgomot oribil de metal sfârtecat. Deschise ochii o clipă şi văzu un val de pietre şi moloz ce năvăliseră înăuntru, blocând ieşirea. Fuseseră prinşi în capcană. Singura scăpare era pe sus.

Clătină din cap încercând să îşi recapete echilibrul. Nu-şi va pierde controlul, îşi spuse.

Dintr-o dată, puţul răsună de un alt zgomot, ca şi cum o parte din grotă s-ar fi prăbuşit. Un alt nor de praf şi pietre se înălţă în puţ, ca o ploaie din sens invers ce îţi zgâria plămânii. Începură să

tuşească pe jumătate sufocaţi.

Pe urmă se aşternu o linişte rău prevestitoare. Din când în când, mai cădeau pietricele peste ei, înţepându-le faţa şi mâinile. Scara se balansa. Se desprinsese de peretele puţului.

— Nu există cale de întoarcere, îi strigă Jeff. Hai să ieşim naibii de aici!

Tuşind, Beth ridică un picior. Scara se clătină. O năpădi transpiraţia.

— Trebuie să urcăm în contratimp, îi spuse Jeff. Dacă ridicăm amândoi acelaşi picior, scara o să înceapă să se balanseze şi se va prăbuşi o dată cu noi.

Dădu drumul lanternei ca să-şi folosească ambele mâini. Lanterna se făcu ţăndări pe pietrele de jos. La numărătoarea lui, începură să îşi alterneze picioarele şi mâinile, aşezându-le la unison pe scară – stângul ei, dreptul lui – şi urcând încet.

— Încă o explozie şi scara asta o să cadă ca un copac retezat, mormăi ea.

— Taci şi urcă!

Pe măsură ce înaintau, scara se balansa mai tare. Beth era lac de transpiraţie. Când ajunse în vârf, întinse mâna peste buza puţului şi dădu de iarbă. Lacrimi fierbinţi de recunoştinţă începură să-i curgă pe obraji. Se târî pe un spaţiu mic mărginit de bolovani, se lăsă pe spate şi înălţă capul spre cerul spuzit de stele. Respiră adânc şi murmură cuvinte de mulţumire. Apoi îşi şterse lacrimile şi întinse mâna în puţ.

— Să te ajut, Jeff?

El ridică ochii şi un moment i se păru că priveşte un înger. Razele lunii străluceau în jurul ei. Faţa şi părul îi erau acoperite de praf, hainele i se murdăriseră, dar lui nu i se păruse niciodată mai frumoasă.

— Nu, mulţumesc, spuse el ţâfnos. Mă descurc.

Se propti în braţe şi ieşi afară. Ea şedea în fund lângă gaura puţului, ascunsă de un cerc de bolovani înalţi. Nu era loc pentru amândoi, aşa că săriră peste bolovani şi se depărtară câţiva paşi.

— Ai plâns, îi spuse el din spate.

— Puţin.

Se lăsară să cadă pe iarbă, epuizaţi şi transfiguraţi de bucurie. Pe Jeff îl durea tot corpul. Spatele şi picioarele îi pulsau din cauza loviturilor de pietre. Mai sus pe deal, o vacă Holstein mugi şi sunetul bucolic fu purtat de ecou de-a lungul dealurilor. Privi înapoi şi văzu o cireadă. Respiră adânc, uluit că supravieţuiseră.

La baza pantei se afla ferma lui Berianov şi două cratere uriaşe, fumegânde. Unul dintre ele era locul unde fusese casa, iar celălalt falsul garaj.

— Crezi că bătrânul a pus explozibilii? întrebă ea.

— S-ar putea. Aş vrea să-mi pice în mână. Mi s-a părut inofensiv. Dar mai mult ca sigur că ştie ceva.

— O să vină poliţia, sau alte autorităţi locale. Exploziile trebuie să fi băgat lumea în sperieţi pe o rază de mulţi kilometri.

— Vorbeşti de lup, spuse el şi duse binoclul la ochi.

O maşină se apropia de fermă dinspre şosea. Farurile formau conuri de lumină în ceaţa ce se ridica din pământ. Se uită spre vehicul.

— Ce este? îl întrebă ea.

— O furgonetă verde închis. Nu e o maşină de poliţie. Doamne! N-o să-ţi vină să crezi. E vorbăreţul nostru, prietenosul paznic. Se duce în întâmpinarea maşinii.

Îşi aminti de ochii lui atât de strălucitori – şi departe de a fi bătrâni. Şi de anunţul de vânzare a fermei pe care îl găsise ascuns în biroul lui Berianov.

— Pun pariu că e Berianov! În travesti, ca de obicei. El e *paznicul*. Ne-a păcălit pe amândoi!

— Ai dreptate. S-ar putea să fie el. A fost întotdeauna un maestru al… Stai puţin! exclamă el privind fix prin binoclu. Mai e cineva. Vezi? În spatele furgonetei!

Bărbatul era îmbrăcat în negru de sus până jos – pulover pe gât, geacă, mască de schi, mănuşi, pantaloni, şosete şi pantofi. Echipamentul, inclusiv un pistol, îi atârna la curea. Se topi pe la marginea pinilor, în susul şoselei, aproape de pământ, ca o umbră spectrală pe fundalul gardului alb. Ceaţa fumurie i se agăţa de glezne.

Când se apropie de furgonetă, care se oprise între timp, scoase pistolul şi îl studie pe bătrânul ce se îndepărta de ruinele fumegânde a ceea ce probabil că fusese cândva o clădire mare. Aceasta era ferma din anunţul pe care i-l sustrăsese lui Beth Convey acasă la Alexei Berianov, dar nu se vedea nici o construcţie. Ceea ce îl făcu să creadă că ruinele aparţineau casei.

Era nedumerit. Potrivit mesajului de la superiorii săi din Kremlin, sursele lor îi informaseră că un anume colonel Caleb Bates cumpărase această proprietate. Dar asta era tot. Nu

trebuia însă omis faptul că lui Beth Convey anunţul i se păruse destul de important pentru a şi-l însuşi.

Îl cercetă atent pe bătrânul în jeanşi şi cu pălărie de cowboy care urca în maşină. Nu îl recunoscu. Dar pe urmă îl văzu pe Ivan Vok la volan. Simţi că jubilează. Ivan Vok – celebrul asasin al KGB-ului… în Statele Unite… la misterioasa fermă a lui Caleb Bates. Fremătând de nerăbdare, cu pistolul în mână, începu să se apropie de furgonetă.

Imediat ce Alexei Berianov deschise uşa şi sări înăuntru, Ivan Vok apăsă pedala de acceleraţie şi întoarse maşina pe aleea din faţa rămăşiţelor fumegânde ale fermei. Îl salută din cap pe Berianov, cu un zâmbet rece pe faţa sa de mongol, zâmbet ce lăsa să i se întrevadă devoţiunea şi mândria pentru ceea ce el, Ivan Vok, crea împreună cu vechiul său lider.

— *Kak vî pajivite?* Cum vă simţiţi? îl întrebă pe general.

Berianov nu arătă nici el vreun semn de emoţie. Erau KGB-işti. Nu exista un loc mai bun unde să înveţi valoarea vorbelor nerostite. Pe lângă asta, ştia cât îi e de devotat Ivan Vok. Îşi scoase pălăria Stetson, se aşeză mai bine pe locul din dreapta şi îi dădu un răspuns neutru în rusă.

— *Haraşo. A vî?* Bine. Şi tu?

— A fost o noapte lungă, Alexei, continuă Vok în rusă. Convey şi Hammond mi-au scăpat. Au schimbat maşina înainte să-i ajung din urmă.

— Mie nu mi-au scăpat, zâmbi Berianov.

— Cum aşa?

Vok porni pe alee spre autostradă, iar Berianov îi povesti despre explozii şi despre moartea celor doi.

— N-or să ne mai deranjeze.

Vok râse şi el, încântat.

— Ce e asta? spuse Berianov brusc.

O umbră sări din dreapta, în faţa gardului alb. Se lăsă pe vine cu arma ridicată. Îl văzu şi Vok. Înainte să poată reacţiona, un glonţ străpunse uşa din partea şoferului şi trecu la câţiva centimetri de pieptul lui Berianov.

Vok apăsă din nou pedala de acceleraţie. Fără să scoată vreun cuvânt, Berianov ridică mâna şi se prinse de mânerul de deasupra uşii, iar furgoneta porni ca o furtună pe alee, drept spre umbra întunecată.

Bărbatul se ridică şi ţinti maşina, dar aceasta venea cu

asemenea viteză, încât nu apucă să tragă decât un singur glonţ şi acela fără efect. Se întoarse şi o luă la fugă.

Vok gemu de plăcere şi intră cu maşina pe pajişte, îl lovi pe bărbat cu aripa şi intră prin gard pe păşune. Furgoneta derapă pe iarbă şi Vok trase din nou de volan, viră şi se întoarse pe alee.

— Cine crezi că era? întrebă Berianov.

Vok ridică din umeri.

— N-are importanţă, Alexei. Chiar dacă nu l-am omorât, l-am rănit destul de tare ca să-l scot din circulaţie.

Ajunse pe alee şi o luă spre porţile de ieşire, care aşteptau deschise, străjuite de pini.

Pe deasupra bâzâitului motorului, auziră în depărtare zgomotul unei sirene. Berianov zâmbi. Acum, după ce Convey şi Hammond muriseră, planurile lui nu mai erau periclitate. Autorităţile locale vor sosi în curând, dar n-aveau să găsească decât găuri în pământ – iar acum şi un bărbat rănit sau mort. Asta o să-i deruteze. Se vor interesa cine e proprietarul şi vor descoperi că ferma fusese cumpărată de un naţionalist de extremă dreaptă pe nume Caleb Bates, ceea ce îi va pune din nou pe gânduri. Apoi vor descoperi totul despre Păstrătorii Adevărului, iar piesele jocului de puzzle aveau să se aşeze exact cum dorea: un păienjeniş de minciuni aparent la fel de solide ca adevărul.

Îl auzi pe Ivan Vok înjurând.

— Veşti proaste, Alexei. Uită-te în spate.

Berianov întoarse capul. Două siluete prăfuite coborâseră în goană dealul şi ajunseseră pe şosea, înapoia lor. Furia îi răscoli măruntaiele. Erau Beth Convey şi Jeff Hammond. *Imposibil.* Îi privi mut de uimire, în vreme ce aceştia se apropiau de individul pe care Ivan îl lovise cu maşina. În acelaşi timp, văzu cu coada ochiului o lumină roşiatică ivindu-se dinspre sud. Girofarurile poliţiei. Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. Aveau să ajungă acolo în câteva minute.

— Cum or fi scăpat? se întrebă el furios. N-avem timp să ne ocupăm de ei acum. În plus, ar fi pregătiţi pentru un eventual atac.

— Poliţia va ajunge aici înainte să-i putem ucide, încuviinţă Vok. E prea periculos.

Berianov analiză rapid situaţia.

— Probabil că şi-au parcat maşina pe undeva pe aproape. Ai la tine vreun dispozitiv de urmărire?

— Da, dar nu am aparatul de înregistrare, spuse Vok cu un zâmbet. Am să telefonez după ajutor.

Apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi furgoneta porni ca o săgeată pe autostrada de provincie. Trebuia să găsească maşina celor doi, să pună înăuntru dispozitivul şi să ia legătura cu unul dintre oamenii lor, ca să vină acolo cu aparatul de înregistrare.

Ţipătul sirenelor creştea în intensitate. Beth şi Jeff se ghemuiră lângă bărbatul inconştient îmbrăcat în negru. Jeff întinse mâna spre artera carotidă, iar Beth îi trase masca tricotată de pe faţă.

— Îl cunoşti? întrebă Beth.

Avea cam vârsta ei, îşi spuse ea, în jur de treizeci de ani. Faţa îi era triunghiulară, cu pielea netedă şi sprâncene subţiri, iar bărbia lată şi pătrată. Chiar şi în stare de inconştienţă, chipul lui părea zbuciumat de parcă demonii săi interiori nu se odihneau niciodată. Avea o înfăţişare aparte, decise ea. Atrăgătoare, semănând cu un animal de pradă.

— Nu l-am mai văzut până acum. Dar cel puţin trăieşte, spuse Jeff plimbându-şi mâinile peste trupul lui să vadă dacă nu avea oase rupte. Pare să fie teafăr, dar nu putem fi siguri până nu se trezeşte. Probabil că l-au lovit cu aripa. O să-l luăm cu noi. M-am săturat să tot las în urmă surse bune de informaţii.

Ea privi spre luminile maşinilor de poliţie ce se apropiau cu viteză de fermă.

— Trebuie să ne grăbim. Vor fi aici în câteva minute.

Jeff îl apucă de picioare, iar Beth îi scoase mănuşile, le băgă în buzunarul gecii şi îl prinse de mâini. Îl cărară peste gardul dărâmat şi în josul dealului spre pinii care mărgineau şoseaua.

În clipa în care maşinile poliţiei intrară în viteză pe alee cu girofarurile clipind, Beth şi Jeff îl aşezară pe bărbat pe covorul de ace de pin şi se lăsară pe vine, ascunşi printre copaci. Ea îşi plecă privirea pentru a se feri de luminile girofarurilor. Atunci observă ceva: îi încrucişase pe piept mâinile bărbatului, iar pe încheietura sa dreaptă observase o cicatrice.

— Jeff! El e! exclamă ea arătând spre mica cicatrice albă. El e bărbatul despre care ţi-am spus. Cel care m-a atacat şi m-a legat fedeleş acasă la Berianov!

El îşi reprimă impulsul de a-i trage o bătaie soră cu moartea individului rănit. Se strădui din răsputeri să adopte un ton neutru:

— Probabil că are să ne mărturisească lucruri interesante.

Bărbatul începu să dea semne de viaţă. Jeff îi examină echipamentul prins la centură şi îi confiscă un pistol şi două cuţite. Îl ridicară şi îl cărară din nou de-a lungul gardului, ascunşi de pini, până ce ajunseră la porţile deschise. Îl aşezară pe pământ şi se uitară prudenţi spre capătul aleii, unde o mulţime de poliţişti ieşeau din maşini. Se auzeau voci strigând ordine. În curând se va interzice accesul în fermă, iar proprietatea va fi înconjurată cu bandă galbenă. Experţii în incendieri erau probabil pe drum, pregătiţi să cearnă cenuşa şi să analizeze datele problemei.

Deocamdată însă, porţile de fier forjat nu fuseseră închise. Beth şi Jeff priviră cu atenţie în jur. Îl ridicară din nou pe bărbatul inconştient, ieşiră pe poartă şi începură să urce dealul în grabă, mergând pe porţiunea cu iarbă dintre şoseaua pustie şi gard. Pinii aveau să îi ascundă de privirile celor de la fermă. Cu puţin noroc, vor ajunge la Ferrari înainte să treacă vreo maşină.

Beth transpira şi gâfâia. Drumul până la maşină părea nesfârşit. Braţele îi amorţiră. Într-un târziu traversară coama dealului, de unde nu mai puteau fi văzuţi de la fermă şi îl lăsară pe individ să cadă pe iarbă.

Jeff inspiră adânc şi se îndreptă de spate. Faţa lui lată şi bronzată lucea de transpiraţie. Beth îşi aminti de prima lor întrevedere la sediul ziarului *The Washington Post.* Remarcase încrederea lui în sine, care i se păruse hipnotizant de atrăgătoare. De asemenea, o impresionase plăcut şi frumuseţea lui neşlefuită.

El îşi puse mâinile în şolduri şi clătină capul spre a-şi limpezi gândurile.

— Mă duc după maşină, spuse el şi se îndepărtă.

Bărbatul leşinat nu avea nici un act de identitate asupra lui, iar pe şoseaua de provincie nu se vedea nici o maşină parcată. Deci cine era şi cum ajunsese la fermă? Mişcându-se repede, în timp ce Beth stătea de pază, Jeff îi legă gleznele, apoi mâinile şi îl îndesă în ceea ce s-ar fi putut numi locul din spate al Ferrariului.

Beth se aşeză la volan, iar Jeff pe locul din dreapta pe jumătate întors spre spatele maşinii, cu Beretta în mână, aşteptând ca individul să se trezească din leşin.

— Răbdarea nu e punctul meu forte, mormăi el.

— Serios? N-aş fi spus asta.

Beth zâmbi, Savurând timp de o clipă bucuria de a fi

supravieţuit. Apoi îşi aminti de toate întâmplările prin care trecuseră şi viitorul i se păru dintr-o dată întunecat.

Jeff o privi în vreme ce conducea maşina pe drumul pe care veniseră, ca să nu mai treacă pe lângă fermă. Partea proastă a situaţiei era faptul că o plăcea. După ce tocmai ai scăpat de moarte împreună cu cineva, iar acea persoană s-a descurcat de minune tot timpul, părerea ta poate suferi schimbări radicale. Clătină din cap. Nu, nu despre asta era vorba. Ar fi fost o explicaţie prea simplă. O înverşunată bătălie interioară se dădea pe terenul inimii sale.

Bărbatul din spate gemu. Trezit la realitate, Jeff îi aruncă o privire străinului ale cărui pleoape se zbătură de câteva ori.

Brusc, bărbatul deschise ochii şi se opri la mijlocul a ceea ce părea a fi o înjurătură. Încercă să se ridice, dar se lovi cu capul de plafonul scund din spate. Căzu la loc, cu privirile aţintite asupra frânghiilor care îi legau încheieturile. Apoi se uită la Jeff, care văzu o clipă în ochii lui un amestec de furie şi viclenie. Dar expresia dispăru imediat. Chipul omului deveni impasibil.

— Uite care e treaba, începu Jeff pe un ton impersonal. Ţi-am luat armele. E clar că eşti profesionist, dar asta n-o să te ajute prea mult, pentru că nici eu nu sunt un novice. Te întrebi probabil cine dracu' sunt şi dacă poţi să mă păcăleşti sau să mă prosteşti. Însă eu sunt băiat bun şi am să-ţi spun adevărul. Fără noi, acum te-ai afla în mâinile poliţiei. Dat fiind faptul că ai pătruns în fermă îmbrăcat ca un bandit, mă gândesc că preferi compania noastră, decât a lor. Dar pentru că noaptea trecută ai imobilizat-o pe prietena mea aici de faţă…

Jeff observă cum ochii de un albastru palid al bărbatului fixează ceafa lui Beth. Era ceva ciudat în ei… Bărbatul părea interesat de Beth. Se simţea atras de ea.

Ea se întoarse şi îl salută uşor cu o fluturare din degete.

— Mă bucur să ne vedem în împrejurări mai bune.

Inima lui Jeff se strânse, dar nu i se citi nimic pe faţă.

— Nu îţi poartă pică. Eu însă, da. Dar să lăsăm deocamdată chestiunea asta. Cum spuneam… ştim că ai răscolit prin casa lui Alexei Berianov şi… din fericire pentru tine… nu i-ai făcut nici un rău prietenei mele. De fapt, asta ne îndreptăţeşte să presupunem că am avea câteva lucruri în comun.

Jeff îl studie – faţă triunghiulară, ochi adânciţi în orbite, aproape decoloraţi. Expresia neutră a bărbatului rămăsese neschimbată până în momentul în care se uitase spre Beth. Lui

Jeff îi veni o idee.

— Poate că ai dori să ştii ce am aflat noi, iar tu nu, zise el.

Aşteptă. Chipul bărbatului era impasibil. De altfel şi Beth îi spusese că nu scosese nici un sunet tot timpul cât scotocise prin casa lui Berianov. Singurul avantaj al lui Jeff era că nu avea nimic de pierdut. Se rezemă, aşadar, de uşă, ţinu Beretta la vedere, astfel încât prizonierul să fie conştient de raportul de forţe dintre ei şi începu să fluiere „Internaţionala”, cântecul care se răspândise în perioada care a urmat după Comuna din Paris, devenind ulterior imnul comunist.

Păru să aibă efect. Vocea care i se adresă era moale, cu un puternic accent rusesc:

— Bine. Spuneţi-mi cine sunteţi. Poate o să găsim un limbaj comun.

— Las-o baltă, oricine îşi dă seama că accentul ăla nu e autentic, râse Beth.

Faţa omului se întunecă şi ochii i se îngustară. Păru să ia o decizie.

— Foarte bine. E clar că sunteţi Jeff Hammond şi Beth Convey. Presa americană v-a făcut o popularizare nemaipomenită. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune ce ştiţi voi, iar eu nu, zise el şi ridică ambele mâini. Nu, nu e nevoie să o spui, Hammond. Citesc pe faţa ta. În schimb, am să vă dezvălui ce am aflat eu. Putem să facem un târg, cum spuneţi voi în ţara asta.

8

Beth şi Jeff schimbară o privire. Ea se uită peste umăr şi văzu ceva pe faţa omului care îi spuse că era rănit mai grav decât voia să pară. Pe lângă asta, intui inteligenţa şi spiritul lui analitic. Nu avea să uite niciodată imaginea intrusului ameninţător, îmbrăcat în negru, care se năpustise asupra ei în biroul lui Berianov şi o doborâse atât de uşor.

Evaluă situaţia din perspectiva profesiei sale. Asta e o simplă negociere, îşi spuse ea. Uneori, cea mai inteligentă tactică e să arunci un os pe masă. Simţea că acesta era procedeul ce trebuia aplicat în situaţia dată, indiferent de riscuri.

Privirea ei se concentră asupra drumului întunecat. De o parte şi de alta, copacii foşneau în bătaia vântului. Din când în când, trecea câte o maşină pe cealaltă bandă. În depărtare luceau luminile caselor aflate la mare distanţă de autostrada rurală.

— Ştiai că Alexei Berianov şi Caleb Bates sunt una şi aceeaşi persoană? zise ea în treacăt.

Câteva clipe, în spate domni tăcerea. Apoi bărbatul respiră adânc şi înjură în rusă.

— Asta explică multe. Ştiam că e o legătură între ei, dar... Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ai auzit că Berianov a murit de curând la Moscova? îl întrebă Jeff.

— Nu. Cine ţi-a spus?

Jeff clătină din cap.

— Probabil că înscenarea a fost făcută pentru noi, nu pentru tine. Prin urmare, nu ştie că îl urmăreşti.

— E o informaţie bună. Am să vă dau şi eu ceva în schimb. Berianov, Anatoli Iurimengri şi Mihail Ogust au sustras o sumă considerabilă de bani când au părăsit Uniunea Sovietică. Iar de curând au furat şi mai mulţi bani din fondurile de aici ale KGB-ului.

— Aşa ne gândeam şi noi. În felul ăsta şi-au pornit afacerile, le-au extins şi probabil că au mai finanţat şi altceva cu banii proveniţi din fondurile secrete, spuse Jeff aruncându-i o privire şireată. Dacă ştii toate astea, înseamnă că faci parte din MVD. MVD-ul este Ministerul de Interne rus, îi explică el lui Beth. Şi-au

trimis oamenii aici ca să dea de urma rublelor dispărute.

În spate se lăsă din nou tăcerea. Bărbatul nu recunoscu nimic, dar spuse:

— În timpul mandatului său, Boris Elţîn a angajat firma Kroll Associates să localizeze bunurile statului ce au început să dispară din trezoreriile noastre încă din anii ’80.

Kroll Associates era o corporaţie internaţională de investigaţii.

— Din 1981 şi până în 1991, demnitarii noştri comunişti s-au prevalat de decretele secrete emise de Comitetul Central pentru a sustrage opt tone de platină, şaizeci de tone de aur, grămezi de diamante şi în dolarii voştri – între cincisprezece şi cincizeci de miliarde bani gheaţă. Toate aceste valori au fost transferate în mâini necunoscute.

Beth era uluită.

— Asta înseamnă mai mult decât bugetele anuale ale majorităţii ţărilor.

Vocea din spatele ei încuviinţă.

— E o crimă şi o ruşine naţională. Şi nu numai comuniştii sunt vinovaţi. Noii noştri guvernanţi şi oameni de afaceri au jefuit ţara de când au venit la putere, deşi avem nevoie disperată de bani pentru reconstrucţie. Berianov şi prietenii lui au profitat de haosul ce domnea în Rusia în ’91, când a avut loc lovitura de stat împotriva lui Gorbaciov. Au şterpelit cincizeci de milioane de dolari pe care KGB-ul îi spăla prin bănci elveţiene pentru oamenii noştri…

— Agenţi, provocatori şi organizaţii de faţadă, fără îndoială, îl întrerupse Jeff.

— Păi, da. Ştiţi cum merg lucrurile. CIA se foloseşte de canale similare. Am descoperit furturile lui Berianov abia anul trecut. Kroll a localizat banii într-o bancă particulară elveţiană, care îi investise pe Wall Street. Ştim cu toţii cât au câştigat cei care au făcut investiţii bune în anii ’90 şi elveţienii sunt experţi în domeniu. Din raportul întocmit de Kroll reiese că Berianov, Iurimengri şi Ogust au scos bani din când în când ca să-şi finanţeze afacerile. Iar cu trei ani în urmă, au retras restul sumei, spuse el şi se opri o clipă. Se strânsese aproape un miliard de dolari.

Beth nu-şi putea ascunde uimirea.

— E o pierdere imensă pentru orice ţară.

Agentul MVD dădu aprobator din cap.

— Acum două săptămâni, Kroll a ajuns într-un punct mort. Au

pierdut urma banilor, aşa că superiorii mei m-au trimis pe mine. Şovăi o clipă. Încă mai lucrezi pentru FBI, nu-i aşa, Hammond? Ce-i drept, sub acoperire acum.

Chipul lui Jeff rămase impasibil.

— Am părăsit Biroul cu multă vreme în urmă.

Bărbatul mai tânăr râse încet.

— Am şi eu sursele mele. Cunoaşteţi un individ pe nume Evans Olsen?

— E funcţionar la Casa Albă, răspunse Beth prompt. L-am întâlnit la câteva petreceri la ambasadă, dar nu l-am mai văzut de mult.

Jeff se întoarse spre ea.

— Eu n-am auzit de el.

— Caleb Bates l-a sunat de pe mobil, continuă bărbatul. Convorbirile au fost codificate aşa că nu ştim ce au vorbit, dar am putut localiza semnalul. Chiar şi faptul că au stat de vorbă dă de bănuit.

Jeff văzu legătura:

— Tu eşti cel care a informat Biroul că un grup subteran pregăteşte un act terorist. Te refereai la oamenii lui Caleb Bates. Tu trebuie să fii „Perez”.

Agentul MVD nu confirmă supoziţia lui Jeff, dar nici nu negă.

— Îşi spun Păstrătorii Adevărului, continuă el. Sau Păstrătorii, pe scurt. Asta e singura informaţie care s-ar putea dovedi folositoare. Acum am de lucru, trebuie să scriu un raport. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi duce înapoi. Mi-am ascuns motocicleta la doi kilometri de fermă. Poliţia n-o să ne observe.

Beth clătină din cap.

— Eşti rănit. Te-am urmărit în oglindă. Tresari de durere ori de câte ori faci o mişcare.

— Doar câteva coaste rupte, îi zâmbi el în oglindă.

Jeff văzu zâmbetul şi încercă să-şi reprime valul de gelozie care îl năpădise.

— Trebuie să te vadă un doctor, îl sfătui Beth. Nu poţi să-ţi repari singur coastele.

— Ba pot. Am mai făcut-o şi altă dată. Acum e rândul vostru. V-am dat informaţii utile. Duceţi-mă înapoi şi spuneţi-mi ce ştiţi.

Beth întoarse pe o alee şi o luă înapoi spre fermă. O clipă i se păru că vede o maşină încetinind în spatele lor, dar farurile acesteia dispărură pe un drum lateral.

Ea şi cu Jeff îi relatară cele mai importante evenimente

petrecute în ultimele trei zile – Meteor Express, Stone Point, ucigaşul care o urmărise pe Beth şi sinuciderile cu cianură ale celor doi Păstrători, lângă ferma lui Bates. Îi vorbiră despre Michelle Philmalee şi lista cu noii proprietari ai firmei HanTech şi despre bătrânul paznic pe care îl văzuseră ultima oară urcând în furgoneta ce se năpustise asupra lui.

Perez fusese relaxat până atunci, aproape bine dispus. Brusc chipul lui se înăspri.

— Deci el era în maşină. Nu l-am recunoscut decât pe şofer, Ivan Vok.

— Ivan Vok! clătină Jeff din cap. Nu-mi place deloc chestia asta.

Îi vorbi despre replica Biroului Oval, îngropată adânc sub deal. Sprâncenele lui Perez se înălţară.

— Biroul Oval! Înseamnă că plănuiesc să-l omoare pe preşedintele Stevens, exact ce bănuiam. Şi probabil că atentatul va avea loc în curând, de vreme ce toţi Păstrătorii au părăsit ferma.

— Asta credem şi noi. Preşedintele vostru a sosit astăzi la Washington. S-ar putea ca planul lor să aibă o legătură cu asta. Ce folos i-ar aduce lui Bates – sau Berianov – asasinarea preşedintelui nostru?

— Nici unul, din punctul vostru de vedere, spuse Perez. Dar în ce-l priveşte, probabil că întrevede mai multe avantaje. Sursele mele susţin că Berianov, Iurimengri şi Ogust n-au renunţat niciodată la speranţa că, într-o bună zi, comuniştii vor reveni la putere şi vor reclădi vechea Uniune Sovietică.

— Nu sunt singurii, mormăi Jeff.

Perez dădu aprobator din cap.

— Acum nouă ani, ar fi fost exclusă o asemenea posibilitate. În Parlament se vorbea despre scoaterea Partidului Comunist în afara legii. Dar nu s-a întâmplat aşa, iar în prezent constituie o forţă în Dumă, fiind singura formaţiune capabilă să scoată sute de mii de protestatari în stradă. Partidul Comunist a fost cel mai vehement critic al economiei de piaţă pe care o învinovăţeşte pentru recesiunea economică a ţării şi pentru dezintegrarea armatei. În plus, o dată cu prăbuşirea rublei, bursa de valori a căzut într-o gaură neagră, ceea ce a făcut imposibilă achitarea marilor împrumuturi externe. Toate au început s-o ia razna. Dezastrul submarinului Kursk. Incendiul din turnul televiziunii Ostankino. Teroriştii din Moscova. Şi, bineînţeles, problemele din

Cecenia, toate acestea sunt mereu la ordinea zilei.

— Comuniştii nu au nici o şansă să revină la putere în Rusia, spuse Beth. E imposibil să nu-şi dea seama de lucrul ăsta.

Perez fu de acord.

— S-ar putea să-şi joace ultima carte. Mulţi ruşi îşi amintesc cu mândrie de era comunistă care a marcat înfrângerea fascismului. Împrumuturile internaţionale pe care n-am reuşit să le restituim nu depăşeau valoarea uneia dintre companiile voastre de Internet. Totuşi, guvernele străine şi FMI-ul ne-au blamat de parcă am fi fost cea mai iresponsabilă naţiune din lume, ceea ce a contribuit la consolidarea poziţiei comuniştilor. Platforma lor e simplă şi percutantă: încă mai suntem a doua putere nucleară din lume, pământul nostru se întinde pe trei continente, dispunem de resurse naturale bogate şi variate şi avem drept de veto în Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite.

— În concluzie, Berianov speră ca prin asasinarea preşedintelui Stevens, să destabilizeze Rusia, astfel încât comuniştii să poată prelua puterea, interveni Jeff. Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să fi pregătit deja terenul acolo.

Pentru prima oară, Perez păru neliniştit.

— Ştim că formează alianţe şi cumpără companii de servicii publice, fabrici şi politicieni ruşi. În afara comuniştilor radicali, s-ar putea să fi contactat comandanţi militari nemulţumiţi, ultranaţionalişti şi funcţionari de partid din vechea gardă. Îmi voi anunţa superiorii. Vor verifica lista voastră cu proprietarii HanTech-ului şi vor confirma penetrarea acestora.

— Dar de ce să-l ucidă pe preşedintele Stevens *acum?* se întrebă Beth.

— Ştiu din experienţă că întotdeauna există o interdependenţă între evenimente, spuse Jeff. La începutul anilor ’70, secretarul de stat Henry Kissinger a dispărut la un moment dat, în timp ce se afla într-o vizită în străinătate. Reporterii au vrut să ştie ce se întâmplă. Purtătorul lui de cuvânt a declarat că e bolnav. Gripă, din câte îmi amintesc. Aşa că mass-media a difuzat ştirea potrivit căreia Kissinger s-a îmbolnăvit cu prilejul vizitei oficiale. De-abia mai târziu am aflat că se ascundea de fapt, punând la cale un acord secret cu ceea ce se numea pe atunci China Roşie, cu scopul de a o deschide către Vest, pentru prima oară după douăzeci de ani. S-ar putea să existe o motivaţie similară şi în cazul asasinatului. E posibil ca preşedinţii Stevens şi Putin să se întâlnească dintr-un motiv mult mai important decât obişnuitele

ceremonii de stat... poate ca să anunţe vreun acord care va stabiliza în sfârşit Rusia, va smulge colţii comuniştilor şi va ancora solid ţara în democraţie. Dacă aşa stau lucrurile, Berianov speră că, prin uciderea preşedintelui nostru, acordul nu se va finaliza.

— Sau va tergiversa lucrurile, astfel încât să poată termina ceea ce a pus în mişcare în Rusia, remarcă Beth.

O tăcere tensionată se lăsă în maşina sport, ce îşi continuă drumul prin noaptea înstelată. Într-un târziu, Perez o rugă pe Beth să oprească. Ajunseseră înapoi lângă Gettysburg, dar pe o porţiune de drum mai puţin circulată. Nu exista nici o casă luminată prin apropiere. O singură camionetă trecu în viteză pe lângă ei şi dispăru în timp ce Beth oprea Ferrari-ul pe dreapta.

Opri motorul, iar Jeff îl dezlegă pe Perez şi îl ajută să iasă din maşină. Strângându-şi pieptul cu mâinile, Perez arătă spre un pâlc des de carpeni. Jeff găsi o potecă, dispăru înăuntru şi se întoarse aducând de ghidon o motocicletă mare BMW.

Dinspre cealaltă parte a drumului îngust, cu doar două benzi, se auzea foşnetul pădurii. Pe cer apăruseră nori fumurii, filtrând lumina lunii.

Perez merse şchiopătând la motocicletă şi urcă pe ea cu efort.

— Armele mele, te rog, spuse el şi continuă în timp ce Jeff i le întindea: Am să vă mai dau o informaţie care s-ar putea să vă folosească.

Le descrise practicile adepţilor de dreapta ai lui Caleb Bates.

— Acum după ce am aflat că Berianov e de fapt Bates, înţeleg multe din informaţiile referitoare la Bates şi Păstrători. Am impresia că Berianov a aranjat în aşa fel lucrurile încât vina pentru asasinat să cadă asupra Păstrătorilor, iar el să scape basma curată.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Beth.

— I-am urmărit pe câţiva locotenenţi de-ai lui Bates. Colonelul a comandat o mulţime de curele cu catarame în care se află cipuri de localizare, suficiente pentru întregul grup. Majoritatea Păstrătorilor probabil că habar n-au ce e cu aceste curele. În ce-i priveşte pe comandanţi, Bates le poate spune că e o modalitate de a şti unde se află toată lumea în timpul misiunii. Faptul că Berianov e iarăşi în travesti, de data asta ca om bătrân, mă face să cred că nu are de gând să ia parte la operaţiune. Se pregăteşte să dispară.

Beth înţelese.

— După asasinat, va da un telefon anonim la Serviciul Secret şi le va spune despre Păstrători şi despre curele. Nu vor trebui decât să captureze sau să ucidă un Păstrător pentru a pune mâna pe toţi ceilalţi. Dacă Berianov nu va purta curea şi ştim cu toţii că nu o va face, va scăpa cu viaţă.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă Perez.

— Putem verifica, spuse Beth.

Schimbă o privire cu Jeff, amintindu-şi de cei doi care se sinuciseră. Ei – şi curelele lor – trebuia să mai fie încă în pădure.

— Unde te duci? îl întrebă pe Perez.

Perez îi zâmbi şi, în acea clipă, părea tânăr şi lipsit de griji.

— Nu cred că vă pot spune asta. Dar ar trebui să ţinem legătura. Cum aş putea să vă contactez?

— N-ai cum, spuse Jeff scurt. Doar dacă ne dai un număr unde te putem găsi.

Perez surâse şi clătină din cap. Luna ieşi dintre nori şi îşi revărsă lumina rece asupra celor trei. Perez îşi puse casca şi vocea îi sună înăbuşită când i se adresă lui Beth:

— Ţi-am văzut medicamentele acasă la Berianov. Ai fost foarte bolnavă, dar acum ţi-ai recăpătat forţele. Dacă nu merge cu el, arătă cu capul spre Jeff, o să aflu şi o să te caut. Apoi vom vedea dacă ne place aceeaşi muzică şi… alt gen de distracţii. Duse degetele la vizorul negru al căştii salutând-o pe Beth. Pe curând.

Beth se simţi străbătută de un fior straniu. Îşi aminti de cutiile cu pastile pe care le găsise în spatele scaunului, în biroul lui Berianov – aliniate ca nişte soldaţi, ca şi cum cineva le studiase cu atenţie. Ştia totul despre ea şi, cu toate acestea, îi stârnise interesul.

Perez apăsă pedala de acceleraţie. Motorul se trezi la viaţă şi porni cu viteză spre sud, îndreptându-se, în lumina lunii, spre Washington. Jeff şi Beth urmăriră maşina până când deveni un punct în depărtare.

— E nostim cum timpul schimbă lucrurile, remarcă ea. Perez nu încearcă decât să apere interesele ţării sale, dar în trecut am fi fost inamici.

— Da. Lumea liberă contra Imperiului odios.

— Mi s-a părut un om curajos. Hotărât să îşi ajute poporul. Rusia are nevoie de mai mulţi fii credincioşi, asemenea lui. Tu ce crezi?

Jeff se posomorî.

— Presupun că ai dreptate…

Se opri brusc. În depărtare apăruseră farurile unei maşini, mergând şi ea spre sud, în aceeaşi direcţie cu Perez. Mergea cu viteză mare. Motocicleta lui Perez dispăru, în vreme ce farurile maşinii se apropiau din ce în ce mai ameninţătoare.

Jeff o apucă pe Beth de braţ.

— Haide!

O luară la fugă, iar el scoase pistolul. Deschise uşa din faţă a Ferrariului. Maşina ajunsese la zece metri de ei şi opri pe dreapta cu scârţâit de frâne, îndreptată cu faţa spre ei. Lumina farurilor era orbitoare.

— Intră în maşină! urlă Jeff urcând la volan şi pornind motorul.

Beth sări pe locul din dreapta cu inima bătând să-i spargă pieptul şi trânti uşa. Două gloanţe sparseră cauciucurile din faţă ale Ferrariului. Botul maşinii căzu. Doi bărbaţi săriră din sedan şi se repeziră spre Ferrari continuând să tragă.

39

Firma Ferrari pretinde că maşinile lor sunt indestructibile, gemu Jeff. Hai să vedem dacă au dreptate.

Băgă în marşarier şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Clătinându-se pe genţile roţilor din faţă, puternica maşină sport se repezi înainte pe fâşia de asfalt de lângă şosea. Cei doi atacatori erau aproape imposibil de văzut, umbre negre în lumina orbitoare a farurilor. Se aruncară de-o parte şi de cealaltă a drumului – la stânga, pe şosea şi la dreapta, în tufişuri. Se părea că unul era înarmat cu o puşcă, iar celălalt cu un pistol.

Bărbia lui Jeff se repezi înainte. Apucă mai bine volanul şi îndreptă Ferrari-ul drept spre sedan.

— Ai înnebunit! Beth respiră adânc şi se ţinu bine. Dacă învăţase ceva, îşi spuse Jeff înverşunat, era că nu trebuie să faci niciodată ceva previzibil când e viaţa ta în joc. Îl văzuse pe Ivan Vok dându-i lui Perez destul timp să se ferească şi astfel furgoneta nu îl lovise în plin. El nu avea să facă aceeaşi greşeală.

Atacatorii îngheţară, neştiind dacă nu cumva Ferrari-ul se transformase într-o torpilă sinucigaşă de o tonă, care era pe punctul să ducă la bun sfârşit misiunea în locul lor.

În ultima clipă, Jeff trase de volan şi maşina se întoarse într-un arc de nouăzeci de grade, pornind cu viteză drept spre atacatorul înlemnit pe şosea. Mişcarea fusese atât de rapidă, încât nu avu timp să fugă. Maşina îl lovi în plin. Gura i se deschise într-un urlet îngrozit care nu mai avu timp să îi iasă din gât. Impactul îl aruncă pe capota Ferrariului. Strângându-şi încă arma din reflex, alunecă spre ei cu faţa în jos. Se lovi cu creştetul capului de parbriz, la câţiva centimetri de feţele lor, împrăştiind stropi de sânge pe tot geamul. În privinţa lui nu trebuia să-şi facă probleme.

Al doilea bărbat începu să tragă de la marginea şoselei. Un glonţ sparse geamul din dreptul lui Beth şi ieşi prin parbrizul ce se pulverizã, acoperindu-l pe primul individ cu cioburi de sticlă ce străluceau ca grindina în lumina farurilor sedanului.

Beth privea în jur, încordată, dar observând cu atenţie fiecare detaliu, de parcă timpul se oprise în loc: Sedanul în dreapta… bărbatul care aluneca acum ca un sac de pe capota înclinată a

maşinii… atacatorul rămas cu pistolul ridicat, pregătindu-se să tragă din nou.

Un alt glonţ trecu prin Ferrari, de astă dată rănindu-i degetele lui Jeff. Furios, acesta băgă maşina în marşarier şi apăsă din nou acceleraţia. Maşina porni înapoi ca un bolid, cu cauciucurile din spate scrâşnind.

Înainte ca cel de-al doilea atacator să tragă din nou, Beth se aplecă pe geam, ţinti şi trase. Omul se prăbuşi. Îl lovise în pulpă, dar glonţul de 9 mm nu era suficient de puternic ca să-l culce la pământ. Totuşi, reuşise să îşi păstreze arma în mână.

Jeff trase frâna de mână şi sări din maşină chiar în clipa în care individul se ridicase într-un genunchi şi se pregătea să tragă. Arma era îndreptată spre Jeff…

Beth şi Jeff traseră în acelaşi timp. Gloanţele pătrunseră în pieptul atacatorului. Fu aruncat în spate în pâlcurile de carpeni, cu braţele răstignite. Rămase suspendat de crengile tari şi pe haină îi apărură pete negre-roşietice de sânge.

Beth inspiră adânc. Brusc, se simţi cuprinsă de o stare euforică. Trăsese aşa de repede ca să îl salveze pe Jeff, încât nu avusese timp să se gândească la repercusiuni şi să cântărească moralitatea actului. Să se cenzureze sau să acţioneze în mod conştient. Totuşi, de data asta nu continuase să apese pe trăgaci. Îşi privi mâinile în care ţinea Waltherul. Tremura toată. Dar impulsul teribil de a-şi descărca arma… de a continua să ucidă… nu o mai copleşise.

Când se opri în sfârşit din tremurat şi ridică ochii, Jeff era aplecat asupra bărbatului pe care îl împuşcaseră.

— E mort.

Ea alergă la celălalt.

— Şi ăsta a murit.

Jeff începu să caute prin Buick-ul atacatorilor.

— Asta explică multe – un aparat electronic de citire. Mai mult ca sigur că avem un dispozitiv de urmărire în Ferrari şi aşa ne-au găsit. Dar nu-mi dau seama cum l-au pus.

— Probabil că Berianov sau Vok ne-au văzut când coboram dealul după ce s-au năpustit cu maşina asupra lui Perez. E singura explicaţie. Numai aşa puteau să-şi dea seama că am supravieţuit.

Jeff dădu din cap.

— Ai dreptate. Şi dacă au avut la ei un dispozitiv de urmărire, nu le-a rămas altceva de făcut decât să ne caute maşina.

Se întoarse să se uite la Ferrari-ul roşu, cândva atât de elegant. Zăcea la marginea şoselei cu botul atât de aproape de pământ, că semăna cu un câine adormit pe covor. Cauciucurile din faţă se zdrenţuiseră, iar genţile erau tocite. Parbrizul dispăruse, iar caroseria fusese găurită de gloanţe.

— E pe butuci, spuse ea cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

Ferrari-ul era jucăria preferată a lui Michelle. Dar nu avea să se plângă dacă reluau colaborarea. Oricum Michelle era asigurată, aşa că avea să-şi cumpere alta.

— Luăm maşina lor?

— N-ar fi o idee bună. Ar putea avea şi ei un dispozitiv de urmărire şi nu am echipamentul care-mi trebuie ca să-l depistez, spuse el clătinând din cap supărat.

— Mi se pare că am trecut pe lângă o cabină telefonică cu o jumătate de kilometru în urmă, îşi aminti ea. Mă duc să o caut în timp ce tu o să scotoceşti prin sedan şi prin buzunarele ăstora. Să-l sun pe şeful tău? Poate că e timpul să cerem ajutor.

— Nu. Dar aş vrea să-i telefonezi unui vechi prieten de familie, zise el dându-i numărul şi instrucţiuni.

Beth memoră informaţiile şi porni la drum pe şosea. Era epuizată, dar îşi impuse să meargă mai departe. Mintea îi era înceţoşată din cauza evenimentelor petrecute în ultimele zile, iar ochii obosiţi de pânda continuă. Înainta cu greu, privind tot timpul în jur şi făcându-şi griji pentru preşedinte. Trebuia să pună capăt complotului ţesut de Berianov împotriva lui.

Ajunse în sfârşit la cabina telefonică, gâfâind. Luă repede receptorul şi… se opri. Nu avea ton. Apoi văzu că firul era tăiat. Cineva o făcuse deliberat – era o tăietură precisă şi netedă. Dementii lui Berianov? Ca să descurajeze pe oricine ar fi zăbovit în apropierea fermei? Porni înapoi în pas alergător. Cerul se acoperise de nori fumurii. Era scăldată de transpiraţie. Peste câteva minute se apropie de locul unde îl lăsase pe Jeff cu cele două maşini. Zări formele întunecate ale vehiculelor şi, în timp ce norii pluteau mai departe pe cer, razele lunii luminară siluetele a doi bărbaţi. Inima i se strânse şi Beth se simţi năpădită de un val greţos de frică. Se lăsă încet pe vine. În josul drumului, între Buick şi Ferrari, un bărbat ţinea o armă îndreptată spre Jeff.

Jeff auzise zgomotul cu o întârziere de o secundă. Începuse să adune câteva lucruri pentru a se deghiza şi alte instrumente ale

asasinului aflate în cutiile negre din portbagajul Ferrariului şi împachetase ce dorea să ia cu ei – inclusiv geanta lui Beth – în cutia cea mai mică. În timp ce se ocupa cu asta, auzise un foşnet uşor în tufişuri, dar nefiind nici o altă maşină prin apropiere, îl pusese pe seama unui iepure sau a unei veveriţe. Nu se întoarse decât în clipa în care auzi o creangă pocnind în spatele lui.

— Gata, Jeff.

Eli Kirkhart stătea în spatele lui cu pistolul Smith aţintit spre el.

— Îmi dai mie Beretta? Mulţumesc. Încet. Cu patul înainte, te rog.

— Ce dracu' înseamnă asta, Eli?

— Mă tem că trebuie să te arestez, spuse Kirkhart şi îi făcu impacientat un semn cu pistolul. Dă-mi Beretta. *Acum!*

Jeff se întoarse şi îi întinse pistolul.

— Cum dracu' m-ai găsit?

— Nu mă crede atât de prost. M-ai fentat un an întreg, dar zeiţa Fortuna trebuia să-mi zâmbească şi mie până la urmă.

— M-ai urmărit un an întreg?

— Din când în când. Ce credeai că s-a întâmplat după ce am acceptat să ne întâlnim la centrul comercial?

Jeff se holbă uluit la el.

— De când e interesat Biroul de un reporter dominat de o obsesie care l-a alungat de la sânul său sacru?

— Astea sunt poveşti de adormit copiii. Dă-i drumul. Pe acolo, te rog.

Kirkhart arătă cu arma spre copacii şi tufişurile din partea stângă a drumului. Jeff se conformă.

— Cum adică *poveşti de adormit copiii?* Cine te-a trimis după mine?

— Nu Biroul mi-a încredinţat misiunea asta. Iar „poveşti de adormit copiii" semnifică faptul că numele tău figurează şi astăzi pe statul de plată al Biroului şi că lucrezi sub acoperire de zece ani, folosindu-te de serviciul pe care îl ai acum şi de „obsesia" ta ca să păstrezi legătura cu comunitatea de transfugi şi de emigranţi.

Jeff nu spuse nimic. Kirkhart îl luase prin surprindere. Câţi alţii, din interiorul şi din afara Biroului, mai ştiau? Oare aflase şi Berianov? Asta ar fi explicat de ce era mereu cu un pas înaintea lui. Dar cum? Kirkhart spusese că nu Biroul i-a încredinţat această misiune, dar era clar că lucrează în continuare în FBI.

Deci cine conducea investigaţia?

— Bine, spuse Jeff. O să muşc momeala. Pentru *cine* lucrezi şi cum *m-ai* găsit?

— E de fapt o singură întrebare, Jeff. Te-am văzut Stând de vorbă cu individa aia, Convey, la ziar şi te-am urmărit până în orăşelul ăla mizerabil din Virginia de Vest, unde i-am văzut pe Graham şi pe Thoma arestându-te. A urmat apoi casa secretă de unde ai scăpat. Asta mi-a deschis ochii cu adevărat. Mi-am dat seama că ai un aliat sus-pus şi că evadarea ta a fost aranjată dinainte. Concluzia s-a impus de la sine: lucrezi încă pentru Birou, sub acoperire. Apoi am dat din nou de tine în timpul tămbălăului din faţa pitoreştii locuinţe victoriene a lui Convey, pe urmă te-am pierdut iar, dar mi-am amintit că Beth Convey a lucrat cu Grupul Philmalee. M-am dus acolo şi ce să vezi! – v-am găsit. Iar acum, iată-mă aici.

— Bine, lucrez încă pentru Birou. Prin urmare, ai aflat că nu eu i-am ucis pe tinerii aceia, aşa că…

— Asta n-are legătură cu ei. Deşi ai fi putut să îi ucizi, luând în considerare toate celelalte.

Jeff era complet derutat.

— Care „toate celelalte”?

Dar Kirkhart nu catadicsi să-i răspundă la întrebare.

— Am ajuns. Fii amabil şi urcă în maşină ca să putem pleca, zise el şi scoase o pereche de cătuşe din buzunar. Îmi pare rău, dar ştii cum se procedează.

Ajunseseră pe un drum de ţară la capătul căruia se afla o gospodărie, cu ferestrele de la primul etaj luminate. Un Volvo gri solid – nici pe departe o maşină tradiţională a Biroului – era parcat la marginea drumului. Eli deschise uşa din spate.

Jeff nu se mişcă.

— Ţi-am pus o întrebare, Eli. Ce vrei să spui cu „toate celelalte”? Am recunoscut totul. Lucrez sub acoperire…

— Da, ştiu că lucrezi sub acoperire. Dar nu pentru Birou, nu-i aşa?

— Ce dracu’ vrei să spui? Te-ai prostit de tot?

— Nu prea cred, se răsti Kirkhart, iar faţa lui de buldog şi umerii musculoşi deveniră brusc belicoşi. M-ai întrebat pentru cine lucrez? De doi ani am o misiune specială dată de preşedinte şi de biroul procurorului general. Îi spuse numele celor trei şefi direcţi ai săi – Millicent Taurino şi Donald Chen de la Departamentul de Justiţie şi consilierul în probleme de securitate

naţională, Cabot Lowell. Caut cârtiţa adânc îngropată în Birou, bătrâne. Iar acum am găsit-o.

Jeff era uluit.

— Cârtiţa?

Auzise zvonul că ar exista o cârtiţă în Birou, dar nu prea îi dăduse crezare. De-a lungul anilor, îi mai trecuse de câteva ori pe la urechi, însă după arestarea lui Aldrich Ames la Langley şi a lui Pitts în Birou îşi închipuise că problema fusese soluţionată.

— Din ce alt motiv te-ar interesa atât de tare Beth Convey? Ca şi Grupul Philmalee, firma HanTech, Uridium şi, bineînţeles, Minatomul. Îmi imaginez că te-ai distrat de minune adunând informaţii destinate Minatomului cu privire la acea afacere bănoasă, dar atât de periculoasă. Ce ar putea să cutremure tot globul, nu-i aşa? Ceea ce îmi aminteşte... unde *este* scumpa noastră domnişoară Convey? Nu cumva ai...?

— Chiar în spatele tău, se auzi vocea lui Beth din întuneric. Am pistolul aţintit spre mijlocul tău. Al coloanei tale, ca să fiu mai exactă. Nu sunt o ţintaşă prea bună, de aceea aleg...

Kirkhart se întoarse ca un vârtej şi, fără ezitare, Beth îl lovi cu ţeava pistolului peste încheietură zburându-i din mână pistolul Smith. În acelaşi timp, Jeff îi trimise un pumn în falcă. Eli Kirkhart se prăbuşi într-o parte şi rămase nemişcat.

— Ai venit la timp, gâfâi Jeff. Mulţumesc.

— A fost o intrare în scenă cam melodramatică, dar nu voiam să mă audă.

— L-ai văzut când m-a înhăţat?

Ea dădu aprobator din cap, apoi îi vorbi despre linia telefonică tăiată.

— Mă întorsesem ca să-ţi dau ultimele veşti proaste. După aceea, n-a fost greu să vă urmez aici. Îi place să facă pe grozavul şi să se audă vorbind, nu-i aşa? M-am prins că e din FBI şi că te cunoaşte. Ce tot zicea de o cârtiţă?

— Habar n-am. În fiecare an circulă zvonul că există o cârtiţă adânc îngropată care poartă vina pentru eşecurile noastre în materie de spionaj. Dar n-am auzit niciodată despre vreo anchetă din exterior şi n-am nici cea mai vagă idee de ce i-a căşunat lui Eli pe mine. O investigaţie secretă, din exterior, asupra Biroului e de neconceput. Cel puţin eu n-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Ai auzit acum, spuse ea şi înclină capul spre Kirkhart. Ce facem cu el?

— Îl lăsăm aici.

Luă cătuşele pe care Kirkhart le scăpase pe jos şi găsi cheia în buzunarul lui. Îi ridică trupul inert şi îl trase lângă un stejar tânăr.

— Eu îi ţin mâinile în jurul copacului, iar tu pune-i cătuşele.

Ea îi prinse cătuşele, iar Jeff îi luă din buzunar cheile de la Volvo după ce-l rezemă de copac. Putea fi văzut de pe drum, aşa că avea să fie găsit în zori.

— Între timp vom ajunge în D.C. Unde ne vom debarasa de maşină, îi spuse Jeff. Din fericire, Eli n-a luat o maşină a Biroului de teamă să nu-l observ. E probabil închiriată. Să mergem!

Ea trecu la volan şi Jeff se aşeză pe locul din dreapta. Porniră spre autostradă, iar el verifică torpedoul unde găsi actele ce îi confirmară că maşina era închiriată. Beth opri în locul unde Ferrari-ul stătea cu botul la pământ, la marginea drumului, cu Buick-ul în faţă.

Jeff sări din maşină, luă cutia neagră şi o puse pe locul din spate. Urcă din nou în automobil şi îi spuse:

— E şi geanta ta acolo, împreună cu toate instrumentele de supraveghere de care am crezut că vom avea nevoie.

— Bine. Acum o să recuperăm curelele.

Apăsă pedala de acceleraţie şi porni în viteză spre locul unde lăsaseră cele două cadavre.

— Va trebui să fim atenţi la poliţişti, spuse ea.

— Aşa e. Dacă reuşim să luăm curelele, i le vom duce prietenului meu de familie. Am o idee, dar nu ştiu dacă îl voi convinge să ne ajute.

— De ce?

— Fiindcă îşi închipuie că sunt un criminal.

— El şi restul lumii. Nimic nou.

— Nimeni n-a zis că va fi o treabă uşoară, doamnă avocat, rânji el.

— Nu, zâmbi şi ea, dar inima i se strânse.

Avea să revină viaţa lor vreodată la normal? Parcă pentru a răspunde întrebării ei, un telefon mobil începu să bâzâie cu intermitenţe.

— Unde naiba e? spuse Jeff bâjbâind prin întuneric.

Bâzâitul enervant continuă. Găsi în sfârşit telefonul prins sub scaunul şoferului.

— Se aşteaptă să răspundă un bărbat, spuse ea. Prefă-te că eşti Kirkhart.

El încercă să îşi amintească rapid felul cum răspundea Eli la

telefon.

— Da. Sunt Kirkhart.

— De ce naiba răspunzi aşa de greu? auzi vocea furioasă a unui bărbat. Întoarce-te la Birou. *Acum!*

— Nu pot. Am o treabă importantă…

— Ba ai să poţi. Ascultă-mă bine! Am aflat chiar acum de la biroul procurorului general că o anchetă din exterior a depistat cârtiţa din Birou, iar directorul i-a aflat identitatea în cursul după-amiezii. A zis că se va ocupa personal de treaba asta şi peste câteva ore a plecat la o întâlnire secretă. Nu mai avea nimic altceva programat, iar cei doi agenţi pe care i-a luat cu el pentru protecţie au spus că părea o chestie foarte serioasă. Asta ne îndreptăţeşte să presupunem că intenţiona să „rezolve" problema chiar acolo. Numai că a fost omorât el de cârtiţă. L-a înjunghiat, iar amprentele de pe cuţit aparţin lui Jeffrey Hammond. E chiar persoana despre care ni s-a spus că ar fi cârtiţa. Îl ştii – fostul tău partener. Ei bine, avem dovada că Hammond e cârtiţa. Toată lumea a participat la acţiune, inclusiv tu. Unde dracu' eşti?

Uluit, Jeff încercă să analizeze rapid situaţia.

— Printre căpiţe de fân, din păcate. În Iowa.

— Mâine să fii aici!

Legătura se întrerupse. Jeff îi dădu telefonul lui Beth, alb ca varul la faţă.

— Sunt căutat pentru uciderea directorului FBI-ului, Thomas Horn. Nu numai Kirkhart… tot Biroul crede că eu sunt cârtiţa.

— Minunat. Acum o să te caute întreaga ţară.

— Întreaga lume.

O tăcere încordată se lăsă în maşină. Se părea că răspunsul la întrebarea lui Beth – oare viaţa lor avea să revină vreodată la normal? – era negativ.

— Nu crezi că e timpul să iei legătura cu ei? L-ai putea suna pe superiorul tău. Avem nevoie de ajutor, Jeff. N-ar fi înţelept din partea noastră să continuăm singuri. Acum, miza e prea mare. Este în joc *viaţa* preşedintelui.

— La dracu'! răbufni Jeff, izbind bordul maşinii cu palma. Aş vrea şi eu să-l pot suna pe Bobby! Dar acum Biroul crede nu numai că eu sunt cârtiţa, ci şi că l-am ucis pe director. S-ar putea ca şi Bobby să gândească la fel. Să zicem că îi dau telefon… dacă agentul care vine să mă ridice nu va fi prea grăbit să apese pe trăgaci şi o să supravieţuiesc în primele cinci minute, oricum nu

vor fi dispuşi să mă asculte şi vor califica tot ce aş încerca să le spun drept tentativă de a le distrage atenţia. Au amprentele mele pe arma cu care a fost omorât directorul. Or să creadă că am inventat povestea cu asasinarea preşedintelui ca să-i orientez spre o pistă falsă. Până să conving pe cineva să mă asculte, preşedintele riscă să fie ucis, spuse el încruntat. Singura soluţie e să mă duc cu informaţii solide, nu cu supoziţii sau bănuieli. *Unde, când şi cum.* Totul. Vor fi receptivi la detaliile specifice, aşa că nu trebuie să ne abatem de la planul nostru. Numai că va fi mai greu. Mult mai greu.

40

La Moscova se luminase de ziuă, când în strălucitorul club Ruleta Rusească ajunsese vestea despre accidentul tragic în care Mercedes-ul 600 al faimosului ziarist Oleg Dudash, fusese lovit de unul dintre numeroşii taximetrişti dementi ai oraşului. Automobilul de lux rula cu o viteză atât de mare, încât trecuse prin balustrada podului de pe strada Tver, plonjase în râul Moscova, sfărâmase un sloi de gheaţă şi se scufundase. Toţi cei aflaţi înăuntru – ziaristul, două gărzi de corp şi şoferul – se înecaseră în apele îngheţate cu mult înainte ca maşina să fie scoasă la mal.

Omul de afaceri care adusese vestea accidentului se întorcea acasă de la club când şoferul său auzise toată povestea la radioemiţătorul fixat pe frecvenţa poliţiei. Mut de uimire, căci doar cu câteva ore în urmă ciocnise un pahar cu apreciatul ziarist, bărbatul îi ordonase imediat şoferului să îl ducă înapoi la club.

Intrase clătinându-se, comandase o băutură tare şi le relatase tragicul eveniment. Muzica se oprise, toţi ridicară glasul şi paharele fuseseră umplute de mai multe ori în timp ce omul reluă povestea ori de câte ori i se cerea. I se oferise astfel ocazia să îşi prezinte noua linie de calculatoare de buzunar şi să îşi împartă cartea de vizită. Minicalculatoarele erau produse ieftine, de contrabandă, pe care le vindea la preţ de speculă, dar nu trebuia ca nimeni să ştie asta. Sub influenţa alcoolului oameni se înviorară. Muzica şi dansul reîncepură, iar profesorul Gheorghi Malko plecă după ce primi condoleanţele tuturor pentru moartea vechiului său prieten.

Şoferul îl duse direct acasă, la vila sa restaurată, din secolul al nouăsprezecelea, de lângă Catedrala lui Iisus Mântuitorul. După ce îşi scoase paltonul cu ajutorul valetului, urcă în dormitorul său de la etaj. Patul era pregătit, etalând cearşafuri de satin proaspăt călcate. Pe noptieră îl aştepta o cană cu ciocolată fierbinte, acoperită cu o pânză dantelată. În cameră plutea mirosul îmbietor de lemn de pin de la focul ce ardea în şemineu.

Malko îşi slăbi nodul cravatei şi îşi scoase haina în timp ce privea tabloul în ulei de deasupra şemineului înfăţişându-l pe

Petru cel Mare, creatorul imperiului, modernizatorul şi tiranul.

— Ei bine, Petru, îl anunţă cu familiaritate, am reintrat în joc. E frig afară, dar peste douăzeci şi patru de ore atmosfera va fi incandescentă la Kremlin.

Chicoti gândindu-se la prostia şi idealismul lui Oleg Dudash. Încăpăţânat, nătărău, iar acum mort ca ştirile de ieri.

Înainte să intre în baie, râzând încă pe înfundate, deschise televizorul pe postul naţional, ORI, singurul care ajungea în toate colţurile ţării. De astăzi, el şi Alexei Berianov deţineau pachetul majoritar de acţiuni, ceea ce îl transforma într-un instrument mediatic personal.

Se gândi o clipă cu neplăcere la aroganţa şi aerele de superioritate ale lui Berianov. Apoi dădu din umeri. Asta era: n-ar fi avut nici o şansă să fie ales dacă şi-ar fi depus candidatura, aşa cum i-o trântise Oleg. De aceea avea nevoie de Alexei Berianov, după cum nici acesta nu se putea dispersa de el. Berianov nu numai că avea reputaţia nepătată, dar mai era şi un om de afaceri de talie internaţională care putea revigora comerţul cu Statele Unite. În plus, arăta bine, era stilat şi avea farmec. În ochii publicului, va reprezenta înlocuitorul perfect al lui Putin.

În timp ce se pregătea de culcare, văzu în reluare emisiunea hipnotizantă a lui Roman Tyrret, care apăruse pentru prima oară la ORI cu şase luni în urmă şi cucerise întreaga ţară cu umorul său suculent: „Am un banc pentru voi în seara asta, oameni buni, ieşit direct dintr-unul din acele cluburi private unde nu sunt lăsaţi să intre cei ca mine sau…”, făcu o pauză pentru efect, „… ca voi”. Dar oricum nu ne-am permite să ne ducem acolo, nu-i aşa? Nu uitaţi că de la mine aţi auzit-o prima oară. Deci… un oligarh îi spune altuia: „Tocmai am cumpărat un ceas fa-bu-los în Geneva. M-a costat douăzeci de mii de ruble”. „Serios?” îi spune celălalt mândru. „Eu tocmai am cumpărat acelaşi ceas cu *treizeci* de mii de ruble!”.

Tyrret dădu capul pe spate şi izbucni în hohote de râs. Faţa sa pistruiată şi zâmbetul său contagios erau irezistibile. Avea treizeci şi şase de ani, era plin de energie şi radia carismă. „Câtă aroganţă!”, exclamă el ştergându-şi ochii. „Nici măcar nu-şi dau seama că tocmai s-au tras pe sfoară unul pe altul. Dar noi ştim, oameni buni, nu-i aşa? Aşadar, de ce nu suntem şi *noi* bogaţi?”.

În realitate, Roman Tyrret era cel mai bine plătit star de televiziune din istoria ţării, emisiunea sa bucurându-se de cea

mai largă audienţă. După ce fusese crainic de ştiri la un post local din St. Petersburg se înălţase pe culmile olimpiene ale propriului talk-show pe postul naţional, în care predica principiile egalitarismului, ale unui sistem comun de valori şi revenirea Rusiei în elita internaţională.

Totuşi, de îndată ce îşi putuse permite să trăiască mai bine decât ceilalţi, nu stătuse nici o clipă pe gânduri. Acum făcea colecţie de femei scumpe, era transportat într-o limuzină blindată cu şofer şi – ca într-un film prost – printre prietenii săi cei mai buni se numărau aceia pe care îi făcea albie de porci la televizor. Ceea ce dovedea o dată în plus – îşi spuse Malko – că totul e un joc, chiar şi adevărul, atunci când e vehiculat de o persoană cu o audienţă de milioane de telespectatori.

Râzând încet şi clătinând din cap, starul de televiziune îşi continuă declamaţia emfatică, alimentând resentimentele, confuzia şi invidia publicului faţă de potentaţii zilei: „Mafioţii noştri bisericoşi conduc organizaţii de gangsteri care fură maşini, iau bani pentru protecţie şi fac afaceri necurate de import-export. Respectabilii noştri oameni de afaceri mituiesc demnitari de la Kremlin şi membri ai parlamentului ca să obţină contracte, licenţe şi alte foloase de pe urma marii înşelătorii a privatizării. Iar apoi, cu nasturii de la cămăşi plesnindu-le, vin să ne povestească despre succesul lor, datorat exclusiv faptului că sunt nişte *buznesmeni* atât de pricepuţi. În timp ce noi murim pe capete pentru că ne fură mâncarea de la gură, ei au tupeul să ne spună că noi suntem de vină, pentru că nu muncim pe măsură, nu suntem destul de deştepţi, nu suntem *buznesmeni!*” îşi lovi fruntea cu palma şi dădu ochii peste cap. „Sunt nişte criminali, prieteni! Gangsteri! Oligarhi! Cred că e timpul să le-o spunem în faţă, nu-i aşa?”.

Chiar înainte să îşi lase capul pe umăr şi să ducă mâna la ureche prefăcându-se că ascultă răspunsul, în studio izbucniră ovaţii aprobatoare. Figuranţii erau de obicei plictisiţi, pentru că auziseră toate tiradele şi bancurile posibile, dar, de cinci ori pe săptămână, chiar şi cei mai cinici lucrători de la ORI îl aclamau pe Roman Tyrret. Şi Malko îl simpatiza, trebuia să recunoască. Iar acum era al lui, aşa cum avea să fie – mai devreme sau mai târziu – şi Kremlinul.

În furgoneta care îi ducea în noapte prin Pennsylvania, Berianov se lăsă cuprins de reverie. Semnele de circulaţie,

copacii, arhitectura nord-americană specifică dispărură şi brusc vegetaţia, clădirile, locurile, maşinile... toate se schimbaseră şi se afla din nou acasă, în Moscova.

Era în anii ’70 şi speranţa plutea în aer. Urbaniştii entuziaşti de la Kremlin se aşteptau ca Moscova să devină o comunitate citadină model până în anul 2000. Se construiau tot mai multe locuinţe şi fabrici şi erau atâtea locuri de muncă, încât mâna de lucru devenise insuficientă. Pe râul Moscova se înălţa un nou centru comercial. O companie franceză proiecta hoteluri de lux. Cu toate acestea, Kremlinul prezerva cu înţelepciune centrul Moscovei, cu frumuseţea clasică şi îndelungata sa istorie, pentru generaţiile viitoare.

Avea un băieţel, primul său copil. Îşi iubea soţia, a cărei piele mătăsoasă se umplea de pistrui imediat ce se topeau ultimele zăpezi. Ea era inginer mecanic. Plecau împreună la serviciu în fiecare dimineaţă, aducându-şi contribuţia la împlinirea visului naţiunii de a înfăptui un paradis al muncitorilor. Lăsau copilul la o creşă unde toate educatoarele îl răsfăţau. Pe vremea aceea, copiii erau hrăniţi, îmbrăcaţi, educaţi şi iubiţi.

Dezamăgirea e un sentiment ce se insinuează încet. Se strecoară în colţurile ascunse ale minţii şi ia o amploare tot mai mare, ajungând în cele din urmă să pună stăpânire pe întreaga viaţă. Cinci ani mai târziu, ajunsese în Departamentul Opt. Îşi făcea meseria cu pricepere şi era convins că îşi aduce o contribuţie reală la propăşirea societăţii. Plănuia evenimente – după cum erau denumite printr-un termen generic – în care forţele sale doborau conducătorii inamici şi luptau alături de trupele de gherilă pentru a elibera teritoriile ţării lor, astfel încât şi acestea să fie înglobate în lagărul comunist.

Dar acasă, în apartamentul lor, soţia lui care între timp se îngrăşase era tot mai nemulţumită. Faţa i se umpluse de acnee. Mai aveau un copil, o fetiţă. Soţia lui se certa cu el tot timpul, aşa că rămânea la birou până târziu şi bea.

Noua lui secretară avea păr negru ca smoala, misterios ca o noapte arctică. Divorţase de soţia lui şi se însurase cu secretara. Se mutaseră cu părinţii ei, care aveau un apartament guvernamental, sus, pe râul Moscova. Stătea la fereastră şi privea râul lat, importantă arteră comercială încă din evul mediu. Acum pluteau pe el şalupe şi ambarcaţiuni moderne, cu motoare diesel. Ca întotdeauna, existau şi înotători. Chiar şi iama se găseau destui curajoşi care se avântau printre gheţuri. Toată

lumea îi numea morse, adevăraţi moscoviţi capabili să răspundă la provocările climei.

Noua soţie îi născu doi copii, tot un băiat şi o fată. Părinţii ei îi răsfăţau, dar el avea din ce în ce mai puţin timp pentru ei. În fiecare vară se duceau cu toţii, în afară de el, la casa de vacanţă a părinţilor ei de la Marea Neagră, în timp ce el pleca în misiune sau rămânea la Moscova să lucreze la birou. La început, soţia lui îi scria tot timpul. Dar, cu fiecare vară, scrisorile se împuţinau şi până la urmă n-a mai primit nici una. Nu îi plăcea felul cum se purta Alexei cu ea – crizele lui de furie şi absenţele îndelungate. O deranjau şi armele pe care le ţinea în apartament. În plus, se îndrăgostise de un cherestegiu. Rămase cu cherestegiul şi cu cei doi copii ai lor în vila de la Marea Neagră şi divorţă de Alexei.

Toată iarna aceea se plimbase printre casele zugrăvite în tonuri de galben ale Moscovei şi prin faţa curţilor umbrite. Acoperişurile abrupte erau înconjurate de balustrade de fier pentru protecţia celor care dădeau zăpada. În zilele geroase, cerul era de un albastru translucid, iar când vremea se mai încălzea cădeau fulgi de nea mari şi liniştiţi.

Se plimba prin parcul Gorki, când o troică fu cât pe ce să-l calce. Se aruncă într-un troian de zăpadă şi se rostogoli pe spate să se uite la femeia cu faţa îngustă, nasul roşu şi ochi ce scânteiau în lumina razelor soarelui de iarnă, aşezată sus, pe capra troicii. Clopoţeii saniei tradiţionale ruseşti zornăiau, iar cei trei cai cu nări fremătânde şi coame bogate erau foarte frumoşi. Femeia întoarse caii într-un cerc larg şi veni spre el să îi ceară scuze şi să vadă dacă nu avea nevoie de ajutor. Se căsătorise cu focoasa cazacă, cu păr roşu aprins şi se mutaseră în propriul apartament. Era pe atunci în plină ascensiune în cadrul KGB-ului, iar superiorii îl apreciau în mod deosebit. Pe ea o chema Tamara.

Telefonul mobil îi vibră la piept, trezindu-l brusc la realitate. În maşină era linişte. Ivan Vok conducea atent, îndreptându-se spre apartamentul secret de lângă Washington. Faţa asasinului era severă. Îl enerva traficul haotic, generat de neglijenţa congenitală a americanilor.

Berianov răspunse la telefon pe un ton neutru, neştiind cine suna – Păstrătorii lui Bates sau agenţii lui Berianov.

— Domnule colonel?

Imediat, Berianov îşi schimbă vocea, adoptând tonalităţile joase şi aspre ale lui Caleb Bates.

— Da, sergent. Raportează.

Acum că se aflau în faza finală, predase comanda directă sergentului, care urma să conducă echipa de asasini.

Din vocea vioaie a sergentului răzbăteau mândria şi nerăbdarea.

— Totul se desfăşoară conform planului, domnule. Aproape toată lumea a sosit la depozite. Se odihnesc acum. La ora 7:00 fix am să-i trimit pe toţi în misiune. Am putea s-o facem mai devreme, dar am risca să atragem atenţia asupra noastră.

Majoritatea Păstrătorilor urmau să fie postaţi de-a lungul rutei de plecare, pentru a permite autorilor asasinatului să iasă din Casa Albă şi să părăsească Washingtonul pe rute ocolite, schimbând maşinile tot timpul. Furgoneta de supraveghere avea să-i localizeze permanent pe toţi, ca să se asigure că ajung înapoi la clubul de vânătoare din Virginia de Vest, unde putea conta pe autorităţile federale să-i ia ca din oală. Cu puţin noroc, toţi vor reuşi să-şi înghită capsulele de cianură. Singurul care n-o să fie localizat şi prins în cursă o să fie Caleb Bates, care nu purta cureaua şi nu avea să se afle la o distanţă mai mică de cincisprezece kilometri de vreun Păstrător.

— Moralul oamenilor este excelent, continuă sergentul. Dar ne confruntăm cu o situaţie ciudată – doi oameni nu au sosit. Ar fi trebuit să ia autobuzul, dar se pare că s-au rătăcit. Aveau misiuni de pază mâine.

— Mai dă-le un răgaz de câteva ore, hotărî Bates. Apoi poţi să le repartizezi celorlalţi însărcinările lor. Absenţa a doi oameni care s-au rătăcit aşa de uşor nu ne va da peste cap planul, nu-i aşa, sergent?

— Nu, domnule! Bineînţeles că nu.

— Ce se aude cu invitaţiile? Sunt mult mai importante.

— După cum aţi ordonat, le voi ridica la 7:00 fix din cutia poştală de lângă Mall.

— Bun. La ora aceea o să poţi intra şi ieşi fără probleme. Mai am un ultim ordin. E foarte important. *Crucial.* Asigură-te că ai la tine telefonul mobil mâine ca să mă suni cu cinci minute înainte să intraţi în Casa Albă. Misiunea ta va suferi o mică schimbare. Nu ne va modifica celelalte planuri. Pot să contez pe tine că îmi vei da acest telefon vital, nu-i aşa, sergent?

— Da, domnule.

În vocea lui Austin se simţea o notă de reproş. Îşi cunoştea meseria şi era devotat cauzei.

— E greşeala mea, zâmbi Berianov.

Nu exista un om mai demn de încredere decât un soldat bine instruit şi fidel. Putea conta pe Austin că va telefona.

— Mai e ceva, sergent?

— Nu, domnule.

— Atunci aştept să îmi dai de veste.

Se opri o clipă, identificându-se complet cu Caleb Bates.

— Sunt mândru de tine, Aaron.

Nu mai fusese niciodată atât de familiar, dar ştia că e momentul potrivit să întărească loialitatea militarului spunându-i pe numele mic.

La celălalt capăt, respiraţia bărbatului se acceleră de emoţie.

— Mulţumesc, domnule. Nu veţi regreta încrederea pe care mi-aţi acordat-o, domnule colonel. Ştiţi asta, nu-i aşa?

— Absolut, Aaron. Vă aştept la club să bem un pahar din whiskyul acela bun pe care l-am păstrat special pentru voi. Rămânem înţeleşi, da?

— Da, domnule!

Berianov râse în hohote după ce închise. Misiunea era ca şi îndeplinită. Toţi anii de aşteptare şi de planuri… sacrificiul de a trăi într-o ţară străină… aveau să dea roade mai mari decât şi-ar fi putut închipui sau ar fi fost în stare să le asigure Iurimengri şi Ogust cu minţile lor înguste.

Se rezemă de spătarul scaunului, adoptând involuntar comportamentul mai şlefuit al înaltului demnitar KGB, Alexei Berianov.

— Alexei!

Vok deschisese radioul, unde o voce agitată anunţa asasinarea directorului FBI-ului, Thomas Earle Horn, de către o cârtiţă infiltrată în Birou, pe nume Jeffrey Hammond.

— Ai auzit, Alexei?

— Am auzit, surâse Berianov.

Se simţi cuprins de un val de încredere. Asasinarea directorului FBI… asta chiar că reprezenta o bombă. Hammond era ca şi mort. Nu ştia ce se întâmplase, dar bănuia că omul său din Birou avea un amestec în toată povestea. Îşi scoase din nou telefonul.

Vok îi aruncă o privire, iar faţa lui mare exprima satisfacţia pe care o resimţea şi Berianov.

— Lucrurile merg în favoarea noastră. Ce e cu Păstrătorii? Ceva nou?

— Sunt pe poziţii, Ivan Ivanovici şi intră în acţiune mâine la şapte dimineaţa, conform planului. Totul e cum nu se poate mai bine.

Înainte să formeze numărul, telefonul sună iar. Adoptă din nou un ton prudent:

— Da?

Era unul din oamenii lui Vok, Serghei, care gâfâia din cauza nervozităţii.

— Nu ştiu cum s-a putut întâmpla, dar Hammond şi Convey i-au omorât pe cei doi oameni ai noştri. Maşina noastră şi Ferrari-ul lor erau acolo, spuse el şi îi descrise amănunţit scena. Cei doi aveau asupra lor acte false. Va părea o vânzare de droguri care s-a terminat prost. Autorităţile nu au cum să facă legătura cu noi.

— Măcar asta e bine.

Inima lui Berianov se strânse din cauza îngrijorării. Cu un efort de voinţă se relaxă.

— Nu e nimic. Convey şi Hammond îşi vor face apariţia la un moment dat. Nu mai lucraţi în perechi. Rămâne o singură persoană la fiecare post de supraveghere ca să acoperim o arie cât mai întinsă. O să te sun iar ca să-ţi indic locurile.

Închise. Vok îi aruncă o privire crâncenă.

— Au scăpat, Alexei?

Berianov îi dădu toate detaliile.

— Nimic nu trebuie să stea în calea Păstrătorilor. O să-i protejăm încă douăsprezece ore ca să-şi poată îndeplini misiunea.

Ochii lui Berianov străluceau, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Stătu pe gânduri o clipă, apoi formă un număr.

Vok clătină din cap.

— Hammond şi Convey s-au dovedit a fi o problemă mai mare decât mi-aş fi închipuit.

Ca de obicei, cuvintele lui nu exprimau decât jumătate din ceea ce gândea. Ochii însă incitau la violenţă.

Berianov ascultă îndelung ţârâitul telefonului. Nu răspunse nimeni. În schimb, se auzi un bâzâit lung, care, în urechea altcuiva, ar fi semănat cu un ton de fax. Dar după şaizeci de secunde, zgomotul încetă brusc. Berianov dădu un ordin în tăcerea care urmă:

— Sună-mă imediat.

Închise. După două minute, telefonul ţârâi. Apăsă un buton şi vorbi în engleză.

— Ce s-a întâmplat cu directorul Biroului?

Îi răspunse vocea gravă a lui Bobby Kelsey:

— Dobitocului i-a trecut prin minte ideea că eu sunt cârtiţa şi avea de gând să mă demaşte. Din fericire, n-a fost absolut sigur că nu se înşală, aşa că n-a spus nimănui şi a venit singur la întâlnire. Se pregătea să facă un gest măreţ şi să mă aresteze el însuşi. Bineînţeles că în felul acesta mi-a oferit răgazul necesar pentru a aranja lucrurile.

Berianov zâmbi.

— Şi ai plantat probe împotriva lui Hammond.

— Nu e bine să ratezi nici o ocazie. Ăsta e crezul meu.

— Excelent, aprobă Berianov. Dar avem altă problemă. Din nefericire, Hammond şi Convey au aflat – sau au ghicit – prea multe şi sunt încă în libertate. Am nevoie de toate informaţiile pe care le ai despre ei. Orice persoană pe care ar putea eventual să o contacteze. Nu te mai gândi la riscuri… n-avem timp să ne mai facem griji pentru asta.

— Înţeleg. Cum ţi le transmit?

— Prin e-mail codificat. La adresa obişnuită.

Berianov întrerupse brusc legătura, băgă telefonul în buzunar şi îşi încrucişă braţele privind încruntat înainte pe autostradă de parcă ar fi fost nerăbdător să-i vadă odată capătul.

41

Era miezul nopţii lângă Dupont Circle, aflat la zece minute distanţă de Casa Albă şi la cinci minute de elegantul Embassy Row. Beth şi Jeff lăsară acolo Volvo-ul şi merseră pe jos cinci străzi, până la casa senatorului Ty Crocker, situată pe o stradă pe care se aliniau case istorice străjuite de copaci înalţi şi stufoşi. Locuinţa era tăcută şi întunecată. Jeff o conduse pe Beth în curtea laterală, pe lângă o magnolie şi într-o grădină împrejmuită cu tufe de trandafiri. Apăsă butonul soneriei.

Scos din pat, senatorul în vârstă de şaptezeci şi opt de ani încercă să trântească uşa în clipa în care dădu cu ochii de Jeff. Acesta o blocă cu piciorul şi, punându-şi ambele mâini pe marginea uşii, o deschise în ciuda rezistenţei opuse de senatorul furios.

— Nici un cuvânt! M-ai auzit? Ai venit să mă omori şi pe mine?

Crocker turba de furie. Stătea în prag, în pijamaua cu dungi, peste care îşi pusese un halat din mătase chinezească şi în papuci de piele.

— Când te gândeşti că eu... eu... bâigui el atât de mânios, încât nu mai putea articula cuvintele. Rămaseră acolo secunde lungi, uitându-se urât unul la altul. Într-un târziu, Jeff clătină din cap.

— Îmi pare rău, Ty, spuse el cu vocea îngroşată de emoţie. Nu mi-aş fi închipuit că tot mai crezi că i-am omorât pe tinerii aceia după asasinarea lui Tom Horn. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că uciderea lui, subsumată celorlalte două crime, e prea mult. De necrezut să le fi comis pe toate trei. Chiar eşti convins că l-aş fi putut ucide pe director, Ty? Speram ca măcar *tu* să vezi adevărul. Oare te-am supraapreciat?

Ty Crocker tresări şi îşi recăpătă vocea.

— Dacă eşti cârtiţa ruşilor nu văd de ce nu i-ai fi putut omorî.

Jeff aruncă o privire prin curtea întunecată. Nu se vedea nimeni, iar casele învecinate cu cea a lui Ty se aflau la distanţă. Totuşi, coborî tonul:

— Chiar crezi că am fost o cârtiţă toţi anii ăştia? Mă cunoşti dintotdeauna. Spiritul tău de observaţie şi judecata sunt chiar *atât* de slabe?

— Atunci cum? *De ce?* Ai plecat din Birou… copiii aceia… casa secretă… *directorul,* pentru numele lui Dumnezeu! Tom Horn a fost un om atât de bun!

— Plecarea din Birou şi fuga din casa secretă înseamnă acelaşi lucru – lucrez sub acoperire de zece ani. Casa aceea secretă era *nouă!* Ştii asta. N-am mai intrat niciodată acolo. Am avut nevoie de ajutor ca să evadez.

Ty Crocker se încruntă şi dădu din cap.

— Da, era nouă.

— Cât despre tinerii aceia şi director… ţi-am spus şi în casa secretă că mi s-a făcut o înscenare. Cineva doreşte cu tot dinadinsul să mă scoată din circulaţie.

— Dar de ce?

— Pentru că suntem pe punctul să descoperim un complot împotriva preşedintelui Stevens, vizând asasinarea acestuia.

Senatorul îl privi neîncrezător.

— E purul adevăr, insistă Beth. Au încercat să mă anihileze şi pe mine.

Ty Crocker se uită de la unul la altul. Oftă.

— Intraţi. O să stăm de vorbă.

Înăuntru, Jeff aşează curelele pe masa din bucătărie şi îi povesti totul în timp ce Ty Crocker puse de ceai. Beth rămase lângă uşă supraveghind curtea din spate să vadă dacă nu fuseseră urmăriţi. Se aşeză apoi împreună cu senatorul la masă, fiecare cu câte o cană de ceai în mână. Jeff măsura încăperea dintr-un capăt în altul.

Senatorul începu să soarbă din ceaiul fierbinte. Părul alb ca un nimb era netezit pe spate, dar liniile de pe faţă i se adânciseră exprimând nesiguranţă. Părea obosit; se resimţea de pe urma şocurilor suportate în ultimele zile. Pe genunchii lui torcea un motan, Flubby, cu părul scurt, alb cu negru.

— Spuneţi că în curelele astea sunt puse dispozitive de urmărire? întrebă el arătând cu capul spre curelele cu catarame grele de pe masa lustruită. Deci aceşti Păstrători pot fi localizaţi şi prinşi?

— Tot ce ţi-am spus e adevărat, Ty. Absolut tot.

Trăsăturile colţuroase ale lui Jeff exprimau nerăbdarea.

— Probabil că Berianov vrea să fie prinşi şi se aşteaptă ca ei să se sinucidă, în felul acesta el va scăpa basma curată, adăugă Beth.

Jeff reîncepu să se plimbe pe podeaua din parchet în cizmele

de cowboy din piele de crocodil. Se opri în faţa unui dulap vechi şi se întoarse iar cu faţa la ei. Avea mâinile înfundate în buzunarele gecii.

— Ruşi, mormăi senatorul. Naţionalişti americani de extremă dreaptă. Grote lângă Gettysburg. O replică a Biroului Oval. Alexei Berianov. Iar acum cârtiţa misterioasă din Birou care tot apare ori de câte ori se întâmplă ceva inexplicabil. E o expresie pe care am auzit-o la nepoţii mei, relatarea noastră nu face altceva decât să o confirme.

— Bine, interveni Jeff. Să presupunem că ceea ce ţi-am spus e o minciună sfruntată. Ce aş avea de câştigat, eu sau Beth? Explică-mi de ce ne-am riscat amândoi viaţa, adăugă el clătinând din cap. Ty, te rog să ne ajuţi. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar acum n-am încotro. Fă-o de dragul părinţilor mei. Gândeşte-te la ajutorul pe care ţi l-a dat tatăl meu. Consideră că în felul acesta îţi plăteşti datoria faţă de familia mea.

Beth îşi plimbă privirea de la chipul senatorului la faţa încordată a lui Jeff. Remarcă o ciudată nostalgie, ca şi cum trecutul ar fi năvălit brusc în prezent.

Ty Crocker se uita în gol, mângâindu-l cu un aer absent pe Flubby.

— Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar ai dreptate. Dacă Henry n-ar fi intervenit... se opri şi îi aruncă o privire lui Jeff. Era în timpul audierilor iniţiate de McCarthy. De abia îmi începusem cariera. Eram tânăr diplomat, iar prima mea soţie fusese membră a partidului comunist în adolescenţă, prin anii ’30, când socialismul părea o soluţie viabilă pentru mulţi oameni. Aş fi putut să divorţez şi să scap de acuzaţia de vinovăţie prin asociere, pe care McCarthy o aducea tuturor, dar era pe moarte... şi o iubeam... murmură el şi vocea i se frânse. Dacă aş fi ajuns în faţa acelei comisii de audiere, cariera mea s-ar fi sfârşit.

Jeff interveni pe un ton sumbru:

— Tata s-a oferit să te ajute, Ty. S-a simţit onorat să o facă.

Privi spre Beth care stătea vlăguită la masă şi îi explică:

— Datorită funcţiei pe care o deţinea în CIA, tata a descoperit ceva despre McCarthy. Nu ştiu ce a fost, dar l-a determinat pe McCarthy să anuleze audierea pe care o programase pentru a-l acuza pe Ty ca pe un comunist roşu, cum se spunea în zilele acelea. O lună mai târziu, totul s-a sfârşit. McCarthy începuse să formuleze acuzaţii atât de absurde în timpul apariţiilor sale la

televizor, încât s-a convins toată lumea că e un nebun angajat într-o vânătoare de vrăjitoare. Asta a pus capăt carierei lui politice.

Nu mai menţionă faptul că şi soţia lui Ty murise în aceeaşi lună. Totul se întâmplase cu zece ani înainte de naşterea lui Jeff, dar Ty relata povestea ori de câte ori se întâlneau cele două familii. Povestea unui om care îl ajută pe altul, aflat sub un nor negru de suspiciuni. Acum şi Jeff se găsea în aceeaşi situaţie.

În bucătăria demodată se lăsă tăcerea. Ty oftă adânc.

— Bine, Jeff. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Ai dreptate, ar fi trebuit să mă dovedesc un prieten mai bun. Se întâmplă uneori ca, prevalându-te de funcţia de senator, un câine de pază public, să uiţi că eşti şi om şi să nu mai asculţi de îndemnul inimii. Aş vrea să mă asigur că există cipuri de supraveghere în curelele astea. O să dau un telefon. Dacă există şi dacă se dovedeşte că fac parte din echipamentul unui grup de terorişti, atunci chiar şi un senator bătrân îşi va da seama că povestea e adevărată, nu-i aşa?

Ty zâmbi, îl mângâie pe Flubby pe cap şi îl puse pe podea. Motanul căscă şi începu să-şi lângă lăbuţa. Senatorul se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşă.

— Mă duc sus în birou. Voi o să rămâneţi aici, în deplină siguranţă.

— Nu se poate, Ty. Îmi pare rău, spuse Jeff bătând din picior impacientat.

— Dacă presupunerea noastră e corectă, înseamnă că Berianov nu poartă o curea, îi explică Beth. Va trebui să-l oprim în alt fel.

— N-o să-ţi spunem unde ne ducem, adăugă Jeff. Te-am implicat destul. Nu cred că ne-a urmărit cineva, dar au murit atâţia oameni, încât trebuie să luăm în calcul eventualitatea ca şi tu să fii în pericol. Singurul mod de a supravieţui şi de a-l opri pe Berianov e să nu ne ducem în nici unul din locurile unde ar putea să ne caute.

— Bine. Am să-mi iau măsuri de precauţie. Dar şi voi trebuie s-o faceţi. Luaţi maşina mea.

Ty Crocker desprinse cheile maşinii dintr-un cârlig de lângă aragaz şi i le întinse lui Jeff, dându-i şi câteva instrucţiuni. Apoi se opri în pragul uşii şi se întoarse. I se vedeau gleznele albe şi subţiri deasupra papucilor.

— Ar fi mai bine să nu apelez la Birou în împrejurările de faţă.

Întrucât este vizat preşedintele ţării, chestiunea intră oricum în sfera de atribuţii a Serviciului Secret. La urma urmei, dacă nici preşedintele Comisiei de informaţii secrete a Senatului nu poate rezolva problema asta, cine ar fi în stare? Cât despre preşedintele Stevens, e un om încăpăţânat. Nu va evita să intre în Biroul Oval doar pentru că un grup de nebuni vrea să îl omoare, dar putem să adoptăm măsurile suplimentare de protecţie şi chiar să punem mâna pe ucigaşii ăia înainte să facă vreun rău.

— Poate că preşedintele se va răzgândi dacă îi confirmaţi existenţa dispozitivelor de urmărire din curele, spuse Beth.

— E adevărat. Dar în primul rând trebuie s-o liniştesc pe Anna. Ştiu că e trează sus şi turbează la gândul că nu mă odihnesc cum trebuie. Sunaţi-mă mai târziu şi o să vă spun ce am făcut. Nu uitaţi să stingeţi luminile şi să încuiaţi uşa. Şi fiţi prudenţi!

Îngrijorat şi indispus, Ty Crocker stătea în conul de lumină împrăştiată de lampa de birou. Era răcoare şi mirosea uşor a mobilă din piele bine întreţinută. Formă numărul de acasă al directorului Serviciului Secret, Dean Jennings. Senatorul se prezentă şi vorbi cinci minute neîntrerupt.

— Asta e tot ce pot să-ţi spun, zise el hotărât.

— Dar sursa ta…?

— Nu. Dacă e adevărat că în curele se găsesc dispozitive de supraveghere, atunci am să-ţi spun cine mi le-a dat şi restul informaţiilor. Între timp, ia în consideraţie iminenţa pericolului care îl pândeşte pe preşedintele Stevens. Va trebui să-i găseşti pe toţi cei care le poartă.

Urmă o tăcere lungă. Jennings spuse într-un târziu:

— Un om de-al meu va veni să le ia în cinci minute. O să testăm cataramele şi apoi vom vedea ce e de făcut.

Evans Olsen locuia într-o zonă rezidenţială din Foggy Bottom. Beth ştia unde, pentru că îl adusese o dată cu maşina de la o petrecere, unde băuse atât de mult, că nu îşi mai amintea unde şi-o lăsase pe a lui. Parcară maşina senatorului pe strada alăturată şi porniră repede spre blocul de apartamente, mergând pe lângă ziduri şi din umbră în umbră. Nu văzură nimic ameninţător sau care să le dea de bănuit. Deocamdată, norocul părea să ţină cu ei. În hol, Beth îşi plimbă degetul de-a lungul numelor de pe cutiile poştale.

— Ciudat, se încruntă ea. Numele lui nu figurează pe nici una. Dar ştiu că aici l-am adus în noaptea aceea. Hai să vorbim cu administratorul.

Administratorul imobilului era un om în vârstă, cu faţa somnoroasă şi nemulţumit că fusese deranjat la ora aceea. Însă, deveni imediat atent când Beth îl întrebă de Evans Olsen.

— Sunteţi colegi de birou?

— Nu, suntem prieteni vechi şi trebuie neapărat să-l vedem, îi spuse Beth. S-a mutat?

— Am fost nevoiţi să-i cerem lucrul ăsta. Păcat, mie îmi plăcea băiatul.

— Din cauza băuturii? ghici Beth.

Bărbatul dădu aprobator din cap şi se mai destinse.

— Proprietarii au insistat.

— Îmi pare rău. Sunt momente în care îşi pierde controlul. Ştiţi unde s-a mutat?

El o studie o clipă, apoi dădu din nou din cap.

— Undeva în zona de nord-est. Să văd dacă găsesc adresa. Poate îi daţi o mână de ajutor.

Noua locuinţă a lui Olsen se dovedi a fi o căsuţă dărăpănată cu tencuială de ghips, situată într-un cartier mizerabil. Pe marginile trotuarelor erau depozitate mormane de gunoi. În aer plutea miros de marijuana şi de bere trezită. Jucării stricate zăceau în curţile pline de noroi. După ce lăsară Mercedes-ul lui Ty pe strada învecinată, Beth şi Jeff alergară prin aerul rece şi se opriră vizavi de căsuţa neluminată. O observară cu atenţie.

— Nu te-ai întâlnit cu dobitocul ăsta, nu-i aşa? întrebă Jeff părând iritat.

— Nu. L-am văzut cum bea şi mi-a fost de ajuns. Prefer excese mai interesante decât o comă alcoolică.

El zâmbi scurt.

— Să sun? Mai bine zis, să văd dacă merge soneria?

— Nu încă. Aşteaptă aici. Mă întorc imediat. Strigă dacă observi vreo mişcare suspectă.

O luă la fugă, iar corpul său se topi rapid în întuneric. Dădu la o parte câteva scânduri rupte din gard şi dispăru în curtea căsuţei.

Beth continuă să ţină casa sub observaţie, dar nu se vedea nimic – nici o lumină înăuntru, nici măcar licăririle albastre ale unui ecran de televizor reflectându-se în geam. I se făcu frig. Dar

mai mult decât orice, voia să scape de senzaţia de pericol care o însoţea pretutindeni. Era sâmbătă devreme acum. Patru zile de când sunase la Meteor Express şi un rus – încă neidentificat – îi răspunsese la telefon.

Cuprinsă de nerăbdare îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe altul. În cele din urmă, traversă în goană strada murdară şi urcă repede treptele de cărămidă până la căsuţă. Ascultă. Nimic. Se furişă de-a lungul verandei de lemn. O scândură scârţâi şi ea rămase nemişcată câteva secunde lungi. Pe urmă se întoarse la uşa din faţă. Întinse mâna.

Brusc, lumina se aprinse înăuntru. Se dădu înapoi speriată, pregătindu-se s-o ia la fugă.

— Beth!

Uşa se deschise şi Jeff se ivi în prag.

— Ţi-am spus să aştepţi.

— Am aşteptat. Pe urmă mi-am pierdut răbdarea. N-am stabilit vreo limită de timp.

— Intră. Tremuri toată.

Ea se grăbi să intre.

— Unde e Olsen?

Jeff coborî jaluzeaua de la fereastra de lângă uşă.

— L-am găsit în maşină beat criţă, cu cheile în mână. N-a mai putut nici să iasă din maşină. După cum arată şi miroase, a petrecut toată noaptea. L-am adus în bucătărie.

Ea veni după el pe un hol îngust care se întindea pe toată lungimea casei. Tapetul era decolorat în pătrate şi dreptunghiuri ce indicau locurile unde fuseseră atârnate cândva fotografii. Îşi imagină poze de familie şi copii – de la bebeluşi până la absolvirea liceului. Fotografii de nuntă. Clătină din cap. Ce se întâmplase cu lumea – cu lumea ei – dacă ideea de viaţă de familie îi provoca atâta amărăciune şi părea un vis aşa de îndepărtat? Strânse automat geanta cu medicamentele fără de care nu putea trăi.

— Nu-l scăpa din ochi, spuse Jeff. Mă duc să trag draperiile şi să văd dacă există vreun sistem de securitate. O să dureze mai mult decât am prevăzut.

Plecă şi începu să inspecteze camerele. Ea îl privi fix pe cel care fusese cândva un bărbat atrăgător şi dinamic. Evans Olsen avea în jur de patruzeci de ani şi părul său negru ondulat era încărunţit prematur. Zăcea în poziţia fătului pe masa de lemn vopsit din bucătărie. Ţinea pumnii strânşi sub bărbia nerasă. Şi

ochii îi ţinea închişi strâns, cu colţurile încreţite, de parcă ar fi încercat să se ferească nu numai de lumină, ci şi de lumea întreagă. Purta un pardesiu negru ce puţea a vomă, ghete sport şi pantaloni de doc mânjiţi de noroi.

— Evans! Se lăsă pe vine lângă el. Evans, trezeşte-te! strigă.

Bărbatul nu se mişcă.

— Evans, eşti dezgustător, oftă ea. Haide. Trebuie să-ţi revii.

Nici un răspuns. Îşi scoase jacheta şi îl luă de mână. Era lipicioasă. Nu avea să fie o treabă prea plăcută. Îi trase una din mânecile pardesiului şi îl rostogoli ca s-o scoată şi pe cealaltă. Îşi ţinu respiraţia să nu mai simtă mirosul acela îngrozitor şi îl duse pe veranda din spate unde îl aruncă. Intră din nou în casă şi încuie uşa.

Jeff îl aşezase pe banca de lângă masă şi îi rezemase capul de perete. Evans stătea cu gura deschisă şi sforăia.

— Mi-e teamă că se îneacă dacă încercăm să-i turnăm cafea pe gât, spuse Beth. S-ar putea să vomite şi să se sufoce cu voma.

Jeff se încruntă.

— Vrei să spui că e mai bine să-l lăsăm să doarmă?

— Nu cred că avem de ales. A mai şi făcut pe el. O să înceapă să-şi revină în câteva ore şi atunci o să-i dăm să bea cafea. Nu e nevoie să-l lăsăm să tragă un somn bun de opt ore, oftă ea. Ce se aude cu sistemul de alarmă?

— Nu există, dădu el din umeri nemulţumit. Uşile şi ferestrele au încuietori, dar asta e tot. Cine va dori să intre, nu va întâlni nici un obstacol serios.

Priviră în jur la plăcile de faianţă crăpate din bucătărie. Tot Washingtonul şi toată ţara se aflau pe urmele lor, iar ei erau imobilizaţi lângă un beţiv care nu putea vorbi, într-o casă nesigură… Jeff clătină din cap.

— Ai dreptate. Va trebui să aşteptăm. Doamne, de câtă vreme e în halul ăsta? Dacă Serviciul Secret află în ce hal a ajuns, o să-l concedieze imediat.

— Nu l-am văzut niciodată atât de beat. Probabil că are necazuri mari. Aşa procedează beţivii, ca să uite de ele, spuse Beth aruncând o privire prin bucătăria mizeră. Hai să cercetăm casa. Berianov a avut un motiv întemeiat ca să-l sune. Trebuie să îl aflăm.

— Da şi nu l-au omorât până acum, deşi e uşor de găsit. Probabil că au încă nevoie de el.

Beth îl ajută să îl care în baie. Jeff rămase să-l dezbrace şi să-l bage sub duş, în vreme ce Beth cercetă repede casa – două dormitoare, o baie, camera de zi, o sufragerie mică şi bucătăria. Totul mirosea a praf, alcool ieftin şi mucuri de ţigări. Exista şi un subsol cu o maşină de spălat antică, ce nu părea să fi fost folosită de ani de zile. Se uită pe o masă de lucru cu câteva scule prăfuite şi într-un colţ unde fuseseră aruncate cauciucuri vechi şi capace de roţi. Grămezile de gunoaie adunate în decursul timpului zăceau peste tot. Nimic nou.

Se întoarse în camera de zi unde se afla un birou acoperit cu dulciuri, facturi, plicuri cu reclame şi cataloage. Se aşeză, pregătindu-se să le deschidă şi să le citească – o ilegalitate, dar comisese destule infracţiuni până acum ca să îşi mai facă griji şi pentru asta.

Descoperi că Olsen se mutase în casă de câteva luni şi că stătea cu chirie. Factura pentru chirie includea şi un bilet prin care era anunţat că i se va reţine avansul dacă proprietarii constatau că nu avea grijă de casă. Clătină din cap, convinsă că nu se aflase într-o stare mai bună atunci când o închiriase. Mai erau facturi vechi de la creditori care îl somau să-şi achite imediat datoriile şi notificări de la companiile de cărţi de credit prin care i se atrăgea atenţia că îşi depăşise limita de creditare. Din înştiinţările de depozite automate îşi dădu seama că era încă angajat la Casa Albă, iar notele trimise de bancă atestau faptul că cheltuia sume mai mari de bani faţă de cele care îi intrau în cont. Era în cădere liberă.

Auzi vocea lui Jeff în spatele ei.

— L-am spălat şi l-am băgat în pat. Nici măcar n-a deschis ochii. Parcă am făcut baie unui cadavru.

Se întoarse spre el pentru a-i spune cât de proastă era situaţia financiară a lui Olsen. Dar cuvintele i se opriră în gât şi ezită. Se trezi că respiră greu.

— Ce naiba o fi vrând Berianov de la el?

— O să aflăm.

Jeff stătea în pragul uşii şi se îmbrăca. Pielea îi strălucea de la duş, aurie şi ispititoare. Venise în chiloţi, o bucată îngustă de material care nu ascundea mare lucru. Se aplecă să îşi pună jeanşii. Muşchii de la umeri îi ieşiră în evidenţă în timp ce şi-i trase, se încheie la nasturi, dar îl lăsă descheiat pe cel din talie. Avea o cicatrice roşie pe umăr, unde îl atinsese un glonţ. Jeanşii îi veneau ca turnaţi pe pântecele plat şi pe şoldurile înguste. Sub

buric se zăreau smocuri mici de păr şaten-auriu. Întinse mâna spre cămaşa agăţată de mânerul uşii. În ochi îi strălucea o lumină periculoasă şi ademenitoare. Se schimbase. Îndoielile pe care le avea în privinţa ei păreau să fi dispărut.

— Nu-ţi închei nasturele? îl întrebă ea cu vocea răguşită.

— Imediat. Ce sunt alea, bomboane MM?

Se apropie de ea. Părul lui scurt era ciufulit. Îşi trecu degetele lungi prin el. Încheieturile degetelor erau roşii, zgâriate de un alt glonţ. Îşi tăiase unghiile scurt. Remarcă acest detaliu chiar de la distanţă. Mirosea a săpun şi părea să aibă intenţii serioase.

Se trezi că se dă înapoi din calea lui. Rotiţele scaunului scârţâiră pe covorul subţire. Zgomotul sună ascuţit şi puternic în casa tăcută. Se strădui să-şi regleze respiraţia.

El nu o băgă în seamă şi trecu pe lângă birou, făcând-o să simtă o împunsătură de regret. Luă punguţa cu bomboane MM pe care ea o dăduse într-o parte împreună cu celelalte dulciuri, când căutase prin hârtiile lui Olsen.

Jeff rânji spre ea. Ochii îi străluciră din nou, aprinşi ca nişte cărbuni.

— Vino cu mine. Vreau să guşti ceva.

Şi-ar fi putut petrece întreaga viaţă – oricât ar fi fost de lungă sau scurtă – uitându-se la spatele lui gol. Avea muşchi chiar şi de-a lungul şirei spinării. Se adunau şi se întindeau ispititor până spre părţile laterale. Se vedea un mic gol la baza spatelui, acolo unde pantalonii atârnau descheiaţi. La fel de ademenitoare era şi ceafa lui frumoasă, cu părul scurt încă umed şi strălucitor.

Îl urmă, fără să se întrebe dacă făcea bine.

42

— Aha! Ştiam eu că am văzut pe undeva un cuptor cu microunde.

Jeff căută prin dulap până găsi un vas ce putea fi pus la microunde. Desfăcu punga, turnă bomboanele într-un vas din ceramică şi le puse în cuptor. Îl fixă la şaizeci şi cinci de secunde.

— Le laşi la temperatură maximă un minut şi cinci secunde. Nu mai mult, că se ard. Dacă le laşi mai puţin… o să vezi. Acum aşteptăm. Spune-mi ce-ai mai găsit în biroul lui Olsen.

Buzele i se uscaseră, dar se abţinu să le lingă. Cu un efort, îi relată ceea ce descoperise. O asculta privind-o atent. Nu exista nimic neînsemnat la el. Radia energie, inteligenţă şi farmec şi era conştient de toate acestea. Dar dintr-un anume motiv, asta îl făcea şi mai atrăgător. Avea zgârieturi mici pe obraji şi bărbie, probabil de la aşchiile de lemn şi bucăţelele de ciment împrăştiate de gloanţele ce se înfipseseră pe lângă el. De la ochii depărtaţi, la nasul aristocratic şi buzele pline, totul purta pecetea masculinităţii lui. Testosteron ce putea fi aproape pipăit. Situaţia devenea din ce în ce mai complicată pentru că îl plăcea. Poate chiar prea mult.

Cuptorul cu microunde se opri cu un păcănit.

— Situaţia financiară a lui Olsen este atât de precară, încât reprezintă prada ideală pentru şantaj, spuse el. Lucrează la Casa Albă şi bănuim că Berianov plănuieşte să îl ucidă pe preşedinte. Deci marea atracţie pentru Berianov e exact cea la care ne-am gândit – slujba lui. Poate că a avut nevoie de Olsen ca să afle sau să facă ceva pentru el.

Deschise uşa cuptorului şi mirosul ispititor de ciocolată fierbinte umplu bucătăria. Ea făcu un efort să se concentreze.

— Sau are nevoie de ceva de la Olsen.

— Aşa e.

Se întoarse spre ea surâzând. Avea dinţi albi şi regulaţi care ar fi valorat o avere pentru un producător de pastă de dinţi. Îi întinse farfuria în care se aflau bomboanele într-o multitudine de culori strălucitoare.

— Hai, încearcă una.

Ea alese încetişor o bomboană. Era fierbinte. Marginile

crăpaseră şi ciocolata neagră se scursese. O băgă în gură. Glazura era crocantă, iar ciocolata din interior caldă şi topită. Avea un gust delicios.

— Îţi place? o întrebă.

Ea dădu din cap.

— Mai ia una, spuse el alegând o bomboană cafenie. Deschide gura mare.

Ascultătoare, desfăcu buzele. Ridică ochii. Privirile li se încrucişară. El îi puse ciocolata în gură şi, fără să se uite în farfurie, luă încă una şi şi-o strecură între buze. Începură să mestece zâmbind.

— Sunt practic virgină, spuse ea cu vocea răguşită. A trecut multă vreme de când n-am mai avut o relaţie. *Foarte* multă vreme. Nu cred că e o idee bună. Nu mai cred în sex la întâmplare. Pe lângă asta, ţi-e teamă că n-am să trăiesc mult. Şi *eu* îţi împărtăşesc temerile.

— Phil Stageman a fost tot o relaţie întâmplătoare?

— Mai degrabă stupidă şi sub imperiul momentului. Pe vremea aceea încă nu mă angajasem să evit chestiile făcute la întâmplare. Cu impulsivitatea şi stupiditatea încă mă mai lupt. Iar relaţia aceea – dacă se poate numi aşa – se terminase cu mult înainte să fac operaţia de transplant. Nu uita că inima mea provine de la un bărbat. Poate că nu mai ştiu să mă comport ca o femeie.

— Îmi asum riscul, chicoti el. Mai încearcă una.

Ochii lui negri erau misterioşi şi seducători. Hipnotici. O făcură să uite de toate durerile şi suferinţele ei. Întinse mâna după o altă bomboană continuând s-o fixeze cu privirea.

Îl prinse de mâna care îi ducea bomboana la gură.

— Aş putea să fac infarct în timpul actului sexual şi să mor. Te-ai simţi vinovat.

— Ai fi murit de nu ştiu câte ori în timpul ultimelor zile din cauza eforturilor şi a stresului dacă ar fi existat riscul ăsta. Ce ţi-a spus doctorul în legătură cu sexul?

— Că pot să conduc şi să fac sex la şase săptămâni după operaţie.

— În acelaşi timp?

— Asta l-am întrebat şi eu. A râs.

Îi plăceau la nebunie genele lui scurte şi aspre. Corpul lui radia o căldură ce o atrăgea ca un magnet.

— Tu nu râzi.

— Sunt puţin absentă, spuse ea dându-i drumul la mână, iar el îi puse în gură o altă bomboană. Ştiai că vom face dragoste?

— Mi-a trecut prin minte, recunoscu el. Te deranjează?

— Şi mie mi-a trecut prin minte. Acum e rândul meu.

Ea se apropie şi mai mult, luă o bomboană şi i-o duse spre buze. El se aplecă şi prinse cu buzele bomboana şi degetele ei. Avea buzele fierbinţi şi umede. Se simţi străbătută de un fior electric.

— O, Doamne! exclamă ea şi se clătină.

El o prinse cu un braţ şi puse jos farfuria cu celălalt. Ea continua să privească faţa lui mare, acum doar la câţiva centimetri de a ei. Respiraţia lui mirosea delicios. O cuprinse şi cu celălalt braţ. Pieptul gol. Două braţe goale. Atât de masculin. I se tăie respiraţia.

— Mai ai o şansă să te răzgândeşti. Încă nu e prea târziu.

Vocea lui păru să coboare o octavă.

— Nu cred c-ar fi o idee bună. Îmi plac femeile superbe, înzestrate cu inteligenţă şi curaj. Am o mare slăbiciune pentru ele. Dar recunosc că experienţa mea în materie de femei e mizerabilă, aşa că va trebui să mă ajuţi cu această… această…

— Relaţie?

— Nu e un cuvânt aşa de rău, nu?

Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei.

— E greu de spus uneori, zise ea. Vreau de mult să te sărut. Ai gropiţe în obraji. Vreau să le ating, bine?

El înghiţi greu.

— Bine.

Ea îşi trecu degetele peste obrajii lui, trăgându-i faţa mai aproape. Buzele li se atinseră şi o străbătu un fior şi mai puternic. Toată stăpânirea de sine care îi mai rămăsese dispăru. El o strânse în braţe şi o sărută. Simţi că se scufundă în trupul lui. Se lipi şi mai tare de el, cu inima bătându-i nebuneşte. El o sărută pe gât, pe ochi, pe nas, pe urechi. Ea se cutremură de dorinţă.

Îşi trecu mâinile prin părul ei scurt şi îi dădu capul pe spate ca s-o privească.

— E un pat şi în celălalt dormitor, spuse el răguşit şi cu pleoapele pe jumătate închise. Am scos tot ce era pe el şi am pus o pătură ce părea curată. Uşa are încuietoare.

Ea dădu din cap, incapabilă să scoată un cuvânt. Se smulse de lângă el şi o luă la fugă. El o urmă. Zgomotul paşilor lor răsună în

dormitorul mic. Veioza de lângă pat era aprinsă.

El o prinse de mână şi o întoarse spre el.

— Vreau să te dezbrac. Încet. O să-ţi placă.

Ea gâfâia.

— Îmi plac bărbaţii care ştiu ce vor.

Dintr-o dată, mâinile lui dispărură. Se dăduse un pas înapoi şi se uita. Îi urmări privirea, foamea din ea şi se simţi cuprinsă de un alt fior fierbinte. Mâinile lui reveniră.

— M-am răzgândit. O să te dezbrac repede.

Îi trase puloverul. Degetele îi alunecară pe cicatricea de pe piept.

— E frumoasă. Ţi-a salvat viaţa.

— Mulţumesc, şopti ea.

El îi sărută vârful cicatricei şi apoi gâtul, în timp ce îi trăgea fermoarul pantalonilor. Ea se clătină, încercând să-l ajute. Mâinile şi faţa lui începură să coboare şi Beth îi simţi respiraţia umedă pe piept, pe burtă, pe şolduri, pe coapse.

— Aşează-te, spuse el cu vocea îngroşată.

Se aşeză pe podea, iar el îi scoase pantofii sport, şosetele şi în final pantalonii. Se ridică din nou în picioare, dominând-o cu statura lui. Privi în sus şi simţi că ameţeşte. Arăta splendid, aşa cum se ridica deasupra ei ca un munte în jeanşii strâmţi şi cu muşchii proeminenţi pe pielea aurie. Fantezia sexuală a oricărei femei.

Ea îi întinse braţele şi îl lăsă să o ridice.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el sorbind-o din ochi în sutienul negru din dantelă şi bikini minusculi. Îi mângâie sfârcurile prin mătase. Îl încânta trupul ei longilin, liniile graţioase şi pielea albă. Avea sânii mici şi ridicaţi şi abdomenul plat. Muşchii îi dădeau o înfăţişare sculpturală. Începu să respire cu greutate.

— E rândul meu.

Ea se chinui cu nasturii jeanşilor lui, reuşi până la urmă să-l deschidă pe primul, apoi pe următorul, până îi descheie pe toţi. Îşi trecu degetele peste linia verticală de păr creţ şaten, ce începea chiar sub buricul lui.

— Spuneai că eu sunt frumoasă…

Respirând greu, îşi lăsă mâinile să alunece înăuntrul pantalonilor lui. El gemu. Ea îşi scoase mâinile şi îi trase jeanşii în jos, sărutându-i coapsele.

Inima lui bătea nebuneşte. Îşi spuse că trebuie să respire

adânc şi să o ia mai încet... ca să nu explodeze. Ea îi trase şi lenjeria eliberându-l. Începu să îl sărute transfigurată de plăcere. Sângele îi urcă la cap. Simţea că îşi pierde controlul. O prinse de subsuori şi o ridică în aer.

O duse spre pat acoperind-o de sărutări. Ea gemu. Când o aşeză din nou pe podea, ochii li se întâlniră şi rămaseră o clipă cu privirile agăţate una de alta. Un fel de înţelegere ciudată şi înflăcărată se statornici între ei.

El întinse mâna şi îi desfăcu sutienul. Eliberaţi, sânii ei mici se zbătură uşor. Îi sărută un sfârc, apoi pe celălalt şi îi trase bikinii. Ea îi aruncă cât colo gâfâind. În clipa în care el se ridică, ea se înfăşură în jurul lui, cu braţele în jurul umerilor şi gâtului, cu picioarele în jurul coapselor, iar sânii apăsaţi pe pieptul lui şi se lăsă pe spate trăgându-l peste ea în pat. Dacă avea să moară în timp ce făcea dragoste, acum era cel mai bun moment. Se sărutară, se mângâiară şi se mişcară în acelaşi ritm ameţitor.

Într-un colţişor al minţii ei teama era încă prezentă. Dar chiar dacă momentul culminant avea să însemne moarte, nu se mai putea opri. Îl dorea mai mult decât dorise vreodată un bărbat. Nu era vorba numai despre sex. Îi spusese că viaţa se derulează sub semnul riscului şi acesta reprezenta probabil cel mai mare risc al ei, nu că s-ar putea să moară, ci că avea să trăiască.

Totuşi, îşi ridică genunchii şi îşi desfăcu picioarele. El se aplecă, îi trase picioarele în jurul gâtului şi o penetra. Toate simţurile ei explodară. Unghiile îi alunecară pe spatele lui. El începu să împingă, iar ea intră imediat în ritm. Începură să se mişte împreună, privindu-se în ochi, subjugaţi unul de celălalt.

Erau captivi într-o altă lume, unde nu poţi ajunge niciodată singur. El scoase un sunet gutural. O privea cu ochi sălbatici printre pleoapele întredeschise. Îl privi şi ea şi primul val al exploziei o invadă şi o cutremură exact în momentul în care ajunse şi el la orgasm. Tremurară împreună, gâfâind şi arcuindu-se. Cu inimile bătându-le cu putere, mai vii ca oricând.

Eli Kirkhart stătea cu obrazul lipit de coaja groasă a unui copac, blestemându-i pe Jeff Hammond, pe Beth Convey şi întregul univers perfid ce conspira împotriva lui. Cătuşele îi intraseră în carne şi umerii îl dureau din cauza poziţiei în care stătea, cu mâinile întinse în faţă. Era atât de furios pe Jeff Hammond şi pe festele pe care i le juca viaţa, încât nu auzi camioneta ce se apropia pe drumul de ţară.

O văzu abia în ultima clipă.

— Hei! Ajutor! Opreşte! Ajutor!

Ridicând un nor de praf ce era doar cu puţin mai deschis la culoare decât umbrele nopţii, camioneta opri lângă el. Nu putu să vadă decât capul şoferului care privea drept înainte.

— Ajutor! Aici! Opreşte!

Stârnind din nou un nor de praf ca un giulgiu în noapte, camioneta trecu mai departe.

— Pe toţi dracii! urlă el.

Cu un scârţâit de frâne, maşina opri un pic mai sus şi rămase pe loc în timp ce praful se aşeza din nou în făgaşele adânci ale drumului. Într-un târziu, dădu înapoi până când ajunse lângă Kirkhart. În spatele geamului din dreapta se ivi o faţă palidă.

Eli îşi zăngăni cătuşele şi strigă:

— FBI! Am fost răpit. Mă auzi? *Biroul Federal de Investigaţii!* Am nevoie de ajutor.

Chipul nu se mişcă de lângă geam preţ de un minut nesfârşit, apoi motorul se stinse, uşa din partea şoferului se deschise şi bărbatul înconjură camioneta cu o puşcă în mâini. Mijindu-şi ochii ca să poată vedea în întuneric, se apropie prudent.

— FBI, repetă Kirkhart. Sunt legat cu cătuşe de copacul ăsta idiot şi…

— Ce naiba faci aici?

Kirkhart respiră adânc, încercând să se calmeze.

— Sunt agent special FBI, spuse el cu răbdare. Dacă te uiţi în buzunarul de la haină, ai să găseşti insigna şi legitimaţia mea. Eram pe punctul să arestez un criminal când…

Fără să-l mai asculte, înconjură copacul ca să-l privească şi din partea cealaltă.

— Am portofelul în buzunar, îi spuse Kirkhart.

Simţi cum i se ridică haina şi portofelul îi fu scos cu o mişcare rapidă. Bărbatul mormăi surprins.

— Ia te uită!

Veni din nou în faţa lui Eli şi un rânjet larg apăru pe chipul lui bătut de vânturi.

— Cum ai reuşit să intri într-o asemenea belea, tu, care faci parte dintre cei mai buni băieţi ai Americii?

Kirkhart oftă. Îi explică din nou ce se întâmplase, simţindu-se la fel de dobitoc pe cât părea şi în ochii omului din faţa sa.

— Poţi să-mi scoţi cătuşele astea?

— Cred că da, spuse el uitându-se din nou la legitimaţia din

portofel. Agent special Kirkhart. Să nu te mişti de-aici!

Chicotind, se întoarse la camionetă, cotrobăi într-o ladă şi veni înapoi balansând în mână un patent mare. Fără să mai spună o vorbă, tăie cătuşele. Eli se ridică în picioare, dădu din mâini şi din picioare să se dezmorţească, apoi se duseră împreună la camionetă.

— Norocul tău că am întârziat mai mult în oraş, spuse omul. Aia din faţă e casa mea şi nu mai există alta în împrejurimi.

Fermierul scoase un bomfaier şi tăie cu grijă brăţările cătuşelor. Era o treabă destul de grea, care îi luă ceva vreme, dar până la urmă reuşi. Între timp, Eli îl convinse să îl ducă până în Gettysburg cu maşina.

— Deci eşti omul guvernului, râse fermierul în timp ce mergeau cu viteză. Ai o slujbă palpitantă. Cred că sunteţi foarte ocupaţi acum că vi l-au ucis pe director.

Kirkhart rămase cu ochii holbaţi.

— Pe directorul nostru? Thomas Horn?

— Chiar pe el. L-au înjunghiat, din câte am auzit. Un spion, sau cam aşa ceva, a făcut-o.

Kirkhart simţi brusc un gol în stomac.

— Când s-a întâmplat?

— În noaptea asta, ceva mai devreme, din câte am înţeles.

— Ai un radio în maşină? Prinzi vreun post de ştiri?

Fermierul apăsă un buton şi în aceeaşi clipă se auzi o voce anunţând monoton ştirile locale. Eli aşteptă nerăbdător, bătând darabana pe marginea scaunului. Apoi auzi: „Vă transmitem ultima ştire care ne-a parvenit la redacţie: un mare număr de oameni îl caută pe presupusul asasin al directorului FBI, Thomas Horn, care a fost înjunghiat în jur de ora nouă, în noaptea aceasta, în timp ce voia să îl aresteze pe presupusul agent dublu Hammond. Toate dovezile indică faptul că Hammond e asasinul şi cârtiţa, după cum ne informează surse din FBI. Preşedintele a…”.

Eli Kirkhart de-abia mai auzi restul. Încerca să-şi reprime starea de confuzie şi mânie, conştient de faptul că îşi pierduse timpul – şi risipise şi timpul altora pentru a dovedi că Hammond era îndelung căutata cârtiţă. Ce se întâmplase cu el? Se simţi copleşit de singurătate. Aida. Doamne, ce dor îi era de ea! Lumea devenise pustie fără ea, iar el nu făcuse nimic ca să umple acest gol. Chiar şi săptămânile de jale petrecute lângă patul ei fuseseră mai uşor de suportat în comparaţie cu golul pe

care îl resimţea de când trupul ei fragil încetase să mai respire.

Ascultând finalul buletinului de ştiri, îşi dădu seama cât de mult îşi dorise să-l înfunde pe Jeff, care îi fusese cândva cel mai bun prieten. Că de la moartea soţiei sale nu mai era om, deşi continuase să poarte arma şi insigna, reprezentând un adevărat pericol social. *Persecuţie... şi nu acuzare.* Oare aşa îşi închipuise că poate alunga durerea pentru a fi din nou un om întreg? Făcându-i şi pe alţii să sufere?

Adevărul neplăcut era că atât Biroul, cât mai ales el se înşelaseră amarnic. Jeff Hammond era aici, în Pennsylvania, când directorul fusese asasinat. Şi dacă nu Hammond îl ucisese pe Horn, ci adevărata cârtiţă...

Îl cuprinse un val de îngrijorare. Îşi reprimă sentimentul de vinovăţie şi încercă să-şi adune gândurile. Avea multe de îndreptat. Prin faţa ochilor i se perindau numele celor din conducerea Biroului, de parcă ar fi fost tipărite pe cartonaşe. Care dintre ei era cârtiţa? Se opri şi se concentră când asupra unuia, când asupra altuia. Cine era? *Cine naiba era?*

43

O oră mai târziu, în căsuţa părăginită a lui Evans Olsen, încă mai plutea în aer mirosul de sex. Beth căscă şi se întinse pe pat.

— Bomboanele MM nu vor mai fi niciodată aceleaşi pentru mine.

— Am fost inspirat.

— Asta îmi aduce aminte de o vorbă din bătrâni: „Vrei o bombonică, fetiţo?”

Jeff râse.

— Uitasem de ea.

O plesni uşor peste piciorul gol.

— E piciorul meu, domnule.

El fu imediat cuprins de remuşcări.

— Îmi pare rău, draga mea. O să-l sărut ca să-ţi treacă.

Se desprinse de lângă ea, o răsuci şi linse pielea roşie.

— Mmm… delicioasă!

— Ăsta nu e sărut.

— Mai devreme ţi-a plăcut. Acum nu-ţi mai place? Preferi să te muşc? Am multe talente.

Ea chicoti.

— Într-adevăr. Pot să depun mărturie în faţa curţii. Acum ţi-ai revizuit părerea despre avocaţi?

— Într-un fel. Cred că tu eşti cea mai bună.

— Am un banc pentru tine. Mi se potriveşte perfect – blondă, proastă şi avocată zgârcită.

— Fascinant. Să-l auzim.

Ea se ridică în capul oaselor, cu sânii goi şi rozalii. Zâmbi fără să-şi dea seama.

— Un avocat şi o blondă stau unul lângă altul în avion. El o invită să joace un joc: „Îţi pun o întrebare şi dacă nu ştii răspunsul, îmi dai cinci dolari. Pe urmă inversăm rolurile şi în cazul unui eşec, îţi dau *cincizeci* de dolari”. Se gândeşte că, întrucât avea de-a face cu o blondă, o să-i ia toţi banii. Ea e de acord. Avocatul o întreabă: „Care e distanţa de la pământ la lună?” Fără să stea prea mult pe gânduri, blonda bagă mâna în geantă şi scoate cinci dolari. Urmează ea la rând. Îl întreabă: „Ce urcă dealul cu trei picioare şi coboară cu patru?” Avocatul se

gândeşte cât se gândeşte, dar nu găseşte răspunsul. Până la urmă, îi dă cincizeci de dolari şi zice: „Care *e* răspunsul?” Fără să scoată o vorbă, ea îi întinde cinci dolari.

Beth izbucni în hohote de râs. Se aplecă în faţă şi râse ţinându-se de burtă.

— E bună. Recunosc. Foarte bună, chicoti el.

Ea îşi şterse ochii înlăcrimaţi de atâta râs.

— Doamne! Nu ţi s-a părut amuzantă?

— Foarte amuzantă.

— Dar n-ai râs.

— Ba da. Dar mi-a plăcut mai mult să te privesc pe tine. Eşti atât de plină de viaţă. Eu am uitat să mă bucur aşa. Poate că n-am ştiut niciodată. O sărută, iar inima îi era plină de emoţie. Se simţea ciudat şi totuşi… bine. Mă înveţi să trăiesc din nou.

— Nu. Tu *mă* înveţi.

Îşi zâmbiră. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi căscă. O trase mai aproape. Rămaseră întinşi în lumina veiozei, vorbind pe ton scăzut, încercând să uite de pericolul care îi pândea de undeva din oraş.

— Ai nevoie de somn, îi spuse el într-un târziu. Trebuie să ai grijă de tine. O să te ajut. Vreau să trăieşti cât mai mult.

Senzaţia de singurătate şi teama puseră din nou stăpânire pe ea.

— Şi dacă mor?

— Toţi murim la un moment dat. Ăsta e adevărul, nu? Dar hai să facem un pact. Oricare dintre noi o să moară primul, celălalt va fi acolo, lângă el. O să te ţin de mână. Mă vei ţine şi tu de mână?

Ea simţi arsura lacrimilor sub pleoape.

— Sigur că da.

Senatorul Ty Crocker îşi bea a patra ceaşcă de ceai fierbinte în biroul de la etaj al casei sale de lângă Dupont Circle, înconjurat de cărţi şi de scârţâiturile înăbuşite ale casei vechi. Motanul Flubby dormea încolăcit lângă papucii lui, sforăind şi tresărind în somn, de bună seamă visa că aleargă după vreun şoarece iluzoriu.

Senatorul aştepta nerăbdător să sune telefonul. Grijile în privinţa proiectelor de lege din senat şi a biopsiei pe care o făcuse la prostată – urma să primească rezultatele săptămâna viitoare – se estompaseră în mintea lui.

În schimb, o profundă anxietate îl ţinea înlănţuit de scaunul biroului. Trebuia să recunoască că mai avea încă îndoieli în ceea ce îl privea pe Jeff Hammond. Îi era ruşine, dar nu-şi putea alunga suspiciunile. Lucra de prea multă vreme în serviciul public, paznic al binelui ţării. Mâna lui osoasă zăcea încleştată lângă telefon. Aştepta ca Dean Jennings de la Serviciul Secret să-l sune şi să-i spună că existau cipuri de supraveghere în cataramele celor două curele, ceea ce ar fi demonstrat că Jeff Hammond nu înnebunise şi nu era un criminal. În acelaşi timp, se temea de implicaţiile unei astfel de veşti. Ar fi însemnat că preşedintele James Emmet Stevens e în pericol de moarte.

În lunga sa viaţă, senatorul învăţase că nimeni nu îşi schimbă caracterul peste noapte. În ultimele câteva zile omisese acest aspect, în zelul său de a proteja naţiunea. Îl cunoştea pe Jeff de când se născuse, îl urmărise transformându-se într-un tânăr atletic şi inteligent şi văzuse cât de mândru se simţise când devenise agent FBI. La fel de mândri fuseseră şi părinţii şi sora lui mai mare. Nici unul nu înţelesese de ce Jeff părăsise Biroul, iar slujba pe care şi-o luase la *The Washington Post* nu li se păruse o alegere potrivită. După moartea părinţilor lui Jeff, senatorul îşi făcuse un punct de onoare în a lua prânzul cu el cam la două luni. Măcar atât putea să facă pentru fiul lui Henry Hammond. Şi nu observase niciodată ceva în timpul conversaţiilor lungi, pe cele mai diverse teme.

De fapt, Jeff se dedicase cu trup şi suflet muncii sale la ziar. Devenise repede expertul lor în problemele Rusiei şi Europei de Est şi câştigase mai multe premii pentru articolele şi eseurile sale. Senatorului i se păruse greu de crezut că el era criminalul căutat în două state şi în District, în ciuda probelor copleşitoare existente împotriva lui. Dar până la urmă se lăsase convins. Spre ruşinea lui, îi crezuse pe ei şi nu pe Jeff.

Încă se mai lupta cu acest gând, când în sfârşit sună telefonul. Luă repede receptorul.

Dean Jennings era agitat.

— Ai avut dreptate, Ty. Există mici dispozitive de supraveghere în ambele curele. Tehnologie de vârf. Doar pentru transmisiune şi cu frecvenţe prestabilite. Uşor de urmărit pe o rază de şaptezeci de kilometri; putem afişa poziţiile lor pe o hartă digitală cu coordonate geografice pe măsură ce avansăm.

Ca director al Serviciului Secret, principala lui misiune o reprezenta contracararea oricărei ameninţări ce punea în pericol

viaţa preşedintelui, iar acum se părea că simţise primul vuiet al unui cataclism naţional.

— Am bănuit lucrul ăsta, spuse senatorul pe un ton grav, în timp ce inima îi tresăltă de bucurie pentru că Jeff spusese adevărul. Ce putem face?

— Am nevoie de toate informaţiile pe care le deţii. Şi asta chiar acum. Îmi pare rău să te scot din casă la ora asta… ce oră e? La dracu'! E aproape patru dimineaţa. Scuză-mă, Ty. Dar tu înţelegi. Poţi veni încoace ca să îţi înregistrăm declaraţia? Formez o echipă chiar acum. Vom începe cu identitatea sursei tale secrete.

— Trebuie să mă îmbrac. Dă-mi un răgaz de o jumătate de oră. Chiar mai puţin, dacă pot să mă strecor fără să mă prindă nevastă-mea.

— Mulţumesc, domnule senator. Mulţumesc foarte mult. Între timp vom începe să aruncăm plasele ca să vedem ce peşti de apă adâncă putem prinde.

În camera de conferinţe puternic luminată din întunecata Federal Triangle, Dean Jennings se lăsă pe spate în scaun şi bărbia lui nerasă şi ridurile din jurul ochilor cenuşii, adâncite de grijă, ieşiră în evidenţă în lumina crudă împrăştiată de becurile din tavan.

— Senatorul Crocker o să vină imediat, îi anunţă pe cei convocaţi acolo; erau bărbaţi şi femei care făceau parte din conducerea Serviciului Secret, a Biroului Şerifului şi a FBI-ului. Conform sursei lui, în jur de cincizeci de oameni poartă asemenea curele. Mi-a spus că nu ştie unde se află, doar că sunt ultranaţionalişti care intenţionează să îl asasineze pe preşedinte în cursul zilei de azi. Vreau ca toată lumea să fie pe poziţie pentru a intra în acţiune imediat după ce vom consemna declaraţia senatorului. Îi vom lua prin surprindere şi îi vom aresta pe toţi simultan, dacă se poate. Nu vreau să scape nici măcar un ţânţar. Aveţi întrebări?

Sorbind cafea neagră, cei douăzeci de specialişti şi şefi de departamente îşi adresară unul altuia întrebări, analizară puţinele fapte de care dispuneau şi făcură speculaţii pe marginea eventualelor probleme ce puteau surveni.

Când discuţia se mai domoli, unul dintre bărbaţi ceru permisiunea să se ducă la toaletă. Era Bobby Kelsey din FBI. Imediat ce închise uşa camerei de conferinţe, o luă la goană pe

hol încercând toate uşile, până când găsi una deschisă. Era un oficiu. Se strecură înăuntru, trase zăvorul şi scoase telefonul mobil din buzunar.

De îndată ce ajunse la sediul său secret din Bethesda, la marginea Washingtonului, Alexei Berianov îşi spălă machiajul de om bătrân şi îşi puse nişte pantaloni lejeri şi o cămaşă egipteană din bumbac, deschisă la gât. Îşi fixă tocul de umăr, băgă pistolul înăuntru şi se aşeză în faţa peretelui de sticlă ce dădea spre oceanul de lumini în care se transforma metropola noaptea.

Dar mintea lui continua să fie ancorată în trecut. Se afla din nou la Moscova, bucurându-se de a treia lui soţie, Tamara, cu superbul ei păr roşu ca focul, faţa sculpturală, ochii verzi de cazacă şi personalitatea puternică. După părerea lui, poetul Alexandr Puşkin schiţase cel mai reuşit portret al cazacilor: „Tot timpul pe cal, tot timpul gata de bătaie, tot timpul în gardă”. Aşa era Tamara.

Se născuse în Novocerkassk, lângă legendarul râu Don, în sudul Rusiei. Când se făcuse mai mare, începuse să aibă grijă de păsările din ogradă, să presare ierburi aromate pe podelele de pământ ale casei şi să-şi aducă contribuţia la creşterea a zece fraţi şi surori mai mici. Conform tradiţiei, tatăl ei legase câte o sabie de piciorul tuturor fraţilor ei, în cea de-a patruzecea zi de viaţă. Când împlinise zece ani, Tamara îşi legase şi ea propria sabie. Avea caii în sânge, iar sângele ei era la fel de fierbinte ca al fraţilor ei.

De aceea fugise la Moscova. În dragoste, era sălbatică şi pătimaşă. Ochii ei păreau luminaţi din interior, iar pielea avea un miros pregnant, ca de măsline coapte. Deşi o implorase, nu-i permisese niciodată să o vadă complet goală. Chiar şi după ce născuse două gemene, îşi păstrase troica, oferindu-şi serviciile moscoviţilor veseli şi turiştilor aventuroşi care nu îşi dădeau seama că pe ea o interesau doar caii, nicidecum persoana lor.

Când fetele au mai crescut puţin, a început să le ia cu ea. Îşi purta pălăria căzăcească cu fundul plat dată ştrengăreşte pe spate, iar în cizma înaltă avea tradiţionala *nagaică* lungă de peste un metru – biciul ei de cavalerie.

Lipsea mult de acasă în zilele acelea – făcea călătorii în Afganistan, din cauza războiului care nu se mai sfârşea, în Statele Unite din pricina disputelor de ordin tehnologic cu preşedintele Reagan şi în Germania de Est ca urmare a creşterii

tensiunilor politice. Uniunea Sovietică pierdea războiul rece în faţa americanilor, dar numai o mână de oameni din guvern ştiau cât de proastă era situaţia.

Cândva centrul universului său, munca lui încetase să-i mai ofere satisfacţii. Jocurile murdare, corupţia şi măsurile din ce în ce mai represive îi secătuiau de puteri pe agenţii săi şi întregul stat. Se lupta din răsputeri să consolideze poziţia ţării.

Kremlinul îl răsplătise promovându-l în mod spectaculos de trei ori în decurs de trei ani consecutivi, până când ajunsese la cârma PDS-ului – departamentul de spionaj extern al KGB-ului – în Iasenevo. I se mai şopteau şi alte promisiuni – iniţial un loc în Biroul Politic, apoi funcţia lui Gorbaciov. Da, atât de bun era. Loial şi inteligent, un lider înnăscut. Nu exista misiune pe care să n-o îndeplinească, indiferent de preţ.

Însă crizele politice ce se succedau rapid subminaseră poziţia guvernului, chiar şi la nivelul celui mai mic soviet. Agenţii lui începuseră să murmure, ceea ce nu s-ar fi întâmplat mai înainte. Unii dintre ei dispărură pur şi simplu şi, prin canalul Gavrilov – o reţea de comunicaţii secretă pe care o înfiinţase împreună cu CIA – aflase că emigraseră în Vest.

Apoi, în primăvara aceea, descoperise că Tamara avea o legătură cu un prieten al fraţilor ei, tot cazac. Înnebunit de gelozie, Berianov plecase din apartamentul lor ca o furtună, cu fetiţele agăţându-i-se de pantaloni. Le desprinsese degetele micuţe şi pornise în goană cu maşina prin Piaţa Roşie, fără să vadă pe unde merge. În timpul acelei plimbări, i se păruse că nimic nu mai avea sens: mestecenii stufoşi de pe colinele Lenin înverziseră, iar familiile se pregăteau de picnic, în timp ce copiii se jucau. Cum putea lumea să-şi vadă nestingherită de treburile sale, când ţara şi căsnicia lui se prăbuşeau?

Simţi şi mai tare amărăciunea când privi pregătirile pentru parada anuală de 1 Mai. Una dintre pancarte îi aminti de idealurile care îi fuseseră cândva atât de dragi: „Trăiască clasa muncitoare, forţa vie a comunismului!”

În clipa aceea, povara anilor îl forţase să facă o alegere care îi influenţase toate deciziile ulterioare. Trebuia să se hotărască. Cât de mult îşi mai onora ţara bolnavă? Cum îşi mai putea respecta soţia necredincioasă? Ştiu ce avea de făcut.

Se dusese la biroul său de la marginea oraşului, îl chemase pe asasinul lui favorit, Ivan Vok şi îi dăduse câteva ordine. La fel ca Petru cel Mare care purtase capul faimosului luptător pentru

independenţă, Kondrati Bulavin, până la Cerkassk – acum Starocerkassk – ca să înfrângă rezistenţa cazacilor, Ivan Vok apăru la uşa Tamarei cu o cutie din lemn de pin, învelită în plastic.

Ridicase capacul cutiei şi îi arătase capul însângerat al iubitului ei, pe care îl tăiase la ordinul lui Berianov. În timp ce ea stătea înlemnită de oroare, Vok îi transmisese condiţiile lui Berianov: nu îi dădea voie să divorţeze şi nici să mai aibă alţi iubiţi. Trebuia să îşi crească fiicele în spiritul fidelităţii faţă de comunism. Câtă vreme se supunea, nu risca să fie omorâtă.

Mai târziu, Vok îi povestise că urlase şi plânsese în hohote. Că alergase să îşi ia biciul lung, iar fetele se ascunseseră. Dar până la urmă cedase, iar Berianov rămase cu satisfacţia că îşi înfrânsese cazaca. Nu o mai văzuse niciodată. Nu putea. Îmbrăţişase o cauză care îi cerea un devotament mult mai mare decât ar fi putut să-şi ofere ei doi unul altuia.

În ascunzătoarea lor din Bethesda, Ivan Vok îşi puse în faţă câteva farfurii pe masa cu blat de sticlă – nisetru rece, pâine neagră, smântână şi castraveţi proaspeţi. Savoarea peştelui bun îi stârni dorul de Moscova. Presără sare grunjoasă pe castraveţi. În vreme ce stătea de vorbă cu Alexei, începu să mănânce cu poftă – înfulecă o felie mare de pâine, apoi o bucată uriaşă de peşte, tăvălită prin smântână şi în final o felie de castravete.

Discutaseră despre o mulţime de lucruri şi analizaseră pe toate feţele chestiunea pregătirii Rusiei pentru a manifesta receptivitate faţă de planurile lor.

— Sovieticilor trebuie să li se restituie istoria, decise Vok. Istoria nu poate fi confiscată.

Aşezat în fotoliul din faţa ferestrelor înalte, Berianov dădu aprobator din cap.

— Smiorcăiţii şi timizii nu-şi găsesc locul în cărţile de istorie.

Oamenii lui Berianov din Rusia erau pregătiţi să pună stăpânire pe cele şapte locuri de depozitare a gazelor generatoare de boli nervoase şi dermatologice. Aveau să preia cu uşurinţă controlul asupra celor aproape o sută de depozite de focoase nucleare, asupra celor patru mii de focoase tactice pentru câmpul de luptă şi asupra întregului material de fisiune existent pe pământ sovietic. Afacerea pe care o perfectase între HanTech şi Minatom urma să asigure eficacitatea programului nuclear. Şi mai era, desigur, o *piece de resistance* – bazele

intercontinentale pentru rachete balistice.

Berianov începu să povestească cu un aer îngândurat:

— Acum câţiva ani, s-a făcut un sondaj de opinie în Novgorod. Oamenii au fost întrebaţi: „Cine sunt duşmanii de astăzi ai poporului?” Aveau trei opţiuni – gangsterii, oamenii de afaceri sau guvernul. Cincisprezece la sută i-au indicat pe gangsteri, iar alţi cincisprezece la sută pe oamenii de afaceri, spuse el şi făcu o pauză pentru efect. Şi şaptezeci la sută au răspuns guvernul. O majoritate zdrobitoare. De la ţari până la Brejnev, am avut întotdeauna nevoie de lideri autocraţi.

Vok dădu din cap continuând să mestece.

— Noi ştim bine lucrul ăsta. Dă-i ursului mierea care îi place.

— Tovarăşii noştri sunt privaţi de vechiul medicament sovietic – naţionalismul. Au nevoie de un conducător care să aibă grijă de ei, astfel încât toată lumea să aibă ce mânca, o slujbă şi acces la învăţătură. Şi mai vor ca ţara noastră să ocupe din nou locul pe care îl merită în lume.

De la părul negru, până la ochii albaştri şi gura aparent destinsă, radia acea credibilitate ce poate cuceri un popor. O ţară. Statura lui medie era agreabilă; atât şi nimic mai mult. Prezenţa lui însă îi făcea pe oameni să întoarcă după el capul.

— Ai dreptate, Alexei, spuse Ivan Vok cu convingere. Tu ai întotdeauna dreptate. De tine avem nevoie. Un lider ca tine se ridică din tundră cu sabia într-o mână şi cu o pâine în cealaltă. Să se termine cu hoţiile. Noi ne iubim ţara, nu ca ceilalţi.

Berianov dădu din cap şi aruncă o privire pe geam spre metropola străină în care trăia de zece ani. Luminile începuseră să se estompeze în Bethesda şi Washington. Se crăpa de ziuă şi marele oraş încă mai dormea, dar în apartamentul său fierbeau resentimente violente. Nu mai suporta ţara aceasta. Ardea de nerăbdare să plece acasă, unde avea să audă în fiecare zi limba sa atât de expresivă şi unde putea lucra cu oameni care ştiau ce era cu adevărat important.

Vok se ridică de la masă după ce goli farfuriile. Se întinse, iar trupul său masiv se lungi şi apoi reveni la alura sa obişnuită.

Berianov flutură din mână.

— Ivan, adu votcă. E o noapte potrivită pentru votcă, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, sună telefonul. Îl duse la ureche şi ascultă vocea şoptită a lui Bobby Kelsey care îi vorbea rapid în engleză. Inima lui Berianov se strânse de parcă fusese prinsă în gheara unui monstru.

— Şi tu n-ai făcut nimic? Cum de i-ai lăsat să ajungă atât de departe?!

— La dracu', Alexei, nu da vina pe mine! Senatorul a trimis curelele direct lui Dean Jennings la Serviciul Secret. N-am ştiut absolut nimic până acum câteva clipe. Dacă cineva e de vină, aceia sunt oamenii tăi. Curelele nu aveau cum să ajungă la Crocker decât prin Jeff Hammond. Sunt prieteni vechi de familie.

Un val uriaş de furie îl năpădi pe Berianov. Iarăşi Hammond. Se răsti:

— Nu-i lăsa să-i prindă pe Păstrători.

— Nu am cum să-i opresc. Sunt implicaţi nu numai Serviciul Secret şi Biroul, dar şi poliţia locală şi şeriful. Au început deja localizarea curelelor. Păstrătorii tăi nu au cum să finalizeze atentatul. Trebuie să anulezi operaţiunea şi să renunţi cât timp mai poţi s-o faci.

— *Niet!*

Cuvântul îi izbucni din adâncul măruntaielor. Pulsul i-o luă razna şi pe gât îi apărură pete roşii. Avea să găsească o cale. Miza era prea mare pentru poporul lui.

— Trebuie să dai de Hammond şi de Convey înainte să provoace şi alte nenorociri. Când afli unde sunt, îmi trimit oamenii. O să-i caut şi eu, dar e şi problema ta.

— Crezi că nu ştiu? spuse Kelsey pe un ton mohorât. Doar l-am ucis pe directorul FBI-ului, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să anulezi operaţiunea. N-au intrat zilele în sac.

— Nu! *Asta* e ziua. Asta e ziua *ţării mele!* M-ai auzit? Şi dacă îţi închipui că problema ta cea mai mare e să nu fii demascat, te înşeli. Încearcă numai să dai înapoi acum şi-l trimit pe Vok sa te *omoare.*

La celălalt capăt al firului, Kelsey amuţi stupefiat.

— Alexei, eşti nebun, zise el într-un târziu.

— Iar tu ai o gândire îngustă, Kelsey. Niciodată în viaţa mea n-am fost mai întreg la minte ca acum. Găseşte-i pe Hammond şi pe Convey şi *elimină-i.*

Închise telefonul. Simţi prezenţa lui Ivan Vok înainte să-i apară în câmpul vizual.

— Pleacă, Vok. Pe toţi *dracii,* ieşi afară!

44

Se declanşară brusc focuri de armă. Un bărbat cu accent rusesc ţipa, cerându-i să se ducă iar la casa din Chevy Chase. Era crucial. „Da, ai mai fost acolo de multe ori, dar acum e cu totul altceva. Pleacă imediat!”

Îşi luă mitraliera AK-47 şi alergă până când dădu de casa lui Berianov, scăldată în lumina ceţoasă a lunii. Fu străbătută de un fior rece, când văzu uşa garajului ridicându-se, exact ca înainte. Se auzi zgomotul unui motor pornind şi motocicleta apăru în prag. Înlemni de spaimă. Făcu un pas înapoi. Nu avea să îl ucidă pe Mihail Ogust din nou. În nici un caz.

Dar, spre uşurarea ei, altcineva urca în şa. Uluită, văzu că era chiar Berianov. Încalecă motocicleta puternică, cu umerii drepţi şi capul înălţat. Ridică uşor din umeri şi îşi dădu capul pe spate spre a-şi putea trage pe faţă o cască cu vizor metalic. Imediat, ambală motorul şi îndreptă motocicleta spre ea. Nu ştia cum să scape. Încercă să tragă, dar nu se putea mişca.

Cuprinsă de panică, privi neajutorată cum motocicleta o izbeşte şi o aruncă în aer. Se văzu o clipă în vizorul lui Berianov – dar nu era ea. Îl recunoscu pe Ogust, cu părul cărunt în vânt şi faţa schimonosită de durere. Începu să ţipe îngrozită...

Se trezi cu un strigăt, transpirată şi tremurând din tot corpul.

— Beth, Beth, îi murmura Jeff numele. O strânse la piept, încercând s-o calmeze. Ai avut un coşmar. Asta e tot. Nu te speria.

Se lipi de el, ca un animal care caută adăpost.

— Berianov l-a ucis pe Ogust. Sunt sigură acum.

În timp ce îi povestea visul, îşi dădu seama că ceva îi scapă. Un amănunt important. Vocea calmă a lui Jeff încerca să o îmbărbăteze.

— Aici eşti în siguranţă, draga mea.

— Stephanie mi-a spus că şi alţi primitori de organe prin transplant au declarat că visele şi gândurile lor s-au schimbat o dată cu trecerea timpului.

De când se abţinuse să o împuşte pe rusoaica aceea la Watergate, furia şi neliniştea o chinuiseră mai puţin. Se relaxă la pieptul lui. Barba nerasă îi gâdila urechea. Voia să rămână acolo.

Să nu mai plece niciodată. Să fie în siguranţă pentru totdeauna.

Senatorul Ty Crocker ieşi din casă şi ridică privirea spre stelele ce sclipeau ca nişte diamante îndepărtate pe cerul negru al dimineţii. Simţea cum freamătă de emoţie. Poate că arterele lui erau îngroşate, dar sângele îi circula încă în voie. Se ducea să le spună tot ce ştia celor din Serviciul Secret.

Întârziase. Anna se trezise, aşa că mai zăbovise puţin ca s-o liniştească. Până la urmă, îl lăsase să plece. De-abia aştepta să se întâlnească cu Dean Jennings. Avea să pună capăt complotului dementţial împotriva preşedintelui şi să-l reabiliteze pe Jeff.

Trecu pe lângă straturile de bujori şi irişi, lăsând în urmă casa unde locuia de aproape patruzeci de ani. Îi plăceau stâlpii dorici, faţada de cărămidă şi cele trei etaje înalte. La ultimul etaj fusese camera de joacă a copiilor. O adiere uşoară înfioră magnolia mare, ce umbrea o mare parte din grădină. Auzi în spatele său motanul căscând pe verandă.

Surâzând, deschise uşa garajului şi intră în întunericul dinăuntru. Dintr-o dată, nişte mâini îl prinseră de umeri. În jurul gâtului îi fu aruncat un cablu subţire care-i sfâşie carnea. Se luptă să respire. Nu avea aer. Garajul începu să se învârtă în cercuri violente, verzi, roşii şi negre... Feţe ca prin ceaţă. Nici o lumină. Umbre negre. Îi trecu prin minte imaginea Annei, a celor două fiice ale lor şi a nepoţilor. Se gândi la programarea la doctor de săptămâna viitoare, la impasul în care ajunsese cu purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor, la noua lege a transporturilor. Atât de multe treburi neterminate... atât de multe...

O oră mai târziu, în căsuţa lui Evans Olsen din nord-estul Washingtonului, Jeff se ridică de lângă Beth, brusc neliniştit. Avusese o noapte agitată, dar în cele din urmă adormise din nou. Se trezise de mai multe ori în ultimele trei ore ca să vadă ce face Olsen şi să verifice dacă nu apăruseră musafiri nepoftiţi.

Pusese pistolul Beretta pe podea, lângă pat. Îl ridică şi se uită la Beth cu inima strânsă. O rază de lună îi lumina faţa adormită. Ţinea buzele desfăcute, iar genele aruncau umbre lungi pe obraji. Părul îi încadra faţa ca un halo. Părea atât de vulnerabilă. Îşi aminti cum făcuseră dragoste. Gândul ăsta îl excită din nou. Îşi mişcă umerii de câteva ori, reprimându-şi dorinţa de a o săruta. Avea treabă.

Îşi trase chiloţii şi jeanşii şi intră cu paşi uşori în dormitorul lui Olsen, care încă mai sforăia. De câte ori venise să vadă ce face, Olsen i se păruse din ce în ce mai agitat, aşa că spera să-l poată trezi acum. Închise uşa, aprinse lumina şi începu să îl privească fix pe bărbatul adormit. Olsen expiră şi un puternic miros de alcool se împrăştie în aer. Îl trase de umeri şi îl propti de perete, pentru că patul nu avea tăblii. Pielea îi era pământie, iar faţa umflată din cauza băuturii. Începuse să îi crească barba şi bărbia i se înroşise. Nu avea pe el decât pantalonii de pijama pe care Jeff îi găsise pe podeaua din baie.

— Evans! Trezeşte-te! Îi dădu o palmă peste un obraz, apoi peste celălalt, Olsen gemu. Evans Olsen! Deschide ochii!

Pleoapele bărbatului fluturară. Jeff îl pălmui din nou şi îi strigă numele.

— Cine… cine eşti? bâigui Olsen.

Era încă beat. În ochii lui roşii se citea spaima. Îşi pipăi obrazul cu o mână tremurătoare.

Jeff simţi că i se ridică o piatră de pe inimă. Cel puţin individul începuse să vorbească.

— Sunt însuşi Satana, nemernicule, urlă el. Eşti un om mort dacă nu-mi spui ce pui la cale împreună cu Berianov.

Îi puse pistolul în faţă. Ochii umflaţi ai lui Olsen se măriră. Înghiţi greu.

— Îmi vine să vomit…

Se repezi în baie. Jeff oftă ascultându-l cum icneşte. După o vreme îl auzi cum trage apa. Apoi vomită din nou.

Apăru Beth îmbrăcată în jeanşi şi pulover.

— S-a trezit?

— Cred că am făcut prea mult zgomot. Îmi pare rău.

Ea zâmbi, veni lângă el şi îl îmbrăţişă.

— Ţi-a fost dor de mine?

Îl sărută. El o prinse în braţe şi o ţinu strâns.

— Îngrozitor.

Se auzi un geamăt din prag, apoi o voce surprinsă:

— Beth? Ce cauţi aici?

Prea slăbit ca să se ţină pe picioare, alunecă pe podea.

— Bună, Evans, zise ea. Ori de câte ori ne întâlnim, te prăbuşeşti la pământ.

Jeff îl ridică şi îl sprijini, conducându-l în bucătărie. Puse de cafea, iar Beth dădu drumul la televizor în camera de zi. Jeff îl aşeză pe Olsen pe bancheta din faţa mesei. Slăbit şi dezorientat,

acesta căzu cu capul pe masă. Suspină şi închise ochii.

— Nu te relaxa prea tare, îl avertiză Jeff.

Aroma cafelei începu să se răspândească în toată bucătăria. Jeff formă numărul lui Ty Crocker la telefonul de pe perete. Când auzi vocea somnoroasă a Annei, închise. Nu avea rost să-i stârnească îngrijorarea. Ty nu era acasă, altfel ar fi răspuns el. Probabil că se afla acum la întâlnirea cu cei din Serviciul Secret.

Încercă să se liniştească. Turnă cafea într-o cană şi i-o duse lui Olsen.

— E timpul să te trezeşti, Olsen. Bea. Avem de discutat.

Olsen gemu.

— E cafea. Bea. Sau vrei să ţi-o torn pe gât?

— Jeff! îl strigă Beth din camera de zi. Vino să asculţi ceva!

Se duse repede în cămăruţa ce dădea spre stradă. Două veioze aruncau o lumină slabă asupra mobilei vechi din încăpere.

Beth stătea pe canapeaua decolorată. Îşi duse un deget la buze şi îi făcu semn cu capul spre ecranul televizorului unde se transmitea programul de ştiri *La minut,* pe canalul WUSA, postul local al CBS.

Jeff se opri în prag de unde vedea televizorul şi putea întoarce capul ca să supravegheze holul ce ducea spre bucătărie şi spre intrarea din spate.

Vorbea tânărul senator de Mississippi: „... liberalismul de care dă dovadă preşedintele nostru în privinţa relaţiilor internaţionale vădeşte marea lui perfidie. Concludent în acest sens este faptul că preşedintele rus doarme în noaptea asta la Ambasada Rusiei; mâine însă, acest... *comunist* îşi va petrece noaptea în Dormitorul Lincoln. Cine ştie ce mai pun la cale cei doi lideri cu vederi similare, hotărâţi să ne abată de pe calea democraţiei pentru care am luptat din răsputeri...”

— Poate că am avut dreptate, zise Beth acoperind vocea senatorului. Nu este exclus ca Berianov să pună la cale asasinarea preşedintelui Stevens, din cauza pactului secret dintre cei doi preşedinţi care urmează să fie parafat şi dat publicităţii în timpul vizitei.

— Din câte ştiu eu, nu, se auzi vocea subţire a lui Evans Olsen din bucătărie.

Jeff şi Beth se repeziră în bucătărie. Olsen stătea drept pe scaun. Faţa lui era cenuşie, dar privirea i se mai limpezise. Băuse cafeaua şi împinsese cana goală spre marginea mesei. Se lăsă pe spate şi oftă.

— Spune mai departe, îl îndemnă Beth nerăbdătoare. Ce te face să crezi că n-ar exista o înţelegere secretă între cei doi preşedinţi?

El păru să se însufleţească.

— Pentru că aş fi auzit ceva. Totul se află la Casa Albă. Preşedintele Stevens vrea să braveze, asta e tot. Se vor adresa popoarelor american şi rus în direct la televiziune, cu prilejul conferinţei de presă, iar mâine seară Putin va dormi la Casa Albă. E un gest de politeţe, menit să demonstreze cât de asemănătoare sunt popoarele noastre. Nimic subversiv. Dar a stârnit într-adevăr multe controverse aici şi în Rusia. Sunt voci care se opun încheierii războiului rece.

Beth îl privi cu atenţie. Dăduse un răspuns inteligent, dar efortul lui de gândire îl epuizase. Se aşeză mai bine în scaun.

Văzându-l în starea aceea de prostraţie, nu îi venea să creadă că făcea parte din cercul complotiştilor diabolici.

— Se folosesc de tine, presupuse ea. De asta bei în halul ăsta? Ce îţi cere Berianov să faci?

— Mi-am luat o mică vacanţă, spuse el ţâfnos. Beau cât am chef. Şi nu cunosc nici un Berianov.

— Alexei Berianov, fost general KGB, îi spuse Jeff umplându-i din nou cana cu cafea. A fugit din Rusia în 1991.

— Nu îl cunosc, repetă Olsen.

Se uită îngrijorat în jur, păru să ciulească urechile la televizorul din camera de zi, apoi privirea i se fixă asupra lui Jeff.

— Aţi încuiat uşile? Şi tu cine dracu' eşti?

— Şi uşile şi ferestrele sunt încuiate. De ce ţi-e aşa de frică?

Buzele lui Olsen se subţiară. I se citea groaza în priviri.

Se uită spre încheietura mâinii, dar Jeff îi scosese ceasul înainte să îl bage sub duş.

— Nu pot să întârzii! O să mă *omoare!* strigă el îngrozit uitându-se la ceasul de pe perete. Oh! Slavă Domnului, e doar cinci şi jumătate. Mai am timp…

Jeff îl prinse de mână.

— Potoleşte-te, Olsen. Spune-mi cine o să te omoare.

— Eu… eu…

Respira sacadat, fiind prea speriat ca să vorbească.

— O să te ajutăm, îi promise Jeff. Eu sunt de la FBI. Spune-ne ce ştii despre planul de asasinare a preşedintelui.

Uluit, Olsen se prăbuşi pe banchetă.

— Vor să îl *asasineze?* Oh, nu!

Îşi trecu mâna peste faţă, ca şi cum ar fi încercat să anuleze toate faptele rele pe care le comisese.

— Un tip, Yakel, s-a tot ţinut de capul meu. A început prin a-mi oferi bani, dar când mi-am dat seama că nu vrea doar suveniruri din Casa Albă, am încercat să scap de el. Însă era prea târziu. Depusese o sută de mii de dolari într-o bancă din Mexic pe numele meu. Mi-a zis că vrea invitaţii pentru el şi încă trei prieteni de-ai lui veterani, la conferinţa de presă de astăzi la ora zece, din Grădina cu Trandafiri, ca să-l vadă pe preşedinte. Asta a fost tot. Pare o treabă nevinovată, nu?

— Grădina cu Trandafiri! exclamă Beth uitându-se la Jeff. Ne-am înşelat.

El dădu din cap amintindu-şi replicile după Biroul Oval şi după Grădina cu Trandafiri din grota subterană.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au reprodus grădina mult mai amănunţit decât Biroul Oval.

— Orice întâlnire dintre cei doi preşedinţi este un eveniment istoric, iar Grădina cu Trandafiri nu e chiar aşa de mare, zise Beth. Conferinţa de presă reprezintă soluţia perfectă pentru ei.

Auzise despre asta la ştiri, când fusese prezentat programul zilei.

— Cum arată individul ăsta, Yakel? întrebă Jeff.

— Ne-am întâlnit doar o dată, într-un bar. În rest am vorbit la telefon. Bătrân, nu foarte înalt, dar lasă impresia că stăpâneşte lumea. Un cowboy în jeanşi vechi şi pălărie Stetson.

Beth şi Jeff schimbară o privire.

— „Bătrânul paznic”, zise Beth.

— Dacă e paznic, e unul neobişnuit, spuse Olsen. Ştie multe. Un om citit, la curent cu toate evenimentele şi care, din păcate, a aflat o grămadă de lucruri despre mine şi familia mea, ceea ce n-a fost prea simplu. Şi-a vârât nasul în trecutul meu sau a pus pe cineva să o facă. Când am vrut să mă retrag, m-a ameninţat cu moartea. L-am crezut. Mi-a zis că îmi poate provoca suferinţe inimaginabile.

— Ai văzut cu ce maşină a venit? îl întrebă Jeff. Poate i-ai luat numărul de înmatriculare? Sau ţi-a spus cum să iei legătura cu el?

Olsen clătină din cap.

— Nu, a fost foarte grijuliu. Nu i-am văzut maşina şi de fiecare dată m-a sunat el. Am încercat la un moment dat să descopăr de la ce număr m-a sunat, dar accesul era blocat. De un fel de uşă

electronică, după cum mi-a zis un prieten de-al meu hacker.

Beth se încruntă.

— Spune-ne ce e cu invitaţiile.

— Doamne! gemu el. Trebuie să le lipesc cu bandă adezivă sub o cutie poştală de lângă Mall până la ora şapte. Dacă nu le găsesc acolo, or să vină după mine. Aveam de gând să iau avionul până la Rio şi să mă ascund acolo după ce le-aş fi livrat. Nu voi mai fi în siguranţă aici. Or să încerce să mă omoare după ce vor obţine ce doresc. E logic.

— O să te ajutăm, îl asigură Jeff. Te vom ascunde într-o locuinţă secretă. Unde sunt invitaţiile?

— În pardesiul meu. Le-am ascuns într-un plic de la fisc. Nimeni nu se uită la somaţiile trimise de fisc decât dacă n-are încotro. M-am gândit că e cea mai bună ascunzătoare.

— La naiba! spuse Beth alergând spre uşa din spate. Am aruncat pardesiul ăla împuţit pe veranda din spate. Poate că l-a luat cineva!

Învârti yala şi trase uşa. Aerul rece al dimineţii năvăli înăuntru.

— Aşteaptă o clipă!

Jeff trecu pe lângă ea şi se uită în toate părţile. Luă pardesiul şi îl aduse înăuntru. Plicul de la fisc era într-un buzunar interior. Aruncă din nou haina urât mirositoare şi desfăcu plicul lipit cu bandă adezivă. Înăuntru se aflau patru plicuri albe mai mici şi fiecare conţinea câte o frumoasă invitaţie gravată pe hârtie groasă. Pe toate era imprimată emblema Casei Albe, iar dedesubt fusese trecut numele invitatului scris frumos de mână.

— Am specificat în registru că am primit confirmare de la toţi şi, pentru că treaba mea e să fac şi anumite verificări, am trecut numere false de asigurări sociale şi date fictive de naştere pentru Yakel şi prietenii lui.

— Acum ce mai urmează? întrebă Beth.

Olsen avea o privire de câine bătut.

— Se depune o listă la poarta Casei Albe. Invitaţii trebuie să-şi spună numele, să arate invitaţiile şi un act de identitate cu fotografie. După aceea, trec printr-un detector de metale asemănător acelora de la aeroport. Mai există şi un aparat cu raze X pentru genţi. Yakel a zis că se ocupă el de procurarea actelor pentru prietenii lui.

— O să-l oprim înainte de a ajunge acolo, spuse Jeff.

Beth dădu din cap.

— Da. Cutia poştală. O să trimită pe cineva acolo ca să ridice

invitaţiile…

Se opri şi ciuli urechea.

— Aţi auzit?

Dădu fuga în camera de zi unde televizorul mergea încă.

„… senatorul Ty Crocker, unul dintre cei mai iubiţi şi respectaţi lideri republicani, a fost găsit strangulat în garajul casei sale azi-dimineaţă devreme. Soţia lui i-a descoperit cadavrul când…”.

Faţa lui Jeff deveni cenuşie. Corpul i se cutremură de parcă primise o lovitură puternică. Beth îl privi o clipă, apoi îl apucă de mână.

— Jeff…

— L-au omorât. E numai vina mea.

De-abia se auzea ce spune, de parcă vorbele i se înţepeneau în gât şi nu voiau să iasă.

— L-ai avertizat. Ştia că îşi asumă un risc. Nu poţi salva pe toată lumea.

Îşi întoarse faţa de la ecran.

— Ty a fost un om deosebit. Cinstit. După ce au murit ai mei… mă suna la ziar cam la două luni şi luam prânzul împreună la club. Jucam o partidă de golf. Îmi vorbea despre nepoţii şi motanul ăla al lui. Îmi povestea ce mai punea Anna la cale. Ştii, chestii obişnuite pe care le trăim cu toţii şi nu înseamnă prea mult… până în clipa în care le pierdem.

Glasul îi tremura.

— Îmi pare rău, Jeff. E groaznic.

El dădu din cap.

— Iar asta ne pune într-o situaţie şi mai proastă. Mai ales pe preşedintele Stevens.

— Ai dreptate! spuse ea cuprinsă de teamă. Nu avem cum să ştim dacă Ty a reuşit să trimită curelele la Serviciul Secret.

— Şi, în caz afirmativ, dacă le-a spus ce semnificaţie au pentru viaţa preşedintelui.

— Sau că noi suntem cei care le-au adus, adăugă Beth.

S-ar putea să fim în continuare suspectaţi. Cu alte cuvinte, ne-am întors de unde am plecat.

Sună un telefon în dormitor. Olsen sări de parcă ar fi explodat o bombă sub el. Se uită în jur îngrozit.

— E el, se smiorcăi. El trebuie să fie!

Cu faţa schimonosită de durere şi mânie, Jeff îl prinse pe Olsen de subsuori şi îl târî în dormitor. Pe noptiera de lângă patul

răvăşit se afla un telefon. Sună din nou.

— Răspunde, îi ordonă. Dacă e el, spune-i că pleci chiar acum. Să nu o dai în bară, Olsen, te previn!

Cu buza de jos tremurându-i, Olsen ridică receptorul.

— Alo?

Zguduit sufleteşte, Jeff privi şi ascultă. Nu se putea obişnui cu ideea că Ty murise. Dar mintea lui lucra cu febrilitate. Acum avea încă un motiv să îl oprească pe Berianov: se simţea ca şi cum îi fusese extirpat un organ vital. Îl voia pe Ty înapoi. Brusc, Ty devenise simbolul a tot ceea ce pierduse până atunci în viaţă. Îşi dorea să se întoarcă la vremurile când era tânăr şi îşi putea permite să îşi asume riscuri uriaşe. Goana după Berianov fusese cel mai mare risc al vieţii sale. Stând acolo şi uitându-se urât la Olsen, îşi dădu seama că intrase în afacerea asta fără să se gândească, fără să îi pese cum va plăti şi, lucrul cel mai important, cât vor suferi cei pe care îi iubea. Şi cum unii puteau plăti cu viaţa. Ca Ty. Faptul că dreptatea a fost de partea ta nu e întotdeauna o compensaţie.

— Nu sunt beat, Yakel, spunea Olsen cu vocea stridentă şi înfricoşată. Doar un pic mahmur.

Continuă să asculte, cu nervii întinşi la maximum.

— Îmi pare rău, dar am întârziat puţin... îndepărtă receptorul de la ureche şi în încăpere se auzi o voce aprigă urlând:

— Nu îmi pasă de problemele tale, dobitocule! Să duci invitaţiile!

— Plec chiar acum.

Olsen închise. Picături de transpiraţie îi curgeau pe frunte.

— Mi-a indicat un alt loc unde să las invitaţiile – la baza statuii din parcul Jefferson Memorial.

Îi repetă exact tot ce îi spusese. Jeff avea acum tot ce îi trebuia – ora şi locul asasinatului şi o modalitate de a-l găsi pe Berianov. Se răsuci pe călcâie şi o luă spre bucătărie.

— Trebuie să îl sun pe şeful meu.

— Pe Bobby Kelsey? întrebă Beth mergând după el. Vrei să îi spui despre Grădina cu Trandafiri şi invitaţii?

— Da. Acum ştim locul şi ora aproximativă, zise Jeff posomorât. O să mă ocup eu de invitaţii. Persoana care le va ridica o să mă ducă la Berianov. Am să le livrez şi apoi am să pun mâna pe Berianov. E *al meu.*

— Nu, e şi al meu. E al nostru. Şi eu sunt implicată în chestia asta!

El de-abia o auzi. Voia să lase telefonul lui Olsen liber, în caz că Berianov suna din nou. Aşa că înhăţă receptorul celui de pe peretele din bucătărie şi formă numărul secret al şefului său. Aşteptă să se termine falsul ton de fax, apoi lăsă numărul de telefon al lui Olsen şi mesajul convenit: *Cerul se prăbuşeşte în flăcări.* Trebuia să părăsească locuinţa lui Olsen, fiindcă în cazul în care telefonul lui Bobby Kelsey era ascultat, aflaseră până acum numărul de unde sunase şi adresa. Scenariul periculos pe care i-l descrisese mai devreme lui Beth explicându-i de ce nu putea să dea lucrurile în vileag îşi păstra valabilitatea, dar acum avea informaţii certe şi trebuia să îşi asume riscul. Era în joc viaţa preşedintelui.

Se uită la Beth şi oftă, gândindu-se la Ty.

— Îmi pare rău.

— E în ordine, Jeff. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva drag, zise ea îmbrăţişându-l.

Mintea lui Jeff era însă la Bobby Kelsey. Aştepta nerăbdător să sune telefonul.

45

Ruinele părăsite a ceea ce fusese cândva o reşedinţă elegantă se numărau printre alte o sută de clădiri vechi, din cărămidă, pe cale de a se prăbuşi în zona de sud-est a Washingtonului. Pe strada întunecoasă, gunoaiele zăceau neridicate, iar zidurile înnegrite ale caselor erau acoperite cu graffiti. Majoritatea becurilor de pe stradă fuseseră sparte. În seara aceea, ca de obicei, vânzătorii de droguri şi peştii îşi încheiau tranzacţiile în văzul lumii. Dar în casa dărăpănată nimic din toate acestea nu conta. Grupul de bărbaţi şi femei care lucrau în mai multe camere avea de rezolvat probleme mult mai importante.

Sergentul Aaron Austin îi trezise pe Păstrători dintr-un somn iepuresc cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă. În timp ce majoritatea fanaticilor îşi pregăteau armele şi echipamentul, Austin se consulta asupra planurilor finale cu cei trei membri ai echipei sale. Această unitate urma să intre în Casa Albă, folosind invitaţiile primite de la Evans Olsen. Sergentul Austin era însă cel căruia i se rezervase privilegiul de a-l asasina pe preşedintele trădător al Americii, James Emmet Stevens.

Austin trecea încă o dată în revistă fiecare fază a operaţiunii, foarte concentrat, când toate uşile şi ferestrele fură sparte, iar pe scări şi prin holuri se auziră zgomote puternice de paşi şi ordine urlate prin portavoce.

— Aruncaţi armele! FBI!

— Serviciul Secret! Rămâneţi pe loc! Ridicaţi mâinile!

— Sunteţi înconjuraţi. Lăsaţi jos armele şi ieşiţi pe rând!

Păstrătorii uluiţi îşi întrerupseră activităţile, uitându-se unii la alţii cu priviri îngrozite şi furioase. În camera de zi unde se consulta cu oamenii săi, sergentul Austin nu şovăi nici o secundă. Făcu un semn scurt din cap, iar strigătul său răsună atât de tare, încât se auzi în toată clădirea:

— *Executarea!*

Fălcile i se mişcară de câteva ori înainte de a se prăbuşi. De la un etaj la altul şi dintr-o cameră în alta, ca dovadă finală a fanatismului şi a disciplinei de fier ce le anihilase până şi instinctul de conservare, ceilalţi Păstrători dădură ascultare ordinului sergentului – şi al colonelului Bates.

Max Bitsche ieşi din rulota sa, din capătul campingului situat lângă şoseaua ce lega Washingtonul de aeroportul internaţional Dulles. Compania sa de trupe auxiliare, ce urma să asigure transportul trupei de comando în Virginia de Vest, ieşea din rulote şi se aduna în spatele lui. Palid şi adus de spate în lumina zorilor, Bitsche nu se simţise nicicând într-o formă mai bună. Niciodată în existenţa sa marcată de cultul pentru detaliu nu visase să slujească sub comanda unui om atât de dârz ca liderul lor, care le oferise şansa de a îndeplini o misiune măreaţă şi sacră.

Rosti pe ton de comandă:

— Alinierea, soldaţi!

Păstrătorii se aşezau în rânduri când maşini de poliţie şi vehicule militare năvăliră în parcul de rulote, cu girofarurile rotindu-se, iar din ele coborâră trupe speciale SWAT şi soldaţi care îi înconjurară pe fanaticii perplecşi. Portavocele bubuiră:

— Rămâneţi pe loc! Sunteţi arestaţi.

Îngrozit, Max Bitsche se clătină. O voce pierită se auzi dintre rânduri:

— Dumnezeule, ne-au prins!

Max Bitsche închise ochii, iar trupul său slăbănog începu să tremure. Îşi adună tot curajul, încercă să se gândească la idealurile sale pentru făurirea unei lumi mai bune şi urlă:

— *Executarea!*

Zdrobi capsula între dinţi şi nu mai apucă să îi vadă pe ceilalţi zvârcolindu-se în praf. Poliţiştii şi soldaţii îşi coborâră încet armele şi priviră oripilaţi scena.

Depozitul era al treilea dintr-un şir de magazii amplasate în spatele clădirilor din incinta parcului industrial din Arlington, Virginia. Când maşinile în care se aflau poliţiştii statului Virginia şi agenţi FBI, toţi în echipament SWAT, opriră cu scrâşnet de frâne în faţa acestuia, doi bărbaţi înarmaţi ieşiră în goană prin partea de sud a depozitului. Atitudinea lor era cât se poate de grăitoare: nu aveau să se dea în lături de la nimic ca să scape.

— Poartă curelele! strigă ofiţerul aflat la comanda echipei de localizare.

Patru agenţi FBI porniră după ei şi îi încolţiră într-o fundătură, lângă peretele înalt al taluzului unei căi ferate. Otis Odet şi celălalt bărbat, identificat mai târziu ca fiind Jesse Crabtree,

eliberat de curând din închisoarea de la Huntsville, Texas, încercară zadarnic să scape din încercuire.

În depozit, poliţia şi FBI-ul găsiră saci de dormit, arme şi cadavrele a douăzeci şi patru de oameni care muriseră în chinuri luând cianură, după câte se părea. În mod straniu, în ciuda feţelor contorsionate, mulţi dintre ochii rămaşi larg deschişi exprimau pacea sufletească.

Bobby Kelsey privea admirativ echipele de agenţi speciali FBI şi din Serviciul Secret în vreme ce scoteau corpurile Păstrătorilor din clădirea în ruină din sud-estul Washingtonului. La naiba, Berianov se pricepea al naibii de bine să îşi aleagă oamenii, apoi să-i instruiască şi să-i motiveze. Din rapoartele celorlalte echipe reieşea că doar doi fanatici încercaseră să scape, dar chiar şi aceştia preferaseră să moară într-o confruntare deschisă decât să se predea. Generalul acesta nebun avea toate şansele să ajungă la conducerea Rusiei şi să îi ofere lui Kelsey o viaţă chiar mai dulce decât avea acum.

Tocmai se pregătea să plece împreună cu ultimii săi agenţi, când îi sună telefonul mobil.

— Da?

Era de la biroul său.

— Aveţi un mesaj urgent, domnule. Pe linia secretă.

— Cum sună?

— Cerul se prăbuşeşte în flăcări.

Bobby Kelsey zâmbi. Era codul lui Jeffrey Hammond, venit pe linia sa secretă, al cărei număr se schimba periodic, fiind cunoscut doar de agenţii sub acoperire şi de cei aflaţi în misiuni ultrasecrete.

— Poţi să-mi spui din ce loc a sunat?

— Da, domnule. A sunat de la o locuinţă particulară din zona de nord-est, spuse secretara şi îi dădu numărul de telefon şi adresa.

— Am notat, spuse el pe un ton neutru şi închise.

Nu putea fi decât un singur motiv pentru care îl contactase Hammond – voia să-l întâlnească. Îşi puse telefonul în buzunar şi dădu câteva ordine.

Acasă la Evans Olsen, Beth turnă o ceaşcă de cafea.

— Bea asta, Jeff şi aşează-te. Încearcă să te calmezi. Arăţi de parcă ai fi pe punctul să explodezi.

De la faţa lată cu pometi proeminenţi şi până la bustul descoperit, întreaga făptură a lui Jeff degaja indignare. Clătină din capul tuns scurt, vrând parcă să şi-l limpezească. Luă cana aburindă şi începu să se plimbe de colo-colo. Avea atâtea treburi de rezolvat, iar Kelsey nu se grăbea deloc să îl sune. Se simţea frustrat şi mânios.

Se opri în faţa lui Olsen.

— Ce înălţime ai? Un metru optzeci?

— Un metru optzeci şi şapte, spuse Olsen indignat.

Jeff dădu din cap măsurându-l de sus până jos.

— Stai drept! Eşti mai lat în talie decât mine. O să iau un sacou de-al tău.

— Ia ascultă…

Dar Jeff plecase deja. În dormitorul pe care îl împărţise cu Beth îşi puse cămaşa albastră de lucru şi şi-o băgă în pantaloni. Lăsă acolo sacoul cu dungi în zigzag şi geaca pe care o luase de la Păstrătorul mort din Pennsylvania şi se duse în dormitorul lui Olsen unde găsi o cămaşă groasă din flanel. Tocmai şi-o punea când o auzi pe Beth strigând din camera de zi.

— Jeff, vino încoace!

— Dumnezeule! gemea Olsen. E îngrozitor. Bieţii oameni!

Jeff se duse repede în camera de zi, unde Beth şi Olsen stăteau împietriţi în faţa televizorului. Crainicul relata că poliţiştii conduşi de agenţi FBI şi ai Serviciului Secret făcuseră o serie de raiduri în acea dimineaţă, în vederea anihilării unui grup de extremişti numiţi Păstrătorii Adevărului. Se părea că banda clandestină urma să comită un act terorist, dar potrivit declaraţiei oficiale a autorităţilor, ancheta era în curs de desfăşurare. Toţi Păstrătorii se sinuciseseră. Survenit după asasinarea senatorului Ty Crocker şi a directorului FBI, Thomas Earle Horn, acest incident tulburător confirma încă recrudescenţa violenţei în întregul oraş.

Prin faţa ochilor îngroziţi ai naţiunii se perindară imaginile a şaizeci şi două de cadavre, teancuri de arme, haine militare şi echipament de comunicaţii de ultimă oră. Un purtător de cuvânt avusese ideea că, dacă grupul plănuia într-adevăr să comită un act terorist, probabil că fiecare membru îşi memorase misiunea… sau poate că exista pe undeva un proiect al întregii operaţiuni ce nu fusese încă descoperit.

Întâlnirea dintre preşedinţii Stevens şi Putin ce urma să aibă loc la Casa Albă îşi pierdu din importanţă după tragedia din acea

dimineaţă. Nimeni nu mai pomeni despre invitaţia adresată preşedintelui Putin de a-şi petrece noaptea în Dormitorul Lincoln, însă nu se contramandase transmisia în direct a conferinţei de presă din Grădina de Trandafiri.

— De necrezut! exclamă Beth impresionată. Bieţii oameni! Poate că n-ar fi recurs la violenţă dacă n-ar fi fost instigaţi de Berianov.

— Are de dat socoteală pentru multe nelegiuiri, dădu Jeff din cap cu un aer sumbru. La fel şi întreaga noastră societate pentru partea sa de vină. Slavă Domnului că Păstrătorii au fost opriţi. Dar trebuie capturat şi Berianov.

— Nu crezi că s-a terminat totul acum, după moartea adepţilor lui? întrebă Beth.

— Din câte îl cunosc eu pe Berianov, nu, spuse el şi se uită la ceas. La naiba, pierdem timpul. De ce nu sună odată Bobby?

Eli Kirkhart îşi parcă Chrysler-ul închiriat pe strada plină de gunoaie din sud-estul Washingtonului. Mai multe ambulanţe erau aliniate în faţa casei dărăpănate şi câteva echipe de agenţi scoteau cadavre învelite în saci. Auzise ştirile uluitoare în momentul în care intrase în holul clădirii Hoover şi aflase imediat unde fusese trimis Bobby Kelsey cu echipa lui.

Pe tot parcursul drumului din Pennsylvania, condusese cu viteză prin întunericul încă dens înaintea revărsatului de ziuă, gândindu-se la dovezile care-l incriminau pe Jeff Hammond. Din cauza acestora fusese convins că Jeff e cârtiţa. Unde greşise? Cum? Într-un târziu, când soarele începuse să se ridice într-o baie de lumină aurie deasupra Potomacului, găsi răspunsul. Era atât de simplu, încât îi smulse un geamăt. Ce prost fusese… Dacă superiorul lui Jeff din FBI nu fusese directorul, ci şeful ultimei divizii în care lucrase – Bobby Kelsey?

Începu să bată cu degetele în volan, însufleţit dintr-o dată. Toate dovezile care îl indicau pe Jeff puteau la fel de bine să-l incrimineze şi pe Bobby. Îşi dăduse oare şi directorul seama de asta? Kirkhart aşa credea. Probabil că nu fusese sută la sută convins de vinovăţia lui Bobby Kelsey, dar în acelaşi timp dorea ca Biroul să-şi descopere singur trădătorul. Mai mult ca sigur îşi spusese că asta e o chestiune de demnitate instituţională, când de fapt nu era decât vanitate personală. Ceea ce însemna că se dovedise suficient de arogant ca să-l înfrunte singur pe Kelsey. Cu întăriri, bineînţeles, dar care se aflau probabil prea departe ca

să vadă sau să audă când fusese înjunghiat.

Da, părea logic ca Bobby Kelsey să fie cârtiţa. Însă de data asta trebuia să fie sigur, pentru că în privinţa lui Jeff se înşelase şi nu mai voia să greşească iar. În plus, nu poţi acuza tam-nisam un director adjunct al FBI-ului că e agent dublu. De când murise Aida, Biroul fusese centrul vieţii lui, singura lui raţiune de a exista, iar gândul de a-şi periclita cariera îl făcea să simtă un gol în stomac. Nu, n-o să facă nimic până nu putea dovedi fără putinţă de tăgadă că Bobby Kelsey era cârtiţa.

Coborî din maşină şi se strecură pe sub banda galbenă de plastic pe care stătea scris „scena crimei”. Nu îl văzu pe Kelsey şi se gândi că se afla probabil în clădire. În vreme ce se îndrepta spre casă, îi văzu părul roşu încărunţit în stânga, pe o alee. Stătea de vorbă gesticulând cu un grup de cinci agenţi. Recunoscu doi dintre ei, care lucrau în divizia de criminalistică a Biroului, plus Chuck Graham şi Steve Thoma din divizia de securitate naţională a lui Bobby. Pe al cincilea nu îl cunoştea.

Observă cum Bobby îşi scoate pistolul Smith 10, îşi verifică încărcătorul şi îl bagă la loc în toc. Graham şi unul dintre agenţii din divizia de criminalistică aveau pistoale automate M-16.

Kirkhart îi privi cu luare-aminte. Se părea că Bobby organizează o echipă în vederea unei anumite operaţiuni. Cei şase se împărţiră în două grupuri şi se îndreptară spre două maşini ale FBI-ului. Thoma se apropie de el. Părea foarte înfierbântat.

— Steve, prietene, ce se mai aude? îl întrebă.

— E Hammond! Bobby ştie unde se ascunde nemernicul. Ne ducem să-l ridicăm.

— Serios? Aş vrea să particip şi eu.

— Nici o problemă. Întreabă-l pe Bobby.

Kirkhart făcu un raţionament rapid. Dacă Bobby era într-adevăr superiorul lui Jeff, atunci ştia exact unde se află acesta în cazul în care agentul său îl sunase să-i raporteze ceva sau să-i ceară ajutorul. Se îndoia că Bobby voia doar să-l aresteze pe Jeff. Se apropie de Kelsey.

— Domnule, am ratat operaţiunea de aici. Aş vrea să vă ajut măcar în privinţa lui Hammond.

— Tu eşti Kirkhart, nu? Ai fost foarte apropiat de Hammond, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse Kirkhart cu o grimasă de dezgust. Prea apropiat.

Bobby dădu din cap. Kirkhart se putea dovedi folositor dacă aveau să se ivească probleme cu Jeff.

— Bine. Ia o armă. Poţi să-l însoţeşti pe Thoma.

Bobby Kelsey îl privi pe Eli Kirkhart care se grăbea să-l prindă pe Thoma din urmă. Se îndreptă apoi cu paşi mari spre maşina lui. Era conştient de propria importanţă, ca şi cum toată lumea se baza pe ceea ce avea să facă el în clipa aceea. Ştia că lucrurile nu stăteau aşa, dar era o reflectare a felului în care îşi vedea el destinul. Ceea ce i se întâmpla lui conta foarte mult şi nu avea de gând să se lase tras în jos din cauza unui nebun ca Jeff Hammond, obsedat de nişte transfugi, de care nu reuşise să se descotorosească din 1991. Îşi aduse aminte de verile toride şi iernile geroase din Texas. Văzu parcă aievea faţa îngustă şi răutăcioasă a tatălui său, ce inspira o frică permanentă mamei sale şi străduţele mizere ale oraşului natal, atât de mic şi de sărac, încât nu apărea pe nici o hartă. I se părea că abia scăpase de acolo şi nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată. Nici acolo şi nici într-un alt loc asemănător de pe pământ.

Obiectivele lui erau clare. Jeff Hammond şi Beth Convey îi stăteau în drum. Reprezentau un pericol pentru generalul Berianov şi pentru el. Nu trebuia să îi lase în viaţă.

46

Jeff Hammond se plimba dintr-un capăt în altul al bungaloului lui Evans Olsen, furios şi neliniştit. Din două în două minute trăgea uşor colţul draperiilor prăfuite şi cerceta strada. Beth încerca să-şi păstreze calmul, dar era şi ea îngrijorată, iar Evans Olsen se simţea rău. Tremura rezemat de uşa bucătăriei, scăldat în sudoare. Îşi plimba tot timpul privirile de la ei la ceasul de pe peretele bucătăriei. Timpul trecea repede şi dacă Beth şi Jeff nu plecau curând spre Jefferson Memorial, nu mai puteau lăsa invitaţiile pentru Berianov la ora fixată. Iar ucigaşii acestuia aveau să apară la uşa lui două minute mai târziu.

Beth sări în picioare şi se duse la fereastră lângă Jeff în clipa aceea auziră un zgomot dinspre bucătărie. Evans ţipă şi căzu în hol. Beth se răsuci pe călcâie cu Waltherul pregătit. Jeff se lăsase şi el pe vine, cu pistolul ridicat.

Agentul special Eli Kirkhart se ivi în holul ce ducea spre bucătărie, cu mâinile deasupra capului şi o expresie sumbră pe faţa de buldog.

— M-am înşelat. Îmi pare rău, prietene, spuse el privindu-l cu gravitate.

— Serios?

Jeff se ridică încet şi se îndreptă spre Kirkhart cu pistolul ridicat. Crezuse că îl cunoaşte pe Eli, dar evenimentele din ultimele zile îi demonstraseră că avea dubii chiar în privinţa sa, aşa că i se părea exclus să mai înţeleagă pe cineva, mai ales dacă persoana respectivă îi amintea de o perioadă demult apusă, când lucra în Birou şi când erau cu toţii atât de tineri şi idealişti. Cu puţin timp în urmă, ar fi trântit la pământ pe oricine l-ar fi tratat aşa cum o făcuse Eli, l-ar fi dezarmat şi n-ar mai fi stat cu el la taclale. Între timp devenise mai prudent.

— Spune. Sunt numai urechi. Vezi să nu uiţi nici un amănunt.

Eli dădu din cap.

— Îţi datorez scuze. Erai în Pennsylvania când directorul a fost omorât. Ştiu asta pentru că mă aflam pe urmele tale. Nu ai cum să fii cârtiţa atâta timp cât ea l-a omorât pe director şi toate probele indică acest lucru. Adevărata cârtiţă a plantat dovezile ca să arunce vina asupra ta. Dat fiind faptul că a fost iarăşi vorba

de amprentele tale, ca şi în Stone Point, bănuiesc că în ambele cazuri s-a folosit aceeaşi modalitate de înscenare, aşadar tot cârtiţa este autoarea ei. În plus, tu eşti prea inteligent ca să laşi în urmă indicii atât de clare în două locuri. Poţi fi orice, dar nicidecum un amator.

Jeff pufni, dar nu spuse nimic.

— În clipa de faţă avem o problemă, continuă Eli. *Amândoi* avem o problemă... E afară în faţa casei, pregătit să vă omoare pe amândoi, iar chestia asta nu mă face deloc fericit. Şi, din păcate, nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Dumnezeule!

Jeff se întoarse la fereastră, se lipi de perete şi dădu un pic draperia la o parte, atât cât să poată vedea ce se petrece afară.

— Sunt patru indivizi în faţa casei. Îl văd şi pe Bobby Kelsey. La dracu'! Vrei să spui că Bobby e cârtiţa? Nu se poate să fie *Bobby!*

— Ba da, Jeff, el e. Are accesul necesar şi ştie tot ce ştii şi tu. Dacă nu eşti tu, nu poate fi altcineva decât el.

În timp ce Jeff digera informaţiile primite, Beth întrebă:

— Cum ai intrat?

— Pe uşa din spate. Încuietoarea e mai mult de formă. Pot să îmi las mâinile jos? Nu mai sunt aşa tinerel şi au început să-mi amorţească.

— Bineînţeles, zise Beth.

Eli Kirkhart îşi frecă braţele.

— Da. Directorul adjunct Bobby Kelsey. Ai raportat cârtiţei toţi anii aceştia fără să ştii, Jeff. Nu l-ai bănuit nici o clipă şi nici eu. Şi nimeni altcineva. Iar acum nemernicul e afară cu o echipă întreagă înarmată până în dinţi, gata să te „aresteze".

Jeff dădu din cap dezgustat.

— Halal arestare. N-o să mă lase în viaţă dacă vrea să scape dând vina pe mine.

Se luptă cu senzaţia de frustrare provocată de acest act de trădare. Îi plăcuse Bobby şi îl admirase pentru felul în care îl susţinuse în faţa directorului de acum zece ani, insistând ca el să-şi continue activitatea sub acoperire. Dar totul fusese o impostură. El şi Bobby nu făcuseră parte din aceeaşi echipă. Nu, tot timpul Bobby se dovedise neloial faţă de ţara sa, de Birou şi faţă de Jeff. Se prevalase de poziţia sa pentru a-i trăda.

— Câţi sunt? întrebă Beth.

— Şase cu mine. L-am convins pe Kelsey să ne trimită pe mine

şi pe Thoma să acoperim aleea şi spatele casei. Thoma trage un pui de somn cu un mic ajutor din partea mea. Nu vă rămâne altceva de făcut decât s-o ştergeţi şi să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de neobosita noastră cârtiţă.

Se auzi o bătaie la uşa din faţă. Nu tare, dar fermă, iar vocea era inconfundabilă:

— Jeff, eu sunt, Bobby. Am primit telefonul tău. Lasă-mă să intru. Am venit să te ajut.

În bungalou, cei patru se uitară în tăcere unii la alţii. Jeff privi prin crăpătura dintre draperie şi fereastră şi îl văzu pe Kelsey pe verandă, cu o figură inocentă. Cei trei oameni ai lui dispăruseră. Unul se ascundea în spatele unui copac mare din curte, de unde i se vedeau, din când în când, cotul şi gura armei. Un altul stătea pe vine lângă verandă, înarmat şi el, iar cel de-al treilea nu se zărea pe nicăieri. Bobby părea însă neînarmat, dar Jeff bănuia că avea un pistol în buzunar.

— Nu e nimeni în spate, spuse Kirkhart pe un ton scăzut. O să-i ţin de vorbă pe Kelsey şi pe amicii lui până când vă îndepărtaţi. Ţineţi minte că nu ne vor pe mine sau pe domnul de pe podea. De fapt ne faceţi un serviciu. Cât timp sunteţi aici, ne puneţi şi nouă viaţa în pericol.

Beth se uită la Jeff şi spuse repede:

— Are dreptate. În plus, trebuie să ajungem la Jefferson Memorial cu invitaţiile, înainte de ora şapte. Întârziem dacă nu plecăm imediat.

Evans Olsen ascultase totul.

— Luaţi maşina mea, le propuse el.

Kirkhart dădu aprobator din cap.

— După ce plecaţi, le deschidem. O să-i spun lui Kelsey c-am venit prin spate, dar voi, între timp, aţi plecat. În absenţa voastră, Kelsey nu va risca să ne omoare. Aşa că ştergeţi-o odată de aici. Ce mai staţi?

— Plecăm, hotărî Beth. Dă-mi cheile, Evans.

Prinse cheile din zbor şi îl atinse pe Jeff pe braţ.

— Trebuie să-l oprim pe Berianov. Ai spus şi tu că nu va renunţa. În mod sigur are un plan de rezervă. Haide, Jeff. Trebuie să ajungem la Jefferson Memorial şi să profităm de ocazie ca să-l anihilăm pe Berianov o dată pentru totdeauna.

Vocea lui Kelsey se auzi din nou, de astă dată mai tare:

— Jeff? Trebuie să discutăm. Vreau să ştiu ce ai aflat şi ce-ai mai făcut. Toţi îşi închipuiau că tu eşti cârtiţa, ştiai? Am venit să

te ajut. Lasă-mă să intru, Jeff! Zgâlţâi mânerul uşii.

— N-aveţi de gând să plecaţi odată? îi întrebă Kirkhart impacientat. Bobby o să-şi dea seama în curând că ceva e în neregulă cu cei din spatele casei. Ştergeţi-o ca să le putem da drumul în casă.

Jeff îşi băgă Beretta în toc şi o prinse pe Beth de mână.

— Îmi pare rău să te las singur… dar îţi mulţumesc, Eli.

Ieşiră în goană din bucătărie pe uşa din spate şi străbătură curtea micuţă prin aerul răcoros al zorilor. Thoma zăcea nemişcat, cu faţa în sus, printre buruieni, cu falca înroşită de o lovitură. Soarele se pregătea să răsară, colorând orizontul în nuanţe de galben şi roz. Maşina albastră Oldsmobile Cutlass a lui Olsen era parcată în spatele casei lângă un garaj dărăpănat. Beth se strecură în spatele volanului, iar Jeff sări pe locul din dreapta. Maşina puţea a alcool trezit şi ţigări, dar lor li se părea un paradis. Beth acceleră, iar Jeff, plin de remuşcări, se uită înapoi peste umăr.

Era ora 6:35 dimineaţa şi pe şosea nu circula nici un vehicul. Majoritatea locuitorilor oraşului dormeau încă, bucurându-se de sosirea weekend-ului. Ajunseră în cartierele populate de clasa mijlocie, unde câţiva oameni îşi luau deja ziarele din curte şi se urcau în maşini cu căni de cafea în mână. Amândoi se uitau automat în jur, pentru a depista un eventual pericol.

În timp ce străbăteau oraşul, Jeff avu senzaţia derutantă că fundaţia solidă pe care îşi bazase majoritatea deciziilor în ultimii zece ani se prefăcea în scrum. Capul începu să i se învârtească, iar stomacul i se făcu ghem.

— Am fost un mare prost, zise el cu vocea frântă. Cum au apărut amprentele mele în Stone Point unde au fost omorâţi cei doi tineri? Cine a ştiut că eu o să mă duc în Stone Point? Berianov nu putea să afle decât dacă mă urmărea deja. Şi aşa a fost, pentru că eu te-am salvat după ce l-ai găsit pe Iuri. Gorilele lui probabil că m-au recunoscut şi asta l-a făcut pe Berianov să-şi dea seama că mă apropiasem prea tare.

— Crezi că Bobby Kelsey i-a dat amprentele tale lui Berianov, iar acesta le-a plantat acolo după ce i-a ucis pe cei doi ca să te incrimineze pe tine?

El dădu din cap furios.

— Bobby a avut acces la tehnologia Biroului. Orice agent ştie nu numai cum să fure amprente, dar şi cum să le planteze. Dumnezeu ştie că a avut ocazia să le fure pe ale mele de nu ştiu

câte ori, spuse el şi se opri o clipă. A fost ideea lui să lucrez sub acoperire. Dacă stau să mă gândesc mai bine, era cea mai bună modalitate să scape de mine şi de toate îndoielile pe care le aveam cu privire la transfugi fără să atragă prea mult atenţia, ceea ce s-ar fi întâmplat în mod sigur dacă aş fi fost victima unui „accident” mortal.

Beth încercă să se concentreze asupra volanului.

— Îţi dai seama câte informaţii a transmis omul ăsta Kremlinului! Şi dacă lucrează cu Berianov…

Se opri, conştientă de enormitatea situaţiei… un spion într-un post atât de înalt din FBI de atâţia ani. El dădu din nou din cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc la volumul informaţiilor confidenţiale la care a avut acces. Numele şi adresele agenţilor noştri. Misiunile lor. Operaţiunile pe care le-am plănuit.

Pe genunchi, mâinile i se încleştară involuntar, de parcă îl prinseseră pe Kelsey de gât.

— Aşa se explică multe „incidente nefericite” din Birou, când brusc dispărea câte o sursă vitală sau vreun eveniment bizar distrugea o misiune crucială. Iar acum Ty… Berianov nu putea şti decât de la Kelsey că Ty a predat curelele Serviciului Secret. Bobby Kelsey, cârtiţa. El e cel care l-a asasinat de fapt pe Ty.

Durerea pentru moartea lui Ty şi regretul pentru toţi anii pierduţi îl copleşiră.

În maşină se lăsă brusc tăcerea. Trecură prin centrul Washingtonului cu arhitectura sa neoclasică şi statuile magnifice aşezate pe pajişti mari, pline de straturi de flori. Traficul începea să se înviioreze, dar, în comparaţie cu o zi lucrătoare, capitala era liniştită. Soarele dimineţii arunca pe străzi umbrele cenuşii, răcoroase ale clădirilor şi copacilor. La acea oră, atmosfera părea ciudat de paşnică, de parcă nimic rău nu s-ar fi putut abate vreodată asupra oraşului.

Beth îi aruncă o privire lui Jeff.

— Kelsey probabil că l-a alertat deja pe Berianov şi i-a transmis că l-am găsit pe Evans. Berianov va presupune fie că invitaţiile au fost distruse, fie că se află la noi. Acum, după ce s-a ales praful de planul lui, nu va mai veni la Jefferson Memorial sau în Grădina cu Trandafiri. Va trebui să alcătuiască un alt plan de acţiune sau să renunţe.

Jeff clătină din cap.

— Nu ştiu ce să zic. Ziua de azi trebuia să marcheze punctul culminant al vieţii lui. A investit mulţi ani şi o avere în asta. Şi-a

ucis doi dintre cei mai vechi tovarăşi şi-a asumat riscuri care ar fi distrus pe oricine altcineva, spuse el şi se opri îngândurat. Poate că a anticipat venirea noastră în parc ca să-l prindem, dar tot ceea ce ştiu despre el îmi întăreşte convingerea că nu va renunţa. Cât timp mai există o şansă să primească invitaţiile, va trimite pe cineva să le ridice. Ceea ce înseamnă că trebuie să ajungem acolo primii, să le lăsăm şi să-l urmărim pe curierul care ne va duce la Berianov.

— O să-şi închipuie şi el că vom proceda aşa, zise Beth.

— Iar curierul se va strădui să-şi piardă urma; sunt de acord. Va trebui să-l împiedicăm.

Beth se încruntă.

— Mă îndoiesc că Berianov va trimite pe cineva. Părerea mea e că va veni el însuşi, probabil însoţit de asasinul ăla KGB-ist cu care a fost în Pennsylvania.

— Ivan Vok.

— Da. În felul ăsta vor împuşca doi iepuri: vor pune mâna pe invitaţii şi ne vor elimina pe noi. S-ar putea să vină mai devreme, sperând să ne prindă în cursă.

— Va trebui să vedem la faţa locului ce e de făcut, spuse el. Să fim cu un pas înaintea nemernicului.

— Ştiu eu? Ce-ar fi dacă am ajunge *mai târziu,* după deschiderea parcului, când locul se va umple de lume? Va încerca să ne smulgă invitaţiile, dar nu va risca să ne ucidă şi să fie prins.

— Iar nouă nu ne va păsa de scandal. El se va afla într-o poziţie vulnerabilă.

— S-ar putea să mă înşel şi Berianov să nu ne aştepte. Sau să-şi fi făcut un cu totul alt plan.

— Dacă pleacă, va rămâne fără invitaţii, iar noi nu vom avea nimic de pierdut.

Ea dădu aprobator din cap.

— Toată povestea asta m-a pus pe gânduri. Ne place să credem că o persoană diabolică e unidimensională – un monstru care comite un act oribil, o aberaţie a naturii. Că e o pradă uşoară, pentru că un monstru nu seamănă cu noi ceilalţi, nu-i aşa? Dar adevărul e că cea mai mare ameninţare vine de la oamenii obişnuiţi, ca mine şi ca tine. Putem deveni atât de închistaţi în temerile şi speranţele noastre, încât orice idei şi întrebări din afară, oricine se deosebeşte de noi… reprezintă o ameninţare. Fanatismul e pur şi simplu devoţiune împinsă până

la extrem. Însă devotamentul necondiţionat le permite adepţilor să se înalţe pe scări mai mari sau mai mici. Astfel, liderii care li se par atât de umani discipolilor – ca un Hitler iubitor de câini, un revoluţionar sincer ca Stalin sau un patriot ca Berianov – reuşesc să se impună.

— Da, zdruncinând însăşi temelia pe care e construită lumea noastră, consimţi el. Pe Alexei Berianov îl interesează un singur lucru: reînfiinţarea Uniunii Sovietice. E atât de devotat ideologiei comuniste, încât se pregătise să-şi dea viaţa în timpul loviturii de stat din ’91. Nu şi-a ascuns nici o clipă aceste sentimente în timpul interogatoriilor noastre, dar totodată ne-a lăsat să credem că acum nu mai este decât un tigru îmbătrânit a cărui muşcătură e inofensivă. În plus, părea gata să lase totul în urmă şi să devină un „porc capitalist” ca noi toţi. Nimeni nu şi-a dat seama – nici măcar eu – că intenţiona să finanţeze şi să organizeze un complot politic de anvergură.

— Dar tu ai intuit lucrul ăsta. Ai ştiut că pune ceva la cale.

— Asta nu îmi dă nici o satisfacţie, ridică el din umeri. Când fanaticii triumfă, înseamnă că au reuşit să prindă şi pe alţii în plasa visurilor şi promisiunilor lor. Berianov a făcut acest lucru intrând în pielea lui Caleb Bates. Uită-te cum i-a manipulat şi s-a folosit de Păstrători. Dar şi ei au alergat de bunăvoie la pieptul lui, motivaţi de propriile viziuni.

Ea se uită la ceas.

— Nu mai avem decât o jumătate de oră.

Apăsă pedala de acceleraţie, strecurându-se printre maşini şi trecând pe galben, apoi viră, făcând cauciucurile să scrâşnească pe asfalt.

— Dacă îmi vine vreodată cheful să jefuiesc o bancă, ştiu pe cine să angajez ca şofer.

Ea îi zâmbi.

— Are şi Mihail Ogust partea lui de contribuţie.

În vreme ce mergeau spre sud, în faţa lor se iviră cei aproape două mii de cireşi în floare ce înconjurau docul plutitor. Florile erau aproape pe scuturate, dar încă mai formau o coroană roz strălucitoare în jurul lacului ca oglinda. Vederea lor îi aminti lui Beth de angajamentele pe care şi le luase în timp ce zăcea pe moarte în centrul de transplant, sperând să primească o nouă inimă. Îşi spusese că, dacă avea să supravieţuiască, va trăi în aşa fel încât să merite noua viaţă.

47

Deghizat în paznic de parc, generalul Alexei Berianov, fostul lider al PDS-ului în Iasenevo şi viitorul şef de stat al noii Uniuni Sovietice, zâmbi satisfăcut şi păşi alături de Jeffrey Hammond, cu puşca Uzi aţintită asupra acestuia.

— Bună dimineaţa, domnule Hammond. E o dimineaţă splendidă, nu-i aşa? Dar unde este doamna? Insistenta domnişoară Convey?

Nu avea nici o urmă de accent. Ai fi zis că este la fel de american ca jazz-ul şi guma de mestecat.

Berianov părea calm şi arma nu îi tremura în mână, dar în forul său lăuntric clocotea de furie. Bobby Kelsey îi telefonase cu puţin timp în urmă să îl anunţe că se dusese acasă la Evans Olsen să îi ucidă pe Hammond şi pe Convey, dar nu îi mai găsise pe nici unul. În schimb, Eli Kirkhart încercase să-l convingă că cei doi se plictisiseră să aştepte şi plecaseră. Dar nu îl crezuse. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru – Eli Kirkhart, vânătorul de cârtiţe, îşi dăduse seama cum stau lucrurile şi îl avertizase pe Hammond. În aceste condiţii, Kelsey provocase o altercaţie în care Evans Olsen fusese ucis.

— Era o dâră de sânge care ducea la uşa din spate, spusese Kelsey, dar dispărea printre buruieni. Nu am văzut nici o maşină plecând. Oamenii mei continuă să-l caute pe Kirkhart. Sunt sigur că-l vor găsi.

Pentru că Berianov ţinuse în secret multe aspecte ale planului său, neavând niciodată destulă încredere în Kelsey ca să îi spună totul, acesta habar n-avea cât era de important ca Olsen să rămână în viaţă. Când ajunseseră aici cu discuţia, Berianov îi închisese brusc telefonul şi îi ordonase lui Ivan Vok să oprească maşina pe Ohio Drive ca să chibzuiască asupra pasului următor.

În curând se calmă. Nu era totul pierdut. Mai mult ca sigur, dobitocul de Evans Olsen le spusese lui Convey şi Hammond de invitaţiile în Grădina cu Trandafiri. Asta însemna fie că invitaţiile fuseseră distruse, fie că Hammond şi Convey le luaseră cu intenţia de a-l prinde în capcană. Din fericire, plănuise deja să ajungă mai devreme deghizat în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie şi pentru că nu avusese de gând să-l cruţe pe

funcţionarul de la Casa Albă după ce îi livra invitaţiile.

Îmbrăcat în uniformă de paznic al parcului, Berianov îl văzuse pe Hammond sosind. Însă acum era îngrijorat. Aruncă o privire în jurul monumentului. Unde era Convey?

— Doar nu ţi-ai închipuit că o s-o aduc aici? râse Jeff. Ne aşteptam să pui ceva la cale. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, o să se ducă la poliţie, la Birou, la Serviciul Secret, la şerif… peste tot. N-o să scapi teafăr din Washington.

Berianov îi aruncă o privire urâtă americanului înalt, care arăta ca un gangster rural în cămaşa de flanel şi jeanşi. Decise că Hammond minţea: Beth Convey nu se putea adresa autorităţilor. Era căutată de poliţie şi, până să-i dea cineva crezare, ar fi fost prea târziu. Hammond nu avea cum să nu ştie asta.

— Nu, n-o să se ducă nicăieri, îl asigură Berianov. Dar o să trec peste faptul că mi-ai subapreciat inteligenţa dacă ai adus invitaţiile. Unde sunt?

— Nu aşa de repede, clătină Jeff din cap. Întâi trebuie să-mi spui exact ce pui la cale.

— Serios, domnule Hammond? Ne aflăm din nou în casa secretă pentru azilanţi politici în care ne-ai ţinut închişi pentru interogatorii?

Când văzuseră replicile după Grădina cu Trandafiri şi Biroul Oval, Jeff şi Beth fuseseră convinşi că făceau parte dintr-un plan de asasinare a preşedintelui Stevens. Dar acum Jeff voia să fie sigur, aşa că nu luă în seamă încercarea lui Berianov de a-l provoca.

— Care dintre ei e ţinta? îl întrebă. Preşedintele nostru… sau al vostru?

Cei doi rămaseră nemişcaţi, privindu-se cu duşmănie, cu armele îndreptate unul spre altul. Tensiunea dintre ei devenise explozivă. Afară, pe Ohio Drive, zgomotele traficului se intensificaseră, capitala fiind luată cu asalt de cei care lucrau sâmbăta şi de către vizitatori. Pe potecile de sub rotonda cufundată în umbră, oamenii se plimbau sau îşi făceau alergarea de dimineaţă, fără să-i observe deocamdată pe adversari. Nu peste multă vreme, soarele avea să îi lumineze, sau vreun suflet curajos se va decide să urce treptele până la ei.

— Bine, spuse Jeff pe un ton egal, reprimându-şi pornirea de a-şi descărca pistolul în Berianov. Îţi arăt invitaţiile dacă îmi răspunzi la întrebare, adăugă el. Cine e ţinta?

Berianov îl privi cu un aer întunecat, apoi dădu din cap.

— Preşedintele vostru, Stevens. El deţine controlul asupra Băncii Mondiale, a FMI-ului şi asupra tuturor ţărilor industrializate care s-au coalizat ca să îl afunde pe Putin şi mai adânc în mlaştina capitalismului. Stevens distruge Rusia. Când va fi asasinat în faţa camerelor de televiziune din întreaga lume, Putin, agenţii lui de securitate şi, implicit, Rusia vor fi discreditaţi. Ruşii reacţionează la acest gen de măsuri extreme. Vladimir Putin îşi va încheia cariera politică.

— Dar Păstrătorii – criminalii pe care i-ai instruit – au murit. Te-ai întrecut pe tine însuţi pentru a-i pregăti. Ai de gând să îl omori chiar tu?

Buzele lui Berianov se desfăcură într-un rânjet ca de lup, care nu spunea nimic, dar în acelaşi timp era cât se poate de grăitor.

— Invitaţiile, Hammond. Acum!

Jeff înălţă din umeri şi îl privi fix pe Berianov în timp ce îşi strecura mâna în interiorul cămăşii. Se mişca încet şi vorbea repede, pe un ton coborât, sperând să îl provoace pe Berianov să facă o greşeală, astfel încât să-l poată doborî.

— Crezi că ai să salvezi Rusia în felul ăsta? Că ai să întronezi din nou revoluţia? Te înşeli. Nu faci decât să repeţi ororile lui Stalin. Şi el a început tot ca tine, cu câteva morţi „necesare”. Întâi şi-a omorât aşa-zişii prieteni, cum ai făcut tu cu Ogust şi Iurimengri. Apoi pe oricine îi stătea în cale, cum ai procedat şi tu cu Ty Crocker şi cu Stephanie Smith. Scoase cu vârful degetelor cele patru plicuri albe şi concluzionă: în final, a trimis la moarte mulţimi de oameni, cum ai făcut tu cu Păstrătorii. Îi semeni leit, Berianov. Eşti un criminal, zise el ţinând plicurile ridicate în faţa lui.

Berianov se uită la plicuri cu o sclipire în ochi, dar chipul lui rămase impenetrabil.

— Nu o fac pentru mine, ci pentru Rusia. Dacă ai şti că moartea unei persoane ar salva milioane de vieţi, nu ai ucide acea persoană? Dacă ai fi avut ocazia, nu l-ai fi ucis pe Hitler? Bineînţeles că da!

— Preşedintele Stevens nu e Hitler. El *ajută* Rusia.

— Eşti un prost, Hammond. În Moscova, crainicul prezintă dimineaţa buletinul meteorologic numai pentru ziua în curs, iar seara, numai pentru a doua zi, niciodată şi pentru următoarea. Ştii de ce? întrebă el cu ochii aprinşi de furie, dar nu aşteptă un răspuns. Ţara mea simte că va pieri, ca şi cum ar avea un termen de expirare. Sub regimul comunist, eram cu adevărat

puternici. Aveam idei, o viziune, manifestam devotament şi răbdare. Eram înhămaţi la aceeaşi căruţă. Puteam face orice în zilele acelea. Aveam un viitor!

Jeff studie chipul transfigurat de ură al lui Berianov de sub cozorocul şepcii de paznic. Surprinse o nostalgie şi un regret care îl făceau mai periculos decât mânia. Există o linie subţire de democraţie între aspiraţiile oneste şi justificările cinice, iar Berianov trecea peste ea prea uşor, de parcă făcea asta de multă vreme şi fără a mai asculta vocea raţiunii.

— N-o să-ţi meargă, Berianov. Chiar şi poporul tău îşi doreşte ceea ce avem noi.

— Străzi pavate cu aur? pufni el cu dezgust. Lasă vorbăria. Dă-mi invitaţiile. *Acum!*

— În caz că nu ai observat, domnule general, spuse Jeff cu răceală, nu numai dumneata eşti înarmat. Pistolul meu e şi el îndreptat asupra dumitale şi nu voi rata.

Din spatele unei coloane amplasate în partea stângă a monumentului, Beth îi asculta şi îi privea pe cei doi bărbaţi, deopotrivă de îndârjiţi, care purtau un adevărat război al nervilor. Avea senzaţia de *deja vu,* de parcă mai fusese martoră la asemenea scene de multe ori. Privindu-l cu atenţie pe Berianov, simţi un gol în stomac şi o durere de cap insuportabilă. Cuprinsă de slăbiciune, se sprijini de coloană. Această reacţie fizică reprezenta oare doar rodul imaginaţiei ei? Era chiar atât de uşor impresionabilă, încât coşmarurile în timpul cărora se lovise la cap o asaltau din nou? Nu îşi dădea seama, dar prin faţa ochilor i se perinda o avalanşă de imagini şi gânduri. Se simţea copleşită de un vârtej de senzaţii. Şi de o durere atroce în moalele capului.

Însă continua să-l privească ţintă pe Berianov. Îl văzuse, în coşmarurile ei, cum stătea lângă focul de tabără... cum alergau împreună cu armele în mâini... cum înălţa capul şi striga un avertisment. Îşi aminti cum sărise pe motocicletă... *cu umerii drepţi şi capul înălţat. Ridică uşor din umeri şi îşi dădu capul pe spate, trăgându-şi pe faţă o cască cu un vizor metalic...* Nu avea să uite niciodată. Nu putea.

Se uită la Jeff şi îşi aminti că doar cu trei zile înainte îl crezuse un criminal. Privindu-l, îşi dădu seama că e într-adevăr capabil de crimă, deşi era acelaşi om cu care făcuse dragoste şi despre care ştia că e bun şi blând. Nu se prefăcea în nici unul dintre cazuri. Nu numai Berianov era în stare să tragă şi să îl ucidă pe Jeff, ci şi

Jeff era în stare de acelaşi lucru. Dar ea trebuia să rămână ascunsă. Nu avea voie să îi sară în ajutor. Fiecare fibră a ei ţipa să iasă cu Waltherul pregătit şi să îl ia pe Berianov prin surprindere. Vederea lui o umplea de furie. Omoară-l. Omoară-l. *Încetează, Mihail. Mă auzi? Nu am nevoie de tine. Lasă-mă în pace!* Trebuia să aştepte. Să vadă ce punea la cale Berianov.

Nu avu mult de aşteptat. Berianov rosti încet un ordin în monumentul pustiu:

— Ivan.

— Sunt aici, Alexei Petrovici, se auzi o voce guturală din spatele impozantului piedestal de granit înalt de doi metri.

Amintiri neplăcute o copleşiră din nou. Studie silueta pătrăţoasă şi masivă a lui Ivan Vok care apăru într-un capăt al cubului, cu un pistol cu amortizor în mână. Propulsat de reflexul condiţionat al agentului bine instruit, Jeff se întoarse pe jumătate în umbră, plimbând arma de la unul la altul. Beth îşi întoarse privirea spre Vok. Îi era cunoscut. Ca şi Alexei Berianov, părea o fantomă care venea să o bântuie din trecut.

Berianov zâmbi.

— Ce o să mai faci acum, agent special Hammond? Nu poţi să tragi în noi fără să fii ucis, dădu el din umeri. Dar ai dreptate. Nu vrem să stârnim lumea pe aici. Aşa că dă-mi plicurile şi o să te lăsăm în viaţă.

Jeff privi de la unul la altul. Oftă şi cedă:

— Bănuiesc că nu am de ales, spuse el coborând pistolul.

Observându-i, Beth făcu efortul să respire încet şi regulat, pregătindu-se să reacţioneze la timp. Era un moment critic.

Berianov nu avea să îl lase pe Jeff în viaţă; asta era clar. Ţinu pistolul cu mâinile sigure, în timp ce Jeff îi întinse cu grijă plicurile lui Berianov.

În clipa în care acesta întinse mâna să le ia, Jeff le dădu drumul să cadă pe marmură la picioarele sale.

— Vino şi ia-le.

Berianov se întunecă.

— Dă-te înapoi, îi comandă. *Acum.*

Jeff se dădu înapoi, apropiindu-se ameninţător de silueta scundă a lui Ivan Vok, dar acesta rămase pe loc, cu pistolul aţintit. Jeff nu putea încerca nimic fără ca Vok să tragă în el.

Berianov făcu un pas prudent spre plicuri şi se aplecă să le ridice. În clipa aceea, în timp ce Berianov se uita în jos, iar Vok era concentrat asupra lui Jeff, Beth ştiu dintr-odată ce are de

făcut: Se simţea de parcă toată viaţa se pregătise pentru acest moment, deşi acest lucru era imposibil. Ridică arma şi ieşi din ascunzătoare.

— Nu mişca nici un centimetru, Vok! spuse ea cu răceală, cu arma îndreptată spre el.

În rotonda mare, deschisă aerului proaspăt al dimineţii, toţi fură şocaţi. Cei doi ucigaşi rămaseră nemişcaţi, Berianov Stând pe vine. Când Jeff începu să îşi ridice pistolul încet spre Berianov, generalul se aruncă brusc înainte, în picioarele lui.

Ivan Vok reacţionă rapid. Protejându-şi şeful, întoarse pistolul spre Beth şi trase, fără să aibă timp să ocheasca. Beth apăsă şi ea pe trăgaci în acelaşi timp.

Vok primi glonţul prin gulerul cămăşii albe, retezându-i artera carotidă. Sângele şi carnea pătară pânza subţire şi împroşcară aerul. Asasinul veteran văzu şi fu uluit. *Pizduk.* Nemernici. Cu toţii erau nişte nemernici. Durerea îi explodă în creier şi căzu la picioarele piedestalului, ca o grămadă de gunoi strâns lângă bordură. Un giulgiu negru îl învălui şi se prăbuşi în moarte.

În acelaşi timp, glonţul lui Vok de 9 milimetri o atinse pe Beth într-o parte, chiar deasupra taliei. Impactul fu usturător şi o cuprinse un val de greaţă. Se învârti în aer încercând cu disperare să îşi păstreze echilibrul, dar se lovi cu capul de coloana de marmură care îi oferise adăpost. Simţi durerea ca un cuţit în creier şi căzu.

La o secundă după cele două împuşcături, Alexei Berianov, cel care se voia viitorul lider al Rusiei, sărise în picioare şi o luase la fugă. Zăcând pe pardoseala tare, ameţită şi sângerând, Beth privi în jur şi îl văzu coborând treptele în goană, cu cele patru plicuri albe ţinute strâns în mână. Jeff se ridică în coate şi trase. Glonţul muşcă iarba fără să îl atingă pe Berianov. Jeff sări în picioare să o ia după el, cu o expresie de hotărâre crâncenă pe faţa colţuroasă. Apoi o văzu pe Beth sângerând la pământ.

— Beth!

Probabil că leşinase. Când îşi reveni, un paznic al parcului – unul adevărat de data asta – dădea un telefon de pe mobil să cheme ajutoare, iar Jeff stătea îngenuncheat lângă ea, frecându-i încheieturile mâinilor şi vorbindu-i.

— Beth, trezeşte-te. Nu s-a întâmplat nimic. E doar o zgârietură şi ambulanţa e pe drum. O să fie bine. Beth?

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Eu sunt cea rănită.

El zâmbi.

— Aşa e mai bine. Mă îngrijorează mai mult lovitura la cap. Ai căzut rău.

— Se pare că marmura e mai tare decât osul, zâmbi ea cu jumătate de gură.

Dar imediat îşi reaminti. Unde era Berianov? Se ridică brusc, dar capul începu să i se învârtească şi trebui să se aşeze iar.

— Berianov? întrebă ea îngrijorată.

— A reuşit să fugă, dar cel puţin nu are invitaţiile.

La sugestia ei, în plicurile lipite se aflau doar bucăţi de carton rupte din copertele unui ghid de călătorie al Washingtonului, pe care îl găsiseră în torpedoul lui Evans Olsen.

— Slavă Domnului!

Partea lovită o ardea şi pulsa de durere. Îl văzu pe Ivan Vok zăcând într-o baltă de sânge, cu pistolul lângă el.

— Vok?

— E mort. A fost o lovitură pe cinste.

Ucisese încă un om. Gândul acesta o îmbolnăvea. Nici de data asta nu avusese de ales, dar nu avea să se obişnuiască niciodată cu ideea. Respiră adânc şi se ridică iar. Capul nu i se mai învârti.

— Ce faci? ridică el vocea. Stai culcată!

Ea îl ignoră. Îi curgea sânge dintr-o parte. Îşi trase puloverul şi se uită la rană. Era o tăietură roşie chiar sub coaste, din care mai curgea încă sânge.

— Nu îmi trebuie decât aspirină, cremă cu antibiotic şi un pansament.

— Beth, ai înnebunit! Ai leşinat!

O cuprinse un spirit de îndărătnicie. Trebuia să continue. Era adevărat că Jeff avea nevoie de ajutorul ei, dar nu un impuls raţional o îndemna să meargă mai departe.

— Da, am leşinat, spuse ea şi se ridică în picioare. Ameţi puţin, dar îşi reveni imediat. Încercă să îi zâmbească. Doar nu credeai că o să te duci singur după Berianov, nu?

— Trebuie să se uite un doctor la rana aia. Ai făcut un transplant şi eşti susceptibilă la infecţii!

— Mare lucru. De aia iau tot timpul medicamente, în caz că se iveşte vreun mic incident neprevăzut, cum ar fi un glonţ. Înainte, femeile născteau copii de patru kilograme şi se întorceau imediat pe câmp la arat. Cred că pot să mă descurc cu o zgârietură. Bărbaţii sunt aşa de blegi. Unde mi-e geanta? Am şerveţele umezite cu antibiotic înăuntru.

Jeff rămase cu gura căscată. Apoi se înfurie. Dar nu avea cum să o oprească. Deja îşi fluturase mâna spre paznic, îşi luase geanta şi pornise să traverseze rotonda şchiopătând.

Paznicul se uita la ea dezorientat. Apoi se uită la Jeff şi pe faţa lui apăru o expresie ciudată.

— Nu vă cunosc de undeva? Aş putea să jur că…

Jeff se întoarse. Trebuia să plece de acolo repede.

— Se poate. Venim aici tot timpul. Suntem veşnicii turişti. Acum e cazul să îmi duc soţia acasă.

Se grăbi după Beth. Se auzi de undeva sirena unei ambulanţe ce se îndrepta spre ei.

— Hei! strigă paznicul venind după ei şi prinzându-l pe Jeff de umăr. Trebuie să rămâneţi pe loc. Avem un mort aici. Poliţia o să vrea să discute cu voi!

— Îmi pare rău, amice.

Jeff se întoarse, îl prinse de mână şi îl aruncă peste cap. Omul căzu pe spate şi respiraţia i se opri pentru o clipă. Jeff o luă din nou la fugă pe trepte după Beth.

Ea urcase deja în maşină şi se aşezase pe locul din dreapta.

— Sper că n-ai nimic împotrivă să conduci tu, îi spuse când el urcă la volan.

Găsise şerveţelele cu antibiotic şi se ştergea într-o parte.

— Bine că mai există *ceva* ce nu vrei să faci tot tu!

Porni motorul, ocoli parcarea şi acceleră spre stradă. Ea se rezemă obosită de spătarul scaunului. Avea iar ameţeli, dar nu voia să îi spună lui.

— S-a întâmplat ceva ciudat… N-am mai vorbit cu inima mea. Când stăteam în spatele coloanei, am început să vorbesc cu Mihail Ogust direct. Cred că din cauză că l-am văzut pe Berianov. Poate că am început să-mi pierd minţile.

— Mai bine minţile, decât viaţa, clătină el din cap.

— Unde mergem?

— Eşti o mare pacoste, ştiai?

Ea zâmbi uşor.

— Dar o pacoste adorabilă. N-ai să scapi de mine, Jeff. Trebuie să merg până la capăt. Nu doar pentru mine, ci şi pentru Stephanie, Ty şi Mihail Ogust. Le sunt datoare tuturor.

— Nu îi datorezi nimic lui Ogust pentru că te-a băgat în încurcătura asta.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse ea întorcând capul şi privindu-i profilul hotărât. Poate că nu, dar cred că vrea să îl

opresc pe Berianov pentru el.

Intrară în trafic pe Ohio Drive şi o ambulanţă trecu în goană pe lângă ei, îndreptându-se spre Jefferson Memorial.

— Cum o să-l mai găsim pe Berianov acum? Nu ştim unde să-l mai căutăm. Întregul lui plan e distrus şi nu mai are nici măcar invitaţiile. Dacă renunţă acum, nu mai poate fi prins decât organizând o căutare prin toată ţara, sau chiar prin toată lumea.

— O dată ce au murit Păstrătorii, oricine ar fi renunţat la planul de asasinat. L-ar fi revocat, spuse Jeff uitându-se o clipă după ambulanţă, dus pe gânduri. Dar nu şi Berianov. Tot ceea ce ştim despre el ne spune că nu va renunţa. Că nu poate face asta, adăugă el dând din cap, ca şi cum era de acord cu o decizie pe care tocmai o luase. Uite cum facem. Mai întâi, o să trag pe dreapta şi o să caut o cabină telefonică, ca să fac un anunţ anonim la Serviciul Secret. Neştiind că anunţul vine de la mine, cel puţin vor spori măsurile de securitate. Şi vor face un efort să îl convingă pe preşedinte să anuleze ceremoniile.

— Sper să reuşească, spuse ea cu fervoare. La ce te-ai mai gândit?

— Toate patru invitaţiile sunt pe nume de bărbaţi, în afară de una, pentru Mercer Nu ştiu cum, care ar putea fi adresată unei femei. Cunosc un artist care ne-ar putea face acte false de identitate. Dacă chiar te crezi în stare, vom folosi două dintre invitaţii ca să intrăm la recepţie şi la conferinţa de presă din Grădina cu Trandafiri. În felul ăsta poate vom reuşi să îl oprim pe Berianov în caz că încearcă să îl ucidă pe preşedinte.

Bobby Kelsey stătea singur în biroul său întunecat din clădirea Hoover, simţind cum îi creşte furia. Le pierduse urma lui Jeffrey Hammond şi lui Beth Convey şi astfel îşi distrusese probabil şansa unică de a da lovitura finală, ajutându-l pe Alexei Berianov să devină dictatorul Uniunii Sovietice renăscute. Asta ar fi însemnat milioane de dolari pentru el. Ştia că Berianov mai are şi alte surse în guvernul american, în special în Departamentul de Stat şi de Comerţ, dar el era persoana de contact cea mai importantă în comunitatea de spionaj a Statelor Unite. Berianov îl plătise şi va continua să îl plătească foarte bine pentru asta.

Kelsey nu îşi făcea iluzii. Când îi raportase dezastrul cu Hammond şi Convey, generalul păruse rezonabil şi nu foarte furios, dar simţise în spatele tonului relativ calm o neîncredere adâncă, peste care nu avea să treacă uşor. Berianov putea să îl

omoare şi să decidă mai târziu cu cine îl va înlocui.

Îngrijorat, se întoarse cu scaunul să îşi verifice e-mail-ul personal. Nu erau prea multe şanse, dar totuşi…

Ceea ce văzu, îl bucură la început, apoi îl cuprinse groaza. Primise un mesaj codificat de la Berianov pe numele său de cod, dar la „subiect” nu era trecut nimic care să îi dea o idee dacă veştile erau bune sau proaste. Îl deschise imediat. Uşurat, transcrise mesajul lui Berianov: „Am nevoie de tine, Kelsey. Nu sunt încă terminat. Îţi garantez că va merita efortul.” Urmau instrucţiuni să se întâlnească la bârlogul secret al lui Berianov, în partea de nord a Washingtonului.

Speriat şi suspicios, Bobby verifică ora la care fusese transmis mesajul pentru a se asigura că Berianov i-l trimisese după ce primise veştile proaste despre Hammond şi Convey. Da, fusese expediat în urmă cu zece minute. Kelsey schiţă un zâmbet. Berianov avea încă nevoie de el.

La Departamentul de Justiţie, începuse activitatea. Angajaţii îşi deschideau calculatoarele şi pe holuri plutea aroma cafelei de dimineaţă. Procurorul general adjunct, Millicent Taurino, se afla deja în biroul său, uitându-se posomorâtă când la Cabot Lowell, consilierul pe probleme de securitate naţională, când la Donald Chen, asistentul procurorului general.

— Am făcut-o de oaie, zise Millicent cu bărbia rezemată într-un pumn. Nu l-am arestat destul de repede pe Hammond, iar acum l-a ucis pe director. În afară de acţiunile poliţiei, ce măsuri am luat noi ca să-l prindem înainte să mai comită şi alte nelegiuiri? Donald?

— Millicent, dacă nu aş fi atât de îndrăgostit de soţia mea, te-aş implora să te măriţi cu mine. Eşti sprijinul ideal pentru oricine, declară Donald Chen, a cărui faţă era la fel de mohorâtă ca a ei. N-am de gând să mă las doborât de chestia asta. Eu aş vrea să ştiu unde a dispărut Eli Kirkhart. El este omul nostru de acţiune şi singurul responsabil pentru eşecul acţiunii.

Capul cu păr lins al lui Cabot Lowell se roti de la unul la altul. Buzele i se subţiaseră ca lama unui bisturiu.

— Amândoi pierdeţi din vedere esenţialul, zise el. Avem destule dovezi că Jeffrey Hammond e cârtiţa. Ar fi bine să îl prindem viu ca să ne spună exact ce informaţii a transmis sovieticilor şi apoi ruşilor de-a lungul anilor, dar acest lucru nu e absolut necesar. De fapt, pentru binele naţiunii, ar fi cel mai bine

să *nu* îl prindem viu. Ne-ar scuti de o groază de necazuri, ca să nu mai vorbim de cheltuielile unui proces.

— Eşti îngrozitor, Cabot, nemaivorbind de faptul că n-ai nici un pic de inimă, îl apostrofa Taurino privindu-l indignată.

— Dar realist, sublinie Cabot Lowell.

— Va trebui să răspundem la o grămadă de întrebări după arestarea lui, interveni Donald Chen supărat. Nici nu vreau să mă gândesc la asaltul presei asupra noastră. Nu vom apărea într-o lumină prea favorabilă. De fapt, o să părem nişte incompetenţi totali.

— Da, toţi or să spună că am fost depăşiţi de evenimente, confirmă Millicent. Se sprijini cu palmele pe birou şi se ridică, o femeie micuţă, dar care emana o forţă copleşitoare. Poate că am greşit fiindcă nu ne-am mişcat mai repede cu Hammond, dar e prea târziu şi nu-l mai putem învia pe directorul Horn, mârâi ea. Dacă vi se pare că în clipa de faţă nu facem o figură prea bună, gândiţi-vă ce ar spune publicul dacă s-ar afla vreodată că v-aţi gândit să puneţi la cale uciderea lui Hammond! Să nu mai aud de aşa ceva, vampirilor. Nu atâta timp cât sunt eu în funcţia asta.

Cabot Lowell se ridică şi el.

— Millicent, ştii bine că nici unul dintre noi nu a zis vreodată aşa ceva. Nici măcar nu am discutat o asemenea eventualitate, nu-i aşa, Donald?

Chen se ridică şi se uită la Lowell, încruntându-se descumpănit. Apoi îşi dădu seama că directorul NSA încerca să îi acopere pe toţi.

— Ai dreptate. Noi suntem oamenii legii. Orice crimă contravine legii.

Millicent îi măsură cu privirea, întâi pe unul, apoi pe celălalt.

— Bun. Deci ne-am înţeles. Dacă aveţi vreo sugestie serioasă cu privire la capturarea lui Hammond, vă ascult. Chiar acum, dacă se poate.

Cabot Lowell clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu îmi vine nimic în cap.

— Te sun dacă am vreo idee, spuse şi Chen.

Cei doi bărbaţi plecară şi uşa se închise în urma lor, iar Millicent Taurino se aşeză din nou pe scaun îngrijorată. Ridică receptorul să afle ultimele rapoarte despre Hammond şi grupul de dementi care, din câte susţinea informatorul misterios al lui Ty Crocker, plănuia să-l asasineze pe preşedinte. Publicul nu aflase despre presupusul atentat, iar cei câţiva membri ai

guvernului care fuseseră puşi la curent nu aveau voie să vorbească despre asta. Se întreba însă dacă cele două incidente – uciderea directorului Horn de către cârtiţă şi aşa-zisul complot al grupului de extremişti – nu erau cumva legate între ele.

Ascultă raportul asistentei sale, presărat cu detalii cutremurătoare despre sfârşitul în chinuri al grupului de terorişti. Asistenta se scuză o clipă, dar reveni imediat.

— Serviciul Secret a primit un anunţ dimineaţă devreme că un transfug… numai o clipă, am numele lui aici, zise ea şi îl rosti pe litere: B-e-r-i-a-n-o-v. Că acest Berianov va încerca să îl asasineze pe preşedintele Stevens în Grădina cu Trandafiri în cursul acestei dimineţi.

— Oh, nu! Asta e prea mult. Generalul Alexei Berianov! La naiba. Ce are de gând să facă Serviciul Secret?

— Au spus că vor spori măsurile de securitate. Vor pune mai mulţi lunetişti pe acoperiş şi îi vor verifica mai atent pe angajaţii şi oaspeţii care vor sosi la Casa Albă…

— Ştiu care e procedura, o întrerupse Millicent. Ai mai aflat ceva despre Berianov şi eventualul lui însoţitor?

— Nu, doamnă. Asta e tot.

— Mulţumesc.

Millicent Taurino închise şi se lăsă pe spate în scaun. Privi fix portretul preşedintelui Curţii Supreme, John Marshall, adâncită în gânduri. Într-un târziu, ridică iar receptorul şi formă numărul lui Dean Jennings.

— Am auzit că sunteţi în alertă maximă din cauza unui atentat la viaţa preşedintelui în timpul recepţiei pentru Putin din Grădina cu Trandafiri.

— Ştii că nu pot face comentarii pe tema asta.

— Bine. Mai am o informaţie pentru tine: mai mult ca sigur, cârtiţa noastră e implicată într-un fel. Presupunem că lucrează pentru Alexei Berianov şi că unul dintre ei va încerca să tragă astăzi în preşedinte. Da, exact. Jeffrey Hammond şi generalul Berianov. Ai fotografii cu amândoi? Bine. Pune-le peste tot. Şi trece-mă şi pe mine pe listă la recepţia asta. Voi fi acolo. Da, scumpule, am să arborez culorile de război!

48

La Moscova, profesorul Gheorghi Malko se trezise la prânz, refăcut complet după noaptea lungă, dar fructuoasă pe care o petrecuse la clubul Ruleta Rusească. Ziarele de dimineaţă şi buletinele de ştiri cuprindeau relatări despre moartea tragică a lui Oleg Dudash şi puneau în circulaţie zvonul că vânduse *Adevărat sau Fals* chiar în noaptea dispariţiei sale. Toată dimineaţa sunase telefonul şi se auziseră bătăi în uşă acasă la Malko, dar valetul îi primise pe solicitanţi abia după ce Malko luase micul dejun, îşi făcuse duş, se bărbierise şi se îmbrăcase într-un costum bleumarin din mătase în amestec cu lână.

Arborând o mimă gravă, Malko se întâlnise apoi cu ziariştii bănuitori în biroul său din centrul oraşului, unde le arătase contractul semnat şi îşi exprimase durerea pentru moartea marelui jurnalist. Nu ştia cu certitudine dacă îl crezuseră. Oricum, nu conta. Contractul de vânzare era mai mult decât concludent.

Noaptea se lăsase din nou şi, în timp ce se plimba pe strada Tverskaia în apropiere de Kremlin, decise că ziua fusese satisfăcătoare. Îl încânta faptul că era din nou în ascensiune. Ocolind bordura, îşi duse mâinile la spate şi păşi mândru printre ceilalţi trecători ce se grăbeau prin noaptea înstelată. Deasupra lor, panouri publicitare străluceau ţipător, făcând reclamă firmelor Volvo, New Balance, hainelor de lux şi bijuteriilor. Da, putea asigura un viitor strălucit acelora care ştiau să profite de ocaziile ce li se ofereau.

În timp ce se gândea la asta, un sedan Zhiguli, lung şi negru, trase lângă el şi încetini. Geamul negru coborî. Prefăcându-se surprins, Malko se aplecă şi spuse pe un ton scăzut:

— Domnule general Kripinski, ce surpriză!

— Urcă, Malko, mormăi generalul. Să nu atragem atenţia asupra noastră!

Fără să mai spună altceva, generalul Igor Kripinski îi făcu loc lui Malko să urce în maşină. Şoferul apăsă pedala de acceleraţie şi Sedanul se înscrise în traficul intens de la acea oră.

— Avem acum de două ori mai multe maşini, bombăni generalul iritat de aglomeraţia din jur, dar producţia de grâu a scăzut la jumătate. Explică-mi care e cauza, domnule oligarh.

— Nu e nimic de explicat. E o piaţă liberă. Oamenii preferă să-şi cheltuiască banii pe maşini. Simplu ca bună ziua.

Generalul clătină din cap.

— Nu e simplu. Mie mi se pare o prostie. Am lăsat tâmpenia asta cu piaţa liberă să ne scape din mână. Păstrează-ţi miliardele, Malko. S-a terminat cu chestia asta. Trebuie să punem ţara înapoi pe linia de plutire. Când eram tânăr, îi hăituiam şi îi băgam la închisoare pe cei bogaţi. Acum soldaţii mei îi păzesc noaptea ca să mai câştige un ban în plus. Pentru că eu nu pot să le dau nici măcar salariile de mizerie pe care le-a promis Putin în silă. Uită-te în jur la noile clădiri care se construiesc. Sunt oribile. Ţara noastră îşi pierde tradiţiile. Tot ce se construieşte e de cea mai proastă calitate, spuse el strâmbându-se, apoi întrebă plin de speranţă: Ce se aude la Washington? Are Berianov vreo şansă să reuşească?

— Am vorbit cu el ieri şi totul merge conform planului.

Generalul Kripinski scoase un mormăit de satisfacţie.

— Bun. De-abia aştept. Noi trei formăm un trio ciudat, nu-i aşa? Berianov, veşnicul comunist. Tu, omul de afaceri în plină ascensiune. Şi eu, bătrâna mârţoagă de război care nu doreşte nimic altceva decât stabilitate. Dar ţara noastră a fost mereu cam bizantină, nu? Ştim însă cu toţii că puterea… adevărata putere vine de la sabia ascuţită de mai mulţi. În cele din urmă, unul dintre noi se va ridica deasupra celorlalţi ca lider suprem, cum s-a întâmplat cu Stalin şi Troţki, dar până atunci vom acţiona împreună pentru binele Rusiei.

Îi aruncă o privire furişă magnatului, amintindu-şi că, după moartea lui Lenin, Stalin preluase puterea şi ordonase ca Troţki să fie omorât în Mexic. Se întrebă dacă şi Malko se gândea la acelaşi lucru. Sau poate că Malko îşi aducea aminte de Hruşciov, care le-o luase înainte lui Molotov şi Malenkov la conducerea ţării, iar apoi, pentru a-şi întări poziţia, îl exilase pe Molotov, care era bolnav, în Mongolia unde fusese la un pas de moarte, iar pe Malenkov îl trimisese să conducă o mică centrală electrică din Ust-Kamenogorsk, după care nu se mai auzise nimic de el.

Însă fostul profesor de matematică rămase tăcut, cu ochii aţintiţi asupra străzii aglomerate. Generalul Kripinski îi studie faţa bovină, la fel de inocentă ca a unui copil. În cele din urmă, dădu din umeri.

— Sperі ca, în final, tu să preiei puterea, nu-i aşa? Dar te asigur că nu poţi fi ales, nici de popor, nici de vechiul Birou

politic. Ai ars prea multe punţi în urma ta. Nimeni nu iubeşte un om care îndrăgeşte doar banii, aici şi în zilele noastre. Măcar atâta am învăţat.

Malko chicoti fără veselie.

— Asta dacă nu eşti *tu* acela care are conturi în bancă şi a făcut investiţii profitabile. Sau, mă rog, speri ca într-o bună zi să beneficiezi şi tu de toate astea. Există, bineînţeles, şansa ca după ce planul lui Berianov va reuşi şi conducerea se va schimba, să te îmbogăţeşti şi tu. Atunci ce vei mai gândi? Cine o să mai fi? Felul în care puterea îl schimbă pe individ este foarte important. Un om puternic poate să înalţe sau să distrugă imperii. Asta s-a demonstrat în primul rând în Rusia. La urma urmelor, ce înseamnă comunismul dacă nu bani şi distribuirea lor? Nu e de mirare că s-au lăsat atât de uşor corupţi.

— Ce prostie!

Generalul se lansă într-o tiradă plină de vehemenţă împotriva cinismului profesorului, apoi continuară să discute în contradictoriu despre politică şi viitorul ţării, în timp ce şoferul mai luă două viraje şi încetini. Un bărbat de pe trotuar tocmai se oprise să vorbească cu două femei. În timp ce maşina trase lângă el, acesta se aplecă şi scrise ceva în carneţelul unei femei, apoi în al celeilalte.

— Probabil nişte admiratoare, îi explică Gheorghi Malko generalului.

— Ăsta e Roman Tyrret? Nu arată prea grozav.

Kripinski îl cercetă cu atenţie pe bărbatul cu pălărie cu boruri tivite cu blană de hermină. Se apropia de patruzeci de ani, era de statură medie şi n-avea nici pe departe alura unui atlet. Purta un palton scump şi pantofi bine lustruiţi. Generalului i se păru moale şi perfid.

— Trebuie să îl vezi la televizor, spuse Malko.

— Nu suport prostiile alea populiste. Indivizii de teapa lui se hrănesc cu temerile tuturor, dar nu oferă nici o soluţie realistă, cer doar bani, bani şi iarăşi bani.

Malko dădu aprobator din cap.

— Ai început să înveţi, generale, spuse el şi coborî geamul. Domnule Tyrret, am putea să stăm puţin de vorbă?

Îl auzi pe Tyrret scuzându-se. Apoi se întoarse şi întinse mâna spre clanţă.

— Domnul profesor Malko? Chiar dumneavoastră sunteţi? întrebă el cu o expresie de băieţaş întipărită pe chipul său

pistruiat. Mă simt foarte onorat. Pot să urc?

— Sigur. De asta te-am strigat.

Gheorghi Malko se întoarse şi îi aruncă o privire cruntă generalului, care se trase în silă spre cealaltă uşă. Malko îi făcu loc şi starul de televiziune urcă în Sedanul de lux. Generalul mormăi nemulţumit după ce uşa se închise, iar şoferul înscrise din nou maşina în trafic.

Profesorul începu prezentările:

— Dânsul este…

— Generalul Igor Kripinski, îl întrerupse Roman Tyrret. Marele nostru erou din Afganistan şi Cecenia. Sunteţi unul dintre idolii mei, domnule. Mă simt foarte onorat să vă cunosc.

Kripinski fu pe punctul să pufnească dezgustat, dar se opri, pentru că nici măcar el nu rămase indiferent la vorbele linguşitoare ale lui Tyrret. Începu să observe şi să asculte. Profesorul Malko îl îndemnă pe Tyrret să vorbească despre sine şi despre ţelurile lui. Roman Tyrret era un individ carismatic, nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. De asemenea, părea mai inteligent decât lăsa să se vadă şi mult mai ambiţios. Dincolo de modestia afirmaţiilor sale potrivit cărora nu dorea decât audienţă mai mare ca să poată ajuta oamenii, generalul văzu foamea de aplauze şi dorinţa de a se impune. Mai ştii, poate că Malko avea din nou dreptate. În noua Uniune Sovietică, un individ ca Tyrret putea fi folositor în mai multe feluri.

Apartamentul lui Harvey Grossman dădea spre râul Potomac, fiind situat în oraşul istoric Alexandria, la sud de Washington. Tablouri abstracte mediocre atârnau pe pereţi sau erau rezemate de mobile. În camere plutea un miros persistent de vopsele de ulei, amintind că acolo locuia şi lucra un artist, care nu se ocupa numai cu pictura.

Beth şi Jeff se aflau în al doilea dormitor al lui Grossman. Jeff căuta prin dulap, iar Beth se odihnea pe pat.

— De unde îl cunoşti pe tipul ăsta?

Jeff îi povesti continuând să caute haine de schimb.

— Lucram la un caz împreună cu Trezoreria, iar Harvey era unul dintre suspecţi. Spre regretul nostru, nu am obţinut destule dovezi ca să îl condamnăm.

— În schimb, ne e de folos acum.

— Harvey are nevoie de bani ca să-şi poată picta capodoperele.

— Sper că se pricepe mai bine la falsuri decât la pictură.

Era încordată, deşi aveau destul timp să ajungă la Casa Albă până la ora nouă, ca să poată trece de controlul de la intrare împreună cu ceilalţi invitaţi. Îi era uşor greaţă, dar se ridică să îl ajute pe Jeff să-şi aleagă un costum. Găsi în fundul dulapului câteva haine de damă, mirosind uşor a parfum. Scoase un sacou lung pe talie, pantaloni din microfibră şi o bluză galbenă de mătase.

— Astea par să meargă. Mă duc să-mi vopsesc părul.

— Bine. Un duş o să te facă să te simţi mai bine. Ai grijă să nu-ţi infectezi rana.

Jeff luase mai multe tuburi cu vopsea de păr din cutia neagră a asasinului. Ea dispăru în baie cu un tub de vopsea, iar el continuă să scoată şi să probeze haine. Se duse în atelier unde îi ceru lui Grossman să se grăbească, apoi se întoarse în dormitor. Beth ieşi din baie cu părul vopsit în castaniu şi învelită într-un prosop, iar el rămase cu ochii la ea. Părul închis îi schimba complet înfăţişarea. Pielea şi ochii păreau mai deschişi la culoare, iar ochii de un albastru marin contrastau puternic cu părul castaniu închis.

Beth luă o pereche de ochelari de pe noptieră şi şi-i puse la ochi.

— Mi-am bandajat rana. Încă mă mai doare, dar pare curată şi neinfectată. Într-adevăr mă simt mai bine acum. Ce părere ai?

Îşi uscase părul şi îl înfoiase. Nu mai era lins acum, ci buclat. Cu ochelarii ce îi ascundeau jumătate din faţă, nimeni n-o s-o recunoască prea uşor.

— Am o părere bună. Chiar excelentă. Cel mai mult îmi place prosopul. E un accesoriu interesant.

Ea zâmbi şi desfăcu prosopul. Trupul zvelt era umed şi luminos după duş. Într-o parte avea lipit un bandaj din tifon. Îi privi fascinat liniile senzuale, sfârcurile rozalii şi triunghiul de păr blond. Cicatricea lungă de pe piept i se părea normală acum. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu îi smulgă prosopul şi să nu o ducă iar în pat.

Se uită la ceas şi dădu din cap cu regret.

— Tocmai *acum* şi-a găsit să mă seducă. Acum patru ore aş fi putut să fac ceva…

Fără să-i pese de rană, ea alergă spre Jeff şi îl înfăşură şi pe el în prosop, apăsându-şi sânii de cămaşa lui. Nici ea nu îi putea rezista. Începu să îl muşte şi să îl sărute pe gât. El gemu.

— Îţi alegi nişte momente cum nu se poate mai nepotrivite. Dar, la naiba! zise el şi o sărută pătimaş.

Ea se desprinse din braţele lui, cu faţa roşie şi ochii strălucitori, luptându-se să se stăpânească.

— Nu se poate. Nu avem timp. Chiar tu ai spus-o.

— Ţi-am plătit cu aceeaşi monedă, râse el. Mă duc şi eu să-mi vopsesc părul.

Ea se lipi iarăşi de el şi îl sărută.

— Eşti groaznic.

O sărută şi el.

— Ştiu, dar ai să te obişnuieşti. Acum trebuie să-mi schimb culoarea părului.

— Dacă trebuie, oftă ea.

Îl privi intrând în baie, apoi surâse şi se întinse alene. Îşi puse apoi noile haine şi se duse la Grossman să îi facă fotografia cu noua culoare de păr. Pe urmă se îndreptă spre bucătărie şi îşi luă medicamentele. Când se întoarse în dormitor, Jeff îşi terminase duşul şi se îmbrăca.

— Arăţi altfel, zise ea privindu-l fix.

— Asta mi-am şi propus.

Îmbrăcase un costum negru cu dungi subţiri şi nonconformistul arogant dispăruse. Mânecile şi pantalonii erau un pic scurţi, dar grosimea lui Grossman era compensată de înălţimea lui Jeff, aşa că arăta acceptabil. O frapase însă schimbarea feţei. Cu părul vopsit negru şi pielea sa arămie, avea o înfăţişare uşor mediteraneană. Desăvârşise totul cu un fel de inserturi în obraji care îi rotunjeau faţa. Ochelarii ovali cu rame subţiri făceau ca transformarea să fie totală.

— Arăţi ca un funcţionar, decise Beth. Cred că nici eu nu te-aş fi recunoscut.

Asta îi dădu o senzaţie ciudată, dar zâmbi, conştientă de faptul că mai avea multe de descoperit la el.

— E timpul să mergem.

— Eşti sigură că te simţi în stare? Mai ai timp să renunţi. N-o să-mi schimb părerea despre tine, spuse el privind-o atent. Ştiu că ai dureri. Vorbesc serios, Beth. De dragul amândurora. Nu vreau să te pierd.

Ea îi prinse bărbia cu amândouă mâinile. Se răsese şi pielea lui era la fel de catifelată ca a unui bebeluş.

— Cine ar fi crezut că o să mă încurc cu un spion sub acoperire? Probabil că am înnebunit.

El râse sec.

— Amândoi am înnebunit. Cine s-ar fi gândit că o să ajung iar cu o avocată?

— La ce altceva te-ai fi aşteptat în Washington? E oraşul avocaţilor. Dar ce sfârşit memorabil am putea avea! Noi doi n-o să murim de moarte bună.

Jeff o prinse de umeri.

— Să nu mai spui aşa ceva! Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte! O să scăpăm cu bine.

Avea o privire cruntă, iar ea îşi dorea din tot sufletul să îl creadă.

— Ai dreptate.

Îşi alungă orice incertitudine. În coşmarul din noaptea trecută, Berianov îl omorâse pe donatorul ei, nu pe ea. Şi reuşise să supravieţuiască glonţului lui Ivan Vok doar cu câteva ore în urmă. Aveau să treacă cu bine şi peste asta.

În studioul mare şi luminos, Harvey Grossman se rezemă de scaun. Terminase ambele acte de identitate. Pe masa pătată şi pe podea erau împrăştiate pensule şi cutii de vopsea. Pe un şevalet se afla o pânză aproape finisată, înfăţişând o serie de dungi asimetrice galbene şi roşii. Crapi japonezi coloraţi înotau într-un acvariu mare în capătul opus al încăperii. Grossman se ridică, un bărbat înalt şi solid, cu fălci mari şi obraji rozalii.

Flutură spre ei două permise de conducere de Virginia.

— Gata, oameni buni. Vă costă o mie de dolari bani gheaţă, opera de artă cea mai ieftină din casa asta.

— Dar şi cea mai bună, murmură Beth.

— Ia să vedem, spuse Jeff studiind permisele de conducere pe care Harvey le reconstituise pe baza altora, furate. Ai făcut treabă bună, hotărî el. Acum ce-ar fi să-mi arăţi câteva dintre armele tale ascunse?

— C-ce? bolborosi Grossman părând să se micşoreze.

— Nu face pe prostul cu mine, Harvey. Ştim amândoi că te ocupi şi cu traficul de arme. Chestia e că nu am avut dovezi data trecută. Dar acum nu port insigna care mi-ar interzice să comit vreun act ilegal. Nu vrei să mă faci să comit o ilegalitate, nu-i aşa? întrebă el scoţându-şi pistolul Beretta şi îndreptându-l ca din întâmplare spre el. Am mare nevoie de nişte arme, Harvey. Ceva care să treacă prin aparatele cu raze X fără să poată fi detectate.

Grossman înghiţi greu. Avea mărul lui Adam proeminent, care

zvâcnea şi părea să se oprească în aer. Înghiţi din nou.

— Bine. Dar o să vă coste.

— Nu prea cred. O mie de dolari e destul în împrejurările de faţă.

Nu aveau mai mulţi bani, dar nu era nevoie ca Harvey să ştie asta. Privirea lui Grossman se opri asupra pistolului.

— Bine.

Traversă atelierul spre acvariul încăpător, în care iarba de mare se unduia, iar peştii înotau alene. Apăsă un panou din spatele dulapului de lemn pe care era aşezat acvariul. Se auzi un fâşâit şi un sertar adânc de şapte centimetri alunecă în afară, chiar de sub acvariu.

Înăuntru se aflau trei pistoale cu butoaie şi percutoare din ceramică, resorturi metalice şi toate celelalte piese din plastic gros, transparent. Puteau trece drept piese ale unui aparat de fotografiat. Mai era şi un baston ce părea solid, cu un diametru de aproximativ şapte centimetri.

— Ce e în baston? întrebă Jeff.

În ochii lui Grossman apăru un licăr de mândrie.

— Surpriză.

Răsuci una din protuberanţele decorative din alamă aflate pe o parte a bastonului, apoi o împinse înăuntru. Imediat, mânerul bastonului se ridică puţin. Grossman îl deşurubă, îl aplecă şi dinăuntru căzură piesele metalice a două pistoale de mărimea palmei, plus o trusă miniaturală şi patru gloanţe de calibrul. 22 învelite în hârtie.

Jeff îl privi admirativ.

— Bastonul e căptuşit cu plumb?

— Normal. Nici un aparat nu poate vedea înăuntru. E cel mai bun, spuse el şi nu rezistă să nu adauge: Unul dintre cele mai bune modele ale mele.

— Eşti un artist, Harvey, remarcă Beth.

Jeff examină piesele.

— Arată bine. Chiar foarte bine, spuse el gândindu-se că nu va avea nici o problemă să asambleze piesele micuţe ale pistoalelor cu un singur glonţ. Te poţi baza pe ele?

— Ţi-am spus că în raport cu mărimea lor sunt cele mai bune, zise Grossman cu mândrie.

Lui Jeff nu prea îi convenea să plece la luptă împotriva lui Berianov doar cu câte un pistol cu un singur glonţ de calibrul 22 pentru el şi Beth, dar dacă reuşea să înşele vigilenţa securităţii

de la Casa Albă avea să fie un triumf.

— Resorturile metalice de la cele din plastic ar trece de scanerele de la Casa Albă numai dacă ar fi ascunse într-un obiect din metal. Ai aşa ceva?

— Nu. Clientul se ocupă de asta. Eu doar le cumpăr şi le vând.

— Atunci va trebui să mă limitez la baston, hotărî Jeff.

— Crezi că o să fie de-ajuns? întrebă Beth ieşită pe jumătate pe uşă.

— Eu sunt destul de mulţumit, spuse Jeff băgând piesele înapoi în baston. Nu e mult, dar cu un pic de noroc ne vom descurca. Dă-i banii omului.

Beth scoase din geantă mia de dolari pe care o luase din sertarul biroului ei joi seară, după moartea lui Stephanie Smith. Îşi aminti o clipă de sfârşitul ei îngrozitor în maşina care arsese.

Îşi privi mâna în timp ce îi întindea banii lui Harvey. Nu tremura deloc. În clipa aceea îşi dădu seama cât de puternică devenise. Era aceeaşi persoană, dar totuşi diferită. Toată neliniştea şi furia dinainte cedaseră locul unei încrederi în sine care îi permitea să simtă o gamă de emoţii nemaicunoscute până atunci. Ridică ochii spre Jeff care îi întinse unul dintre permise.

— Ăsta e al tău. Te cheamă Mercer Bell, iar eu sunt Thomas Koster. Avem numerele de asigurări sociale pe care ni le-a dat Olsen şi ne putem legitima cu acte de identitate cu poze. Suntem pregătiţi.

Grossman îşi număra banii.

— Daţi-i drumul, oameni buni. Mă aşteaptă pictura.

— Nu încă, Harvey, spuse Jeff.

Grossman se uită din nou la Beretta din mâna lui Jeff. Sprâncenele i se ridicară şi fălcile începură să-i tremure.

— Doar n-o să mă omori pentru o mie de dolari, Jeff. Ar fi prea de tot, spuse el cu faţa descompusă de frică.

— Nu, dacă faci ce îţi spun. Du-te în sufragerie.

— Nu cred că e o idee bună…

Grossman îngheţă când o văzu şi pe Beth scoţându-şi pistolul.

— Haide, Harvey, spuse ea. Mai repede. *Mişcă!*

Fără să mai scoată o vorbă, Grossman intră repede în sufragerie urmat îndeaproape de Beth şi de Jeff Acesta îl legă de un scaun, iar Beth îi puse un căluş, după care ieşiră repede.

Jeff înşfăcă bastonul.

— Dacă totul merge bine, ne întoarcem în câteva ore şi te dezlegăm. Consolează-te cu gândul ăsta, Harvey. Şi spune o

rugăciune să scăpăm cu bine – şi noi şi preşedintele.

Cerul cenuşiu al dimineţii devenise de un albastru de oţel. Câţiva nori pluteau jos deasupra Beltwayului în timp ce Jeff conducea cu viteză maşina, trecând pe lângă aeroportul Reagan şi îndreptându-se spre centrul Washingtonului. El şi Beth treceau în revistă tot ce se întâmplase de când ea îl găsise pe colonelul muribund Iurimengri la Meteor Express.

— Ai remarcat câtă lume îşi închipuie că noi am câştigat războiul rece? spuse Beth. Doamne, cât se înşală! De fapt, am *cumpărat* victoria şi am plătit pentru ea cu banii jos. Bineînţeles că şi sovieticii ne-au ajutat, jefuindu-şi propriul tezaur de stat. O combinaţie ciudată.

— Mie mi se pare interesant faptul că americanii cred că noi suntem singura superputere rămasă, când în realitate nu trebuie decât să te uiţi la corporaţii internaţionale mamut ca Microsoft şi Enron, cu bugete mai mari decât cele ale majorităţii ţărilor şi profituri net superioare faţă de acelea ale tuturor ţărilor. Liderii de pe piaţa globală au devenit superputerile de astăzi, naţiunile fiind doar tolerate de aceştia prin preajmă, ca nişte mătuşi favorite.

Ea dădu aprobator din cap.

— Din experienţa mea, pot să spun că nimic esenţial nu s-a schimbat, în ciuda vorbăriei despre revoluţia tehnologică şi noile noastre economii bazate pe informaţie. La fel cum Machiavelli şi cei din familia de Medicis s-ar fi simţit la largul lor punând ţara la cale împreună cu Carnegie, Ford şi Rockefeller, tot aşa ar fi ajuns şi astăzi la o înţelegere cu Bill Gates şi amicii lui. La înălţimile acelea rarefiate nu contează decât puterea şi profiturile, cum a fost de altfel dintotdeauna.

Merseră mai departe, iar ea începu să-şi facă griji în privinţa recepţiei din Grădina cu Trandafiri. Ce-o să se întâmple dacă Berianov va reuşi să-l asasineze pe preşedinte?

— Ai idee cum o să arate Berianov? îl întrebă ea într-un târziu.

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Am văzut măşti produse de FBI şi de CIA, care păreau atât de reale, încât aveai impresia că roşesc sau transpiră. Le putem mulţumi laboratoarelor universitare şi programelor spaţiale pentru asta. Dacă mă gândesc cât de bine echipat a fost Berianov până acum, nu am nici un motiv să cred că nu beneficiază şi el de aceleaşi avantaje, spuse şi se opri o clipă, apoi adăugă supărat: Credeam că îl

cunosc bine. L-am interogat săptămâni întregi după ce a cerut azil politic şi am păstrat legătura cu el de-a lungul anilor. Cu toate acestea, nu mi-am dat seama că el era bătrânul paznic sau Caleb Bates. Nu şi-a schimbat numai faţa, ci şi vocea şi felul de a se mişca. Am *crezut* că el era paznicul la ferma de vaci, pentru că şi el credea şi mi-a transmis această convingere.

— Şi mie, suspină ea îngrijorată. S-ar putea ca preşedintele să aibă mari necazuri.

49

Era ora 9:25 şi în Grădina cu Trandafiri activitatea era în toi. Operatorii de radio şi televiziune îşi verificau microfoanele, alimentatoarele şi cablurile, iar ofiţerii de presă ai Casei Albe circulau prin mulţime răspunzând la întrebări şi fixând interviuri după conferinţa de presă. Membrii echipelor de securitate americane şi ruse vorbeau pe un ton scăzut şi imperativ în aparate de emisie-recepţie.

Serviciul Secret instruise personalul să fie de două ori mai vigilent, pentru că exista o ameninţare la viaţa preşedintelui ce părea mai serioasă ca de obicei. Conform aşteptărilor, cei doi preşedinţi refuzaseră să îşi anuleze sau să îşi schimbe programul, aşa că securitatea era extrem de tensionată.

În capătul treptelor ce duceau spre Aripa de Vest, cu coloane albe şi uşile de sticlă ale sălii Cabinetului în fundal, două podiumuri gemene aşteptau începutul evenimentului ce avea să fie transmis în direct de televiziunile din întreaga lume.

Pe peluza deasă a grădinii erau aşezate rânduri ordonate de scaune, cu faţa spre podiumuri. Existau trei grupuri de scaune, cel din mijloc fiind rezervat celor peste o sută de reporteri din toate colţurile lumii. De fiecare parte a sectorului reporterilor, separate de culoare, se aflau scaunele pentru invitaţii speciali. Multe dintre ele erau deja ocupate. În celălalt capăt al grădinii se înălţa o platformă pe care echipele de televiziune şi fotografii cu obiective lungi telefoto îşi pregăteau aferaţi echipamentul.

Pe acoperişuri stăteau la pândă lunetişti! Serviciului Secret. În interiorul Casei Albe, chelneri în uniforme albe intrau şi ieşeau în linişte din sufrageria elegantă cu candelabre şi aplice poleite cu aur. Aranjau pe două duzini de mese rotunde tacâmurile clasice de Vermeil ale Casei Albe şi porţelanurile Reagan cu margini în nuanţe de roşu şi auriu. Personalul avea să conducă aici invitaţii speciali, pentru a lua masa cu şefii de stat american şi rus imediat după conferinţă.

Toată această activitate era normală pentru Casa Albă, cu excepţia securităţii sporite. În plus, se simţea în aer emoţia neexteriorizată a asistenţei, căci vizita unui preşedinte rus era un eveniment de scară mondială, umbrit acum de un potenţial

pericol.

În Biroul Oval, cei doi bărbaţi – aflaţi în acea zi în centrul atenţiei – stăteau aparent relaxaţi în scaune aurii de damasc, de o parte şi de alta a şemineului, cu translatori în spatele lor. Discutau chestiuni neutre – starea vremii, recolta din Vestul Mijlociu al Americii şi din Ucraina şi perspectiva îndepărtată a unei vacanţe. Nici unul nu pomeni de recentele tensiuni din Cecenia sau Columbia, ori despre problemele Rusiei cu FMI-ul, sau de jenantele scandaluri generate de finanţarea campaniilor americane. Nu era o întâlnire de lucru, ci una neoficială şi ambii preşedinţi păreau să respire uşuraţi la gândul că nu trebuia să se preocupe decât de imaginea lor reflectată de mass-media.

Afară, pe East Executive Avenue, coada invitaţilor se mişca încet pe sub copacii înfloriţi. În stânga lor, gardul din fier forjat şi arbuştii înconjurau terenul Casei Albe, iar în dreapta se înălţa clădirea gotică a Trezoreriei. Îmbrăcaţi în costume, rochii de primăvară, pantofi lustruiţi şi balerini cu tocuri joase, mulţi ţineau plicurile cu invitaţii în mână şi stăteau la taclale. Atmosfera era festivă, iar Beth şi Jeff, deghizaţi, se străduiau să nu facă notă discordantă.

Numai că ochii lor priveau cu atenţie peste tot. Oare Berianov stătea şi el la coadă? Beth simţi că pielea i se face ca de găină. Au să-l recunoască pe Berianov? Poate că în clipa aceea el îi reperase deja şi nu-i scăpa din ochi.

Fuseseră prudenţi. Parcaseră la şase străzi distanţă. Jeff părăsise primul maşina şi acum stătea la coadă ceva mai în faţă. Nu-şi aruncau nici o privire unul altuia. El era un străin elegant, în costum cu dunguliţe şi baston. Şchiopăta uşor.

Femeia din faţa lui se întoarse să-i admire bastonul, iar el îi zâmbi politicos.

— O veche rană de război. Furtună în Deşert. A fost o operaţiune strălucită.

Imediat înjghebă o conversaţie cu femeia, Grace şi cu soţul ei, Duane, despre războaiele Americii, de la cel mare – al doilea război mondial – şi până la misiunile de menţinere a păcii în Iugoslavia.

Beth intră şi ea în vorbă cu o familie ce includea şi un băiat de doisprezece ani pe nume Justin, care o privea fix, umezindu-şi buzele uscate şi chinuindu-se să-i atragă atenţia asupra sa. Adoraţia lui era măgulitoare şi în alte împrejurări s-ar fi bucurat mai mult de compania lui.

Deasupra, norii se răriseră şi soarele îi învăluia într-o căldură plăcută. Mulţimea se înfioră de emoţie când coada trecu pe lângă stâlpii de beton, apropiindu-se de porţile de fier forjat. Nimic nu se potrivea, se gândi Beth – o zi superbă, un decor splendid şi totuşi moartea pândea prin preajmă.

Oare bărbatul cu ochelari cu rame de baga era Berianov? Sau poate femeia voinică cu pălărie cu boruri late?

Un grup de ucigaşi n-ar fi trecut aşa uşor neobservat, dar un singur asasin ar fi putut dispărea ca proverbialul ac în carul cu fân. Până la urmă, nimic nu e mai periculos decât un individ solitar angajat într-o misiune de asemenea anvergură, beneficiind de instruirea, inteligenţa şi banii lui Berianov. Beth simţi cum i se strânge inima. Fără să-şi dea seama, duse mâna la rană.

De fiecare parte a porţilor stăteau paznici în pantaloni negri cu fir auriu, jachete şi şepci. Cereau să vadă invitaţiile, apoi îi pofteau politicoşi pe oaspeţi să treacă mai departe. Beth zâmbi şi îşi arătă invitaţia în timp ce purta o conversaţie animată cu Justin. Ridică ochii la timp ca să-l vadă pe Jeff dispărând în clădirea albă din faţă.

Jeff intră şi scrută încăperea. Fusese de multe ori acolo ca agent FBI şi apoi ca reporter. Acum trebuia să treacă drept un spectator interesat de tot ceea ce vedea. În plus, i se oferea posibilitatea să cerceteze feţele şi siluetele tuturor, în căutarea lui Berianov.

Interiorul semăna întrucâtva cu sălile obişnuite de control din aeroporturi, numai că era mult mai atrăgător – cu ferestre mari şi ferigi decorative. Dacă un oaspete se împăca mai greu cu ideea de a fi controlat, cel puţin atmosfera nu era de închisoare. Existau obişnuitele detectoare de metale şi benzi transportoare cu aparate cu raze X pentru verificarea pachetelor, genţilor sau a celorlalte obiecte aflate în posesia oaspeţilor. Unul dintre gardieni împărţea coada în jumătate ca să accelereze trecerea. Colegii lui îşi făceau treaba cu conştiinciozitate, fără să scape din vedere nici cel mai mic amănunt.

Jeff îşi păstră expresia feţei şi vocea vesele, deşi fremăta de emoţie.

— Bineînţeles că asta e treaba Naţiunilor Unite, Grace, îi spunea el femeii care îl abordase prima întrebându-l de baston.

Se dovedise ideală pentru distragerea atenţiei, fiind o parteneră de discuţie vivace şi interesantă. Aparent liniştit, îşi

puse bastonul pe banda transportoare şi trecu prin detectorul de metale. Nu întoarse privirea după baston, deşi îşi simţea nervii întinşi la maximum. Când nu se declanşă nici un semnal luminos de alarmă, îşi reprimă un suspin de uşurare, încercând să nu se gândească la cele două pistoale micuţe din bastonul căptuşit cu plumb.

— Numărul dumneavoastră de asigurări sociale şi un act cu fotografie, domnule.

Jeff repetă numărul pe care îl memorase şi scoase permisul fals de conducere pe care i-l întinse gardianului.

— Ce mai faceţi? îl întrebă.

— Foarte bine. E bastonul dumneavoastră?

Gardianul păstră permisul şi ridică bastonul din capătul benzii transportoare.

— E greu, nu-i aşa?

Jeff se încruntă.

— Sunt un tip destul de masiv, spuse el calm. E cam greu pentru un baston, chiar şi pentru unul metalic.

— L-aţi făcut la comandă, nu-i aşa? întrebă gardianul, dând din cap spre un coleg care i se alătură.

Jeff arboră o mimă nedumerită. Îl privi atent pe gardian prin ochelarii ovali.

— Nu ştiu dacă e unicat. Mi l-a dat un prieten.

Cei doi studiau bastonul. Al doilea gardian îl luă şi el, îl întoarse pe toate părţile, îi aruncă o privire ciudată lui Jeff şi îşi lăsă degetele să alunece de-a lungul bastonului, pipăindu-l peste tot.

Beth privea din spate ţinându-şi răsuflarea. Gardienii îl reţineau pe Jeff, deşi pe toţi ceilalţi îi lăsau să treacă. Nu înţelegea ce se întâmplă. Neliniştită, îşi încordă auzul să le desluşească vorbele, în timp ce îşi punea şi ea geanta pe bandă.

— L-am primit cadou când m-am întors acasă din Furtuna în Deşert, continuă Jeff. Mi-a plăcut întotdeauna bastonul ăsta.

— Aţi fost rănit?

Jeff începuse să transpire sub costum. Făcu un pas înapoi şchiopătând. Era bine că îl credeau modest; părea mai puţin ameninţător în felul acesta.

— Am primit un şrapnel în picior, chicoti el. Am scăpat destul de uşor.

Cei doi gardieni schimbară o privire. Nici unul nu găsise ceva în neregulă cu bastonul, dar ceva îi deranja totuşi. Jeff nu

recunoştea pe nici unul dintre ei, dar poate că lor li se părea că îl mai văzuseră undeva.

— Tom, ce plăcere să te văd! se auzi o voce de femeie.

Beth ieşi din detectorul de metale fluturând din mână. Îşi ridică geanta de pai cu o mână, iar cu cealaltă îi apucă braţul noului ei prieten, Justin.

— Justin, vino să faci cunoştinţă cu Tom Koster. A participat la Furtună în Deşert. Justin are o colecţie de tancuri. Nu-i aşa că ai luptat pe un tanc în Furtună în Deşert, Tom?

La început se înfurie pentru că riscau să se deconspire vorbind cu el. Dar văzu cu coada ochiului că ambii gardieni erau subjugaţi de farmecele ei – ochelarii de soare negri, părul înfoiat, buzele roşii frumoase, silueta zveltă, vocea răguşită. Dacă mergea, avea să profite de ocazie.

— Mercer, Dumnezeule, de când nu ne-am mai văzut?

Îi strânse mâna cu entuziasm, pe urmă îl salută pe băiat.

— Mă bucur să te cunosc, Justin. Da, am făcut parte dintr-un batalion de blindate. E o grămadă de nisip pe acolo. Atât de mult, că nu mai vreau să văd nisip în faţa ochilor.

— În ce batalion? întrebă Justin emoţionat.

— Două sute şaptezeci. Brigada a doua, batalionul întâi de blindate. Am luptat pe un M-1 Abrams. Mânca pământul pur şi simplu. Un tanc grozav.

Băiatul strălucea de încântare. Probabil că învăţase pe de rost toate unităţile din Furtună în Deşert. Între timp, Beth le întinsese permisul de conducere şi repetase falsul număr de asigurări sociale.

— Putem intra? întrebă ea privind în jur emoţionată. Sunt pentru prima oară la Casa Albă şi de-abia aştept să intrăm.

Gardienii se uitară unul la altul. Ceilalţi oaspeţi începuseră să dea semne de nerăbdare.

— E ceva în neregulă cu permisul meu? întrebă Beth cu nevinovăţie.

Desigur că nu ea era motivul pentru care gardienii îi ţineau pe loc, dar voia să le forţeze mâna.

— Justin, uite-i pe părinţii tăi!

— Haide, Justin! strigă tatăl lui.

— Nu vii şi tu cu noi, Tom? murmură Beth zâmbind spre el şi spre gardieni.

— Ce spuneţi? îi întrebă Jeff. Numai dacă n-aţi găsit ceva în neregulă…?

Asta avu efectul scontat. Îi strânsese cu uşa. Trebuia să se hotărască. Era o împrejurare specială consacrată consolidării relaţiilor dintre democraţiile americană şi rusă, iar ei nu aveau un motiv bine întemeiat să îl reţină pe Jeff, doar suspiciuni vagi, iar acestea, nesusţinute de fapte, se vor dovedi neinspirate dacă domnul Koster, veteran din Furtună în Deşert, provoca un scandal, chiar dacă li se ceruse să intensifice controlul.

— Nicidecum, ne cerem scuze. Distracţie plăcută, hotărî primul gardian.

Îi dădu înapoi lui Jeff bastonul şi permisul de conducere.

— Treceţi mai departe, îi îndemnă şi celălalt.

Fără să se uite unul la altul, Beth şi Jeff îi urmară pe Justin şi pe părinţii acestuia pe o alee mărginită de lalele şi apoi pe trepte în sus spre intrarea în Casa Albă.

— Dumnezeule! respiră Jeff adânc. A fost cât pe-aici.

— Nu credeam că paza o să fie atât de strictă, şopti Beth.

— Da. Îşi fac meseria aşa cum trebuie. Pe vremea când Lesley Stahl îşi scria autobiografia, redactorul ei a vrut să îi reproducă acreditarea de presă pentru Casa Albă pe coperta cărţii, dar cei din Serviciul Secret au făcut o criză. Au susţinut că ar pune în pericol securitatea de la Casa Albă. Întotdeauna au fost prudenţi.

Păşiră înăuntru, mergând împreună cu ceilalţi pe covorul portocaliu închis de pe coridorul de la parter. Începură să discute pe un ton normal punându-şi întrebări despre rude imaginare, ca doi prieteni vechi care nu se mai văzuseră de ani de zile. Trecură pe lângă bibliotecă şi sala de recepţii diplomatice şi aruncară o privire înăuntru, ca şi ceilalţi invitaţi. În cele din urmă ajunseră pe un coridor cu pereţi din sticlă ce ducea în Aripa de Vest, locul unde îşi desfăşurau activitatea preşedintele şi personalul său apropiat. De acolo, paznicii îi îndrumară pe oaspeţi spre Grădina cu Trandafiri.

Privelişte a era spectaculoasă. Mărginită de lalele în floare şi de merişori, pajiştea desprinsă parcă dintr-o ilustrată se umplea rapid cu oaspeţi în ţinută de gală. Personalul şi reporterii mişunau peste tot. În depărtare se aşternea panorama parcului Ellipse.

Personalul Casei Albe împărţea căşti tuturor celor care doreau să audă traducerea simultană a discursurilor celor doi preşedinţi şi a întrebărilor ce urmau să le fie adresate.

— Canalul unu e pentru limba rusă, explica un funcţionar zâmbitor, iar canalul doi pentru limba engleză.

— Mă duc în toaleta bărbaţilor să asamblez pistoalele, murmură Jeff.

Beth dădu din cap şi începu să cerceteze cu atenţie feţele celor din jur. Îl va recunoaşte oare pe Berianov? Se apropie de un bufet lateral unde chelnerii serveau punci şi fursecuri pe şerveţele decorate cu emblema Casei Albe. Înclina capul şi zâmbea amabil tuturor acelora cu care-şi încrucişa privirea. Justin se uita spre ea şi îi făcea semn cu mâna.

Se opri să urmărească mai atent festivităţile din jur şi îşi dădu seama că de câteva zile percepea realitatea cu alţi ochi. În trecut, ar fi observat o trăsătură mai deosebită pe faţa cuiva, o cămaşă interesantă, dar ar fi trecut mai departe fără să fi înregistrat mare lucru. În clipa aceasta însă, în timp ce privirea ei se plimba prin mulţime, recunoştea pe majoritatea celor care se aflaseră în preajma ei la coadă – cam zece persoane din faţă şi încă zece care stătuseră în spatele ei. Şi-i *amintea.* Mai ţinea minte şi fragmente din discuţiile lor, precum prenumele şi numele pe care le auzise.

Continuă să ţină mulţimea sub observaţie şi se trezi că îşi aminteşte cu precizie gesturi feluri de a merge, tenuri, feţe, coafuri şi culori… dar, poate cel mai ciudat, observa şi înregistra felul în care fiecare persoană îşi înclina gâtul, precum şi poziţia umerilor şi a capului. O clipă i se păru că aude o voce interioară care îi spunea că toate acestea erau o semnătură la fel de distinctă ca amprentele sau ADN-ul. Nu există doi oameni care să aibă poziţii şi forme identice ale umerilor – gâtului – capului şi, chiar dacă se deghizează, nu şi le pot schimba în totalitate. *Asta e ideea ta, Mihail Ogust? Probabil că ai fost instruit să gândeşti aşa?*

Merse mai departe străduindu-se să-şi amintească felul cum arăta Alexei Berianov la Jefferson Memorial. Îi vedea parcă aievea silueta suplă şi musculoasă, în vreme ce continua să privească în jur. Recunoscu câţiva invitaţi: pe secretarii de stat de la Departamentul de Stat, de Justiţie şi de Apărare, pe primarul Washingtonului şi câteva celebrităţi din lumea filmului, a sportului şi a afacerilor. Apoi îl văzu pe Zach Housley de la fosta ei firmă de avocatură. Inima i se strânse. Deşi îşi schimbase înfăţişarea, exista totuşi posibilitatea ca el s-o recunoască. Se întoarse şi porni în direcţia opusă.

În momentul acela observă un om cu păr roşcat încărunţit. Stătea în capătul scărilor dinspre Aripa de Vest. Îl privi cu

atenţie. Purta ochelari negri de soare şi era de statură medie. Mai important i se păru faptul că avea o insignă a FBI-ului prinsă de rever. Continuă să-l studieze din spatele unui măr sălbatic şi văzu cum ochii lui ageri se plimbă peste mulţime, sugerându-i un vultur ce stătea la pândă în cuibul său.

I se părea un chip familiar. Toate simţurile îi spuneau că îl cunoaşte de undeva. Îşi răscoli cu disperare memoria, încercând să pună cap la cap imagini din fosta ei viaţă când dăduse atât de puţină atenţie detaliilor... şi atunci îşi dădu seama că se înşală. Imaginea lui era recentă. De fapt, arăta exact aşa cum i-l descrisese Jeff pe Bobby Kelsey. Păr roşu încărunţit, statură medie, ochelarii de soare negri tradiţionali ai FBI-ului, siguranţa de sine. Intră în alertă.

El era cârtiţa. Trădătorul. Dacă Kelsey se afla aici, nici Alexei Berianov nu putea fi prea departe. Dar unde?

50

În cabina din toaleta bărbaţilor, Jeff asambla pistoalele micuţe. Erau arme de precizie, fiecare piesă intrând una îl alta şi strângându-se fără zgomot cu ajutorul sculelor miniaturale aflate şi ele în interiorul bastonului. În timp ce lucra, îşi proiectă în minte imaginea Grădinii cu Trandafiri. Se concentră asupra unor porţiuni distincte din ea. Analiză activitatea ce se desfăşura în fiecare zonă. Încercă să detecteze locul ales de Berianov – dacă se afla acolo – pentru a-l omorî pe preşedintele Stevens.

Cineva începu să bată la uşa cabinei. Tresări. Era prea nervos.

— Ies imediat.

— Ce naiba faci acolo? Ţi-ai pus cortul înăuntru?

— Am spus că ies imediat.

Pistoalele erau asamblate. Băgă câte unul în fiecare buzunar de la haină şi închise repede mânerul bastonului. Unul dintre avantajele pe care le prezenta securitatea de la Casa Albă consta în faptul că, o dată trecut de controlul iniţial, gardienii nu te mai deranjau… decât dacă încercai să umbli pe unde nu trebuia sau făceai vreun gest necugetat. Deschise uşa toaletei. Un bărbat roşu la faţă şi cu o privire hotărâtă tocmai se pregătea să bată din nou.

Jeff zâmbi inocent observându-l cu atenţie.

— Frumoasă zi, nu-i aşa?

Străinul păru derutat de buna dispoziţie a lui Jeff. Îşi plimbă privirea de la el la baston. Se uita oare prea lung la baston? Fusese cumva alertat de gardienii de la poartă? Pufni dispreţuitor, îl dădu la o parte şi intră în toaletă trântind uşa.

— Străinii ăştia! bombăni el.

Jeff respiră uşurat şi se îndreptă spre Grădina cu Trandafiri.

Beth se plimba în jurul scaunelor albe pliante. Luase un pahar de punci de pe una dintre mese şi se dusese până la culoarul dintre ultimul rând de scaune şi platforma înaltă unde lucrau echipele de televiziune. În clipa aceea se întorcea în capătul celălalt, spre podiumurile unde urmau să-şi ţină discursurile preşedinţii. În faţa ei se afla Zach Housley. Îşi îndoi genunchii să pară mai scundă şi privi drept înainte. Zach vorbea cu doi

bărbaţi, ambii înveşmântaţi în costume scumpe. Zach era îmbrăcat şleampăt, ca de obicei.

I se păru că o priveşte fix. Îşi ţuguie buzele, un gest pe care nu obişnuia să îl facă niciodată. Spera să îi schimbe înfăţişarea destul pentru ca, împreună cu părul închis la culoare şi ochelarii de soare rotunzi, să nu îi stârnească nici o amintire despre vechea sa angajată, Beth Convey. Apoi îi veni să râdă. Uitase că Zach nu se gândea decât la el însuşi. Nu se uita nici la ea, nici la altcineva. Privea în gol cu expresia pe care o avea întotdeauna când ţinea un discurs, pătruns de importanţa propriei persoane. Trecu pe lângă el şi auzi cum îşi informa interlocutorii cu privire la ultima păruială din consiliul de administraţie al baroului american.

La fiecare pas, studia oamenii şi multitudinea lor de caracteristici, în special felul în care îşi ţineau bustul. Devenise brusc un lucru foarte uşor pentru ea, ca şi cum ar fi fost instruită să facă asta, exact ca atunci când îşi descoperise viteza de reacţie la volan. Totuşi, se simţea copleşită de un sentiment de claustrofobie, ce se învecina cu panica. *Unde o fi Berianov?* Când ajunse iar în partea din faţă a grădinii, apăru Jeff. Înclină uşor din cap, pentru a-i confirma că pistoalele fuseseră asamblate.

Personalul Casei Albe circula prin mulţime, îndemnând presa şi invitaţii să se aşeze pe scaun.

— Aş vrea şi eu o cască, îi spuse ea unui funcţionar suprasolicitat care împărţea căşti.

— Sigur. Canalul unu pentru limba rusă, canalul doi pentru engleză.

— Mulţumesc.

Beth luă căştile şi le puse pe cap în timp ce trecea pe lângă treptele ce duceau spre podiumuri. Bobby Kelsey dispăruse.

— Scuzaţi-mă! zise Jeff izbindu-se de ea.

Simţi că geanta i se îngreunase. El îi strecurase pistolul înăuntru. Îşi scoase căştile şi îi spuse veselă:

— Oh, mii de scuze! Nu mă uitam pe unde merg. A fost vina mea.

— Nici o problemă, zise el şi continuă pe un ton scăzut: Ai observat ceva?

— Cred că l-am văzut pe Bobby Kelsey pe culoarul de sus, şopti ea. Ai grijă.

— Asta ne mai lipsea.

Aruncă o privire asupra mulţimii. Oamenii îşi alegeau locuri şi

se aşezau. Era aproape ora zece.

— Rămâi în partea stângă, iar eu o să mă duc în dreapta.

— Uite-l pe Kelsey! şopti Beth.

Jeff îşi îndreptă privirea spre culoarul circular mărginit de coloane unde aşteptau podiumurile.

Bobby Kelsey se simţea la largul său. Avea faţa uşor iritată, dar asta era o problemă minoră. Îi plăceau agitaţia din jur, libertatea lui de mişcare şi puterea pe care i-o conferea poziţia din cadrul guvernului. Avea câţiva agenţi cu el, pe care îi plantase din loc în loc, din grădină până la locul unde îşi lăsase maşina, într-o parcare situată lângă Casa Albă şi Old Executive Office Building. Agenţii urmau să-i înlesnească plecarea, fiindcă îi avertizase că are o întâlnire importantă şi va trebui să iasă repede şi fără să atragă atenţia, imediat după începerea conferinţei de presă.

Acum îşi reluase veghea lângă uşile cabinetului. Privea cu atenţie forfota din grădină şi oaspeţii în căutare de locuri libere. Agitaţia se domolea încet. În câteva minute, cei doi şefi de stat aveau să iasă pe uşile de sticlă şi să se îndrepte spre podiumuri. Camerele de filmat intraseră deja în acţiune, iar CNN-ul şi alte posturi transmiteau comentarii pe marginea viitoarelor discursuri. Ochii întregii lumi erau aţintiţi asupra evenimentului.

Tresări brusc. Un bărbat voinic mergea sprijinit în baston pe lângă scaune, aparent căutând un loc. Bobby îl studie cu atenţie. Avea un aer familiar... măsura aproape doi metri şi purta cizme de cowboy. O înălţime greu de camuflat. Şi nu era nici vreun slăbănog, ci solid şi foarte musculos. Culoarea părului era diferită, la fel şi forma feţei. Dar felul în care se purta i se păru revelator: se uita pe furiş în toate părţile.

Bobby Kelsey nu era absolut convins, dar i se atrăsese atenţia că s-ar putea ca Jeff Hammond să-şi facă apariţia. Gardianul insistase să-i arate o fotografie, deşi îi spusese că lucra cu Jeff încă din 1991. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre cel mai apropiat agent al Serviciului Secret. Începu să îi vorbească pe un ton imperativ şi convingător.

— Domnule preşedinte, nu sunt de acord să respectăm întru totul programul stabilit, spuse Linda Patton, şefa serviciului personal al preşedintelui Stevens. Ar trebui să contramandăm măcar conferinţa de presă. Vă puteţi ţine discursurile în timpul

dineului. Am putea selecta un grup de reporteri care să transmită evenimentul, care ar avea aproape acelaşi impact asupra publicului, dar cu riscuri considerabil mai mici.

Preşedintele Stevens era foarte prezentabil în costumul său clasic de culoare gri şi cu cravată roşie. Înfăţişarea care atrăgea alegătorii şi îi crease nenumărate necazuri cu femeile rămăsese la fel de agreabilă. Dar acum avea o căsnicie fericită şi o fetiţă şi era ferm hotărât să câştige din nou alegerile.

— Nu te ambala aşa, Linda, îi spuse el calm. E o ocazie foarte importantă. În ce lumină aş apărea dacă aş da înapoi de fiecare dată când planează o ameninţare? Dădu din cap spre preşedintele Putin care ştia limba engleză, deşi prefera să folosească translatori la ceremonii oficiale. Ce părere aveţi, domnule preşedinte?

Vladimir Putin nu era cel mai bun lider pe care şi-l imagina pentru noua Rusie, dar în momentul de faţă nu exista altul.

— Trebuie să înfruntăm pericolul, domnule preşedinte, spuse Putin fără ezitare. În ţara mea, e important să nu treci drept un laş, mai ales în vremurile acestea nesigure.

Putin era mai scund decât Stevens şi avea o faţă comună şi obosită, pe care se remarcau doar ochii, ageri şi inteligenţi. Preşedintelui Stevens îi venea greu să asocieze acest bărbat micuţ şi şters cu ţara pe care o conducea, gigantul aproape îngenuncheat reprezentat de Rusia. Nu îi plăcuse niciodată predecesorul lui, Boris Elţîn, genul de om viclean şi egoist, dar în acelaşi timp impetuos, capabil să sară pe un tanc fluturându-şi pumnul, însă neînzestrat cu graţia de a vedea efectele pe termen lung ale deciziilor aspre pe care le lua. Şi, ceea ce i se părea şi mai grav, probabil că lui Elţîn nici măcar nu îi păsa.

Putin era însă un gânditor. Dacă reuşea în cele din urmă să pună capăt corupţiei şi violenţei atotputernice în Rusia… dacă izbutea să îşi formeze o viziune clară a unei Rusii receptive la preceptele democraţiei occidentale… şi dacă putea adopta o poziţie hotărâtă împotriva celor care jefuiau cu neruşinare resursele şi economia Rusiei… putea deveni liderul de care Rusia avea nevoie. După părerea lui, Putin dădea semne că se îndreaptă în această direcţie, iar planul lui Stevens era cât se poate de simplu: o să nesocotească avertismentele negativiştilor şi o să facă tot ce îi sta în puteri să îl propulseze mai departe pe Putin pe calea democraţiei.

Toate aceste gânduri îi treceau prin minte în timp ce stăteau

în sala Cabinetului, avându-le alături pe soţiile lor şi încă o duzină de membri ai personalului. Busturile lui George Washington şi Benjamin Franklin îi priveau de deasupra mesei lungi, ovale.

— Aşa vom face, anunţă preşedintele Stevens. Eu şi preşedintele Putin suntem de aceeaşi părere. Vom ţine conferinţa de presă afară.

— Domnule! Am descoperit un intrus…

Când îl văzu pe Bobby Kelsey stând de vorbă cu un agent al Serviciului Secret, Jeff îşi dădu seama că ajunsese în impas.

Se întoarse şi se îndepărtă prin mulţimea care se subţiase, ca să se distanţeze şi de Kelsey şi de Beth. Dar nu îi folosi la nimic. Agenţii se îndreptau spre el din toate părţile. Nu putea face nimic, decât să tragă în ei.

— Vă rog să nu faceţi nici o mişcare, domnule Hammond.

Agentul era tuns scurt. Îi înfipsese pistolul în coaste. Vocea lui era de o politeţe înşelătoare.

— Uite ce e, lucrurile nu stau deloc aşa cum par, spuse Jeff încordat. Bobby Kelsey este…

— Discutăm despre asta înăuntru.

Şase agenţi îl înconjuraseră şi, de pe acoperişul Aripii de Vest, doi lunetişti îşi îndreptaseră armele spre el. Oamenii din jurul lui erau paralizaţi de spaimă. Camerele de filmat continuau să înregistreze. Cu coada ochiului, o văzu pe Beth, cam la şase metri distanţă. Din fericire, nici unul dintre agenţi nu îi dădea vreo atenţie.

Începu să le vorbească pe ton scăzut. Îi lăsă să-l împingă spre o intrare laterală în Aripa de Vest. Le interziseră ziariştilor să îi urmeze. Tot timpul, le relată cât putea de convingător tot ce se întâmplase în ultimele zile. Agenţii nu spuneau nimic. Feţele lor erau severe, imobile. Impenetrabile. De îndată ce îl scoaseră din grădină, îl ţintuiră de un stâlp de piatră şi îl percheziţionară. Nu se purtau deloc cu mănuşi.

— E înarmat! exclamă unul dintre ei emoţionat.

Din acel moment, vorbele lui nu mai aveau nici o valoare. Arma ascunsă le confirma presupunerile.

— Lucrez sub acoperire de zece ani! spuse el disperat. Tot timpul am aşteptat momentul ăsta. Am ştiut întotdeauna că Alexei Berianov pune ceva la cale. E aici! Trebuie să-l găsim şi să-l oprim!

Agentul tuns scurt pufni cu dispreţ.

— Sigur că da. Iar jucăria asta din buzunarul tău e o acadea cu aromă de struguri. O să te închidem şi o să aruncăm cheia!

În clipa aceea se auzi o voce de femeie în spatele lor.

— Daţi-mi voie să trec! Poftim legitimaţia mea. Millicent Taurino, procuror general adjunct. De la *Departamentul de Justiţie,* pentru numele lui Dumnezeu! Nu vă mai uitaţi aşa la mine! Ştiu că Dean Jennings v-a dat instrucţiuni să cooperaţi cu mine.

Înainte ca Jeff să apuce să spună ceva, agenţii îl traseră de lângă stâlpul de piatră şi îl împinseră într-o cameră unde avea să fie interogat.

— Doamnă Taurino, încercă el, fac o greşeală. Preşedintele e în pericol de moarte…

— Nu din partea ta, amice. Tu nu mai eşti un pericol. Ziceţi că era înarmat?

Purta un taior scump, decoltat la gât, părul strâns în coadă, iar deasupra claviculei avea tatuat un fluture albastru.

— Ţi-ai bătut joc de insigna ta, agent special Hammond. Duceţi-l înăuntru. Nu am venit aici să stau la taifas. Vreau să aflu ce ştie acest Benedict Arnold.

— Aţi pomenit de un intrus, se încruntă preşedintele Stevens. L-aţi prins?

Vorbea cu şeful echipei Serviciului Secret, Bill Hughes. Faţa sumbră a lui Hughes era roşie şi transpirată.

— Da, domnule. Dar mi-e teamă că n-am reuşit să o facem pe neobservate, cum am vrut. Presa a filmat tot. E vorba de Jeffrey Hammond, fostul agent FBI care e căutat pentru mai multe crime, inclusiv cea comisă asupra directorului Horn. Am fost atenţionaţi de directorul adjunct Kelsey, şeful Diviziei de Securitate Naţională din cadrul Biroului.

— Cum dracu’ a reuşit Hammond să intre?

— Nu-mi place chestia asta, clătină din cap Putin. Dar acum problema e rezolvată?

— Sigur că da, susţinu Stevens cu tărie frecându-şi mâinile. Mergem să ne adresăm lumii, Vladimir?

— Bineînţeles, Terry. Haide să le arătăm scepticilor că suntem două ţări unite împotriva violenţei şi a tiraniei.

— Dar, domnule… interveni şeful echipei de securitate.

— Să n-aud nici o vorbă, îl întrerupse Stevens. V-aţi făcut treaba excelent. Acum lăsaţi-ne şi pe noi să ne ducem la bun

sfârşit misiunea.

El şi preşedintele rus se îndreptară spre uşile din sticlă. În spatele acestora se vedeau podiumurile gemene şi masa de oameni aşteptând cu sufletul la gură.

Calmă şi aparent zâmbitoare, Beth găsi un loc în faţă, spre dreapta. Îi văzuse pe agenţi luându-l pe Jeff, iar acum Bobby Kelsey se întorsese pe culoarul dinspre Aripa de Vest, deasupra mulţimii şi aproape de locul unde aveau să vorbească preşedinţii. Un zâmbet plin de satisfacţie îi flutura pe buze. O clipă îi veni să se ducă la el şi să îi tragă câţiva pumni.

Îngrijorată pentru Jeff, trecu iar în revistă invitaţii, reporterii şi personalul, căutând ceva prin care să îl identifice pe Berianov. Unde era? Cum arăta? *Mihail, unde e generalul Berianov? Unde e omul care te-a ucis?* Privirea ei se opri din nou asupra îngâmfatului de Kelsey, care părea şi el că aşteaptă ceva. Prezenţa lui îi dădea o senzaţie de neputinţă, de parcă se afla din nou în centrul de transplanturi, pe moarte. Nu îşi putea lua ochii de la el. Ce aştepta?

Brusc se lăsă tăcerea. Invitaţii fură străbătuţi de un fior de emoţie. Reporterii îşi scoaseră carneţelele şi dădură drumul la reportofoane. Întârziaţii îşi puseră căştile, în timp ce preşedinţii naţiunilor cândva inamice ieşiră împreună din sala Cabinetului. Izbucniră aplauze. Preşedinţii zâmbiră şi fluturară din mâini, apoi îşi ocupară locurile în spatele podiumurilor.

— Doamnelor şi domnilor, invitaţi şi reprezentanţi ai presei, începu preşedintele Stevens. Am onoarea de a sta în faţa dumneavoastră astăzi, alături de un cetăţean al lumii şi un adept al păcii…

Beth aruncă o privire spre Bobby Kelsey, al cărui chip părea încordat. Stătea într-o parte, printre agenţii de securitate americani şi ruşi. Toţi aceştia vegheau liniştiţi la păstrarea ordinii. Dar calmul lor era aparent. Aşa cum lalelele viu colorate şi fluturii mari confereau scenei un farmec nevinovat, dincolo de liniştea agenţilor se ascundea capacitatea de a răpune vieţi omeneşti.

Absorbit de misiunea sa, Bobby Kelsey nu observă bruneta înaltă ce se uita la el din marginea şirului de scaune. Un fluture mare zbură pe lângă el. Absent, întinse mâna şi îl prinse. Cu o mişcare expertă, îl zdrobi în palmă şi îl lăsă să cadă. Apoi băgă mâna în buzunarul de la haină şi apucă mânerul pistolului. Era

înconjurat din toate părţile de agenţi ruşi şi americani.

Inima lui Beth se opri când recapitulă în minte mişcările lui Kelsey. Înclinarea gâtului şi a capului. Rotaţia umerilor. Fluiditatea particulară a tuturor acestor mişcări. Îşi aminti de Berianov aşa cum îl văzuse de dimineaţă la Jefferson Memorial, Stând cu umerii drepţi şi capul sus, exact ca Bobby Kelsey acum. Prin faţa ochilor i se perindară secvenţe din ultimul ei coşmar: *încălecase pe motocicleta puternică, cu umerii drepţi şi capul înălţat. Ridicase uşor din umeri şi îşi dăduse capul pe spate trăgându-şi pe faţă o cască cu vizor metalic.* O frapase felul în care Kelsey tocmai îşi înălţase umerii şi îşi dăduse capul pe spate întinzând mâna să prindă fluturele…

În clipa aceea îşi dădu seama. Intui adevărul cu o claritate cutremurătoare. Bătrânul paznic întinsese mâna, prinsese fluturele de noapte şi îl zdrobise în palmă chiar înainte ca ea să intre după Jeff în garajul întunecat. Berianov fusese bătrânul acela. Acum Berianov era Bobby Kelsey. Nu înţelegea cum se produsese metamorfoza, dar nu încăpea nici o îndoială în această privinţă.

Se ridică încet cu chipul surâzător. Încrezătoare în forţele ei – *mulţumesc, Mihail* – se pregăti să ducă la bun sfârşit ceea ce avea de făcut. Îşi strecură mâna în poşetă şi prinse pistolul, apoi se îndreptă spre partea din faţă a grădinii. Şi alţi oameni se ridicaseră în picioare. Dar aceştia erau ziarişti care îşi împărtăşeau impresiile unii altora. Gâtul i se uscase de frică în timp ce îşi făcea loc printre ei, apropiindu-se de „Bobby Kelsey”.

51

Millicent Taurino stătea în picioare lângă Jeffrey Hammond, care era aşezat la singura masă din cămăruţa întunecată a Serviciului Secret, cu degetele încleştate pe masă, clocotind de furie.

— Minciuni sfruntate, Hammond, spuse ea cu mâinile în şold. Doar nu-ţi închipuiai că o să te credem când susţii că ai telefonat azi să ne avertizezi că Berianov ar încerca să îl ucidă pe preşedintele Stevens şi că asta s-ar corobora cu restul poveştii. Nu eşti numai un ucigaş, dar şi prost pe deasupra!

Intră un alt agent al Serviciului Secret.

— Preşedintele Stevens e pe punctul de a-şi încheia discursul de bun venit şi toată lumea a început să se liniştească.

Îşi plimbă privirea peste chipurile celor cinci bărbaţi aşezaţi pe scaune sau Stând în picioare în camera ferită, înainte de a i se adresa lui Bill Hughes, şeful echipajului trimis de Serviciul Secret.

— Totul pare normal, Bill. Putin se pregăteşte să-şi ţină discursul. Cred că au uitat de incidentul provocat de Hammond.

— Bine, îi spuse Hughes. Întoarce-te acolo. Anunţă-ne când termină Putin, zise el şi se uită la doamna Taurino. Ar fi mai bine să-l scoatem pe Hammond de aici înainte să se termine conferinţa de presă. Altfel riscăm să atragem atenţia asupra noastră.

— În regulă, dădu din cap Millicent Taurino.

— E omul nostru, decretă un agent FBI. O să meargă cu noi la clădirea Hoover. Nu numai că a vrut să îl omoare pe preşedinte, dar e şi cârtiţa Biroului. Trebuie să aflăm ce informaţii a transmis până acum. Fără presă. Fără vizitatori. Fără telefoane…

Brusc, Jeff bătu cu pumnul în masă. Toţi săriră în sus şi duseră mâinile la arme, dar Hammond nu mai făcu nici o mişcare imprevizibilă. Aruncând văpăi din priviri, începu să strige atât de tare, încât făcu să răsune camera:

— *Aţi înnebunit* cu toţii? Credeam că slujba voastră e să îl protejaţi pe preşedinte! La dracu’ *ascultaţi-mă!* Nu l-am ucis eu pe Tom Horn. Eram în Pennsylvania, iar Eli Kirkhart se afla pe urmele mele în ziua când a murit Tom. Şi dacă-mi amintesc bine, dumneavoastră, doamnă Taurino, faceţi parte din echipa secretă

căreia îi raportează Eli. De unde aş fi putut să aflu această informaţie secretă decât de la Eli însuşi?

Millicent Taurino îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia mică în pumn, la nici o jumătate de metru de faţa lui Hammond. Vocea ei era scăzută şi ameninţătoare.

— Nu mi-ai spus nimic... repet, *nimic...* care să mă convingă că nu i-ai omorât pe Tom sau pe acei doi tineri din Virginia de Vest. De fapt, întregul tău comportament din clipa de faţă lasă de dorit şi îmi întăreşte convingerea că nu eşti decât un trădător şi un mincinos. Tom Horn putea foarte bine să-ţi vorbească despre mine înainte să îl omori şi am avut mare noroc să te prindem înainte să tragi un glonţ în preşedintele Stevens şi să mă înfurii de-a binelea!

Jeff Hammond îi susţinu privirea lui Millicent Taurino.

— N-aveţi decât să vă înfuriaţi cât vreţi, doamnă, dar găsiţi-l mai întâi pe Eli. O să vă confirme adevărul spuselor mele. Şi încă mai aveţi un butoi cu pulbere gata să explodeze în grădină.

— Cum să nu, iar peştii zboară şi pisicii îi place să înoate. Nu prea cred, amice. Eşti băgat în rahat până în gât. Slavă Domnului, preşedintele e în viaţă, dar nu datorită ţie.

Uşa se deschise şi o voce obosită întrebă cu un uşor accent britanic:

— Jeff, bătrâne, ce s-a întâmplat? Mi-au spus că eşti reţinut...

Eli Kirkhart amuţi de uimire. Îşi ţinea strâns braţul drept. Mâna şi mâneca costumului erau pătate cu sânge uscat. Şi pe obrazul drept se vedeau urme de sânge.

În timp ce se apropia de platforma înaltă unde stăteau cei doi preşedinţi dominând grădina, Beth era convinsă că descoperise adevărul despre Alexei Berianov şi Bobby Kelsey. Strângându-şi pistolul ascuns, îl studie pe Kelsey. În jurul lui, agenţii de securitate bine instruiţi formau o baricadă impunătoare de costume, uniforme şi de feţe grave cu ochii în patru.

Beth îşi concentră atenţia asupra lui Kelsey. Chiar era el Berianov? Poate că se înşela. Şi totuşi... îl văzu cum scoate mâna din buzunarul hainei.

— Opriţi-l! strigă ea dând la o parte un reporter şi luând-o la fugă. E înarmat!

Îşi scoase pistolul micuţ în timp ce toţi cei aflaţi pe culoarul cu coloane dinspre Aripa de Vest se întoarseră, parcă cu încetinitorul şi priviră spre ea.

Agenţii din Serviciul Secret nu îi dădură nici o atenţie lui Bobby Kelsey. Bineînţeles că avea o armă; era din FBI şi unul de-al lor. Nu însă şi doamna de jos. O priviră o clipă apoi îşi scoaseră armele. În acelaşi timp, Beth văzu culoarul care exista între Bobby Kelsey şi podiumuri. I se păru că nu avea decât o singură ţintă în raza de tragere, iar aceasta nu era preşedintele Stevens. Nu, se afla într-o poziţie din care îl putea asasina doar pe preşedintele rus.

Se simţi derutată, dar răspunsul i se revelă imediat: fusese un truc; Berianov minţise. Probabil că plănuise de la bun început să-l asasineze pe Putin şi contase pe faptul că Păstrătorii ultranaţionalişti vor fi consideraţi responsabili. Asasinarea preşedintelui pe pământ american de fanatici americani avea să ultragieze întreaga naţiune rusă şi să o transforme într-o pradă uşor de acaparat de către vestitul general Berianov, cu viziunea sa integratoare asupra unei Uniuni Sovietice, reînarmate şi purificate moral.

Beth nu apucă să-şi continue raţionamentul, pentru că o parte dintre agenţi se repeziră pe scări şi printre arbori către ea, iar ceilalţi se grăbiră să îi protejeze pe cei doi preşedinţi. Mulţimea începu să ţipe. Unii săriră în picioare să vadă ce se întâmplă.

Dar în acele câteva secunde înainte ca agenţii să ajungă pe poziţii… înainte ca asistenţa să aibă timp să fugă îngrozită… şi înainte ca Beth să se apropie de el… generalul Alexei Berianov – maestru al deghizării şi geniu al acţiunilor subversive – scoase pistolul mare Smith 10 al lui Kelsey şi ţinti. Berianov zâmbea. Era pierdut în visul său, captiv al viziunii măreţe pentru care sacrificase totul. Îşi aminti cuvintele memorabile ale marelui conducător sovietic Lenin: „Istoria nu îi va ierta pe revoluţionarii care ratează şansa vieţii”.

Agenţii americani şi ruşi fugiră din jurul lui ca să îşi facă treaba, iar el rămase singur, cu pistolul la vedere. Savura din plin momentul. Se întorsese deja la Kremlin unde îi era locul, stătea în capul istoricei mese de conferinţe a Biroului Politic chemându-i la ordine pe cei ce participau la obişnuita şedinţă de joi. Avea multe lucruri de făcut. Multe rele de îndreptat. Întreaga economie privată şi coruptă trebuia dată înapoi poporului. Va duce la bun sfârşit cea mai importantă misiune a vieţii sale: avea să vadă cum Uniunea Sovietică se va ridica din nou, ca o mare pasăre Phoenix din cenuşa capitalismului, mai impunătoare ca oricând.

Agenţii Serviciului Secret se apropiau, iar mâna lui Beth transpiră pe pistolul micuţ. Vedea parcă aievea feţele celor doi bărbaţi pe care îi ucisese: masivul asasin KGB-ist, Ivan Vok şi rusul necunoscut care îi atacase din Buick. Nu voia să ucidă iar… dar văzu degetul lui Bobby Kelsey pe trăgaci…

Tresări şi ieşi din transă. *O faci pentru poporul tău şi pentru al meu.* În sinea ei, dădu aprobator din cap. Trase în bărbatul pe care îl suspecta a fi Alexei Berianov, nu pentru că ar fi putut fi Berianov, ci fiindcă încerca să-l asasineze pe liderul rus. Aproape în acelaşi timp, acesta trase în Vladimir Putin. Zgomotul celor două gloanţe trase aproape în acelaşi timp păru să facă ţăndări cerul. Oamenii ţipară.

Sângele ţâşni din pieptul lui Berianov. Îl cuprinse ameţeala, apoi furia când îşi dădu seama că fusese împuşcat. Înălţă capul să vadă cine l-ar fi putut răpune… Era o femeie înaltă cu păr şaten închis, învolburat de vânt… nu, păr roşu ca focul. Era cazaca lui, frumoasa Tamara, iubirea vieţii lui. Cineva îl izbi cu umărul şi Berianov căzu. Îi luase pistolul. Nemernicul! Degetele îi amorţeau şi sângele i se prelingea fierbinte pe piele. Îşi dădu seama că glonţul îi atinsese inima. După încă o explozie de durere, se lăsă întunericul.

Preşedintele Rusiei, Vladimir Putin, zăcea sub o grămadă de trupuri. Mirosul aftershave-ului american îl înăbuşea. Gemu sufocat de greutatea lor.

— Ce este? întrebă el în rusă. Ce s-a întâmplat?

— Cineva a tras în dumneavoastră, domnule. A ratat. Nu vă ridicaţi!

Unul dintre agenţii lui repetă mesajul în rusă, iar Putin se strădui să nu-şi piardă răbdarea.

Şi preşedintele Stevens era îngropat sub corpurile agenţilor. Îşi înălţă capul să privească în jur. Mai mult ca orice, îl deranja faptul că se confrunta cu un incident internaţional exploziv. Dacă un american încercase să-l asasineze pe liderul rus… nici nu voia să se gândească la consecinţele unui asemenea gest.

— A păţit ceva? întrebă el. Cine a încercat să îl ucidă? Unul de-ai noştri?

De cealaltă parte a culoarului, lângă tufişurile de unde trăsese Beth, mâini repezi o dezarmară şi o târâră spre trepte. Un alt agent îi smulse geanta care se deschise şi pastilele ei se împrăştiară pe iarbă, ca nişte bijuterii pe un pat verde de catifea.

Apoi auzi vocea puternică a lui Jeff:

— Lăsaţi-o în pace! Să nu îi faceţi nici un rău.

Avea o senzaţie ciudată. Parcă nu mai era ea însăşi. Trăsese pe deplin conştientă în asasin, iar acum se simţea copleşită de sentimente amestecate. Dezgust. Furie. Uşurare. Şi, în acelaşi timp, linişte. Parcă o povară veche şi dureroasă îi fusese ridicată de pe umeri. Bărbatul care îi ucisese donatorul şi care încercase să-i lichideze pe ea şi pe Jeff era…

Ridică ochii şi îl văzu pe Jeff. Îi dădea pe toţi la o parte din drum şi se grăbea spre ea.

— Ce face Putin? îl întrebă. A supravieţuit?

— N-are nimic. Tu ai păţit ceva? o întrebă. Daţi-i drumul. La dracu'! Daţi-i drumul!

Hughes, şeful echipei Serviciului Secret, era chiar în spatele lui Jeff.

— Faceţi cum spune. Daţi-i drumul.

Eliberată, Beth se prăbuşi în braţele lui Jeff.

În Grădina cu Trandafiri domnea un haos controlat. Agenţii şi personalul Casei Albe îi aşezaseră pe toţi la locurile lor. Câţiva discutau nervoşi. Mulţi erau încă în stare de şoc. Se răspândi ca uleiul fierbinte ştirea că un mare şef din FBI încercase să-l asasineze pe preşedintele rus. Sau pe preşedintele american? Unii plângeau. Sub cerul albastru al unei zile splendide de aprilie, în cadrul feeric al frumoasei Grădini cu Trandafiri a Casei Albe, oamenii îşi clătinau capetele şi se întrebau unii pe alţii ce se întâmplase.

Beth şi Jeff se retraseră în capătul şirului de scaune. Ea făcu un pas înapoi ca să-l vadă mai bine. Îşi scosese inserturile din obraji şi arăta din nou ca Jeff al ei. Nu se mai sătura privindu-i nasul acvilin, ochii negri frumoşi şi faţa netedă cu pomeţi înalţi. Avea ceva aristocratic, dar şi aspru în acelaşi timp, o combinaţie irezistibilă care era şi liniştitoare în clipa aceea. El o trase mai aproape.

— Kelsey a murit? întrebă ea din braţele lui.

— Da, răspunse el fără să-şi ascundă surpriza. N-aş fi crezut niciodată că va merge atât de departe. Probabil că a încercat să îl ucidă pe Putin pentru Berianov. Acum n-o să-l mai găsim niciodată pe Berianov.

— Pot să-l văd pe Kelsey, Jeff?

— De ce?

— Am o bănuială.

O conduse pe scări până la culoarul mărginit de coloane din faţa sălii Cabinetului, care era înţesat de agenţi. Jeff îşi croi drum printre aceştia, iar ea venea după el. De fiecare dată când agenţii încercau să îi oprească, Bill Hughes le ordona să îi lase în pace.

Cadavrul era înconjurat de agenţi care luau notiţe, făceau fotografii, vorbeau la telefoanele mobile şi îi examinau buzunarele. Mortul zăcea pe o parte, cu faţa în sus de parcă fusese luat prin surprindere. Părul roşcat încărunţit al lui Bobby Kelsey era în umbră, dar faţa şi corpul se aflau în bătaia soarelui. Îşi ţinea mâna dreaptă deschisă, ca şi cum ar fi aşteptat ca cineva să îi dea arma înapoi.

— Uite-l, zise Jeff.

Beth îngenunche lângă el şi îi pipăi faţa. Pielea părea ca de cauciuc şi un pic ţeapănă, nu prea normală. Îşi plimbă degetele sub bărbie şi în jurul gâtului. Era ceva acolo… semăna cu un strat subţire de cauciuc. Încercă să îşi bage degetele pe dedesubt.

— Hei, ce face femeia aia? interveni un agent FBI. Ia-o de acolo!

Concentrată, ea nu scoase nici un cuvânt. Începând cu bărbia, trase masca de cauciuc până la gură. Auzi o exclamaţie de surpriză deasupra ei. Începu să tragă de mască cu amândouă mâinile până când apăru o faţă ovală netedă cu trăsături nord-europene.

— Ce dracu’! exclamă Hughes.

— Cine e? vru să ştie unul dintre agenţi.

— Alexei Berianov, răspunse Jeff cu un chip întunecat. Generalul Alexei Berianov din fostul KGB. La naiba! A fost tot timpul în faţa noastră. Atât de aproape de cei doi preşedinţi, că putea să le şoptească la ureche.

În viaţă, Berianov fusese un cameleon chipeş. Mort, o furie adânc înrădăcinată îi răsucise buza de jos într-o grimasă respingătoare, iar corpul părea mic, ca şi cum ar fi intrat la apă. Forţa care îi alimentase pornirile maniacale fusese de asemenea sursa farmecului său, făcându-l chiar să pară mai înalt decât în realitate. Moartea luase cu ea calităţile inefabile care aproape că-l transformaseră într-un gigant.

În vreme ce agenţii continuau să facă fotografii, Jeff o trase pe Beth din mulţime. Se opri pe scări, o luă de umeri şi o privi în ochi. Ororile şi trădările din ultimele zile îi împovărau pe

amândoi.

— De unde ai ştiut că e Berianov?

— O combinaţie de fapte. Poate chiar memoria celulară mi-a spus-o.

Îi povesti despre coşmarul în care Berianov îşi pusese casca de motociclist şi despre paznicul bătrân care strivise un fluture în palmă la ferma de lapte din Pennsylvania. Îi descrise neliniştea pe care i-o provocaseră mişcările lui Berianov atunci când prinsese fluturele.

— Mă bucur că am avut dreptate, suspină ea şi îşi rezemă obrazul de umărul lui. Când te-au înhăţat, mi-a fost teamă că n-o să te mai văd decât printre gratii sau pe o masă de piatră la morgă. Cum de ţi-au dat drumul?

— Mulţumeşte-i lui Eli.

Beth privi în jur şi îl văzu pe Eli Kirkhart, bandajat şi cu hainele pătate de sânge, apropiindu-se zâmbitor de ea. Avea braţul drept înfăşurat într-o eşarfă, iar obrazul drept ascuns sub un tifon alb. În spatele lui venea o femeie scundă şi zveltă, cu părul strâns în coadă şi îmbrăcată într-un taior tricotat.

— E o plăcere să vă văd din nou, domnişoară Convey, spuse Eli. Mai ales în asemenea împrejurări, adăugă el şi i-o prezentă pe Millicent Taurino. Şefa mea… de fapt fosta mea şefă, acum că am terminat cu vânătoarea de cârtiţe. Mă bucur că l-am putut ajuta pe Jeff.

— Amândoi ne bucurăm, oftă Millicent. Era s-o facem lată. Am fi lăsat în urmă un morman de rahat care ar fi trebuit curăţat mai târziu, ca să nu mai spun de un cadavru prezidenţial şi un incident internaţional cât se poate de scârbos.

Eli îşi întoarse spre ea faţa de buldog. În vreme ce o privea cu atenţie, părea să-şi reprime un zâmbet.

— Aveţi o gură spurcată, doamnă Taurino. Voiam de mult să vă spun asta.

— Chiar aşa? clipi Millicent surprinsă. Mulţumesc, agent special Kirkhart. Eşti un băiat deştept, deşi un pic sexist. Dar o să discutăm chestia asta mai târziu, spuse lăsându-şi capul pe umăr şi studiindu-l o clipă.

Beth se uită de la unul la altul, apoi la Jeff. El ridică din sprâncene şi rânji.

— Unde e Evans? îl întrebă Beth pe Eli. S-a trezit din mahmureală?

Eli clătină din cap.

— Îmi pare rău. Bobby Kelsey l-a omorât pe bietul Olsen, dar moartea lui m-a salvat pe mine. În cele din urmă agenţii de afară au deschis focul, iar Olsen a intrat în panică şi a alergat spre ei cu gândul de a se preda. Îi dădusem un pistol M-16, dar era aşa de speriat, că a uitat de existenţa lui şi bineînţeles că agenţii Biroului l-au doborât, oftă el. În busculada creată, am reuşit să mă strecor afară prin spate, deşi am fost uşor rănit. M-am târât în nişte tufişuri dese unde nu m-au găsit. Au căutat ore în şir. De îndată ce am scăpat de urmărire, am făcut autostopul şi am venit încoace.

— Norocul meu, zise Jeff.

— Plăcerea mea, zâmbi Kirkhart cu gravitate.

— Cred că te-ar interesa ce-am aflat eu şi cu domnul Kirkhart adineauri, interveni Millicent. Oamenii noştri l-au găsit pe adevăratul Bobby Kelsey în maşina lui, parcată pe latura estică. Nu l-ai fi văzut dacă nu te uitai atent pe geam. Zăcea pe locurile din faţă cu o gaură mare în cap. Pe podea era un bilet în care anunţa că s-a sinucis.

— Un bilet? începu Beth să se dumirească.

Eli dădu din cap.

— Spunea că Păstrătorii au avut dreptate – dacă Putin îşi va petrece noaptea în Dormitorul Lincoln, nu numai că se va comite un sacrilegiu, dar vom dovedi că ţara noastră şi-a pierdut busola. Ca un bun cetăţean american, trebuia să facă ceva pentru a opri declinul, dar efortul acesta l-a distrus. La urma urmelor, a fost membru al FBI-ului. Până la urmă, a decis că trebuie să-l asasineze pe Putin, însă după aceea onoarea i-a dictat să se sinucidă.

— Ce prostie, pufni Jeff. Cine ar fi crezut una ca asta?

— Mă tem că o mulţime de oameni, se încruntă Beth. Şi ceea ce e mai rău, mulţi l-ar fi compătimit. Berianov trebuie să îşi fi aranjat o rută de plecare infailibilă.

— Ai dreptate, spuse Millicent Taurino. Falsul Kelsey îşi postase agenţii pe tot traseul dintre Aripa de Vest şi parcarea din est. Le spusese că nu poate să stea mult în Grădina cu Trandafiri, pentru că are o întâlnire importantă. Treaba lor era să îl scoată de acolo fără să fie observat de membrii delegaţiei ruseşti. Credem că plănuia să îi îndepărteze de îndată ce ar fi ajuns la maşină. Apoi l-ar fi proptit pe Kelsey în spatele volanului cu arma crimei în mână şi ar fi plecat la Moscova.

— Cred că asta avea în cap, încuviinţă Beth. Acum totul se

explică. După dispariţia Păstrătorilor trebuia să incrimineze un alt american pentru atentat. Kelsey era perfect. Parcă văd titlurile din ziarele din întreaga lume: „Directorul adjunct al FBI-ului l-a asasinat pe preşedintele Rusiei la Casa Albă”.

Jeff dădu aprobator din cap.

— În Rusia s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ. Berianov şi aliaţii lui ar fi preluat puterea la Kremlin şi lumea ar fi fost aruncată din nou în războiul rece. Teroarea războiului nuclear s-ar fi abătut iar asupra omenirii.

Cutremuraţi, cei patru rămaseră tăcuţi în vreme ce reporterii, purtătorii de cuvânt şi ultimii invitaţi sporovăiau degajaţi. Lumea fusese la un pas de a fi întoarsă cu fundul în sus, iar puţinul câştigat în ultimul deceniu ar fi fost anulat.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, spuse Jeff într-un târziu. Datorită ţie, Beth.

— Datorită multor oameni. În special ţie, Jeff. Şi poate că şi lui Mihail Ogust.

Epilog

În acea zi de octombrie se împlineau şase luni de când catastrofa din Grădina cu Trandafiri fusese evitată în ultima clipă. Beth şi Jeff îşi petrecuseră aproape toată săptămâna precedentă în cabana pe care şi-o cumpăraseră împreună în Chesapeake Bay. Aici, în inima golfului, nimeni nu locuia la mai mult de cinci minute de un torent. Cabana lor din lemn se afla chiar deasupra stufului, unde îşi puteau ancora barca în vechiul debarcader pe care îl reparaseră împreună. De la ferestrele cabanei şi de pe punte aveau posibilitatea să admire priveliştea senzaţională a apelor strălucitoare, a bâtlanilor în zbor şi a bibanilor sărind din apă. Liniştea de aici era un adevărat balsam pentru ei.

Ziarele scriseseră săptămâni în şir despre atentatul asupra lui Vladimir Putin care fusese la un pas de reuşită. În Rusia, lista cu numele noilor proprietari de la HanTech declanşase o anchetă la cele mai înalte niveluri în guvern şi armată. Apoi se aşternuse tăcerea. Investigaţiile „continuau”. Vinovaţii aveau să fie puşi sub acuzare „după ce se vor aduna destule probe”.

În acelaşi timp, în Washington Jeff şi Beth petrecuseră săptămâni întregi depunând mărturii în cadrul unor sesiuni comune ale Comisiilor de informaţii ale Camerei Reprezentanţilor şi Senatului. Amândoi erau epuizaţi. Cumpărară cabana şi încet-încet alte crize acaparară primele pagini ale ziarelor, iar incidentul din Grădina cu Trandafiri îşi începu călătoria inevitabilă spre uitare.

Fu numit un alt director al FBI-ului. De astă dată o femeie, pornindu-se probabil de la premisa că o reprezentantă a sexului slab nu se va simţi obligată să-i semene lui J. Edgar. Îi oferi lui Jeff o nouă slujbă şi un salariu mai mare, dar Jeff refuză politicos. Avusese dreptate în privinţa lui Berianov, iar asta îl costase mult. Nu mai regreta sacrificiile făcute, era doar trist pentru că îşi pierduse familia şi prietenii. Cei de la *The Washington Post* nu mai voiseră să-l primească înapoi, deşi el şi Beth culeseseră lauri pentru eroismul lor. Îi înţelegea. Se folosise de ziar pentru acoperire, ceea ce contravenea deontologiei profesionale. Însă cei de la *Time* se grăbiseră să-i ofere o slujbă. După ce-i asigurase că nu mai lucra în spionaj, îi încredinţaseră o rubrică

săptămânală în cadrul căreia analiza în continuare schimbările explozive din Europa de Est şi Rusia, însă de astă dată audienţa era mult mai mare. În plus, îşi văzuse îndeplinită o veche dorinţă: de la începutul anului viitor, avea să predea cu jumătate de normă relaţiile internaţionale la Şcoala de diplomaţi din Georgetown.

Consecventă cu sine, Beth părăsise firma Edwards Bonnett după ce scrisese o scrisoare formală de demisie care îl adusese pe Zach Housley în pragul apoplexiei. Michelle îşi respectase cuvântul, iar Beth îşi deschisese propriul birou al cărui prim client era Grupul Philmalee. În curând fusese abordată şi de alţi solicitanţi şi, când patru avocaţi dezgustaţi de Edwards Bonnett doriseră să i se alăture, se asociase cu ei şi închiriaseră birouri pe Thirteenth Street Northwest, în aceeaşi clădire cu White Case, o prestigioasă firmă internaţională de avocatură. Era parteneră în sfârşit, dar în condiţiile stabilite de ea. În acelaşi timp, dorea să dea ceva înapoi comunităţii, aşa că în ultima lună începuse să lucreze gratuit pentru refugiaţii şi emigranţii care nu-şi puteau permite să plătească 500 de dolari pe oră avocaţilor din District. Faptul că îşi recâştigase respectul de sine conta enorm.

La cabană se lăsase amurgul şi golful era scăldat într-o lumină roşiatică. Crestele valurilor străluceau argintii şi aurii, reflectând luminilor docurilor, caselor şi ale vaselor care treceau, iar aerul umed era cald şi plăcut, un ultim dar al verii. Fusese o zi reuşită. Invitaseră câţiva prieteni la un grătar de raci şi coaste de porc, iar acum îi urmăreau cu privirea în timp ce se întorceau în aglomeratul Washington.

— Eli arăta bine, remarcă Beth. Nu credeam că poate fi atât de amuzant. Millicent are o influenţă bună asupra lui.

Jeff dădu aprobator din cap.

— Devenise atât de închis în el şi de rigid, încât mă şi mir că Taurino l-a luat cu ea în barcă. A avut noroc, ca şi mine.

— Eu sunt cea norocoasă, dragul meu, spuse ea, sărutându-l pe obraz. Mmm… delicios. Cu aromă de sos de friptură. Exact cum îmi plac bărbaţii.

Îi netezi părul de pe frunte. Nu fusese niciodată atât de fericită.

— Fac şi eu tot ce pot ca să fiu pe plac, chicoti el. Sper că şi Amy s-a simţit bine?

Amy era sora lui. De îndată ce auzise la ştiri despre atentat, îi lăsase un mesaj pe robotul telefonic prin care îşi exprima

îngrijorarea. El o sunase înapoi şi, ulterior, îşi ceruse scuze pentru felul în care se purtase de-a lungul anilor. Erau din nou prieteni, iar moartea părinţilor lor nu mai reprezenta o barieră între ei. Ea, împreună cu soţul său, Tony şi cu cei doi copii ai lor îşi petrecuseră ultima săptămână în golf.

— Amy s-a simţit foarte bine, îl asigură ea. La fel şi Tony şi copiii.

— Cred că ar trebui să-i invităm pe toţi la nuntă. Pe Amy şi Tony cu fetele lui, pe Eli, Millicent, pe Michelle… chiar şi pe noul ei iubit…

Se opri privind-o cu atenţie. Văzând că ea nu spuse nimic, continuă:

— Vorbesc serios, Beth. Vreau să ne căsătorim.

Ea se întoarse, simţindu-şi gura uscată de frică. Se duse mai departe pe doc şi se rezemă de balustradă, inhalând mirosul degajat de apele golfului.

— Nu pot, Jeff, ştii bine. Nu-mi cere asta.

El rămase tăcut o vreme, apoi îşi luă inima în dinţi. Ştia că trebuie să o facă. Să rişte.

— Dacă nu vrei, atunci ce rost are? Ar fi mai bine să mă mut. Suntem adulţi, nu copii. Nu-mi doresc o colegă de cameră. Te voi iubi în continuare, dar am să merg mai departe singur, dacă va trebui.

Ea îngheţă.

— Te iubesc, Jeff. Cu adevărat. Dar ţi-am explicat deja că nu mă pot mărita nici cu tine, nici cu alt bărbat.

— Mi-ai spus la un moment dat că viaţa noastră se desfăşoară sub semnul riscului. Hai să pornim de la premisa că noi doi nu vom avea o căsătorie ca a părinţilor tăi. Că ne vom petrece multă vreme cu copiii noştri. Că nu vom avea probleme cu băutura şi că ne vom iubi veşnic, spuse el şi se opri o clipă, apoi îşi asumă riscul de a rosti nişte cuvinte îngrozitoare. Şi că nici unul dintre noi nu va muri mâine şi nici nu îl va omorî pe celălalt din greşeală.

Inima ei se strânse de emoţie.

— Îţi închipui că nu vreau să mă mărit cu tine din cauza celor întâmplate părinţilor mei?

— Luând în considerare toate celelalte… faptul că ai schimbat bărbaţii aşa cum am făcut şi eu cu femeile, încercând să eviţi căsătoria… apoi ţi-a cedat inima şi ai murit de fapt… mi se pare explicaţia cea mai logică.

Tremurând, ea respiră adânc.

— Da.

Avea întrucâtva dreptate. Dar mai învăţase să înfrunte moartea, să trăiască cu spectrul ei săptămâni întregi aşteptând transplantul, apoi veniseră acele zile de groază când ea şi Jeff fuseseră hăituiţi în timp ce îl căutau pe Berianov. Gândindu-se la toate acestea, nu mai respinse atât de categoric ideea căsătoriei.

— Ia-mă în braţe!

Se întâlniră la mijlocul docului şi el îi şterse lacrimile, apoi o strânse la piept. Simţea cum inima îi bate alături de a ei, liniştitoare. Apoi îşi ascultă bătăile propriei inimi şi începu să zâmbească pentru că, atâta vreme cât o putea auzi şi simţi, însemna că încă mai respiră, că trăieşte.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

Ea ezită o clipă.

— La viaţă, în general. Cred că ne simţim oarecum hipnotizaţi de circumstanţe şi lucrul ăsta mi s-a întâmplat şi mie. Viaţa ne prinde în capcană, punându-ne în faţa unor situaţii imprevizibile. Moartea părinţilor mei, ambiţia mea de a ajunge parteneră în firmă, chiar şi memoria celulară au reprezentat doar câteva exemple concludente în acest sens. După o vreme, toate astea ne domină în asemenea măsură că ajungem să funcţionăm pe pilot automat şi nu mai credem că ar putea exista o altă cale mai bună.

— Ai dreptate. Aş spune că afirmaţia e valabilă şi pentru naţiuni întregi.

Aşteptă în timp ce ea se strângea mai tare la pieptul lui.

— Haide. Spune, zâmbi el.

Ea îl strânse în braţe şi râse.

— O să mă mărit cu tine, dragul meu. Îţi mulţumesc că ai avut răbdare cu mine.

Cu aproape o oră înainte de revărsatul zorilor, Beth se trezi şi îl văzu pe Jeff Stând în picioare lângă pat ţinând în mână pistolul Beretta. Duse degetul la buze:

— Şşşşş…

Ea dădu din cap şi se ridică din pat fără zgomot. El îşi puse pantalonii. Transpira.

— E cineva în sufragerie, şopti el. Se vede lumină pe sub uşă.

Ea dădu din nou din cap şi îşi puse un halat. La semnalul lui, deschise brusc uşa, iar el năvăli în cealaltă cameră cu pistolul

ridicat.

— Perez! explodă el.

Rusul stătea pe canapeaua din sufragerie, îmbrăcat ca de obicei în pulover negru pe gât, pantaloni şi pantofi cu talpa groasă, dar îşi scosese masca de schi. Era aprinsă doar o singură veioză care împrăştia un cerc slab de lumină, lăsând restul camerei în întuneric.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie, zise el încet. Mâine iau avionul înapoi spre Moscova.

Jeff dădu din cap în silă.

— Şi ai venit să-ţi iei rămas-bun?

Dar Beth îl studia cu atenţie.

— Vrei să ne spui ceva?

Perez dădu aprobator din cap.

— Poziţia preşedintelui Putin e din ce în ce mai şubredă. Majoritatea complicilor lui Berianov au fost arestaţi, dar vă amintiţi de cei care au pus la cale lovitura de stat din ’91? Unul dintre ei s-a sinucis, iar ceilalţi au stat la închisoare o scurtă perioadă de timp. Asta e tot ce li s-a întâmplat.

— În ţara noastră, spuse Beth, dacă un grup înarmat ar fi atacat Casa Albă sau Congresul, poţi să fii sigur că supravieţuitorii ar fi şi acum după gratii.

— Acolo e locul criminalilor şi teroriştilor, încuviinţă Perez. Însă teroriştii aceştia erau politicieni, oameni de afaceri şi militari, iar după un scandal ce a durat câteva luni, s-a întors fiecare la postul său, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vrei să spui că cei care l-au susţinut pe Berianov nu vor mai păţi nimic.

— Câteva lovituri peste mâini şi atâta tot, zise el clătinând din cap îngrijorat. Am făcut cercetări şi am alcătuit o listă cu bărbaţi şi câteva femei despre care ştiu sau bănuiesc că au participat la atentatul pus la cale de Alexei Berianov. Multe nume figurau şi pe lista cu proprietarii HanTech-ului, dar nu toate. Le-am prezentat un raport superiorilor mei şi ei mi-au spus că au transmis informaţiile mai sus, celor care se ocupă de anchetă.

— Dar n-ai încredere în ei, zise Beth.

— Crezi că n-au abandonat planul lui Berianov? întrebă Jeff.

Perez se aplecă spre ei privindu-i intens.

— Am vrut să ştie şi cineva din afara Rusiei.

— Nu ţi-e teamă pentru viaţa ta? întrebă Beth.

Perez privi pe fereastră spre golf. Primele raze ale răsăritului

se iviseră la orizont. Se ridică în picioare. Avea o expresie de regret, apoi înălţă din umeri şi scoase un plic alb de sub pulovăr.

— Dacă se întâmplă ceva în Rusia…

Jeff luă plicul.

După ce Perez dispăru, rămaseră în casa răcoroasă ascultând zgomotele dimineţii. Într-un târziu, se ridicară şi se duseră în bucătărie să pregătească micul dejun. Trecând pe lângă masa din bucătărie, Beth văzu un vraf de scrisori.

— Probabil că Perez le-a adus înăuntru. Ieri ne-am luat cu petrecerea şi am uitat de corespondenţă.

Jeff zâmbi şi scoase un plic maro gros, adresat lui Beth.

— Ce-o fi cu ăsta? E din Moscova.

Îi fusese trimis de la birou. Ea îl luă repede şi se uită la adresa expeditorului. Imediat după incidentul din Grădina cu Trandafiri, îi trimisese un bilet coordonatoarei de la centrul de transplanturi şi o rugase să expedieze o scrisoare în numele ei pe adresa familiei donatorului. Folosind această cale, nu încălcase contractul de confidenţialitate pe care îl semnase şi spera că funcţionara îi va citi scrisoarea, o va considera doar o expresie a recunoştinţei ei pentru darul pe care i-l făcuse acea familie şi nu va avea nimic împotrivă să o trimită văduvei lui Mihail Ogust.

Jeff o strânse de umăr.

— Vino în bucătărie, draga mea. Poţi s-o citeşti acolo. Eu o să pun de cafea.

— Bună idee.

El dădu drumul la radio şi muzica invadă încăperea, în vreme ce ea se aşeză la masa luminată de soarele dimineţii şi deschise plicul gros. Înăuntru se afla un bilet şi un pacheţel învelit în hârtie. Citi biletul, traducând cu voce tare din rusă:

Moscova

Dragă domnişoară Convey,

Îmi cer scuze că nu am răspuns mai devreme amabilei dumneavoastră scrisori, dar am fost plecată câteva luni cu copiii la casa noastră din Crimeea. Ne-am simţit destul de bine. Anul acesta fructele şi legumele mi s-au părut mai mari şi mai bune. În fiecare seară am stat pe verandă bând ceai rece şi amintindu-ne de vremurile de odinioară. A fost minunat.

Nu înţeleg cum e cu vocile morţilor care le vorbesc celor vii, dar în ce-l priveşte pe Mihail pot spune că a avut o personalitate

puternică. Credea că e important să îţi pese de ceva, să te dăruieşti unui lucru mare – religiei, unei idei, unei iubiri, sau poate ţării tale.

Obişnuia să afirme că e ateu, deci religia se exclude şi avea atâtea idei, că nu se putea fixa asupra uneia singure. Dragostea lui cea mare se îndrepta spre familia noastră şi spunea mereu că ne iubeşte atât de mult, încât ar fi vrut să ne ducă într-o ţară în care toată lumea trăieşte în siguranţă, fără grija zilei de mâine. Când Uniunea Sovietică a încetat să mai existe, el... noi toţi... ne-am simţit pierduţi pentru o vreme.

La un moment dat, aproape de sfârşit, s-a certat cu Alexei Berianov. Mihail era foarte furios şi a încercat să îl convingă să se răzgândească în legătură cu o afacere în care erau implicaţi amândoi. Ce altceva s-a mai întâmplat între ei nu am să ştiu niciodată.

Sufăr şi acum că l-am pierdut pe Mihail şi îl plâng în fiecare zi. Apoi a sosit scrisoarea dumneavoastră. M-a impresionat profund afirmaţia dumneavoastră potrivit căreia v-aţi simţit influenţată de el, drept care aţi vrut să aflaţi mai multe despre personalitatea lui. Faptul că o parte din el trăieşte încă în dumneavoastră mă ajută să suport mai uşor durerea.

Sper că veţi accepta darul pe care vi-l trimit. E doar o mică amintire din copilăria lui, dar peste tot unde am locuit, l-a atârnat întotdeauna în dormitorul nostru. Spunea că defineşte perfect caracterul rus, cu luminile şi umbrele lui. Cred că veţi înţelege. Şi sper că o să vă placă.

A dumneavoastră,

Tatiana Ogust

Jeff scotea deja hârtia subţire în care era învelit pachetul. În curând, dădu la iveală o plăcuţă de lemn lustruit. I-o întinse, iar ea o luă cu degetele tremurânde. Pe placă era un poem scris de mână în alfabetul chirilic:

Dacă iubeşti – iubeşte fără motiv,
Dacă ameninţi – nu ameninţa în joacă,
Dacă eşti mânios – lasă-ţi furia să se dezlănţuie,
Dacă pedepseşti – fă ca pedeapsa să-şi atingă scopul,
Dacă petreci – ai grijă să te ospătezi aşa cum se cuvine.

Tolstoi

— Deci asta era sursa versurilor care mă obsedau, râse ea în timp ce parcurgeau poezia împreună. E atât de tipic rusească, nu-i aşa?

— Eu nu cred nimic din toate astea, spuse el mimând indiferenţa. Memoria celulară e o prostie. Tot ceea ce ţi s-a întâmplat a fost pură coincidenţă, începând cu telefonul intempestiv pe care l-ai dat la Meteor Express.

— Bineînţeles, spuse ea cu aceeaşi solemnitate, apoi zâmbi uşurată. Îmi pare aşa de bine că am aflat cine e autorul versurilor. Am senzaţia că poemul ăsta e ultima piesă de care aveam nevoie ca să completez puzzle-ul.

— Spune-mi adevărul. Vorbesc serios, zise el şi se opri o clipă. Chiar crezi că ai primit mesaje de la Ogust?

Beth începu să se foiască în braţele lui, iar el îi dădu drumul. Ea luă plăcuţa şi o citi din nou, de data asta în rusă. Pe urmă o strânse la piept şi pentru o clipă i se păru că simte bătaia puternică a unei inimi.

— Mi-e greu să recunosc. La urma urmei, sunt avocată. Dar cu adevărat cred.

— Şi eu la fel, zâmbi Jeff.

Luna februarie sosi în Washington cu un viscol puternic care goli străzile de pietoni şi maşini. Sâmbătă, toată lumea a preferat să stea în casă. După-amiază, Beth şi Jeff se retraseră în birou să-şi bea cafeaua. Imediat, auziră ştirea la radio:

„... în Rusia, limuzina primului-ministru Nehaiev a fost lovită lateral de unul dintre aşa-zisele taxiuri de piaţă ale oraşului şi s-a prăbuşit de pe un pod, în apele îngheţate ale râului Moscova. Până să fie scoasă maşina, toţi ocupanţii – primul-ministru, soţia sa şi trei agenţi de securitate din MVD – şi-au pierdut viaţa. Accidentul a avut loc noaptea şi nu există nici un martor care să identifice şoferul sau taxiul în cauză. Preşedintele Vladimir Putin l-a înlocuit imediat pe popularul prim-ministru adept al reformei cu Roman Tyrret, un membru recent al Dumei şi cel mai îndrăgit moderator de televiziune din ţară. La Kremlin, felicitările pentru noua numire s-au ţinut lanţ. Marele magnat Gheorghi Malko l-a numit pe Tyrret «dragul şi vechiul meu prieten» şi i-a oferit acestuia întreg sprijinul comunităţii de afaceri. Celebrul general Igor Kripinski a declarat presei că Tyrret ar fi un bun succesor al lui Putin...”.

Jeff se uită fix la Beth.

— Conform constituţiei ruseşti, primul-ministru devine preşedinte în cazul în care acesta este revocat din funcţie. Primul-ministru trebuie să organizeze alegeri în trei luni, dar are oricum avantajul celui care ocupă deja postul respectiv. Dacă i se întâmplă ceva lui Vladimir Putin…

— Da, Roman Tyrret ar prelua puterea, clătină ea din cap îngrijorată. Gheorghi Malko şi generalul Kripinski figurau pe lista lui Perez printre conspiratorii ce i s-au alăturat lui Berianov. Acum s-au repliat şi îl susţin pe individul ăsta, Tyrret. Iar agenţii de securitate care au murit…?

— Da, făceau parte din MVD, Ministerul de Interne rus.

Şi Perez e tot din MVD, spuse el şi făcu o grimasă. S-ar putea ca Perez să fi murit.

Se înfiorară de parcă un curent rece străbătuse camera lor caldă şi confortabilă. Se uitară unul la altul, iar ea dădu glas gândului care le trecuse amândurora prin minte:

— Povestea asta încă nu s-a terminat.

— Sfârşit —

CUPRINS

Prolog.....4
1.....9
2.....16
3.....29
4.....41
5.....53
6.....63
7.....69
8.....77
9.....85
10.....95
11.....106
12.....114
13.....121
14.....129
15.....136
16.....145
17.....153
18.....163
19.....171
20.....182
21.....192
22.....201
23.....210

24.....216
25.....225
26.....232
27.....243
28.....251
29.....257
30.....262
31.....270
32.....282
33.....293
34.....305
35.....312
36.....318
37.....327
8.....338
39.....346
40.....355
41.....356
42.....356
43.....356
44.....356
45.....356
46.....356
47.....356
48.....356
49.....356
50.....356
51.....356
Epilog.....356
CUPRINS.....356

Consacrată în elita scriitorilor de suspans alături de *ROBERT LUDLUM,* incontestabilul lider al genului, **GAYLE LYNDS** a continuat pe cont propriu cu *Acțiunea Mascarada, Mozaic* şi *Marea schimbare,* lucrări ce i-au adus un succes răsunător.

Eroina cărții de față, Beth Convey, este o avocată strălucită, aflată pe punctul de a cîştiga un proces de mare anvergură pentru o clientă foarte importantă. Dar destinul imprevizibil o pune la grea încercare. Ea ajunge în pragul morții, făcînd un stop cardiac chiar în timpul dezbaterilor. Este salvată datorită unui transplant de inimă care, însă, aduce stranii schimbări în existența şi comportamentul său. Deşi este prinsă într-un vîrtej de evenimente şi aventuri primejdioase, voința, curajul şi, nu în ultimul rînd, un prieten, adevărat înger păzitor, o ajută să găsească modalități de supraviețuire şi dejucare a planurilor diabolice ale unui individ extrem de periculos.

Un incitant roman, pornind de la ideea că există o memorie a celulelor, că prin transplant se pot transmite amintiri şi informații de la donator.

Cu o acțiune desfăşurată în ritm trepidant, o intrigă complicată şi o mare bogăție de dezvăluiri despre căderea Uniunii Sovietice şi soarta KGB-ului, MAREA SCHIMBARE este un thriller de spionaj de primă mînă.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 160000